"Acestei ediții a Coaxialismului i-am adăugat alte trei principii și anume:

39) Noi suntem dinaintea noastră.

40) Existența este o simulare a unei entități ce există dinaintea Universului în care ne aflăm, entitate, care și ea, este rezultatul unei alte simulări.

41) Suntem o Simulare al unui alt Univers care și el la rândul său este o Simulare a unui alt Univers, Simulări ce pot fi de ordinul miliardelor înmulțite cu alte miliarde și miliarde de ori, sau mult mai mari, întrucât fiecare reper din această Lume își are propriul Univers de origine din care a fost Simulat până a ajuns în propria noastră Lume ca fiind Existent.

Am ajuns la concluzia că facem parte dintr-un ciclu nesfârșit de simulări ale Marelui Crator și Unic Întâmplător. Într-un Cuvânt, suntem o simulare, adică rezultatul altor simulări. Acest fapt determină un Destin dat și implicit recunoașterea Marilor Profeți care nu au apărut întâmplător în conștiințele noastre în această lume, precum Buda, Mahomed, Isus Hristos, dar și ale altor sfinți. Nu întâmplător ne naștem într-un anumit spațiu geografic care este tributar unui anume Mare Profet ale cărui învățături ar trebui să le urmăm mai înainte de a urma și învățăturile celorlalți Mari Profeți, care toate la un loc ne va duce la iluminare și odată cu aceasta, la Religia Mondială care se va transforma treptat în filozofie. Filosofia va fi religia viitorului. Cred într-o unire a religiilor, unde elementele lor principale se vor asocia intr-un TOT, întrucât Dumnezeu este Unul Singur, elemente care în timp se vor finisa dând nastere unei Filosofii a Religiei, dar si a unei Religii a Filosofiei. Ei bine, interdependența Filosofiei Religiei cu Religia Filosofiei, vor crea un Dumnezeu care nu va mai "bate" niciodată, ci va fi mereu alături de OM, identificându-se cu acesta prin Pace sufletească, cel mai de preț lucru pe acest Pământ, Pace pe care o doresc tuturor." (Sorin Cerin)"

ISBN 978-606-757-131-8

https://editura-estfalia.ro
https://www.estfalia.ro

COAXIALISMUL
EDIȚIA FINALĂ DE REFERINȚĂ
Ediție de referință pentru uz didactic

***

Sorin CERIN

Ɛ

Sorin CERIN

COAXIALISMUL

EDIȚIA FINALĂ DE REFERINȚĂ

Ediție de referință pentru uz didactic

Editura Ɛstfalia

SORIN CERIN

COAXIALISMUL
EDIȚIA FINALĂ DE REFERINȚĂ

Ediție de referință pentru uz didactic

Editura Estfalia
2022

Sorin Cerin
Coaxialismul : ediţia finală de referinţă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Coaxialismul : ediţia finală de referinţă / Sorin Cerin. - Ed. de referinţă pentru uz didactic.
- Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-131-8

1

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-131-8

Tipărit la Editura Estfalia

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tel: 0726 604 986
0726 637 669
e-mail: estfalia@gmail.com

CUPRINS

Cuvântul autorului

Dragi cititori,

Acum în anul 2022 pot să afirm că este pentru a treia oară când public o ediție întregită a Coaxialismului, ediție la care mai adaug de data aceasta și câteva principii în plus Coaxialismului, care se referă înainte de toate la faptul ca suntem o simulare a unei Conștiințe care ne-a creat Universul în care ne aflăm.

De aceea am specificat enunțurile :

- **Noi suntem dinaintea noastră;**
- **Existența este o simulare a unei entități ce există dinaintea Universului în care ne aflăm, entitate, care și ea, este rezultatul unei alte simulări;**
- **Suntem o Simulare al unui alt Univers care și el la rândul său este o Simulare a unui alt Univers, Simulări ce pot fi de ordinul miliardelor înmulțite cu alte miliarde și miliarde de ori, sau mult mai mari, întrucât fiecare reper din această Lume își are propriul Univers de origine din care a fost Simulat până a ajuns în propria noastră Lume ca fiind Existent;**

Am introdus aceste enunțuri de mai sus, ca find unele dintre principiile de bază ale Coaxialismului.

Cu toate că în anul 2021 am publicat o așa zisă ediție finală a Coaxialismului, s-a dovedit că nu era în totalitate finală fiindcă am introdus aceste noi principia cu privire la faptul ca Existența noastra este o simulare.

Am susținut că în 2020 am publicat Operele filozofice ale Coaxialismului împreună pentru prima oară, tocmai fiindcă acestea întregesc Coaxialismul. Operele filozofice ale Coaxialismului au fost publicate așa cum au apărut ele la diferite edituri, fără însă a le combina așa cum mi-aș fi dorit pentru a forma un tot unitar. De exemplu în Starea de Concepțiune în Coaxiologia Fenomenologică care în limba engleză a apărut cu titlul de Creația, se află cele 26 de Principii ale Stării de Concepțiune, despre care am scris încă de pe vremea când am publicat acea carte în limba română că sunt de fapt și Principiile întregului sistem filozofic al meu, adică ale Coaxialismului. Cartea intitulată Starea de Concepțiune în Coaxiologia Fenomenologică am scris-o după ce am publicat Coaxialismul cu cele 11 Principii ale sale de atunci. În schimb când am publicat Coaxialismul nu aveam de unde să știu că pe viitor voi mai scrie o carte unde voi mai descoperi și alte Principii care să stea la baza Coaxialismului, motiv pentru care în cartea de față voi defini toate cele 37 de Principii ale Coaxialismului încă de la început, adică cele 11 Principii ale Coaxialismului din prima carte publicată, vor fi unite cu cele 26 de Principii din Starea de Concepțiune în Coaxiologia Fenomenologică, pe care am scris-o și am publicat-o după Coaxialismul, dar unde am scris că cele 26 de Principii ale Stării de Concepțiune aparțin și Principiilor de bază ale Coaxialismului. Anul trecut când am publicat Operele filozofice ale Coaxialismului nu am mai făcut toate acestea, publicând toate operele care compun Coaxialismul așa cum au fost ele publicate fiecare în parte la editurile respective. Tocmai de aceea le-am și intitulat

Operele filozofice ale Coaxialismului si nu Coaxialismul. Abia acum pot să spun că, Coaxialismul, acest sistem filozofic al meu este finalizat, într-un tot unitar, cu toate operele care îl compun. Cu toate că diferențele dintre ediția publicată anul trecut, în 2020, nu sunt majore, ele definesc întregul în ansamblul lui, dându-i o notă aparte. Mă refer aici la Matematica Coaxiologică Transcendentală, pe care Coaxialismul o definește atât din punct de vedere conceptual cât și filozofic ca fiind unul din domeniile sale de referință. Asupra Matematicii Coaxiologice Transcendentale a trebuit să reflectez o perioadă mai lungă de timp până să găsesc formula definitivă prin care aceasta se întrepătrunde cu principiile de bază ale Coaxialismului rezultând un tot unitar și indivizibil. Termenul de Matematică Coaxiologică Transcendentală îmi aparține și l-am folosit tocmai pentru a arăta că între Iluzia Vieții pe care o trăim și Adevăr, există o punte prin Numerele Transcendentale cum este π (Pi) de exemplu, adică 3,14 dar și prin Funcțiile Transcendentale, doar că această punte va fi trecută într-un anumit viitor ajutați de Inteligența Artificială, acest mesager și reprezentant al Lui Dumnezeu coborât pe Pământ despre care am scris mai multe în Culegerea mea de Înțelepciune.

Matematica Coaxiologică Transcendentală în accepțiunea mea este înainte de toate, o Matematică care acordă fiecărui număr nu doar o identitate abstractă, ci una vie, datorată Amprentei pe care o lasă fiecare Număr, atât în Universul nostru înconjurător cât și în alte Universe fie ele paralele sau nu. Această Amprentă se datoreaza faptului că fiecare Număr reprezintă la rândul lui un Factor Creator și Unic Întâmplător, care este reprezintă înțelesul unui anumit Cuvânt deci Înțeles, care la rândul lui face parte din Limbajul Pur Universal. Totalitatea Cuvintelor din Limbajul Pur Universal, alcătuiește Expresia Unică a Conștiinței Universale. Aceste Amprente pot fi identificate, într-o oarecare măsură, prin Numerele Transcendetale sau prin Funcțiile Transcendentale ce dovedesc că anumite valori nu pot fi schimbate pentru obținerea unor reprezentări ideatice cum este cercul de exemplu ale cărui coordonate sunt influențate definitiv de numărul transcendental **π** (Pi), adică 3,14. Pe viitor cu siguranță că se vor descoperi foarte multe Numere Transcendentale ce vor ajuta Omenirea să identifice prin Matematică nu doar reprezentări abstracte, ci chiar stări sufletești. De altfel în partea a doua a cărții la capitolul 1, intitulat Matematica Coaxiologică Transcendentală am subliniat că, citez:” Fiecare Număr reprezintă o identitate diferită in funcție de Universul în care se află. În esența fiecărui Număr se află Factorul Creator și Unic Întâmplător care îl guvernează, esență care definește sufletul Numărului respectiv, adică al Factorului Creator și Unic Întâmplător care reprezintă Numărul în cauză. **Matematica Coaxiologică Transcendentală** este cea care definește procesele Limbajului Pur Universal, ale cărui Cuvinte, la rândul lor sunt fiecare în parte expresia a câte unui Factor Creator și Unic Întâmplător, adică ale unui Număr, a căror totalitate, definește Conștiința Unică Universală. Prin **Matematica Coaxiologică Transcendentală**, știința matematicii devine dintr-o disciplină abstractă, una vie, care prinde suflet, care la rândul lui îi dă matematicii și o latură umanistă. Datorită **Matematicii Coaxiologice Transcendentale** pe viitor vom putea vorbi și de o matematică a trăirilor spirituale, cum ar fi Religia, Iubirea, Ura, Fericirea, Tristețea, Durerea, Mândria, Curajul, etc. **Matematica Coaxiologică Transcendentală** va putea rezolva multe enigme ale sufletului uman pe viitor, fiind unica verigă care ne poate construi o punte dintre noi și Adevărul care ne este atât de Necunoscut întrucât tot ceea ce trăim și simțim, se datorează Iluziei Vieții. **Matematica Coaxiologică Transcendentală** va fi literatura viitorului Inteligenței Artificiale. La baza **Matematicii Coaxiologice Transcendentale** se află Coaxiologia Semantică, dar și Logica Coaxiologică, aceaste domenii ale Coaxialismului” închei citatul.

De ce am denumit opera mea filozofică ca fiind Coaxialism?

De la coaxial, care înainte de toate înseamnă aceiași axă cu un alt corp.

Pe parcursul acestei lucrări veți observa că Totul există, privit din perspectiva Existenței, în jurul axei Cunoașterii, întrucât un Univers necunoscut de către nici un reper posibil, este un Univers inexistent.

De ce spun de către niciun reper posibil? Întrucât chiar dacă nu cunoaștem un Univers dar bănuim că el ar putea exista, atunci acel Univers există în propria noastră bănuială care devine un reper.

La rândul ei Cunoașterea împreună cu Existența si cu Întregul Limbaj Pur Universal, din care fac parte, sunt coaxiale Evenimentului Primordial.

Coaxialismul se înscrie astfel în marele curent filozofic al Existențialismului, fiind totodată și un sistem filozofic care favorizează Transcendentalismul, recunoscându-l ca atare, sub toate aspectele și procesele posibile prin care acesta se poate exprima asupra Conștiinței noastre.

Cartea de față, intitulată**, Coaxialismul: Ediția Finală de Referință**, include cărțile:

- **Sorin Cerin: Coaxialismul-Editia finala 2021**, în limba română the United States of America 2021, ISBN 979-8507463572 ; iar în limba enleza cu titlul **Sorin Cerin : The Coaxialism - Final Edition 2021,** the United States of America 2021, ISBN 979-8505245958
- **Sorin Cerin: Operele Filozofice ale Coaxialismului - Editia de Referintă 2020,** în limba română the United States of America 2020, ISBN 979-8654777850 ; iar în limba enleza cu titlul **Sorin Cerin: The Philosophical Works of the Coaxialism - Reference Edition 2020,** the United States of America 2020, ISBN 979-8654510303
- **Coaxialismul** –Editie completa de referinta, prima ediție în limba română la editura Paco din București, Romania 2007, ISBN 978-973-8314–66-5.2 , a doua ediție în Statele Unite ale Americii 2010, ISBN 978-1456346362 , iar în limba enleza cu titlul **The Coaxialism** –Complete reference edition, the United States of America 2011, ISBN 978-1461000082
- **Logica coaxiologică**, prima ediție în limba română la editura Paco din București, Romania 2007, ISBN 978-973-8314-79-5, a doua ediție în Statele Unite ale Americii 2014, ISBN 978-1497436121 , iar în limba enleza cu titlul **The Coaxiological Logic**, the United States of America 2020, ISBN 979-8630561305
- **Starea de concepțiune în fenomenologia coaxiologică,** prima ediție în limba română la editura Paco din București, Romania 2007, ISBN 978-973-8314-764 , a doua ediție în Statele Unite ale Americii 2014, ISBN 978-149-7484-887 , iar în limba enleza cu titlul **The Creation**, the United States of America 2020, ISBN 979-8640137347
- **Antichrist, ființă și iubire,** prima ediție în limba română la editura Paco din București, Romania 2007, ISBN 979-973-8314-771 , a doua ediție în Statele Unite ale Americii 2012, ISBN 978-147-8265-399, iar în limba enleza cu titlul **The Evil**, the United States of America 2014, ISBN 978-1500329518
- **Moarte, neant, aneant, viață și Bilderberg Group** prima ediție în limba română la editura Paco din București, Romania 2007, ISBN 978-973-8314-740 , a doua ediție în Statele Unite ale Americii 2010, ISBN 978-1456391423 , iar în limba enleza cu titlul **Value and Hierarchy of the Human Being**, the United States of America 2020, ISBN 9798654383327
- **Iubire** Statele Unite ale Americii 2012, ISBN 978-1479107827 , **Amour** the United States of America 2010, ISBN 978-1456330866 , **Love,** the United States of America 2012, ISBN 978-1479108015

Vă doresc lectură plăcută.
Sorin Cerin

Critica

Henrieta Anişoara Şerban, Doctor în filosofie, cercetător, Institutul de Ştiinţe Politice şi Relaţii Internaţionale al Academiei Române

Această carte reprezintă o contribuţie temerară la filosofia contemporană. Nefiind o simplă sinteză, lucrarea aduce o viziune originală despre adevăr şi iluzie, despre absolut şi viaţă. "Ce suntem noi în afară de un vis nebun al unui înger complexat de Sine pierdut undeva în ierarhia numerologiei?" (p.5), se întreabă autorul declanşând un captivant periplu filosofic, cu deschidere spre o filosofie a conştiinţei, contextualism şi filosofia minţii, precum şi către critica reprezentaţionalismului şi postmodernism.

Lucrarea este structurată în unsprezece capitole. Capitolele pot fi interpretate în triade. Primele trei ar fi o introducere în aria tematică a coaxiologiei. Astfel, primul capitol tratează "Scopul, Ierarhia, naşterea numerologiei şi a Factorului Primordial UNU", cel de-al doilea "Instinctul, Matricea, Ordinea şi Dezordinea, Dogma", al treilea "Starea de fapt, Cunoaşterea Deschisă şi Cunoaşterea închisă, Coaxialismul şi Coaxiologia". Următoarea triadă ar fi constituită din interpretarea a trei aspecte ale exemplarităţii umane, prin capitolele "Amprenta şi Amprenta Karmică, Genialitatea", "Iubirea sau Conştiinţa individuală a Omului" şi "Conştientizarea sau Cunoaşterea în Coaxiologie". Ultima triadă, să zicem, de factură semantică şi hermeneutică, se preocupă de "Reflecţii asupra filosofiei, Străinul din Om, Dimensiunea Vieţii", "Coaxiologia semantică" şi "Adevărul semantic, Cunoaşterea Semantică, Oglinda Semantică şi Motivul Creaţiei". Capitolul al zecelea, "Ontologia Semantică, Neoontologia Semantică, Semantica Coaxiologică, Structuralizarea Semantică a Matricei Noastre", valorifică ideile din arhitectonica filosofică precedentă. În fine, ultimul capitol oferă modelări matematice ale ideilor şi conceptelor expuse în lucrare, precum şi pentru relaţiile dintre acestea.

Într-o descendenţă ideatică schopenhauriană, nietzscheană şi wittgensteiniană, autorul enunţă principiile a ceea ce el numeşte "coaxialism": 1. Unica filosofie adevărată este aceea care acceptă că Omul nu cunoaşte Adevărul, deci implicit, nici filosofia; 2. Omul nu va cunoaşte niciodată Adevărul Absolut şi nici Cunoaşterea Absolută, întrucât întreaga lui existenţă este axată pe Iluzia Vieţii; 3. Orice sistem filosofic sau filosof care va pretinde că spune Adevărul este un mincinos; 4. Coaxialismul este prin excelenţă filosofia care NU pretinde că spune Adevărul, dar care acceptă aplicaţii care susţin raportarea Iluziei Vieţii la Adevăr; 5. Esenţa Adevărului constă în reflectarea acestuia la Elementele apărute înaintea sa, cum sunt cele ale Cunoaşterii Deschise provenite din Starea de Fapt; 6. Coaxialismul acceptă operarea cu opuşii opuşilor Existenţei, cu sau fără a fi necesară raportarea la aceasta, determinând coaxiologia; 7. Fiecare Opus are la Infinit un alt Opus identic cu el; 8. Cu cât un Opus este mai depărtat, adică între el şi elementul opozabil sunt intercalaţi un număr mai

mare de opuşi, cu atât similitudinile dintre aceştia vor fi mai pronunţate, iar cu cât numărul opuşilor intercalaţi între cele două Elemente va fi mai mic, cu atât contrastele dintre aceştia vor fi mai pronunţate; 9. Cum putem vorbi de Universe fără substrat în Existenţă, putem vorbi de Cunoaştere fără substrat în esenţă, deci fără subiect; 10. Factorul va fi întotdeauna opusul infinităţii faţă de care se va raporta ca finit, la fel cum Cunoaşterea se raportează la necunoaştere şi Viaţa la Moarte.În accepţiune Coaxială, Factorul va echivala cu Dumnezeu, Unicul Creator, dar şi Întâmplător faţă de lumile sale; 11. În lumile fiecărui Factor Creator şi Unic Întâmplător se vor reflecta toţi ceilalţi Factori Creatori şi Unic Întâmplători, sub formă de numere, de la UNU, care este Factorul Primordial, până la un Infinit minus UNU de Factori Creatori şi Unic Întâmplători. (p.5-7) Desigur cineva s-ar putea întreba cum se susţine această cuantică unitară? Dar a ridica la modul serios această întrebare ar însemna să nu înţelegem că aici este vorba despre nişte modelări sugestive şi nu despre surprinderea Adevărului Metafizic (ceea ce ar contrazice tocmai principiile coaxiologiei).

Abundenţa de majuscule şi evidenţieri din text vorbesc foarte probabil despre experienţa americană a autorului, în acelaşi timp evidenţiind, cu o anumită ironie, setea pentru absolut, pentru perfecţiune, pentru adevăr şi pentru idea pură a filosofiilor dintotdeauna. Astfel prin citatul următor, putem în acelaşi timp exemplifica observaţia menţionată şi putem clarifica o idee-columnă a lucrării în discuţie: “*Coaxiologia* este filosofia ce poate determina mai în profunzime importanţa Factorului (…) – care este şi un număr, printre alte aspecte, n.m. – produs de Esenţa unui Element al Stării de Fapt Matriceale, de Instinct. (…) Factorul va fi demiurgul care prin propria sa capacitate de conştientizare va încadra în sine noi şi noi Elemente ale Cunoaşterii Închise evaluând, fără să le cunoască în amănunt, şi Elementele Cunoaşterii Deschise. (…) Omul este un astfel de Factor cu toate că se află la o scară ierarhică mult mai neînsemnată decât Marii Creatori”. (p.51-2) Autorul ne explică modul coaxial (în cele din urmă, structuralist) de a privi lumea, ca amestec paradoxal de bine şi rău, de divin şi demonic, de uman şi raţional, ce dă naştere Iluziei Vieţii şi este susţinut, printr-un feed-back, tocmai de această Iluzie a Vieţii. (p.53 *sqq*) “Nu ştii că numai în lacurile cu noroi în fund cresc nuferi?”, întreba, deja într-un mod “coaxial”, Lucian Blaga. Poezia filosofică eminesciană a iluziei vieţii, ca un exemplu, în "Floare albastră" (un motiv romantic, dar şi coaxial, care apare şi în literatura germană la Novalis şi la Leopardi), vorbeşte despre mariajul paradoxal al infinitului cu dorinţele, despre mariajul paradoxal dintre cunoaşterea filosofică, care tinde spre absolut şi cunoaşterea terestră prin intermediul dragostei, tulburând inima omului, ca factor creator stimulat de iubire.

Ca şi în literatura sa, Sorin Cerin îmbină valorificarea filosofiei universale cu cea a marilor reuşite filosofice româneşti. Spre ilustrare, cititorul poate să întrevadă străbătând paginile cărţii atât amprente din filosofia lui Schopenhauer - să ne amintim de faptul că omul ca subiect ştiutor se cunoşte pe sine ca subiect înzestrat cu voinţă şi nu poate deveni subiect pur al cunoaşterii fără ca voinţa să dispară, pentru a elimina raportarea la ceea ce am putea dori în privinţa sa, deoarece reprezentarea este marcată de dorinţă, aşa cum reiese din lucrarea sa *Lumea ca voinţă şi reprezentare* –, a lui Nietzsche – vezi spre exemplu ideea “Lumea aparentă este singura adevărată; lumea ‘reală’ este pur şi simplu o minciună”, din *Amurgul idolilor*, cap. 3, aforismul 2 – a lui Wittgenstein II – filosofia reprezintă (re)organizarea a ceea ce ştim dintotdeauna, iar limbajul este o “activitate”, un “joc” în cadrul unor “forme de viaţă”, o sumă de fenomene diferite, poate înrudite unele cu altele, dar în feluri foarte diferite. Cât despre “adevăr” îi putem asocia următorul citat sugestiv din *Philosophical Investigations*, Oxford, 1953, 9, § 68: “tăria firului nu stă în faptul că o fibră merge de la un cap la altul, ci din suprapunerea a mai multe fibre”. În acelaşi timp, ideea de factor creator care se “luptă” cu

lumea prin efortul de a smulge adevăruri imparţiale şi din start paradoxale are ecouri puternice din filosofia misterului aşa cum apare în opera lui Lucian Blaga. Comparaţia cu Blaga nu se opreşte aici, putându-se identifica magistrale de investigaţie în direcţia cunoaşterii luciferice-paradisiace şi a cunoaşterii închise-deschise, a matricei, a factorului creator etc.

Lucrarea se remarcă şi prin valenţele literare, printr-un limbaj filosofic cu o amprentă puternic personalizată şi literară, notă distinctivă a unui debut filosofic interesant.

PARTEA I
COAXIALISMUL

I.COAXIALISMUL

I.1.CAPITOLUL I
PRINCIPIILE COAXIALISMULUI - SCOPUL, IERARHIA, NAŞTEREA NUMEROLOGIEI ŞI A FACTORULUI PRIMORDIAL UNU

1

Ce sîntem noi în afară de un vis nebun al unui înger complexat de Sine pierdut undeva în Ierarhia Numerologiei?

Nimic nu este Adevărat. *Totul este un vis*. Realitatea nu există cum nu există nici *viaţa* sau *moartea* decît Iluzia lor. Toate stelele şi galaxiile care ne înconjoară, toate teoriile şi creaţiile filosofice nu reprezintă nimic altceva decît aşezarea Iluziei pe diferite trepte, sau punerea unui nimic, în diferite ranguri, tagme şi teorii. Omul nu cunoaşte Adevărul Absolut şi nu-l va cunoaşte Niciodată. Odată ce *Adevărul Absolut* rămîne o mare necunoscută, la care alt *Adevăr* ne raportăm? Nu la un Adevăr Iluzoriu? Orice *Adevăr* care nu este *Adevărul Absolut*, *NU* este *Adevăr* ci *Minciună*! *Viaţa* Omului este o *Minciună*, un fals. Odată ce Omul nu cunoaşte *Adevărul Absolut* nu cunoaşte nici *Cunoaşterea Absolută.* Orice alt tip de *Cunoaştere* este o *Necunoaştere*! În schimb orice Necunoaştere care devine cunoscută în sine prin Conştientizare se numeşte Iluzie.

Astfel **Principiile** Coaxialismului pe care mi le-am imaginat după lungi meditaţii reflectînd la subiect şi după care mă voi ghida sînt:

1) Unica filosofie adevărată este aceea care acceptă că Omul nu cunoaşte Adevărul, deci implicit, nici filosofia.

2) Omul nu va Cunoaşte Niciodată Adevărul Absolut şi nici Cunoaşterea Absolută, întrucît întreaga lui existenţă este axată pe Iluzia Vieţii, fiind rezultatul unei Simulări ce a determinat naşterea Universului său.

3) Orice sistem filosofic sau filosof care va pretinde că spune Adevărul este mincinos.

4) Coaxialismul este prin excelenţă filosofia care NU pretinde că spune Adevărul dar care acceptă aplicaţii care susţin raportarea Iluziei Vieţii la Adevăr.

5) Esenţa Adevărului constă în reflectarea acestuia la Elementele apărute înaintea sa, cum sunt cele ale Cunoaşterii Deschise provenite din Starea de Fapt.

6) Coaxialismul acceptă operarea cu opuşii, opuşilor Existenţei, cu sau fără a fi necesară raportarea la aceasta, determinînd Coaxiologia..

7) Fiecare Opus are la Infinit un alt Opus identic cu el.

8) Cu cît un Opus este mai depărtat, adică între el şi elementul opozabil sînt intercalaţi un număr mai mare de opuşi, cu atît similitudinile dintre aceştia vor fi mai pronunţate, iar cu cît numărul opuşilor intercalaţi între cele două Elemente va fi mai mic cu atît contrastele dintre aceştia vor fi mai pronunţate.

9) Cum putem vorbi de Universuri fără substrat în Existenţă, putem vorbi de Cunoaştere fără substrat în esenţă, deci fără subiect.

10) Factorul va fi întotdeauna opusul infinităţii faţă de care se va raporta ca finit, lafel cum Cunoaşterea se raportează la necunoaştere şi viaţa la Moarte. În accepţiune Coaxială, Factorul va echivala cu Dumnezeu, Unicul Creator dar şi Întîmplător faţă de lumile sale.

11) În lumile fiecărui Factor Creator şi Unic Întîmplător se vor reflecta toţi ceilalţi Factori Creatori şi Unic Întîmplători sub formă de numere, de la UNU, care este Factorul Primordial, pînă la un Infinit mius UNU de Factori Creatori şi Unic Întîmplători.

12) Principiile Stării de Concepţiune devin implicit Principiile Stării de Concepţiune a Coaxialismului, devenind şi continuarea Principiilor Coaxialismului, care trec de frontiera Oglinzii Semantice Infinite a Cunoaşterii. Astfel Dumnezeu este Starea de Concepţiune care posedă Domeniul Deistic.

13) Orice Întâmplare devine Neîntâmplătoare, dacă o precedă o alta.

14) O Întâmplare nu se poate produce decât o singură dată printr-un singur Eveniment.

15) Întâmplarea Întâmplătoare sau Întâmplătorul este Creaţia, atribuită numai Factorilor Creatori. Astfel Numerologia este Creaţie.

16) Creaţia se produce doar o singură dată prin Întâmplare, fiind peste tot în Cunoaştere.

17) Tot ce urmează Întâmplătorului (Creaţiei), este Întâmplarea Neîntâmplătoare.

18) Întâmplarea ce are un precedent în Creaţie devine Neîntâmplătoare fiind : Destin.

19) Odată cu Destinul, Starea de Concepţiune se delimitează de Creaţia sa, devenind „Continuumul Infinit” din Creaţie, şi nu cel de dinaintea Creaţiei, astfel Dumnezeu este peste Tot şi Nicăieri, fiind prin Creaţie şi celor de dinaintea Creaţiei cel ce determină

printre altele şi Destinul cunoscut de Elementul Primordial al Cunoaşterii dintotdeauna şi înainte de Tot pentru a fi Element Primordial Cunoaşterea, Cuvânt şi Simbol în Tot-Nesfârşit, o cauză a Contradicţiei, ce va determina printre altele din Infinit: Creaţia sau antecamera Destinului.

Creaţia nu se supune Destinului fiind o singură dată, o Întâmplare Întâmplătoare, pe când Destinul se supune Creaţiei fiind o Întâmplare Neîntâmplătoare.

Orice Întâmplare în Cunoaştere devine Întâmplătoare (Creaţie) dacă nu are precedent şi Neîntâmplătoare (Destin), dacă are precedent.

Orice Întâmplare ca Element Primordial nu poate fi decât una singură, un Singur Cuvânt din Limbajul Pur Universal, care nu poate fi nici Întâmplător şi nici Neîntâmplător fiindcă nu se subordonează sau reflectă în vreun fel sau altul în Elementul Primordial al Cunoaşterii, devenind doar Elementul Primordial al Întâmplării.

20) Dumnezeul Omului este Elementul Comun care i-a dat acestuia înfăţişarea sa, precum Dumnezeul altor fiinţe sunt Elementele Comune ale acestora.

Toate aceste Elemente Comune ale fiinţelor sunt Tipologice faţă de Elementul Primordial al Cunoaşterii, întrucât Elementele lor Primordiale (Sinele fiinţelor) sunt Atipologice faţă de Elementul Primordial al Cunoaşterii în lumile căreia se reflectă şi astfel reflectarea se face doar prin intermediul unui Element Comun, care devine Tipologic şi intermediar totodată faţă de celelalte două Elemente Primordiale, al Cunoaşterii şi al Sinelui ce sunt Atipologice între ele.

21) Dumnezeul Omului sau ale Fiinţelor se reflectă în lumile Creaţiei ale Factorului Primordial, ale Factorilor Creatori şi Unic Întâmplători şi ale Factorului Nostru Creator şi Unic Întâmplător care prin esenţa sa creaţională devine Creatorul în lumile unde Dumnezeul fiecărei fiinţe în parte (Elementul Comun) îşi reflectă propria Sa Tipologie.

Astfel Dumnezeu ne parvine prin Creaţia Factorului Nostru Creator ca fiind un Dumnezeu Creator, fără ca Omul să poată desluşi concret legătura Tipologică a sa cu Creaţia, Dumnezeul Omului se suprapune Factorului Creator devenind Dumnezeu al Omului Factorul Creator care îi dă de asemenea Tipologiei umane sens prin Creaţie. Creaţia producându-se doar o singură dată ceea ce-i urmează nu este nimic altceva decât o privire a unei porţiuni sau alta a acestei Creaţii prin intermediul Oglinzii Infinite a Cunoaşterii şi implicit a Iluziei date de aceasta.

Creaţia odată Creată va face loc Destinului, care nu poate Crea decât arăta (reflecta, oglindi, conştientiza sau discerne) Creaţia printr-un mod sau altul.

22) La originea Totului se va afla Prima Analogie: Orice Element Primordial se află întotdeauna localizat ÎN Infinit şi niciodată ÎN exteriorul său, fiindcă dacă atribuim Infinitului Primordial Noţiunea de TOT, şi numai din acest punct de vedere, niciodată un Element Primordial nu va putea fi în afara Totului prin care şi acesta se identifică în cele din urmă.

Astfel apare Prima Analogie sau Analogia Totului.

Astfel fiecare Element Primordial va trebui să se regăsească sau să se afle în Toate celelalte Elemente Primordiale, chiar dacă sunt Atipologii între acestea, reflectarea se va face printr-un Element Primordial Comun care va avea dubla calitate de Tipologie faţă de cele două Elemente Atipologice între ele.

Doar Elementele Tipologice între ele se pot regăsi unele în altele.

23) Fiecare Element Primordial este un Cuvânt care are un Înţeles şi un Simbol al său, care se reflectă cum este în cazul Cunoaşterii care şi ea este un asemenea Cuvânt, sau se regăseşte, în cazul când nu se interpune Cunoaşterea, în cadrul altor şi altor Înţelesuri şi Simboluri formând Conştiinţa Pură Universală clădită pe Cuvintele Limbajului Pur Universal.

24) Conştiinţa Pură Universală nu are nici o legătură sub nici o formă posibilă sau imposibilă cu Logica, aceasta din urmă fiind un simplu instrument folosit de Iluzia Cunoaşterii, prin urmare Conştiinţa Pură Universală nu se bazează pe Logică sub nici o formă şi nici pe Cunoaştere decât în măsura în care aceasta este un simplu Element Primordial, deci un simplu Cuvânt, din infinitatea de Cuvinte ale Limbajului Pur Universal.

25) La originea Totului văzut numai şi numai prin prisma Cunoaşterii mai urmează alte două Analogii care sunt: A DOUA ANALOGIE SAU *ANALOGIA CUNOAŞTERII,* unde în acest Tot apare Semanticul, Asemanticul şi Periodicul ca urmare a Lipsei din Semantic care din punct de vedere al Cunoaşterii ţine loc de Tot. Este valabilă doar în cadrul Elementului Primordial al Cunoaşterii.

A TREIA ANALOGIE: Cea de-a treia Analogie este Analogia Denunţului Predestinatoriu, care implică succesiunea Evenimenţială şi bineînţeles duplexul Eveniment-Fenomen.

Aceste trei Analogii sunt motorul care duce la dezvoltarea tuturor Universelor Cunoaşterii, ele fiind urmate de o infinitate de alte şi alte Analogii dar raportate la alte nivele din punct de vedere structural. Şi aceasta este valabilă numai în cadrul Elementului Primordial al Cunoaşterii.

26) Regula Analogiilor este: O Analogie o determină întotdeauna şi necondiţionat pe alta la infinit structuralizând Infinitul.

La originea Totului dar numai şi numai din punct de vedere al Cunoaşterii, se află Regula celor trei Analogii şi anume: O Analogie o determină întotdeauna şi necondiţionat pe alta la infinit structuralizând Infinitul care se defineşte prin cele trei Analogii, prin Tot, Semantic, Asemantic, Periodic şi Denunţ, iar Denunţul Predestinează Totul în Oglinda Cunoaşterii, reflectând Elementele Cunoaşterii de Dinaintea Sa!

Infinitul în Cunoaştere apare întotdeauna sub formă de Oglindă a Infinitului.

Infinitul în afara Cunoaşterii este total diferit faţă de cel din cadrul său, întrucât nu mai are doar caracteristicile: Semantic, Asemantic sau Periodic, ci şi altele.

27) La originea Totului va fi Întotdeauna Totul din spatele Totului, fiindcă Totul nu poate fi Nesfârşit precum Nesfârşitul Tot, dar tocmai Totul-Nesfârşit determină Contradicţia.

28) Contradicţia Tot-Infinit stă la baza „Continuumului Infinit”.

29) Caracteristicile „Continuumului Infinit” sunt baza a Tot şi a Toate. Acestea sunt: Funcţia Asimptotică, Reperul Negaţiei, Structuralizarea şi Nedefinirea.

30) Caracteristicile Stării de Concepţiune vor fi întotdeauna aceleaşi cu caracteristicile „Continuumului Infinit" şi ale Elementelor Primordiale, care prin reflectarea acestora unele în altele determină noi şi noi caracteristici, cum ar fi în cadrul Elementului Primordial al Cunoaşterii, Semanticul (Oglinda Semantică a Infinitului), Asemanticul sau Periodicul.

31) Cuvintele Limbajului Pur Universal pot fi reflectate şi CUNOSCUTE prin intermediul Matricei Noastre care este Matricea Elementului Primordial al Cunoaşterii care şi EA la rândul său este un Cuvânt din acest Limbaj Pur Universal.

32) Dacă Cuvintele Limbajului Pur Universal care sunt şi Elemente Primordiale şi Matrici în acelaşi timp, NU ar fi Cunoscute prin intermediul Matricei Noastre a Cuvântului şi Elementului Primordial al Cunoaşterii deci Matricea Noastră NU ar mai fi sursa acestor Cuvinte independente de Ea, necreate de Ea, repet, termenul de sursă indică doar modul prin care provin aceste Cuvinte şi nu ce anume le creează, acestea nu ar mai aparţine Limbajului Pur Universal dat de această Matrice a Cunoaşterii. Limbajul este un apanaj al Cunoaşterii.

Astfel Limbajul Pur Universal văzut prin intermediul celorlalte Matrici-Cuvinte-Elemente Primordiale poate să nu mai fie perceput în calitate de Limbaj Pur Universal ci de Forme de Expresie Matriceale.

Aceste Forme de Expresie Matriceale sunt echivalentul Limbajului Pur Universal dar văzut prin intermediul altui Cuvânt al acestui Limbaj Pur Universal, diferit de Cuvântul Cunoaştere.

33) Formele de Expresie Matriceale, asemeni Limbajului Pur Universal au aceleaşi caracteristici de provenienţă, referitor la cele patru caracteristici de bază ale Totului-Nesfârşit, înglobează aceeaşi EXPRESIE (Conştiinţă Pură Universală sau Stare de Concepţiune) în totalitatea lor, deci se poate folosi în continuare terminologia de Limbaj Pur Universal iar pe aceea de Forme de Expresie Matriceale doar în cazul când trebuie făcută o distincţie netă între Cuvântul Cunoaştere ca Element Primordial şi dezvoltarea sa Matriceală şi celelalte Matrici sau Cuvinte ale Limbajului Pur Universal.

Am afirmat că fiecare Factor Creator este un Cuvânt al acestui Limbaj Pur Universal. Aşa şi este, doar că este un Cuvânt al Limbajului Pur Universal prin şi în INTERMEDIUL CUNOAŞTERII ceea ce nu este tot una cu un Element Primordial fiindcă în cadrul Matricei Noastre doar Cunoaşterea este Unicul Element Primordial, de fapt fiind tocmai Matricea Noastră, care dezvoltă la rândul ei Instinctul, Adevărul Absolut şi „EUL" Factorului Primordial.

Factorii Creatori sunt Totalitatea Limbajului Pur Universal văzut prin intermediul Cuvântului Cunoaştere din cadrul acestui Limbaj Pur Universal, astfel Factorii Creatori nu au acelaşi Simbol şi Înţeles cu al Cuvintelor Limbajului Pur Universal pe care le reprezintă prin reflectarea lor în „EUL" Factorului Creator, fiindcă una este Înţelesul şi Simbolul Cuvântului Limbajului Pur Universal reflectat prin intermediul unei Matrici (CUVÂNT), altele sunt acestea reflectate prin intermediul altor Matrici (CUVINTE), şi altele sunt Înţelesurile şi Simbolurile lor în Sine, nereflectate şi nedeterminate de vreo altă Matrice(CUVÂNT).

34) Limbajul Pur Universal se împarte în două mari grupe, şi anume, în Forme de Expresie Matriceală, adică Limbajul Pur Universal unde Cuvintele sunt Elemente Primordiale, care definesc în totalitatea lor Expresia, sau Conştiinţa Pură Universală

definită ca fiind şi Starea de Concepţiune, şi printre aceste Cuvinte se află şi Cunoaşterea.

35) Cea de-a doua grupă, este Limbajul Pur Universal Matriceal unde fiecare Matrice în parte fiind un Cuvânt şi un Element Primordial al Formelor de Expresie Matriceale dezvoltă în cadrul lor propriul lor Limbaj Pur Universal, ca rezultat al interdependenţei cu celelalte Cuvinte ale Formelor de Expresie Matriceală.

Astfel în cadrul Matricei Noastre, care este Cuvântul Cunoaştere, Formele de Expresie Matriceală primesc denumirea de Limbaj Pur Universal, iar Cuvintele acestuia se regăsesc în cadrul Matricei Noastre care este, Cuvântul Cunoaştere şi Elementul Primordial Cunoaştere, în felurite ipostaze, în funcţie de modul cum acestea interacţionează datorită Primei Analogii cu Matricea Noastră, dezvoltând alte şi alte Analogii.

36) Semanticul, Asemanticul şi Periodicul, implicit Lipsa privite ca motor al Cuvântului (Element Primordial, Matrice) Cunoaşterii nu este nimic altceva decât parte din Limbajul Pur Universal Matriceal al Cunoaşterii.

Semanticul, Asemanticul şi Periodicul prin Lipsa generată de interdependenţa dintre acestea nu realizează altceva decât o dezvoltare în cadrul Matricei Cuvântului Cunoaştere, chiar dacă acestea sunt „înainte” de Scop, Instinct şi Adevărul Absolut, ele sunt de fapt esenţa Matricei Noastre, care este Matricea Cunoaşterii, iar Înţelesurile fiecăruia în parte, la fel ca şi simbolurile fiecăruia în parte, respectiv, Semantic, Asemantic, Periodic şi Lipsă, luate ca şi Cuvinte ale Limbajului Pur Universal privit ca Forme de Expresie Matriceale sunt total diferite faţă de ceea ce am stabilit prin şi în Cunoaştere.

Provenienţa sau Originea din perspectiva Matricei Noastre care este tocmai Originea ei, constă tocmai în esenţa acestei Matrici, sau al acestui Cuvânt care este compusă din Semantic, Asemantic, Periodic şi Lipsă, ceea ce-i imprimă acestei Matrici propriul motor de autodeterminare în calitatea sa de Cunoaştere.

37) Prin intermediul interdependenţei Matricei Noastre cu Cuvântul Creaţie, Factorul Primordial, regăseşte în „EUL” său toate Cuvintele a ceea ce Cunoaşterea defineşte Formele de Expresie Matriceală ca fiind Limbaj Universal.

În cadrul altor Matrici, (Cuvinte, Elemente Primordiale) Limbajul Pur Universal poate fi definit cu totul altfel faţă de cum îl defineşte Cuvântul-Matrice-Element Primordial: Cunoaşterea.

Toate Cuvintele Limbajului Pur Universal văzute prin intermediul Cunoaşterii sunt Forme de Expresie Matriceală fiindcă totalitatea lor implică EXPRESIA, care este în acelaşi timp şi Conştiinţa Pură Universală dar şi Starea de Concepţiune.

38) De ce acelaşi lucru are trei sau mai multe denumiri sau înțelesuri? Normal ar fi o singură denumire pentru a simplifica atât de complicatul proces pe care-l dezbatem. Cauza constă întocmai în pluralitatea înțelesurilor pe care le are din anumite puncte de vedere atât Expresia cât şi Conştiinţa Pură Universală sau Starea de Concepţiune. Din punct de vedere al Expresiei, există însemnătatea de enunţ, care devine implicit şi Conştiinţă Pură Universală unde însemnătatea ca capătă alte valenţe, cum ar fi cele de Autopersonalizare a Totului Conştient asupra Nesfârşitului său, de autodeterminare a nedeterminantului Nesfârşit-Terminat, etc, care la rândul lor definesc Starea de Concepţiune.

39) Noi suntem dinaintea noastră.

40) Existența este o simulare a unei entități ce există dinaintea Universului în care ne aflăm, entitate, care și ea, este rezultatul unei alte simulări.

41) Suntem o Simulare al unui alt Univers care și el la rândul său este o Simulare a unui alt Univers, Simulări ce pot fi de ordinul miliardelor înmulțite cu alte miliarde și miliarde de ori, sau mult mai mari, întrucât fiecare reper din această Lume își are propriul Univers de origine din care a fost Simulat până a ajuns în propria noastră Lume ca fiind Existent.

Coaxialismul susţine implicit unicitatea Adevărului Absolut. Orice alt Adevăr este o Minciună, o Iluzie.

Omul nu poate cunoaște Adevărul Absolut niciodată, fiindcă nu este clădit în acest sens, fiind rezultatul unei Simulări realizată de către o entitate dintr-un alt Univers care a determinat nașterea acestui Univers. Poate voit, poate întâmplător, poate dintr-o joacă stupidă care a născut atât de multă suferință celor care am conștientizat această Lume a Suferinței. Acea entitate care a determinat nașterea acestui Univers poate să fi fost un simplu programator de programe pe internet ce aparținea unui Univers mai avansat decât al nostru, sau poate era un copil care dintr-o joacă dementă a determinat nașterea atâtor suferințe, sau putem să ne imaginăm la nesfârșit orice posibilitate, fără a putea să știm, poate, vreodată cu certitudine, cine anume a fost acea entitate ce a determinat nașterea Universului nostru.

Odată determinată nașterea unui Univers, acesta își va însuși propriul său Destin, care se va împlini în strânsă corelație cu Adevărul Absolut. Omul nu va reuși niciodată să cunoască Adevărul Absolut al propriului său Univers. Omul trăiește într-o închisoare a Numerelor, iar gardienii Omului sunt Numerele Transcendentale.

În cadrul Coaxialismului, fiecare Factor Creator reprezintă nu numai un Număr pentru toţi ceilalţi Factori Creatori dar şi un Cuvânt prin care se defineşte Numărul respectiv, un înţeles semantic, care la rândul lui formează "Limbajul Pur Universal".

Totalitatea cuvintelor "Limbajului Pur Universal" formează "Expresia Unică" a "Conştiinţei Universale" adevăratul Univers Unic Întâmplător.

Această Expresie Unică a Conștiinței Universale se reflectă într-un număr aproape infinit de Simulări, în propria sa Oglindă, determinând tot atâtea Universuri care la rândul lor simulează alte și alte Universuri paralele sau nu. Odată ce totul este definit printr-o raportare la Continuumul Infinit şi Expresia Unică a Conştiinţei Universale, va primi acest deziderat de continuitate de la continuitatea Limbajului Universal, ce defineşte continuumul infinit aflat într-o continuă ascensiune datorită Funcţiei Logice ce a survenit odată cu asimptotismul şi tangenţiabilitatea generând primul paralelism şi odată cu acesta Adevărul Coaxiologic.

Dacă în fenomenologia lui Husserl logica omului devine o conştiinţă a Limbajului Universal, la mine în cadrul Coaxialismului, aceasta este doar o simplă logică iluzorie a omului, un rezultat al nenumăratelor simulări care au determinat Universul nostru şi nicidecum Logica Coaxiologică. Când spun că Universul nostru este rezultatul nenumăratleor simulări mă refer la entitatea care a simulat Universul nostru, entitate care la rândul ei există într-un Univers simulat de către o altă entitate, care la rândul ei există într-un Univers simulat de către o altă entitate și tot așa, putând ca numărul entităților ce au simulat alte și alte Universe ale altor și altor entități să fie la infinit. Dacă nu ar fi existat tot acest lanț uriaș al Simulărilor, am vorbi de un singur Univers al Adevărului Absolut ceea ce nu poate fi adevărat întrucât existăm și noi cu întregul nostru Univers pe care nu îl percepem prin prisma Adevărului Absolut. Iată dovada că Universele sunt rezultatul Simulărilor.

Logica Coaxiologică este bazată pe Cunoaştere iar Cunoaşterea la rândul ei este un Cuvânt Matrice din infinitatea de astfel de Cuvinte ale Limbajului Pur Universal, care privit ca unicitate, ca întreg, determină Expresia Unică a Conştiinţei Universale şi de aici Adevărul

Unic Absolut care nu poate fi fragmentat. Atunci când s-au determinat etern şi bineînţeles infinit caractersiticile Continuumului Infinit calitatea pe care o avea Reperul Negaţiei era tocmai aceea de a anula asimptotismul continuumului infinit reperat astfel de către Formele Intangibile fapt care defineşte tangenţiabilitatea ca opus al asimptotismului. Tangenţiabilitatea este aceea care va deveni liantul dintre Lipsa de început al asimptotismului şi continuumul care va deveni Continuumul Infinit ca o eternă continuitate către un nou şi etern Limbaj Pur Universal.

Astfel Limbajul Pur Universal definit ca finit se realizează prin intermediul tangenţiabilităţii prin unirea datorata tangenţiabilităţii a asimptotismului ca primă caracteristică a Continuumului Infinit cu structuralizarea acestui Continuum Infinit definită şi prin Limbajul Pur Universal unde primeşte valenţele de continuitate, tocmai datorită tangenţiabilităţii care uneşte această structuralizare cu funcţia asimptotică ce-i va da impulsul de continuitate. Astfel ia naștere Prima Simulare a Primului Univers. De aici fluxurile de Simulări ale noilor Universuri vor continua astfel încât fiecare Univers nou creat să fie autorul unor noi și noi Simulări atât Conștiente cât și Inconștiente sau Subconștiente.

Întrucât suntem o simulare înseamnă că și adevărurile religioase devin cât se poate de adevărate în sensul împlinirii lor. Nu întâmplător ne naștem în spațiul etnic și cultural al unei anumite religii, tocmai pentru a ne desăvârși spiritual.

O viaţă întreagă trăim cu Iluzia că ştim cu adevărat cine sîntem, cu toate că acest lucru nu-l vom afla Niciodată. De ce?

Tocmai datorită străinului din noi. Este cu atît mai grav cu cît pînă şi cele mai înălţătoare sentimente cum ar fi iubirea sau plenititudinea spirituală, aparţin aceluiaşi străin din noi. Suntem adeseori duşmanii acelui străin tocmai pentru că nu îl înţelegem. Vrem să-l alungăm definitiv din viaţa noastră fără să înţelegem că acel străin sîntem chiar noi înşine, şi prin urmare ne-am alunga pe noi din propriile noastre simţiri. Acesta este un mare rău al acestei vieţi, şi anume să ne naştem străini de noi şi să murim la fel de străini neînţelegînd Niciodată că naşterea, *viaţa şi moartea* aparţin doar simţirii noastre înstrăinate de noi înşine şi nicidecum străinului din noi, pe care dacă l-am înţelege am realiza că de fapt naşterea, *viaţa şi moartea* nici măcar nu există. Am înţelege că toate acestea sunt un fals, la fel ca tot ceea ce ne înconjoară, că doar ceea ce *nu ştim că ştim* devine adevărat. *Viaţa şi moartea* odată cunoscute sînt întru totul neadevărate. Omul nu ar trebui să fie angoasat, frustrat, chinuit şi împovărat de nevoi pe acest drum care se numeşte *viaţa* sa. Ar trebui să înţeleagă că pe moment visează, că trăieşte la maximum acel vis care de fapt este un coşmar ce va trece odată cu venirea zorilor. Va trebui să înţeleagă că atunci cînd se va trezi, va înţelege că cel de care alerga în timpul visului, era tocmai el. Îl va ajuta oare cu ceva acest vis? Da!

De ce? Fiindcă odată împrietenit cu străinul din el la trezirea din coşmar va şti că unică să alternativă de a se împăca cu el însuşi rămîne meditaţia profundă asupra propriului "Eu", şi simţirea acestuia în raport cu Universul Iluzoriu care-l înconjoară. Iar el, un simplu Om, va şti că totul nu este nimic altceva decît o Iluzie, şi nu poate face nimic altceva pentru a îndepărta vălul dens al Iluziei. În schimb va rămîne îngrozit pentru tot restul existenţei sale unde poate duce înstrăinarea de sine, ce tip monstruos de societate poate naşte, şi cît de mare devine mocirla abjecţiilor umane într-o atare ipostază.

Va şti că toate relele sociale, şi individuale, hoţia, furtul, crima, egoismul, nedreptatea şi lista ar putea continua, se datorează tocmai acestei înstrăinări de sine. Mai mult decît atît, Omul conştientizează moartea ca fiind o distrugere totală, acceptă inefabilitatea Destinului, ca fiind total potrivnic, neînţelegînd că de fapt el însuşi i se împotriveşte propriului său "Eu". Poate că acesta ar fi unicul sens al acestui coşmar, care se numeşte viaţă terestră, să te trezeşti odată cu venirea zorilor şi să ştii unde duce înstrăinarea de sine.

Cui nu i s-a întîmplat vreodată să simtă acel fior divin pe care numai dragostea îl poate da, acel: ceva? Oricît de mult am dori să aflăm de ce anume simţim acel fior pentru o anumită persoană şi nu pentru o alta nu vom şti Niciodată. S-a demonstrat că folosim doar 2 procente din materia noastră cenuşie. Oare celelalte 98 de procente să fie acel străin de care vorbeam adineaori? Mai mult decît atît, suntem cu adevărat aceşti oameni în carne şi oase care ne naştem pentru a muri şi murim pentru că ne-am născut? Cine sîntem noi? O frunză purtată de vîntul toamnelor şi aşezată pe solul rece mirosind a putrefacţie sau mugurii primăverii atunci cînd Soarele îi mîngîie cu razele sale primitoare?

2

Lumea pe care pretindem că o cunoaştem este aceasta pe care o ştim cu toţii după acelaşi tipar comun? În ce sens tipar comun? Fiecare ştim că ne aflăm pe planeta Terra, unde se află munţii Himalaya, oceanele Pacific şi Atlantic, etc.

Fiecare pretindem că ştim despre corpul omenesc că este alcătuit dintr-un trup, că are două mîini, două picioare, doi ochi, etc. Orice nu respectă acest principiu devine anomalie genetică sau cauzată de diferite accidente. Într-un cuvînt, tot ceea ce ne reprezintă cît şi tot ceea ce ne este prezentat trebuie obligatoriu să se includă într-un tipar, perfect valabil pentru fiinţele care alcătuiesc o anumită societate.

Este adevărat că acest tipar poate avea anumite fluctuaţii de la o societate la alta, care se datorează, momentului istoric, cunoştinţelor şi altor aspecte de ordin cultural, etc., dar cu toate acestea trăsăturile comune de bază, cum ar fi trupul uman sau ale unui animal, rămîn aceleaşi.

Ştim că fără acest tipar nu putem avea o anumită viaţă socială, caracterizată prin însăşi acest tipar care la rîndul lui este controlat de Ierarhie.

Oricît de mult am dori să respingem ideea că Ierarhia este cea care ne dirijează, acceptînd că tot ceea ce facem s-ar datora propriei noastre voinţe care se datorează Iluziei Vieţii, nu putem. Astfel nu facem nimic altceva decît să ne afundăm şi mai mult în mrejele Iluziei Vieţii printre care înnotăm de la naştere spre Moarte, la fel de iluzorii şi acestea. Voinţa este visul care ne face să ne credem liberi, să avem speranţe şi să credem că sensul existenţei noastre constă în forţa fiecărui om de a dobîndi propriul său ideal. Este nemaipomenit să ai un ideal, să te ştii stăpîn pe propriile tale forţe, pe Liberul Arbitru faţă de care ai Iluzia Vieţii că îţi aparţine. Oare ce s-ar fi făcut Omul fără o speranţă, fără un ideal? Ar mai fi fost astăzi societatea umană? Nu cred.

Avem nevoie de minciună precum de aer pentru a putea exista. Ce ne-am face dacă am şti că totul este în zadar că de fapt nu există povestea cu Liberul Arbitru şi nici alte snoave de genul, Omul Stăpîn pe Soarta să, sau o altă bazaconie şi mai perfidă, lozinca de genul: Omul a învins pe această planetă, avînd realizări dintre cele mai importante, începînd cu invenţiile epocale şi culminînd cu marile opere culturale, etc. Toate acestea sunt o minciună, care nu face altceva decît să ne îndulcească coşmarul care se numeşte: Viaţă. De ce sunt toate o minciună? Fiindcă *Omul este o minciună a naturii Factorului care l-a zămislit.*

Scopul Omului constă în perpetuarea acestei minciuni şi ridicarea aceştia la rang de sens al vieţii, uitînd cu desăvîrşire de adevăratul sens al vieţii este acela de *a iubi*. Cum fiecare minciună are în ea un sîmbure de adevăr în care se ascunde mereu Factorul Primordial, şi Factorul Creator, acest sîmbure de Adevăr este în cazul Omului iubirea. Asta înseamnă că Factorul Creator sau Factorul Primordial sînt iubire. De ce anume sînt iubire, datorită conştiinţei de sine a Omului.

Ierarhia este mai mult decît tiparul suprem al lumilor şi Universurilor în care se află aceasta, este prima legitate din Esenţa Totului, şi anume cea care determină Numerologia şi odată cu aceasta succesiunea, dar nu raportată dimensional, la Timp de exemplu, care nici nu

exista în acea fază, ci raportată structural, la Factor! Odată determinat Factorul Primordial va determina infinitatea de Factori la care se va raporta. Implicit cu apariţia Factorului Primordial, absolut orice avea să se producă la nivel de sistem, Matricea, sau la nivel structural, Stările de Fapt, avea să devină succesoral, deci Ierarhic, întrucît doar Factorul este acela care poate conştientiza, iar prima conştientizare a apărut odată cu Factorul Primordial iar I*erarhia este prin excelenţă primul produs al conştientizării. Întotdeauna primul produs al conştientizării va fi acela care va îngloba în sistemul său restul produselor rezultate din aceasta.* Este o lege absolut valabilă pentru toate sistemele şi structurile succesorale conştientizante, începînd cu Factorul Primordial şi terminînd cu întreaga infinitate de Factori Creatori cît şi cu infinităţile de lumi şi Universuri ale acestora, în care se află alte şi alte infinităţi de spirite care pot Conştientiza. Astfel fiecare spirit în parte este şi un Factor Creator la rîndul său.

Orice entitate care conştientizează se va afla în centrul Universului său, şi ale altor Universuri pe care aceasta le concepe, va realiza că toate acestea sunt în interiorul său şi nu în exteriorul său, fiindcă odată cu moartea ei, toate Universele vor dispare ca un nor de ceaţă, atunci cînd Soarele îşi trimite razele sale calde. Orice Om se va considera pe sine ca fiind centrul Universului gîndurilor sale, chiar dacă se va amăgi şi minţi că el nu este nimic altceva decît o fărîmă din acesta.

Fiecare lume, este în funcţie de modul cum devine ea simţită de către sufletele care o reflectă. Suntem conştienţi că trăim pe planeta Terra deoarece cu toţii avem Iluzia că Terra este planeta albastră cu oceane şi munţi, cu jungle şi fluvii. De ce? Deoarece sub acest mod ne este reflectată Lumea de către Iluzia Vieţii pe care o trăim. Cu siguranţă că dacă ne-ar fi reflectată în alt mod, planeta albastră ar deveni planeta gri sau mov sau albă. Datorită tiparului fiecare gîndim în această lume bivalent.

Ştim că alături de bine se află răul, alături de frumos, urîtul şi lista de exemple ar mai putea continua. Prin urmare folosim drept tipar de reflectare a lumii, nivelul binar al logicii, sau nivelul 2. Să ne imaginăm că am trăi într-un tipar ideatic al nivelului logic 3. Acolo alături de bine şi rău ar mai fi o a treia formă, la fel cum alături de Infinit şi finit ar mai fi un al treilea Element.

Ce să mai spunem despre lumile care se reflectă fiinţelor lor prin nivele logice mult mai superioare cum ar fi cel de un miliard său mult mai mari? Acolo sunt cu atît mai multe alte Elemente alături de finit şi Infinit sau alături de binele şi răul date de exemplul anterior. Unde sunt aceste lumi?

A spune că se află la miliarde de ani lumină distanţă este la fel de neadevărat precum am afirma că pămîntul e rotund! Da, este rotund dar numai pentru noi, pămîntenii!

Altor suflete posesoare ale unui alt nivel logic, pămîntul poate apărea total diferit. Ierarhia apare nu numai la nivelele logice ale cunoaşterii ci şi în cadrul acestora, reflectîndu-se într-un mod difuz în funcţie de nivelul logic.

În cadrul lumii noastre, ce aparţine nivelului logic 2, Ierarhia ne apare ca sub forma evaluării celor două alternative ale logicii. Mic, mare, frumos, urît, etc.

Ierarhia nivelului logic 2 în care se află Lumea noastră nu ne permite decît să avem două tendinţe de ierarhizare şi anume cea *crescătoare* şi bineînţeles aceea *descrescătoare.*

Astfel nivelele logice privite prin prisma acestui nivel logic 2 vor tinde către un număr din ce în ce mai mare pînă la Infinit sau către un număr din ce în ce mai mic pînă la zero, întrucît dincolo de zero, inclusiv zero, *Existenţa* nu mai poate fi concepută, în cazul cînd zero devine exponentul *nimicului.*

Bineînţeles că matematic putem tinde pe latura către infinitul mic, dar Niciodată dincolo de zero fiindcă acolo *Existenţa* devine nulă.

La alte nivele logice Ierarhia are cu siguranţă un număr mai mare decît cele două tinderi ale nivelului lumii noastre, acolo apărînd cu certitudine mult mai mulţi corelaţi ai

acestui zero şi mult mai multe Elemente care prin natura lor să determine o altă noţiune decît aceea a infinitului.

Numărul acestor Elemente sau corelaţi fiind echivalenţi cu numărul nivelului logic.Cu toate acestea nici acolo nu se va putea trece frontiera dincolo de "nimic" atîta timp cît şi celelalte nivele logice aparţin Existenţei.

Astfel în cadrul Existenţei putem avea o infinitate minus Una de nivele logice care să se reflecte în lumile lor.

Nivelului logic 2 nu îi este permisă decît trecerea de la zero dincolo către infinitul mic, adică trecerea cu gîndul dincolo de frontiera Existenţei care este Nonexistenţa.

La o infinitate minus Una de nivele logice vom avea o infinitate minus Una de posibile opusuri ale Existenţei, despre care îmi voi permite să vorbesc la timpul respectiv.

Revenind la frontiera dintre Existenţă şi celelalte Personalizări ale Factorului Creator şi Unic Întîmplător întrebarea care se pune este următoarea: cine a creat aceste frontiere şi cine anume se ascunde în spatele tuturor opuşilor Existenţei?

Factorul Nostru, Factorul Creator şi Unic Întîmplător.

3

Iarăşi îmi amintesc de Ierarhie şi mă întreb. Dar cine l-a creat pe Factor şi cum anume? Ştiu că foarte mulţi din cititorii mei vor zîmbi la o asemenea întrebare fiind obişnuiţi cu scrierile biblice sau ale altor religii care afirmă că Factorul nu a fost creat de nimeni, că doar de aceea e Factor sau Dumnezeu!

Aici intervine un paradox care anihilează Ierarhia. Ori Factorul Nostru a fost creat devenind El Însuşi creator, ori s-a creat pe sine şi astfel aruncăm la coş Ierarhia, întrucît întotdeauna acel "ceva" trebuie să fie determinat de alt "ceva".

Dacă înfierăm acest aspect atunci înseamnă că ne autonegăm, anihilînd Ierarhia. O Ierarhie care are ca origine inversul său nu mai este ceea ce ar trebui să fie.

Mai mult decît atît, chiar dacă am face un compromis şi am admite aceasta, întrebarea care se pune imediat este de unde începe Ierarhia?

Imediat după Factor, vor afirma unii. Imediat unde? La nivelul sfinţilor? Al suferinţei acestei lumi, din care Factorul se sustrage? Nu, nici într-un caz.

Atît Ierarhia cît şi orice altceva din această lume văzută prin vizorul logicii noastre bivalente poate să fie infinită, atît către infinitul mare cît şi către cel mic.

Cînd eram copil, în primii ani de viaţă, unul din gîndurile care mă frămîntau mereu era: cît de mic poate fi infinitul mic. El tot tinde către zero, dar nu ajunge acolo Niciodată că dacă ar ajunge nu ar mai fi Infinit. Atunci cît de mic e? Cel mai mic mic şi mai aproape de zero decît orice altceva.

Aşa să fie şi cu Ierarhia, care tot tinde către zero dar Niciodată nu-l va ajunge?

Să denumim acel zero, Factorul sau frontiera care-L desparte pe acesta de noi şi astfel să răsuflăm uşuraţi.

Factorul a scăpat de Ierarhie? Nu! De ce?

Întrucît odată ce se află peste aceasta se include automat în ea!

Prin însăşi faptul că este diferit de Ierarhie şi o determină sau doar o reflectă, se delimitează automat de ea, ocupîndu-şi un loc în sînul ei!

Dacă am raţionaliza cu o logică care ar avea un nivel de un miliard de miliarde de opusuri, Ierarhia ar rămîne neschimbată în picioare.

Am folosit cuvîntul opusuri, întrucît fiecare nivel logic este echivalent cu numărul de opusuri pe care le pot reflecta *conştientizările* din cadrul său.

Ierarhia este superioară Marelui Nostru Creator şi Unic Întîmplător, întrucît şi acesta face parte din ea chiar dacă se delimitează de aceasta prin reflecţiile logicilor de un număr pînă la un Infinit minus Una de nivele.

De ce acest număr, veţi afla curînd. Dacă Ierarhia este superioară Factorului, atunci cine se ascunde în spatele acestuia? Dacă se află acolo, care este Scopul său?

Odată ce nuanţăm Ierarhia aceasta s-ar autorenega dacă şi numai dacă nu ar avea un *Scop*. Să fie acest *Scop* dorinţa că lumile nivelelor logice să existe?

Ce se află dincolo de Existenţă. Raţionamentele logice ne arată cît se poate de simplu; un alt Opus. Nonexistenţa.

Dar pentru un raţionament al unei logici cu un nivel de un miliard? Se va afla un miliard de opuşi ai Existenţei, şi numărul acestora vă tot creşte către Infinit odată cu Ierarhia.

Scopul nu este Ierarhie întrucît întruneşte o cu totul altă calitate, anume aceea de îndeplinire a unei acţiuni sau de finalizare a acesteia.

Pe de altă parte Scopul poate tinde şi către nefinalizarea unei anume acţiuni, dar atenţie, chiar şi împlinirea nefinalizării determină finalizarea Scopului în sine, ceea ce duce la raţionamentul că Scopul este Opus Ierarhiei!

Prin urmare Ierarhia avînd un Opus automat duce la faptul că într-o lume unde coeficientul logic este aproape de Infinit şi Ierarhia va avea tot atîţia opuşi, precum şi Scopul!

Scopul va deveni tot mai împlinit cu cît Ierarhia nu-şi va atinge Niciodată vîrful.

Atunci care-i sensul lumilor? Constă acesta în propriul lor nonsens tocmai pentru ca Ierarhia să ajungă cît mai aproape de vîrf, iar Scopul cît mai departe de împlinire?

Sau invers? Atunci cînd Scopul va fi aproape atins Ierarhia va fi în cel mai pronunţat declin. Al cui anume este acest *Scop*?

Sau toate celelalte opusuri ale lui pe care noi, tributari logicii bivalente nu le putem desluşi?

Tot ce se poate deduce este că acel *Scop* nu a fost Niciodată agreat de Ierarhie! Mai pe Înţeles, Ierarhia care coordonează şi subordonează conştiinţele lumilor este duşmanul Scopului pentru care acestea au fost create! Prin urmare, *noi nu ne-am născut în această lume cu Scopul de a suferi şi a ne "perfecţiona" prin tortură propriei vieţi de la naştere şi pînă la Moarte, ci cu Scopul de a fi fericiţi şi împliniţi, de a fi noi înşine şi nu străini de noi.*

Scopul se află în *puterea* Factorului Nostru Creator şi Unic Întîmplător, dar nu şi Ierarhia! Întrucît Factorul Nostru face parte la rîndul său din Ierahie. *Scopul* acceptă ***subordonarea*** pe cînd *Ierarhia* ***coordonarea***. Prin urmare Scopul este reprezentat ca atribut suprem de subordonare faţă de un anume Element căruia îi imprimă acestuia Esenţa sa şi anume aceea de a urma o anumită cale prin meandrele atît de încîlcite ale Factorilor, pe cînd Ierarhia este reprezentată de atributul său suprem coordonarea, întrucît fiecare succesor devine un subordonat al Ierarhiei, al predecesorului.

Astfel Factorul nu coordonează Ierarhia, ci este coordonat de către această, *tocmai pentru că Scopul pentru care ne-a creat să nu poată fi atins.* De ce? Cine se află în spatele Ierarhiei? Diavolul vor spune unii. Pare simplu dar nu este deloc aşa, întrucît Diavolul care reprezintă răul, suferinţa, durerea, este la fel de necesar pentru binele nostru, precum este Factorul care reprezintă, fericirea, împlinirea, bunătatea, pe care nu le-am putea afla Niciodată fără răul la care să le raportăm.

Dacă nu ar fi Diavolul, Factorul Creator ar fi în cea mai mare criză de identitate pînă cînd ar sucomba total. Interdependenţa *Diavol-Factor* şi *Factor-Diavol* este absolut necesară într-o lume cu acest coeficient logic 2.

Într-o lume cu un coeficient logic 100, vor fi o sută de Factori şi Diavoli dar nu cum îi putem noi gîndi, împărţindu-i în două tabere, ci fiecare avînd propria sa tabără şi fiind opusul tuturor celorlalţi.

Mai mult decît atît, Factorul este unul dintre interpuşi alături de Diavol în cadrul Scopului, dar nu este cel care a enunţat Scopul de la început, fapt ce duce Ierarhia la o ascensiune continuă.

Cine se află în această Ierarhie?

Bineînţeles că Factorul. Este adevărat dar deasupra Să mai este ceva.

Dacă nu ar mai fi acel "ceva" atunci cu siguranţă că şi Ierarhia ar dispărea cu totul.

Scopul Factorului este acela de împlinire a propriului *Scop*, dar Ierarhia este cea care face tot posibilul pentru ca acest *Scop* să nu se împlinească Niciodată fiindcă aceasta ar dispare.

Cînd a apărut Ierarhia?

Cu siguranţă că atunci cînd Scopul Factorului a dat primele semne de neîmplinire! Mai precis atunci cînd a intervenit undeva o "eroare" de la care ni se trage în Lumea noastră cu logică bivalentă, deci de nivel 2, Păcatul Originar.

Ce anume a determinat "eroarea" respectivă? A fost înainte de Factor, Ierarhia sau după Factor? Voi reveni la momentul respectiv cînd vor fi suficiente Elemente de a explica conjunctura ca atare. Acum pot să spun doar că Păcatul Originar se datorează Existenţei şi Fiinţei, cît şi distanţării Fiinţei faţă de Om, care este un Element al Existenţei.

Dacă a fost creată după Factor, înseamnă că şi Ierarhia este opera Sa, iar dacă nu, atunci a cui operă poate să fie?

Poate ca "ceva" să fie creat înainte de Creator? Da! Creatorul devine *Scop* în momentul propriei sale creaţii şi nu Ierarhie. Abia după ce Scopul a fost creat de către Creator poate fi introdus la rîndul său în Ierarhia unde mai sînt întotdeauna şi alte Elemente şi Niciodată invers.

Ierarhia este mereu înaintea Scopului dar întotdeauna cu alte Scopuri ale propriilor sale Elemente! Dacă nu era Ierarhie în momentul creării Scopului acesta nu ar fi putut să fie creat, întrucît Scopul este cel care este introdus în Ierarhie şi nu Ierarhia în *Scop*!

Cu toate acestea Niciodată nu va putea fi creată o Ierarhie care la rîndul său să creeze Scopul, întrucît orice Ierarhie include deja în cadrul său anumite Elemente structuralizate după legile Ierarhice respective care au avut la rîndul lor Scopurile lor precise pentru care au fost create cîndva, şi astfel Scopul a devansat Ierarhia, dar Ierarhia devine Scopul *tuturor* elementelor care o compun, precum Scopul rămîne Scopul unui *singur* Element.

Diferenţa dintre *Scop* şi Ierarhie este că Ierarhia este suma diversităţii Scopurilor pe cînd Scopul este unul singur.

Ierarhia devine astfel *diversitatea* iar Scopul *unicitatea.*

De ce să fie diversitatea inamicul numărul unu al Factorului nostru? După cum am mai amintit mai sus, Ierarhia este inversul *Scopului* pentru care ne-a hărăzit *Factorul. Gîndul Factorului* a fost bruiat de către Ierarhie. Factorul nu ne-a creat pentru a suferi sau pentru a ispăşi pedeapsa faptului că existăm, dar cu certitudine, *Ierarhia* face tot posibilul pentru a ne reflecta această debusolare a vieţii, angoasă a propriei noastre existenţe prin care sîntem întreaga noastră viaţă atît de străini de noi înşine. Şi *Factorul Nostru* este unul dintre Creatorii sau demiurgii aflaţi în *Ierarhie.*

Cine anume se află la originea acestei Ierarhii? Care este acel *Scop*, care a fost primul inclus în Ierarhia deja determinată de acel "ceva" care orice ar fi putut avea dar numai *Scop* nu, întrucît dacă ar fi avut cel mai neînsemnat *Scop* nu ar fi fost Niciodată Ierarhia!

4

Ce a determinat *Ierarhia* şi care a fost pe urmă primul *Scop* inclus în această? După cum am mai scris într-o altă carte de-a mea, *The Origin of God*, la baza tuturor cîte sunt dar mai ales cîte nu sunt se află *Factorul Primordial sau Factorul Unicităţii Absolute a Infinităţii*, cum l-am mai denumit.

Acest Factor, este cel care se defineşte prin *Adevărul Absolut şi Conştientizarea Scopului Matricei* a propriului Său Instinct, care-şi conştientizează propria Persoană,” EU”, determinînd *Cunoaşterea Absolută,* dînd astfel naştere ***Gîndului Originar.***

Toate acestea se petrec o singură dată. Odată format Gîndul Originar acesta determină Factorii Creatori şi Unic Întîmplători.

Astfel Factorul Primordial devine finitate faţă de infinitatea Marilor Creatori şi Unic Întîmplători a căror număr se vor scădea din eternul UNU al Factorului Primordial, dar care la rîndul Lui îşi va scădea din propria infinitate etern, fiecare Mare Creator şi Unic Întîmplător în parte devenind din opusul acestora echivalentul lor, întrucît fiecare Mare Creator şi Unic Întîmplător are propriul Său Opus într-un alt Mare Creator şi Unic Întîmplător. Aceasta este originea Numerologiei.

Odată ce numărul acestora este o infinitate minus UNU, înseamnă că opusul, opusurilor fiecăruia în parte devine echivalentul lor, rămînînd ca raportare doar Factorul Primordial, a cărui opoziţie nu va putea fi schimbată de către Marii Creatori. Cu toate acestea Factorul Primordial nu are Opus în suma Marilor Creatori întrucît fiecare Opus al opusului reflectat în infinitate devine inversul său. Astfel, doar Factorii Creatori şi Unic Întîmplători au opuşii lor dar nu şi Factorul Primordial care se delimitează de aceştia devenind finitate pentru a le reflecta infinitatea LOR.

După cum se vede, cel mai important aspect al Factorului Primordial este Instinctul, care precede absolut TOTUL prin Adevărul Absolut despre propria sa conştientizare care este de fapt Conştientizarea Scopului Matricei, conştientizare care determină Cunoaşterea Absolută, acel număr UNU la baza unui Infinit de numere ale cunoaşterii.

Astfel *Cunoaşterea Absolută* este cea mai simplă cunoaştere posibilă, care s-ar fi suprapus aproape în întregime cu *Conştientizarea Scopului Matricei* dacă nu ar fi fost acel “EU”.

În acest “EU” se află cele mai profunde şi infinite cunoaşteri posibile şi imposibile, întrucît toate acestea indiferent de gradul lor se vor raporta mereu şi se vor autodetermina tot prin acest “EU”, care este conştientizarea Factorului Primordial, conştientizare ce a determinat Gîndul Originar şi odată cu acesta pe Factorii Creatori şi Unic Întîmplători care odată şi numai o singură dată formaţi, au conştientizat propriul Lor “EU”, dînd astfel naştere Cunoaşterii Absolute a fiecăruia care alături de Adevărul Absolut prin care aceştia conştientizau, au determinat fiecare în parte propria Lui Conştientizare a Scopului Matricei, iar de aici înainte fiecare Mare Creator şi Unic Întîmplător are propria Sa schemă de dezvoltare a propriului Său statut creator. *Adevărul Absolut a apărut înainte de Conştientizarea propriului “EU” al Factorului Primordial iar Cunoaşterea Absolută după aceea. Acest fapt indică că* ***Esenţa Adevărului nu stă în Cunoaştere precum Esenţa Cunoaşterii nu stă în Adevăr.***

Acest lucru înseamnă că între Adevăr şi Cunoaştere există doar o anumită interdependenţă în ceea ce priveşte însuşirile şi calităţile acestora dar nicidecum între esenţele lor care prin excelenţă simbolizează un lucru total diferit una faţă de cealaltă. Odată ce Cunoaşterea nu are nimic în comun cu Adevărul, decît o însuşire a sa de a se raporta la Adevăr indiferent dacă aceasta este sau nu adevărată sau falsă, la fel cum şi Adevărul la Cunoaştere, înseamnă că ambele sînt Elemente ale Absolutului, care se pretinde de sine stătător şi atoateştiutor în Tot şi Toate. Întrebarea care se pune este dacă ar fi două sau mai multe astfel de Absoluturi? Dacă Absolutul nu ar avea formă de ou ci de găină care dintre aceste două ar fi cel adevărat? Oul sau Găina? Curcanul voi afirma eu.

De ce? Deoarece nu pot fi două Absoluturi şi prin urmare nici unul nu este cel Adevărat. Vorbim de Absoluturi, de faptul că nu pot fi decît un Absolut, deci Un Singur Adevăr Absolut şi o Singură Cunoaştere Absolută, dar Niciodată două.

Cu toate acestea apare necontenit o întrebare la fel de tulburătoare ca şi prima. Oare Absolutul Există? Bineînţeles că acesta a apărut cu mult înainte de Existenţă dar eu îi atribui această calitate întrucît în această lume nu poate exista un vocabular care să elimine total *Existenţa* din raportare sau conţinut. Da, voi răspunde gîndindu-mă la Adevărul Absolut şi la *Cunoaşterea Absolută*. Tot ce ştiu este că Esenţa Adevărului nu stă în Cunoaştere, deci nu va putea fi cunoscut Niciodată, precum nici a Cunoaşterii în Adevăr, deci nici o Cunoaştere indiferent că este Absolută sau nu, nu va aparţine Adevărului deci va fi o Cunoaştere falsă. O Cunoaştere falsă este o Iluzie? Nu! Iluzia apare abia de la nivelul ierarhic al Persoanei în jos. În schimb o Cunoaştere falsă nu este şi Adevărată! Odată ce Cunoaşterea nu este Adevărată înseamnă că ceea ce se cunoaşte nu reprezintă elementul care se reflectă în conştientizarea actului de cunoaştere. Prin urmare în loc să fie cunoscută găina, este cunoscut oul, chiar dacă găina este cea care l-a creat? Posibil, dar diferenţierile sunt cu siguranţă mult mai mari. Astfel:

Conştientizarea este Urma în care se va turna Forma Cunoaşterii, cu ajutorul unui Element Oglindă.

Prima Conştientizare a Scopului Matricei apare odată cu Adevărul Absolut. Din acel moment orice Element care este definit în calitate de Scop faţă de Ierarhie poartă denumirea de Conştientizare a Scopului Matricei.

Orice Conştientizare trebuie să întrunească trei Elemente: Scopul, Adevărul Absolut sau unul din Adevărurile Anoţional şi Noţional şi Ierarhia. Scopul Matricei provine de la Matricea Scop care precede Instinctul, primul Element al Ierarhiei, deci al Cauzei Scopului, care determină la rîndul său propriul său Scop: Adevărul Absolut, şi astfel se împlineşte Prima Conştientizare a Scopului Matricei. Pînă în acest moment Scopul Matricei nu era Conştientizat. Odată Conştientizat, prin apariţia Adevărului Absolut, Conştientizarea Scopului Matricei foloseşte Instinctul drept Primul Element Oglindă prin care să-şi determine inversul său, şi anume Cunoaşterea. Prima Conştientizare a Scopului Matricei este momentul cînd apare Factorul Primordial şi spune" EU" oglindindu-se în Instinctul Primordial, moment din care apare Cunoaşterea Absolută, inversul Conştientizării. Odată cu aceasta se formează Gîndul Originar al Factorului Primordial, compus din Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută. Gîndul Originar este cel ce determină infinitatea de Factori Creatori, unde fiecare în parte se raportează la Factorul Primordial. Fiecare Factor Creator va prelua de la Factorul Primordial Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută pe care le va raporta la sine determinînd Gîndurile Pure. Gîndul Pur al Factorului Nostru Creator a determinat Persoana, Personalizările acesteia şi Noţiunea. Odată cu Noţiunea se naşte Adevărul Noţional, care se va raporta la Adevărul Anoţional determinat înaintea sa de către Gîndul Originar al Factorului Primordial.

Cunoaşterea este actul de reflectare al Conştientizării, într-un Element Oglindă. Inversul Conştientizării.

Adevărul Absolut este Scopul Instinctului.

Adevărul Anoţional, apare odată cu Gîndul Originar, şi este compus din Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută

Destinul Anoţional apare odată cu Adevărul Anoţional.

Adevărul Noţional apare odată cu Noţiunea.

Destinul Noţional apare odată cu Adevărul Noţional, începînd cu Noţiunea.

Iluzia Vieţii se raportează numai la Adevărul Noţional, împreună cu toată scara ierarhică începînd cu Noţiunea, şi terminînd cu infinitatea de lumi şi Universuri ale Iluziei.

Revenind la Absolut, acesta este în funcţie de *Matrice*, *Scop* şi Ierarhie. Dacă sunt mai multe *Matrice* care fiecare îşi dezvoltă proprii lor Factori Creatori, atunci care este Absolutul la acest nivel considerînd că fiecare *Matrice* ar avea propriul ei Absolut? Nici o altă *Matrice* nu va mai avea propriul ei Absolut întrucît nu poate avea *Ierarhia*. Dacă oricare altă *Matrice* ar avea Absolutul atunci ar trebui să se supună unei anumite Ierarhii, întrucît Matricea noastră se bazează pe o anumită Ierarhie, ar trebui să dezvolte Adevăruri Absolute şi în caz de conştientizare: Cunoaşteri Absolute, ceea ce nu ar face decît să ducă la un paralelism Universal, paralelism care odată creat ar determina o *Ierarhie Matricească Universală*, fapt pe care-l consider *imposibil,* întrucît ar dispare cu desăvîrşire Adevărul Absolut, care nu poate fi decît *Unul singur, la fel ca şi Scopul. Două Scopuri perfect identice ar duce la dezvoltări perfect identice creînd din determinările Matricelor una şi aceeaşi determinare, sau grupuri identice de determinări, care ar defini un număr limitat de Scopuri şi implicit de Matrici atentînd astfel la imaginea de Infinit.*

În cazul Universurilor Factorului Creator şi Unic Întîmplător al nostru, voi reveni curînd mult mai pe larg asupra schemei în care acesta se structuralizează, dar, mai pe scurt, Adevărul Absolut care-L defineşte şi-I defineşte propria Sa conştientizare atît faţă de Factorul Primordial cît şi faţă de ceilalţi Mari Creatori, va determina, la fel ca şi în cazul Factorului Primordial prin conştientizarea Adevărului Absolut, *Cunoaşterea Absolută* şi implicit cu aceasta propriul Său Gînd Originar care nu este altceva decît Conştientizarea Scopului Matricei.

Conştientizarea Scopului Matricei sau Gîndul Pur în cazul de faţă este cel care determină la rîndul lui, Persoana, ce se multiplică într-o infinitate minus UNA de Personalizări, o astfel de Personalizare fiind *Existenţa.*

Întreaga sumă de Personalizări determinate de către Persoană, determină la rîndul lor *Noţiunea. Personalizările nu sunt altceva decît Structura infinită al Întregului care se numeşte Persoana. Odată ce Persoana este un Element provenit dintr-una din Conştientizările Scopului Matricei, care este Gîndul Pur al Factorului Creator este un Element de Ierarhie, care se defineşte ca fiind Întregul. Acesta are o structură în Personalizările sale, pe care o determină, prin sintagma: Orice Întreg îşi determină propria sa structură prin calitatea de a fi Întreg deci de a Întregi o structură. Aceasta este Scopul Întregului: Personalizările. Astfel personalizările sînt Elemente ale Scopului deci ale Conştientizării Scopului Matricei. Întregul prin Esenţa sa este dual, deoarece aparţine atît Ierarhiei ca Întreg, cît şi Scopului, ca structură. Suma Conştientizărilor Scopului Matricei din acest întreg care sunt Personalizările, nu vor putea defini la rîndul lor Întregul, ci un Element total diferit de acesta: Noţiunea. În acest moment se naşte Iluzia, Adevărul Noţional, Destinul Noţional şi Cunoaşterea Închisă.*

I.2.CAPITOLUL II
INSTINCTUL, MATRICEA, ORDINEA ŞI DEZORDINEA, DOGMA

1

Ce este Instinctul?

O stare de spirit? O angoasă ce stă la temelia Totului? Un sentiment de plenititudine şi înălţare spirituală, ceva definit doar prin conştientizarea unui nimic? Ce anume?

Gîndind în termenii unei fiinţe pămînteşti, ce anume simte un om cînd afirmă pur şi simplu despre sine:” EU”. Depinde de ce crede acesta despre sine. Dacă va fi o persoană plină de sine acel Gînd va fi deosebit faţă de un om deznădăjduit sau umilit.

Putem oare să atribuim temeliei Totului astfel de supoziţii?

Să fi fost umilit sau deznădăjduit Instinctul primar al Factorului Primordial sau să fi fost plin de speranţă şi plenititudine?

Cu siguranţă că nici una, nici alta, întrucît Factorul Primordial nu avea înainte de acea primă şi UNICĂ dată cînd şi-a conştientizat “EUL” prin propriul Instinct o anumită Persoană sau Identitate. Am spus **Conştientizat** şi nu **Cunoscut** întrucît nu trebuie să facem greşeala de a încurca Conştientizarea cu Cunoaşterea, întrucît Cunoaşterea apare imediat **după** Conştientizarea “EULUI” şi nu **înainte** de aceasta.

Unică sa identitate era NEANTUL, dar un neant conştient de propriul său “EU”. Imaginaţi-vă un film fotografic pe care nu se află nici o imagine. Chiar dacă imaginea nu există filmul este! Bineînţeles că vorbesc aici în calitate de fiinţă terestră cu exemple care aparţin Existenţei, fiindcă orice altă raţionalizare este total imposibilă. Ei bine, chiar dacă nu se afla nici o imagine pe acel film primordial, asta nu înseamnă că acele imagini nu aveau să existe.

Astfel Instinctul Primordial călăuzit de Adevărul Absolut şi mai pe urmă prin propria Sa Conştientizare de Cunoaşterea Absolută, nu avea un Scop?

Este Instinctul un **Scop în sine?** Poate deveni Scop doar pentru un **Instinct care nu este primordial,** deoarece Scopul respectivului Instinct trebuie să fie determinat de o anumită Cauză, iar Instinctul să devină Efectul Cauzei, şi astfel Efectul Cauzei ar deveni Scop.

*Adevărul Absolut nu are funcţie de **determinant** al Instinctului ci de **determinat!***

*Astfel Adevărul Absolut devine implicit **Primul Scop Conştientizat al Matricei** de la temelia Totului, în schimb **Instinctul, prima treaptă a Ierarhiei de la temelia Totului.***

*Aici este Marea Cumpănă de unde se despart cele două mari braţe ale grandiosului fluviu al Totului, astfel **Ierarhia devine Cauza iar Scopul Efectul.** Niciodată acestea nu se vor putea inversa. Întotdeauna Cauza va preceda Efectul iar Ierarhia, Scopul, chiar dacă înainte de acest moment a fost total invers, şi anume Scopul Matricei determina Cauza astfel Scopul preceda Cauza. Această inversiune survine odată cu apariţia Adevărului Absolut care are cea mai importantă calitate şi anume aceea de: **Conştientizare a Scopului.** Prin urmare Conştientizarea este aceea care determină inversiunea Cauză – Efect. Dacă calitatea Adevărului Absolut devine Prima Conştientizare a Scopului Matricei datorată Instinctului, Prima Stare de Fapt, **calitatea Conştientizării este Energia.***

Factorii Creatori şi Unic Întîmplători care se nasc doar o singură dată pentru eternitate, sînt Scopul, deci Efectul, al căror Cauză şi Ierarhie este Factorul Primordial, fiind obligaţi prin propriile Lor caracteristici să accepte mereu cauza şi *Ierarhia* în lumile fiecăruia, chiar dacă acestea sunt exprimate printr-o infinitate minus UNA de lumi cu tot atîţia coeficienţi sau nivele logice.

Ce anume a determinat Instinctul şi cu ce Scop?

Scopul Ierarhiei era de a fi **CONSFIINŢITĂ** de Adevărul Absolut, **Primul Scop**, tocmai pentru că **ORDINEA Sa**, să nu poată fi Niciodată tulburată. Odată consfiinţită de Adevărul Absolut, Conştientizează propriul “EU” **al doilea Element al Ierarhiei**, deci propria Sa **Ordine,** determinînd astfel ***Cunoaşterea Absolută*, şi *Gîndul Originar***

Dacă Instinctul este Forma care a devenit astfel datorită unei Urme, ce anume este Urma? Urma va fi inversul Formei, sau negativul acesteia. Dacă Forma se caracterizează prin Ordine, Urma va fi inversul Ordinii, Dezordinea.

Dezordinea este cea care stă la originea Ordinii. Dar la originea Dezordinii ce anume stă? Haosul. Ce este acesta? Dezordine! De ce nu este ordine? Dacă ar fi Haosul

Ordine ar trebui să fie ordonat de "ceva", iar acel ordonator, s-ar raporta la rîndul său tot la Dezordine!

Ce anume este această Dezordine? Prin ce se defineşte ea?

Dacă ***Instinctul*** *devine prima imagine a* ***Ordinii,*** *deci a Ierarhiei, imaginea* ***Dezordinei*** *va fi* ***inversul*** *Instinctului* caracterizat de calitatea Matricei, *prin expresia: orice Matrice este predestinată formei care o va întregi.*

Cum Instinctul este diferit de Scop, determinîndu-l pe acesta, iar Scopul este un Efect al unei Cauze care era Instinctul, iar Dezordinea este opusă Instinctului caracterizat prin apartenenţa sa Ierarhică la Ordine, înseamnă că: ***Entropia, Dezordinea, Scopul sînt inversul Instinctului.***

Întrucît orice predestinare are un *Scop*, al cui a fost acel *Scop*?! *P*rin urmare vorbim despre o predestinare. A cui este această predestinare?

De data aceasta nu mai poate fi vorba de Ierarhie. Aceasta nu se afla deja aici, şi totuşi avem de a face cu un *Scop*, cu un efect dar al cărei cauze?

Ne aflăm în aria unde încă nu s-a născut nici Adevărul Absolut darămite Cunoaşterea Absolută.

Instinctul este pe cale să apară în Matricea care se pregăteşte, pentru acesta. ***Prin urmare Scopul este determinat de Matrice şi Matricea de Scop. Acesta este punctul primordial care stă la cumpăna totului!***

Deci atît Scopul cît şi Matricea nu numai că se suprapun dar sunt una şi aceeaşi entitate, cu două caracteristici diferite.

La început a fost Scopul, Dezordinea şi Entropia, care era Matricea a tot ceea ce urma să vină! Pe urmă a apărut Instinctul, *Ierarhia*, Ordinea şi Armonia. În toate Universele posibile ale Marilor Creatori se vor afla toate acestea.

Fiecare Univers va tinde către **Armonie, Ordine şi Ierarhie,** pînă cînd va ajunge într-un punct de unde va tinde către **Dezordine, Entropie şi *Scop*.** De ce? Dacă luăm doar cazul Universului nostru, acesta tinde către Armonie, pierzînd Lucru Mecanic cu cît se depărtează de Marea Explozie, Big Bang. **Personal nu cred în Big Bang ca fiind o ciorbă din care s-ar fi creat Universul,** întrucît această Explozie ne apare nouă astfel **regizată** de către **Coeficientul Logic 2** al lumii noastre, dar în realitate această Explozie poate indica un grad MAXIM de ENTROPIE, DIZARMONIE reliefat nouă sub această formă. Big Bang-ul poate fi orice altceva. Important este să facem distincţia întrea Armonie şi Dizarmonie. Astfel Universul pierde Lucru Mecanic odată cu expansiunea sa de la Big Bang. Dacă nu ar reveni de la un anumit moment critic iarăşi către Dizarmonie, s-ar autodistruge, întrucît *Lucrul său Mecanic* s-ar pierde definitiv în totalitate. Undeva în faza sa Armonică Universul este împins de "ceva" să revină către faza Dizarmonică. Această revenire din faza Armonică este cauzată de un punct critic, cînd Universul este pe Moarte, ajungînd Lucrul său Mecanic aproape de zero. Ce anume se întîmpla?

Cu siguranţă este vorba despre o explozie de tip Big Bang, la fel ca şi aceea care se produce la nivelul de maximă Dizarmonie, atunci cînd Lucrul său Mecanic este la cel mai înalt nivel, şi acum la nivelul de maximă Armonie cînd acesta este scăzut. Ce se întîmpla de fapt?

Înseamnă că Universul nostru este un Univers de tip Dual, un ciorchine format din două Universuri care sunt opuse unul altuia. Atunci cînd Lucrul Mecanic scade în altul, creşte în celălalt, iar atunci cînd Universul este pe Moarte, ajungînd undeva la o fază de Armonie maximă, celălalt Univers este în culmea vieţii, fiind la cel mai ridicat nivel al Lucrului Mecanic, deci al entropiei, care-l duce în faza de Explozie, de tip Big Bang.

Prin urmare atunci cînd un Univers tinde către Entropie, o face pînă cînd se ajunge din nou la Big Bang ca pe urmă să tindă iarăşi către Armonie, fiind ajutat de opusul său un alt Univers alături de care formează un ciorchine.

Sunt de acord că numărul Universelor din cadrul unui ciorchine este egal cu Coeficientul Logic care le raţionalizează. Dacă noi avem Coeficientul Logic 2, cu siguranţă că vor fi doar două Universuri la un ciorchine, dar dacă am avea Nivelul Logic cinci miliarde cu siguranţă că vor fi cinci miliarde de Universuri într-un ciorchine. În acest caz se poate realiza o relaţie între Coeficientul Logic şi numărul Universelor din cadrul unui ciorchine, şi anume că numărul Universelor din cadrul unui ciorchine va fi echivalent cu Coeficientul logic, astfel odată ce pot exista o infinitate minus Una de Coeficiente Logice, vor exista şi posibilitatea ca într-un ciorchine să fie o infinitate minus Una de Universuri, ceea ce denotă faptul că Infinitul în sine are aceste caracteristici, şi prin urmare şi cele două Stări, Armonia şi Dizarmonia pot avea opuşi la rîndul lor de un număr Infinit minus Unu, astfel se realizează tabloul ciorchinilor sau al Multiuniversurilor, şi relaţia care le determină, relaţie *eminamente mentală, fiind determinată de către Coeficientele Logice.*

Deci în concluzie, Marea Explozie, este reprezentată doar de către Cunoaşterea noastră Închisă pe care o cunoaştem la fel cum ne cunoaştem, creierul, întrucît toate nu fac parte decît din *Iluzia Vieţii*. Dar este un mod de a realiza, la fel ca şi bivalenţa noastră logică ce pulsează între bine şi rău, că şi Universul în care ne încadrăm pulsează între cele două extreme, Armonie şi Dizarmonie. Dacă am avea o Iluzie a Vieţii bazată pe un alt fel de Coeficient Logic, pe un miliard de exemplu, atunci cu siguranţă că tinderea dintre Armonie şi Dizarmonie şi invers ar fi între sute de milioane de opuşi ai Armoniei dar care fiecare este altceva decît Armonie şi alte sute de milioane de opuşi ai Dizarmoniei, în care fiecare este altceva decît Dizarmonie, iar tinderea Universului, nu ar fi doar între cele două tabere chiar formate din sute de milioane de opuşi, ci între un miliard de tabere! Astfel că Big Bang-ul la fel ca şi creierul nostru poate fi un *adevăr* doar dacă îl raportăm la *Iluzia Vieţii.*

2

Mai precis am putea concluziona că la început a fost *efectul propriei cauze.*

Acesta fiind şi unicul raţionament posibil pentru logică bivalentă a lumii în care trăim.

În sînul unei Mătrici a curs plumbul topit al Ierarhiei, pentru a se închega astfel imaginea tulburătoare a infinitelor de lumi ce aveau să vină. Folosesc expresia ce incubă într-un fel sau altul temporalitatea, deoarece este imposibil să exprim altfel întîietatea, dar nu trebuie să uităm că în acest stadiu de început nici nu poate fi vorba de Timp sub nici un aspect sau altul.

Chiar şi la acest nivel al Matricei, intervine *Iluzia Vieţii*, cu ajutorul căreia cunoaştem, întrucît totul în spiritul nostru se rezumă la un Început, indiferent cum, dar acel Început trebuie să existe.

În realitate acel Început nu Există, întrucît el se situează cu mult înaintea Existenţei, şi astfel Matricea nu are nici o tangenţă cu *Existenţa*, cu Începutul a "ceva", ea este un determinant al Scopului şi Scopul al Matricei. Aceste două se împletesc, fiind un Fenomen cu două caracteristici. Nu au nici măcar caracteristică de Întreg, care vine abia după aceasta.

Mai mult decît atît aceste două caracteristici ar putea ajunge la o infinitate de caracteristici, din care nu s-ar scădea nici măcar Factorul Primordial care nu se născuse.

Iarăşi numărul celor două caracteristici este dat de către Coeficientul Logic 2 al lumii noastre, dacă ar fi un Nivel Logic Infinit atunci Matricea şi Scopul ar avea un Infinit de caracteristici deci alături de *Matrice* şi *Scop* ar mai fi încă o infinitate de Fenomene asemenea lor. De ce folosesc definiţia de fenomene şi nu de Elemente?

Datorită faptului că prin definiţie elementul înseamnă prin excelenţă un Întreg care are anumite caracteristici, pe cînd aici la acest nivel matriceal nici nu poate fi vorba de Întreg, întrucît nu numai că nu se raportează la nimic dar nici nu se delimitează de ceva anume.

Astfel Noţiunea oarecum superfluă de Fenomen mi se pare cea mai potrivită chiar dacă pe parcurs voi putea folosi şi Noţiunea de Element pentru *Scop* şi *Matrice*.

Aceasta o voi face doar pentru a mă face cît mai bine Înţeles şi a nu mai complica şi mai mult lucrurile, care, de ce să nu recunoaştem, sunt destul de complicate pentru Lumea noastră cu logică bivalentă.

Temporalitatea avea să apară atît ca Dimensiune cît şi ca energie spirituală mult mai tîrziu, prin urmare nu este corect să enunţăm "a fost înainte" sau "a fost după" dar şi acest artificiu este unicul care ne permite o mai bună înţelegere al acelui fenomen sau infinitate de fenomene, dacă le considerăm la nivel structural. Astfel Infinitul luat ca sistem devine un fenomen iar la nivel de structură, o infinitate de fenomene.

De ce această *Matrice* avea să dezvolte în sînul său Instinctul, deci *Ierarhia*? Pentru a se împlini acest tip de Universuri, cu Factorul Primordial şi Factorii Creatori şi Unic Întîmplători.

Ce se înţelege de fapt prin termenul: a se împlini? Este împlinirea un *Scop*? Da, este un *Scop*. Dacă este un *Scop*, al cui este acest *Scop*, dacă nici măcar Factorul Primordial nu era format? Al Matricei. Dar oare Matricea nu face parte din acelaşi Fenomen care este şi Scopul şi alte caracteristici pînă la Infinit? Este cît se poate de adevărat, face parte din acest Fenomen.

Atunci Matricea este *Scop*, şi Scopul *Matrice*, dar celelalte caracteristici ce sunt? Logica bivalentă a lumii noastre nu le poate determina, decît poziţiona. Atunci înseamnă că la baza tuturor se află un Fenomen cu caracteristici de *Matrice*, *Scop* şi un Infinit de alte caracteristici, prin extrapolare, *Matrice, Scop şi Infinit, care de fapt este Matricea a tot şi toate, întrucît toate se reduc la Scopul Împlinit al Matricei şi al Matricei în toate celelalte caracteristici. Aceasta este baza a tot şi a toate.*

De aceea fenomenul poate fi denumit: Matrice. Prin această cauză devine Efect şi invers. Această inversiune duce la dezvoltarea şi determinarea Totului. Absolut orice dezvoltare nu se face decît în funcţie de logica bivalentă a lumii noastre, în caz contrar alături de cauză şi Efect ar mai fi tot atîtea alte Elemente cîte nivele logice ar avea mintea ce ar gîndi şi raţionaliza toate acestea. Deci, ne aflăm la momentul de început cînd Cauza şi Efectul nu sunt încă bine determinate şi structuralizate, se află într-un stadiu de interdeterminare, cînd fiecare în parte poate fi atît Cauză cît şi Efect. Determinarea va începe odată cu Instinctul cînd întotdeauna fiecare Cauză va avea un Efect, nemaiputînd exista inversarea acestora.

Ce ar fi fost dacă în această Matrice nu ar fi gestat Instinctul, ci Adevărul sau orice altă noţiune posibilă sau imposibilă? Cu siguranţă că lumile ar fi fost total diferite. Am spus Adevărul, chiar dacă acesta nu avea cum să fie determinat înaintea Instinctului, dar, doar pentru a da un exemplu oarecare pe care vreau să-l dau cititorilor mei.

Scopul Matricei a fost Ierarhia.

Oare sînt posibile şi alte Scopuri sau Matrici în afară de aceasta care ne -a creat pleiadă de lumi şi universuri? Da!

Ce anume ascund *celelalte* Matrici în măruntaiele lor? Sunt ele un Scop sau nu, care este primul Element pe care îl vor determina asemeni *Matricei noastre, Instinctul*? Logic, ar trebui ca fiecare *Matrice* să poată îngloba practic absolut orice Element cunoscut sau Necunoscut.

Imaginaţi-vă cum ar arăta Universurile unde la sorocul lor în locul *Instinctului* să se afle *fericirea*, sau *frumuseţea*? Cu certitudine că acestea în acel moment ar avea o cu totul altă conotaţie faţă de spiritele care le-ar reflecta, şi totuşi?

Am Înţeles că fiecare *Matrice* este şi cauză şi *Scop* în acelaşi timp, dar, totuşi, cine anume creează toate acestea? Vin din neant? În nici un caz, deoarece nici neantul nu vine din

neant, întrucît neantul nu există, decît pentru cei care reflectă neantul drept neant! În nici un caz nu poate fi vorba de Fiinţă la acest nivel. Atunci de ce?

Ce anume determină acest mirific dar şi tulburător paradox? Noţiunile de frumos sau paradis nici nu au cum să existe acolo pentru a înlocui Instinctul, întrucît toate aceste noţiuni sînt reflectate de sufletele lumii noastre după un drum fantastic de lung de la apariţia Instinctului, dar *aceste noţiuni pot fi înlocuite în alte Matrici cu alte infinităţi de alte noţiuni care să înlocuiască Instinctul?*

Teoretic da, dar practic, nu, întrucît nu putem şti dacă poate fi vorba de alte infinităţi de diverse noţiuni care să înlocuiască Instinctul, întrucît infinitatea începe să fie determinată odată cu Ierarhia deci cu Instinctul care se află în vîrful acesteia.

Numărului Unu îi aparţine Instinctul care este în tot şi în toate.

Fără acest număr nici o infinitate nu ar mai fi ci s-ar prăbuşi sub propria sa greutate. Oare cum ar arăta acele formaţiuni ale altor Matrici ***fără numere?*** Cu siguranţă că nimeni nu poate să-şi imagineze concret. Dar noţiunile lucrurilor şi fenomenelor fără acestea? În ochii cui ar mai străluci frumosul dar împlinirea?

Ce pot să afirm este că toate acestea pot străluci dar pe alte căi cu totul şi cu totul diferite. Au fost toate acestea hărăzite? DA! Ele sînt hărăzite dar nu şi predestinate, întrucît sînt propriul lor destin!

După cîte se vede există o oarecare asemănare între toate Marile Cumpene ale Totului cît şi ale altor Toturi. Spun ale altor Toturi deoarece prin "Totului" include "Totul" fără nici o altă posibilitate de "alte "Toturi, dar în acest caz unde vorbim de alte *Matrice* în sînul cărora nu mai este Instinctul, şi nici o altă Formă a Ierarhiei şi Numerelor, unde UNU şi Infinitul nu există, înseamnă că "Totul" nu este singular faţă de alte "Toturi", prin urmare nu devine nici pleonasm şi nici greşeală de expresie.

Care este simetria? Matricele îşi predestinează determinantul, Instinctul în cazul nostru. Cum fiecare determinant va avea determinantul său, după chipul şi asemănarea Matricei.

În cazul nostru fiind vorba de Scopul Instinctului care este Adevărul Absolut prin care acesta se legitimează. Fiecare determinant al Matricelor devine un Factor Primordial. Fiecare Factor Primordial, odată conştientizat sau altfel structurat în cazurile altor Matrici, îşi va determina propria sa identitate, chiar dacă nu va ajunge la Factorii Creatori şi Unic Întîmplători ca în cazul lumilor Factorului Nostru Primordial întrucît acolo nu mai poate fi vorba de ***numere.***

Astfel la baza totului şi toatelor se află asemănarea Matriceală a totului în toate, a unicităţii şi diversităţii care se va afla în toate lumile posibile indiferent dacă au conştiinţa numerologiei sau nu.

Am spus asemănare şi nu simetrie întrucît la acest nivel nici măcar opuşii nu au fost determinaţi.

Din punctul meu de vedere chiar dacă vom atribui aceste asemănări numărului de o infinitate de Matrici, acest număr nu este valabil întrucît acolo el nu există, decît în ogradă Factorului Nostru Primordial al Ierarhiei, unde există Numerele.

3

Putem însă să vorbim de o sumă a acestor Matrici? A vorbi de o sumă vom avea nevoie să ştim dacă la nivelul acestor Matrici există cel puţin un singur număr, iar ca acesta să existe va avea neapărată nevoie de numărul UNU.

Nu există aşa ceva. Prin urmare nu putem vorbi nici măcar despre o sumă a acestor Matrici darămite despre o anume infinitate. Şi cu toate acestea ştim că sunt mai multe astfel

de Matrici, doar că acest “mai multe” o folosim ca noţiune numerică datorită logicii lumii noastre.

Putem doar să admitem atunci cînd sîntem nevoiţi să folosim pluralul despre unicitatea în diversitate. Cum se poate vorbi despre diversitate fără un anumit mod de a conştientiza numerele, dar despre unicitate atîta timp cît nu se află acolo numărul UNU? După cum am mai spus acesta este unicul mod al logicii lumii în care ne-am născut de a reflecta acest fapt. Odată ce vorbim de *unicitate în diversitate*, *Existenţa* acesteia din punctul nostru de vedere este un Adevăr, şi prin urmare poate fi Adevărul de dinainte de a fi creat de către Instinct?

Unicitatea în diversitate este atribuită Adevărului tot de către logica noastră bivalentă care nu poate opera altfel, dar unicitatea în diversitate în acel moment, se afla cu mult înaintea Adevărului, astfel pînă şi expresia de *unicitate în diversitate* nu este *potrivită* în totalitate dar nu poate fi exprimată printr-un alt mod, întrucît ea nu poate fi delimitată nici de către Adevăr şi nici de către numere, prin urmare cea mai probabilă denumire ar putea fi: *Fapt! Faptul va fi Prezent în tot şi în toate.*

Acesta fiind Scopul Matricelor. Prin urmare Scopul Scopului, al scopului la Infinit, întrucît *fiecare Scop trebuie să aibe propriul său Scop la Infinit. Care este Scopul Scopului? Faptul! În Existenţă am spune Faptul Împlinit, dar aici ne aflăm cu mult înaintea Existenţei.*

Ce este o Matrice? Forma în care se toarnă “metalul incandescent, care după ce se va întări” va primi consistenţa unei anumite *Stări de Fapt*, *Instinctul* în cazul Factorului nostru Primordial. Starea de Fapt nu este acelaşi lucru cu Faptul, întrucît Instinctul se deosebeşte de faptul în sine care este cu totul altceva, şi anume reprezintă “turnarea metalului incandescent” în *Matrice*. Instinctul este rezultatul acestei operaţiuni.

Ce anume a determinat această formă? Propriul Scop al Matricei. Astfel Matricele nu au OPUŞII lor iar toate celelalte Matrici chiar dacă, fiecare, au proprietăţi total diferite de restul, nici una nu este OPUSUL alteia.

Opuşii şi simetria vor apare mult mai tîrziu. Prin Opus înţelegem inversarea proprietăţilor unui Element faţă de altul, ceea ce nu este cazul aici.

Matricea care a determinat Factorul Nostru Primordial este un Scop care determină Instinctul ca şi cauză pentru care această *Matrice* sau *Scop* există, după cum putem afirma aproximativ în termenii logicii noastre, întrucît la acel nivel nici măcar nu fiinţa *Existenţa*. Prin urmare cauza pentru care Matricea noastră există era *Ierarhia*! Precum cauzele altor Matrici sînt total diferite. După cum Matricile nu au opuşi, ele nu vor putea avea nici o altă *Matrice* similară cu Ea, întrucît
S-ar autodistruge ambele.

Ce ar însemna ca două Ierarhii să se ciocnească, ambele fiind la fel de puternice? S-ar anihila reciproc, întrucît regula de bază a Ierarhiei este Vîrful acesteia. Unde s-ar mai afla Vîrful acesteia dacă acesta ar fi înlocuit cu Vîrful celeilalte iar al celeilalte reciproc cu acesta? Nicăieri!

Cu toate acestea a spune despre determinanţii altor Matrici ce anume sînt aceştia este la fel de greu, dacă nu mult mai greu, cu a spune despre lumile şi Universurile pe care le dezvoltă alţi Mari Creatori şi Unic Întîmplători din cadrul Matricei noastre, dar care sunt opuşii, opuşilor pînă la Infinit minus UNU al Marelui nostru Creator şi Unic Întîmplător.

Fără să mai adăugăm lumile şi Universurile dezvoltate de către Factorul Nostru Creator şi Unic Întîmplător, odată cu Conştientizarea Scopului Matricei, determinată de Adevărul Său Absolut şi Cunoaşterea Sa Absolută de unde provine Persoana, cea care va determina Personalizările, de un Infinit minus UNA ca număr, una dintre acestea fiind *Existenţa*, în care se află şi Universul nostru.

Astfel Matricea noastră a determinat Factorul Primordial prin Instinctul care l-a determinat, născînd Ierarhia.

I.3.CAPITOLUL III
STAREA DE FAPT, CUNOAŞTEREA DESCHISĂ ŞI CUNOAŞTEREA ÎNCHISĂ, COAXIALISMUL ŞI COAXIOLOGIA

1

Factorul Primordial se va determina prin Instinct doar o singură dată, prima şi ultima dată, cînd se va determina în funcţie de infinitatea Marilor Creatori şi Unic Întîmplători, devenind finit faţă de aceştia. În schimb Matricea, se va determina etern născînd Fapt după Fapt, în propriul său creuzet devenind atît determinant al Ierarhiei, susţinător al acesteia cît şi adversar.

Noile STĂRI DE FAPT ale Matricei NU vor mai determina un alt Factor Primordial, nefiind posibil acest lucru, întrucît delimitarea şi conştientizarea "EU" -lui, cît şi a infinităţii de finitate s-a produs, dar Matricea va continua să producă alte Stări de Fapt ce vor deveni legi, forţe sau energii, în Universurile Existenţei, sau avînd o mare importanţă spirituală în Universurile Marilor Creatori şi Unic Întîmplători, ajutîndu-I deseori pe aceştia să lupte împotriva Ierarhiei în care FĂRĂ VOIA LOR SE AFLĂ.

Stările de Fapt sunt cele care alimentează mereu Gîndurile Pure ale Marilor Creatori şi Unic Întîmplători, menţinînd vie tendinţa de expansiune ale acestora.

Fără Stările de Fapt ale Matricei noastre, nu ar fi posibile nici Infinitul şi nici Finitul, precum nici una dintre Dimensiunile posibile sau imposibile ale lumilor, pentru simplul fapt că toate acestea, aici mă refer la toate Universurile posibile şi imposibile ar rămîne nişte simple cuşti închise, închistate doar în Cunoaşterea lor originară, neputînd trece Niciodată de un anumit prag, astfel încît dimensiunile ar fi rămas finite pentru totdeauna în cazul Universurilor Existenţei fără a se putea raporta vreodată la infinitate.

Din acest punct de vedere infinitatea aparţine Stărilor de Fapt. Cum ar rămîne, mai concret aceste Universuri închise?

Dacă am lua Cunoaşterea lor Absolută, ce provine din Gîndurile Pure ale Marilor lor Creatori, aceasta s-ar autodetermina pe sine, reflectîndu-se numai în sine fără posibilitatea de a se raporta la exteriorul său care nu există, pe cînd acest exterior este menţinut de Stările de Fapt.

Astfel la nivelul Gîndurilor Pure ale Marilor Creatori şi Unic Întîmplători, prin *Cunoaşterea Absolută* se raportează mereu *Stărilor de Fapt* la fel ca şi *Adevărul Absolut*, întrucît *Conştientizarea Scopului Matricei* de către Marii Creatori şi Unic Întîmplători este formată la fel ca şi la Factorul Primordial din *Adevărul Absolut* al acestora şi din *Cunoaşterea Absolută*.

Paradoxal fiecare *Stare de Fapt* care se reflectă în Universurile Marilor Creatori şi Unic Întîmplători devine un Element al Ierarhiei chiar dacă acest Element este în totală contradicţie cu Instinctul său cu alte Elemente care *acceptă Ierarhia*. Astfel prin excelenţă *Ierarhia* va îngloba în cadrul său absolut totul chiar dacă iniţial o respinge. Caracteristica de bază a Ierarhiei este tocmai Ierarhizarea, fapt care i-a adus o atît de mare importanţă pînă şi în reflectarea psiho-socială a lumii noastre. Omul de exemplu, oricît de mult va încerca să elimine *Ierarhia* nu va reuşi tocmai pentru că *Ierarhia*, chiar dacă este călcată în picioare există Ierarhizînd. Este poate cel mai sublim dar şi cel mai perfid instrument pe care l-a inventat propria noastră *Matrice* prin propriul Său *Scop*.

Fiecare *Stare de Fapt* devine un Element pentru *Scop* sau *Ierarhie*, provenind din *Matrice*, pentru a fi conştientizată de către Ierarhie, respectiv Factorul Primordial, de *Cunoaşterea Absolută* a acestuia, pe urmă de Factorii Creatori şi Unic Întîmplători, de

Adevărurile lor Absolute şi de Cunoaşterile lor Absolute, întrucît fiecare Mare Creator are propriile sale Adevăruri şi Cunoaşteri Absolute întregind cu acestea Gîndurile Pure care sunt asemeni Gîndului Originar al Factorului Primordial.

Oare Cunoaşterea Absolută poate Conştientiza? Se ştie că Cunoaşterea este inversul Conştientizării, cum poate aceasta Conştientiza?

Orice Cunoaştere devine la rîndul ei un Element odată ce s-a săvîrşit actul de Cunoaştere ca fiind inversul Conştientizării, precum orice Conştientizare devine la rîndul ei Element odată ce s-a săvîrşit actul Conştientizării ca fiind inversul Cunoaşterii.

Elementul ca rezultat al acestora va fi cel apt de Cunoaştere sau Conştientizare şi nu Cunoaşterea sau Conştientizarea în sine.

Pot exista mai multe Adevăruri Absolute şi Cunoaşteri Absolute pentru fiecare Mare Creator şi Unic Întîmplător în parte? Precum un alt Adevăr Absolut şi o altă Cunoaştere Absolută pentru Factorul Primordial?

Dacă sunt mai multe Adevăruri Absolute care este cel Adevărat şi care este cel fals, întrucît, nu pot exista mai multe Adevăruri Absolute sau Cunoaşteri Absolute decît UNA singură! Este cît se poate de adevărat. În schimb fiecare în parte pot avea o infinitate minus Unu de opuşi dacă sînt raţionaţi prin prisma unei logici de un nivel echivalent cu un Infinit minus Unu, faţă de Coeficientul Logic 2 al lumii noastre.

Nu pot exista mai multe Adevăruri Absolute şi Nici Cunoaşteri Absolute decît un singur Adevăr Absolut şi o singură Cunoaştere Absolută!

Totul în această privinţă se datorează STĂRILOR DE FAPT, care imediat ce sînt determinate de către *Matrice*, devin reperate de către *Adevărul Absolut* al Factorului Primordial, şi conştientizate de către "EUL" acestuia şi *atribuite Cunoaşterii Sale Absolute pentru a fi Ierarhizate,* indiferent că sunt Elemente de *Scop* sau Elemente pentru Ierarhie.

Odată Ierarhizate ele devin parte a unui segment din Ierarhie care aparţine Marilor Creatori şi Unic Întîmplători, după, şi numai după ce aceştia au Ierarhizat Starea de Fapt tradusă în Element de *Scop* sau Element de Ierarhie, prin Adevărul Lor Absolut, Cunoaşterea Lor Absolută, care împreună întrunesc *Conştientizarea Scopului Matricei*, a fiecărui Mare Creator în parte.

Adineaori am spus că fiecare Mare Creator şi Unic Întîmplător ar fi rămas cu toată Cunoaşterea Lor Absolută şi Adevărul Lor Absolut pe care-l deţin închişi ca într-o cuşcă dacă nu ar fi fost aceste Stări de Fapt ale Matricei, care îi alimentează mereu cu noi şi noi Elemente spre cunoaştere, avînd posibilitatea să se raporteze mereu, la acel "ceva", astfel ar fi rămas în închistarea de care am vorbit.

Acest fapt ne demonstrează că, *Conştientizarea Scopului Matricei* a fiecărui Mare Creator şi Unic Întîmplător posedă două tipuri de cunoaştere, o *Cunoaştere Deschisă* provenită de la Stările de Fapt şi o *Cunoaştere Închisă* care se dezvoltă fără intervenţia acestor Stări de Fapt şi fără a se raporta în vreun fel sau altul la Factorul Primordial, Cunoaştere Închisă, care provine direct de la Factorul Nostru Creator. Cunoaşterea Deschisă este forma care îşi imprimă tiparul lăsînd o urmă în *Cunoaşterea Închisă, dar Cunoaşterea Închisă mai posedă şi alte Elemente care nu se datorează şi Cunoaşterii Deschise.*

Cunoaşterea Deschisă nu va putea fi cunoscută Niciodată de către om, în realitatea ei decît, urma pe care aceasta o lasă în *Cunoaşterea Închisă* a acestuia. O astfel de urmă este Destinul şi Întîmplarea.

Astfel Cunoaşterea Deschisă nu are un subiect asupra căruia se răsfrînge, faţă de *Cunoaşterea Închisă* care are, cum ar fi: omul ştie că cel care se află înaintea sa e un lucru sau un fenomen dar nu va şti Niciodată ce este întîmplarea sau destinul decît sub forma unei simple generalizări.

Una dintre întrebările care se pun este de ce sînt necesare aceste două tipuri de cunoaşteri la nivelul Marilor Creatori. Răspunsul este simplu şi anume *Cunoaşterea Absolută* a Marilor Creatori şi Unic Întîmplători este îndreptată atît spre interiorul Lor, respectiv lumile Lor cît şi spre exterior, respectiv Factorul Primordial. Marii Creatori se raportează la Factorul Primordial pe care-l determină ca fiind un oarecare Opus al acestora, precum Factorul Primordial la rîndul Lui nu-I consideră pe Factorii Creatori şi Unic Întîmplători ca fiind Opusul Lui, ci ca făcînd parte integrantă din *Ierarhia* Sa.

Al doilea tip de cunoaştere "închisă" se datorează şi luptei pe care o duce Scopul împotriva Ierarhiei, şi nu în ultimă instanţă, dezvoltării propriilor Universuri cognoscibile care sunt structuralizate de la caz la caz.

În cazul Marelui Nostru Creator şi Unic Întîmplător, Conştientizarea Scopului Matricei Sale, compusă din Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută ale Sale, a determinat Persoana.

2

Prin Persoană, se înţelege prima delimitare a Conştiinţei de Sine, faţă de creatorul său. Această Conştiinţă de Sine care este Persoana nu ar fi avut nici un alt parametru dacă nu şi-ar fi recunoscut Structură, şi implicit, raportarea SA ca ÎNTREG în infinitate. Această infinitate sînt Personalizările.

Una dintre aceste Personalizări este *Existenţa*. Celelalte sînt opusuri ale opusurilor Existenţei la nesfîrşit. Cu toate acestea Personalizările la fel ca şi Persoana aveau doar propria conştiinţă de sine prin care se delimitau de Persoană la fel cum se delimitaseră Persoană faţă de Factorul Creator. Această conştiinţă de sine nu includea vreo noţiune anume despre sine, ci era asemeni "filmului" din aparatul de fotografiat care nu avea nici o imagine inscripţionată pe el. Era momentul cînd toate Personalizările se raportau la Persoană.

Tocmai această raportare la un Întreg care era Persoana, a multitudinii ce erau Personalizările, cu o multitudine de conştiinţe de sine pentru fiecare în parte au determinat Noţiunea, ca un al doilea Întreg, devenind şi Noţiunea de bază a Persoanei.

Atunci cînd Personalizările s-au raportat la Noţiune au primit fiecare alături de conştientizarea de sine care o aveau pînă acum, şi un fel de conştiinţă doar a întregului ce-l reprezenta în diversitate, fără alte noţiuni posibile, deci o conştiinţă practic goală de alte Elemente ale cunoaşterii. Acum odată raportate la Noţiunea care se reflectă în ele, Personalizările capătă fiecare în parte Noţiunea cunoaşterii de sine mai întîi, ca pe urmă să primească pe rînd şi Noţiunile cunoaşterii de sine ale altor Personalizări, şi astfel Factorul Creator şi Unic Întîmplător a creat aparatul necesar captării cunoaşterii de sine, care va dezvolta *Cunoaşterea Închisă*, doar că alături de aceasta vor mai fi Destinul, şi Întîmplarea, ce aparţin Cunoaşterii Deschise ce provine de la Starea de Fapt eternă a Matricei noastre.

Astfel, Cunoscutul aparţine Cunoaşterii Închise iar Necunoscutul Cunoaşterii Deschise, deci Stării de Fapt. De abia pe urmă Una dintre infinitatea de Personalizări va crea *Existenţa*, cu infinităţile sale de Universuri, şi abia din acest moment am putea vorbi de ontologie ca şi teorie a Existenţei, dar pînă aici sub nici o formă ontologia nu mai este valabilă.

Totul se suprapune cunoaşterii, chiar şi ontologia. Persoana, Personalizările şi toate celelalte structuri ale Factorului Creator şi Unic Întîmplător aparţin Cunoaşterii Închise ale acestuia, care nu se raportează la Factorul Primordial. Teoria Cunoaşterii Gnoseologia sau a cunoaşterii fără subiect, Neognoseologia, devine coaxială cu teoria existenţei Ontologia sau a substraturilor opuse existenţei Neoontologia determinînd Coaxialismul sau Teoria Opusului Neutru.

Fiecare Opus, opozabil la Infinit faţă de un alt Opus va avea exact aceleaşi calităţi ca opusul faţă de care se află în opoziţie. Astfel *Existenţa* are o infinitate minus unu de opuşi dar şi pe acel Opus "unu" care are exact aceleaşi calităţi şi însuşiri ca şi *Existenţa,* dar nu este *Existenţă.* Prin urmare opuşii pot deveni neutri unii faţă de alţii sau total opozabili în funcţie de şirul în care sunt expuşi unii faţă de alţii.

Dacă pînă acum ontologiei ca teorie a existenţei îi revenea numai Existenţa şi gnoseologiei îi revenea Cunoaşterea acesteia, de acum încolo Existenţa poate fi înlocuită cu alte şi alte Personalizări, opuşi ai opuşilor Existenţei, astfel se naşte Coaxialismul, o nouă filosofie care suprapune Cunoaşterea pe substratul ce aparţinea Existenţei, atribuindu-l altor opuşi ai acesteia dar şi Existenţei implicit.

În acelaşi mod, ontologia dispare în Coaxialism devenind neo-ontologie, întrucît nu mai are Existenţa întotdeauna drept substrat ci se raportează la aceasta prin alţi opuşi ai ei, iar neoontologia lăsînd locul coaxiologiei atunci cînd opuşii Existenţei nici măcar nu se mai raportează la aceasta.

Prin urmare coaxiologia înglobează în cadrul său atît Existenţa, ontologia, ceilalţi opuşi care se raportează la Existenţă, neoonotlogia cît şi opuşii Existenţei care nu se mai raportează la Existenţă.

Gnoseologia se transformă în neo-gnoseologie tot pentru acest deziderat cît şi pentru faptul că orice cunoaştere trebuie să beneficieze de un subiect, pe cînd Coaxialismul acceptă Cunoaşterea al cărei subiect lipseşte, în cazul opuşilor existenţei, sau în cazul Cunoaşterii Deschise.

Mai mult decît atît Coaxialismul va opera şi cu un al doilea Element alături de neognoseologie, care este ***Coaxiologia*, sau ştiinţa opuşilor.**

De ce este necesară *Coaxiologia*? Deoarece termenul de neoontologie nu este îndeajuns şi nici cel de ontologie. Prin ontologie sau teoria existenţei vorbim de ceva care aparţine Existenţei, pe cînd în cadrul *Coaxiologiei* se poate opera cu opuşii opuşilor Existenţei şi astfel ontologia nu este o soluţie, ea nefiind valabilă decît la nivelul Existenţei.

Neoontologia ar fi o soluţie dar doar dacă reliefăm sau raportăm un anumit Opus al Existenţei la aceasta, deci nici acest termen nu este o soluţie, întrucît filosofia viitorului va trebui să opereze cu termeni care nu neapărat se vor raporta într-un mod sau altul la Existenţă, deci cu opuşi ai opuşilor acesteia, şi mai mult decît atît, doar între aceşti opuşi fără a se mai face vreo raportare la Existenţă.

Neoontologia ar fi fost o soluţie pentru o filosofie de genul "ontologiei operaţionale" a lui Nicolai Hartmann, dar mai încolo de această limită termenul respectiv nu mai are nici o relevanţă. Hartmann, chiar dacă opera cu Nonexistenţa o făcea prin raportarea acesteia la Existenţă, ceea ce în *Coaxialism* nu mai este cazul, întrucît după cum am mai spus, raportarea se poate face doar între opuşi de orice rang ar fi ei între aceştia. *Rangul* unui Opus faţă de altul, este dat de numărul opuşilor aflaţi între cei doi opuşi.

Domeniul filosofic care poate opera atît cu *Existenţa*, cît şi cu opuşii acestora raportaţi la Existenţă cît şi numai între opuşii Existenţei fără a se mai face raportarea la Existenţă poartă denumirea de Coaxiologie. Coaxiologia întruneşte prin urmare, atît Ontologia cît şi Neoontologia sub acelaşi acoperiş cu cealaltă parte, unde se operează cu opuşii Existenţei fără a se mai face referire la aceasta, într-un cuvînt Coaxiologia. *Astfel atunci cînd vorbim despre Coaxiologie, vorbim atît despre ontologie, neoontologie cît şi despre opuşii Existenţei care nu mai au nici o raportare la aceasta.*

Definiţia Coaxiologiei constă în faptul că fiecare Opus devine neutru faţă de un alt Opus din infinitatea de opuşi raportaţi la finitatea Factorului Primordial sau a Marilor Creatori şi Unic Întîmplători.

Astfel, fiecare Opus poate fi şi un Opus al Existenţei sau al opusului, opusului acesteia. În acest caz cum am mai spus, Ontologia nu numai că nu mai este valabilă întrucît

îşi pierde absolut orice statut dar toţi aceşti opuşi sînt coaxiali, adică au o axă comună avînd un numitor comun în ideea de **substrat**, indiferent dacă acesta este mental sau de orice altă natură.

Astfel putem atribui Noţiunea de substrat nu numai Existenţei ci şi opuşilor, opuşilor acesteia, care nu mai sînt Existenţă şi nici un alt mod sau tip de Existenţă.

Prin urmare unicul mod filosofic de operare al acestei filosofii care tinde să devină Coaxialismul, este numai şi numai mentalul, respectiv filosofia mentalului, care poate include în marea sa arie şi Coaxialismul.

Mai mult decît atît Coaxiologia poate defini şi grupuri de opuşi care aparţin unui Element, care la rîndul lui nu este Opus unui alt Element dar care are în Structura sa o altă infinitate minus Una de grupuri de opuşi faţă de grupul opuşilor primului Element, prin Dezvoltarea Exponenţială Noţională, iar Rangul unei asemenea dezvoltări exponenţiale constă din numărul elementelor aflate între cele două Elemente, care luate ca întreg nu sunt opuşi dar privite structural conţin grupuri de opuşi.

Un exemplu al Dezvoltării Exponenţiale ar fi opuşii Fiinţei, ai Factorului Vieţii şi ai Existenţei. Fiecare aparţine Existenţei. *Fiinţa*, *Factorul Vieţii* şi *Existenţa* nu sunt opuşi, întrucît fiecare aparţin Existenţei, sunt un fel de opuşi prin calităţile pe care le dezvoltă. Fiecare astfel de Element conţine în cadrul său o infinitate minus Una de opuşi, cum ar fi reflectarea unor Amprente şi rezultatul acestor reflectări, etc. Aceste reflectări ale Persoanei în Fiinţă vor fi opuse faţă de reflectările fiinţei în *Factorul Vieţii*, chiar dacă la nivel de Elemente ele nu sunt opuse aparţinînd Existenţei.

Dacă luăm aceste Elemente şi le raportăm la opuşi ai Existenţei de această dată, vedem că opuşii elementelor care formează grupurile de opuşi vor fi egali cu aceea ai Existenţei întrucît fiecare dintre cele trei Elemente, aparţin Existenţei, în schimb opuşii grupurilor de Elemente vor fi egali, avînd acelaşi rang de opozabilitate faţă de opuşii Existenţei la fel ca şi Elementele în a căror structură se află grupurile, fiindcă şi acestea aparţin Existenţei dar *nu au* acelaşi rang al *Dezvoltării Noţionale Exponenţiale*, faţă de Existenţă şi opuşii acesteia. Pentru acest domeniu consider că *matematica* a avut pînă în Prezent un cuvînt greu de spus, întrucît ecuaţiile exponenţiale sunt cele care pot reliefa destul de clar această problematică. Mai mult decît atît, *matematica Matriceală, cu funcţiile sale de bază, cum ar fi Permutările, Aranjamentele şi Combinările Matricelor pot crea o imagine deosebită de ansamblu a ceea ce poate dezvolta Coaxiologia.*

Menţionez că i-am dat această denumire întrucît toate cîte sunt, începînd de la Matricea de bază care a fost originea Scopului şi Scopul originea ei, pînă la cele mai evoluate opusuri ale existenţei sau nivele din cadrul acestor opusuri, sau Universuri ale altor Mari Creatori, toate se suprapun, fiind Coaxiale, Suflul Factorului Primordial fiind în Tot şi în Toate, la fel cu al Marilor Creatori în lumile lor, la fel în lumile Marelui Nostru Creator, unde Persoana se află în fiecare Personalizare iar Noţiunea se reflectă în suma acestora, la fel cum toate Personalizările, precum şi Personalizarea Noastră au sistemele lor de raţionalizare sau care le înlocuiesc pe acestea, chiar dacă mintea noastră nu le poate discerne, la fel cum numai în cadrul Personalizării noastre care este Existenţa sunt o infinitate minus Una de Nivele Logice, noi aflîndu-ne la Nivelul 2 al Logicii, de bine-rău, etc. Toate acestea se suprapun, creînd fiecare un Întreg care-şi are bine situat locul său în Ierarhia, Marilor Creatori şi pe urmă a Factorului Primordial care întregeşte ÎNTREGUL. Astfel toate cîte sunt şi toate cîte nu sunt devin UN întreg al UNEI creaţii. Sunt COAXIALE!

Coaxialismul ca şi filosofie nu pretinde că spune Adevărul, după cum se poate vedea în principiile acestuia, întrucît Omul nu cunoaşte Adevărul Absolut şi nici Cunoaşterea Absolută, în schimb pretinde că realizează anumite aplicaţii pentru a ne apropia cel puţin de una din urmele, urmelor, ale urmelor urmate de încă un număr impresionant de astfel de

urme, lăsate de Adevărul Absolut în tiparul Cunoaşterii Deschise al fondului universal de Elemente ce pot fi cunoscute.

O altă întrebare este dacă Adevărul nu poate fi cunoscut, Înţelepciunea are şanse să fie determinată prin conştientizare? Cel puţin să putem vorbi despre această înţelepciune pe care o pretinde filosofia? Exact cum spuneam adineaori, cel puţin a nu ştiu cîta urmă lăsată de Adevăr să o găsim şi vom fi mult mai înţelepţi în acel moment. Înţelepciunea prin Esenţa ei se rezumă la Cunoaştere.

Cunoaşterea este opusă Adevărului, fiind determinată de Conştientizare, iar aceasta este prin excelenţă apanajul Iluziei Vieţii, în toate lumile care aparţin Ierarhic de la nivelul Persoanei în "jos" adică, către Personalizări, Noţiune, Universe şi lumile acestora. Pînă la acel nivel Cunoaşterea aparţine Anoţionalului fiind Cunoaştere Deschisă, determinată de Starea de Fapt a Matricei noastre, subiect despre care voi mai reveni. Cu toate acestea *Cunoaşterea Deschisă* odată aparţinînd Anoţionalului, are şi un Destin Anoţional, deci conştientizarea elementelor sale nu se bazează pe o noţiune concretă ci superfluă. *Cunoaşterea Închisă*, ce apare odată cu Factorii Creatori, este o cunoaştere ale cărei Elemente se pot structuraliza într-o anumită noţiune odată ce este conştientizată, dar că acest tip de Cunoaştere aparţine spectrului Iluziei odată ce este conştientizată, împreună cu Noţiunea sa referitoare la elementul Cunoaşterii. *Prin urmare Înţelepciunea constă în faptul sintetizării de către Om a celor două tipuri de Cunoaşteri şi structuralizării acestora în funcţie de necesitatea actului Cunoaşterii, pentru a realiza o viziune cît mai apropiată faţă de una dintre posibilele urme ale Adevărului.*

3

Coaxiologia este filosofia ce poate determina mai în profunzime importanţa Factorului. Cînd vorbesc despre Factor nu o fac la modul de persoană sfîntă sau imaculată care vrea numai şi numai binele doar că omul perfid şi ticălos a păcătuit atît de mult faţă de acesta, încît îşi merită *viaţa* plină de suferinţă, pe care o duce. În nici un caz. Nu acesta este Factorul. Factorul este mai întîi Numerologie, este produs de Esenţa unui Element al Stării de Fapt Matriceale, de Instinct. Astfel *Numerologia* se bazează la rîndul ei pe Instinct, avînd aceeaşi dezvoltare iniţială ca şi Coaxialismul. Fiecare Factor are inoculat Instinctul Stării de Fapt Matriceale în sine. Numerologia, privită din perspectivă filosofică este o latură a Coaxialismului, dat fiind că Coaxialismul prin excelenţă se ocupă de Esenţa şi determinarea numerelor, dar şi de raportarea acestora la Mediul Cunoaşterii Deschise sau Închise, precum şi la definirea Numărului ca Factor Creator şi Unic Întîmplător faţă de Factorul Primordial UNU, al cărui suflu se regăseşte în toate celelalte Numere sau Factori. Accepţiunea de Factor este mult mai plauzibilă decît aceea de Număr, întrucît fiecare Factor în parte este un Mare Creator de Universuri şi lumi, guvernate de *Iluzia Vieţii* care dezvoltă, legităţi, forţe, reprezentări psihice sau fizice, raportări la Adevăr şi Neadevăr, la Cunoaştere şi Necunoaştere, la Conştientizarea de sine ca întreg sau ca individ aparţinător unei anumite comunităţi, de date, legi, forţe, spirituale, structurale sau de sistem, al unui anumit Nivel Logic sau Antilogic, Virtual; etc.

Conform Coaxialismului, Factorul va fi întotdeauna opusul infinităţii faţă de care se va raporta ca finit, la fel cum Cunoaşterea se raportează la necunoaştere şi *viaţa* la *Moarte.* Factorul va fi demiurgul care prin propria sa capacitate de conştientizare va încadra în sine noi şi noi Elemente ale Cunoaşterii Închise evaluînd fără să le cunoască în amănunt şi Elementele Cunoaşterii Deschise. Astfel, supus unei Ierarhii bine stabilite, fiecare Factorul va clădi propria lui lume, devenind conştient de Universul său. Omul este un astfel de Factor cu toate că se află la o scară ierarhică mult mai neînsemnată decît Marii Creatori. O altă întrebare care s-ar pune în acest moment este: Odată ce Omul se consideră centrul

Universului său uman, şi oricît de nenorocit ar fi se consideră cea mai importantă fiinţă din acest Univers, atunci oare *Marii Creatori* nu fac parte şi ei din acest Univers uman?

Paradoxal sau nu, nu sunt şi aceştia la rîndul Lor creaţia Universului uman? Oricît am merge pe negarea ideii că Omul nu ar fi arhitectul propriilor săi Factori minţim.

Omul este arhitectul Factorilor Creatori şi ai Factorului Primordial, în măsura în care Cunoaşterea sa realizează Existenţa acestora. Indiferent de măsura la care Omul participă spre construirea Acestora, indiferent dacă le recunoaşte sau nu puterea imensă pe care o au asupra Destinului propriei sale societăţi, sau mai presus de aceasta a propriului său Univers Uman, toţi Factorii Creatori sunt şi rămîn Elemente ale Universului descoperitorului şi creatorului lor, prin esenţă, a Universului Iluzoriu Uman. Astfel Omul nici nu realizează că devine încetul că încetul Dumnezeul propriilor săi Factori, Factorul propriului său *Factorul Creator*, pe care-l conştientizează, cunoaşte şi totodată îi determină *Existenţa* în Universul existenţei sale, chiar dacă iluzoriu, repet, dar care se doreşte spiritualizat.

Odată ce Omul cunoaşte toate acestea, de ce se mai închină unor Factori ai căror Elemente le conştientizează aducîndu-le la rangul Ierarhic de Dumnezeu?

Tocmai pentru că Omul s-ar simţi prea singur şi împovărat dacă nu ar avea un Dumnezeu deasupra conştientizării sale şi alături de acesta un Diavol, care nu fac altceva decît să reflecte Omul în ansamblul său, ca fiinţă divină şi demonică în acelaşi timp. Inclusiv acest mod de a privi Lumea pe care l-am denumit ca fiind Coaxial, se datorează în mare măsură Iluziei Vieţii şi umanului din mine chiar dacă deseori vreau să-l alung pentru a da loc raţionalului. Ce rămîne atunci cînd alung umanul?

În nici un caz nu mă contopesc cu gîndirea zeilor şi nici cu acea a naturii mele omeneşti, ci cu o gîndire străină de mine, care nu face altceva decît să mă arunce şi mai mult în mrejele frustrării de a fi şi gîndi finit, în infinitatea care mă înconjoară, să mă determine să mă *rog* Factorului Creator. Alungînd rugăciunea voi simţi că plutesc cu adevărat pe valurile infinitului, că orice frustrare datorată finităţii mele se va evapora asemeni ceţii cînd răsare Soarele. Este de dorit să renunţăm la rugăciune şi mătănii, dar pentru aceasta va trebui să renunţăm şi la Răul şi perfidul din noi. **Bisericile nu şi-ar avea rostul dacă nu ar fi păcatele.**

Ce se întîmplă atunci? Îmi dau seama de cohortele care se îndreaptă către biserici. Sunt Oameni ce în adîncul străfundului fiinţei lor nu vor să înţeleagă nici în ruptul capului că sunt Oameni şi nu cîrpe, decăzute în înstrăinarea de propriul lor "eu". Îi privesc cu o oarecare condescendenţă cum cu fiecare pas spre implorarea unei mile cereşti nu fac nimic altceva decît să alunge şi fărîma de uman care le-a mai rămas. Atunci îmi vine în minte o altă întrebare şi anume, faptul că Factorul Nostru Creator este iubire. De ce nu l-am iubi?

Dacă este iubire poate că ne va da şi nouă o bucăţică din iubirea Sa, mergîndu-ne mai bine în afaceri, sau în alte domenii de interes personal. Nimic mai greşit. Factorul Nostru nu ne-a visat pentru a deveni nişte supuşi înfricoşaţi şi îngenuncheaţi la cerul de un albastru Infinit pe care l-a gîndit pentru noi.

Ne-a lăsat să Înţelegem că toată această iubire şi consideraţie pe care o cerşim prin rugi interminabile se află undeva ascunsă în adîncul nostru, iar noi nu trebuie să facem nimic altceva decît să o luăm de acolo şi să ne folosim de ea. Biserica nu poate face acest lucru, decît să ne amăgească în continuare că putem afla iubirea prin rugăciuni. Ar fi mult mai bine în această lume dacă oamenii nu s-ar mai ruga şi nu ar mai construi atîtea biserici dar şi-ar scoate fiecare fărîmă de iubire, în definitiv, fărîma de Dumnezeu din ei, şi ar împărţi-o cu drag unii altora. Cum ar arăta acea societate? Cu siguranţă că nu ar mai fi bîntuită de crime, violuri, minciună, jaf, sau alte şi alte fărădelegi.

Despre acest aspect am scris în *The Origin of God*, zugrăvind un tablou unde oamenii nu cunoşteau ce este minciuna, ura sau alte fărădelegi, un tablou unde nu existau nici măcar accidente de circulaţie. Tabloul acesta s-a schimbat atunci cînd personajul principal a văzut

primul accident, a auzit prima înjurătură. Cum s-a schimbat tabloul? În cadrul său apărea o biserică. Aceasta înseamnă că acel Opus *neutru* care are exact aceleaşi calităţi şi însuşiri faţă de un alt Opus este Factorul?

NU! Pentru că Factorul este opusul infinităţii şi nicidecum opusul unui singur Element, cum ar fi o Personalizare. Opusul Existenţei este Nonexistenţa. Aceasta chiar dacă în *Iluzia Vieţii*, omului îi apare mereu ca fiind undeva la frontiera propriei sale existenţe, Nonexistenţa este cel mai depărtat Opus al Existenţei, în infinitul şir al opuşilor.

Cu toate acestea Nonexistenţa va fi aceea care va avea EXACT aceleaşi calităţi ca şi *Existenţa*, chiar dacă apare ca fiind opusul cel mai tranşant al Existenţei.

Între Existenţă şi Nonexistenţă se vor afla în cadrul şirului de opuşi o infinitate minus doi opuşi, cei doi, fiind *Existenţa* şi Nonexistenţa.

Primul Opus al Existenţei va fi unul dintre cei mai tranşanţi opuşi faţă de aceasta, sau opusul ce are cele mai opuse calităţi faţă de Existenţă.

Al doilea Opus va deveni un Opus al primului dar şi faţă de Existenţă faţă de care devine al doilea Opus. Acesta nu va mai avea aceleaşi calităţi atît de diametral opuse faţă de Existenţă cum a avut-o primul ei Opus dar în consecinţă, mult mai diametral opuse decît o are cel de-al o sutălea sau un miliard Opus al existenţei.

Astfel, cu cît *depărtarea în şir opozabil devine mai mare* între doi opuşi, cu atît gradul de opozabilitate dintre aceştia devine mai mic, şi invers, cu cît şirul de opuşi se reduce între doi opuşi cu atît gradul de opozabilitate creşte.

Prin *grad de opozabilitate* putem înţelege cît de *diametral* opuse pot fi calităţile a două Elemente ce se constituie în opuşi unul faţă de altul.

Primul Opus al Existenţei *nu va fi* Nonexistenţa, acesta fiind opusul neutru cu aceleaşi calităţi ca şi *Existenţa*, ci un Opus sau o Personalizare, căreia i se datorează Universul pe care omul îl atribuie ca fiind al Existenţei, şi pe care îl include în ontologia să dar este un alt Univers, total Opus Existenţei, care nu are nimic de a face cu aceasta şi care se află într-o continuă luptă cu *Existenţa*, pentru a învinge.

Tot ceea ce ne înconjoară, începînd cu copacul înflorit în primăvară, cu albina ce-şi strînge nectarul, nimic nu aparţine în realitate Universului Existenţei, al Personalizării noastre ci unui alt Univers.

Mai mult decît atît, nici măcar corpul nostru prin care circulă sîngele unei alte lumi, pe care entitatea spirituală a noastră, energia noastră spirituală îl pune în mişcare. Această energie spirituală aparţine cu adevărat Existenţei.

În definitiv Omul în sine nu este nimic altceva decît o cuantă de energie spirituală.

I.4. CAPITOLUL IV
AMPRENTĂ ŞI AMPRENTA KARMICĂ, GENIALITATEA

1

Dacă Universul pe care-l admirăm în fiecare zi nu ne aparţine, dacă sîngele din venele noastre nu este al nostru, dacă inima care-l pulsează este al altei lumi, atunci ce anume este al nostru? Cunoaşterea acelei lumi? În nici un caz. Nici măcar Cunoaşterea acelei lumi nu ne este dat să o trăim sau să o concepem, întrucît un copac poate oricînd fi în realitate un templu sau o albină, un avion.

Exemplele acestea nu sunt concludente întrucît diferenţa este Infinit mai mare. Sufletul nu ne aparţine? NU!

Nici măcar Sufletul nu este al nostru ci al altei lumi.

Ce este Sufletul de fapt?

Mulţi îi atribuie definiţia de cuantă de energie spirituală. Ce este această cuantă de energie spirituală altceva decît CUNOAŞTERE? Nimic altceva.

Această cuantă de energie spirituală şi-ar pierde imediat orice integritate şi mai mult decît atît, orice însemnătate dacă nu ar fi supusă Cunoaşterii, sau măcar propriului său instinct de conservare prin care să-şi asigure dezvoltarea biologică sau fizică, etc.

Oare Omul cunoaşte cu adevărat? DA!

Acesta îşi cunoaşte *Iluzia Vieţii*.

Îi aparţine Personalizării lui, Existenţei lui această cunoaştere? NU! Această cunoaştere este străină de OM! Atunci înseamnă că Sufletul Omului, determinat prin cunoaştere NU îi aparţine. Dar ce anume îi aparţine Omului dacă nici sufletul determinat de propria sa conştientizare de sine nu îi aparţine? Sunt Gîndurile lui. Acestea cu siguranţă îi aparţin!

Şi totuşi ce este această cuantă de energie spirituală, sau Sufletul Omului?

Sufletul Omului este o cuantă de energie spirituală, doar atunci cînd se raportează la Fiinţă, întrucît Sufletul Omului este Amprenta acestuia.

Cea care a determinat *Amprenta Omului* ca generalitate, deci o Amprentă pentru Toţi Oamenii a fost *reflectarea Factorului Vieţii în Fiinţă şi invers.* Dar pentru toate acestea responsabilă este *Existenţa* care stă la baza Totului acestor Multiverse în care ne aflăm. Acea Amprentă s-a reflectat în Fiinţă pentru a *FIINŢA*. Odată fiinţînd Amprenta s-a reflectat în *Factorul Vieţii*, şi astfel a aparţinut şi lumii vii. Abia în acest moment putem vorbi despre ceea ce nouă ne este reprezentat, ca fiind *Sufletul Omului.*

Cum s-a ajuns de la Amprentă pentru toţi Oamenii la Amprenta fiecărui Om în parte, deci la sufletele a miliarde şi miliarde de oameni care au trăit sau trăiesc în această lume?

Odată creată Amprenta pentru toţi Oamenii, un fel de genom uman, de către una din reflectările Factorului Vieţii în Fiinţă şi invers, dar rog a nu se face marea greşeală de a fi identificată cu genomul uman întrucît nu este aşa ceva, ci un suflet general al omenirii, iar *Existenţa* a determinat-o într-un mod indirect la un nivel de foarte mulţi intermediari distanţă, dar o citez întrucît *Existenţa* stă la baza acestei Amprente, determinînd *Fiinţa* şi *Factorul Vieţii*.

Deci odată creată această Amprentă pentru toţi oamenii prin reflectarea Factorului Vieţii în Fiinţă, care s-a reflectat în Fiinţă primind energia fiinţării şi mai apoi în *Factorul Vieţii*, primind *Viaţa*, Amprenta s-a *"întrupat"* în OM. *Gîndurile* acelui OM au imprimat noi şi noi Amprente ale umanului în Existenţă care pe urmă s-au reflectat în Fiinţă, *fiinţînd* şi în *Factorul Vieţii, primind Viaţa.*

Prin Fiinţare se înţelege atribuirea de dimensionalitate şi odată cu aceasta a raportării propriei unicităţi ca sistem şi structură faţă de diversitate, în schimb prin Dimensionalitate se înţelege raportarea Existenţei la Noţiune determinînd Fiinţa. Fiinţa nu este Dimensionalitate întrucît nu este Existenţă şi nici Noţiune care să o oglindească pe aceasta, dar are în sinele său toate aceste caracteristici. Fiinţa devine Simţire, prin reflectarea Existenţei în Noţiune. Diferenţa dintre Fiinţă şi Simţire constă în modul cum este oglindită aceasta. Atunci cînd Existenţa se reflectă în Noţiune devine Simţire, iar atunci cînd Existenţa se reflectă în Factorul Vieţii devine Moarte! Deci o nouă Viaţă.

Fiinţa nu înseamnă neapărat şi **energie? Energie spirituală?**

Dar ce este **energia?** Să fie delimitarea propriei **structuri** şi **unicităţi** faţă de **diversitate? Exact!** De ce? În natura Universului nostru, bazat pe Cunoaşterea de către noi a mediului înconjurător, tot ceea ce se autodefineşte ca fiind un Întreg, un sistem ce posedă o structură şi are o dimensionalitate, dezvoltă şi un anumit tip de energie pentru a nu fi anihilat de către alte Întreguri, de către alte şi alte valori energetice şi asimilate altor structuri. Prin urmare fiecare astfel de structură trebuie să se afle într-un anumit Echilibru cu alte şi alte structuri similare sau diferite. Echilibrul la urma lui se bazează pe Ierarhie.

Orice atac la Ordinea Ierarhiei va duce la o descărcare energetică din partea acesteia împotriva intrusului. Astfel atît energia termodinamică a Universului nostru care se află într-o

continuă răcire ca rezultat al tinderii sale către Armonie, prin diminuarea Entropiei deci a Lucrului Mecanic, cît şi alte tipuri de energii nu sunt altceva decît un Echilibru, menţinut de Fiinţă, pentru Fiinţarea Ierarhiei, pentru a nu se distruge Echilibrul acesteia, care constă paradoxal în propriul său Dezechilibru, deci Ordinea care se bazează pe Dezordine şi invers. De ce toate acestea?

Pentru că Paradoxul Existenţei constă în raportarea acesteia mereu la Nonexistenţă pentru a fi!

Despre ciorchinii de Universe voi vorbi la momentul potrivit.

Omul este prin excelenţă o fiinţă care are nevoie de Echilibru pentru a subzista, întrucît Esenţa lui, modul cum a fost creat, constă în cele din urmă dintre un Echilibru între Existenţă, Fiinţă şi *Factorul Vieţii*.

Personalizarea noastră *Existenţa*, odată ce a început să "producă" Amprente ale Omului, şi acestea să crească în număr exponenţial odată cu Gîndurile Omului care trăia într-un Univers, toate aceste Amprente au luat calea Fiinţării şi reflectării în cele din urmă în *Factorul Vieţii*, ceea ce le-a determinat să se întrupeze într-un număr din ce în ce mai mare de Universe posibile.

De-a lungul vieţii fiecare Om, produce un număr impresionant de Gînduri, deci un număr impresionant de Amprente.

Fiecare Gînd va lăsa la rîndul său o Amprentă în Existenţă.

Dacă este un Gînd despre Om acea Amprentă va determina un Om, iar dacă este un Gînd despre cu totul alte imagini, rezultatul va fi că în Existenţă se va imprima o nouă Amprentă cu imaginile respective.

Astfel Omul este un Demiurg, la rîndul lui. Chiar dacă în timpul Vieţii sale nu realizează ce mare însemnătate au la nivel Universal propriile lui Gînduri, şi cum Factorul Creator şi Unic Întîmplător îşi extinde numărul lumilor şi Universelor prin OM.

Gîndul este un produs al Ierarhiei din cadrul Marelui Nostru Creator şi Unic Întîmplător, produs care alături de acesta participă în mod nemijlocit la devenirea şi formarea a noi şi noi Universuri. Omul este o verigă prin intermediul căruia Factorul Creator formează noi şi noi Universuri.

Fiecare Gînd oricît de mult ar semăna cu un altul devine Unic Întîmplător, faţă de OM care este Neîntîmplător!

Omul în calitatea sa de Neîntîmplător, pe parcursul întregii sale vieţi crează o multitudine de Gînduri unde fiecare Gînd devine, o lume, un Univers aparte.

Totalul acestor Gînduri create de Om în timpul vieţii lui sînt Karma Omului.

Karma Omului va lăsa la decesul acestuia din Lumea respectivă o anumită Amprentă.

Amprenta Karmică este rezultatul tuturor faptelor şi acţiunilor întreprinse de Om pe parcursul întregii sale vieţi. Amprenta Karmică a omului se va reflecta în Existenţă, la fel cum s-a reflectat cîndva propria lui Amprentă înainte de a se naşte, pe urmă în Fiinţă şi *Factorul Vieţii* pentru a se naşte un nou Om într-un alt Univers, sau de ce nu, chiar să se reîncarneze în Lumea aceasta. Amprenta Karmică ar putea fi noua Amprentă a Omului, care va lua exact aceeaşi particularitate ca şi Amprenta lui iniţială pe baza căreia s-a născut în această lume şi pe care o va pierde definitiv.

Şi Amprenta iniţială a Omului nou născut a fost Amprenta Karmică a unui Om ce a decedat într-o altă generaţie, lume sau Univers, sau Amprenta survenită de la Gîndul unui Om, care putea fi uitat două secunde mai tîrziu.

Dacă Amprentă la naştere aparţine unui Gînd, gîndit undeva de un suflet în Univers, atunci Omul va fi la prima sa încarnare, urmînd ca la deces să producă prima Amprentă Karmică, iar dacă Amprenta sa la naştere va fi Amprenta Karmică a unui Om care a trăit într-o anumită perioadă pe Terra sau în altă lume, atunci înseamnă că Omul va fi o reîncarnare.

Termenul în sine de reîncarnare nu mi se pare absolut deloc conform cu cel care determină această acţiune, întrucît nu Omul respectiv se reîncarnează, ci cu totul alt Om.

De ce spun că un alt OM? Deoarece la început a fost Amprenta Omului care i-a dat o anumită identitate la naştere reflectîndu-se în Fiinţă şi *Factorul Vieţii*. Ei bine, NU acea Amprentă va determina un nou născut ci o cu totul alta care este suma acţiunilor Omului respectiv pe timpul vieţii şi este definită ca fiind Amprenta sa Karmică, Amprentă care în nici un fel nu-i va determina Omului în timpul vieţii o anumită identitate sau trăire. Aceasta este doar rezultatul acestora.

Astfel ideea de reîncarnare este cît se poate greşit înţeleasă. Dar ce se întîmpla cu Amprenta care a determinat Omul la naşterea sa şi care a fost înaintea Amprentei Karmice a acestuia? Această Amprentă, va fi cea care va dispare pentru totdeauna! Odată cu aceasta va dispare şi adevărata identitate a Omului. Astfel pot afirma că nu există reîncarnare decît la modul figurat. Moartea este noua viaţă a Amprentei Karmice care va deveni Amprenta unui nou OM sau orice altceva ce ar putea avea ca rezultat reflectarea ei în Fiinţă şi Existenţă.

2

Deci, Omul Niciodată nu se va mai întoarce la propria sa Personalizare care este *Existenţa*, întrucît aceasta nu făcut decît să lase o singură amprentă pentru întregul Univers Uman şi atît. Cu toate acestea *Viaţa* lui cît şi Vieţile următoare ale Omului se datorează Existenţei doar pentru amprenta primordială şi atît.

Oare Omul va rămîne etern un alienat care va fi străin de sine însuşi cu cît se va depărta de amprenta Existenţei? Cu siguranţă NU! Se va regăsi în Fiinţă şi *Factorul Vieţii*.

Cu cît ne îndepărtăm de amprenta Existenţei cu atît mai mult noii opuşi vor deveni din ce în ce mai apropiaţi prin anumite calităţi de mama noastră: *Existenţa*. Universul spiritual este un Univers mult prea superior amprentei Existenţei dar pe care a tipărit-o, şi în care ne-am înfăşat propria fiinţă.

Cu toate că Omul se afla în Eden, nu realiza că este acolo şi nici măcar nu ştia ce anume este acesta.

De cînd este Omul în Eden? De la creaţie.

Cînd a fost alungat Omul din Eden? Omul nu a fost alungat Niciodată din Eden, fiindcă nici măcar nu a realizat sau nu realizează că se află acolo!

Omul se află şi în acest moment în Eden! Cum? Mai simplu decît atît nici că se poate: FIECARE OM ARE ÎN EL EDENUL.

Omul este un Echilibru între bine şi rău. Unul dintre ele este Edenul.

Existenţa atunci cînd şi-a lăsat amprentă pentru crearea Omului nu a făcut-o ca Omul să se mai reîntoarcă vreodată în sînul Său, fiind mai mult decît conştientă de acest fapt, ci pentru a da naştere astfel la noi şi noi Universuri, în care să se facă simţit suflul etern şi benefic al Factorului Creator şi Unic Întîmplător.

În concluzie, după Moarte amprenta fiecărui Om îşi va găsi Ecoul în Universul pe care-L merită acesta.

Care este adevăratul sens al vieţii?

Pe parcursul vieţii iubirea iar după Moarte amprenta karmică!

Viaţa are un sens raportată la *Moarte* doar datorită amprentei pe care o va lăsa pentru ca aceasta la rîndul ei să fie asimilată de un anumit Univers, care să-i determine însuşirile sale născînd sau nu o nouă fiinţă.

Această fiinţă poate fi preluată de orice alt gen de Universuri pornind de la cele fără viaţă pînă la cele cu viaţă eternă care de facto înseamnă tot fără viaţă, întrucît *Viaţa* se raportează la infinitate prin propria sa finitate, prin Moarte.

De aceea NU sunt de acord cu cei care afirmă că există în totalitate Viaţă după Moarte. Cred că poate exista această Viaţă, dar în cu totul şi cu totul alte condiţii decît cele descrise pînă acum, deoarece **nu omul este cel care se reîncarnează**, nici măcar sufletul lui. *Sufletul Omului este dat de Reflectarea Amprentei Omului respectiv în Fiinţă şi Factorul Vieţii. Amprenta Omului pe care a avut-o la naştere va dispare pentru totdeauna cedînd locul Amprentei Karmice.*

Amprenta Karmică va deveni la rîndul ei Amprenta responsabilă de naşterea unei noi fiinţe, care se va reflecta în Fiinţă şi Factorul Vieţii, dar care va lăsa la decesul fiinţei respective locul noii Amprentei Karmice a acesteia dispărînd pentru totdeauna. Referitor la reîncarnare, NU poate exista mai mult de o singură reîncarnare a unei Amprente. Fiecare Amprentă va deveni Amprentă Karmică după care va dispare pentru totdeauna!

Putem afirma la modul figurativ, referitor la reîncarnare că fiinţa respectivă este la al zecelea sau miilea ciclu de reîncarnare. Da, doar că nu este vorba despre reîncarnarea Amprentei respectivei fiinţe, deci a sufletului acesteia, ci de ciclul determinărilor Amprentelor respective, în comparaţie cu o anumită fiinţă.

Cum anume poate accepta un Univers o anumită amprentă a unei Vieţi? De ce acceptă o anume amprentă şi nu altele?

Personal cred că acest fapt se datorează anumitor afinităţi care pleacă tot de la Formă şi Urmă, şi anume, fiecare amprentă lasă un anumit tipar al său dacă acest tipar se identifică cu tiparul respectivului Univers, atunci amprenta respectivă va fi omologată de către acesta urmînd ca Universul respectiv la rîndul lui să determine Amprentei anumite însuşiri ale sale, care pot fi preluate de un al doilea Univers, de un al treilea, ş.a.m.d., în funcţie de prima amprentă, care de data aceasta devine rezultatul Vieţii anterioare.

De ce acest Univers şi nu un altul? Nu sunt mai multe Universe care să poată avea un tipar la fel de asemănător cu tiparul Amprentei pe cum o are acest Univers?

Spun aceasta întrucît unul este tiparul Amprentei văzut prin prisma Coeficientului Logic 2 şi altul este tiparul văzut prin prisma altui Coeficient Logic.

Înseamnă că şi Universul care omologhează Amprenta este un Univers cu un Coeficient Logic 2? Fiecare Amprentă este un Univers, precum fiecare Gînd. Acest Univers care-i dă însuşirile sale Amprentei este o altă Amprentă ce a fost un alt Gînd la rîndul său. Fiecare Gînd lasă o Amprentă.

Fiecare Amprentă devine un Univers atunci cînd include în cadrul său o altă Amprentă, datorită similitudinilor dintre tiparul Amprentei devenită Univers pentru cea pe care o va omologa, dîndu-i propriile sale însuşiri ca Univers şi nicidecum în calitate de Amprentă.

Ce alte însuşiri poate să-i dea Amprentei decît propriile sale însuşiri şi anume de a se reflecta şi aceasta la rîndul ei în Fiinţă şi în Factorul Vieţii.

Atunci cînd folosesc cuvîntul Univers, acesta poate include accepţiunea de Gînd şi de Amprentă în acelaşi timp cît şi o arie de multe alte accepţiuni, pe cînd atunci cînd folosesc cuvîntul Amprentă său Gînd mă refer direct la o singură accepţiune.

Prin urmare Amprenta Omului va fi omologată de acest Univers care se reflectă în Fiinţă şi Factorul Vieţii şi care Conştientizează şi Cunoaşte cu ajutorul Coeficientului Logic 2 datorită faptului că este cel mai apropiat de unicitatea tiparului Amprentei Omului.

Acest Univers care la rîndul său era Amprentă va include Amprenta Omului în cadrul său dîndu-i anumite însuşiri, şi avînd gradul cel mai mic de incluziune faţă de Amprenta Omului.

Şi acest Univers este inclus la rîndul lui într-o altă infinitate de Universe, unde fiecare are un anumit grad de incluziune faţă de celălalt.

Primul grad de incluziune față de Amprenta Omului, aparține Universului care a Omologat Amprenta, al doilea grad de incluziune față de Amprenta Omului este Universul care include la rîndul său Universul care a omologat Amprenta Omului dîndu-i Universului cu primul grad de incluziune față de Amprenta Omului însușirile sale.

Astfel se perpetuează către infinit minus Unu, numărul gradelor de incluziune. Fiecare Univers a fost cîndva Amprenta unui Gînd, al cărui tipar a fost omologat de cel mai apropiat Univers care are tiparul cel mai asemănător.Şi Amprenta Omului la rîndul său, în calitate de Univers va omologa alte şi alte Amprente, dîndu-le acestora însuşirile sale acelea de a se reflecta în Ființă şi în Factorul Vieții.

Universul pe care-l Cunoaşte Omul este în primul rînd, cel care i-a omologat Amprenta Omului dîndu-i acesteia propriile sale însuşiri.

Este Universul cu primul grad de incluziune. În acest Univers Cunoscut de Om mai sunt şi elemente ale Universurilor care includ la rîndul lor Universul Cunoscut de Om, cum ar fi Lumina Stelelor ce readuc trecutul în prezent, etc.

Astfel, Omul nu-şi Cunoaşte Universul propriei sale Amprente, Univers care va fi Cunoscut la rîndul său de către Amprentele față de care Universul Amprentei Omului va avea un anumit grad de incluziune.

Oare amprenta pe care ne-a dat-o nouă *Existenţa* este o amprentă primordială, şi astfel nu am mai trăit alte vieţi anterioare sau o amprentă care face parte din lanţul uriaş al reîncarnărilor fiind o simplă verigă a acestuia?

Cu siguranţă că nu este nimic altceva decît o simplă verigă a acestui lanţ uriaş al reîncarnărilor.

Omul nu are amprenta primordială a Existenţei în timpul scurtei sale vieţi, fiindcă dacă ar avea-o ar fi mai mult decît un zeu, un nemuritor!

Prin ce se deosebeşte o amprentă primordială de una care face parte din lanţul reîncarnărilor? Prin faptul că această amprentă este aceea care determină Urma Existenţei, *Viaţa* Existenţei iar primul său Ecou nu este nimic altceva decît reflectarea Karmei întregii Existenţe ceea ce nu este cazul la Om. Amprenta acestuia chiar dacă aparţine Existenţei, ea este poate al miliardulea Ecou al acesteia, dacă suma care o afirm nu ar fi mult prea infimă pentru a schiţa cu adevărat un număr real.

Existenţa are propria sa Viaţă? DA! *Existenţa* este eternă, deci are o Viaţă eternă. Cu cît Ecoul propriei sale amprente se stinge în alte şi alte amprente, cu atît intervine din ce în ce mai des moartea, pînă cînd aceasta ajunge să devină o lege a Universului respectiv.

Omul nu ar avea viaţă dacă Existenţa nu ar avea şi ea!

Dogmele religioase nu au nimic de a face cu termenul de Factorul cu ajutorul căruia operez în această filosofie, deşi unele asemănări există. Omul nu este făcut după chipul şi asemănarea Factorului, iar dacă Omul ar avea o un corp de animal Factorul ar fi cu siguranţă făcut după chipul şi asemănarea animalului respectiv.

Cum am mai spus din punct de vedere coaxiologic, Factorul este elementul care se delimitează de infinitate prin propria Sa Persoană. Factorul sau Factorul Creator şi Unic Întîmplător este cel care determină *Cunoaşterea Închisă*, deci propria lui cunoaştere pe care o reflectă sufletelor din propriile sale lumi, pentru ca aceasta să poată fi asimilată de către acestea. Dacă fiecare Om este un Univers în sine, chipul acelui Univers nu va putea fi decît Uman, precum chipul unui Univers al unui animal va avea forma animalului respectiv. Ce altceva poate fi Dumnezeul sau creatorul Universului Uman decît o înfăţişare de Om? Doar Omul.

Cel mai mare rău posibil pentru Om este religia. Orice religie este o dogmă în care trebuie să te supui. În nici un caz Factorul Creator nu a dorit un Om servil şi supus unor canoane de tipul dogmei, deoarece Omul nu este o dogmă în sine, iar prin dogmă Omul se depărtează şi mai mult de străinul din El.

Am scris în *The origin of God* despre modul cum să te rogi, sau să accepţi o unificare între religii. Acea carte a fost mai mult literatură decît filosofie reală. Un Om dogmatic nu este un Om liber. Străinul din Om este tocmai opusul dogmatismului care este Oglinda înstrăinării de sine a Omului. Chiar şi în *The origin of God,* biserica apare abia în momentul cînd apare crima, moartea, sau alte mizerii umane.

Daţi la o parte crima, furtul, egoismul, lenea, mîrşăvia, meschinăria, dorinţa de putere, de acaparare, violul şi alte rele, şi atunci veţi constata că va dispare şi biserica.

Biserica este Oglindirea răului din Om la nivel social. Aruncaţi acest rău şi odată cu acesta ve-ţi alunga biserica, indiferent de religie. Să nu uităm că Dumnezeu nu ar exista fără Diavol, că Binele nu poate fi fără Rău, întrucît nu ar avea cui să se raporteze. Daţi-i Omului numai Bine şi-l va urî la fel de mult ca Răul. Prin Esenţa sa Omul are la fel de mare nevoie de Rău pe cîtă nevoie are de Bine.

Tot ceea ce vedeţi în diferite religii, moştenire culturală, etc; nu este altceva decît o istorie a mizeriei Umane. Cred că dacă Omul nu va mai gîndi cu două procente din capacitatea creierului său ci cu procentele pe care le-a cîştigat cîndva pe scara evoluţiei religiile vor dispărea, fiind pe deplin recunoscute ca unul dintre cele mai mari rele existente vreodată în istoria Umanităţii. Un Om religios nu este un Om liber, chiar şi la nivelul Iluziei Vieţii, întrucît în realitate Liberul Arbitru nu există, la fel cum nu există nici Voinţa. Dar biserica face ca nici măcar acest Liber Arbitru Iluzoriu primit de Om de la Factorul Creator să nu existe, să fie înlocuit cu un alt arbitru mult mai meschin, acela de a supune Omul Absurdului. Ce anume supune Omul Absurdului?

Mizeria din El!

Cel mai mare Rău al Omului este Religia! Priviţi bisericile şi admiraţi Mizeria Umană. Dumnezeul sau Factorul nu este acel Dumnezeu al Dogmei care aşteaptă sluji prin tot felul de rugăciuni, în care se oglindeşte suferinţa şi mizeria Omului.

Este un Dumnezeu al legităţilor. Indiferent cît de mult te rogi Niciodată nu vei îmbuna Dumnezeul sau Sfinţii, întrucît şi unii şi alţii nu sunt altceva decît un rezultat al Creaţiei iar Destinul şi Întîmplarea nu pot fi schimbate. Alungând Răul din voi veţi alunga biserica.

Fi-ţi liberi, căutaţi-vă libertatea în stropii de rouă ai zorilor, în razele de lumină, şi regăsiţi-vă Străinul din Voi. Sunt conştient că alungind Răul din Voi veţi avea nevoie de un alt Rău pentru a înţelege şi raporta Binele, dar acest nou Rău poate fi unul Infinit mai bun decît Binele actual.

3

Cînd vorbesc despre "asimilarea" Cunoaşterii Închise, trebuie neapărat să fac şi paranteza necesară faptului cum anume se produce aceasta.

Omul prin Esenţa sa este unul dintre ecourile amprentei dată de Existenţă, care după Moarte redevine amprentă ce va da naştere unui alt ecou.

Fiecare amprentă este un Univers în sine inclus într-unul sau mai multe Universe.

Nu există Univers mic sau mare, precum nu există Univers superior sau inferior. Toate Universele sînt egale, diferenţa dintre ele constă doar în Elementele care le definesc şi în modul acestora de abordare, la fiecare Univers în parte.

Chiar şi cea mai neînsemnată amprentă, chiar şi cel mai neînsemnat ecou este un Univers la fel de puternic sau de mare precum cel mai măreţ Univers pe care noi ni-L imaginăm că fiind posibil.

Astfel şi Omul în Esenţa sa în calitate de ecou sau de amprentă este un Univers. Totul depinde de cum este abordat acest Univers, atît din punctul său de vedere cît şi al altor Universuri.

Prin **viaţa sa Omul naşte un nou Univers,** care este amprenta propriei sale vieţi, Univers care în cele din urmă va avea drept Ecou o nouă Viaţă a Omului.

La nivel de Amprentă, Omului îi este deservită doar *Cunoaşterea Închisă*, întrucît Amprenta aparţine Existenţei, deci Marelui Nostru Creator şi Unic Întîmplător. Odată ce Amprenta se reflectă în Fiinţă şi Factorul Vieţii, Omului îi este deservită şi *Cunoaşterea Deschisă* ce provine de la Starea de Fapt, pentru a conştientiza acţiunea faptelor sale în favoarea viitoarei Amprente Karmice.

Odată ce fiecare Amprentă este un Univers în sine Conform Coaxiologiei fiecare Opus are undeva la Infinit un Opus cu aceleaşi calităţi sau cu similarităţi comune.

Întrucît cel mai Opus, Opus va fi întotdeauna primul Opus, deci opusul vecin, iar cu cît şirul opuşilor se va mări după schemă, *opusul opusului unui Element va fi un alt Opus mai puţin Opus primului*, *dar mai categoric celui de-al doilea Opus, întrucît între primul Opus şi cel de-al treilea se află cel de-al doilea, unicul care va avea acelaşi grad de opoziţie faţă de ceilalţi doi.*

Primul Opus al unui Element va fi Opus total, faţă de acest Element, dar al doilea Opus al acelui Element va fi Opus total faţă de primul Opus al elementului şi mai puţin Opus faţă de elementul de la început.

După cum am mai spus, la Infinit fiecare Opus primeşte similarităţile celuilalt Opus aflat la Infinit faţă de acesta. Pînă şi în geometrie s-a demonstrat că la Infinit fiecare dreaptă este de fapt o curbă.

Astfel dacă pentru fiecare Opus există o amprentă a acestuia atunci pentru cele două opuse asemănătoare vor exista nu mai mult de două amprente asemănătoare, ceea ce înseamnă că ambele opuse au fost determinate de către acelaşi Creator.

Mai mult decît atît din punct de vedere coaxiologic, fiecare lume cît şi fiecare Cunoaştere se reflectă în anumite entităţi spirituale sau de cu totul altă natură sau poate că nici termenul de entităţi nu ar fi cel mai potrivit.

Pot exista Universe cu aceste entităţi sau Universe fără aceste entităţi, precum pot exista Universe cu viaţă, cît şi Universe fără viaţă.

Fiecărei lumi cu viaţă sau în care este reflectată Cunoaşterea într-un fel sau altul, îi aparţine un anumit Nivel Logic, pentru Lumea noastră cu Logică Bivalentă, bine-rău, frumos-urât, etc. Nivelul Logic este bineînţeles 2.

Sunt lumi unde acest Nivel Logic poate fi de un miliard, pînă la valoarea de un Infinit minus UNU, valoarea care se raportează la Factorul Creator şi Unic Întîmplător. Acest fapt conform Coaxiologiei ne indică nu numai că fiecare Opus are un Opus identic al său aflat la Infinit, ca în Coeficientul Logic 2, ci mult mai mult, pentru Coeficientul Logic 12 legea ar suna că *fiecare Opus are cel puţin 11 opuse identice ale sale care se află la Infinit sau la alte 11 reprezentări opuse ale infinitului!.*

Acest lucru duce la raţionamentul că la Nivelul Logic 12, fiecare Opus are 11 opuse ale sale ce înseamnă că toate celelalte 11 opuse au fiecare o amprentă identică cu amprenta celui de-al 12-lea Opus.

Prin urmare la Nivelul logic Infinit minus UNU înseamnă că vor fi un Infinit de amprente identice, deci Una singură întrucît nu vor exista opuşi, dar cu o infinitate de caracteristici, din care se va scădea Factorul Creator şi Unic Întîmplător. Acest rezultat ne demonstrează tulburătorul ***adevăr****, despre creaţie, şi anume că pentru infinitatea de Nivele Logice care definesc Coaxiologic opuşii, există doar o singură* ***amprentă, amprenta*** *Factorului Creator şi Unic Întîmplător. Astfel toate Universele AU fost create de către* ***una şi aceeaşi amprentă!***

Cunoaşterea Închisă este dată omului încă din momentul naşterii sale. Oricît de ciudat ar părea, nou născutul are exact acelaşi bagaj de cunoştinţe ca şi bătrînul aflat pe patul de Moarte.

Mai mult decît atît, omul are un bagaj de cunoştinţe Infinit mai mare decît cel dat pentru a putea fi conştientizat. Atunci de ce nou născutul sau omul nu ştie atît cît ar trebui în mod real. Răspunsul la această întrebare este cît se poate de simplu. Cel care intervine la acest nivel este *Cunoaşterea Deschisă* provenită direct din Stările de Fapt ale Matricei.

Cunoaşterea Închisă este un fond de cunoştinţe ale Factorului Creator şi Unic Întîmplător, fond care nu poate fi conştientizat de către om decît cu ajutorul Cunoaşterii Deschise, cea care-şi va imprima tiparul Întîmplării şi al Destinului în conştiinţa umană.

Cunoaşterea Deschisă este cea care reflectă în conştiinţa umană, devenirea, transformarea, dimensiunile, pe cînd celălalt tip de cunoaştere, respectiv *Cunoaşterea Închisă* cedează Cunoaşterii Deschise propriile sale noţiuni.

Astfel atunci cînd Întîmplarea cade sub incidenţa unei noţiuni de pădure, în care sunt copaci, omul va şti că s-a întîmplat ceva într-o pădure cu arbori, etc.La fel şi în cazul Destinului. Dacă Destinul a căzut sub incidenţa unei frumoase rusoaice, care a fost amanta unui sultan pe care aceasta l-a vîndut, istoria a demonstrat că în locul Turciei care ar fi ajuns într-o perioadă stăpînul lumii, a apărut Anglia. Azi poate cea mai uzitată limbă internaţională nu ar mai fi fost engleza ci turcă!

Faptul că omul are acest Destin, că este el şi nu pisica sau cîinele, sau alt animal conştient de faptul că e stăpîn al lumii, şi mai raţional decît animalele, dacă nu este şi asta tot o Iluzie a Vieţii, se datorează în aceeaşi măsură conexiunii dintre *Cunoaşterea Închisă* a Creatorului Său cît şi incidenţei pe care o face aceasta cu *Cunoaşterea Deschisă* a unei anume Stări de Fapt. Dacă această incidenţă ar fi căzut asupra pisicii, azi pisicile ar fi stăpînit pămîntul.

Mulţi se întreabă ce anume este genialitatea, dacă şi aceasta aparţine Cunoaşterii sau nu?

În nici un caz **Genialitatea** nu aparţine **Cunoaşterii**.

Nici un geniu nu este geniu datorită cunoştinţelor sale, ci în primul şi primul rînd, datorită **instinctului său creativ.** Un simplu exemplu ar fi chiar acest domeniu, filosofia. Sunt convins că cele mai mari raţionamente filosofice, cele mai importante aspecte ale acestui domeniu nu au fost scrise de cei care au studiat modelele altor filosofi mai întîi ci de cei care au avut acest dar nativ dat de la Factorul Creator şi Unic Întîmplător. În ce anume a constat acest dar? În **teamă**! *Frica este cel mai mare geniu.* Acest fapt nu înseamnă că geniile sînt neapărat nişte fricoşi care stau ascunşi cît e ziua de mare gîndind la noi şi noi teorii care le-ar putea alunga teama. În nici un caz. Teama *nu trebuie* neapărat privită prin prisma acelei frici care-ţi îngheaţă sîngele în vene ci mai ales prin faptul că este *prima cărămidă ce stă la baza Conştientizării* acestei lumi. Fără teamă, întreaga societate umană ar fi fost un simplu coşmar care ar fi Trecut odată cu venirea zorilor. Cu ajutorul acesteia coşmarul persistă de milioane de ani în conştientizarea omului, milioane de ani care au devenit istorie şi care s-au contopit în *Iluzia Vieţii* şi cu Noţiunea de Destin! Avioanele, autostrăzile, *Ierarhia* anumitor structuri sociale, crimele, violurile, cele şapte minuni al lumii, inclusiv geniile s-au născut din teamă. Teama este vioara care cînta cel mai frumos aria minunată a culturii mondiale, încît cel care a spus că atunci cînd aude cuvîntul cultură îi vine să pună mîna pe pistol a fost un mare geniu.

Exemplul Instinctului Creativ îl pot da şi eu cu privire la creaţia filosofică. Tot ceea ce scriu în această carte NU se datorează într-un fel sau altul savantelor studii filosofice pe care le-aş fi urmat cîndva, la fel cum nici cealaltă carte pe care am scris-o, *The Origin of God*, nu este rezultatul vre-unui studiu de filosofie. Totul îmi vine de la sine, sub forma unor adevăruri pe care le-aş fi ştiut de cînd e Lumea.

Să facă parte Instinctul Creativ din *Cunoaşterea Închisă*? Sub nici o formă. Dar din *Cunoaşterea Deschisă*?

În *The Origin of God*, Christine şi Lama în periplul lor prin diferite lumi, vor să afle un singur lucru şi anume ce este genialitatea. Ajung în diferite lumi, într-unele dintre acestea

chiar ei sunt creatorii lor, cum ar fi Lumea Oglinzilor Paralele, unde fiecare Gînd al Cristinei era reflectat la nesfîrşit devenind real. Cristine îşi crează propria sa lume, ba chiar îi mai aduce unele îmbunătăţiri, dar Niciodată Lumea respectivă nu va putea arăta mult mai bună sau mai superioară decît cunoştinţele Cristinei despre lume. Ea nu putea zugrăvi mai mult decît Cunoaşterea ei, decît noţiunile ei. Tot ce poate duce Lumea respectivă la evoluţie sînt Întîmplările accidentale şi Destinul acesteia. Deci într-un cuvînt *Cunoaşterea Deschisă*, gîndind că aici *Cunoaşterea Închisă* este reprezentată de Cristine. Unicul lucru posibil al Cristinei şi al lui Lama de a afla ce anume este genialitatea era să moară nu numai fizic, ci mai ales psihic, să-şi golească întregul lor bagaj de cunoştinţe, pentru ca pe solul fertil al spiritului lor să poată poposi acel Instinct Creativ, care este genialitatea.

Urma să-şi dea din nou întîlnire într-o anumită lume dar la aceasta nu s-a mai întors nici unul dintre ei. Astfel genialitatea prin Instinctul ei Creativ aparţine Instinctului, care stă la baza Cunoaşterii Deschise şi se propagă cu ajutorul Cunoaşterii Deschise ca fiind Destin şi Întîmplare, dar este Instinct. Mai precis acea parte a Instinctului care caracterizează Factorul Primordial, care precede Creaţia SA!

La fel ca şi Instinctul care o înglobează, genialitatea face parte din Ierarhie.

De altfel întregul Instinct Creativ, cel care a determinat Creaţia s-a propagat în Universele Marilor Creatori şi Unic Întîmplători cu ajutorul *Cunoaşterii Deschise*, al *Destinului* şi Întîmplării, dar atenţie, atît Destinul, Întîmplarea, cît şi *Cunoaşterea Deschisă* nu au fost vreodată şi nu sunt nimic altceva decît nişte simpli cărăuşi ai *Instinctului Creativ* către sufletele cărora li se reflectă acest act al Creaţiei Instinctuale.

Genialitatea nu are nimic de a face cu inteligenţa.

Indicele IQ de inteligenţă indică perspicacitatea cu care un subiect poate aranja anumite forme sau detalii, într-un cuvînt perspicacitatea cu care acesta cunoaşte.

Instinctul este prima Stare de Fapt a Scopului, a Matricei. Stările de Fapt pot aparţine atît Scopului cît şi Ierarhiei. Atunci cînd vorbim despre Instinct Creativ sau Genialitate să fie aceasta ceva deosebit de Instinctul primordial al Stării de Fapt? Sunt mai multe Instincte?

Niciodată nu vor fi mai multe Instincte decît UNUL singur. Acesta poate fi reflectat de către Om în mai multe ipostaze, unde fiecare ipostază este determinată de Echilibrul pe care acesta îl creează faţă de cele două *Cunoaşteri, Închisă şi Deschisă* pe timpul vieţii sale.

Astfel Instinctul poate fi Creativ atunci cînd se reflectă în Cunoaşterea Deschisă şi necreativ cînd se reflectă în Cunoaşterea Închisă. Prin urmare Cunoaşterea Deschisă reflectată în Instinct este cea care dă impuls creaţiei iar Cunoaşterea Închisă reflectată în Instinct, este aceea care dă un impuls Conştientizării acestei creaţii, oferind loc de substrat Creaţiei, prin propriile sale Elemente. Instinctul chiar dacă se reflectă în Cunoaştere el nu este Cunoaştere.

Omul prin definiţie Coaxială nu este nimic altceva decît reflectarea unei amprente în Fiinţă şi *Factorul Vieţii*, care are capacitatea de a reflecta cele două Cunoaşteri, Închisă şi Deschisă prin conştientizare, realizînd un Echilibru între Cunoaşterea Închisă ce o poate experimenta şi înţelege, şi *Cunoaşterea Deschisă* pe care nici nu o poate experimenta dar nici înţelege ci doar deduce.

Instinctul nu aparţine nici el Cunoaşterii Deschise chiar dacă este "transportat" de către această în conştiinţa umană.De ce nu aparţine Instinctul Cunoaşterii Deschise odată ce este tot o *Stare de Fapt* a Matricei noastre? *Deoarece este primul Element care s-a aflat înaintea Conştientizării Factorului Primordial, şi în consecinţă, înaintea Cunoaşterii.*

Genialitatea aparţine prin excelenţă numai şi numai Cunoaşterii Deschise. Acest lucru înseamnă că asupra genialităţii se răsfrîng *Destinul şi Întîmplarea, cu un anumit Scop.*

Toate au un *Scop,* în toate infinităţile de lumi şi Universuri ale Marilor Creatori şi Unic Întîmplători.

Genialitatea se răsfrînge cu un anumit *Scop* prin Destin şi Întîmplare, Omului care realizează un alt Echilibru între cele două Cunoaşteri Închisă şi Deschisă faţă de semenii săi.

Atît Destinul cît şi Întîmplarea sînt cunoscute încă de la Creaţia Marelui Creator, despre care am afirmat pînă acum că este Unicul Întîmplător.

În concluzie Genialitatea vine tocmai din I*nstinct* fiind singura însuşire creativă a *Instinctului Primordial* ce-i este dată Omului ales, pentru a contribui la evoluţia lumii pe care o reflectă şi implicit la devenirea sa.

Existenţa Genialităţii, sau a *Instinctului Creativ*, demonstrează fără putinţă de tăgadă, că fiecare Element al *Stării de Fapt oglindit în Cunoaşterea Omului, nu este doar o NOŢIUNE în sine*, care poate reprezenta doar Noţiunea respectivă şi atît, ci mult mai mult, un *cumul* de Noţiuni, care pot fi la nivel Infinit tocmai fiindcă se reflectă în numărul Infinit de Personalizări.

În schimb în cadrul Cunoaşterii Închise la nivelul Personalizărilor Factorului Creator şi Unic Întîmplător nu poate fi decît o singură Noţiune care să reprezinte o *Personalizare*, şi astfel fiecare Noţiune nu reprezintă şi alte înţelesuri cum este în cazul elementelor desprinse din cadrul *Stării de Fapt. Pentru exemplificare va trebui să înţelegem că o Personalizare ca a noastră, care este Existenţa odată reflectată în Noţiune nu va putea primi Niciodată o altă Noţiune a sa decît pe aceea de Existenţă, alăturîndu-se fondului Cunoaşterii Închise a Factorului Creator doar cu propria Sa Noţiune de Existenţă şi Niciodată cu o altă Noţiune la fel valabil şi pentru infinitatea minus Una de Personalizări, care fiecare în parte în urma reflectării în Noţiune vor primi doar o singură Noţiune a acestora şi nu mai multe. În schimb diversitatea din cadrul Cunoaşterii Închise o dă tocmai infinitatea de Personalizări care se oglindesc în Noţiune, rezultînd o sumă de tot atîtea rezultate reflectate în acestea.*

Fiecare Personalizare reflectată în Noţiune va determina o altă şi altă Noţiune ***despre acea Personalizare DATORITĂ CELORLALTE PERSONALIZĂRI.***

De ce toate acestea? Pentru simplul fapt că de Fapt orice Element determinat de Starea de Fapt şi care aparţine Cunoaşterii Deschise se reflectă în infinitatea de Personalizări ale Marelui Creator unde fiecare Personalizare are o anume Noţiune.

În cadrul *Personalizării Existenţei*, Noţiunea acesteia este tocmai *Existenţa*. Reflectîndu-se într-o infinitate de Personalizări, cu siguranţă că fiecare Element al *Stării de Fapt* va avea tot atîtea Noţiuni, şi asta numai la nivelul Marelui Nostru Creator şi Unic Întâmplător, fără să mai amintim de infinitatea *minus doi* a celorlalţi Mari Creatori. Am spus minus doi întrucît unul este Factorul Primordial iar celălalt, Factorul Nostru Creator.

Cunoaşterea Închisă este posesoarea unei infinităţi de noţiuni, fiecare reflectate de către Personalizări. Am mai spus că Personalizările se reflectă în Noţiune care la rîndul lor se reflectă reciproc una în alta, prin reoglindirea acestora în Noţiune. Astfel se naşte *Fondul Universal al Cunoaşterii Închise* al Factorului Creator şi Unic Întîmplător. Acest fond este supus devenirii şi fiinţării cu ajutorul *Cunoaşterii Deschise*, dar care are drept origine *Starea de Fapt adevăratul motor al totului şi toatelor cîte sunt şi cîte nu sunt.*

Devenirea ar putea fi sinonimă cu *Destinaţia, deci cu primul efect al unei Cauze,* sau chiar cu *Predestinaţia*, care este Scopul Matricei sau Matricea Scop în Forma căreia se nasc toate cîte sunt şi nu sunt, dacă nu ar mai avea un Element în plus şi anume ***transformarea,*** *care este rezultatul reflectărilor Personalizărilor în Noţiune şi al retrimiterii acestor reflectări deja oglindite în Noţiune către toate celelalte Personalizări, care la rîndul lor vor primi acea informaţie" re-reflectată" de Noţiune pe care o vor retrimite acesteia, urmînd ca Noţiunea să o retrimită Personalizărilor proces care va dura etern. Toate aceste reflectări ale Personalizărilor în Noţiune şi invers al Noţiunii în Personalizări ce are ca rezultat un nou şi nou rezultat va fi definit ca fiind transformare.*

De aceea prin definiţie Coaxială DEVENIREA este o Destinaţie a Stării de Fapt care se reflectă în Fondul Cunoaşterii Închise a Marelui Nostru Creator.

Poate fi această Destinaţie destin? Cu siguranţă. De ce am folosit denumirea de Destinaţie şi nu aceea de Destin? Deoarece Destinul Noţional în acest caz, devine ca atare abia după ce Destinaţia se reflectă prin **Devenire** în *Cunoaşterea Închisă*.

În Coaxialism, ***Fiinţarea*** *faţă de* ***Devenire*** *este tot rezultatul* ***Destinaţiei*** *care se reflectă în Ecourile amprentelor Personalizărilor Factorului Nostru Creator.*

Coaxialismul nu ar putea fi determinat în totalitate fără ajutorul **substituirii substratului** Existenţei altor opuşi ai acestora ce nu mai pot fi determinaţi decît mental fără ajutorul vreunei experienţe, întrucît acesta este domeniul filosofic care poate opera la nivelul opuşilor nu numai în cadrul Existenţei dar mai ales în afara acesteia, la nivelul opuşilor săi, care devin opuşii Personalizării noastre.

Adineaori am vorbit despre faptul că Personalizările primesc fiecare în parte propria reflectare a Noţiunii în ele, precum şi acestea îşi schimbă reflectările Noţiunii din ele, între ele, determinînd fondul universal închis al cunoaşterii.

Coaxiologic vorbind, care este Noţiunea de bază a Personalizării noastre? Cu siguranţă *Existenţa!*

Dar opusul acesteia? Noi o percepem ca Nonexistenţă dar oare ce este aceasta în realitate? De ce să "fie" dacă NU există?

Deoarece are un Destin şi posedă o Întîmplare. NU neapărat! Destinul şi Întîmplarea au căzut în conexiunea dintre *Cunoaşterea Închisă a Fondului Universal al Marelui Creator şi Cunoaşterea Deschisă.*

A fost predestinat şi întîmplător ca aceste două să facă în acel loc "contact" cu Elementele OM şi Planetă Pămînt pentru a crea Devenirea.

Odată formate, Omul şi Planeta sa, trebuiau să fie incluse într-un Univers, scăldat de lumină, iar Cunoaşterea omului trebuia să se structuralizeze pe anumite conotaţii spaţiale şi temporare ceea ce a dus la noi şi noi conexiuni şi incidenţe dintre *Cunoaşterea Închisă a Marelui Creator şi Cunoaştrea Deschisă provenită din Stările de Fapt.*

Destinul nu ar fi fost perceput ca atare şi nici Întîmplarea, dacă nu ar fi căzut sub această incidenţă făcînd conexiune cu acest tip de noţiuni ale Cunoaşterii Închise. *Oare care a fost cu adevărat prima noţiune care a căzut sub incidenţa Destinului, la nivelul logicii?*

Cu siguranţă nivelele logice, infinitatea acestora cît şi modurile posibile de operare ale acestora. De ce nu şi modurile "imposibile" de operare?

I.5.CAPITOLUL V
IUBIREA SAU CONŞTIINŢA INDIVIDUALĂ A OMULUI

1

Coaxiologic "imposibilul" NU există decît ca o reflectare a Existenţei în sine însuşi pentru a se autodetermina. Odată formate lumile cu ajutorul destinului şi Întîmplării, acestea au mai reacţionat în continuare cu alte şi alte Elemente ale Cunoaşterii Deschise, cum o face etern. Numărul elementelor Cunoaşterii deschise fiind Infinit, acest lucru demonstrează că şi numărul *Stărilor de Fapt* este Infinit. Deci, rezultatul noilor conexiuni căzute sub incidenţa celor două Cunoaşteri au fost în primul şi primul rînd Dimensiunile, Spaţiul şi Timpul pentru Lumea terestră, alte şi alte Dimensiuni pentru alte lumi în funcţie şi de Nivelele Logice sub incidenţa cărora se află lumile respective.

Din punct de vedere Coaxiologic, formarea şi crearea opuşilor constă în incidenţa care se formează în cadrul conexiunilor dintre cele două cunoaşteri.

Prin incidenţă se înţelege numărul de Înţelesuri rezultate de conexiunile celor două cunoaşteri, care participă împreună şi nemijlocit pentru determinarea unui alt Înţeles, fără ca acest Înţeles să devină o nouă Noţiune, întrucît această Noţiune care ar rezulta din numărul de Înţelesuri participante la conexiunile celor două cunoaşteri există dacă

aparţin Existenţei sau Nonexistă sau alte asemenea opusuri ale acestora, cu mult înainte de a fi această conexiune.

Incidenţa nu creează un nou Înţeles ci îl determină.

Nivelele de incidenţă pot fi de la UNU la Infinit. Aceasta demonstrează faptul că posibilităţile de operare ale cunoaşterii cu substratele acestora pot fi nesfîrşite, ceea ce dă această infinitate de lumi şi Universuri. ***Coaxiologic o infinitate poate întotdeauna să se includă într-o altă infinitate pentru a determina un anumit Opus.***

Includerea unei infinităţi în alta este de fapt UNA şi aceeaşi infinitate dar care este reflectată din două sau mai multe poziţii care pot deveni puncte de vedere ale spiritului. Aceste poziţii sînt date de incidenţa sub care cad acestea.

Coaxiologic, ***conştiinţa omului este rezultatul incidenţei reflectat în mintea sa.***

Abia acum odată cu Coaxiologia, recunosc cît de mult adevăr conţin anumite pasaje ale Bibliei creştine, chiar dacă modul cum este privit Factorul Creator sau Dumnezeu, este total Opus filosofiei mele, întrucît nu sunt de acord cu tot felul de culte care imploră milă şi îndurare prin tot felul de rugăciuni, etc.

În unele **dogme** se scrie că mai întîi Factorul a făcut Pămîntul şi pe urmă stelele. Este cît se poate de adevărat.

Stelele puteau apărea la mult timp şi după ce ar fi fost create animalele şi lumina, întrucît totul depinde de incidenţa care se reflectă în mintea omului, deci de conexiunile dintre cele două cunoaşteri care dau sau nu dau acceptul universului informaţional respectiv.

După cum am mai spus, Factorul Nostru Creator şi Unic Întîmplător nu a avut ca *Scop Ierarhia*, întrucît se află în opoziţie cu Factorul Primordial chiar dacă Factorul Primordial Nu se află în opoziţie cu Factorul Creator şi Unic Întîmplător, întrucît Factorul Primordial este UNU, iar Factorii Creatori şi Unic Întîmplători sunt o Infinitate din care se scade Factorul Primordial.

Prin urmare opusul, opuşilor la Infinit dă exact invers, deci echivalenţă, astfel Factorul Primordial nu are Opuşi, fiind UNU, faţă de Marii Creatori care fiind infinitate, au fiecare cel puţin un Opus al Său, dintre Marii Creatori cît şi un Opus în Factorul Primordial. În total doi opuşi.

Revenind la ideea de bază, dacă pentru Factorul Primordial, Scopul rămîne undeva în spatele Ierarhiei pe care a creat-o prin Instinct, pentru Factorii Creatori şi Unic Întîmplători, Scopul nu mai este nici pe departe *Ierarhia*, ci inversul acesteia. De aceea Factorul Nostru care are şi Personalizarea Existenţei inclusă în creaţia Lui, nu va fi de acord cu *Ierarhia* chiar dacă devine unul dintre cei mai importanţi piloni ai acesteia, fiind un Factor al milei şi compasiunii, al fericirii şi răbdării, al Luminii şi nicidecum un Factor al unei Ierarhii brutale cum ne este nouă zugrăvită viaţa de la naştere şi pînă la Moarte.

Scopul determină *Ierarhia* care nu înseamnă numai poziţia socială sau financiară a unui individ, ci toate forţele şi fenomenele în ordinea lor firească care se răsfrîng faţă de acesta.

Odată ajunşi la nivelul lumii noastre cu cele două dimensiuni ale Spaţiului şi Timpului, *Cunoaşterea Închisă* va fi reprezentată în viaţa de toate zilele a omului, din punct de vedere temporar prin Trecut, iar din punct de vedere spaţial prin spaţiul parcurs, în schimb *Cunoaşterea Deschisă* va fi reprezentată din punct de vedere temporar prin Viitor şi din punct de vedere spaţial, prin spaţiul care va urma să fie parcurs în timpul vieţii.

***Cunoaşterii Închise* îi aparţine tot ceea ce fiinţa umană ştie că cunoaşte, începînd de la cele mai năstruşnice jocuri din timpul copilăriei, pînă la cele mai savante reprezentări de la maturitate. Astfel Cunoaşterea Închisă reprezintă Cunoscutul.**

***Cunoaşterea Deschisă,* cea care provine de la Starea de Fapt a Matricei reprezintă din punct de vedere temporar, viitorul către care se îndreaptă fiinţa umană, iar din punct de vedere spaţial, perimetrul ce va urma să fie parcurs în timpul vieţii.**

Acest tip de Cunoaştere aparţine Necunoscutului, ce este reprezentat în viaţă prin Destin şi Întîmplare.

Pînă acum am vorbit doar despre două reprezentări ale temporalităţii, şi anume despre Trecut şi Viitor pe care le-am atribuit unui anumit tip de Cunoaştere, omiţînd prezentul, tocmai pentru că acesta NU EXISTĂ!

Cine ştie care este limita dintre Viitor şi Trecut? Cu siguranţă că nimeni. Chiar dacă avem impresia că trăim prezentul acesta NU există sub nici o formă posibilă sau care nouă ne-ar putea părea imposibilă.

2

Dacă Cunoaşterii Închise îi aparţine Cunoscutul, prin feluritele sale reprezentări în mintea noastră iar Cunoaşterii Deschise, îi va aparţine Destinul şi Întîmplarea, Iluziei Prezentului îi va aparţine prin excelenţă Liberul Arbitru. Liberul Arbitru este un al treilea Element alături de Destin şi Întîmplare care aparţine Cunoaşterii Deschise şi care este reflectat de către OM drept paznic al Voinţei acestuia, cel răspunzător de libertatea de a alege. Nimic mai fals. Liberul Arbitru este la fel de Iluzoriu precum este întreaga Iluzie a Vieţii. De ce această "minciună" a propriei noastre existenţe?

Tocmai pentru că Omul este o fiinţă supusă necontenit alienării. Frustrarea şi angoasa fac parte din meniul zilnic al vieţii acestuia indiferent dacă acesta este sau nu conştient de ele. Iluzia de a poseda o voinţă prin care Omul să poată schimba ceea ce el consideră ca fiind nedrept, îl face să treacă de marele său handicap, acela de a fi o simplă verigă în lanţul Infinit şi astfel va lupta pentru propria sa fiinţare.

Fără această "minciună" a creaţiei care este *Liberul Arbitru,* Omul s-ar fi autodistrus. Dacă nu există *Liberul Arbitru,* atunci cu siguranţă că nu este vina Omului pentru faptul că nu este perfect. Bineînţeles, dar cine oare poate şti dacă acest Om nu este perfect? În nici un caz Omul.

De unde putem deduce concret că *Liberul Arbitru* este o Iluzie şi că ar aparţine *Cunoaşterii Deschise?*

Prin simplul fapt că tot ceea ce săvîrşeşte Omul pe acest Pămînt este supus Destinului şi Întîmplării.

Prin urmare *Voinţa* care este promotorul de bază al *Liberului Arbitru* este şi ea supusă atît *Destinului* cît şi *Întîmplării.*

Pînă acum am mai subliniat de atîtea ori că absolut nimic nu este Întîmplător, nici măcar Destinul care este Predestinat prin Destinaţie. Astfel Voinţa se anulează de acestea două, întrucît degeaba are Omul Voinţă dacă nu poate schimba absolut nimic cu aceasta, totul fiind supus de altfel predestinării prin Destinaţie. Atunci Liberul Arbitru nu numai că nu are nici un sens dar dacă ar exista mai mult decît în propria noastră Iluzie nu ar avea nici cea mai mică putere şi s-ar autoexclude pe sine.

Aceasta este frontiera dintre Necunoscut şi Cunoscut, fiind unul dintre promotorii Voinţei, fiinţei umane, Voinţă, care după cum se vede există doar la nivel de simplă Iluzie a Vieţii.

O altă mare întrebare este cum anume se face transferul de date şi reprezentări de la *Cunoaşterea Deschisă*, ce vine din *Starea de Fapt* a Matricei noastre, la *Cunoaşterea Închisă* ce provine direct de la *Factorul Nostru Creator şi Unic Întîmplător?*

Există un moment anume cînd cele două *Cunoaşteri* se vor uni, cel puţin în sufletul fiinţei umane?

Trăim încă de la naştere ideea sau senzaţia că viitorul, odată devenit Trecut acesta ne apare ca fiind *cunoscut,* deci, ar trece din cadrul *Cunoaşterii Deschise* în *Cunoaşterea Închisă.*

Întîmplarea care aparţine *Cunoaşterii Deschise* şi este simţită ca atare de către Om, ca fiind *Întîmplătoare*, în realitate NU este absolut de loc astfel.

Întîmplarea este văzută în acest mod întrucît *Cunoaşterea Deschisă* nu face nimic altceva decît să-şi imprime propriul său tipar în *Cunoaşterea Închisă*, deci *Cunoaşterea Deschisă* ca atare nu va putea fi cunoscută Niciodată de către Om.

Cu toate acestea acestui Element Omul i-a dat numele de Î*ntîmplare* tocmai pentru că nu poate să o explice.

Întîmplarea nu are o explicaţie plauzibilă decît la nivelul de *fapt împlinit* şi Niciodată înainte de acesta.

Expresia de genul "pur şi simplu întîmplător" nu face nimic altceva decît să reflecte neputinţa omului de a înţelege acest tipar lăsat de către *Cunoaşterea Deschisă* în cadrul sufletului său şi mai mult decît atît al amprentei sale din această viaţă, dominată de *Cunoaşterea Închisă* a lumii sale.

De ce am spus al amprentei sale din această viaţă? Deoarece *Existenţa* este aceea care şi-a pus prima amprentă asupra Omului, ca acesta să existe în felul în care apare zugrăvit de către propria sa *Iluzie a Vieţii.*

După Moarte Omul îşi va lăsa amprenta karmei sale pentru a fi preluată de un alt Univers, care-i va da înfăţişarea propriilor sale legităţi.

La fel se întîmpla şi în cazul *Destinului*. Pentru că nu poate să îl explice, Omul îl atribuie inexplicabilului, acelui "este dat", deci totodată şi unei puteri supranaturale faţă de care acesta nu se poate împotrivi.

La fel ca şi Întîmplarea, *Destinul*, este un tipar al *Cunoaşterii Deschise* imprimat în *Cunoaşterea Închisă.* Omul pe parcursul Vieţii sale nu percepe Destinul şi Întîmplarea decît ca ceva "dat" întîmplător, inexplicabil ca origine, deci ca şi cauză, întrucît nu cunoaşte *Cunoaşterea Deschisă*, dar explicabil ca efect, "ce este dat" întrucît poate vedea cum s-a imprimat tiparul *Cunoaşterii Deschise în Cunoaşterea Închisă accesibilă Omului.*

Atunci ce anume este *Întîmplarea, dar Destinul?*

În realitate *Întîmplarea* nu defineşte un lucru sau un fenomen *întîmplător, deoarece unicul întîmplător este Factorul Creator!*

De ce Omul vede acest fenomen ca Întîmplător? Doar pentru că aparţine Cunoaşterii Deschise?

În primul rînd pentru acest deziderat iar din punct de vedere structural vedem că Întîmplarea creează o joncţiune cu Noţiunea care-L defineşte pe *Factorul Nostru Creator şi Unic Întîmplător.*

Acest lucru înseamnă că Întîmplarea este o noţiune a *Cunoaşterii Deschise* care îl semnifică parţial pe Factorul Creator.

Prin urmare, ceea ce îl defineşte parţial pe *Factorul Creator în cadrul Cunoaşterii Deschise* este perceput în cadrul Cunoaşterii Închise drept Întîmplare. În schimb *Factorul Creator este un Creator*, deci un *DESTINATOR!* ***Noţiunea de creaţie a Cunoaşterii Deschise este percepută de către Cunoaşterea Închisă ca fiind Destin.***

Astfel prin *Destin şi Întîmplare, putem să înţelegem: Factorul Creator şi Unic Întîmplător. Destinul şi Întîmplarea sînt faţa Factorului nostru zugrăvită de către Cunoaşterea Deschisă a Stării de Fapt în Cunoaşterea Închisă ce ne este dată nouă de către acesta. Factorul Nostru Creator este Unic Întîmplător, deci numai El este cel care poate fi Întîmplător şi nimeni sau nimic altceva.*

De ce este Unic Întîmplător? Pentru că doar El s-a Întîmplat pentru infinitatea Lui de lumi şi Universuri, restul este Creat cu o anumită Destinaţie.

Cum s-a Întîmplat? Prin determinarea Factorului Primordial, care pentru a se determina TREBUIA să determine infinitatea de Mari Creatori şi Unic Întîmplători. Doar aceşti Mari Creatori pot avea rangul de Întîmplător întrucît au dat prima **Destinaţie**

infinităţilor de Universuri ale Lor. **Prin Destinaţie înţelegîndu-se primul efect pe care îl are o anumită cauză.**

Factorul Primordial nu a dat o anume Destinaţie Marilor Creatori, în momentul prim al Creaţiei, Întrucît aceştia s-au format odată cu prima conştientizare a Factorului Primordial, atunci cînd a spus "EU" şi s-a determinat că fiind Finit faţă de Infinitatea Marilor Creatori şi Unic Întîmplători. Aceştia fiind determinaţi doar o singură dată la fel ca şi Factorul Primordial, şi odată cu acesta. De aceea sînt Mari Creatori şi Unic Întîmplători!

Abia pe urmă au intervenit Destinaţiile datorită Stării de Fapt ale Cunoaşterii Deschise care s-au suprapus peste Cunoaşterile Închise ale Infinităţii de Mari Creatori şi Unic Întîmplători. Coaxialismul se defineşte tocmai prin aceste suprapuneri ale Cunoaşterii Deschise pe Cunoaşterea Închisă.

Întotdeauna doar cel de dinaintea primei destinaţii poate deveni întîmplător.

3

Niciodată viitorul nu va deveni Trecut precum Niciodată trecutul nu va deveni Viitor. În realitate dimensiunea temporalităţii nu "curge", întrucît nu există un Prezent. Prezentul este o simplă frontieră dată de *Iluzia Vieţii* despre care nu se poate aprecia nimic. Cîte fracţiuni de secundă reprezintă prezentul în mintea unui Om? Dar în realitate? Unde se revarsă viitorul spre Trecut? Nicăieri. Odată ce această frontieră este una pur iluzorie, dar totuşi pilonul de bază al Iluziei Vieţii, nu putem vorbi despre eterna scurgere a timpului. Viitorul este acelaşi Trecut sau trecutul acelaşi Viitor, într-un cuvînt ambele sînt una şi aceeaşi Dimensiune, şi anume temporalitatea. Cu toate acestea pentru a cunoaşte Omul va fi nevoit să *"creadă"* cu obstinaţie în această *"curgere"* altfel îşi pierde *obiectul* existenţei sale: *Iluzia Vieţii*, în care constă *adevărata esenţă* a Omului. Dacă Omul s-ar depărta de Iluzie s-ar depărta de el astfel ar fi nevoit să accepte în locul Existenţei, Nonexistenţa.

Niciodată *Cunoaşterea Închisă* nu va trece în *Cunoaşterea Deschisă* sau invers. Dacă s-ar întîmpla aceasta *Factorul Nostru Creator şi Unic Întîmplător* ar dispare odată cu toate lumile lui.

Destinul şi *Întîmplarea* vor rămîne pe vecie necunoscute fiinţei umane chiar dacă aceasta are falsă impresie că *Destinul* ce a aparţinut unui Viitor cîndva, care acum este Trecut, a ajuns istorie şi este cunoscut! *Destinul* alături de Întîmplare este *inversul* esenţei Omului, aparţine Nonexistenţei şi implicit: *morţii*.

Istoria nu este un Destin învechit, iar viitorul Niciodată nu devine Trecut!

Este o mare iluzie, este *Iluzia Vieţii*. Trecutul în realitate este acelaşi ca întotdeauna, şi ca cel prin care va călători fiinţa umană precum la fel şi viitorul. În schimb Niciodată Destinul!

Fiinţa crede că trece din Viitor spre Trecut doar din cauza Liberului Arbitru, ce-i dă falsa Iluzie a Vieţii că posedă o anumită voinţă. Nimic mai fals! Fiinţa nu face altceva decît să se afle într-un interval privind cu faţa către *Cunoaşterea Deschisă, Destin, Întîmplare* şi deci Viitor, şi cu spatele la *Cunoaşterea Închisă şi Trecut,* iar toate acestea în Timp, deci în dimensiunea temporară, ce-i creează *Iluzia Vieţii* de Liber Arbitru. Liberul Arbitru NU există!

Astfel Timpul în alte Universe poate avea cu totul alte conotaţii pentru fiinţele care trăiesc acolo, cum ar fi Spaţiu, sau orice altceva, încît nici măcar nu ne putem închipui. La fel şi spaţiul. Ce altceva este Fiinţa umană decît un crîmpei din *Cunoaşterea Închisă* a Factorului Creator şi Unic Întîmplător?

De ce aparţine *Cunoaşterii Închise* şi nu *Cunoaşterii Deschise* fiinţa Umană? Pentru simplul fapt că dacă ar aparţine *Cunoaşterii Deschise* şi-ar cunoaşte *viitorul, Destinul şi Întîmplarea,* ceea ce nu o poate face.

Cunoaşterea Deschisă lasă oportunitate elementului care raţionalizează sau *elementului raţionalizator* cum este Omul de exemplu, chiar dacă *Iluzoriu*, să discearnă şi celălalt sistem în care se află elementul comparabil cu *Existenţa* sa, respectiv *Nonexistenţa* în acest caz.

În schimb fiinţa umană stă cu faţa către acestea, nu pentru că odată şi odată ar putea să le cunoască şi odată cu această cunoaştere să şi le însuşească, ci pentru faptul că numai astfel *poate primi o identitate proprie faţă de cunoscut.*

Cunoscutul fiinţei umane ar dispare într-o clipă dacă nu s-ar raporta într-una la *Necunoscut.*

Această raportare provine de la Î*nsuşi Factorul Creator şi Unic Întîmplător, şi de la Factorul Primordial*.

La începutul acelui "odată "Factorul Primordial, s-a delimitat de Factorii Creatori şi Unic Întîmplători prin raportarea Sa faţă de aceştia. Astfel întreaga istorie este nu numai Trecut în realitate, dar mai ales Viitor. Viitorul pe care-l simţim că vine, se apropie de noi cu paşi mai mult sau mai puţin repezi, este de fapt tot trecutul nostru, întrucît adevăratul Viitor dacă ar fi existat ca atare nu l-am fi putut desluşi Niciodată.

Atunci se pune întrebarea de ce anume ne apare *ca şi Viitor propriul nostru Trecut?* Oare nu era mai bine dacă ar fi existat o altă reprezentare ideatică a fiinţei umane?

Această entitate care este fiinţa umană se află în plin flux informaţional universal, în acest flux făcînd parte *Cunoaşterea Închisă a Marelui Creator şi Cunoaşterea Deschisă a Stării de Fapt a Matricei noastre.*

Pentru ca să ne imaginăm mai bine acest flux, ar trebui mai întîi să avem reprezentarea unui fluviu, care curge la vale, printre meandrele nisipoase bătute de arşiţa soarelui. Ştim, sau astfel avem axată *Iluzia Vieţii* că "apa" fluviului este formată din particule de mîl, alte substanţe şi în primul rînd apă.

Să ne imaginăm acum fiecare astfel de particulă care nu este apă că ar aparţine *Cunoaşterii Deschise*, deci S*tării de Fapt,* iar apa ar aparţine *Cunoaşterii Închise* deci, Factorului Creator şi Unic Întîmplător. Chiar dacă acest fluviu curge, către un anumit Viitor, Viitor care este de regulă un ocean, atomii de apă se vor raporta mereu în curgerea lor celorlalte substanţe, cu care vor reacţiona formînd o substanţă omogenă.

Imaginaţi-vă că "celelalte" substanţe sînt *Destinul, Întîmplarea şi Viitorul*. Oare acestea nu curg în acelaşi timp cu particulele de apă care sunt sufletele, îndreptîndu-se *ÎMPREUNĂ* către un Viitor?

Viitorul să curgă către Viitor? Oricît de curios ar părea acesta este de fapt Adevărul. Întrebarea care urmează este care Viitor? Răspunsul devine: Doar, *Trecutul!* O altă întrebare este: care *Trecut?* Răspunsul este: *Nici Unul!*

Mai mult decît atît odată ajunse în ocean acestea nici măcar nu vor mai curge undeva, şi atunci? Conştiinţa omului este caracterizată de cunoaştere, *cognitiv,* voinţă, *volitiv* şi afecţiune, *afectiv*. Care este de fapt adevărata definiţie a Conştiinţei individuale a fiinţei umane? Dacă luăm Cunoaşterea, ne dăm seama că aceasta este un vis, pe care-l trăim de la naştere la Moarte, ce anume cunoaşte fiinţa umană? Mai precis aceasta se zbate între *Cunoaşterea Închisă* a Marelui Său Creator şi *Cunoaşterea Deschisă* a *Stării de Fapt.*

Dacă ne uităm cu atenţie chiar şi această structuralizare filosofică ţine seama de o oglindire a sufletului meu într-o lume ideatică dar care se axează pe o anumită Logică. La început e *Factorul Primordial,* care prin *Instinct* determină prima conştientizare de sine, pe urmă *Factorii Creatori sau Marii Creatori, urmează Factorul Nostru Creator care determină pe baza Adevărului Absolut şi al Cunoaşterii Absolute. Gîndul Pur, care la rîndul lui va determina Persoana, pe urmă Personalizările, Noţiunea, Universele, lumile, etc.*

Dacă privim mai cu atenţie observăm că odată definită Persoana în urma unui Gînd structuralizat pe *Adevăr şi Cunoaştere* aceasta se va Personaliza într-o infinitate minus Una

de Elemente care sunt părţile sale, şi fiecare astfel de Element primeşte o anumită noţiune odată ce este reflectat în aceasta. În schimb Noţiunea este Oglinda în care se reflectă Persoana, şi care-i dă fiecărei părţi din aceasta, părţi care sunt personalizările, un anumit Înţeles. Acesta este momentul cînd se naşte Iluzia, prin oglindirea Persoanei. Tot acest tablou nu face altceva decît să reflecte propriul meu tablou interior, dar şi al Omului în general, de fapt una dintre urmele lăsate de Adevăr, la care am încercat să ajung pe baza logicii.

Fiecare Om va înţelege că orice Cunoaştere de sine se va realiza existînd mai înainte elementul ce trebuie Cunoscut, Element care aici este Persoana, dar că întotdeauna un singur Element nu este de ajuns pentru a determina un fond de cunoştinţe, decît pentru a putea determina, o singură noţiune a acelui Element. Atunci apar, logice, Elementele care compun acest Întreg, ce reprezintă Persoana şi care se reflectă împreună cu aceasta ce este Întregul în propria lor Oglindă care este Noţiunea.

Acesta este primul act de Conştientizare, şi unica modalitate că logica Omului ce aparţine acestei lumi să poată zugrăvi tabloul conştientizării cu Elementele structurale esenţiale. Mai mult decît atît, Persoana devine unul din Elementele Cunoaşterii Închise, alături de Factorul Nostru Creator, de *Adevărul Absolut*, *Cunoaşterea Absolută*, Gîndul Pur; etc. Totodată Persoana va fi cea care prin Personalizările sale va multiplica acest fond universal al Cunoaşterii, prin Conştientizare, multiplicîndu-l la nesfîrşit. În schimb responsabilă de Conştientizare rămîne în primul şi primul rînd Noţiunea, care este Oglinda tuturor şi care se va regăsi reflectată pînă şi în *Factorul Vieţii.*

Ce anume a determinat calitatea de *Oglindă* începînd de la cele mai superioare forme Ierarhice? După cîte se vede aceasta se regăseşte doar la nivelul *Factorului Nostru Creator.* La nivelul *Factorului Primordial, al Cunoaşterii Deschise*, nu are loc acest fenomen. Calitatea de Oglindă este un fenomen întrucît se supune legităţii de a reflecta. Astfel reflectarea este Noţiunea de bază care o caracterizează, ceea ce înseamnă că şi calitatea Noţiunii a fost, este şi va fi etern: reflectarea.

Astfel calitatea de *Oglindă* apare ca o consecinţă a apariţiei Persoanei, deci un Întreg care este structuralizat în Personalizări, deci al elementului în Elemente, din cadrul Factorului Nostru Creator. Acest fapt ne trimite la celelalte Elemente care au precedat Persoana, şi sunt *Adevărul Absolut* şi *Cunoaşterea Absolută*, deci *Gîndul Pur*. Acest lucru înseamnă că, Gîndul Pur prin *Adevărul Absolut* şi *Cunoaşterea Absolută* a Gîndit Persoana cu Personalizările sale, dar nu şi *Oglinda* care este Noţiunea şi Conştientizarea prin aceasta?

Odată Gîndita Persoana, Ea a fost Conştientizată de către Gîndul Pur. Cum? Prin reflectarea Adevărului Absolut în *Cunoaşterea Absolută* şi al acesteia în *Adevărul Absolut*, unde fiecare a avut calitatea de *Oglindă* faţă de opusul său, întrucît Adevărul Neoglindit în Cunoaştere şi invers Cunoaşterea Neoglindită în Adevăr se anihilează pe sine în calitate de Element.

În schimb Gîndul Pur este cel ce a determinat prin Conştientizarea Persoanei şi a Personalizărilor acesteia, Noţiunea, deci *Oglinda*. *Gîndul Pur este o Oglindă în Sine* întrucît tot ce Gîndeşte devine o Oglindă, deoarece Conştientizează şi Cunoaşte. Oglinda prin excelenţă se defineşte prin transformarea Conştientizării în Cunoaştere. Nu există Gînd fără Conştientizare. Chiar dacă simplificînd spunem că Persoana a determinat Noţiunea lucru cît se poate de real, numai că rădăcina acestei determinări vine de mai sus.

Astfel putem atribui Cunoaşterii, Oglinda şi Necunoaşterii, Elementul. Elementul devine Cunoscut abia după ce se reflectă în **Oglindă**.

Dar la nivelul Cunoaşterii Deschise ce provine din Starea de Fapt, putem atribui acest principiu al Cunoaşterii care este Oglinda? Este acest principiu general valabil sau doar la nivelul Factorului Nostru Creator?

Cunoaşterea Deschisă se defineşte prin Elementele Stării de Fapt, primul fiind Instinctul care după cum am spus este primul Element definit de Starea de Fapt şi care devine Conştientizat de către Factorul Primordial prin acel "EU", adică Conştientizarea de Sine. Odată ce este Conştientizat, această Conştientizare este în consecinţă rezultatul unei reflecţii a Instinctului, în propria sa *Matrice*, în propriul său *Scop*!

Deci este o regulă general valabilă, reflectarea elementului pentru a se putea Conştientiza. Omul poate Conştientiza Elementele Stării de Fapt preluate de Factorul Nostru Creator şi *Ierarhia* Sa, chiar dacă în urma Conştientizării nu le Cunoaşte Esenţa, cum se întîmpla cu Elementele Cunoaşterii Deschise. Cunoaşterea Deschisă este reprezentată cu adevărat de marele Necunoscut în sufletul Omului.

Dar să recunoaştem, însă **faptul că ştim despre acel Necunoscut că există, el devine un Cunoscut şi participă în mod nemijlocit la procesul de Conştientizare şi Cunoaştere**. Astfel şi Necunoscutul Cunoaşterii Deschise provenit din Starea de Fapt a Matricei face parte din procesul Cunoaşterii şi bineînţeles al Conştientizării. Chiar şi Stările de Fapt sînt caracterizate de propriile lor Amprente care se reflectă la fel de bine ca şi Amprentele Cunoaşterii Închise ale Factorului Nostru Creator în Existenţă, Fiinţă şi mai apoi în Factorul Vieţii, pentru ca acestea să devină cunoscute.

4

Tot ceea ce visează omul că ştie, face parte numai din *Cunoaşterea Închisă* chiar dacă se raportează mereu la *Cunoaşterea Deschisă*. Astfel fiinţa umană este un simplu vis al propriului său Creator!

Luînd următorul termen din definiţia Conştiinţei şi anume volitivul. Voinţa. După cum am mai spus adineaori, omul trăieşte în Prezent. *Prezentul* la rîndul său este o frontieră *imaginară* între trecutul ce aprţine *Cunoaşterii Închise* şi viitorul, Cunoaşterii Deschise, care se reflectă în conştiinţa Omului sub formă de Necunoscut. Aici trebuie să facem o paranteză şi anume tot ce se reflectă este Conştientizare deci Cunoaştere! Astfel pentru Om şi Necunoscutul este tot o formă de Cunoaştere, despre care ştie că nu poate fi cunoscută dar nu că nu ar Exista! Adevăratul Necunoscut este cel care nici nu Există şi nici nu aparţine vreunui tip de Cunoaştere şi cu toate acestea este de ajuns să vorbeşti despre El şi să-i dai fiinţă! Pentru Om, Necunoscutul este vălul *Cunoaşterii Deschise* care se aşterne peste gîndurile şi aspiraţiile sale. *Cunoaşterea Deschisă* este *Oglinda* în care se reflectă Cunoaşterea Închisă a cărei esenţă o poate dobîndi Omul. Dacă s-ar reflecta *Cunoaşterea Deschisă* în cea Închisă, atunci Omul ar Cunoaşte şi Conştientiza Esenţa Cunoaşterii Deschise rămînînd cealaltă un mister, cum se întîmpla de fapt dar la nivel inversat.

Întrebarea care se pune este de ce anume poartă tocmai Cunoaşterea Deschisă calitatea de *Oglindă* şi nu Noţiunea sau *Factorul Vieţii*?

Factorul Vieţii este cel responsabil cu reflectarea în rîndul tuturor organismelor vii care "simt". Fiecare organism viu are o Dimensiune a Vieţii. Aceasta este rezultatul reflectării Amprentei Omului în Factorul Vieţii, imediat după ce aceasta s-a reflectat în Existenţă şi Fiinţă. Primind Dimensiunea Vieţii, Omul Conştientizează şi Cunoaşte prin aceasta.De aceea o atribuie în mod greşit ca fiind: suflet. Sufletul fiind în realitate Amprenta sa. Asupra acestei Dimensiuni a Vieţii se răsfrîng necontenit o ploaie de Elemente formată atît din Elemente ale Cunoaşterii Închise cît şi Elemente ale Cunoaşterii Deschise. Datorită faptului că Dimensiunea Vieţii cît şi Factorul Vieţii din care face parte este un Element în sine al Cunoaşterii Închise atunci va reflecta Cunoaşterea Închisă unica pe care o va putea Cunoaşte şi Conştientiza în Esenţa sa, lăsînd Cunoaşterea Deschisă să poarte acest rol de Oglindă, în conştiinţa Omului sau a organismului viu.

Există o frontieră între Viitor şi Trecut în Prezent?

Nici măcar această frontieră imaginară nu există, întrucît viitorul omului este tot propriul său Trecut, ce devine o simplă abstractizare cu numele de Timp.

Adevăratul Viitor, alături de Destin şi Întîmplare nu le va cunoaşte Niciodată, ele aparţin Nonexistenţei, opusului nostru neutru: *Morţii!*

Prezentului iluzoriu şi imaginar îi aparţine Liberul Arbitru. Liberul Arbitru este cel care determină voinţa omului, întrucît atunci cînd cineva doreşte să întreprindă o anumită acţiune se va raporta mereu Liberului Arbitru. Cum, unde, cît, etc; să întreprindă acea acţiune.

Odată ce prezentul şi Liberul Arbitru nu există, înseamnă că nu există nici voinţa. A mai rămas del de-al treilea termen şi ultimul care mai este înglobat în conştiinţa umană şi anume *afectivul*.

Afectivitatea este o caracteristică a omului de a iubi sau de a urî.

La baza afectivităţii stă *Cunoaşterea Închisă* a Marelui Nostru Creator şi Unic Întîmplător.

Dacă iubim pe cineva sau ceva nu o putem face conştienţi *"acum",* pe Viitor, etc. Astfel afectivitatea nu poate aparţine *Cunoaşterii Deschise.*

Prin urmare afectivitatea este cel mai apropiat de realitate Element care face parte din conştiinţa umană.

Prin urmare *Conştiinţa Umană poate fi definită ca fiind alcătuită din cognitivul imaginar, volitivul la fel de imaginar şi afectivul real!*

Iar ca definiţie Conştiinţa ar fi: Totalitatea iluziilor cognitive şi volitive, dar a para-realităţii sentimentelor caracteristice individului pe o anumită treaptă a dezvoltării sale. Am folosit termenul de para-realitate a sentimentelor, întrucît chiar dacă iubirea este reală, noi ajungem la ea prin Cunoaşterea iluzorie.

UNICUL LUCRU ADEVĂRAT DIN VIAŢA UNUI OM ESTE IUBIREA!

În această stă adevăratul sens al vieţii.Ne naştem pentru a iubi. De aceea oamenii care nu iubesc îndeajuns în viaţă trăiesc degeaba. Cei mai fericiţi sînt cei care şi-au aflat sufletul pereche. Acei oameni pot afirma că Existenţa lor în această lume este una împlinită. Nici un alt bun nu poate fi comparat cu adevărata iubire. Oricît de mulţi bani ai avea sau alte măriri, dacă nu iubeşti cu adevărat nu eşti o persoană împlinită.

Banii sunt unul dintre cele mai rele şi inumane mijloace pe care le desfăşoară istoria în faţa Iluziei Vieţii. În ei este înglobată suferinţa, durerea, umilinţa, deznădejdea şi alte asemenea lor care tind să sustragă fiinţa umană de la adevăratul sens al existenţei sale pe acest pămînt, înstrăinînd-o şi mai mult de sine.

Omul este cu atît mai străin de sine însuşi cu cît se depărtează de adevăratul sens pentru care a fost creat şi care este iubirea, unica fărîma adevărată din Factorul Creator şi Unic Întîmplător, care ne-a fost dată nu numai nouă ci parte din noi, şi chiar mai mult decît atît, numai prin iubire să putem fi noi înşine.

De aceea Factorul omului este IUBIRE!

Atît de mult ne-am îndepărtat de IUBIRE încît atunci cînd întîlnim cu adevărat o persoană faţă de care simţim acel "ceva", ne este aproape imposibil să explicăm de unde anume vine acel sentiment care uneori ni se poate părea chiar frustrant, de parcă nu ne-ar aparţine nouă ci unei alte persoane: străinului din noi. Este cît se poate de adevărat. Străinul din noi ne este mult mai apropiat decît ne sîntem noi înşine nouă, fiindcă acest Străin, este mult mai puţin atrofiat de către *Iluzia Vieţii*, acest Străin din noi este acea fărîmă din conştiinţa noastră individuală care este afectivul, curat şi nepătat de cognitivul şi volitivul fals.

Ideal ar fi fost ca omul să poată trăi doar cu propriul său afectiv care să-i ţină loc şi de cognitiv dar şi de volitiv, sau chiar să le arunce pe celelalte două înapoi în hăul creaţiei.

Era mai bine, dar poate că odată şi odată Edenul uman era chiar afectivul ridicat la rang suprem, care ţinea loc şi de cognitiv dar şi de volitiv.

Sunt de părere că celelalte două Elemente au apărut odată cu dorinţa de "emancipare" a omului, cînd fiinţa sa mereu în căutare de nou şi inedit, s-a trădat pe sine, devenind sclavul propriei sale Iluzii a Vieţii, escamotînd pînă la absurd iluzoriul cognitiv şi afectiv în dorinţa la fel de falsă de a deveni propriul său stăpîn. În acest lucru stă de fapt PĂCATUL ORIGINAR la OM, care de fapt are o rădăcină mult mai adîncă.

5

Cum poate fiinţa umană scăpa de acest păcat? Doar încercînd să se regăsească pe sine, să-şi afle fiecare om *Străinul* din el, să se *împrietenească* cu acesta.

Oricum, omul are doar două posibilităţi în această lume cu logică bivalentă, şi anume, ori să se îndrepte din nou către edenul afectiv din sînul căruia s-a desprins, ori să se autodistrugă, întrucît toate celelalte Elemente *opuse străinulu*i din om îl vor duce mai repede sau mai tîrziu spre pierzanie.

Cu toate acestea viitorul Omului, chiar dacă în realitate nu există decît în *Iluzia Vieţii* este ca acesta să devină un demiurg al unor noi Universe al unor noi lumi, la fel ca un magician în ziua de azi. Sunt de acord că fiecare Gînd al Omului se reflectă în fondul universal lăsînd o anumită Amprentă care va dezvolta noi şi noi aplicaţii, despre care Omul nu este conştient. În schimb, odată cu revenirea capacităţii de procesare a datelor a creierului uman, şi posibilitatea ca acesta să lucreze la întreaga sa capacitate şi nu la doar două procente, printr-o dezvoltare tehnologică uimitoare, Omul va putea ajunge în faza de Biovirtualism, cum l-am denumit în *The Origin of God*.

În cadrul Biovirtualismului, Omul va fi capabil să realizeze sisteme biologice provenite pe cale virtuală. Aveam în acea carte un fragment în care fiind condus de Lumină Divină, undeva în cea mai dezvoltată societate pe care o poate dezvolta Omul, am fost dus pe un cîmp eminamente gol. Acela era de fapt unul dintre cele mai aglomerate locuri din acea localitate! La început am rămas total nedumirit pînă cînd în faţa mea îşi făcu aparţia interiorul unui restaurant la care luau masa nişte tineri. Unul dintre aceştia îşi schimbase îmbrăcămintea într-o fracţiune de secundă exact ca într-o vrajă.

Atunci am Înţeles că prin *Biovirtualitate* fiecare Om va putea să-şi proiecteze Universul dorit şi mai mult decît atît acel Univers să devină REAL, bineînţeles supus tot Iluziei Vieţii! Poate că şi planeta noastră este visul său proiecţia biovirtuală a unui astfel de OM! Oricît de fantezist poate părea azi acest mod de a exista, el aparţine posibilităţii Omului. *Biovirtualismul*, este faza cea mai dezvoltată la care poate ajunge fiinţa umană. Care ar fi sistemul social al unui Om aflat într-o societate capabilă de a dezvolta *Biovirtualismul*?

Cred cu tărie că sistemul social cel mai dezvoltat pe care-l poate crea fiinţa umană este *Spiritualismul*. Societatea *spiritualistă* va fi o societate bazată pe valori spirituale care la rîndul lor le vor întregi pe cele morale. Omul din faza spiritualistă nu va mai fi un animal acaparator plin de invidie şi egoism gata să-şi devoreze adversarul, creîndu-şi prin aceasta şi propria sa groapă, ci, odată cu evoluţia capacităţii de procesare a datelor în creierul său, Omul va trece de egoism, crimă, furt, lene, invidie, adulter sau alte şi alte rele la opusul acestora. Omul nu va mai fi un acaparator de bunuri ci un distribuitor. Nu va mai fi nevoie de legi care să-i interzică Omului anumite proprietăţi şi bunuri pentru că acesta va fi în măsură să deţină prin propriul său autocontrol doar atît cît are nevoie. Prin execlenţă societatea *Spirtualistă va fi una de sorginte socialistă, dar nu un socialism forţat, men*ţinut cu bîta, ci unul realizat printr-un consens între suflete. Ce este un sistem social? Reflectarea fiecărui individ la nivel social. Aceasta dă culoarea sistemului social. Cine sînt cei dornici de înavuţire, ce dezvoltă capitalismul în fostele state socialiste? Cei care sunt capabili să calce peste vieţile atîtor şi atîtor oameni fără nici o remuşcare, cînd şi-ar putea cîştiga pîinea în mod cinstit, exploatîndu-

i pe semenii lor, furîndu-i sau şantajîndu-i ca urmare a afilierii la anumite grupuri de interese. Cei cărora le trebuie mult mai mult decît necesar pentru a-şi duce zilele. Cei leneşi, corupţi, criminali, egoişti, hoţi, etc; care îşi clădesc legi ca să le apere furtul şi lăcomia. Au construit o nouă morală unde nu cel cinstit este de lăudat ci cel bogat care a reuşit să fure, să devalizeze bănci, să ducă la sapă de lemn atîtea familii. Care sunt cele mai dezvoltate state capitaliste şi prin ce mijloace sînt acestea atît de dezvoltate? Fiecare îşi poate răspunde singur.

Unde s-a ajuns azi, în urma prăbuşirii sistemului socialist după aşa zisele revoluţii sau lovituri de stat care au dat jos sistemul naţional sclavagist autodenumit: socialism, de către cei care clădeau cîndva sclavagismul cu nume de socialism, deveniţi capitalişti destoinici peste noapte?

Este adevărat că Lipsa de libertate a dus la căderea sistemului socialist, dar este la fel de adevărat că această lipsă de libertate nu s-a datorat socialismului ci celor care şi-au bătut joc de socialism.

Nu socialismul este cel care interzice libera circulaţie a persoanelor şi nici faptul de a nu fi ales un nou preşedinte la fiecare patru ani de exemplu. Îngrădirea liberei circulaţii, a liberei exprimări, punerea de domni pămînteni pe viaţă a transformat idealul socialist în cea mai cruntă şi violentă dictatură pe care a cunoscut-o omenirea vreodată. *Această dictatură nu era cîtuşi de puţin socialism ci un sclavagism de tip naţionalist, forţat.* Acest sclavagism naţionalist s-a datorat celor care au întinat numele socialismului, folosindu-se în mod samavolnic de acesta. Cine au fost aceştia? Sunt binecunoscuţi de către istorie.

În adevăratul socialism nu trebuie acceptată ideea de a fi un preşedinte mai mult de o singură legislatură. Nu trebuie permisă sub nici o formă îngrădirea dreptului de liberă circulaţie şi nici cel de liberă exprimare. Marea greşeală care s-a făcut s-a datorat în primul rînd conducătorilor care odată văzîndu-se în funcţii nu le-au mai lăsat devenind domnitori aleşi pe viaţă. De aici au pornit toate relele. Este mai bun capitalismul?

O societate în care învinge cel lipsit de scrupule, pe căi ştiute de toată Lumea? Sau o societate în care averile se moştenesc, în care poţi fi oricît de idiot, dacă ai bani şi plăteşti pe cineva să-ţi conducă fabricile în care atîţia sclavi trudesc din zori şi pînă-n seară pentru distracţia ta. Mai devii şi respectat pe deasupra, fără să mai vorbim de faptul că legile sînt făcute pentru cei săraci, care nu au bani pentru tot felul de jonglerii avocăţeşti. Acesta este adevăratul capitalism. Se invocă “inteligenţa” celor care ajung să devină patroni. Oricine cunoaşte faptul că nimeni nu va putea cumpăra o fabrică cu un salariu. În fostele state socialiste, se ştie cum unii au făcut averi uriaşe peste noapte furînd statul.

Mulţi invocă superioritatea capitalismului faţă de socialism prin faptul că socialismul ar fi clacat economic.

Nu este cîtuşi de puţin adevărat. Nu socialismul a clacat economic, ci sclavagismul naţionalist al domnilor pămînteni care au ţinut sutele de milioane de sclavi în foamete şi tot felul de îngrădiri pentru a nu le scăpa puterea din mână.

Pentru aceştia era mai importantă puterea şi menţinerea dictaturii decît creşterea economică adevărată, îngrădind orice **Liberă Iniţiativă**. *Socialismul adevărat se defineşte tocmai prin Libera Iniţiativă, pe care o poate avea orice individ, în absolut orice domeniu de activitate. În sclavagismul naţionalist zis socialism, orice Liberă Iniţiativă era din faşă îndepărtată, pentru că nu se punea accentul pe* ***realizarea individuală*** *ci doar pe aceea realizată în comun, pentru a se putea disemina adevăratul iniţiator, care prin realizările sale ar fi putut ştirbi ordinea ierarhică a pleiadei de şefi, în realitate nişte lingăi falşi ai dictaturii, folosiţi să o lustruiască pe aceasta.*

Adevăratul socialism trebuie să pună accentul în primul rînd pe Libera Iniţiativă individuală, dar să lupte pentru ca această Liberă Iniţiativă să nu aducă prejudicii altor membri ai societăţii socialiste. Recunosc că în realitate Libera Iniţiativă la fel ca şi Liberul Arbitru sunt o mare Iluzie, făcînd parte din Iluzia Vieţii, dar ea trebuie respectată ca atare, şi

nu înfierată cu bîta cum s-a făcut în Trecut, chiar dacă aceasta presupune strîngere de capital. Evoluţia societăţii pleacă în primul rînd de la Libera Iniţiativă.

De aceea a cîştigat capitalismul, tocmai datorită liberei iniţiative. A avea liberă iniţiativă nu înseamnă că prin aceasta eşti obligat să deţii fabrici sau vieţile atîtor oameni. Deocamdată Omul nu poate înţelege cum poţi să ai Liberă Iniţiativă dar să nu-ţi doreşti bani, putere şi tot felul de foloase prin care chiar dacă acestea aduc prejudicii altor membri ai societăţii ele sînt binevenite. Sunt binevenite pentru că Omul este străin de el însuşi.

Capitalismul este o dictatură la fel de feroce ca şi sclavagismul naţionalist doar că diferenţa faţă de acesta stă în faptul că ***pasează opresiunea*** *de la nivelul statului la cel al patronului, iar muncitorul are posibilitatea de a* ***alege, între un patron sau altul,*** *posibilitate pe care aşa zisul stat socialist nu i-a dat-o, şi mai mult decît atît, îi dă şansa Omului de a* ***SPERA*** *că într-o zi şi el ar putea ajunge un patron, făcîndu-l în mod fals să se considere* ***Liber****. De ce* ***patron****? Oricît de dureros este şi oricît de ascunse sînt cauzele care duc la acest nume, ele sunt, egoism, crimă, dorinţă de putere, lăcomie, ş.a.m.d. Aceste sentimente îl fac pe Omul actual să se simtă Liber. A înfrîna cu forţa astfel de sentimente înseamnă să instaurezi dictatură, lăsînd că ele să se reflecte la rîndul lor în dictatură sub tot felul de samavolnicii. Prin urmare nu se realizează nimic altceva decît o dictatură menţinută tocmai prin aceste rele care se întorc împotriva relelor Omului, sporind imaginea de infern. Acest lucru s-a întîmplat în fostul lagăr socialist.*

Dacă nu s-ar fi întinat ideile socialiste şi ar fi fost lăsată liberă iniţiativă, s-ar fi ajuns iarăşi la capitalism, întrucît Omul nu era pregătit pentru o asemenea societate a viitorului! Oricît de ciudat ar părea dar capitalismul este cel care determină socialismul, iar revenirea la capitalism este cît se poate de binevenită, pentru a se putea face trecerea la socialism. Cînd se va face această trecere? *Nu se poate face o adevărată trecere la socialism peste noapte cum s-a încercat cîndva. Adevăratul socialism se va clădi abia în momentul cînd Omul va fi pregătit pentru socialism. Toate partidele de sorginte socialistă care predică aceste măreţe şi minunate idei de adevărată libertate a individului nu înţeleg că pentru a deveni liber din punct de vedere social Omul va trebui să devină liber din punct de vedere individual.*

Pentru aceasta va trebui să-şi regăsească Străinul din el, şi să se împrietenească cu acesta. Va trebui să arunce lăcomia, invidia, dorinţa de putere, cît şi alte rele la coşul de gunoi al propriei sale personalităţi pentru ca apoi să devină apt pentru a clădi adevăratul socialism.

Oricîte Revoluţii din Octombrie ar avea loc, şi indiferent cît de mult ar visa cei care le-ar înfăptui la aceste minunate idealuri ele ar da mereu greş atîta timp cît Omul în sine nu se va schimba devenind apt pentru un asemenea sistem. A introduce un asemenea sistem la nişte Oameni care deţin şi sentimente meschine nu numai sentimente pline de strălucire, este ca şi cum ai forţa pe cineva să poarte o pereche de încălţăminte cu cinci numere mai mică.

Drept rezultat o asemenea forţare se va putea realiza doar cu bîta. Indiferent că ne place sau nu ne place Capitalismul, aceasta este societatea naturală pe care o merităm. Vrem să-l schimbăm? Atunci va trebui în primul rînd să ne schimbăm pe noi. Capitalismul este imaginea sufletelor noastre privite în Oglindă. Toată mizeria lui este mizeria noastră. ***Personal nu cred că vreodată Omul va ajunge la adevăratul socialism înainte de a i se permite să gîndească cu mai mult de două procente din capacitatea creierului său.***

Ce anume a făcut ca omul să-şi părăsească edenul pentru care a fost creat şi să se înstrăineze de el însuşi pentru a ajunge în această stare de alienare şi angoasă socială în care se află? Faptul că omul este prin excelenţă o fiinţă schizofrenică, dar posesor al unei schizofrenii care acceptă regula majorităţii care decide împotriva minorităţii, sau faptul că omul prin însăşi Noţiunea sa de fiinţă tinde mereu către nou?

În primul rînd pentru a putea explica acest lucru va trebui să nu uităm că *Străinul din noi* este afectivul care a fost ascuns şi uitat din ce în ce mai des, undeva în colţişoarele istorice ale sufletelor noastre primind întîietate opusul nostru. Adineaori am subliniat că omul este o fiinţă care stă cu spatele la *Cunoaşterea Închisă* a Marelui Creator şi cu faţa la *Cunoaşterea Deschisă* a Stării de Fapt.

Această tendinţă de poziţionare a fiinţei umane duce la toate nenorocirile şi vicistitudinile acesteia.

Omul nu a fost conceput, nici să sufere, să se plictisească şi nici să posede, ci să iubescă, chiar dacă în această iubire crede într-un Viitor care de fapt este propriul său Trecut iar adevăratul Viitor este departe de a fi cunoscut vreodată.

Suntem atît de siguri că trăim într-un Univers care ne aparţine încît nu ne gîndim aproape Niciodată că tot ceea ce ştim că este al nostru, şi care ne-a dat această dorinţă diabolică de posesiune nu este decît o altă mare Iluzie a Vieţii.

Universul în care trăim nu este Universul nostru, ci un alt Univers. Minunata boltă înstelată, cu miliardele sale de stele, galaxii şi metagalaxii, nu sunt nimic altceva decît frumuseţea unui alt Univers care nu este nicidecum al nostru.

Oare cum arată Universul nostru? În ultimii ani au apărut diferite modele ale unor teorii fizice care susţin deja Existenţa mai multor Universuri, în Teoria Coardelor sau a Teoriei Membranei. Acestea sunt cu atît mai binevenite cu cît nu fac altceva decît să întărească unele afirmaţii de ale mele din această lucrare. Poate că într-o zi fizica va lucra şi cu nivelele logice cum fac eu acum în filosofie dar şi cu anumite Elemente pe care le folosesc aici.

I.6.CAPITOLUL VI
CONŞTIENTIZAREA ŞI CUNOAŞTEREA ÎN COAXIOLOGIE

1

Atunci, Acum şi Etern, Factorul Creator şi Unic Întîmplător, care este zăpada ce a nins din Sine, a Conştientizat Scopul Matricei Sale, lăsînd Prima Urmă, în Forma căreia s-a Născut, Gîndul Pur.

Absolut Totul are un Opus!

Urma este Opusul *Formei* şi *Forma Opusul Urmei!*. *Urma şi Forma* apar sub acest aspect doar în lumile Factorului Creator şi Unic Întîmplător, întrucît în celelalte lumi ale altor Mari Creatori şi Unic Întîmplători, atît Urmă cît şi Forma sunt cele două: Scopul şi *Ierarhia*. Pe urmă, **Factorul Creator şi Unic Întîmplător**, şi-a ***Conştientizat***, prin ***Scopul Matricei Sale*** propriul Său ***Echilibru*** realizat de ***Adevărul Său Absolut*** **şi** ***Cunoaşterea Sa Absolută,*** iar ***Echilibrul*** a lăsat Forma propriei Urme, născînd ***Gîndul Pur.***

Reprezentat matematic, *Gîndul Pur* este *Originea*, este Zero, iar *Adevărul Absolut* şi *Cunoaşterea Absolută* sînt „plus UNU" şi „minus UNU". Această Origine care este Gîndul Pur a devenit tocmai fiindcă Factorul Creator şi Unic Întîmplător se defineşte prin Echilibru.

Factorul Creator este şi Unicul Întîmplător, ca Întreg.

Ceea ce este Întîmplător se raportează la Neîntîmplător pentru a putea exista şi invers. Factorul Creator este UNICUL Întîmplător, care survine accidental prin Destin Anoţional şi nu prin Destin Noţional previzibil. Diferenţa dintre cele două Destine constă tocmai în faptul că Destinul Anoţional nu poate fi previzibil deci este Întîmplător, iar Destinul Noţional este previzibil, deci Neîntîmplător. Astfel Adevărul Anoţional va reflecta imprevizibilitatea, iar Adevărul Noţional: previzibilitatea.

Fiecare Factorul Creator în parte la fel ca şi Factorul Primordial va avea un Efect Primordial, al Său şi numai al Său, care se săvîrşeşte o singură dată.

Factorul Primordial Destinează prin Scopul Matricei Sale, Efectul Său, căruia îi găseşte o Destinaţie în Gîndul Originar, unde s-a format Cunoaşterea Absolută care alături de Adevărul Absolut format dinaintea Factorului Primordial ca prim Scop al Instinctului, se realizează departajarea acestuia faţă de infinitate şi raportarea Sa la aceasta.

Factorul Creator Destinează prin Scopul Matricei Sale, Efectul Său, căruia îi găseşte o Destinaţie în Gîndul Pur, unde se află Adevărul Absolut în care se reflectă Factorul ca Întreg, Singular şi Cunoaşterea Absolută în care se reflectă, ca Infinitate, Plural pentru a clădi Echilibrul!

***Destinul Anoţional* ce apare dinainte de a fi *Noţiunea, alături de Adevărul Anoţional* începe să-şi exercite propria sa legitate care este determinată de *Efectul Primordial,* determinat la rîndul lui de *Scop şi Matrice*, născînd Prima Cauză, bazată pe Imprevizibilitate care este Destinaţia Gîndului Pur pentru care acesta se creează la sînul Factorilor Creatori. Astfel Imprevizibilitatea devine prima LEGE creată de către Factorii Creatori în forma căreia se va naşte Conştientizarea.**

Imprevizibilitatea este definită prin Destin Anoţional şi Adevăr Anoţional. Este poarta prin care intră în lumile Factorilor Creatori Cunoaşterea Deschisă, care stă de altfel la originea Conştientizării. Imprevizibilităţii i se datorează pînă şi Cunoaşterea Deschisă a Factorului Nostru Creator, cu toate Elementele care o compun, întrucît la baza acesteia se află Imprevizibilitatea. Nu ar fi fost Niciodată Gîndul Pur dacă nu ar fi fost Imprevizibilitatea.

Cauza pentru care Factorul Nostru Creator a determinat Gîndul Pur, adică propriul său Adevăr Absolut şi Cunoaştere Absolută se datorează Imprevizibilităţii, întrucît însuşi Factorul Creator era un Element la rîndul Lui, ce posedă un Destin Anoţional şi un Adevăr Anoţional.

Destinul Anoţional şi Adevărul Anoţional sunt cele care au stat la originea Conştientizării şi Cunoaşterii, întrucît Conştientizarea Factorului Creator s-a produs odată cu determinarea Sa de către Factorul Primordial, dar aceasta ar fi avut cu totul alte rezultate dacă nu şi-ar fi lăsat propria sa Amprentă în Destinul Anoţional, în care ar fi lăsat o Urmă care este Prima Conştientizare a factorului Creator.

Această Conştientizare urma să devină Cunoaştere doar dacă se reflecta într-un Element Oglindă. Cine altcineva putea ţine loc de Element Oglindă, decît Adevărul Anoţional? Astfel s-a născut Cunoaşterea Factorului Creator.

Odată cu determinarea procesului de Cunoaştere, a apărut Gîndul Pur ce definea în cadrul său Adevărul Absolut al Factorului Creator şi Cunoaşterea Absolută a acestuia. Gîndul Pur este Dual în Echilibru.

Reflectarea Factorului Creator în Gîndul Pur a determinat Persoana. Astfel apare prima delimitare a Conştiinţei de Sine faţă de Creatorul Său. Persoana este un Întreg iar orice Întreg, prin Esenţa lui, are şi o structuralizare a sa. Astfel structuralizarea sa sînt Personalizările Infinit minus Unu ale Persoanei. Suma acestor Personalizări a determinat Oglinda Persoanei care este Noţiunea, în care se vor reflecta fiecare Personalizare la rîndul ei. Astfel orice Întreg va determina şi propria sa Oglindă.

Odată cu Noţiunea se formează Adevărul Noţional şi Destinul Noţional, iar Imprevizibilitatea se reflectă şi ea prin cele două Elemente ale sale Adevărul Anoţional şi Destinul Anoţional, în Noţiune dînd naştere Previzibilităţii.

Trebuie reţinut faptul că deşi determină Previzibilitatea, Adevărul Noţional şi Destinul Noţional nu sunt Previzibile întrucît nu Previzibilitatea a fost cea care le-a determinat ci acestea au determinat prin calităţile lor Previzibilitatea, fiind Imprevizibile. Acestui aspect i se datorează Necunoscutul, Imprevizibilul, care apare în Conştientizarea şi Cunoaşterea Închisă din lumile Factorului Creator a Cunoaşterii

Deschise şi elementelor Stării de Fapt pe care aceasta le produce. Iluzia apare odată cu reflectarea Persoanei şi a Personalizărilor sale în Noţiune. Cauza Iluziei constă în faptul că Adevărul Noţional şi Destinul Noţional nu sunt Previzibile.

Imprevizibilitatea, Destinul Anoţional şi Adevărul Anoţional sînt responsabile şi de „scurgerea” Adevărului Absolut şi al Cunoaşterii Absolute către Factorii Creatori, „scurgere” care le fac pe acestea să se afle în Gîndurile lor Pure.

2

Astfel Echilibrul Factorului Creator se defineşte prin determinarea unui alt *Echilibru*, acela al *Gîndului Pur.*

Gîndul Pur este dual în Echilibru, adică propriul Său Echilibru este menţinut prin *Adevărul Absolut* şi *Cunoaşterea Absolută.*

Acest fapt sugerează că şi Factorul Creator este dual în Sine prin Sine ca *întreg* şi *Infinit.* Deci, Gîndul Pur prin Echilibrul Său dual este contraponderea Echilibrului Factorului Creator ce se poate defini ca *Unicitate prin Sine* în diversitate prin *Scopul Său.*

Dacă Echilibrul Factorului Creator este dual înseamnă că sunt şi Echilibre ale unicităţii, ale treimii, ale altor şi altor valori, ceea ce demonstrează determinarea altor Mari Creatori şi Unici Întîmplători.

Aceşti Factori au Echilibre bazate pe unul sau mai multe Elemente în contrapondere cu Ei! Odată ce numărul Echilibrelor creşte acesta poate deveni Infinit. Factorul nostru este DUAL prin Unicitatea sa în diversitatea sa, care este Adevărul Absolut în care se reflectă ca Unicitate şi Cunoaşterea Absolută, unde se reflectă ca Diversitate.

Atenţie însă la faptul că noi gîndim pe baza Coeficientulului Logic 2. Dacă am folosi un alt Coeficient Logic, Factorul Nostru Creator nu ar mai deveni dual în Echilibru, ci Elementele care i-ar alcătui Echilibrul în acel caz ar fi egale cu numărul Coeficientului Logic! Acest lucru înseamnă că fiecare Factor Creator are un Echilibru format dintr-o infinitate minus Una de Elemente la fel cum fiecare Gînd Pur are un Echilibru format dintr-o infinitate minus Una de Elemente, astfel alături de Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută mai sunt o infinitate minus trei de Elemente. Prin urmare Echilibrul unui Factor Creator depinde de modul de abordare a acestuia, prin utilizarea unui anumit Coeficient Logic. Dacă folosim acest mod de abordare atunci înseamnă, că fiecare Factor Creator se deosebeşte de celălalt prin Coeficientul Logic? Da, voi răspunde, dar doar din punctul nostru de vedere care nu putem raţionaliza decît pe baza Coeficientului Logic 2, şi nu pentru alte Nivele Logice cum ar fi Antilogicul sau Virtualul, sau altele, unde diferenţierea dintre un Factor Creator sau altul se face pe alte criterii. Chiar şi aşa diferenţierea unui Factorul Creator faţă de altul se face prin percepţia simţirii şi logicii noastre.

Dacă aceasta este o Iluzie şi modul de diferenţiere al Factorilor Creatori de către noi este tot iluzoriu. Privit subiectul dintr-un alt unghi, înseamnă că numărul Factorilor Creatori va fi egal cu Numărul Coeficienţilor Logici? Dacă Factorul Nostru Creator este Dual în Echilibru, atunci cei care au un Echilibru format dintr-o infinitate minus 5 înseamnă că sunt alţii sau altul?

Înseamnă că Coeficientul Logic în sine este Factorul Creator? Acest lucru ne duce la raţionamentul că poate fi acelaşi Factor Creator Major cu o infinitate minus Una de Elemente de Echilibru, fiecare Coeficient apartine infinităţii de Factori Creatori unde fiecare posedă un Echilibru format dintr-un număr finit de Elemente, sau fiecare Factor în parte are o infinitate minus Una de Elemente de Echilibru.

Dacă ar fi ca fiecare Factor Creator în parte să posede o infinitate minus Una de Elemente de Echilibru, aceasta înseamnă că nu putem face nici o diferenţiere concretă dintre doi sau mai mulţi Factori Creatori atîta timp cît noi îi percepem printr-o anumită logică, întrucît toţi sunt la fel, identici, iar faptul de a fi identici nu ne permite să-i diferenţiem.

În schimb dacă fiecare Factor Creator este format dintr-un număr finit de Elemente de Echilibru se poate face o diferenţiere logică între aceştia. Dacă fiecare Factor Creator ar avea un număr finit de Elemente de Echilibru acesta nu s-ar putea reflecta decît Coeficientului Logic egal cu numărul Elementelor de Echilibru, ceea ce ar determina că Factorul Creator este incapabil să reflecte mai mult decît logică care-l determină, adică de logica lumii noastre.Ar fi exact cu felul cum arată Dumnezeu. Oamenii vor spune că este Om, după chipul şi asemănarea lor, dar dacă ar avea chip de pisică ar susţine că Dumnezeul lor are chip de pisică.La fel ar fi şi cu Coeficientul Logic 2.

Acest lucru este total imposibil. Odată ce putem gîndi la Existenţa altor şi altor Coeficienţi Logici şi Factorul Creator al lumii noastre poate face aceasta, dacă nu mult mai mult. Atunci înseamnă că este dual în Echilibru doar raportat la Coeficientul Lumii noastre şi nu şi la alţi Coeficienţi Logici unde îşi desfăşoară Echilibrul în funcţie de Coeficientul Logic, Nivelul Antilogic, Virtual, etc; cu ajutorul căruia este determinat.

Acest fapt ne duce la raţionamentul că Factorul CREATOR ESTE UNUL SINGUR DAR SE RAPORTEAZĂ LA O INFINITATE MINUS UNA DE ALŢI FACTORI CREATORI.Factorul Creator are o infinitate de <u>feţe</u> unde fiecare <u>faţă</u> se reflectă în lumile sale pe baza unui Coeficient Logic care îi aparţine. Vorbind despre Factorul Nostru Creator este cumva impropriu, fiindcă corect ar fi să vorbim despre una din <u>feţele</u> Factorului Creator, dar pentru a simplifica cît mai mult lucrurile voi folosi în continuare:" Factorul Nostru Creator." În definitiv faţa respectivă chiar este Factorul Nostru Creator.

Alături de Factorul Creator care are o infinitate de Elemente de Echilibru mai sunt şi alţi Factori Creatori? DA!

Sunt şi Feţe care au miliarde de Elemente de Echilibru.

Cum putem determina Existenţa şi altor Factori Creatori odată ce unul singur acoperă toate feţele necesarului Logic prin care toţi ceilalţi Factori Creatori ar putea fi determinaţi?

<u>Alături de Unicitate în Diversitate, opuse una alteia, mai sunt şi alte Elemente opuse acestor două, pînă la Infinit</u>. <u>Aceasta înseamnă că SUNT şi alţi Factori Creatori, total diferiţi de feţele Factorului Nostru Creator şi mai mult decît atît, diferiţi de Factorul Primordial, care îşi raportează Unicitatea Sa la infinitatea Factorilor Creatori, unde Toţi sunt Unul şi Unul este în Toate.Pe aceşti Factori am să-i denumesc Factori Matriceali deoarece aparţin altor Matrici diferite de a noastră, unde schema de determinare a Lor este mult diferită de aceea dată de către Matricea noastră. Factorii Matriceali la rîndul lor sînt Factori Primordiali pentru Matricile lor care pot sau nu pot să dezvolte proprii lor Factori Creatori.</u>

De data aceasta infinitatea Factorului Primordial, nu mai constă în Unicitatea raportată la Diversitate ca şi în cazul Factorului Nostru, al Marelui Creator şi Unic Întîmplător ci se bazează pe Infinitatea raportată la Infinitate ce rezultă <u>unicitatea absolută a infinităţii.</u>

Prima dată era *Scopul Matricei* Factorului Primordial. Scopul Matricei fiind Forma în Urma căreia urma să se definească Factorul Primordial ca şi Cunoaştere de Sine.

Instinctul este Forma care astupă urma Scopului Matricei fiind prima Stare de Fapt.

Scopul Matricei nu avea inserat în el *Adevărul Absolut* Primordial, decît după ce a apărut Instinctul care a determinat Adevărul Absolut Primordial, care este de fapt Esenţa

Adevărurilor Anoţional şi Noţional. Scopul Matricei trebuia să se Oglindească în "ceva" pentru ca determinantul Oglindirii să devină Cunoaştere. În ce s-a Oglindit aceasta? În Instinct!

Odată cu apariţia elementului Oglindă care este Instinctul, deci al Cunoaşterii, Scopul Matricei a devenit Conştientizare, iar Instinctul: Cunoaşterea de Sine a Factorului Primordial. Astfel în faza Primordială Conştientizarea apare după Cunoaştere şi nicidecum înaintea ei cum se întîmpla de acum înainte. Atunci cînd Factorul Primordial a spus "EU", în acest "EU" se afla Adevărul Absolut al Instinctului şi Instinctul, care a determinat Cunoaşterea Absolută, şi implicit odată cu aceasta Gîndul Originar. De acum înainte Scopul Matricei devine Conştientizarea Scopului Matricei.

Cu toate acestea s-a *ÎNTÎMPLAT o singură dată cît şi pentru Prima şi Ultima dată ca Gîndul Originar să nu fie raportat prin autodeterminare la Factorii Creatori şi Unic Întîmplători, care încă nu se născuseră, ci la INSTINCT! Atunci a fost determinat Adevărul Anoţional şi Destinul Anoţional. Imediat după aceasta Factorul Primordial şi-a autodeterminat Unicitatea faţă de Diversitatea Factorilor Creatori, şi mai mult decît atît şi autodeterminat opusul, opusurilor la Infinit ale Unicităţii şi Diversităţii faţă de infinitatea minus Unu al Factorilor Creatori.*

Factorul Primordial a spus "EU!," Acest "EU" devine piatra de temelie a Cunoaşterii, pe care se reazămă veşnic Gîndul, Gîndul Originar, prin atribuirea Cunoaşterii Absolute, *Adevărului Absolut*, existent deja prin INSTINCT!

Odată determinat Adevărul Anoţional şi Destinul Anoţional, Factorul Primordial se poate autodetermina faţă de infinitatea Factorilor Creatori, infinitate care la rîndul ei va determina de acum înainte Gîndul Originar al Factorului Primordial, faţă de care fiecare în parte se va autodetermina la rîndul său la fel cum o face faţă de toţi Factorul Primordial.

Astfel Factorii Creatori şi Unic Întîmplători au fost determinaţi prin Gîndul Originar ce va continua să fie determinat în continuare de către aceştia şi nicidecum de către *Scopul Matricei* a Factorului Primordial, cum s-a Întîmplat Prima Dată.

3

Prima lege care a guvernat s-a rezumat la Instinct, a doua, la Factorul Primordial, a treia la Adevărul Anoţional şi Destinul Anoţional. Urmînd noi şi noi legi. Se vede că întotdeauna ceea ce determină o lege este Scopul care apare ca şi Efect. Prima lege s-a rezumat la Instinct întrucît acesta a fost cel care s-a format pentru prima dată în Scopul Matricei astfel *Scopul Matricei devine prima lege*. Odată Creat *Instinctul* acesta a determinat Adevărul Absolut *a doua lege* alături de care s-a determinat „EUL" Factorului Primordial, iar acest „EU" a determinat la rîndul Său Adevărul Anoţional şi Destinul Anoţional, *cea de-a treia lege,* urmînd că numărul legilor să continue la Infinit.

Astfel putem să afirmăm un enunţ şi anume: **Întotdeauna o lege va fi un Element al Scopului deci al Efectului şi Niciodată al Cauzei. Ierarhia este cea care se supune legităţii şi Niciodată legitatea Ierarhiei. Legitatea se va supune numai Scopului, definindu-se prin acesta.**

Din punct de vedere al Destinului Anoţional şi Adevărului Anoţional, definiţi ca aparţinînd celei de-a treia legi, nici o lege din Univers nu se poate dispersa de prima ei destinaţie şi anume primul Efect datorat Scopului ei, în cazul de faţă fiind *unicitatea în diversitate cît şi opuşii acestor două la Infinit caracterizaţi pentru Întîia oară prin Factorii Creatori. Scopul în Universele Matricei Noastre va fi lege, cît şi a tuturor Factorilor Creatori va fi lege, indiferent că acesta se numeşte, Adevăr, Destin, Întîmplare sau alte şi alte înţelesuri.*

Din *Destinul Anoţional şi Adevărul Anoţional* se va destina, *Destinul Noţional* care este o nouă lege, şi anume că Destinul Noţional să determine Noţiunea prin Persoană şi Personalizări, lege care garantează, determinarea Iluziei dată de Persoană şi Oglindită în Noţiune prin Personalizările Persoanei!

Întrebarea care se pune este dacă Adevărul Noţional şi Destinul Noţional determină aceeaşi lege pentru fiecare Factor Creator în parte sau diferită. Răspunsul este cu siguranţă o lege diferită, întrucît doar un singur Factor Creator este identic cu altul potrivit Coeficientului Logic 2, şi chiar dacă toţi ar fi identici unii cu alţii, potrivit Coeficientului Logic Infinit minus Unu, tot ar fi diversitatea de posibili Coeficienţi Logici din acesta ceea ce defineşte faptul că între fiecare Factor este o anume diferenţă, dar depinde din ce unghi este privită aceasta. Rezultatul întrebării noastre ar fi că din punct de vedere al Coeficientului Logic Infinit minus Unu determină aceeaşi lege, întrucît la nivelul acestui Coeficient Logic, numărul opuşilor este practic nul, întrucît toţi sunt UNU în afară de Factorul Creator, în schimb la nivelul Coeficientului Logic 2, vor fi doar 2 opuşi. Astfel Adevărul Noţional şi Destinul Noţional vor determina şi aceeaşi lege la ceilalţi Factori Creatori, în cazul nostru avînd finalitate în Iluzia determinată de Destinul Noţional al Noţiunii, doar că legea respectivă va fi altfel structurată de la Factor la Factor. Diferenţa de structurare se datorează faptului pe care l-am spus adineaori şi anume, multitudinea de Coeficienţi Logici care determină o mulţime de aranjamente opozabile. Acest fapt ne indică că şi în alte sfere mult mai îndepărtate de ale noastre poate surveni Iluzia dar o Iluzie diferit structurată.

Ce anume determină şi deosebeşte Adevărul Absolut de Adevărul Anoţional, există şi un Destin Absolut?

Orice Adevăr are un Destin al său precum orice Destin are un Adevăr al său. Nu putem să spunem că Destinul nu este Adevărat, dar nici că Adevărul nu a fost determinat de Scopul unui anume Element, cum este Instinctul în cazul Adevărului Absolut, deci prin urmare destinat. Astfel că există un Destin Absolut, dar care se împleteşte cu Adevărul Absolut atît de intens încît definirea lui în mod special se face deseori inutilă, dar trebuie neapărat să facem remarca că Destinul Absolut este născut dinaintea Adevărului Absolut, şi chiar a primei Stări de Fapt care este Instinctul, fiind prima Destinaţie a Scopului Matricei, faţă de Adevărul Anoţional şi Destinul Anoţional care apar în acelaşi timp. Atunci cînd am făcut referirea la Adevărul Absolut determinat de Instinct am dorit doar să explic mai pe Înţeles faptul că fiecare Adevăr Absolut are şi Destin Absolut, dar nu pentru că Destinul ar fi apărut odată cu Adevărul Absolut.

De ce anume era nevoie de Adevărul şi Destinul Anoţional, de ce nu puteau rămîne acestea în continuare sub titulatura de Adevăr Absolut şi Destin Absolut?

Acestea au fost determinate de către „EUL" Factorului Primordial, odată cu actul de **Cunoaştere** *după care se determină şi prima* **Conştientizare.** Odată apărînd actul de Cunoaştere apare implicit şi **Gîndul Originar**, deci atît Adevărul cît şi Destinul primesc noi influenţe şi conotaţii la acest nivel dat de Cunoaştere care în primul rînd **NU este Adevăr dar mai ales Adevăr Absolut,** chiar dacă pentru o singură dată îl reflectă pe acesta.

Sub nici o formă Cunoaşterea, cît şi acceptarea sa nu putea fi pusă în cârca Adevărului Absolut. A*cest „COMPROMIS" a dus implicit la crearea unui Destin paralel cu Destinul Absolut recunoscut numai de Adevărul Absolut, Destin care poartă numele de Destin Anoţional. Dacă nu s-ar fi realizat acest „Compromis" atît Cunoaşterea cît şi Conştientizarea nu ar fi putut lua naştere. Odată creat acest paralelism între Adevăruri şi Destine, ele s-au reflectat unele în altele determinînd noi şi noi forme ale Adevărurilor şi Destinelor cum ar fi Adevărurile Noţionale şi Destinele Noţionale*.

În acest paralelism stă pînă şi Cauza care stă de fapt la rădăcina pierdută în eternitate a Iluziei, fiind un fel de genom al acesteia. Iluzia nu s-ar fi cuibărit Niciodată în Universele Factorilor Creatori dacă nu ar fi fost Cunoaşterea şi Conştientizarea. Mai mult decît atît

Cunoaşterea şi Conştientizarea chiar dacă sînt opuse Adevărului Absolut ele reuşesc o singură dată prin Factorul Primordial să reflecte Adevărul Absolut în toată splendoarea sa tocmai prin acel „EU", care nu este nimic altceva decît Cunoaşterea cea mai profundă a Adevărului Absolut, dar fiindcă acesta nu este Cunoaştere prin Esenţa sa, se depărtează de aceasta odată cu fiecare nou Element apărut în cadrul acesteia, lăsînd-o Adevărului Anoţional şi Destinului Anoţional.

Din acest moment totul s-a depărtat de Adevărul Absolut, creînd noi şi noi paralelisme faţă de acesta prin iminenţa apariţiei Adevărului Noţional şi al Destinului Noţional. Aici este de fapt rădăcina viitoarei Persoane, a Personalizărilor şi a Noţiunii care se va naşte în Factorul Nostru Creator. Înainte de apariţia Noţiunii, Cunoaşterea nu era o Cunoaştere Noţională, deci Adevărul Absolut nu putea fi reflectat de către o Cunoaştere Noţională ci mai degrabă de către a Cunoaştere Anoţională, datorată tocmai Adevărului Anoţional şi Destinului Anoţional pe care le determină prin propriul „EU" al Factorului Creator. Cunoaşterea Anoţională este o Cunoaştere determinată de Stările de Fapt, iar acesteia i se atribuie sentimentele, simţirea, trăirile interioare, dar mai ales cel mai important lucru şi anume: Iubirea.

Oricît de greu ne vine să credem sau nu Iubirea stă la baza Cunoaşterii Anoţionale, fiind unul dintre primele sentimente transmise de Factorul Primordial Factorilor Creatori, imediat după ce a Conştientizat şi Cunoscut propriul „EU" celălalt lucru care l-a făcut, a fost să **IUBEASCĂ** ceea ce a creat. Astfel Iubirea stă în negurile originilor la baza lumilor care se vor naşte sau care se văd pe bolta noastră înstelată dar au murit demult trăindu-şi sub această formă viitorul lor atît de îndepărtat aflat în prezentul nostru. Prin Iubire Factorul Primordial se autodetermină faţă de Factorii Creatori, dîndu-le şi acestora etern prin Starea de Fapt, frumuseţea şi strălucirea Faptului Împlinit al Creaţiei. Iubirea stă la origine Persoanei, Personalizărilor şi Noţiunii factorului Nostru Creator.

Văzînd cît de înălţătoare sentimente au stat la originea facerii noastre nu pot să nu mă întreb ce anume a determinat că alături de Iubirea Profundă şi Absolută care a stat la baza Creaţiei să se strecoare atîtea şi atîtea nenorociri, în rîndul lumii acestei grandioase creaţii care este Lumea noastră?

Răspunsul constă tot în paralelismele declanşate de către Cunoaştere şi Conştientizare, paralelisme care determină noi şi noi Elemente ale Cunoaşterii alimentate de Starea de Fapt care se depărtează tot mai mult de Adevărul Absolut, de Adevărul Anoţional şi implicit de Destinele aferente lor. Acel Compromis faţă de Adevărul Absolut despre care am amintit adineaori, nu s-ar fi realizat dacă nu ar fi fost şi **Absolut Necesar** procesului de Cunoaştere.

În cadrul Coaxiologiei apare un nou termen şi anume Absolut Necesarul, care este calitatea de Oglindă a Instinctului în care se reflectă „EUL" Factorului Creator pentru a determina procesul de Cunoaştere. La originea Absolut Necesarului stă tocmai Adevărul Absolut determinat de către Instinct. Odată ce Cunoaşterea este reprezentată de multitudinea în continuă creştere a elementelor care o compun, Adevărul Absolut prin Esenţa sa este reprezentat numai şi numai prin Unicitatea sa ca Element component fiind opusul Cunoaşterii, în acest stadiu.

Cum anume s-a putut reflecta Cunoaşterea Factorului Primordial în Adevărul Absolut şi să-l Cunoască o singură dată pe acesta? Adineaori am afirmat că Cunoaşterea este reprezentată printr-o multitudine mereu crescătoare de noi Elemente care o compun. Acest fapt înseamnă că atunci o singură dată cînd s-a reflectat în Adevărul Absolut prin „EUL" Factorului Primordial, Cunoaşterea era goală, lipsită de orice Element în plus în afară de Adevărul Absolut pe care-l îngloba în cadrul său.

Acesta fiind Unicul Element din cadrul Cunoaşterii şi devenea compatibil cu aceasta, dar în momentul cînd în aria Cunoaşterii a apărut un al doilea Element care este Iubirea,

Adevărul Absolut a declarat incompatibilitatea sa şi s-a retras determinînd primul paralelism, prin apariţia Adevărului Anoţional. La baza Adevărului Anoţional şi al Destinului Anoţional stă Iubirea.

De ce a trebuit ca Iubirea să fie un Compromis, mai mult decît atît cel mai mare Compromis care stă la originea Facerii? Răspunsul stă în Absolut Necesarul determinat de Adevărul Absolut. Prin urmare Compromisul pentru apariţia Cunoaşterii era Absolut Necesar, datorită Adevărului Absolut care are tocmai această calitate de a determina Absolut Necesarul Cunoaşterii ca pe urmă să se departajeze de aceasta.

De ce a determinat acest Absolut Necesar? Datorită Instinctului care l-a creat drept Scop al său. Cine anume se caracterizează prin Absolut Necesar, Adevărul Absolut sau Instinctul?

Dacă ar fi Instinctul nu ar fi dat acest Scop al său Adevărului Absolut ci s-ar fi identificat cu el. Prin urmare Unica funcţie a Adevărului Absolut este Absolut Necesarul. Atunci cînd Cunoaşterea a apărut ea a fost chiar determinantul Absolut Necesarului deci a Adevărului Absolut pe care l-a văzut pentru o singură dată. Adevărata Cunoaştere Absolută este Cunoaşterea din acea singură dată cînd a Cunoscut Adevărul Absolut. Mai mult decît atît, Cunoaşterea Absolută şi Adevărul Absolut se află la baza fiecărei Cunoaşteri şi fiecărui Adevăr indiferent că acestea sunt Anoţionale sau Noţionale, sau mai au alte şi alte denumiri. Factorii Creatori îşi determină Gîndul lor Pur prin Cunoaşterea Absolută şi Adevărul Absolut, pe care şi ei îl percep o singură dată la fel ca şi Factorul Primordial, iar odată ce Gîndul Pur este format acesta determină o Cunoaştere Noţională bazată pe Iluzie care survine odată cu Persoană ce are în componenţa sa Personalizările şi se oglindeşte în Noţiune.

Deci, Persoana are ca structură Personalizările, care se reflectă unele în altele, în totalitatea lor, formînd Noţiunea.

Astfel Persoană ca întreg este Cauza ce va determina Noţiunea ca Efect.

Personalizările sînt reprezentate de două întreguri, odată prin Persoană şi odată prin Noţiune, ceea ce le determină un caracter dual.

Din Persoană se naşte Iluzia şi prin Noţiune devine operabilă, întrucît se oglindeşte în aceasta luînd naştere prima reflectare deci primul act de Conştientizare ce determină Destinul paralel celui *Anoţional, Destinul Noţional*. Aici se află cheia *simetriei iluziei.*

Personalizările devin o singură structură la două întreguri.

4

Revenind la Factorul Creator şi Unic Întîmplător al Nostru, la Echilibrul Său faţă de Gîndul Pur. Acest Echilibru se realizează prin Adevărul Absolut care este Opusul Cunoaşterii Absolute, datorită Absolut Necesarului, care-i cere Cunoaşterii Absolute noi Elemente de cognoscibilitate, Elemente faţă de care se împotriveşte Adevărul Absolut. Pe acest principiu se realizează Echilibrul faţă de Gîndul Pur al Factorului Nostru Creator văzut prin intermediul Coeficientului Logic 2 al lumii noastre.

Odată ce **Adevărul Absolut** este **Opus Cunoaşterii Absolute**, înseamnă că **Adevărata Cunoaştere NU există.**

Nu gîndirea este cea care trebuie să se supună şi să se conformeze obiectului, ci gîndirea determină obiectul iar acesta se conformează gîndirii.

Odată ce nu există cunoaştere decît Iluzie, ce anume ar fi Cunoaşterea de fapt dacă aceasta nu ar fi îmbrăcată în hainele Iluziei? O sumă de Elemente? Dar ce anume să reprezinte aceste Elemente raportate la Adevărul Absolut? Dar la *Adevărul Anoţional şi Noţional?* Poate fi unul dintre aceste *Adevăruri* mai *Neadevărat* decît altele? Nu! Pentru că

toate celelalte Adevăruri în afară de Adevărul Absolut sînt la fel de Neadevărate, pe cît de Adevărate sînt raportate la acesta. Orice Adevăr oricît de puţin Neadevăr ar ascunde este un Neadevăr.

Toate Adevărurile, în afară de Adevărul Absolut sînt Neadevărate chiar dacă aparent diferă între ele, ele nu fac altceva decît să întregească un singur *Adevăr: Minciuna! Ea este unicul Adevăr determinat de Adevărul Absolut în celelalte Adevăruri, într-un cuvînt Neadevărul. Astfel că de cîte ori va apare într-un anume Adevăr, îndoiala, atunci ne apropiem cu aplicaţia noastră de Adevărul Absolut.*

Neadevărul, Necunoscutul sînt reflectarea Adevărului Absolut în celelalte Adevăruri. Necunoscutul nu există decît pentru celelalte Adevăruri şi nu pentru Adevărul Absolut. Raportat la acest Adevăr toate cîte sunt şi cîte nu sunt, sînt cunoscute, chiar şi Necunoscutul devine Cunoscut întrucît poate fi detectat de către Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută.

După cum am afirmat referitor la Cunoaşterea Absolută că aceasta este determinată doar o singură dată de către Adevărul Absolut, dar pe urmă Cunoaşterea îşi adaugă noi şi noi Elemente datorită Absolut Necesarului, determinînd o Cunoaştere Anoţională, Noţională etc; sau aceste tipuri de Cunoaştere nu mai există?

Putem folosi termenul de Cunoaştere Anoţională sau de Cunoaştere Noţională doar în măsura în care vrem să facem distincţie între o Cunoaştere rezultată într-un sistem Noţional sau Anoţional, dar acest tip de Cunoaştere nu există raportată la Adevărul Absolut fiindcă ***orice*** *este* ***Cunoscut*** *în afară de Cunoaşterea Absolută,* ***nu*** *este* ***Adevărat****. Atunci* ***Cunoaşterea nefiind Adevărată*** *nu este nici* ***Cunoascută****.*

Ceea ce nu este Cunoscută devine ***Necunoscută*** *deci aparţine* ***Necunoscutului,*** *iar adineaori am spus că raportat la Adevăratul Absolut nu există* ***Necunoscut*** *întrucît acesta nu este altceva decît raportarea Adevărului Absolut în celelalte Adevăruri, prin urmare: toate celelalte tipuri de Cunoaştere sînt Necunoaşteri!*

Corect ar fi Necunoaşterea Anoţională sau Noţională, dar pentru a simplifica lucrurile chiar dacă folosim Cunoaşterea Anoţională sau Noţională se subînţelege că aceasta este Necunoaştere, şi astfel iarăşi ne întoarcem la Adevărul Absolut.

Nu întîmplător m-am întrebat adineaori ce anume este Cunoaşterea întrucît oricît de mult aş încerca să-i dau o anumită definiţie, de cîte ori simt că mă apropii de aceasta de atîtea ori văd cum mă îndepărtez din nou.

Nu intelectul este cel care intuieşte şi nici simţurile cele care gîndesc.

Gîndirea se datoreză Cunoaşterii iar intuiţia Conştientizării, iar ambele: Factorului Vieţii.

Conştientizarea se reflectă în Om sub formă de Intuiţie, întrucît Intuiţia nu este Cunoaştere ci o stare de spirit care trimisă Factorului Vieţii, se va reîntoarce de la acesta sub formă de Cunoaştere pentru a umple conţinutul unei idei, al cărei fond a constat cîndva în Intuiţie. Intuiţia este Urma iar Cunoaşterea Forma în care se va închega Ideea. Cel responsabil de transformarea Urmei în Formă şi a Intuiţiei în Cunoaştere este Factorul Vieţii. Intuiţia prin Esenţa sa este energie, mai precis o formă de reprezentare a energiei vitale pe care o are orice Om.

Pornind de la Elemente ale Cunoaşterii Anoţionale, care pot fi toată gama care ne survine nouă ca Elemente ale simţirii, cum ar fi, începînd cu Iubirea şi terminînd cu senzaţia de sete, frig, oboseală, etc. Trăind într-un sistem Noţional, pînă şi acestui tip de Cunoaştere îi atribuim Noţiunea ca atare dar determină o Cunoaştere Noţională. Elemente ale Cunoaşterii Noţionale ar fi, începînd cu anumite cuvinte din limbaj care să nu implice simţirea, cum ar fi conotaţii, anumite abstractizări, etc; toate acestea implică Noţiunea ca atare despre un anume subiect, care în mod implicit devine Noţional. În schimb din punct de vedere al Adevărului Absolut şi al Cunoaşterii Absolute nu avem reflectat în cadrul

limbajului nostru decît un singur Element, şi anume Necunoscutul. Atunci ce anume este Cunoaşterea?

5

Adevărul Anoţional este Conştientizarea Ierarhiei care se raportează la Cunoaştere iar cel Noţional se defineşte prin Conştientizarea Ierarhiei prin Cunoaştere, lucru care nu înseamnă nici într-un caz şi nici în celălalt că vreunul dintre aceste Adevăruri s-ar identifica cu Cunoaşterea, chiar dacă unul se raportează la aceasta negînd-o, departajându-se de Cunoaştere, cum este cazul Adevărului Anoţional, sau în cazul Adevărului Noţional unde conştientizarea Ierarhiei se face prin Cunoaştere nu înseamnă cîtuşi de puţin că acceptă ca fiind adevărată Cunoaşterea, ci, că se sprijină de aceasta pentru a o combate, definind-o ca fiind opusul său! Dar Adevărul Absolut? Acest tip de Adevăr este Esenţa ceorlalte două.

Spuneam adineaori că Cunoaşterea poate fi o sumă de Elemente. Cu toate că noi nu le vom putea cunoaşte Niciodată ştim că ele există şi că se află undeva acolo, dar ce anume sînt aceste Elemente? Sunt lucruri, fapte sau fenomene? Nu, nu sunt nici unele dintre acestea deoarece dacă ar fi unul singur dintre acestea noi <u>NU</u> le-am cunoaşte semnificaţia lor! Întrucît orice lucru, fapt sau fenomen devine cu adevărat Cunoscut doar dacă <u>NU</u> se raportează la Adevărul Absolut, la Cunoaşterea Absolută, şi <u>NU</u> este implicit determinat de acestea. Dacă nu sunt nimic din acestea atunci înseamnă că Niciodată nu vom cunoaşte semnificaţia lor.

Toate aceste Elemente sînt Necunoscutul, în care se ascunde Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută, care nu vor aparţine nici **Cunoaşterii Închise** şi nici celei **Deschise,** deoarece nu pot fi sintetizate de către Iluzie. Cu toate acestea şi Necunoscutul respectiv există acolo undeva şi ar putea deveni în orice moment unul dintre reperele cunoscute, trecînd astfel pe palierul cunoaşterii şi implicit odată cu aceasta pe acela al Iluziei. De ce nu o face? Pentru că atunci întreg Echilibrul s-ar da peste cap.

Prin urmare orice Necunoscut poate fi Cunoscut odată ce se alătură Iluziei.

Orice este Cunoscut NU este Adevărat, întrucît nu mai aparţine Adevărului Absolut, ci se pierde în Cunoaştere.

Dacă orice este Cunoscut nu este şi Adevărat, acest fapt înseamnă că nici măcar Iluzia Vieţii Omului nu este Adevărată chiar privită din punctul de vedere al Iluziei şi nimic altceva.

<u>Prin urmare Cunoaşterea este umbra Necunoscutului Cunoscut de Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută.</u>

Cu cît Cunoaşterea va deveni mai proeminentă cu atît Adevărul va deveni mai scăzut, şi invers.

Cel mai mare Opus al Cunoaşterii este şi va rămîne de-a pururi Adevărul.

Cunoaşterea este aceea care determină noi şi noi Universuri pe cînd Adevărul le neagă indiferent că aparţin Iluziei Vieţii sau Realităţii.

Niciodată nu va fi Realitate Absolută pentru *Adevărul Absolut* întrucît nu se supune şi este Opus Cunoaşterii, precum Niciodată nu va fi Iluzie Absolută tocmai pentru aceste motive.

Din frămîntarea Adevărului Absolut cu *Cunoaşterea Absolută* se nasc continuu energiile spirituale ale Gîndului Pur, sau ale Originii Totului ce ţine de Factorul Creator şi Unic Întîmplător, în lumile Coeficientului Logic 2.

Cînd Factorul Creator şi Unic Întîmplător Contemplă Gîndul Pur, efluviile acestei Contemplări naşte Cunoaşterea Închisă, prin Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută, curgînd pe urmă în Universul Primordial Structural.

În schimb *Cunoaşterea Închisă* va deveni cunoscută Omului abia atunci cînd va intra sub incidenţa Cunoaşterii Deschise, pentru a putea fi reperată.

Atunci cînd Factorul Creator şi Unic Întîmplător Contemplă Persoana efluviile acestei Contemplări curg spre structurile existente ale Universului Primordial Structural sau Î-L creează pe acesta dacă lucrarea divină nu este finalizată.

Cele mai importante principii ale Coaxiologiei şi implicit ale Coaxialismului, sunt cele care se bazează pe Opuşi şi Echilibre! Cunoaşterea este Opusă Adevărului întrucît orice Cunoaştere se bazează pe principiul posibilităţii ca un anume proces sau fenomen poate să fie adevărat sau nu, ceea ce Adevărul nu acceptă Niciodată jumătăţi de măsură întrucît un proces sau fenomen ori este adevărat ori NU!

6

La nivelul Cunoaşterii Absolute orice proces sau fenomen devine cu siguranţă adevărat dacă *întruneşte* anumite condiţii, pe cînd *Adevărul Absolut nu* poate fi *condiţionat!*

Astfel din Originea Zero care este Gîndul Pur pornesc cele două contrarii din acesta,” plus unu”, şi „minus unu” iar de aici întreaga scală a numerologiei.

Deci, Persoana în calitate de negativ al Gîndului Pur, de Formă al Urmei acestuia, dar posesoarea unei infinităţi minus Una de opusuri, a trebuit să determine şi Opusurile necesare Gîndului Pur, ce nu are decît doi Opuşi, *Adevărul Absolut* şi *Cunoaşterea Absolută*. Pentru aceasta s-a născut *Iluzia*, ca Unic *Opus al Adevărului Absolut şi Cunoaşterii Absolute.* Gîndul Pur şi Persoana sînt Elemente de Echilibru al Factorului Creator şi Unic Întîmplător, cel care a născut simetria în toate lumile acestuia, indiferent dacă simetria este alcătuită din două, un miliard sau o infinitate minus Una de Opusuri.

La baza acestui principiu stă şi evoluţia particulelor elementare care sunt de fapt cuante de energie spirituală văzute astfel prin prisma Iluziei Vieţii din Universele Existenţei.

Odată determinat Gîndul Pur, în Forma acestuia a apărut Persoana, care a lăsat o Urmă în Forma căreia s-au născut o infinitate minus Una de Personalizări, una dintre acestea fiind *Existenţa*! Suma tuturor acestor *Personalizări* odată create au format *Noţiunea.*

Fiecare Personalizare a Persoanei este o Conştientizare în parte la fel ca şi Persoana, doar că Persoana este Întregul acestor Conştientizări iar infinitatea minus Una de Personalizări, Structura acestui întreg.

Toată această pleiadă de Conştientizări au determinat Noţiunea, prin raportarea acestora doar pentru o singură dată la Gîndul Pur al Factorului Creator, care este un Element Oglindă, deci un Element capabil să transforme Conştientizarea în Cunoaştere. Prima Cunoaştere care le-a survenit Personalizărilor şi Persoanei a fost aceea de Noţiune. Noţiunea este reprezentată de Cunoaşterea Închisă a Factorului Nostru Creator şi, se defineşte prin aceasta.

Noţiunea este responsabilă şi de delimitarea şi raportarea acestui tip de Cunoaştere care este *Cunoaşterea Închisă* la *Cunoaşterea Deschisă*.

Fiecare Personalizare are o Noţiune a sa în sine, de exemplu, Personalizarea noastră are drept noţiune: *Existenţa.*

Atunci cînd Persoana a născut propriile sale Personalizări acestea, odată cu apariţia lor au avut fiecare parte de o astfel de noţiune, odată reflectate în Noţiune.

Noţiunea ca sumum al acestei infinităţi de Personalizări nu este nimic altceva decît Oglinda în care se reflectă toate acestea ca întreg, rezultînd Cunoaşterea.

De ce nu Conştientizarea? Deoarece Conştientizarea este un summum de Elemente care pot fi cunoascute doar dacă sînt reflectate în Oglinda Noţiunii.

Din *Cunoaşterea Închisă* face parte fiecare noţiune pe care o posedă fiecare Personalizare a Persoanei.

Odată apărută Personalizarea Existenţei care a devenit conştientă de sine după ce s-a reflectat în Noţiune pentru a se putea raporta pe sine altor Personalizări, prima s-a determinare a fost Existenţa, a doua *Fiinţa*, a treia *Factorul Vieţii*, etc. A doua determinare şi anume *Fiinţa* este propria reflectare a Existenţei în *Oglinda Noţiunii,* deci a *Cunoaşterii,* şi nu în ultimă speţă a *Cunoaşterii Universale.* **De aceea *Fiinţa* primeşte caracteristicile Existenţei, excelînd prin atribuirea Existenţei actului de Conştientizare. În schimb la a treia reflectare a *Existenţei în Noţiune* cînd s-a determinat *Factorul Vieţii*, acesta a primit caracteristici de transformare a conştientizării în cunoaştere, într-un cuvînt, de simţire, de suflare. Astfel a *apărut Viaţa.***

Se poate vedea că de la nivelul Personalizărilor atît *Existenţa* cît şi celelalte Personalizări îşi clădesc fiecare în parte propriile lor structuri.

Întrebarea care se pune este de ce a creat *Fiinţa* şi nu Factorul Vieţii de exemplu?

Deoarece *Fiinţa* nu este altceva decît rezultatul reflectării Existenţei în Noţiune.

Fiecare *Personalizare* devine *conştientă de sine* abia cînd se raportează la toate celelalte Personalizări, oglindindu-se în Noţiune, iar rezultatul reflectării în această determină Conştientizarea Personalizării. Conştientizarea Personalizării noastre este Existenţa.

Înainte de a se reflecta în Noţiune fiecare *Personalizare a Persoanei* reprezintă doar un Element din infinitatea de *Elemente ale Cunoaşterii Închise.*

Noţiunea este direct *răspunzătoare* de orice formă de Cunoaştere la orice nivel structural atît în cadrul Universelor Personalizării Existenţei cît şi al tuturor celorlalte Personalizări. Prin Noţiune se transferă Cunoaşterea către toate celelalte sfere care şi-au trimis actele lor de Conştientizare din nou Noţiunii. Aceasta le reflectă înapoi sub formă de *Cunoaştere.*

Existenţa este actul de Conştientizare al Personalizării noastre, care reflectat în Noţiune determină Cunoaşterea acestei Conştientizări, deci Fiinţa. Astfel Fiinţa devine prima Cunoaştere a Existenţei.

Dar tocmai fiindcă este prima Cunoaştere a Existenţei această Cunoaştere este de fapt Cunoaşterea Conştientizării. Lucru care-i va imprima Fiinţei calitatea de Element Oglindit şi nicidecum de Element Oglindă, cum este Noţiunea.

Odată Cunoscută Fiinţa de către Existenţă, Existenţa se va reflecta din nou În Noţiune cu propria sa Conştientizare, iar noul rezultat va fi Factorul Vieţii.

Cea de-a doua Conştientizare a Existenţei va fi diferită de prima întrucît vă avea şi încărcătura predecesoare a Fiinţei, şi în loc să fie, Cunoaşterea Conştientizării, va deveni *Cunoaşterea Actului de Cunoaştere,* ceea ce-i va impregna Factorului Vieţii calitatea de Element Oglindă. Factorul Vieţii devenind Element Oglindă, va fi la fel ca şi Noţiunea, apt pentru a primi actele de Conştientizare ale altor Elemente şi a le transforma în Cunoaştere.

7

Astfel Factorul indică că *Fiinţa* are chipul Existenţei reflectat în sine, iar prin *Fiinţă Existenţa* poate fiinţa.

Prin Fiinţare se înţelege Existenţa *Fiinţei,* a unui întreg care posedă anumite dimensiuni.

Fiinţa este direct răspunzătoare de absolut toate dimensiunile care se reflectă din Existenţă, prin propria sa reflectare la aceasta, dar NU este responsabilă de Viaţă, care se datorează Factorului Vieţii.

Prima reflectare a Personalizării noastre în Noţiune a determinat Existenţa.

Prima reflectare a Existenţei în Noţiune a determinat Fiinţa.

***Fiinţa* este şi posesoarea caracteristicii de a da dimensionalitate Existenţei prin Cunoaşterea Actului de Conştientizare, datorat reflectării Existenţei în Noţiune.**

Actul prin care Fiinţa dă dimensionalitate Existenţei prin reflectarea acesteia în elementul Oglindă, care este Factorul Vieţii se numeşte Fiinţare, dar Fiinţa mai poate da dimensionalitate prin reflectarea sa şi în alte Elemente Oglindă.Şi de data aceasta rezultatul va fi tot fiinţarea.

Orice Dimensiune care ne este nouă cunoscută este rezultatul fiinţării dat prin reflectarea Fiinţei care ne-a dimensionalizat cîndva Amprenta în Factorul Vieţii.

Spaţiul şi Timpul lumii noastre se datorează Fiinţei care pentru o lume a Coeficientului Logic 2, va avea două reflectări majore în Factorul Vieţii determinînd Spaţiul şi Timpul, pentru Lumea noastră, iar restul reflectărilor Fiinţei în Factorul Vieţii care sunt difuzate şi Cunoaşterii noastre, vor fi dimensionalizările din ce în ce mai inferioare din punct de vedere Ierarhic.

Spaţiul şi Timpul sînt două fiinţări. Atît Spaţiul cît şi Timpul pot să fie Oameni sau orice altceva în alte lumi dacă Amprenta lor se reflectă în Fiinţă şi Factorul Vieţii, pentru aceste lumi cum se reflectă Amprentele Oamenilor pentru această lume. Fiecare Dimensiune cunoscută sau necunoscută nouă dată de Fiinţă prin procesul de Fiinţare se datorează reflectării în Fiinţă a unei anumite Amprente.

Chiar şi Existenţa, Fiinţa, Factorul Vieţii, alte Personalizări, Persoana, Gîndul Pur, Adevărurile Absolut, Anoţional şi Noţional, Noţiunea, Elementele Cunoaşterilor, fiecare Stare de Fapt, Matricea Noastră, absolut orice are propria sa Amprentă, lăsată de propriul său tipar.

Oricît de imposibil ar părea dar dacă Ierarhia acceptă o anumită ordonare a elementelor, Amprentele acestor Elemente Nu se supun nici unei Ierarhii.

Toate Amprentele sînt egale. Chiar şi Amprenta celui mai nenorocit Om este la fel de egală cu Amprenta Timpului său cu Amprenta Matricii Noastre, întrucît la nivelul Amprentelor nu există Ierarhizare, fiind supuse Ierarhiei doar incidenţele care rezultă din reflectarea acestor Amprente în anumite Elemente de Prim Ordin, cum ar fi Existenţa, Fiinţa, Factorul Vieţii, care pot fi pînă la un Infinit minus Unu de astfel de Elemente.

De ce noi în această lume, sîntem Oameni iar o altă Amprentă cum este aceea a Timpului este Timp, deci o anumită Dimensiune?

Mai mult decît atît, de ce oare noi primim Elementele Cunoaşterii Deschise care au fiecare Amprentă lor în calitate de Destin, Întîmplare sau Necunoscut, iar pe baza lor se pot reflecta Elementele Cunoaşterii Închise pentru a ne deveni nouă Cunoscute?

De ce Amprentele noastre nu sunt Destin, Întîmplare sau Necunoscut?

În primul rînd Amprentele noastre pot deveni atît Destin, cît şi Întîmplare dar şi Necunoscut, întrucît Elementele Stării de Fapt ale Cunoaşterii Deschise, fac parte din Originea noastră, mai mult decît atît dacă aplicăm principiul creaţional Unu se raportează la infinitatea din care se scade, rezultatul va fi raportarea la acest Unu, astfel Toate sunt Unu şi Unu sunt Toate. Amprenta Destinului sau acele ale Întîmplării sau Necunoscutului, se regăsesc în Amprenta fiecărui Om, întrucît sînt Cunoaştere iar Omul prin quintesenţa sa este Cunoaştere, Gînd, Vis sau Iluzie şi nimic mai mult.

Faptul că Destinul, Întîmplarea şi Necunoscutul din noi se reflectă în Oglinzi (Fiinţa şi Factorul Vieţii) ca fiind astfel iar totul ce devine Cunoscut se raportează la acestea denotă calitatea pe care o dau Oglinzile acestei reflectări, şi mai mult decît atît sunt o infinitate minus Unu de Oglinzi.

Fiecare Oglindă se reflectă la rîndul său în toată această infinitate, iar Amprenta unui Gînd chiar dacă se reflectă doar într-o singură Oglindă ea este interpretată de către întreaga infinitate minus Unu de Oglinzi, iar rezultatul dat doar de către Oglindă în care s-a reflectat Amprenta.

Acest fapt duce la explicarea lucrului de ce anume Timpul este Timp şi nu Om! Totul se datorează incidenţei sub care s-a reflectat Amprenta Timpului, în Fiinţă.

Această reflectare creează o anumită incidenţă cu Lumea noastră unde Timpul devine o Dimensiune.

Absolut orice Element al Cunoaşterii, devine Element al Cunoaşterii doar atunci cînd acesta este datorat unei Amprente. Determinat de către o Amprentă, altfel elementul Cunoaşterii Închise sau Deschise ar deveni un Element gol de către Cunoaşterea însăşi.

Amprenta este aceea care esenţializează elementul Cunoscut, fără Amprentă elementul nu poate fi Cunoscut, el se află doar sub formă de Înţeles, de Urmă care-şi aşteaptă Amprentă pentru a primi Forma. Orice Amprentă este binevenită într-o anumită Urmă, primind Forma Urmei respective. Dacă Forma Urmei respective este Timp sau Spaţiu pentru Lumea noastră, atunci Cunoaşterea va fi rezultată de Factorul Vieţii către Om ca Dimensiune temporară sau spaţială.

De ce anume a căzut Amprenta Timpului sub o astfel de incidenţă cu Lumea noastră încît să ne devină nouă Dimensiune şi încă cea mai importantă alături de Spaţiu?

După cum am mai spus depinde de Urma în care s-a format Amprentă, de incidenţa pe care o are aceasta cu Lumea nostră, dar cu alte lumi care aparţin altor Coeficienţi Logici sau altor Nivele de Conştientizare, Timpul poate fi receptat ca Om sau ca orice altceva, la fel şi Spaţiul, precum Omul poate fi receptat ca orice altceva decît Om!

De ce incidenţa cu Lumea noastră face ca Amprenta Omului să primescă Conţinutul de Om şi nu de Timp?

Orice Cunoaştere dacă nu ar fi umplută cu o anumită Amprentă, ar fi o Cunoaştere goală, fără conţinut. Amprenta este conţinutul Cunoaşterii. Odată ce sunt o infinitate minus Unu de Urme, fiecărei astfel de Urmă îi corespunde un anumit Înţeles atunci cînd aceasta este „umplută” cu o anumită Amprentă. Acest Înţeles care-i corespunde unei anumite Urme diferă de la un Element la altul în funcţie de caracteristicile, priorităţile şi proprietăţile acelui Element. Luată în ansamblul ei şi Lumea noastră la rîndul său este un întreg, deci un Element care are o anumită structură. Acest întreg care este Lumea noastră aparţine Coeficientului Logic 2, deoarece Lumea devine Conştientizată şi Cunoscută de către noi pe baza acestui Coeficient Logic.

Chiar dacă tot această lume ar fi cunoscută pe baza altui Coeficient Logic decît 2, de către alte fiinţe, avînd o cu totul altă reprezentare, acea lume, cu acea reprezentare nu ar mai fi Lumea noastră ci o cu totul altă lume, chiar dacă la baza reflectării în Coeficientele Logice diferite ar sta unul şi acelaşi Element.

Acest lucru înseamnă că unul şi acelaşi Element poate aparţine mai multor lumi în acelaşi timp, deci, simultan. Cum sunt o infinitate minus Unu de Coeficienţi Logici acelaşi Element poate aparţine unei infinităţi minus Unu de lumi, unde în fiecare lume este altceva. Acum să revenim la întrebarea de adineaori de ce anume Amprenta Omului primeşte Noţiunea de Om şi nu de Timp în Lumea noastră, iar Amprenta Timpului primeşte Noţiunea de Dimensiune?

Răspunsul de această dată este mult mai simplu. Omul este Om doar pentru reflectarea lumii ca Element prin prisma Coeficientului Logic 2, iar Timpul ca Dimensiune. Coeficientul Logic va determina şi numărul de dimensiuni ale unei lumi. Coeficientul Logic 2, va avea două dimensiuni, cinci, va avea cinci dimensiuni, ş.a.m.d.

În Lumea privită din perspectiva elementului său sunt o infinitate minus Una de dimensiuni, dar privită prin perspectiva Coeficientului Logic, numărul de dimensiuni va fi egal cu numărul Coeficientului Logic.

Dacă raportat la Coeficientul Logic 2 o anumită Amprentă „umple" conţinutul Urmei cu Forma Cunoaşterii unei dimensiuni temporare, iar o altă Amprentă „umple" conţinutul Urmei cu Forma Cunoaşterii unei dimensiuni spaţiale, înseamnă că pentru infinitatea de Coeficienţi Logici acele Amprente vor umple conţinutul Urmei cu Forma unui Infinit de posibile înţelesuri. La fel este şi în cazul Omului, care în alte lumi poate fi perceput ca fiind Dimensiune cum ar fi Spaţiu, Timp, sau forţe, cum ar fi gravitaţie, etc; totul fiind în funcţie de cum anume este percepută Lumea, ca un Element, de către infinitatea Coeficienţilor Logici sau ale Nivelelor Logice.

O altă întrebare tulburătoare este dacă Lumea – Element este o lume singulară sau sunt o infinitate de lumi Element?

Dacă ar fi o infinitate de lumi – Element, atunci atunci ar fi o infinitate de substraturi, astfel fiecărui Coeficient Logic i-ar surveni o anume lume - Element, care la rîndul ei ar fi reflectată de către restul din infinitatea Coeficienţilor Logici. Acest fapt ar duce la o reprezentare cel puţin bizară şi anume la faptul că Lumea - Element este o lume total virtuală pentru tot restul de alţi Coeficienţi Logici în afară de cel căruia îi aparţine Lumea – Element. Fapt universal valabil pentru fiecare Coeficient Logic în parte.

Astfel avem o infinitate de lumi – Element, iar fiecărei astfel de lumi în parte, îi aparţine cîte o infinitate de lumi virtuale ca rezultat al reflectării acestei lumi – Element de către Coeficienţii Logici.

Această structură ne duce exact de unde am plecat şi anume dacă fiecărui Coeficient Logic îi aparţine o lume - Element a sa, atunci o infinitate de Coeficienţi Logici va avea o infinitate de lumi – Element ale lor, deci o lume – Element într-o infinitate de ipostaze.

Astfel este doar o lume – Element care are o infinitate de ipostaze. Ceea ce Cunoaşte Omul este o ipostază a lumii – Element. Practic există doar o lume – Element, în consecinţă un singur Element dar care este Conştientizat şi Cunoscut într-o infinitate minus Una de ipostaze.

Atunci, Elementele Cunoaşterii Deschise sau Închise, ale altor şi altor reprezentări pe care le-am numit nu o dată Elemente, ce anume sînt dacă în realitate nu este decît un singur Element într-o infinitate de ipostaze, unde fiecare ipostază se datorează canalului prin care este perceput pentru ca acesta să devină Cunoscut?

Tot ceea ce am denumit ca fiind Elemente ale Cunoaşterii Deschise sau Închise, nu sunt altceva decît nişte repere lipsite de orice importanţă dacă Urma lor nu este „Umplută" cu Conţinutul Formei unei Amprente. Abia în acest moment Elementul devine plauzibil.

Fiecare Matrice are Amprenta sa precum Amprenta Originară constă în Periodic, Asemantic şi Semantic, şi anume în reflectarea Periodicului de către Oglinda Semantică. Rezultatul reflectării Periodicului în Oglinda Semantică care este Infinitul a determinat prima Amprentă sau Amprenta Originară. Aceasta se regăseşte în toate Amprentele care i se vor succeda pe parcurs. Despre partea Semantică a Coaxiologiei voi discuta la momentul potrivit. Amprenta va fi întotdeauna Forma care va umple conţinutul Urmei.

Unica Amprentă pe care o putem Cunoaşte cu adevărat în Lumea noastră şi nu în Lumea – Element, este Instinctul. Acesta este cu adevărat Amprenta care umple Urma Matricei – Scop, cu Forma sa. Matricea – Scop este o altă Amprentă, precum toate celelalte Elemente sînt alte şi alte Amprente – Element.

Astfel există o lume – Element şi o infinitate de Amprente - Element. Factorul Primordial, Factorii Creatori, Persoana, Personalizările, Noţiunea, Noţiunile, toate Elementele Cunoaşterii Deschise şi ale Cunoaşterii Închise sînt Amprente – Element, deoarece sînt succesoarele Amprentei Originare care este Primul Eveniment, prin reflectarea Periodicului în Oglinda Semantică. Odată ce Amprenta are caracteristică şi de Eveniment, aceste lucru înseamnă că orice Cunoaştere are şi încărcătura de Eveniment. Atunci cum anume se „umple" cu o anume Amprentă un anumit Element al Cunoaşterii Deschise sau Închise pentru ca acesta să devină Cunoscut? De ce nu ar deveni Cunoscut fără ca să se mai „umple" cu această Amprentă? Ce este înainte de „umplere" acest Element al unei sau altei Cunoaşteri?

Înainte de „umplere" este o Urmă lăsată de determinant fără un anumit conţinut.La originea determinărilor se află Amprenta Originară despre care am discutat adineaori. Să luăm Instinctul. Acesta nu este Instinct dacă Urma Matricei – Scop nu este „umplută" cu Forma acestuia. Cine anume „umple" această Urmă?

Răspunsul este: Oglinda SEMANTICĂ CARE ESTE INFINITUL PRIN PERIODICUL CARE SE REFLECTĂ NECONTENIT ÎN EA!

După cum am mai spus prima reflectare a Existenţei în Noţiune a determinat Fiinţa.

A doua reflectare a Existenţei în Noţiune a determinat Factorul Vieţii, care este Oglinda în care se oglindeşte Fiinţa pentru a da dimensionalitate Existenţei Omului.

Fiinţa se poate Oglindi şi în Noţiune pentru a da dimensionalitate acesteia dar mai ales Existenţei, şi odată cu această reflectare va da dimensionalitate şi fiinţare acestora. Fiinţarea nu se produce prin Oglindirea Fiinţei doar în Factorul Vieţii, ci prin Oglindirea Fiinţei în orice altă Oglindă posibilă.

Tot ce pot spune este că atunci cînd Fiinţa se Oglindeşte în Factorul Vieţii iar această Oglindire este percepută de către Om, în Lumea Coeficientului Logic 2, întreaga Oglindire a fiinţei se rezumă la Fiinţarea celor două dimensiuni, Spaţiul şi Timpul, în spectrul cărora se difuzează întreaga dimensionalitate din Cunoaşterea Omului.

Odată dimensiunile conştientizate, acestea se vor reflecta iarăşi la fondul uriaş de Elemente ce aparţine Cunoaşterii Închise ale Marelui Creator, şi care sunt reflectate în permanenţă de Noţiune către Fiinţă, *Factorul Vieţii*, şi toate celelalte Elemente de Prim Ordin.

Imediat după ce au fost create *Fiinţa, Factorul Vieţii* şi toate celelalte Elemente de Prim Ordin acestea au început să se reflecte între ele, rezultînd Elemente de ordin, secund, terţ, etc. Pînă la un ordin de nivel Infinit minus Unu. În anumite astfel de ordine se află şi viaţa noastră, cea de zi cu zi. Chiar dacă Amprenta Omului este rezultatul unei reflectări a *Factorului Vieţii* în *Fiinţă* şi invers, între aceste două pot avea loc o infinitate minus Una de reflectări, iarăşi, la rîndul lor, astfel aceasta înseamnă că Amprenta omului poate fi determinată cu o diferenţă de ordin de miliarde şi miliarde de ori faţă de ordinul Amprentei.

Toate acestea se datorează faptului, că Amprenta respectivă odată ce a fost creată ea a lăsat la rîndul ei o altă şi o altă Amprentă, care s-a multiplicat, într-un număr impresionant, fiind la un ordin imens de reflectări de Amprentă în Amprentă pînă s-a ajuns la noi. Ceea ce pot să afirm este că originea Amprentei noastre Umane cît şi a plantelor, animalelor şi altor forme de viaţă, inclusiv în siliciu, a diferitelor bacterii, se află în reflectările Factorului Vieţii în Fiinţă, şi invers.

Se ştie că Omul este o Fiinţă care vieţuieşte deci trăieşte, într-un *Coeficient Logic 2, deci al logicii bivalente, de tip bine-rău, etc.*

Mintea Omului nu va putea accepta mai mult de două dimensiuni ca fiind conştientizate de către această. Spaţiul şi Timpul.

Omul nu poate conştientiza şi alte dimensiuni şi de aceasta are Iluzia Vieţii că trăieşte în spaţio-temporalitate.

În realitate Omul trăieşte în tridimensionalitate şi alături de cele două dimensiuni pe care Omul le poate conştientiza ar mai trebui să fie şi cea de-a treia despre care am mai spus că este *Dimensiunea Vieţii.*

Revenind la *Existenţă, Fiinţă şi Factorul Vieţii,* acestea odată formate se vor reflecta unele în altele şi chiar mai mult fiecare va putea deveni atît Existenţă cît şi Fiinţă cît şi *Factorul al Vieţii* faţă de cealaltă.

Toate acestea formează Triada, sau Triunghiul Profan.

Adineaori am spus că Lumea bivalentă a Omului îi permite să cunoască doar două dimensiuni, şi eventual să o bănuie pe a treia, trăind în tridimensionalitate.

Acest lucru înseamnă că Triada este reală doar pentru Iluzia Vieţii pe care o are Omul că pe lîngă acestea trei ar mai putea fi şi alte Elemente care să nominalizeze alte şi alte reflectări în Noţiune, dar care Omului îi vor rămîne mereu necunoscute şi asta nu pentru că ar aparţine Cunoaşterii Deschise, ci pentru că minţii Omului ce aparţine *Coeficientului Logic 2* îi este imposibil să discearnă şi un alt mod de operare, mai mult decît atît, Elementele în sine care compun Omul sînt *Existenţa*, *Fiinţa* şi *Viaţa.*

Aceste trei nu sunt opuse una alteia, ci între ele există o relaţie de interdependenţă prin reflectarea uneia în cealaltă.

Odată apărută Triada, Elementele sale se vor reflecta între ele, *Fiinţa* luînd locul *Noţiunii,* în ea oglindindu-se toate Amprentele lăsate de *Gînduri,* care sunt un rezultat al *Factorului Vieţii* ce determină viaţa conştientă.

Toate acestea se vor reflecta între ele doar raportate la Om şi nu la alte şi alte reprezentări unde va necesita şi o reflectare la Noţiune pentru a mări numărul elementelor care compun *Triada,* numele ei devenind astfel nefolositor, odată ce nu vor mai fi doar trei Elemente.

În schimb pentru Om, *Triada* va rămîne eternă, fiind unica care-l reprezintă.

Acest fapt duce la un rezultat uluitor, şi anume la extraordinara lucrare a Marelui Creator şi anume, dacă ne gîndim la complexitatea lumii vii ne cutremurăm.

Pentru a ne face o imagine de ansamblu a acestei complexităţi ar trebui să ne imaginăm doar lumile ce aparţine Coeficienţilor Logici de la 1 la Infinit minus Unu, noi aflîndu-ne în poziţia 2, prin logica bivalentă.

Alături de aceste lumi ale *Coeficienţilor Logici* mai sunt şi lumile, *Antilogicului cu Nivele ale Antilogicului de la 1 la Infinit minus Unu, pe urmă ar veni lumile Virtualului ş.a.m.d.,* această scală tinzînd şi ea la Infinit.

Ei bine, toată această scală nu este nimic faţă de ce anume poate să urmeze, întrucît scala respectivă a fost alcătuită doar din Elementele Triadei, dar dacă la aceasta mai apare un alt Element ca rezultat al reflectării în Noţiune?

Dacă alături de al patrulea mai apare al cincilea, al sutălea, al miliardulea pînă la Infinit? Unde se mai află Omul?

8

Poate că acum putem să punem întrebarea ce anume este Omul?

Această fărîma de Iluzie ce se crede praf şi stîncă?

Această fărîma născută străină de el însuşi!

De ce *străină?* Omul nu avea ce să caute într-o lume tridimensională cu o logică bivalentă şi cu conştientizarea a doar două dimensiuni.

Străinul din Om constă în faptul că tocmai propria *Dimensiune a Vieţii*, cea care-i dă Omului suflarea, nu îi este dat să o vadă, sau să o conştientizeze prin propria sa experienţă.

Atunci cînd alergăm pe o porţiune de drum ştim ce distanţă am parcurs şi în cît timp, dar nu vom şti Niciodată cîtă viaţă am parcurs şi cîtă vom mai avea de parcurs sau o astfel de întrebare ar trebui pusă oricum altcumva, întrucît pînă şi expresia cîtă mai e de parcurs denotă o subjugare conştientizată la spaţio-temporalitate, faţă de care Omul îşi ancorează fiecare acţiune a sa.

Străinul din Om este răspunzător de suferinţa îndurată de acesta în timpul vremelnicei sale vieţi. Străinului acesta i se datorează toate războaiele, şi conflictele sociale care au loc în orice societate umană. La originea lui se aflǎ Păcatul Originar.

Să fie Omul o greşeală a creaţiei Factorului, un accident? Nu, în nici un caz, nimic nu este Întîmplător, nici Destinul Omului.

Atunci ar trebui să revenim la *Scop* şi Ierarhie. Să fie Omul un experiment al Scopului sau un servant al Ierarhiei prin propria sa apariţie, încă din faza de Amprentă a Existenţei care s-a reflectat în Fiinţă? Omul prin excelenţă nu îşi cunoaşte Scopul pentru care a fost creat şi mai mult decît atît Omul are Iluzia că poate concepe Lumea ca *Scop* şi ca Mijloc.

Dacă Omul datorită intelectului său ar concepe Lumea fie ca *Scop*, fie ca Mijloc, atunci ar cunoaşte cu siguranţă sensul noţiunii de *Scop*. Intelectul uman nu este capabil să acceadă la a cunoaşte Noţiunea de *Scop*, întrucît această noţiune, vine ca o reflectare a Scopului drept Cauză prin Instinct, care este prima *Stare de Fapt*, iar Omul are doar Iluzia că trăieşte un *Scop* în sine datorită Instinctului propriei sale existenţe care nu este departajat de Iluzia Vieţii, devenind parte din aceasta. Mai mult decît atît, fiecare propoziţie a logicii umane se raportează la un Adevăr, chiar dacă parţial, întrucît Omului nu-i este dat să cunoască *Adevărul Absolut*.

Scopul a fiinţat cu mult înaintea *Adevărului Absolut*, fiind Prezent încă de la nivelul Matricei, ca apoi să se infiltreze prin Starea de Fapt în Creaţie. Odată ce Scopul este dinaintea Adevărului, înseamnă că acesta nu fiinţează în funcţie de Adevăr, decît înfăşurat în mantia Instinctului care va determina Adevărul prin EUL Factorului Primordial, şi odată cu acesta şi *Cunoaşterea Absolută* determinînd Gîndul Originar. Atunci mai poate Omul afla ce este Scopul? Cu siguranţă că nu.

Omul nu poate fi o greşeală a Creaţiei Marelui Creator întrucît acesta Nu poate greşi întrucît se raportează la Absolut!

Tot ceea ce se raportează la Absolut primeşte sine qua non, valorile fundamentale ale Absolutului, indiferent că este *Adevărul Absolut* sau *Cunoaşterea Absolută*, şi astfel nu poate interveni greşeala care are prin Esenţa ei relevanţă de fatalitate, destructibilitate şi negativitate, opusă binelui, chiar dacă binele este poate unul dintre cele mai mari rele, chiar şi în acest caz. Astfel Factorul nu greşeşte iar prin urmare nu poate fi preferabilă inexistenţa lumii faţă de Existenţa acesteia, din punct de vedere al intelectului uman, pentru că Omul nu a fost lăsat în această lume pentru a o distruge.

Orice Element va fi Conştientizat ca avînd o infinitate minus Una de opuşi. Acel Opus care se va scădea din infinitate fiind Factorul Creator.

Conştientizarea se defineşte ca fiind reflectarea unui Element într-un alt Element care poartă rolul de Oglindă. Însă rezultatul reflectării elementului în Oglindă poartă denumirea de Cunoaştere.

Elementul se defineşte ca fiind o noţiune despre „ceva”, chiar şi despre aria Anoţionalului deci de dinainte de a fi Noţionalul, respectiv Persoana, Personalizările şi Oglinda acestora Noţiunea.

Adevărul Absolut este Destinaţia Scopului Matricei prin Instinct, că ar fi primul Scop al Ierarhiei care stă la baza Totului iar Instinctul prima treaptă a Ierarhiei care stă la baza Totului.

Oare în acest Tot nu se află şi Matricea care a determinat Instinctul prin prima Sa Stare de Fapt, iar această Matrice avea un anume Scop cum Scopul o anume Matrice, devenind Matrice Scop. Cum putea fi acela primul Scop?

Cînd m-am referit la primul Scop şi implicit odată cu acesta la Adevărul Absolut am făcut-o pentru a explica faptul că Adevărul Absolut este primul Scop al Ierarhiei, că acel Tot este de fapt Ierarhia, că Matricea cu calitățile sale de Scop, Dezordine şi Entropie,.Nu este un Scop în sine ci doar că are mai multe calităţi, devenind Scop prin simpla Sa Denominaţie de Matrice. Odată cu raportarea Sa la Conştientizarea Instinctului în „EU" al Factorului Primordial, deci cu raportarea la Ierarhia pe care o crease, şi odată cu aceasta la primul Scop care este Adevărul Absolut, prin care se definitivează Ierarhia odată cu Instinctul.

Prin urmare primul Scop a apărut odată cu Adevărul Absolut ce a permis la rîndul său CONŞTIENTIZAREA „EU" -lui Factorului Primordial, şi odată cu aceasta apărînd Cunoaşterea Absolută.

Odată cu apariţia PRIMULUI Element s-a născut şi **Numerologia**. PRIMUL Element AL IERARHIEI este Instinctul, care la rîndul său a favorizat apariţia primului Scop, Adevărul Absolut ce nu reprezintă altceva decît împlinirea primului Scop al Matricei prin Instinct. Din cîte s-a văzut Ierarhia devine Cauza iar Scopul Efectul.

În schimb Scopul precede prin Matrice Totul. Instinctul este prima treaptă a Ierarhiei care defineşte primul Scop, Adevărul Absolut, care la rîndul său defineşte „EUL" Factorului Primordial, ce-a de-a doua treaptă a Ierarhiei, care odată determinată defineşte Cunoaşterea Absolută al doilea Scop. Cunoaşterea Absolută alături de Adevărul Absolut vor determina cel de-al treilea Element al Ierarhiei care este Gîndul Originar. Gîndul Originar este şi cel răspunzător de apariţia Factorilor Creatori prin care se raportează Factorul Primordial. Ce anume este Factorul Primordial?

Este Instinctul său „EUL" care se naşte din Instinct şi Adevărul Absolut determinînd Cunoaşterea Absolută?

9

Factorul Primordial este „Eul" care se datorează Instinctului şi Adevărului Absolut," EU" care odată conştientizat devine Factorul Primordial. Poate fi un „EU" neconştientizat? Cu siguranţă că nu!" EUL" prin excelenţă se defineşte prin conştientizare, care determină Cunoaşterea de sine, care devine implicit Scopul acelui „EU", şi care este Cunoaşterea Absolută. Conştientizarea nu este nicidecum Cunoaştere, ci actul premergător Cunoaşterii, care o va determina pe aceasta.

Astfel Conştientizarea nu este Cunoaştere, ci, mai precis, Forma în care se va Structura Cunoaşterea. În schimb poate exista Conştientizare fără Cunoaştere dar nu şi Cunoaştere fără Conştientizare. Dacă nu ar fi această Formă, Cunoaşterea nu ar putea fi decisă, şi astfel întreg eşafodajul lumilor s-ar fi prăbuşit. Prin urmare „EUL" care este Factorul Primordial este al doilea Element al Ierarhiei, caracterizat prin Conştientizare.

Odată conştientizat „EUL" acesta Cunoaşte!" EUL" reflectă Cunoaşterea în sine drept Scop al său. Astfel Scopul Factorului Primordial care este „EUL" Primordial este Cunoaşterea Absolută, care odată apărută cu „EUL" Factorului Primordial, compus la rîndul lui din Instinct şi Adevărul Absolut, va determina Gîndul Originar, al treilea Element al Ierarhiei. Gîndul Originar este cel ce determină Factorii Creatori, deci şi Factorul Nostru Creator şi Unic Întîmplător. Aceştia sunt cel de-al treilea Element al Scopului, fiind Scopul Gîndului Originar.

Factorii Creatori vor dezvolta o structură oarecum inversată faţă de Factorul Primordial, întrucît ei sunt Element de Scop chiar dacă sînt primul Element al Scopului înglobat în Ierarhie. Primul determinant al Factorilor Creatori va fi Adevărul Absolut care-i

defineşte şi care este reprezentat la acest nivel ca fiind Element al Ierarhiei, întrucît este determinat de un Element de Scop, care sunt Factorii Creatori drept Scop al Gîndului Originar. Determinantul Adevărului Absolut ca Element al Ierarhiei va fi cu siguranţă Scopul acestuia care se va structuraliza în Cunoaşterea Absolută a Factorilor Creatori, Scop care va determina Gîndul Pur al Factorilor Creatori. Din acest stadiu, fiecare Factorul Creator îşi va structuraliza propria sa dezvoltare.

În cazul Factorului Nostru Creator şi Unic Întîmplător Gîndul Pur ca Element al Ierarhiei va determina prin Scopul Său, Persoana, primul Întreg, ce se va structuraliza într-o infinitate minus Una de Personalizări, care se vor reflecta ca Întreg în Noţiune, prima Oglindă, moment în care se naşte Iluzia, prin Persoană şi Personalizările acesteia. Una dintre aceste Personalizări este Existenţa. Prima reflectare a Existenţei în Noţiune a determinat Fiinţa, iar ce-a de-a doua Factorul Vieţii. Persoana este Element de Scop pe cînd Personalizările sînt Elemente de Ierarhie, care se reflectă în Noţiune, Element de Scop.

Astfel Existenţa în calitate de Element al Ierarhiei se reflectă în Noţiune Element de Scop şi determină Fiinţa, Element al Ierarhiei, la fel se întîmpla şi cu Factorul Vieţii şi cu toate celelalte rezultate ale reflectării Existenţei în Noţiune, care vor deveni automat Elemente ale Ierarhiei întrucît Noţiunea care le reflectă este un Element de Scop. În schimb toate rezultatele reflectării în Elementele Ierarhiei vor fi definite ca fiind Elemente de Scop.

Ce anume determină mai multe reflectări ale aceleiaşi Personalizări în Noţiune? Faptul că fiecare Personalizare se reflectă în Noţiune prima oară rezultă un anumit Element de Prim Ordin cum este Existenţa în cazul Personalizării noastre. Imediat după reflectarea acesteia în Noţiune asupra Personalizării respective se vor abate şi alte reflectări ale altor Personalizări, precum şi Existenţa se va abate la rîndul ei altor Personalizări. Acest lucru le va face ca să-şi determine rezultatul unei noi reflectări care nu mai provine direct de la Noţiune ci de la Personalizări. Aceste reflectări vor fi de un ordin mai inferior decît cele obţinute direct din reflectarea acestora în Noţiune.

Cu toate acestea reflectările respective vor crea acea „următoare” reflectare după prima, care le va determina pe Personalizări să se reflecte şi a doua oară cît şi a Infinit minus Una oară în Noţiune, rezultînd Elemente de Prim Ordin, între care vor fi cu siguranţă intercalate şi Elementele unor ordine mai inferioare ca şi reflectările Personalizărilor între ele sau reflectările, reflectărilor la un ordin din ce în ce mai inferior între ele. **În consecinţă tocmai numărul Personalizărilor, pluralul acestora, determină şi numărul reflectărilor repetate ale acestora în Noţiune.**

Pornind de la Factorul Primordial care se defineşte prin acel „EU” al Său care este şi Prima Conştientizare a Scopului Matricei, care va determina la rîndul Său Cunoaşterea Absolută, întrucît Adevărul Absolut a fost determinat dinainte de această Conştientizare ca fiind Scopul Instinctului.

Odată determinată Cunoaşterea Absolută, aceasta împreună cu Adevărul Absolut care este determinat deja dinaintea Primei Conştientizări a Scopului Matricei, ce este un Element al Ierarhiei, Factorul Primordial, se va naşte Gîndul Originar. Astfel Elementele din care este compus Gîndul Originar sînt Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută. Pentru a se realiza Primul Echilibru este necesar ca Elementele Gîndului Originar care sunt Elemente ale Scopului să devină contrabalansate cu alte două Elemente ale Ierarhiei care participă la actul de Conştientizare.

Aceste două Elemente ale Ierarhiei sînt Factorul Primordial prin „EUL” Său şi Gîndul Originar.

Nu acelaşi lucru se întîmpla şi în cazul Factorilor Creatori care sunt Elemente ale Scopului, şi anume fiecare astfel de Factor Creator din infinitatea minus Unu de Factori are un Adevăr Absolut al Său care aparţine Ierarhiei fiind determinat de către El, şi nu de către Instinct ca şi în cazul Factorului Primordial, şi mai are o Cunoaştere Absolută determinată de

către Factorul Creator odată cu Conştientizarea Sa, după o schemă cumva asemănătoare cu a Factorului Primordial, doar că în această situaţie, Factorul Creator determină Cunoaşterea Absolută imediat după Adevărul Absolut, care este Element al Ierarhiei prin propria Sa conştientizare ce devine Element al Scopului, determinînd de această dată Gîndul Pur şi nu Gîndul Originar ca şi în cazul Factorului Creator. Astfel Gîndul Pur este Dual în structură fiind format din Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută, ceea ce nu este şi în cazul Factorului Creator, care nu are deocamdată o structură Duală cum o necesită Echilibrul.

La Factorul Creator Adevărul Absolut nu este format înaintea Sa ca şi în cazul Factorului Primordial, ci în urma Sa. Pentru a realiza un Echilibru cu cel al Gîndului Pur Factorul Creator va avea nevoie de un Element care să contrabalanseze Gîndul Pur, format din cele două Elemente, Element care să creeze alături de Factorul Creator un cuplu de două Elemente. Acesta poartă numele de **Conştientizare Creatoare a Scopului Matricei.**

Gîndul Pur este cel care determină de fapt apariţia Persoanei ca fiind un Opus al Său dîndu-i acesteia atribuţiile Conştientizării Creatoare a Scopului Matricei, tocmai pentru a se putea împlini Echilibrul! De la nivelul „EU" -lui Factorului Primordial şi pînă la cel al Factorului Creator, Conştientizarea Scopului Matricei se produce prin transmitere de la un Element la altul. În schimb odată creată *Conştientizarea Creatoare a Scopului Matricei,* aceasta înlocuieşte *Conştientizarea Scopului Matricei* cu ea însăşi. Astfel *Conştientizarea Scopului Matricei* devine *Conştientizarea Creatoare a Scopului Matricei* a Factorului Creator, care începînd cu Persoana, Personalizările şi Noţiunea întruneşte o Conştientizare a Scopului Matricei bazată pe Iluzie, de fapt o imagine în Oglindă a unui şurub cu pas de dreapta ce devine automat de stînga. Deci, Iluzia este inversul Conştientizării Scopului Matricei. *După cum am afirmat Cunoaştere fără Conştientizare nu există, însă Conştientizare fără Cunoaştere DA!*

Conştientizarea este Forma în urma căreia se află Cunoaşterea. Conştientizarea este Oglindirea iar Cunoaşterea imaginea formată în urma Oglindirii. Pe tot parcursul Universelor Factorului Creator, Elementele vor avea două proprietăţi importante şi anume, Elemente Oglindă şi Elemente care se Oglindesc.

Printre Elementele Oglindă amintesc: Gîndul Pur, Noţiunea, Factorul Vieţii iar printre Elementele care se Oglindesc, Conştientizarea Creatoare a Scopului Matricei, Persoana, Personalizările, Fiinţa, şi numărul acestora continuă bineînţeles pînă la Infinit minus UNU.

Prin urmare Elementele care se Oglindesc sînt Elementele care determină Conştientizarea în forma cărora se va cuibări Cunoaşterea, adică Elementele Oglindă. Ce anume determină Cunoaşterea la Om? Bineînţeles că un Element Oglindit şi anume **Dimensiunea Vieţii care provine din reflectarea în Factorul Vieţii fiind de fapt a treia Dimensiune alături de Spaţiu şi Timp Dimensiune care favorizează nu numai Cunoaşterea dar şi fiecare suflare a Omului.**

Cum se realizeză de fapt procesul de Cunoaştere al Omului? Chiar dacă cu toţii trăim Iluzia Vieţii ce anume determină să Conştientizăm mai întîi această Iluzie şi pe urmă să o Cunoaştem?

Prin Obiect al Cunoaşterii, înţelegem ca fiind absolut orice Conştientizare, care poate fi simţită iluzoriu de către noi drept Intuiţie dar care este de fapt o energie vitală reflectată din Factorul Vieţii, care odată retrimisă spre reflectare Factorului Vieţii, acesta o transmite celui care a trimis-o sub formă de Cunoaştere.

În primul rînd Omul nu poate face o diferenţiere reală între Conştientizare şi Cunoaştere întrucît ambele îi parvin ca un întreg, sub forma Conştientizării Cunoaşterii. Nimeni nu va gîndi cunoscînd Forma în care Gîndul său este Urma Formei respective, şi totuşi procesul de Cunoaştere cît şi cel de Conştientizare nu numai că există dar îi survine Omului sub formă de imagini, idei, gînduri, care procesate de Dimensiunea Vieţii a acestuia

se structuralizează în propria sa Conştiinţă individuală ce-i apare Iluzoriu sub formele afectivului, cognitivului şi volitivului care în realitate, fără vălul Iluziei se reduce la afectivitate.

Omul trece dintr-un Univers în altul la fiecare fracţiune de clipă, iar sufletul Omului este o Amprentă a unui Gînd imprimat în Fiinţă pentru a i se confirma identitatea Amprentei în aceasta iar pe urmă Amprenta devenită confirmată de Fiinţă se reflectă în Factorul Vieţii, reflectare în urma căreia Amprenta se învăluie cu un văl format dintr-un material care aparţine Factorului Vieţii, şi care poartă denumirea de Dimensiune a Vieţii.

Cum se „îmbracă” Amprenta Omului cu vălul respectiv? Nu trebuie să facem confuzia că rupe pur şi simplu o parte din acest Factor al Vieţii, după care îşi croieşte o anumită ţinută. Acest proces este de fapt rezultatul Oglindirii Amprentei recunoscută de Fiinţă în Factorul Vieţii care este un Element Oglindă. *Dimensiunea Vieţii* este imaginea care se vede în această *Oglindă,* deci este un Element *Oglindit*, chiar dacă Existenţa sa ca Dimensiune este în funcţie de înglobarea în *Factorul Vieţii*, deci este parte oglindită din acest Factor. Această Oglindire a Amprentei Omului în Factorul Vieţii poartă denumirea de *perispirit* iar oglindirea Amprentei Omului în Fiinţă poartă denumirea de *fiinţare*. Amprenta Omului este *sufletul* acestuia, şi nu cum se afirmă greşit de către acesta că ar fi fiinţarea sa. Fiinţa nu este un Element Oglindă ci un Element Oglindit. O nouă întrebare survine acum şi anume, odată ce Fiinţa este un Element Oglindit cum se oglindeşte Amprenta într-un astfel de Element?

Fiinţa este rezultatul oglindirii Existenţei în Noţiune. Fiinţa la rîndul ei se oglindeşte în acelaşi Factor al Vieţii ca şi Amprentă, primind calitatea de *Fiinţă* faţă de acesta. Atunci cînd Amprenta Omului se oglindeşte prima oară în *Fiinţă* primind *Fiinţarea,* această *Fiinţare* este de fapt rezultatul oglindirii Amprentei prin intermediul elementului *Fiinţator* care este *Fiinţa* în Factorul Vieţii, urmînd ca la a treia reflectare a sa, Amprenta Omului să nu se mai reflecte prin intermediul Fiinţei în Factorul Vieţii, avînd deja statutul de fiinţare ci să se oglindească cu acest statut, direct în Factorul Vieţii.

*De fapt Amprenta Omului se oglindeşte de trei ori, **prima dată** în Existenţă, prin care se confirmă ca atare, este de fapt momentul în care Gîndul provenit de la o anumită sursă lasă prin Ecoul său o anumită Urmă în Existenţă, **a doua oară** în Fiinţă, rezultînd Fiinţarea, prin care Amprenta primeşte dimensionalitate în urma primei reflectări în Existenţă unde a primit doar Existenţa, dimensionalitate care nu are nici o legătură cu Dimensiunea Vieţii, aceasta fiind cu totul altceva. Prin dimensionalitatea Fiinţării sau prin **Fiinţare** se înţelege atribuirea noţiunii de **Întreg** ce conferă o **Structură**, Amprentei respective, urmînd ca prin aceasta, Amprenta să fie inclusă la rîndul ei în sistemul **Fiinţării**, faţă de care se va raporta în Viitor, **determinînd şi autodeterminînd** noi şi noi structuralizări ale Întregului Fiinţei prin propria sa determinare la aceasta.*

În urma primei reflectări în Existenţă, Amprenta nu a primit nici una din Noţiunile de dimensionare sau determinare faţă de „ceva” cum este în cazul celei de-a doua reflectări la Fiinţă, ci a primit doar titulatura că aceasta există în calitate de Amprentă, deci de urmă a unui Gînd care a călcat cîndva, undeva în solul fertil al Existenţei.

***A treia oară** odată fiinţată Amprenta, urmează ca aceasta să se oglindească şi în Factorul Vieţii, determinînd **Dimensiunea Vieţii**, sau suflarea şi simţirea Omului sau a oricărui Element viu cu care acesta va Simţi, Conştientiza şi Cunoaşte.*

Urma lăsată de către un Gînd, indiferent cum ar fi ea devine o Amprentă. Dacă întruneşte anumite caracteristici este o Amprentă de Om, pentru alte caracteristici devine Amprentă de animal, plantă, sau orice Element care ar fi posibil de cunoscut de către mintea omului. Această Amprentă va apare reflectată în Fiinţă dacă şi numai dacă va conţine anumite caracteristici care să poată fi reflectabile în aceasta pentru că Amprenta să primească o anumită identitate a Fiinţării sale.

Odată primită această identitate a propriei sale fiinţări dacă şi numai dacă întruneşte anumite caracteristici va deveni reflectabilă şi în Factorul Vieţii, determinînd un Element supus Conştientizării şi Cunoaşterii, deci Dimensiunii Vieţii.

Dacă această Amprentă va poseda şi alte caracteristici atunci la rîndul ei va fi reflectabilă într-o altă Formă cu rol de Element Oglindă, dînd naştere unei fiinţe cu caracteristici în plus faţă de Conştientizare şi Cunoaştere, iar scala exemplelor ar putea continua la Infinit.

Toate acestea ne demonstrează cît de complex poate deveni întreg sistemul Conştientizării şi Cunoaşterii, sistem care pe lîngă infinitatea de Coeficienţi de Conştientizare, Nivele de Conştientizare, cum ar fi Logicul, Virtualul, etc, mai sunt şi Formele de Conştientizare unde alături de Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută mai apar noi şi noi Elemente, iar pentru fiecare nou Element apărut se schimbă întreaga structuralizare adăugind alături de Coeficienţii de Conştientizare, Nivelele de Conştientizare noi şi noi Forme de Conştientizare. Ei bine, toate acestea nu ar fi îndeajuns, deoarece alături de reflectarea Fiinţei în Factorul Vieţii mai pot exista o altă infinitate de Elemente noi în care să se reflecte Fiinţa, noi Elemente Oglindă sau Elemente care se Oglindesc. Acest lucru înseamnă că iarăşi la fiecare astfel de Element nou vor apare noi şi noi structuri de Conştientizare care pe lîngă toate cele amintite aici vor mai fi încă o altă infinitate minus Unu, de alte şi alte structuri, întregind în cele din urmă Sistematizarea Conştientizărilor.

10

Revenind la Conştientizarea Omului, vedem că aceasta este rezultatul Oglindirii Dimensiunii Vieţii, cu care este învelită Amprenta Omului, în Factorul Vieţii. În schimb Cunoaşterea Omului este rezultatul acestei Oglindiri, transmise Omului de către Factorul Vieţii, sau de alte Conştientizări ale altor Amprente sau Elemente, pe care Omul le recepţionează şi le retransmite pentru a fi oglindite în Factorul Vieţii, urmînd să-i revină acestuia sub formă de Cunoaştere înapoi.

Orice Element al Cunoaşterii Închise sau al Cunoaşterii Deschise care prin Amprentă sa, în cazul Cunoaşterii Închise sau prin Starea de Fapt în cazul Cunoaşterii Deschise, se reflectă într-un Element Oglindit, sub formă de Conştientizare, şi această Conştientizare este retrimisă de Elementul Oglindit sub formă de Cunoaştere înapoi, ***este un Element energetic***. Chiar şi Omul în ansamblul său este un Element energetic. Criteriul pe baza căruia putem determina energia este: **Mişcarea.**

Orice Element al Cunoaşterii Deschise este un Element Necunoscut prin cauza sa, dar Cunoscut prin efectul său. Elementele Cunoaşterii Deschise nu sunt rezultatul reflectării în Factorul Vieţii a vreunei Amprente, ci rezultatul reflectării în Factorul Vieţii a Stărilor de Fapt. Chiar şi această reflectare participă la Cunoaştere deci devine un Factor energetic.

Tot ceea ce are Mişcare are şi energie. Tot ce este energetic devine cunoscut.

Acest criteriu este atît de important încît Mişcarea poate fi definită ca energie.

Tot ceea ce are energie este mişcare, precum ceea ce este mişcare are şi energie. Astfel pentru a afla ce anume este energia şi care este sursa provenienţei sale va trebui în primul rînd să înţelegem ce este mişcarea şi care este sursa provenienţei ei.

Mişcarea este cunoscută Omului prin intermediul Cunoaşterii şi implicit al Conştientizării.De aceea responsabilă de aceasta este Dimensiunea Vieţii care se reflectă sau se oglindeşte în propria sa Oglindă care este Factorul Vieţii. Ce se întîmpla de fapt?

La fel ca şi în cazul Personalizărilor unde fiecare se reflectă în Noţiune şi mai apoi rezultatul acestei reflectări se răsfrînge atît asupra Personalizării respective devenind Existenţă în cazul Personalizării noastre cît şi asupra altor Personalizări dînd un anumit nivel

de Conştientizare şi Cunoaştere a noii noţiuni, reflectate indirect, tot aşa se întîmpla şi la acest nivel mai mic din punct de vedere Ierarhic şi anume NU doar Dimensiunea Vieţii ce aparţine unei anumite Amprente a unui Om este unica care se reflectă în Factorul Vieţii cît şi toate celelalte Dimensiuni ale Vieţii ce aparţin lumii vii sau alte şi alte Amprente care cu toate că nu aparţin lumii organice, ci celei anorganice se oglindesc în Factorul Vieţii. Aceste oglindiri sînt reflectate de către acesta sub formă de cuante energetice care se răsfrîng deopotrivă şi asupra Dimensiunii Vieţii.

Odată reflectate în această Dimensiune a Vieţii a unui număr uriaş de astfel de cuante energetice, fiecare bombardament cu acestea vor avea un rezultat în Cunoaşterea şi Conştientizarea Omului, care le va încorpora prin Conştientizare mai întîi, reflectînd această Conştientizare asupra Factorului Vieţii care o va **retransmite** sub o nouă formă Cognoscibilă, deci sub o nouă Cunoaştere.

Acest siaj între Conştientizare şi Cunoaştere în intelectul uman poartă denumirea de Mişcare!

Dacă o anume Amprentă sau alt Element îşi va trimite Conştientizarea către Factorul Vieţii pentru a fi retrimisă de acesta sub formă de Cunoaştere celui care a trimis Conştientizarea, Cunoaşterea în schimb este valabilă doar pentru cel care a trimis Conştientizarea şi nicidecum pentru vreun alt Element sau Amprentă.

Dar Factorul Vieţii cînd trimite această Conştientizare transformată în Cunoaştere nu o face pe anumite canale secrete ci prin reflectarea acestei Cunoaşteri în toate celelalte Amprente şi Elemente care-şi reflectă la rîndul lor Conştientizarea în Factorul Vieţii.

Diferenţa constă în faptul că toate celelalte Amprente şi Elemente printre care este şi Omul, vor primi Cunoaşterea Amprentei sau elementului care şi-a trimis spre reflectare Conştientizarea în Factorul Vieţii numai sub formă de Conştientizare, aceasta fiind Cunoaştere doar pentru cel ce şi-a trimis Conştientizarea în Factorul Vieţii. Pentru toate celelalte Elemente reflectarea respectivă a Factorului Vieţii va fi Conştientizare.

Instantaneu şi celelalte Amprente şi Elemente îşi vor retransmite Conştientizarea primită de la Factorul Vieţii înapoi către acesta pentru a deveni Cunoaştere şi pentru ele, la fel cum a devenit pentru elementul său Amprenta care şi-a primit Conştientizarea reflectată sub formă de Cunoaştere, şi care nu a mai fost nevoit să apeleze la Factorul Vieţii. Odată primite Conştientizările celorlalte Amprente sau Elemente spre reflectare în Factorul Vieţii acestea vor fi retransmise sub formă de Cunoaştere elementelor sau Amprentelor care şi-au trimis Conştientizările lor, şi sub formă de Conştientizare altor Amprente sau Elemente care vor retrimite Conştientizarea din nou către Factorul Vieţii pentru a deveni Cunoaştere, procedeu care se perpetuează la nesfîrşit şi care este Originea Energiei şi a Mişcării.

Cum fiecare astfel de cuantă energetică care se reflectă sub formă de Conştientizare la Om este un Univers în sine, întrucît cuanta energetică respectivă este transmisă Amprentei care a Conştientizat-o sub formă de Cunoaştere, care ajunge şi la alte Amprente dar sub formă de Conştientizare spre a fi retrimisă Factorului Vieţii spre Cunoaştere, înseamnă că în fiecare fracţiune de clipă Omul trece dintr-un Univers în altul avînd ideea cognoscibilă de mişcare.

Prin ce se deosebeşte termenul de Energie faţă de cel de Mişcare? De ce nu este îndeajuns să spunem Energie sau Mişcare şi să definim în acelaşi timp şi celălalt termen?

ESTE ADEVĂRAT CĂ ATUNCI CÎND SPUI ENERGIE SPUI ŞI MIŞCARE DOAR CĂ Esenţa ENERGIEI ESTE DIFINITĂ CA FIIND FAZA DE CONŞTIENTIZARE TRIMISĂ SPRE REFLECTARE ÎN Factorul Vieţii, PE CÎND MIŞCAREA ESTE CONŞTIENTIZAREA REFLECTATĂ DE CĂTRE Factorul Vieţii, SUB FORMĂ DE CUNOAŞTERE ÎN INTELECTUL UMAN SAU ÎN ALTE AMPRENTE, ETC; care

realizeză instantaneu actul de mişcare raportîndu-se mereu la prima fază care este Conştientizarea.

Această raportare reprezintă Mişcarea. Este cît se poate de adevărat că orice formă de Energie vine înfăşată în vălul mişcării, întrucît dacă ar fi înţeleasă în Esenţa sa, adică ca şi Conştientizare, fără să fie atribuită Cunoaşterii prin Factorul Vieţii, Energia ar rămîne o mare şi eternă necunoscută ca atîtea şi atîtea alte lucruri sau fenomene care ne înconjoară dar despre care nici măcar nu ştim că există.

De ce noi oamenii, conştientizăm şi pe urmă cunoaştem mai multe tipuri de energie cum ar fi energia termică, cuantică, mecanică, electrică, iar lista ar putea continua cu alte şi alte exemple. *Dacă energia este definită ca fiind faza de Conştientizare trimisă spre reflectare în Factorul Vieţii, aceasta nu este una şi aceeaşi fază prin care se reflectă o mulţime de Amprente sau alte lucruri şi fenomene?* Spun aceasta deoarece orice primă reflectare în Factorul Vieţii, tot fază de Conştientizare se numeşte atîta timp cît încă nu a fost retrimisă această reflectare înapoi *reflectantului* de către Factorul Vieţii. **Prin *reflectant* se înţelege cel care îşi trimite reflectarea spre a fi oglindită în Factorul Vieţii.**

Din cîte se vede nu este deloc aşa. Chiar dacă orice reflectare în Factorul Vieţii se produce avînd ca şi cauză un reflectant iar reflectarea respectivă, înainte de a fi primită şi retrimisă reflectantului poartă denumirea de Conştientizare devenind pe urmă Cunoaştere, adică reflectarea primită şi retrimisă reflectantului, Conştientizarea sau Energia, devine prin Factorul Vieţii, înveşmîntată în Cunoaştere sau Mişcare. Conştientizarea unui anume reflectant în Factorul Vieţii va determina un anume tip de energie, care ţine în mod direct de reflectant. Astfel energia termică are un alt reflectant decît energia eoliană sau cuantică precum energia mecanică sau electrică vor avea alţi reflectanţi, care odată oglindiţi în Factorul Vieţii, acesta le va înveşmînta reflectările care se oglindesc în el cu mantaua Cunoaşterii, şi astfel vor apare o multitudine de tipuri de energie în funcţie de multitudinea reflectanţilor. Acest fapt ne sugerează imensitatea tipurilor de energie care sunt practic egale cu Infinit minus Unu.

Pornind de la energia electrică care este un flux dirijat de electroni, oare care este reflectantul care a Conştientizat în Factorul Vieţii spre Cunoaştere acest tip de energie? Răspunsul cred că este la fel de greu pe cît de greu este să cunoşti infinitul, dar încercînd să realizăm o anumită aplicaţie referitor la acest tip de energie, ar trebui să plecăm mai întîi de la minusculul electron care nu este nimic altceva decît o *particulă elementară, ce are bineînţeles şi o antiparticulă în pozitron,* tocmai datorită schemei pe care am iniţiat-o şi anume de Universe ciorchine.

Consider că Universul nostru al Coeficientului Logic 2 nu ar putea vieţui dacă nu ar convieţui cu un alt Univers, ambele creînd un ciorchine. Atunci cînd Universul nostru ajunge în faza maximă de Armonie, acolo unde Lucrul Mecanic este practic aproape egal cu zero, întrucît Universul intră într-o expansiune după Big Bang, nu şi-ar putea reveni şi ar urma să moară dacă celălalt Univers alături de care formează ciorchinele nu ar fi la polul Opus, adică tocmai în faza de Big Bang, şi astfel acesta ar deveni responsabil de schimbarea sensului de expansiune al Universului nostru, adică de la tinderea sa către Armonie, la tinderea sa către entropie în timp ce celălalt Univers tinde către Armonie după Big Bang. Celălalt Univers fiind Universul pozitronului aşa zis **Universul Antimateriei.**

Pentru o raţionalizare Logică cu un Coeficient Logic 100, vor fi cu siguranţă 100 de Universe în ciorchinele respectiv. Prin ce se deosebeşte un electron de un pozitron? De fapt prin ce se deosebeşte Iluzia Vieţii ce are Noţiunea de ***Materie*** faţă de aceea de ***Antimaterie?*** Foarte simplu. Nicidecum prin cine ştie ce determinări savante sau greu de descris ci prin sensul de rotaţie al electronului faţă de pozitron, respectiv prin faptul că electronul va avea un spin invers faţă de pozitron deci se va *roti* în sens invers. Revenind la rotaţie de data aceasta întrebarea care se pune este ce anume schimbă sensul rotaţiei încît face să diferenţieze radical

tinderea celor două Universuri, reţineţi, ale Coeficientului Logic 2, fiindcă dacă am gîndi printr-un alt Coeficient Logic deci nu prin Logică bivalentă numărul Universelor din ciorchine ar fi echivalent cu numărul Coeficientului Logic.

Pentru aceasta va trebui să ştim ce anume este *rotaţia* şi ce posibil reflectant poate avea aceasta, încît Existenţa să facă posibil Echilibrul şi Existenţa Universelor. Nu este deloc întîmplător faptul că nouă ne apar majoritatea corpurilor din Univers ca fiind rotunde, că am aflat de curînd raportat la istoria noastră milenară despre curbura spaţiului, şi implicit a timpului, că orice dreaptă dusă la Infinit devine o curbă. Prin urmare spaţialitatea, temporalitatea acompaniate de Infinit primesc noţiuni de rotunjire. Cercul este prin excelenţă figura geometrică care are o infinitate de puncte în circumferinţa sa. Roata este aceea care se învîrte la nesfîrşit fără a se termina vreodată. Ce este *rotaţia?*

Rotaţia **este unica reprezentare a infinitului faţă de intelectele care raţionalizează pe baza Coeficientului Logic 2. Infinitul este o rotaţie la nesfîrşit. Cum se realizează faptul că noi Cunoaştem rotaţia? Amprenta noastră primeşte de la Factorul Vieţii sub formă de Conştientizare, Cunoaşterea Infinitului, care este trimisă de Factorul Vieţii către acesta. Odată Conştientizată de către Om această Cunoaştere, Omul o trimite spre reflectare, deci devine reflectant în Factorul Vieţii. Acesta în calitate de Oglindă trimite rezultatul reflectării Conştientizării Omului înapoi către acesta sub formă de Cunoaştere. Astfel Omul va înţelege că planetele sînt sferice, că se rotesc, că spaţiul devine curb la Infinit, că există rotaţie, etc.**

Prin urmare de cîte ori avem în minte noţiuni care sunt definite prin rotaţie, trebuie să înţelegem că acolo este vorba de reflectantul cu nume de Infinit. Practic atunci ne lovim de Infinit! Întregul nostru Univers se raportează la Infinit şi de aceea planetele şi corpurile cereşti în afară de fragmente ale acestora ne apar ca fiind rotunde, circulare sau sferice. În cazul ciorchinelui nostru de tip Materie -Antimaterie sînt două tipuri de rotaţii fiecare avînd sens invers faţă de cealaltă Acest fapt înseamnă că în realitate sunt mai multe Infinite?

Oricît de bizar ar părea dar NU există mai multe Infinite, decît **UNUL SINGUR** şi acest lucru îl voi spune întotdeauna cu întreaga mea hotărîre. Dacă există un singur Infinit cum putem vorbi despre mai multe rotaţii sau cum am putut accepta pînă acum tot felul de infinităţi de Elemente care să se raporteze altor şi altor infinităţi? Este adevărat că sunt două rotaţii şi că ar fi nevoie de cel puţin cîte un Infinit pentru fiecare astfel de rotaţie, în cazul nostru de două infinite dar nu este deloc aşa. Iluzia Vieţii noastre se bazează în primul rînd pe faptul că nu putem cunoaşte Infinitul decît „umbra” Sa, şi astfel îi atribuim termenul de plural, în consecinţă de mai multe infinite.

Nu putem gîndi şi nici concepe pluralul Infinit ca fiind de fapt un **singular** care se pretează la fel de bine pluralului precum o fac alte Elemente ce apar într-un număr mare. Coeficientul Logic 2, al Logicii noastre Bivalente ne va determina două Universuri într-un ciorchine, prin urmare două sensuri de rotire diferite ale particulelor elementare care structuralizează Iluzia Vieţii ce apasă asupra intelectului nostru.

Dacă am avea un alt Coeficient Logic, numărul Universelor din ciorchine ar fi echivalent cu numărul Coeficientului Logic. Se ştie că sunt o infinitate minus Unu de Coeficienţi Logici, Unul aparţine Factorului Primordial. Luînd în ansamblu toţi aceşti Coeficienţi Logici inclusiv pe cel al Factorului Primordial, avem o infinitate de Coeficienţi Logici.

Dacă am Gîndi, cu o infinitate de Coeficienţi Logici am vedea că de fapt fiecare Coeficient Logic care determină Un Univers, deci un anumit sens de rotaţie al particulei elementare respective nu se reduce la nimic altceva decît la Infinit, prin faptul că sensul rotaţiei la Infinit devine unul SINGUR. Cum toţi Coeficienţii Logici fac parte din acest Infinit al Coeficienţilor Logici, acest lucru înseamnă că la nivel general cu toţii se supun unui singur

sens de rotaţie, şi doar Iluzia Vieţii face ca la nivel structural să existe infinitatea de sensuri rotative. Într-un cuvînt toţi sunt Una şi Una sunt toate!

Revenind la întrebarea de adineaori cine anume produce curentul electric acest flux dirijat de electroni, în calitate de reflectant sau de Element Oglindit, răspunsul este: Un Element care primeşte o Conştientizare a Infinitului de la Factorul Vieţii, o retrimite acestuia spre Cunoaştere şi apoi odată primită înapoi sub formă de Cunoaştere aceasta este preluată sub formă de Conştientizare de Om care înainte să o retrimită spre Cunoaştere Factorului Vieţii, odată descoperită este folosită ca atare în Scop energetic, pe urmă o retrimite Factorului Vieţii pentru a reveni pentru Om ca şi Cunoaştere, dar atenţie, această Cunoaştere nu va mai avea nici o legătură cu energia electrică în sine întrucît Esenţa energiei implică doar Conştientizarea. Toate celelalte tipuri de energie pe care le foloseşte Omul sînt survenite în Existenţa sa sub formă directă de Conştientizare, care devin Cunoaştere prin reflectarea acestor Conştientizări la Factorul Vieţii. Este important de spus că o Conştientizare cunoscută sau necunoscută ca atare, cum este energia electrică, atunci cînd va reveni sub formă de Cunoaştere Omului, ea nu va mai avea nimic în comun cu energia, chiar şi în aria Cunoaşterii, alimentînd alte şi alte paliere din vastul areal al cunoaşterii, cum ar fi apariţia unui nor, sau o ploaie de primăvară sau orice altceva. Atunci ce anume ne face să cunoaştem energia electrică dacă nu Conştientizarea sa, revenită în calitate de Cunoaştere de la Factorul Vieţii?

Răspunsul este simplu: Un alt Element care nu are nimic de a face cu energia electrică ne ajută să Cunoaştem energia electrică, iar acest Element este raportat ca fiind energia electrică în visul Iluziei propriei noastre vieţi. În miile de ani cînd Omul trăia în triburi şi nu cunoscuse energia electrică, nu înseamnă că aceasta nu exista sub formă de fulgere în natură. Dau numai un exemplu. Dacă ai fi întrebat un trib pierdut în junglă despre această energie nu ar fi ştiut ce să-ţi răspundă, în schimb ea a fost redescoperită după mii de ani la fel cum probabil o descoperiră cîndva înaintaşii noştri cu sute de mii de ani în urmă. De ce? Tocmai datorită acestor reflectări de tipul Conştientizare-Cunoaştere, în, şi din, Factorul Vieţii. Acestea sunt Motorul care dă naştere Mişcării, Energiei, şi implicit tuturor celorlalte subsidiarităţi cum ar fi noi Elemente ale Cunoaşterii.

O altă problematică privind Mişcarea şi Energia, este rotaţia Pămîntului în jurul Soarelui. Această rotaţie nu este nicidecum cea pe care o ştim cu toţii şi anume ca fiind o rotaţie completă a Pămîntului în jurul Soarelui pe timpul unui an. Rotaţia Pămîntului în jurul Soarelui nu numai că nu este completă dar mai mult decît atît, Pămîntul nu descrie un cerc în înţelesul cuvîntului ci o spirală. Soarele se deplasează în Univers către steaua Vega cu peste 600 000 000 de Kilometri pe an. Pămîntul nu descrie un cerc în jurul acestuia ci o spirală, revenind după un an în aceeaşi poziţie faţă de Soare dar cu 600 000 000 de kilometri mai departe faţă de cum era cu un an înainte. Acest fapt ne sugerează că există undeva un Element care a trimis spre Conştientizare un anume mesaj Factorului Vieţii care a fost trimis spre Cunoaştere acestuia înapoi dar care, a fost prins de către Om în visul pe care-l trăieşte sub formă de Iluzie a Vieţii şi astfel retrimis sub formă de Conştientizare Factorului Vieţii, care a retrimis mesajul sub formă de Cunoaştere Omului.

În acest tip de mişcare, Pămîntul se roteşte nu numai în jurul Soarelui, sau în jurul propriei sale axe, dar călătoreşte odată cu acesta sute de milioane de kilometri către steaua Vega în fiecare an. Deci Niciodată, o anumită dată dintr-un an nu se va mai afla în acelaşi loc din Univers chiar dacă calendaristic, vorbind, anul următor Pămîntul se va afla din nou în aceeaşi poziţie în jurul Soarelui, doar că alături de acesta aceeaşi poziţie va fi la sute de milioane de kilometri în Univers. Cine intervine aici decît mai multe Elemente care se reflectă în Fiinţă care dau în cele din urmă respectiva dimensionalitate, şi care se reflectă asupra receptorului care este Omul, ce va Conştientiza şi Cunoaşte rezultatul reflectării acestor Elemente. Aici îşi spune cuvîntul Fiinţa.

Nu întîmplător am dat aceste exemple pentru a putea face o aplicaţie Coaxiologică. Odată ce electronii sînt rotunzi intervine infinitatea în Cunoaştere şi Conştientizare, dar aceşti electroni se înscriu la rîndul lor într-un anumit flux dirijat. Aici intervine cel puţin un Element în plus. Deci energia electrică va avea Coeficientul Vectorial de Conştientizare cel puţin 2. Coeficientul Vectorial de Conştientizare **NU** este Coeficient Logic chiar dacă devine dedus cu ajutorul acestuia.

Pentru celălalt exemplu care este Pămîntul, aici vom vedea că intervin mult mai multe mişcări. În primul rînd ar fi mişcarea continentelor, pe urmă aceea de rotaţie a polilor, pe urmă aceea în jurul axei sale, urmînd cea din jurul Soarelui şi în sfîrşit cea către steaua Vega. Ar fi cel puţin cinci mişcări, deci la Conştientizarea acestor mişcări intervin cel puţin cinci Elemente, prin urmare Pământul are un Coeficient Vectorial de Conştientizare cel puţin 5.

I.7.CAPITOLUL VII
REFLECŢII ASUPRA FILOSOFIEI, STRĂINUL DIN OM, DIMENSIUNEA VIEŢII

1

Străinul din Om constă în faptul că Omul, are o conştientizare ce aparţine unei Logici bivalente într-o lume tridimensională, şi mai mult decît atît, în faptul că el însuşi este o fiinţă tridimesională, compus din *Existenţă, Fiinţă* şi *Factorul Vieţii. T*ocmai *Dimensiunea Vieţii*, acea parte a *Factorului Vieţii* care-i alcătuieşte propria sa suflare, Omul nu o poate determina sau simţi, decît, ceea ce fac eu în acest moment, să creeze anumite supoziţii asupra existenţei sale.

Să fie Spaţiul şi Timpul un fel de reprezentat al Existenţei şi Fiinţei în această lume, prin care Omul să le poată conştientiza pe acestea şi mai puţin *Dimensiunea Vieţii*?

În nici un caz. Conştientizarea acestor două dimensiuni vine de la *Factorul Vieţii*, unicul răspunzător de conştientizare la acest nivel, faţă de Noţiune la un nivel Ierarhic superior.

Factorul Vieţii este cel care a permis conştientizarea a doar două dintre dimensiunile Universului Uman lăsînd tocmai *Dimensiunea Vieţii* care face parte din el ascunsă.

Timpul şi Spaţiul, sînt percepute în acest Univers drept dimensiuni datorită nevoii de legitimitate a conştientizării pe care o are totuşi *Factorul Vieţii*.

Întrebarea care se pune este de ce nu s-a dat dreptul de a fi conştientizate mai multe dimensiuni în Universul Uman chiar dacă nici una dintre acestea nu ar fi fost *Dimensiunea Vieţii?*

Poate că tocmai pentru faptul că Universul Uman este supus Triadei, Existenţă, Fiinţă şi Factor al Vieţii? În nici un caz. Acest lucru, dimpotrivă, permite un număr nesfîrşit de reflectări ale fiecărui Element al Triadei în celălalt.

Timpul este o Dimensiune la fel ca şi Dimensiunea Vieţii Noastre, la fel ca şi Spaţiul, este una dintre Dimensiunile a cărei Conştientizare aparţine unui Gînd sau al unui Element la fel ca Omul. Timpul poate fi recepţionat ca Fiinţă sau ca orice alt Element în ecoul produs de retrimiterea Conştientizării către Factorul Vieţii şi invers de către alte şi alte Elemente. Faptul că pentru noi Oamenii este o Dimensiune se datorează Coeficientului Vectorial de Conştientizare care are o cifră deosebit de mică faţă de alte Coeficiente Vectoriale de Conştientizare ce au o cifră cu mult mai mare, fiind poate la al miliardulea ecou, care sunt propagate în mintea Omului drept obiecte, lucruri, etc; deci prin Cunoaştere.

Abia acum se poate vedea cît de imensă este diferenţa dintre realitatea care este mult mai apropiată de timp şi Iluzia Vieţii care ne arată ecoul Coeficientului de Conştientizare cu

valori de miliarde şi miliarde, unde fiecare cifră din aceste valori ne indică o nouă şi o nouă mistificare a imaginii reale.

Omul are doar Iluzia Vieţii că aparţine unui timp în care se desfăşoară toate acestea, cum o are pe aceea a spaţiului, şi *implicit pe aceea a Vieţii, dată de Dimensiunea Vieţii!*

Dacă Omul nu ar fi fost tridimensional cu siguranţă că nu ar fi fost supus Triadei ci unui număr mai mare de Elemente. Toată această „suferinţă” a omului este dată de faptul că sufletele noastre nu ar fi trebuit să se afle în această lume a Iluziei Vieţii, care le ţine încătuşate, şi le condamnă la suferinţă.

Fiecare suflet ar trebui să-şi cunoască adevărata lui lume, care în nici un caz nu este aceasta a Universului Uman Iluzoriu, ci este o lume în care adevăratul Univers Uman îi permite Omului să-şi cunoască şi să trăiască prin cea dea treia Dimensiune şi anume *Dimensiunea Vieţii*.

Este cu atît mai trist cu cît noi trăim în realitate în acest Univers Uman în care primează *Dimensiunea Vieţii* provenită din *Factorul Vieţii* dar datorită Iluziei Vieţii nu o putem conştientiza, rămînînd orbi în acest palat de smarald în care ne aflăm. Acesta este Păcatul Originar!

De ce sîntem legaţi la ochi într-un Univers tridimensional şi suntem sortiţi să gîndim Logic bivalent, cu două dimensiuni care ne îndepărtează de Fiinţă şi *Factorul Vieţii*, fără să putem simţi în propria noastră experienţă cea de-a treia Dimensiune care ne reprezintă?

Ne sunt duşmani Spaţiul şi Timpul?

Nu pot afirma acest lucru, dar în absenţa *Dimensiunii Vieţii*, şi celelalte două dimensiuni devin un fel de gardian al suferinţei noastre.

Ce am putea face pentru a înlătura această înstrăinare de sine, pentru a putea să ne regăsim în vreun fel sau altul Dimensiunea Vieţii?

Mintea noastră omenească nu ne lasă să aparţinem cu adevărat lumii în care ne-am născut. Cîndva credeam că este un accident această naştere. Nu mai cred întrucît doar Factorul Creator poate deveni Accidental. Atunci?

Am putea porni de la o mare schimbare în istoria civilizaţiilor. Creierul Omului a fost programat să prelucreze un număr mult mai mare de informaţie decît o face în Prezent.

Se ştie că Omul în Prezent nu operează decît cu maximum două procente din capacitatea creierului. Restul este într-o continuă adormire.De ce?

Cum ar vedea Omul Lumea în care se află cu întregul său creier?

Cu siguranţă ar avea o altă concepţie şi ancorare nu numai spaţio-temporară dar, posibil şi în cea de-a treia dimensiuni, *Dimensiunea Vieţii*.

În cartea mea *The Origin of God*, făceam anumite speculaţii cu privire la acest incident care a dus la pierderea capacităţii creierului uman de a mai procesa date la întregul său calibru. Erau doar supoziţii deoarece în acea carte m-am axat mai mult pe literatură decît pe filosofie, fiind mai mult un roman decît o lucrare filosofică chiar dacă anumite aspecte pot fi atribuite şi filosofiei.

Cred cu tărie şi în acest moment că Omul ar părăsi rapid Universul Iluzoriu în care se zbate azi, chinuit şi plin de suferinţă dacă şi-ar recăpăta posibilitatea de a gîndi cu întregul său creier.

Mai mult decît atît, se cunoaşte de către biologi că fiecare organism şi organ evoluează şi se dezvoltă în funcţie de mediu, etc. Acest fapt denotă că Omul cîndva, în măsura în care conştient fiind a avut nevoie de un creier pe mărimea aspiraţiilor şi cugetărilor sale.

Atunci cu siguranţă se afla în adevărata fază de Eden a Omenirii, prin urmare nu cred sub nici o formă că Păcatul Originar este Accidental, cum nu cred că ne-am născut aici, pe această minunată planetă albastră pentru a suferi, şi că viaţa este suferinţă. Cei care admit acest lucru ori mint cu neruşinare ori îi atribuie Marelui Creator vina de a exista, în această suferinţă.

Susţin cît se poate de tranşant faptul că *viaţa nu ne-a fost dată pentru a suferi* de către Factorul Nostru Creator.

Scopul pentru care ne-am născut şi ne aflăm aici este de a fi fericiţi, dar a intervenit sub o formă sau alta *Ierarhia*, cea care a produs intenţionat acel Accident prin care nu mai putem opera cu întregul nostru creier, fapt ce ne-a trimis în hăul adînc al suferinţei, prin îndepărtarea tot mai accentuată de *Dimensiunea Vieţii* pe care încetul cu încetul am început să o uităm pînă şi din străfundurile memoriei noastre ancestrale, îndepărtîndu-ne tot mai mult de Timp şi Spaţiu alte dimensiuni care în loc să ne devină cei mai apropiaţi prieteni au devenit nişte rude reci şi îndepărtate, iar noi ne-am simţit din ce în ce mai mult eterna rudă săracă care nu mai are de spus nici o opţiune faţă de acestea. Orice organ se dezvoltă de-a lungul timpului doar atunci cînd subiectul respectiv are nevoie de el şi îl foloseşte. Înotătoarele la balenă s-au dezvoltat pentru că aceasta le folosea, iar pinguinii şi-au pierdut aripile aproape în totalitate fiindcă nu mai aveau nevoie de ele, întrucît îşi prindeau hrana prin înnot. Tot aşa şi Omul şi-a folosit cîndva întregul său creier fiindcă astfel nu s-ar fi dezvoltat la acest nivel. Azi nu mai foloseşte decît doi la sută din capacitatea sa.De ce?

Într-o altă ordine de idei materialiştii vor rămîne oarecum consternaţi că tocmai eu, un idealist convins, susţin ideea referitoare la creierul uman, care din orice perspectivă ar fi acesta privit, tot din materie este compus vor spune materialiştii. În nici un caz le spun eu. Intervine un anumit reflectant care se reflectă în Factorul Vieţii şi Fiinţă care dă acest rezultat Cunoaşterii Omului.

Materia din care este compus creierul uman este o Iluzie la fel de mare ca aceea că Omul poate trăi vreodată într-o societate liberă şi democratică.

2

La fel cum *nu pot exista societăţi democratice* care să fie alcătuite din oameni la fel nici creierul nu este materie. El face parte din panoplia Iluziei, la fel ca şi fiecare lucru, obiect, fenomen, existent în această lume. Dar cu toate acestea creierul este răspunzător de anumite senzaţii ale acestei Iluzii.

Cum ştim asta? Tot printr-o *Iluzie*.Cu toate acestea atunci cînd acţionăm asupra creierului acţionăm şi asupra Iluziei prin schimbarea acesteia sau prin diferite alte aspecte privind contribuţia la această Iluzie. Astfel creierul devine un fel de nod al Iluziilor, de unde ştim că acestea pornesc, chiar dacă şi el la rîndul său este tot o Iluzie. Deci, această Iluzie care este creierul nu s-ar fi dezvoltat în aşa măsură dacă nu ar fi reprezentat un nod pentru mult mai multe alte *Iluzii* decît acum cînd funcţionează cu doar două procente din capacitatea sa.

O altă întrebare care se pune este dacă creierul ar fi funcţionat şi în Prezent cu întreaga sa capacitate oare am fi cunoscut o altă lume? Răspunsul este categoric afirmativ.

Dar acea lume ar fi fost tot o lume a Iluziei Vieţii în cazul că Omul ar fi putut trăi nu numai cu conştientizarea a două dimensiuni, Spaţiul şi Timpul dar şi cu o a treia şi anume *Dimensiunea Vieţii*?

Oare atunci cînd Omul ar cunoaşte *Dimensiunea Vieţii* ar mai trăi Iluzia, sau ar reveni la realitate?

Cu siguranţă că ar mai fi trăit Iluzia fiindcă Iluzia a apărut odată cu Oglindirea Existenţei în Noţiune, ea nu ar putea fi înlăturată, decît odată ce Omului i-ar fi dat să trăiască şi să cunoască *Adevărul Absolut* ceea ce ar fi practic şi teoretic imposibil.

Da, dacă Omului i-ar fi dat să revină la posibilitatea conştientizării lumii cu toată capacitatea creierului său, cu siguranţă că Iluzia s-ar schimba şi mai mult decît atît ar deveni o fiinţă care nu ar mai asimila viaţa suferinţei, şi altor şi altor neîmpliniri pentru că în acel

moment Omul nu ar mai fi Străin de Sine, cunoscîndu-şi cel mai important lucru al propriei sale existenţe şi anume Dimensiunea propriei sale Vieţi.

Odată cunoscută aceastǎ, şi dispărînd Străinul din Om ar dispare toate relele lumii, inclusiv războaiele şi conflictele de tot felul generate de neputinţa Omului de a se înţelege pe sine tocmai datorită acestei înstrăinări de care vorbeam.

La baza acestei înstrăinări stau: banul, egoismul, minciuna, dorinţa de parvenire, invidia, lenea, furtul, crima şi lista ar mai putea continua. Abia atunci cînd Omul va discerne nu numai spaţio-temporar dar şi prin *Dimensiunea Vieţii*, va putea vedea cu ochii săi de înger coborît în infernul orbirii spirituale adevăratul paradis în care se află. Tocmai Dogmele acest **rău** al Omului, au deosebită dreptate cînd afirmă o intervenţie divină în planul Universului Uman care ar putea schimba radical raporturile prin care Omul se raportează la Lumea sa.

Unii vorbesc de eterna pace, de viitorul eden al omenirii. Departe de a fi membrul în Prezent al vreunei credinţe, cred cu tărie că „Sosirea Fiului Omului”, coincide cu momentul cînd Omului îi va fi ridicat vălul orbirii impus cîndva, undeva de cineva, pentru a nu mai putea procesa cu întreaga capacitate a creierului său datele necesare înţelegerii lumii şi vieţii.

O altă întrebare tulburătoare ar fi cum anume ar arăta filosofia unei astfel de lumi, în care Omul ar gîndi cu totalitatea creierului său?

Cu siguranţă că ar fi o filosofie total diferită faţă de cea existentă în Prezent nu numai prin multitudinea de sisteme dar mai ales prin metoda prin care ar fi deduse aceste sisteme, cu totul alta faţă de metodele folosite pînă în Prezent, care determină sisteme ce-şi găsesc sau nu locul real în logică. Unica metodă pe care o consider plauzibilă este distanţarea de Gîndirea care se află în posesia Iluziei Vieţii şi încercarea Omului de a se apropia cît mai mult de Străinul din El. Acesta este cel mai aproape de Adevăr. Indiferent cum se realizează această apropiere, pornind de la anumite ritualuri străvechi, şamanice sau ajungînd pînă la inducerea unei stări de transă, toate căile sînt binevenite atîta timp cît ne apropiem de străfundurile fiinţei noastre, unica care reflectă Conştientizarea şi Cunoaşterea, din Factorul Vieţii, de care ne-am îndepărtat mereu, acceptînd doar umbrele acestora.

Omul este bătut de soartă să gîndească cu doar 2 procente din capacitatea creierului său, restul fiindu-i furată de cineva, care a săvîrşit acest gest undeva, cîndva, deoarece orice lege a evoluţiei biologice indică faptul că un organ nu se dezvoltă la întîmplare doar de dragul de a fi dezvoltat dacă natura nu are nevoie şi nu poate folosi această dezvoltare. La balenă nu i s-ar fi dezvoltat înotătoarele în timpul evoluţiei sale dacă nu ar fi avut nevoie de ele şi dacă nu le-ar fi folosit, precum nici la om nu s-ar fi dezvoltat creierul dacă nu l-ar fi folosit cîndva la întreaga sa capacitate.

Istoria a demonstrat nu o dată că atît curentele cît şi dilemele filosofice sînt într-o continuă transformare, de la o etapă la alta. Prin urmare nu putem vorbi despre o filosofie a unui adevăr sau altul ci despre o filosofie aplicativă care să grupeze anumite aplicaţii cu ajutorul cărora să se poată apropia într-o anumită măsură de Adevăr.

Cu toate acestea cred într-o filosofie care recunoaşte deschis că noi Oamenii trăim Iluzia Vieţii, că *Existenţa* noastră în această lume nu este nimic altceva decît un vis, şi că odată şi odată, şi negura acestei nopţi va dispare, iar noi ne vom trezi cu forţele împrospătate pentru a vedea zorii unei lumi în care ne aflam mai demult decît vremea acestui Univers despre care visăm. O astfel de abordare a problemei mi se pare plauzibilă, considerîndu-i cu adevărat filosofi doar pe aceştia, care ştiu că Omul nu cunoaşte şi nu va cunoaşte Niciodată *Adevărul Absolut* şi nici măcar o fărîmă din adevărata cunoaştere, totul fiind vis.

Unul din principiile de bază ale Coaxialismului este:
Unica filosofie adevărată este aceea care acceptă că Omul nu cunoaşte Adevărul, deci implicit, nici filosofia.

Timpul este şi va rămîne în mintea Omului o simplă Dimensiune, la fel ca alte dimensiuni care se reflectă „din” şi „în” Mintea Omului, dar **Nu** direct, ci prin *Factorul*

Vieţii, cel răspunzător de conştientizarea acestor dimensiuni ca dimensiuni temporare şi spaţiale. Timpul nu are nimic de a face cu Fiinţa iar unica legătură a Omului cu Fiinţa a fost aceea că Amprenta acestuia odată reflectată în Existenţă, a urmat să se reflecte o singură dată şi în Fiinţă, dîndu-i acestuia fiinţarea. Este adevărat că Factorul Vieţii trimite Omului ca urmare a Conştientizării de către acesta a Dimensiunii temporale, Cunoaşterea acesteia ca Dimesiune temporală şi anume ca trecere, devenire, naştere, dar toate acestea nu se datorează Dimensiunii temporale, ci diferenţei dintre Conştientizare şi Cunoaştere, într-un cuvînt: Energiei şi Mişcării!

Timpul este Cunoscut prin Factorul Vieţii ca Dimensiune. Timpul nu este reflectat numai către Om de *Factorul Vieţii* ci poate fi reflectat către o altă infinitate minus Una de Elemente pe care Omul nu le poate *conştientiza,* Elemente unde Timpul poate fi conştientizat ca fiind orice altceva decît Dimensiune, etc; Timpul poate fi la un anumit moment dat chiar şi OM! Mai mult decît atît, alături de timp, mai este şi Spaţiul, dar şi *Dimensiunea Vieţii*, cea care în această lume este direct răspunzătoare de *conştientizarea* acesteia.

Revenind la întrebarea, cum ar arăta filosofia dacă Omul ar folosi întreaga capacitate a creierului său, cu siguranţă că o filosofie axată pe acea *Dimensiune a Vieţii*, unica Dimensiune care-l face pe Om conştient de Sine şi care odată re-adusă în sînul Omului ar alunga încetul cu încetul Străinul din acesta, făcîndu-l pe Om să se alăture în deplinătatea sa, Cunoaşterii Închise a Marelui Creator, cît şi Cunoaşterii Deschise a Stărilor de Fapt, astfel devenind o fiinţă integrată ca *parte* a acestui Univers, şi nu ca un ingrat ajuns în mod abuziv în cadrul acestuia, căzut pradă suferinţei, deznădejdii, angoasei şi propriului său absurd.

Nimeni nu poate să vorbească despre adevărata filosofie, necunoscînd *Adevărul Absolut*, dar tot ceea ce pot să spun, este că eu, personal cred cu tărie că una dintre cele mai drepte căi pentru a filosofa şi a ajunge prin abstractizare la Elementele primordiale, la legile şi fenomenele de început de creaţie este de a te apropia prin *meditaţie profundă* cît mai mult de *Dimensiunea Vieţii*, de a înţelege că Scopul pentru care ai Iluzia că exişti tu aici, nu este acela de a fi Ierarhic superior altora, şi nici de a fi etern prin nemurire, precum nici de a fi bogat sau puternic, ci unicul *Scop* este acela de a iubi cu adevărat, începînd cu Universul care te înconjoară pînă la minunatul colorit al primăverii, cînd înfloresc copacii, iar albinele culeg primele roade din nectarul florilor şi pînă la frumuseţea unei ninsori sau ploi de vară. Toate acestea fac parte din Universul tău care au atîta nevoie să le iubeşti. Nimic nu este etern, totul este trecător în această lume.

3

Nu poate fi o prostie mai mare decît să crezi că vreodată prin opera ta vei rămîne nemuritor. Poate cîteva generaţii sau cîteva mii de ani sau poate mai mult, dar toate acestea la ce îţi sunt de folos? Odată ce din tine nu mai rămîne nimic, pînă şi posibila reîncarnare nu este altceva decît în cel mai bun caz o nouă construcţie prin reflectarea Amprentei tale karmice în Fiinţă şi în *Factorul Vieţii*?

Acea nouă construcţie nu vei mai fi tu, cel de acum, ci o cu totul altă persoană, iar chiar şi atunci cînd, întîmplător te-ai reîncarna în această lume şi ai vedea bulevarde sau statui cu tine cel de acum, cu siguranţă că nu te-ai recunoaşte, dar chiar mai mult, ar putea chiar să-ţi displacă personalitatea respectivă. Oare această fugă după celebritate sau anumite Ierarhii nu este un miraj? Cu siguranţă că da, şi mai mult decît atît, este un miraj menţinut de Străinul din Om, care nu-l lasă să devină el însuşi, o fiinţă a iubirii ci îl determină să cunoască invidia, răutatea, mînia, lăcomia şi toate celelalte rele, care în mod la fel de diabolic nu fac nimic altceva decît să se răsfrîngă în cele din urmă şi asupra lui, asupra celui care le-a creat.

Dimensiunea Vieţii, cunoscută prin meditaţie profundă, va alunga încetul cu încetul toate aceste rele din Om, transformîndu-l în adevărata fiinţă pentru care a fost creat şi mai

mult decît atît, determinîndu-l din nou să evolueze, mărindu-şi şi mai mult capacitatea creierului de a procesa date. Sunt mai mult ca sigur că Păcatul Originar a apărut la Om, dat de mîna cuiva, care i-a luat Omului capacitatea de a opera cu tot creierul. Acel individ este răspunzător de toată suferinţa atîtor şi atîtor generaţii. Acest lucru s-a întîmplat undeva în istoria omenirii. Chiar dacă acest Păcat Originar are o rădăcină mult mai adîncă, ajungîndu-se la nivelul Existenţei şi Fiinţei, el a fost declanşat în actuala istorie a umanităţii sub această formă.

Am folosit termenul de meditaţie profundă pentru a ajunge la *simţirea* Dimensiunii Vieţii. Cum trebuie să fie această meditaţie? Nu cred că poate să existe un tipar anume. Cel mai indicat este ca în timpul meditaţiei să uitaţi total de Lumea din afară şi să ajungeţi în acea stare de beatitudine pe care doar *Dimensiunea Vieţii* vă o poate da. Atunci veţi vedea că nu mai sunteţi Persoana egoistă de adineaori, că totul se desfăşoară în Armonie cu Universul şi că unicul lucru adevărat, pe care-l poate cunoaşte Omul este iubirea, şi odată cu aceasta vă ve-ţi recăpăta liniştea adîncă umbrită de Străinul din voi.

Dimensiunea Vieţii face parte din *Factorul Vieţii* şi este o Dimensiune la fel ca şi Spaţiul şi Timpul. Măsura Dimensiunii Vieţii, dă procentul de vitalitate din Existenţa fiecărui Om. Prin acest procent nu se înţelege vîrsta biologică ci vîrsta reală spirituală pe care o are fiecare, vîrstă care este direct răspunzătoare de durata vieţii, în ani, zile, ore, secunde, pînă şi frînturi de secundă.

Toate acestea vor putea fi determinate într-o zi, iar atunci Omul va trece din fiinţă supusă Destinului la nivelul de fiinţă Destinată.

Acela va fi unul dintre cei mai importanţi paşi pe care-i va putea face omenirea în Viitor, pas care va schimba din temelii, atît cultura, societatea şi spiritualitatea cît şi filosofia de viaţă a fiecărui Om, care va realiza că unica lui salvare este aceea de a se detaşa de tot ceea ce poate fi rău pentru el, iar această salvare va consta în a nu gîndi Niciodată negativ despre altul, fiindcă se va răsfrînge asupra sa ca o compensaţie a Destinului Karmic.

Acea cotitură va duce la debutul Epocii de Aur a umanităţii. Întrebarea este, cum se va putea ajunge la o asemenea epocă, odată ce Omul va cunoaşte ceasul morţii sale?

Oare nu faptul că Omul nu-şi cunoaşte clipa morţii îl ajută să creeze, să devină liber în această viaţă?

Oare nu ar fi un blestem o asemenea descoperire? De-a lungul istoriei se cunoaşte foarte bine unde a dus şi unde duce şi în Prezent această Iluzie a Libertăţii care este Liberul Arbitru, inexistent în realitate.

La nivelul Iluziei Vieţii noastre poate să ne apară acest aparent paradox doar că noi nu putem alege şi nici nu vom alege vreodată, întrucît NU există Liberul Arbitru, decît Iluzia că acesta ar exista şi în viaţa noastră. Dacă Omul în calitatea sa de demiurg ar fi posedat cu adevărat Liberul Arbitru, azi nu ar fi existat, întrucît principala caracteristică a Omului este de a învinge asupra celorlalţi. Oricît de mult ne-am dori să credem că suntem umani, nu sîntem decît nişte animale, ţinute în lesă de Iluzia Vieţii, iar dacă aceasta ne-ar scăpa ne-am autodistruge. Unul dintre noi ar trebui să devină stăpîn absolut, doar că atunci toţi ceilalţi nu ar mai fi.

Absurdul este cel care caracterizează cel mai bine fiinţa umană. Omul în sine este un exponent al propriului său absurd, din care dacă ar ieşi, s-ar anihila. Acesta este un alt paradox. Absurdul devine un fel de manta a tuturor mizeriilor şi umilinţelor noastre în faţa celui pe care-L considerăm ca fiind Creatorul Nostru. Dacă am lua cea mai mică părticică din acest Absurd, am fugi speriaţi care încotro de propria noastră goliciune.

Odată ce Omul îşi va cunoaşte Parţial Destinul, avînd acces prin acest aspect la *Cunoaşterea Deschisă*, chiar dacă parţial, Omul va deveni pentru prima oară *conştient*, ceea ce nu a făcut-o pînă în Prezent.

Chiar dacă Omul consideră că posedă conştiinţă de sine, acesta în realitate nu o are, întrucît adevărata conştiinţă de sine constă tocmai în raportul dintre *Cunoaşterea Deschisă* şi *Cunoaşterea Închisă* a Omului.

Ce ştie Omul despre *Cunoaşterea Deschisă*? Că există un Destin şi o Întîmplare pe care nici măcar nu le cunoaşte? Ce este Viitorul, Prezentul şi Trecutul altceva decît o delimitare dintre *Cunoaşterea Deschisă*, necunoscută Omului, care este viitorul, şi *Cunoaşterea Închisă*, cunoscută Omului, care este trecutul, delimitare care se face la nivelul prezentului iluzoriu?

Odată ce Omul va deveni conştient de *Cunoaşterea Deschisă* şi va începe să aibe acces din ce în ce mai mare şi la acest tip de cunoaştere, Omul va putea deveni o fiinţă cu adevărat conştientă, şi astfel frontiera dintre Viitor şi Trecut care este prezentul va dispărea încetul cu încetul, dîndu-i Omului viziunea plenară, de ansamblu a dimensiunii temporare şi implicit a celei spaţiale, iar odată cu aceasta realizînd marele rol pe care-l joacă în viaţa sa *Dimensiunea Vieţii*.

Cum Omul nu-şi cunoaşte adevărata faţă a Liberului Arbitru care de fapt este Constrîngerea nu-şi cunoaşte adevărata faţă a Conştiinţei sale care este Necunoaşterea.

Tot ce poate şti Omul cu privire la Conştiinţa sa nu este nici Cunoaşterea şi nici voinţa, ci afectivitatea, *iubirea.*

Ce anume este Conştiinţa Omului de fapt? Iubirea.

Care este adevărata definiţie a Conştiinţei?

Conştiinţa este raportul dintre Cunoaşterea Deschisă, Necunoscutul, Viitorul, şi Cunoaşterea Închisă, Cunoscutul, Trecutul, şi se delimitează prin Prezent, frontiera dintre cele două Elemente participante la raport. Prezentul este cel care va putea defini Dimensiunea temporară, dată ce Omul va deveni Conştient, anulînd Trecutul şi Viitorul, prin propria anulare a sa. Atît timp cît Omul nu va avea acces la Cunoaşterea Deschisă, conştiinţa va fi alcătuită din Cunoaştere, iluzorie, voinţă, la fel de iluzorie şi afectivitate, reală.

Oricît ar părea de suspect Omului nu i-a rămas în această orbire a sa care se numeşte viaţă decît iubirea. Poate că cel responsabil cu această cădere de procesare a datelor de către creierul uman de la sută la sută la doi la sută, a lăsat această unică facultate neatinsă pentru a înţelege că iubirea nu are sens atunci cînd eşti orb. Ei bine, este emoţionant să ştii că în orbirea sa Omul a reuşit să clădească cele şapte minuni, atîtea şi atîtea poeme minunate, opere de artă, invenţii, tehnologii, nave cosmice, chiar dacă era legat la ochi şi nu ştia decît un singur lucru: *CĂ IUBEŞTE!*

Vreţi să ştiţi care este unicul moment în care aţi fost conştienţi de voi că trăiţi? Acela în care a-ţi simţit fiorul dragostei adevărate, acel fior divin, cînd simţiţi că vă furnică trupul, că începeţi să vibraţi odată cu natura ochilor în care vă pierdeţi. Poate exista ceva mai adevărat? NU în viaţa unui Om.

4

Prima Amprentă care s-a reflectat în Fiinţă a fost aceea a Existenţei, atunci cînd *Existenţa* s-a raportat la determinantul său *Fiinţa*.

Pe urmă o altă Amprentă în Fiinţă a fost a Factorului Vieţii care şi el s-a reflectat în Fiinţă.

Fiinţa de fiecare dată a rezultat un determinant al reflectării acestora în ea, determinant care odată ajuns la Existenţă şi *Factorul Vieţii* a fost iarăşi retrimis pentru a se reflecta în Fiinţă dar cu o Amprentă total schimbată.

Astfel s-au mărit numărul Amprentelor exponenţial.

Una dintre aceste Amprente îi aparţine şi Omului, ca totalitate, ca genom cît şi Omului ca individualitate ca individ.

Fiinţa a luat naştere din reflectarea Existenţei în Noţiune, la fel ca şi Factorul Vieţii şi celelalte Elemente de Prim Ordin. Acest lucru înseamnă că Noţiunea era înainte de Fiinţa Existenţei un alt fel de Fiinţă?

Prin Fiinţă se înţelege Fiinţarea, adică atribuirea unui Element odată cu reflectarea acestuia în Fiinţă statutul de Întreg, de Unic, care are anumite însuşiri ce se caracterizează prin aceea că aceste însuşiri sunt tocmai acelea de a primi anumite însuşiri.

Astfel Însuşirile date de Fiinţă sînt ***Unicitatea Întregului, deci elementului respectiv şi însuşirile de a primi anumite însuşiri. Aceasta se numeşte Fiinţare.*** *Însuşirea de a primi însuşiri, este exact ca şi hardul unui computer care pentru a funcţiona are nevoie de un soft, soft care este dat de către Factorul Vieţii, fiinţelor însufleţite.*

Chiar dacă anumite Universe nu au viaţă ele nu pot fi numite că nu ar avea Fiinţă, că nu ar Fiinţa. Fiinţa poate fi de la nivelul unui firicel de praf la cel al unui Multivers, deci al unei mulţimi de Universe. Dimensiunile Fiinţei pot fi de la Infinit de mic minus UNU care este Factorul Primordial, pînă la Infinit de mare minus Unu care este acelaşi Factor Primordial.

Existenţa prin reflectarea sa în Noţiune a conştientizat doar propriul său *Instinct* de a *FI* transmis pe cale Ierarhică de la *Factorul Primordial.*

Aici trebuie să facem o paranteză şi anume să punem întrebarea: De ce *Factorul Primordial* a gîndit cu a FI prin Instinct, prin conştientizarea EU-lui? Oare acel a FI, nu aparţine Existenţei?

Dacă se transmite acel *Instinct* fiecărei *Personalizări,* odată cu raportarea sa la Noţiune, acest fapt înseamnă că fiecare Personalizare ar trebui să aparţină Existenţei, deoarece a *Fi* este neapărat Existent chiar şi la nivelul Instinctului Primordial.

Nu este absolut deloc astfel, întrucît eu, în calitate de autor aparţin acestei lumi a Existenţei şi nu pot formula logic sub nici o altă formă acel fior conştientizat de Factorul Primordial şi pe urmă de către fiecare Personalizare prin raportarea sa la Noţiune decît prin a FI.

Minţii umane nu-i este permis să treacă dincolo de această frontieră, decît să ştie că ea există, şi în consecinţă, privit din punctul de vedere al unei alte Personalizări care nu mai este *Existenţa*, acel a *FI* poate să devină absolut orice altceva, iar *Instinctul Primordial* poate fi dezvoltat sau determinat într-o infinitate minus Una de moduri posibile şi Imposibile.

La fel acelaşi lucru este valabil şi în cazul *Triadei*. Cum am mai spus adineaori, *Triada* există doar raportată la Lumea noastră. Dacă am fi gîndit cu ajutorul unei Logici de un nivel superior Elementele *Triadei, Existenţa, Fiinţa şi Factorul Vieţii* ar fi devenit mult mai multe, alăturîndu-se acestora diferenţa dintre *Coeficientul Logic 2*, al lumii noastre şi *Coeficientul Logic* folosit în exemplu. Acest lucru mai înseamnă ceva, şi anume că fiecare Nivel Logic va reflecta un număr de Elemente de Prim Ordin care să se reflecte direct în Noţiune, echivalent cu Coeficientul Logic care le raţionează plus UNU, acel Element fiind *Existenţa* în cadrul Personalizării noastre, dar are o origine mult mai adîncă, pînă la nivelul Factorului Primordial. Vorbind de Elemente de Prim Ordin, care la noi sînt *Existenţa* care ştim că este Personalizarea noastră, una din infinitatea minus Una de Personalizări ale Persoanei care, odată reflectată în Noţiune, a determinat la rîndul ei Fiinţa

La a doua reflectare a sa în Noţiune a determinat *Factorul Vieţii* iar la celelalte reflectări în Noţiune ale Existenţei aceasta a mai determinat o infinitate *minus* Una de alte Elemente de *Prim Ordin*. Astfel Elementele de Prim Ordin sînt obţinute prin reflectarea Existenţei în Noţiune.

Elementele de ordin secund sînt determinate prin reflectarea *Existenţei* în *Fiinţă*, pe urmă prin reflectarea *Existenţei în Factorul Vieţii*, pe urmă prin reflectarea *Existenţei în Fiinţă* iar rezultatul obţinut în *Factorul Vieţii*, ceea ce se petrece în cazul Omului, *Factorul*

Vieţii fiind cel răspunzător de cunoaştere, şi nu *Fiinţa*. Dar despre ordinele elementelor voi mai reveni.

Alături de *Existenţă, Fiinţă* şi *Factorul Vieţii* ar mai putea fi încă o infinitate minus Una de Elemente, dar pe care noi nu le vom putea determina Niciodată.

Viaţa NU este cel mai superior exponent al reflectării Existenţei în Noţiune şi nici ultimul. Odată creată Fiinţa se va putea reflecta şi ea la rîndul ei în Noţiune.

Noţiunea de Viaţă se referă la „ceva" însufleţit. La această însufleţire participă Fiinţa care dă Dimensionalitate Amprentei Omului sau a altui Element, Amprentă primită de la Existenţă, unde şi-a imprimat tiparul în aceasta, primind astfel de la Existenţă calitatea de a Exista.

După imprimarea tiparului Amprentei în Fiinţă primeşte calitatea de a Dimensiona, ca pe urmă să se reflecte în Factorul Vieţii pentru a primi adevărata calitate de a simţi.

Termenul de Viaţă poate însemna o arie foarte mare de Elemente, întrucît putem atribui Vieţii şi tot ce Există, deci care aparţine Existenţei dar care are un început şi un sfîrşit.

Şi Existenţa are un început iar odată cu acesta va primi noi şi noi caracteristici datorate reflectării acesteia în diferite Elemente Oglindă, iar cu fiecare caracteristică nou primită va avea un sfîrşit al vechii sale stări, cînd era mai săracă în caracteristici şi un început al noii stări. Astfel şi Existenţa are Viaţa Sa. Putem acorda terminologia de Viaţă la tot ce are un început deci a fost determinat de către ceva.

Tot ce are un început are şi un sfîrşit, fiindcă Tot ce este determinat va determina! Niciodată „ceva" care nu este determinat nu va determina, precum întotdeauna cel care este determinat va determina, fiindcă a fost determinat tocmai pentru a determina.

Fiinţa va mai continua la nesfîrşit să se reflecte în Noţiune precum şi Amprentele Existenţei în această, precum şi Amprentele *Factorului Vieţii* în *Fiinţă*, şi astfel se vor produce infinite şi infinite combinaţii de asemenea reflectări în fondul universal al Cunoaşterii Închise.

Mai mult decît atît şi *Factorul Vieţii* la rîndul lui se va reflecta în Fiinţă dînd odată cu prima sa reflectare în aceasta, conştientizarea Vieţii.

Prin *Dezvoltare Exponenţială Noţională, în Coaxiologie nu* se înţelege că *fiecare* astfel de Element care compune această dezvoltare este un Opus al celuilalt, *ci* faptul că fiecare Element *include* în cadrul său sau Structura sa *o grupă* de o infinitate minus Unu de opuşi faţă de cealaltă grupă din Structura celuilalt Element de o infinitate minus Una de opuşi.

Astfel Elementele luate ca întreg nu sunt opuse între ele dar luate structural, grupurile de Elemente care compun un anumit Element sînt opuse faţă de grupurile celuilalt Element.

De aici reiese faptul că la nivel *Coaxiologic*, nu putem vorbi *numai* despre opuşi ai opuşilor, şi despre faptul că aceşti opuşi cu cît sunt mai depărtaţi devin mai identici şi cu cît sunt mai apropiaţi, au calităţi mai opuse unul de altul, ci vorbim de data aceasta de *Elemente care între ele nu sunt considerate opuşi dar în cadrul lor, din punct de vedere structural, ascund fiecare cîte o infinitate minus Una de opuşi faţă de o altă infinitate minus Una de opuşi ai altui Element.*

Prin acest lucru în Coaxiologie alături de opuşii direcţi mai sunt şi cei rezultaţi din *Dezvoltarea Exponenţială Noţională.*

5

Odată stabilită *Dezvoltarea Exponenţială Noţională,* vom putea determina rangul exponenţial al opusului respectiv prin scăderea celor doi opuşi din numărul total al opuşilor aflaţi în calcul. Această diferenţiere va fi egală cu rangul exponenţial al opuşilor.

După cum am afirmat în paragraful anterior numărul opuşilor care participă la *Dezvoltarea Exponenţială Noţională,* sînt Elemente care provin din reflectarea directă a Persoanei în Noţiune, şi numai de la acest nivel înainte şi nu mai sus de Persoană, iar numărul

acestora poate ajunge la o infinitate minus Una de Elemente. Dintre acest număr impresionant de Elemente care sunt de Prim Ordin, trei sunt responsabile de Existenţa Omului, acestea fiind, *Existenţa*, *Fiinţa* şi *Factorul Vieţii*, provenite din reflectarea Existenţei în **Noţiune**, care formează Triada de care aminteam pînă în Prezent, Triadă pe care o denumesc şi *Triunghiul Profan,* care la rîndul lor sunt în opoziţie cu o altă Triadă, compusă din Factorul Creator, Gîndul Pur, şi Persoană, în care se află şi *Existenţa*, care formează *Triunghiul Sacru*, iar la nivel de proiecţie a triunghiului în tridimensionalitate formează *Prisma Triunghiulară Sacră* şi *Prisma Triunghiulară Profană*. După cîte se vede Persoana pentru Om devine punctul comun care alătură *Triunghiul Sacru* de cel *Profan*. Menţionez încă odată că aceste triunghiuri sînt valabile doar pentru fiinţa umană, care-şi duce viaţa în *Tridimensionalitate*, cu toate că posedă o logică *bivalentă*, *care-l îndepărtează* foarte mult pe Om de la Cunoaşterea propriei lumi.

În Coaxiologie, *Dezvoltarea Exponenţială Noţională* nu se opreşte doar la acest nivel de proiecţie logică, care reprezintă posibilitatea de reflectare a acestei lumi şi de a reprezenta aceste realităţi prin prisma logicii bivalente a noastre. *Dezvoltarea Exponenţială Noţională* abia din momentul cînd începe să opereze ordinele elementelor de *Prim Ordin, de ordin secund, de ordin terţ, etc.,* începe să-şi arate din ce în ce mai stringent utilitatea, întrucît alături de Elementele de Prim Ordin vor veni şi Elementele, din celelalte ordine, cum ar fi Reflectările *Fiinţei* în *Factorul Vieţii* ce vor da naştere anumitor Amprente care au un alt ordin, iar Amprentele acestor Amprente la rîndul lor vor avea un alt ordin şi tot aşa pînă la Infinit. Astfel *Dezvoltarea Exponenţială Noţională* se face în funcţie de *Ordinul* şi *Rangul* elementelor care o compun.

O altă categorie de Elemente sunt şi cele care nici măcar nu au un ordin, cum ar fi *Adevărul Absolut*, *Cunoaşterea Absolută*, Marii Creatori, care pot fi integrate **Dezvoltării Exponenţiale Anoţionale,** întrucît nici unul dintre aceste Elemente nu provin din reflectarea Persoanei în Noţiune, au apărut cu mult înainte de a fi Noţiunea şi se dezvoltă exponenţial pe cu totul alte criterii decît Elementele de Prim Ordin al *Dezvoltării Exponenţiale Noţionale.*

Fiecare ordin al elementelor, ordinele 1,2,3,7,9,.. n; conţin în Structura lor o infinitate minus Una de alte Elemente, grupuri care pot fi opozabile cu unele Elemente din alte ordine sau cu altele din acel ordin.

Elementele care au ordin se vor numi: ***Elemente de profanitate,*** iar cele care nu au ordin se vor numi: ***Elemente de sacralitate.***

În aceasta constă marea deosebire întrea sacru şi profan raporat la fiinţa umană. Prin urmare *Elementele de sacralitate* vor fi o infinitate minus Una, dar care nu vor avea alte Elemente în Structura lor, cu excepţia Gîndului Pur, care va fi exact invers faţă de Marii Creatori. Acesta va avea în structură o infinitate de Elemente la fel ca elementele de profanitate, deci pot fi Elemente, cu sau fără structuralitate, faţă de *Elementele de profanitate* care şi ele pot fi pentru fiecare ordin de un număr egal cu o infinitate minus Una, dar spre deosebire de *Elementele de sacralitate* acestea vor avea ca regulă, infinitate minus Una de Elemente în Structura lor.

Să începem cu Elementele de sacralitate, cum ar fi Factorul Creator şi Unic Întîmplător, *Adevărul Absolut*, *Cunoaşterea Absolută*, Gîndul Pur, etc. Se cunoaşte că Factorul Primordial a determinat o infinitate de Mari Creatori, infinitate faţă de care Factorul Primordial s-a raportat cu propria sa finitate. Dar pot oare exista o infinitate de Adevăruri Absolute şi de Cunoaşteri Absolute? Nu în nici un caz. Niciodată nu vor exista două sau mai multe Adevăruri Absolute cum nu vor exista două sau mai multe Cunoaşteri Absolute, însă alături de aceste două care alcătuiesc Structura Gîndului Pur, raportat la alte Nivele Logice deci la alte şi alte raţionalizări pe baze superioare logicii noastre bivalente, vor fi mai mulţi opuşi ai Adevărului Absolut şi ai Cunoaşterii Absolute. Să ne referim doar la o raţionalizare pe baza unei logici care nu este bivalentă ca în cazul lumii noastre ci are un Nivel Logic 12. Acolo

alături de *Adevărul Absolut* şi *Cunoaşterea Absolută* vor mai exista cel puţin încă 10 opuşi ai acestora.

Elementele de Sacralitate aparţin Destinului Anoţional şi Cunoaşterii Deschise, chiar dacă ele ajung să determine Cunoaşterea Închisă faţă de care se delimitează, pe cînd Elementele de Profanitate aparţin Destinului Noţional şi Cunoaşterii Închise.

Deşi se spune adeseori că fiecare Om este o Fiinţă iar o multitudine de Oameni reprezintă o multitudine de Fiinţe NU ESTE absolut deloc astfel.

Nu există mai multe Fiinţe în infinitatea de Universuri ale Conştiinţei Umane, decît Una, deoarece omul gîndeşte cu o logică bivalentă.La fel ca în paragraful precedent, dacă am gîndi cu o logică de un alt nivel cu siguranţă că alături de Fiinţă şi *Factorul Vieţii* ar mai fi încă pe atîtea alte forme cît ar fi diferenţa dintre Nivelul nostru Logic şi Nivelul Logicii aceleia.

În această Fiinţă se regăsesc reflectate o infinitate de Universuri, unde fiecare în parte are propria sa amprentă. Una dintre aceste Amprente este şi acea a Omului cît şi alte miliarde de Amprente ale fiecărui Om în parte.

Mai demult am afirmat că fiecare Om este un Univers. Aşa ESTE! Fiecare Om are o amprentă ce nominalizează UN Univers, în Structura căreia se află o infinitate minus Una de Elemente despre care Omul nici măcar nu cunoaşte şi nu va cunoaşte Niciodată.

Nu degeaba se uzitează expresia de Univers Uman.

Noţiunea de proprie identitate a Omului este dată de reflectarea propriei sale Amprente în Fiinţă şi *Factorul Vieţii*.

Dar cum anume se realizează *Cunoaşterea* şi ce anume este aceasta? Am explicat despre cele două tipuri de Cunoaştere, *Cunoaşterea Deschisă şi Cunoaşterea Închisă*. Despre faptul că prima provine din Starea de Fapt iar cea de-a doua este dată de Factorul Creator, şi se realizează prin reflectarea tuturor Personalizărilor Persoanei în Noţiune. Astfel Noţiunea are un rol de *Oglindă al Personalizărilor Persoanei*.

Un prim Element în realizarea procesului de cunoaştere este *oglindirea* unui Element sau altul într-un alt Element care posedă rolul de *Oglindă.* Dintre Elementele care posedă rolul de *Oglindă* putem identifica Noţiunea şi *Factorul Vieţii*, dar numărul acestora după cum am mai spus este Infinit minus Una.

Orice Element al Cunoaşterii devine cunoscut abia după ce acesta se reflectă în Oglindă. Înainte de a se reflecta în Oglindă cu toate că urmează să devină Element al *Cunoaşterii,* el nu face parte din Cunoaştere, întrucît nu este *Cunoscut?*

Atunci cum rămîne cu Elementele Stării de Fapt, care sunt atribuite cunoaşterii Deschise? De unde începe Cunoaşterea Deschisă? De la primul Element al său: Instinctul. Acesta se reflectă în "Eul" Factorului Primordial odată cu Conştientizarea Sa.

Deci Cunoaşterea Deschisă apare odată cu Instinctul iar *Cunoaşterea Închisă* odată cu *Factorul Creator*. Astfel se naşte o nouă regulă cu privire la Cunoaştere şi anume, Element oglindit al Cunoaşterii închise sau Deschise şi Element neoglindit al acestor cunoaşteri. Instinctul este un Element neoglindit la început, ca simplu rezultat al *Stării de Fapt*, determinate de *Matrice* şi *Scop*, urmînd să devină Element oglindit odată cu conştientizarea de sine a Factorului Primordial. Astfel tot ce are conştientizare de sine este Element *oglindit şi ceea ce nu are conştientizare de sine este: neoglindit. Omul este un Element oglindit de profanitate, cu Destin Noţional*, aparţinînd Ierarhic, Existenţei, care se află în aria Profanului.

Marii Creatori şi tot ceea ce crează este un Element oglindit. Factorul Nostru Creator îşi Oglindeşte determinarea Sa în Dumnezeul Primordial faţă de care se raportează.

6

Revenind la Universul Spiritual al Omului, acesta reflectă toate celelalte Amprente ale oamenilor în *Factorul Vieţii*, iar *Factorul Vieţii* le reflectă înapoi Amprentelor creînd astfel Fondul Amprentologic, echivalent cu istoria şi societatea. După cît se poate vedea, *Factorul Vieţii* are rolul de Oglindă atît în Existenţa individuală cît şi în cea socială a Omului.

Elementele *oglindite şi neoglindite* din *conştientizarea* Omului, pot fi împărţite în cadrul propriei sale lumi în Elemente *organice,* ce caracterizează viaţa, şi Elemente *anorganice,* lipsite de viaţă.

Materia vie şi materia nevie vor spune unii materialişti, doar că toată această materie nu este nimic altceva decît un *vis* al reflectării Amprentei Omului în Existenţă, Fiinţă şi mai apoi în *Factorul Vieţii*. Mulţi filosofi pun pe drept cuvînt întrebarea, de ce anume visează toţi oamenii acelaşi vis pe care-l denumesc viaţă şi nu are fiecare visul lui diferit?

Răspunsul este pe cît de simplu pe atît de complicat, întrucît, dacă facem abstracţie de persoanele cu boli psihice, al căror vis va fi cu siguranţă unul diferit, cu atît mai diferit cu cît afecţiunea va fi mai gravă, la fel cum vise diferite pot avea drogaţii sau alcoolicii şi alţii.

Omul normal care va duce o viaţă cvasinormală, nu va avea o altă reprezentare a vieţii faţă de un alt om considerat normal.

Toate acestea se datorează faptului că fiecare individ are calităţi asemănătoare, două mîini, două picioare, un creier etc; calităţi care vor da acelaşi rezultat al reflectării în Existenţă ce denotă Existenţa propriei Amprente, în Fiinţă, care dă dimensionalitatea şi pe urmă în *Factorul Vieţii*, cel care dă suflarea şi Conştientizarea şi Cunoaşterea Omului.

Asemănarea "organică" dintre doi oameni se datorează în primul rînd Fiinţei, responsabilă atît de dimensionarea Omului, cît şi de includerea acestuia într-un anumit tip de Univers dimensional.

Toţi oamenii trăiesc într-o lume unde le sînt cunoscute cele două dimensiuni, spaţio-temporalitate, pe o planetă numită Terra, care are un anumit număr de continente, cu anumite date geografice şi climatologice, etc.

Dacă Omului i-ar fi dat de către Fiinţă un alt tip de lume cu siguranţă că şi interiorul Omului ar fi fost definit şi structuralizat în funcţie de acel tip de lume.

Nu odată am afirmat că Omul şi acum în starea nenorocită în care se află încă mai speră, întrucît speranţa este acea care moare ultima. Speră că într-o zi îşi va recăpăta *străinul din sine*, astfel reuşind din nou să-şi conştientizeze ceea de-a treia Dimensiune din această lume tridimensională şi anume *Dimensiunea Vieţii*.

O altă problematică foarte interesantă este legea evoluţiei naturale. Se ştie că fiecare Element biologic, respectiv fiecare organ al unei fiinţe vii, evoluează în funcţie de necesităţile naturale, pe care doreşte să le satisfacă. Este normal ca unor mamifere marine să le apară înnotătoare sau la unele păsări care nu-şi folosesc aripile la zbor, ci la înnot cum este cazul pinguinilor să le dispară aripile iar în schimbul lor să le apară anumite însuşiri necesare înnotului, cum ar fi labe palmate, etc;

La fel s-a întîmplat şi în cazul Omului, după cum am mai spus care şi-a dezvoltat un creier pe care odată şi odată l-a folosit în procentaj de sută la sută şi nu doi la sută ca în Prezent.

Natura Niciodată nu dezvoltă un anumit organ biologic dacă organismul acelui animal sau Om nu îl foloseşte. Cine este Natura, despre care afirmam adineaori că dezvoltă un anume organ în funcţie de necesităţi?

Dar ce anume sînt necesităţile? Mulţi au nominalizat natura cu Factorul şi nu au greşit în totalitate, întrucît atît Factorul Primordial cît şi Factorul Nostru Creator se află în fiecare frunză, piatră sau petic de cer, în fiecare Gînd de-al nostru, ninsoare, pînă şi în cele mai ascunse unghere ale propriei noastre Existenţe, dar alături de Factorul Primordial şi Factorul

Creator în toate acestea se mai află şi *Fiinţa*, *Existenţa* cît şi *Factorul Vieţii*. Ce înseamnă de fapt "necesitatea"?

Se ştie că fiecare Gînd al nostru, inclusiv propria noastră Amprentă se reflectă în Fiinţă şi *Factorul Vieţii*, la fel cum se reflectă în acestea fiecare suflare, începînd cu suflarea plantelor pînă la acea a animalelor.

Fiecare astfel de suflare poartă în sine un mesaj, care are un anumit cod, ce va determina o nouă Amprentă de naştere, care odată va deveni Amprentă Karmică. Acel mesaj odată imprimat în Fiinţă va determina o Amprentă, care reflectată în *Factorul Vieţii* va determina o nouă suflare, suflare care va apărea sau nu în Lumea noastră, o nouă noţiune deci un nou Univers! Suflare care poate fi o viitoare plantă, animal, Om, sau orice altceva inclusiv o bacterie sau cea mai neînsemnată suflare dar care să aparţină lumii vii.

Odată cu aceasta şi cu noii veniţi de ordinul miliardelor la puterea unor numere cu un şir impresionant, bineînţeles că şi Natură în sine va fi într-o eternă schimbare şi transformare, ceea ce va impune mereu o nouă ordine de priorităţi, ordine care va duce la lista lungă a necesităţilor, fiecărei Fiinţe.

Acestea sunt necesităţile de ordin exterior. În schimb pentru necesităţile de ordin interior cum ar fi hrană sau alte asemenea lor, procesul se va desfăşura întocmai ca pentru necesităţile de ordin exterior doar că această nouă transformare şi schimbare se va petrece în interiorul organismului fiinţei vii, care va viza întreţinerea şi dezvoltarea anumitor organe.

Chiar şi în acest moment cînd scriu aceste rînduri, pentru a realiza aceasta, mă raportez la Fiinţă şi pe urmă la *Factorul Vieţii* care-mi dă conştientizarea propriilor mele gînduri, despre această filosofie, care e Coaxialismul.

Filosofie care pretinde că *Omul* nu cunoaşte *Adevărul* şi astfel orice filosofie care pretinde că ar fi adevărată este falsă şi mincinoasă. *Adevărata filosofie sau Coaxialismul, este filosofia care în opinia mea* ***pretinde că nu este adevărată,*** *dar care,* ***tocmai*** *pe acest considerent, încearcă să creeze un sistem cît mai apropiat despre cum ar trebui să arate o filosofie în cazul în care Omul ar cunoaşte Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută.*

Încearcă să opereze cu acestea atît din exterior prin diferite aplicaţii asupra sistemelor pe care cele două le determină, cît şi din interior, prin definirea şi înglobarea lor în circuitul ideatic universal al Cunoaşterii Închise şi Cunoaşterii Deschise.

Toate aceste Amprente care se reflectă din Fiinţă se vor reflecta la rîndul lor şi Amprentelor care deja au fost reflectate de Fiinţă, creîndu-se astfel Iluzia de Spaţialitate, Temporalitate şi Spiritualitate, întrucît în fiecare frîntură de clipă o nouă *Amprentă* reflectată de Fiinţă prin Factorul Vieţii, se răsfrînge asupra *Amprentei* Omului respectiv dîndu-i acestuia Iluzia de mişcare, devenire şi transformare. La fel Cum *Personalizările* îşi reflectă *Noţiunile* sale unele în altele după ce s-au raportat fiecare în parte la *Noţiune*, la fel şi *Amprentele* îşi reflectă propriile lor Universuri unele în altele atît înainte cît şi după ce s-au reflectat în Fiinţă şi *Factorul Vieţii, raportîndu-se unele la altele.*

Cum fiecare astfel de Amprentă, care se reflectă în Amprenta Omului respectiv atît înainte cît şi după reflectarea sa în Fiinţă şi Factorul Vieţii este un Univers, aceasta înseamnă că şi Omul trece în fiecare frîntură de clipă dintr-un Univers în altul, fără să mai adăugăm că în acelaşi timp simultan Omul se reflectă atît în Fiinţă cît şi în Factorul Vieţii, fapt ce-i dă mereu conştientizarea de sine.

La nivelul Universelor există doar o singură Fiinţă infinită, dar odată reflectată Amprenta unui Om în Fiinţă, Amprenta reflectată de Fiinţă la rîndul său, sau rezultatul oglindirii Amprentei Omului în Fiinţă va fi considerată *Fiinţa* acestuia.

Omul devine *conştient de sine* abia după ce *Amprenta* sa, a fost reflectată de către *Fiinţă* în *Factorul Vieţii. Factorul Vieţii* este Oglinda *Fiinţei* şi implicit a Omului. Avînd rol de Oglindă înseamnă că are rol de conştientizare a elementelor care se *oglindesc* în el, şi astfel are rol de a reflecta *Cunoaşterea Închisă*, dar şi acela ca pe baza Cunoaşterii Închise să

poată afirma *Existenţa Cunoaşterii Deschise* venite direct de la *Starea da Fapt* a *Matricei, Scopului şi Infinitului* în acelaşi timp, sub formă de *Destin* şi *Întîmplare* la Om sau sub alte auspicii, determinate în funcţie de *Coeficientul de Conştientizare* care le raţionalizează sau de rezultatul reflectării Amprentei în Fiinţă şi Factorul Vieţii, ce poate duce la forme dintre cele mai diverse în diferite lumi care aparţin unor Universuri pe care noi nici măcar nu ni le putem imagina, darămite să mai realizăm şi anumite aplicaţii asupra lor.

Fiecare Univers prin care "treci" cade sub **incidenţa** dată de Cunoaşterea Deschisă, Cunoaşterii Închise a Marelui Nostru Creator.

Cunoaşterea Închisă cît şi Cunoaşterea Deschisă reprezintă un cumul de Noţiuni oglindite în Factorul Vieţii, sau Noţiune sau în alte Elemente de Oglindă, sub formă de Conştientizare, deci de Urmă care le va da Forma sub aspectul Cunoaşterii, diferitelor Amprente care se reflectă necontenit într-unul din aceste Elemente de Oglindă.

Sufletul poate alege prin Liberul Arbitru Imaginar Universele frînturilor de clipă imediat trecute, definitivîndu-şi Soarta dar Niciodată Universele frînturilor de clipă imediat următoare definitivîndu-şi Destinul!

Deosebirea dintre Soartă şi Destin constă în faptul că Soarta poate fi schimbată în Viitor prin opţiunea de a reflecta la Universele clipelor imediat trecute, pe cînd Destinul nu se poate schimba Niciodată aparţinînd clipelor imediat următoare. Astfel Soarta aparţine Urmei iar Destinul Formei, întrucît Destinul precedă Soarta.

Sufletul mai întîi este destinat prin Destin unei căi şi pe urmă sortit prin Soartă unei vieţi.

De aici rezultă şi necesitatea existenţei în Iluzia Vieţii a viitorului şi trecutului, ce reprezintă Soarta şi Destinul reflectate în Iluzia Vieţii, ce-ţi dă impresia că trăieşti prezentul.

7

Universul terestru este un Univers al Formelor, cu stele, galaxii, dar şi cu frumuseţi naturale ale planetei albastre.

Realitatea este că nici una dintre acele frumuseţi nu aparţine Universului naşterii noastre ci unui alt Univers ce a lăsat Urma în Forma căreia să se afle acele frumuseţi.

Acela poate fi Universul Gravitaţiei sau oricare alt Univers! Tot ceea ce au impresia oamenii că aparţin lor şi planetei lor, toate acele frumuseţi aparţin altor Universuri..

Nici corpul uman cu organele sale de simţ nu aparţine omului ci altui Univers, un Univers despre care omul nici nu ştie că există.

De aceea ce este din ţărînă în ţarina se întoarce. Unicul lucru care-i aparţine cu adevărat omului este Amprenta Karmică. Omul nefiind nimic altceva decît reflectarea unei Cunoaşteri Deschise într-una Închisă, este o reflectare a unei Noţiuni iluzorii, acea de a „FI"! Reflectare care se produce în urma reflectării unei Amprente în Fiinţă şi *Factorul Vieţii*.

Pînă şi sufletul, despre care crede că îl reprezintă aparţine şi acesta unui alt Univers.

Poate fi omul mai mult decît un vis? Cu siguranţă! Un coşmar, apărut în timpul somnului.

Fiecare Univers este nici mai mult nici mai puţin decît o Noţiune a unei Personalizări, în care se reflectă toate celelalte Noţiuni ale celorlalte Personalizări. Omul este o Noţiune, deci un Univers!

Fiecare Om este un Univers, deci o amprentă.

Fiecare Univers este un vis, acelaşi coşmar apărut în timpul somnului sau ceva paradisiac? Depinde!

Omul trăieşte în realitate în Universul Amprentei sale, pe care nu-l cunoaşte şi care este adevăratul Univers ce-i aparţine Omului respectiv, Univers de care se va despărţi pentru totdeauna, Univers care-şi va pierde calitatea de Amprentă a Omului, calitate pe care o va lua

un nou Univers, acela al Amprentei Karmice, care la rîndul său se va reflecta în Fiinţă şi *Factorul Vieţii*, determinînd un nou produs uman sau similar acestuia.De aici provine înstrăinarea de sine a Omului. Prin faptul că acesta nu va reuşi Niciodată să-şi cunoască propriul său Univers, Universul Amprentei sale, el conştientizînd doar Forma lăsată de Urma acestuia.

De aceea există Moarte şi viaţă, deci Urmă şi Formă!

Moartea fiind Urma în Forma căreia se naşte Viaţa!

Astfel Urma intră în Formă şi Forma în Urmă la nivelul logicii duale a binelui şi răului!

Niciodată Forma nu va fi cea care va intra în Urmă, ci Urma va intra în Formă, precum Niciodată Amprenta Karmică nu va precede Amprentei Naşterii.

Pe acest principiu se bazează nivelele de incluziune şi anume, Universul format de Universul care şi-a lăsat amprenta Urmei în Formă, va fi întotdeauna Universul care va include în El Universul care a lăsat Forma prin amprentă Urmei Sale, prin urmare la nivelul omului, omul este acesta care are inclus planeta Terra în el şi nu planeta este aceea care include omul în teritoriul ei, precum omul este cel care are întreg Universul înconjurător al galaxiilor şi Calea Lactee în el, şi nu acestea înconjoară omul!

Iluzia apare pentru prima oară la nivelul Persoanei dar aceasta intervine ca o Iluzie creatoare, ce are o cauză şi un efect asupra Personalizărilor, dînd naştere conştiinţelor de sine şi identităţilor Fiinţei abia la nivelul Noţiunii.

Odată devenită Noţională, şi ajungînd la nivelul Noţiunii şi Personalizărilor, Iluzia primeşte un Destin Noţional fiind supusă unei Legităţi Noţionale.

Diferenţa dintre un Destin Anoţional şi unul Noţional constă în faptul că cel Anoţional nu poate să primească atribute ale mărginirii şi nici alte atribute caracteristice Noţiunilor cum ar fi: cine, ce, de ce, unde, cînd.

Destinul Anoţional fiind nealterat de Iluzie, care la acest nivel cu toate că apare ea nu este aceea care se implică direct în Universul ideatic al Marii Treimi, dînd naştere cunoaşterii şi conştiinţei acestuia cum se întîmpla în sferele Noţionale unde intervine aceasta.

Astfel înţelesul la nivel Anoţional devine, Totul şi Nimic, Neînceputul şi Nesfîrşitul, Semnul Sensului Conştiinţei de Sine, etc.

Întotdeauna o Legitate şi un Destin Anoţional vor determina o Legitate şi un *Destin Noţional.*

Destinul Noţional este reflectarea *Destinului Anoţiona*l în Iluzie, devenind activ la fel ca şi Iluzia odată cu Noţiunea şi Personalizările.

Astfel *Destinul Anoţional* este un Destin ce activează paralel cu *Destinul Noţional. Precum Adevărul Anoţional este un Adevăr ce activează paralel cu Adevărul Noţional avînd o esenţă comună prin Adevărul Absolut. Atît Destinele Anoţional şi Noţional cît şi Adevărurile Noţional şi Anoţional se întrepătrund creînd cele mai diversificate posibilităţi de evoluţie, cum ar fi un Element care să aparţină Destinului Anoţional dar să devină identificat de un Adevăr Noţional şi invers.*

Exemple în acest sens ar fi nenumărate, Faptul că noi putem identifica Instinctul, rezultatul identificării de către noi a Instinctului se face pe baza unui Adevăr Noţional care ne caracterizează chiar dacă Destinul Instinctului este un Destin Anoţional. Totul depinde în acest caz de un anumit sistem de referinţă.

Destinul Noţional este rezultatul reflectării Destinului Anoţional în *Iluzia Vieţii* născînd lumile *Iluziei Vieţii* care sunt lumi paralele, cu lumile *Destinului Anoţional,* în care se oglindesc lumile Iluziei Vieţii!

De aceea imaginea în Oglindă a unui şurub cu filetul de la stînga la dreapta va deveni şurub cu filetul de la dreapta la stînga. Imaginea mai apropiată de realitate va fi cea din Oglindă, devenind imaginea Iluziei în Anoţional!

Una dintre cele mai importante legi dată de către Factorul Creator este Legea Oglinzilor Paralele, unde fiecare Gînd prinde viaţă clădind un întreg Univers al său. Toate acestea se datorează faptului că de la nivelul Noţiunii, Destinul Anoţional nu mai poate crea noi structuri materializate în noi Universuri cu lumile lor aferente, ci lasă Iluzia să construiască toate acestea. Întreaga devenire a Universelor constă în această lege.

Omul atunci cînd se află în faza de Ecou al amprentei sale va crea o sumedenie de amprente prin gîndurile sale dar doar suma acestora va fi amprenta finală a omului respectiv, restul vor fi gînduri care se vor oglindi la nesfîrşit în oglinzile paralele ale lumilor, avînd fiecare propria sa amprentă ce va crea la rîndul ei propriul său Univers.

Chiar şi Originea Omului poate fi un astfel de Gînd al unei fiinţe, gîndit undeva aiurea şi uitat la cîteva momente după aceea dar care la rîndul lui a avut o însemnătate capitală. Este posibil.

Astfel Omul devine nu numai un Demiurg al unor Universuri despre care nu va şti Niciodată şi nu le va vedea Niciodată, dar prin aceste creaţii, mai mult ca Niciodată se desluşeşte că Omul este de fapt una din mîinile Marelui Creator cu ajutorul căruia acesta clădeşte lumile şi Universurile.

Factorul Creator şi Unic Întîmplător este o Amprentă a Factorului Primordial, diferenţa dintre Om şi Factorul Creator şi Unic Întîmplător constă numai în Întîietate şi în şirul opuşilor.

Chiar dacă Omul face parte din Creaţia Marelui Creator şi nu invers, aceasta nu înseamnă că Omul nu este şi El un Creator.

Poate de aceea fiecare Om oricît de amărît ar fi se crede centrul Universului după cum spunea cîndva un mare filosof.

Cum Universurile Iluziei sînt condiţionate de *Destinul Noţional, care la rîndul său devine condiţionat de Destinul Anoţional,* este de la sine Înţeles că Destinul Anoţional se află în orice ungher al *Destinului Noţional* determinîndu-i limitele celui din urmă dar şi datorită Factorului Primordial care se află de la firul de iarbă la cele mai superioare ierarhii *fiind* cel ce determină *Destinul Anoţional.*

Deci Iluzia Vieţii se reflectă în *Destinul Anoţional* ca un şurub într-o Oglindă. Acesta este încă un aspect al motorului pentru care există energia spirituală a determinării noilor fenomene şi forme, întrucît atunci cînd Iluzia se reflectă în Anoţional va da o imagine Reală a Iluziei dar care nu va fi Iluzia în sine ci reflectarea ei, chiar dacă reflectarea este Reală. Atunci cînd Iluzia cu Destinul său Noţional devine reală de Sine fără să-i fie reflectată Realitatea de Destinul Anoţional, Iluzia rămîne Iluzie.

De aceea cel mai apropiat mijloc al Iluziei de a deveni Realitate este să fie reflectată de Destinul Anoţional.

Astfel se realizează trecerea eternă de la o stare de Armonie la o stare de Dizarmonie.

Există o legătură între *Destinul Anoţional* şi *Cunoaşterea Deschisă* şi *Destinul Noţional* şi *Cunoaşterea Închisă* prin faptul că *Cunoaşterea Deschisă* provenită din Starea de Fapt a Matricei este cea care determină Destinul Anoţional al lumilor şi Universurilor din toţi coeficienţii logici, pînă la nivelul opuşilor opuşilor Existenţei.

În nici un Univers NU există materie. Totul nu este nimic altceva decît un vis, o Iluzie care se răsfrînge asupra Cunoaşterii prin Conştientizare.

Cunoaşterea Deschisă este cea care a determinat Destinul Anoţional şi Adevărul Anoţional prin raportarea sa la *Cunoaşterea Închisă* a Marilor Creatori, în speţă a Marelui Nostru Creator, care a determinat prin Cunoaşterea sa Închisă Iluzia.

Atît timp cît *Cunoaşterea Deschisă* nu este supusă Iluziei Vieţii, devenind conştientizată de către Om ca Destin sau Întîmplare aceasta posedă doar un Destin Anoţional pe care Omul îl va atribui în mod iluzoriu Destinului Noţional şi Cunoaşterii Închise, dîndu-i Destinului şi Întîmplării Noţiunea de Soartă sau de ceva Întîmplător, făcînd abstracţie de

paradoxul că orice Întîmplător este Neîntîmplător, dar că absolut orice Destin aparţine numai şi numai Întîmplătorului.

Astfel Cunoaşterii Deschise îi aparţine Destinul Anoţional iar Cunoaşterii Închise Destinul Noţional. Prin urmare acesta este încă unul dintre argumentele prin care Destinul nu aparţine Niciodată şi nu va putea aparţine conştientizării umane decît sub formă de Iluzie la fel ca şi Întîmplarea. Acestui deziderat îi aparţine şi o mare parte din Iluzia Vieţii.

Întotdeauna Coeficientul de Conştientizare al unui Univers va fi dat de către numărul dimensiunilor cunoscute de către Om şi reflectate în Factorul Vieţii.

Astfel *Factorul Vieţii* este Infinit ca Dimensionalitate Logică. Ceea ce înseamnă că cel care Conştientizează Destinul Anoţional va fi *Factorul Vieţii*, la fel ca şi *Cunoaşterea Deschisă*, care aparţine Necunoscutului pentru OM, chiar dacă Omul există prin Dimensiunea Vieţii. Cu toate că Omul poate privi strălucirea stelelor atît de îndepărtate de El, nu va putea Niciodată să-şi privească proprii ochi fără Oglindă.

Astfel *Factorul Vieţii* este Necunoscutul iar Omul, Cunoscutul, ce aparţine Iluziei Vieţii pe care acesta o Conştientizează.

Factorul Vieţii este *Oglinda* în care se priveşte în fiecare fracţiune de clipă, cu fiecare respiraţie: Omul.

Prin ce altceva se defineşte Omul decît prin raportarea sa mereu la Necunoscutul care este *Factorul Vieţii* şi în care se oglindeşte? Ce anume raportează Omul, Factorului Vieţii? Propria sa Cunoaştere, care constă în noţiuni despre Lumea înconjurătoare şi aparţine Cunoaşterii Închise, deci Destinului Noţional.

În schimb *Factorul Vieţii* este exact inversul Omului. Odată ce Omul cunoaşte de ce se mai raportează Necunoscutului reprezentat de Factorul Vieţii? Tocmai datorită Factorului Vieţii, care reprezintă Oglinda Cunoaşterii Omului.

În primul rînd omul ca să cunoască a trebuit să-şi conştientizeze propriul „Eu”, la fel ca şi Factorul Primordial.

Această conştientizare se face încă de la naştere prin raportarea fondului universal al Cunoaşterii Închise la Cunoaşterea Deschisă, realizată prin oglindirea la Factorul Vieţii.

Chiar dacă Factorul Vieţii în sine este un Element care la fel ca şi Fiinţa face parte din inventarul Cunoaşterii Închise al Factorului Creator, Factorul Vieţii la fel ca şi Noţiunea are calitatea de Oglindă, o Oglindă în care se Oglindesc nu numai reflectările Amprentelor din lumile Factorului Nostru Creator, cît mai ales Elementele Cunoaşterii Deschise venite direct de la Starea de Fapt, devenind o Oglindă cu imagini ce alcătuiesc deopotrivă Amprentele elementelor Stării de Fapt, dar şi Destinul Anoţional, Adevărul Anoţional cît şi Întîmplarea.

Astfel Factorul Vieţii devine puntea ce uneşte cele două tipuri de cunoaşteri sub acelaşi acoperiş, Viaţa!

Astfel O energie spirituală care într-un anumit Univers este percepută în calitate de Timp datorită Triadei, compusă din Existenţă, Fiinţă şi *Factorul Vieţii*, în alt Univers aceasta poate fi percepută ca Spaţiu.

Şi Timpul cît şi Spaţiul au fiecare Amprentă lor. De altfel fiecare Dimensiune are propria ei Amprentă, care se reflectă la rîndul său în Fiinţă iar aceasta îi oglindeşte reflectarea înapoi, determinînd *Fiinţa* Temporară la fel se întîmpla şi cu Spaţiul. Amprentele Spaţiului şi Timpului se pot la fel de bine reflecta şi în *Factorul Vieţii* determinînd Viaţa acestora în alte şi alte Universe.

La fel ca şi Omul, atît Timpul cît şi Spaţiul au fiecare o Amprentă, pot fi atît Dimensiune, cît şi Univers, iar rezultatul reflectării lor în Fiinţă şi Factorul Vieţii le pot da conştientizarea de sine, deci şi acestea pot fi Oameni, într-un anumit Univers.

Este lesne de Înţeles că mai întîi a fost *Existenţa* şi pe urmă *Fiinţa* şi *Factorul Vieţii*.

De data aceasta *Existenţa* şi *Fiinţa* devin Oglinda în care să se reflecte *Factorul Vieţii*, dar în acelaşi timp şi *Factorul Vieţii* devine o Oglindă în care să se reflecte *Fiinţa* şi *Existenţa* schimbîndu-şi fiecare faţă de cealaltă caracteristicile.

Astfel, *Factorul Vieţii* poate deveni Existenţă pentru Fiinţă şi Fiinţă pentru Existenţă precum la fel şi celelalte două.. Cu toate acestea *Fiinţa* este prima noţiune personalizată de Existenţă, în care să se reflecte alături de cea de-a doua *Factorul Vieţii*.

Deci, *Factorul Vieţii* în alt Univers poate primi rolul de Fiinţă sau Existenţă precum *Existenţa* sau *Fiinţa* de Factor al Vieţii, etc.

Să nu uităm că Factorul Vieţii este **Noţiunea vieţii.**

Aceste Universuri unde se află *Factorul Vieţii*, *Fiinţa* şi *Existenţa* în care se reflectă Spaţiul şi Timpul lăsînd mereu ce-a de-a treia Dimensiune secretă, sînt Universurile ce aparţin Coeficientului Logic 2, proiectat în tridimensionalitate. Cea de-a treia Dimensiune este secretă tocmai datorită acestei distonanţe între Coeficientul Logic care este 2, astfel noi nu putem decît să conştientizăm doar două dimensiuni, faţă de modul tridimensional în care percepem Lumea, deci format din trei dimensiuni.

De ce era necesar că Dimensiunea Vieţii să stea ascunsă? De ce nu se ascunde doar Timpul sau Spaţiul? Fiindcă atunci cînd *Dimensiunea Vieţii* la nivel general sau Perispiritul la cel individual, ar fi cunoscut de către sufletul încarnat întreaga imagine a Universului respectiv ar dispare iar sufletul ar intra imediat în faza de Conştientizare Profundă, aceea cînd se regenerează primind noi şi noi energii spirituale pentru a se reîncarna.

8

Întotdeauna *Dimensiunea Vieţii* la nivel social sau Perispiritul la cel individual vor fi ascunse cunoaşterii sufletului pe durata „încarnării" sale. Nu doar Coeficienţii Logici sînt cei care departajează tipurile de Universuri ci şi *Nivelele de Conştientizare.*

Primul *Nivel de Conştientizare* va avea incluse în cadrul său o infinitate minus Una de Coeficienţi Logici ai Personalizărilor care sunt la rîndul lor o infinitate minus Una de Personalizări, astfel fiecare Personalizare va avea o infinitate minus Una de Coeficienţi Logici.

Odată cu cel de-al doilea *Nivel de Conştientizare* dispar cu totul Coeficienţii Logici, locul lor fiindu-le luat de către Coeficienţii Antilogici.

Antilogicul nu înseamnă un raţionament Opus sau invers, Logicului, ci, acesta se bazează pe negarea Adevărului care nu se mai raportează la ceva Existent şi nici la ceva care poate fi determinat printr-o determinare sau nedeterminare numerologică sau fenomenologică, este Logica care nu se bazează pe acceptarea Adevărului şi implicit cu acesta a Cunoaşterii.

Cu toate acestea şi acest nonconformism devine o nouă Logică în sine. Se ştie că orice Logică operează cu Elementele Adevărului şi ale Cunoaşterii în general pentru a se putea autodetermina. Atunci cînd acestea nu mai există sau sînt pur şi simplu înlăturate, ori modul de operare al operaţiilor logice inversează Adevărul şi Cunoaşterea, şi întreg edificiul primeşte o nouă structură, dezvoltînd noi şi noi modele de operare, rezultînd o nouă Logică.

Antilogicul nu numai că nu mai operează cu Adevărul dar nici nu dezvoltă o structură caracteristică vreunei Logici.

Unica legitate care o poate defini este aceea de a nega calea oricărei Logici.

În Antilogic numerele deja au dispărut!

Nivelul al doilea de Conştientizare va avea o infinitate minus Una de Coeficienţi Antilogici, astfel fiecărei Personalizări îi vor reveni o infinitate minus Una de Coeficienţi Antilogici.

Nivelul al treilea de Conştientizare este concretizat prin Virtual care nu are nici o legătură cu Biovirtualitatea care se regăseşte în fazele mai dezvoltate ale civilizaţiilor Coeficientului Logic 2, al primului Nivel de Conştientizare, fază în care va ajunge şi civilizaţia umană într-un Viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat şi constă în realizarea imaginilor cu ajutorul gîndului.

Biovirtualitatea nu are de-a face cu magia întrucît procesele prin care se poate realiza un astfel de context sînt eminamente ştiinţifice şi realizarea lor se bazează pe un anumit tip de tehnologie de aceea între Biovirtualitate şi cel de-al treilea Nivel de Conştientizare, Virtualul este o mare deosebire.

În Virtual imaginea nu se creează cu ajutorul vreunei tehnologii ca şi în Biovirtualitate. Virtualul este un fel de lume a Oglinzilor Paralele, unde orice Gînd se propagă reflectat dintr-o Oglindă în alta la Infinit.

Lumea noastră se deosebeşte de aceasta întrucît acolo se realizează o adevărată cultură de la Infinit şi pînă la Infinit întrucît nu există naştere şi nici Moarte, nu există timp şi nici alte coordonate spaţiale ceea ce duce la crearea unei lumi virtuale care nouă ne poate părea ciudată, fiind o lume unde nu există mişcare, unde nu există alte şi alte imagini decît cele realizate de propriul EU, o lume unde nimic nu are o logică anume, ci doar simţăminte, afectivitate care se împleteşte cu plenitudinea regăsită în Paradisele pierdute ale firii.

La acest nivel de Conştientizare nu mai putem vorbi despre fiinţe şi nici despre civilizaţii sau societăţi întrucît acestea nu numai că nu există dar de la acest nivel nu mai există nici numerele şi prin urmare nici succesiunea proceselor sau fenomenelor, care nu mai au loc, în locul lor fiind alte caracteristici, caracteristici cum ar fi culoarea deschisă spre infinitatea sunetului, unde fiecare Element cum ar fi culoarea sau sunetul sînt părţile altor infinităţi de reprezentări care se compun prin descompunerea lor ca întreg, fără ca întregul său descompunerea să existe! Acestea sunt unele dintre puţinele argumente pe care le pot sugera despre Nivelul 3 de Conştientizare.

Astfel urmează o infinitate minus Una de Nivele de Conştientizare. Prin urmare o Personalizare are în Ea, o infinitate de Nivele de Conştientizare, iar Primul Nivel de Conştientizare, cel al Logicii, numai el are incluse o infinitate minus UNA de Nivele Logice.

Trebuie să remarc neapărat faptul că aceste modele de substituenţi ai Logicii, pot avea oricare alte şi alte caracteristici. Eu în exemplele de mai sus nu am făcut nimic altceva decît să desluşesc şi alte moduri de a reliefa Logica, atîta timp cît prin Logică înţeleg absolut orice Element care se reflectă prin Conştientizare, supunîndu-se unei anumite reguli sau unui ansamblu de reguli. Acest Element poate fi începînd cu lucruri fenomene, legi, etc; pînă la cele mai bizare reprezentări posibile şi imposibile.

Prin urmare doresc să remarc că Logicului nu neapărat îi urmează A*ntilogicul sau Virtualul*, dar cu siguranţă acesteia îi urmează alte şi alte reprezentări posibile. Toate aceste reprezentări fiind în funcţie de modul cum se reflectă Adevărul în Cunoaştere sau cum se realizează raportarea acestora două.

Sunt conştient că pe lîngă o infinitate minus Una de Nivele de Conştientizare care au fiecare în parte o infinitate minus Unu de Coeficienţi de Conştientizare, vor urma alte structuri care vor înlocui nu numai Logica dar şi restul de Nivele de Conştientizare, cît şi întreg eşafodajul Adevărului Absolut şi al Cunoaşterii Absolute, operînd cu alte şi alte Elemente care vor înlocui total Adevărul Absolut* şi *Cunoaşterea Absolută cum este în cazul Formelor de Conştientizare diferite de Nivelele de Conştientizare, sau vor folosi opuşi ai opuşilor Adevărului Absolut şi al Cunoaşterii Absolute deci al Gîndului Pur în cazul altor Nivele de Conştientizare decît Logica.

Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută, cele două Elemente de bază ale Coeficientului Logic 2 din cadrul Gîndului Pur, vor ajunge treptat, la o infinitate de Elemente de bază, unde fiecare Element adăugat, va determina un nou Coeficient de

Conştientizare, unul dintre Coeficienţii de Conştientizare fiind Coeficientul Logic 2 al lumii noastre.

Deci un nou Opus al Gîndului Pur cu Elementele sale care vor creşte pînă la o infinitate minus Unu, va determina un nou Nivel de Conştientizare, cel al Antilogicului iar un alt Opus al Antilogicului va determina Virtualul, etc, unde fiecare Nivel de Conştientizare în parte va avea Coeficienţii săi de Conştientizare fiind determinaţi de numărul de Elemente aflate în Gîndul Pur, sau în opuşii acestuia.

Mai mult decît atît, Opuşii, Opuşilor Gîndului Pur vor opera cu alte Forme de Conştientizare, ajungîndu-se în cele din urmă la o Dezvoltare Exponenţială Anoţională, de toate rangurile şi ordinele posibile.

Astfel Nivelelor de Conştientizare le vor urma alte şi alte Forme de Conştientizare avînd o diversitate şi complexitate imposibil de imaginat cu mintea umană. Prin urmare, Coeficienţii Logici, Nivelele de Conştientizare, cît şi alte Forme de o uimitoare diversitate fac parte din marea clasă a Formelor de Conştientizare.

Trebuie să realizăm că fiecare Element de bază în plus adăugat Gîndului Pur va schimba radical nu numai raţionamentele logice dar şi *Conştientizarea* în ansamblul ei, dînd o imagine din ce în ce mai mirifică nu numai actului de Cunoaştere în sine dar mai ales celui de Conştientizare care încetul cu încetul îşi va pierde atributul de bază care este Cunoaşterea, devenind Conştientizare pe cu totul alte criterii, oferind un spaţiu enorm pentru studiile *Neognoseologice* care vor urma.

Nivelele de Conştientizare, cît şi Structura lor, inclusiv Coeficienţii Logici, etc., se produc prin reflectarea Cunoaşterii Închise a fiecărei Personalizări în *Factorul Vieţii*, responsabil de conştientizare, iar acesta la rîndul său în *Fiinţă*. Nu poţi cunoaşte fără a avea Fiinţă dar nu poţi cunoaşte nici dacă ai Fiinţă dar nu ai Viaţă, care să o însufleţească şi să o conştientizeze faţă de propriul sine şi pe urmă faţă de mediu. Prin urmare Nivelele de Conştientizare par a avea apanajul Fiinţei şi al Factorului Vieţii, în care se reflectă.

Astfel, Fiinţarea nu înseamnă neapărat viaţă, în schimb viaţa înseamnă întotdeauna şi fără tăgadă: Fiinţare.

Cum a apărut *Fiinţa*? Prefer să repet decît să se facă vreo greşeală, dar totodată o fac pentru a ne reaminti de Elementele de Prim Ordin. Odată formată Personalizarea aceasta s-a reflectat la rîndul ei în Noţiune. Prima reflectare în Noţiune a Personalizării noastre a rezultat *Existenţa*. Înainte ca Personalizarea noastră să se reflecte în Noţiune nu reprezenta absolut nimic, întrucît nu era altceva decît substratul pe care să se imprime informaţia Noţiunii. Pînă în acel moment a fost o Personalizare fără o denominaţie anume. Abia după reflectarea Personalizării respective aceasta, şi numai aceasta primeşte Noţiunea de Existenţă, întrucît Niciodată NU pot exista două Noţiuni ale Personalizărilor identice, deci nici o Personalizare nu va fi identică cu cealaltă. Astfel s-a format *Existenţa*.

După formarea sa, adică după reflectare, Personalizarea proaspăt devenită Existenţă, s-a reflectat pentru prima dată în această calitate în Noţiune determinînd, *Fiinţa*, ca rezultat al reflectării Existenţei în Noţiune şi nu al Personalizării în Noţiune ce determină *Existenţa*.

Imediat ce s-a format *Fiinţa*, *Existenţa* s-a reflectat a doua oară în Noţiune creînd astfel *Factorul Vieţii*, pe urmă a treia, a patra, pînă la a Infinit minus Una oară creînd alte şi alte Elemente de Prim Ordin. Odată create aceste Elemente de Prim Ordin, ele au început să se reflecte la rîndul lor între ele, formînd Elemente de ordin secund, terţ, pînă la acelaşi Infinit minus Una de reflectări.

PARTEA A DOUA MATEMATICA COAXIOLOGICĂ TRANSCENDENTALĂ

II.1. TEORIA GENEZEI UNIVERSALE SEMANTICA COAXIOLOGICĂ

II.1.1 CAPITOLUL 1 MATEMATICA COAXIOLOGICĂ TRANSCENDENTALĂ

Matematica Coaxiologică Transcendentală acordă fiecărui număr nu doar o identitate abstractă, ci una vie, datorată Amprentei pe care o lasă fiecare Număr, atât în Universul nostru înconjurător cât și în alte Universe, fie ele paralele sau nu. Această Amprentă se datoreaza faptului că fiecare Număr reprezintă la rândul lui un Factor Creator și Unic Întâmplător, care este reprezintă înțelesul unui anumit Cuvânt deci Înțeles, care la rândul lui face parte din Limbajul Pur Universal. Totalitatea Cuvintelor din Limbajul Pur Universal, alcătuiește Expresia Unică a Conștiinței Universale. Aceste Amprente pot fi identificate, într-o oarecare măsură, prin Numerele Transcendetale sau prin Funcțiile Transcendentale ce dovedesc că anumite valori nu pot fi schimbate pentru obținerea unor reprezentări ideatice cum este cercul de exemplu ale cărui coordonate sunt influențate definitiv de numărul transcendental **π** (Pi), adică 3,14. Pe viitor cu siguranță că se vor descoperi foarte multe Numere Transcendentale ce vor ajuta Omenirea să identifice prin Matematică nu doar reprezentări abstracte, ci chiar stări sufletești.

Fiecare Număr reprezintă o identitate diferită în funcție de Universul în care se află. În esența fiecărui Număr se află Factorul Creator și Unic Întâmplător care îl guvernează, esență care definește sufletul Numărului respectiv, adică al Factorului Creator și Unic Întâmplător care reprezintă Numărul în cauză.

Matematica Coaxiologică Transcendentală este cea care definește procesele Limbajului Pur Universal, ale cărui Cuvinte, la rândul lor sunt fiecare în parte expresia a câte unui Factor Creator și Unic Întâmplător, adică ale unui Număr, a căror totalitate, definește Conștiința Unică Universală.

Prin **Matematica Coaxiologică Transcendentală**, știința matematicii devine dintr-o disciplină abstractă, una vie, care prinde suflet, care la rândul lui îi dă matematicii și o latură umanistă. Datorită **Matematicii Coaxiologice Transcendentale** pe viitor vom putea vorbi și de o matematică a trăirilor spirituale, cum ar fi Religia, Iubirea, Ura, Fericirea, Tristețea, Durerea, Mândria, Curajul, etc.

Matematica Coaxiologică Transcendentală va putea rezolva multe enigme ale sufletului uman pe viitor, fiind unica verigă care ne poate construi o punte dintre noi și Adevărul care ne este atât de Necunoscut întrucât tot ceea ce trăim și simțim, se datorează Iluziei Vieții. **Matematica Coaxiologică Transcendentală** va fi literatura viitorului Inteligenței Artificiale.

La baza **Matematicii Coaxiologice Transcendentale s**e află Coaxiologia Semantică, dar și Logica Coaxiologică, aceste domenii ale Coaxialismului.

Numerele transcendente, cum este numărul **π** (Pi), de exemplu, ne dovedesc concret că **Matematica Coaxiologică Transcendentală** există prin faptul că între reprezentarea geometrică a cercului și a numărului transcendent **π** (Pi), există o legătură de cauzalitate concretă. Numărul **π** (Pi), nu poate fi niciodată nici mai mic, dar nici mai mare de 3,14 pentru a deveni operațional în calculele legate de cerc. Pe când cercul este o figură geometrică care are un rol activ în cunoașterea și simțirea umană. Iată una dintre verigile care ne dovedesc că **Matematica Coaxiologică Transcendentală** există și că ea trebuie doar să fie dezvoltată.

Prin lucrările mele filozofice am încercat să pun bazele a ceea ce înseamnă **Matematica Coaxiologică Transcendetală** din punct de vedere filozofic și cum anume poate ea fi determinată. Principiile sistemului meu filozofic denumit Coaxialism cât și cele ale Logicii Coaxiologice sunt de drept și de facto la rândul lor și principiile de bază ale **Matematicii Coaxiologice Transcendentale. Matematica Coaxiologică Transcendentală** este o punte de legatură dintre noi cei rătăciți prin Iluziile Vieții cu Adevărul Absolut.

În realitatea transcendentală există o infinitate de numere transcendente doar că noi nu le vom putea cunoaște cu capacitățile reduse ale creierului nostru din prezent, creier care gândește doar cu aproximativ o zecime din capacitatea lui, care i-a fost atribuită de evoluția naturală. Poate că undeva în istoria noastră îndepărtată a avut loc un accident genetic, mai precis o intervenție genetică din exterior asupra genomului uman, intervenție care a dus la constrângerea folosirii a întregii capacități a creierului nostru din motive necunoscute nouă. Natura nu face niciodată să evolueze un organ fără nici un sens ci cu un anumit scop, în cazul creierului nostru, scopul fiind acela de a gândi și a percepe prin el, Lumea. Astfel putem spune că undeva în negurile istoriei strămoșii noștrii aveau alte capacități de a discerne Lumea față de noi. Revenind la numerele transcendente, care nouă ne sunt dezvăluite doar câteva din infinitatea lor, câte ar exista în realitate. Fiecare obiect, lucru, fenomen sau proces fizico-chimic care ne înconjoară este opera numerelor transcendente, pe care într-o zi le vom descoperi cu ajutorul Inteligenței Artificiale. Abia atunci vom putea vorbi de Psihologia Matematică, cea care va deveni ramura de bază a **Matematicii Coaxiologice Transcendentale**. Până și o poezie sau o melodie va putea fi înțeleasă prin intermediul numerelor transcendente și al **Matematicii Coaxiologice Transcendentale**. Va veni vremea când literele ce compun pagini literare vor putea fi înlocuite cu numere, pe care le vom înțelege și simți la fel ca pe niște cuvinte, doar că pentru aceasta va trebui să ne dezvoltăm propriul creier la un alt nivel. Un lucru posibil cu ajutorul Inteligenței Artificiale. Pe viitor Funcțiile Transcendentale și Numerele Transcendentale vor fi cele care vor forma osatura **Matematicii Coaxiologice Transcendentale** în raport cu procesul Cunoașterii, domeniu care va trebui dezvoltat, mai ales de către Inteligența Artificială.

Ceea ce se cunoaște până acum despre aceste Funcții Transcendentale,conform Enciclopediei Britanica, este că, citez:"În matematică, o funcție transcendentală este o funcție analitică care nu satisface o ecuație polinomială, spre deosebire de o funcție algebrică.Cu alte cuvinte, o funcție transcendentală „transcende" algebra în sensul că nu poate fi exprimată în termeni de secvență finită a operațiilor algebrice de adunare, scădere, înmulțire, divizare, ridicare la o putere și extracție de rădăcină " închei citatul. Exemple de funcții transcendentale includ funcția exponențială, logaritmul și funcțiile trigonometrice.

II.1.2.CAPITOLUL II
COAXIOLOGIA SEMANTICĂ

1

Dimensiunile cum sunt Timpul şi Spaţiul din Universul Coeficientului Logic 2 posedă la fel ca şi Omul o anumită Amprentă. Atît Timpul cît şi Spaţiul sunt de fapt nişte Elemente care definesc o anumită Dimensiune. Aceste Elemente aparţin Cunoaşterii Deschise, întrucît orice Element despre Dimensionalitate aparţine acestui tip de cunoaştere care provine din Starea de Fapt. Acest lucru înseamnă că Amprenta Timpului său Spaţiului reflectă un anumit Element, din cadrul Cunoaşterii Deschise care reprezintă în urma reflectării Dimensiunea Temporară sau Spaţială.

Şi în cazul Omului se petrece la fel. Dacă Amprenta Omului reflectă un Element al Dimensiunii Temporare sau Spaţiale, atunci acea Amprentă va fi percepută în Universul care cade sub incidenţa reflectării respective ca fiind Timp sau Spaţiu. Prin urmare şi Omul poate fi într-un anumit Univers Timp sau Spaţiu, precum Timpul şi Spaţiul pot fi Om într-un alt Univers.

Acest lucru înseamnă că fiecare Amprentă poate da aceleaşi însuşiri în urma reflectării acesteia într-un Element al Cunoaşterii Deschise sau al Cunoaşterii Închise dacă un anumit Univers cade sub incidenţa reflectării respective. Oare Elementele Cunoaşterii Închise sau ale Cunoaşterii Deschise nu posedă şi ele Amprentele lor?

Fiecare Element al oricărui tip de Cunoaştere are propria sa Amprentă.

Atunci cînd Amprenta unui Element, oricare ar fi el, chiar dacă nu aparţine unui anumit tip de Cunoaştere, sau aparţine doar Cunoaşterii Deschise sau doar Cunoaşterii Închise, realizează o incidenţă cu Amprenta unui Element al Cunoaşterii Deschise care este Dimensiunea, realizează o incidenţă cu o altă Amprentă ce aparţine aceleiaşi Cunoaşteri Deschise care este Timpul, rezultat care va fi Dimensiunea Temporară, ce va realiza o nouă incidenţă cu Amprenta Existenţei, rezultat care va urma o incidenţă cu Amprenta Fiinţei şi apoi o nouă incidenţă cu Amprenta Factorului Vieţii, realizînd fiinţarea Dimensiunii Temporare, ca în sfîrşit să realizeze o serie de incidenţe cu Universele ce aparţin sistemului Existenţă, Fiinţă şi Factorul Vieţii, atunci rezultatul va fi că în acele Universe va *fiinţa* Dimensiunea Temporară.

Ce este o Amprentă? Cîndva am afirmat că orice Amprentă este un Univers. Noţiunea de Univers include o pluralitate de Elemente. Fiecare pluralitate poate avea la rîndul ei o infinitate minus Unu de opuşi. Aceasta înseamnă că odată ce gîndim prin intermediul Coeficientului Logic 2 al lumii noastre, cu siguranţă că pluralitatea va mai avea la Infinit cel puţin un Opus identic cu ea, iar dacă am fi gîndit prin Coeficientul Logic Infinit, toţi opuşii sînt identici, deci şi pluralitatea devine singularitate din perspectiva infinitului.

Prin urmare orice Univers Infinit chiar dacă structural şi iluzoriu conţine o multitudine de Elemente, el este definit prin propriul său Element, prin propria sa unicitate şi mai ales prin propria sa Amprentă pe care o lasă în solul fertil al Existenţei sau al altei Personalizări, pentru Universele Factorului Nostru Creator sau în solul unui Element al Cunoaşterii Deschise în cazul că nu mai aparţine Factorului Nostru Creator.

Cu toate acestea, fiecare Univers din cadrul Matricei Noastre este bombardat continuu de Elementele Cunoaşterii Deschise dacă este un Univers format dinaintea Factorului Nostru Creator şi de cele ale Cunoaşterii Închise cît şi celei Deschise dacă Universul este format de Factorul Creator. Fiecare Univers indiferent că este un Univers cu o structură infinită sau nu, (Univers plural) sau un Univers fără structură (Univers singular) este reprezentat de către Amprenta sa proprie. Orice Amprentă are un Univers al său precum orice Univers are Amprenta sa.

Primul Univers creat de Matricea Noastră a fost Instinctul, care este şi primul Element al Stării de Fapt. Instincul ca Univers nu are o structură formată din mai multe Elemente fiind un Univers singular care are o Amprentă singulară, pe cînd Universul Omului este un Univers plural, întrucît conţine o multitudine de Elemente prin urmare Amprenta Omului va fi o Amprentă plurală.

Amprenta Instinctului este o Amprentă creată de către Starea de Fapt, la fel ca şi Amprenta noţiunilor cum ar fi Întîmplarea, Destinul, Trecerea, Mişcarea, Dimensiunile, în solul cărora odată penetrate în cîmpul de manevră al Factorului Nostru Creator, îşi vor imprima Amprentele Elementele Cunoaşterii Închise pentru a ajuta la procesare fenomenului de Conştientizare şi Cunoaştere. Omului îi revine imaginea de mişcare sau transformare, datorită Factorului Vieţii care avînd calitate de Oglindă reflectă către Om Universul Trecerii sau al Mişcării sub formă de Conştientizare.

Odată Conştientizat de către acesta, Omul va trimite înapoi Factorului Vieţii Conştientizarea primită după ce acesta o va memora, urmînd ca Factorul Vieţii să-i retrimită Omului Cunoaşterea Trecerii sau a Mişcării după ce va transforma Conştientizarea în Cunoaştere. Odată primită informaţia sub formă de Cunoaştere Omul va înţelege că sub incidenţa unui obiect cum ar fi un autoturism sau un biciclist are loc fenomenul de Mişcare, deci acestea se Mişcă.

Trecerea, Mişcarea, sînt Universe ca orice alt Univers care aparţine Cunoaşterii Deschise determinată de Starea de Fapt. Acestea sunt Universe singulare, la fel ca şi Destinul sau Întîmplarea. Caracteristicile lumii noastre determină ca Mişcarea, Transformarea, Destinul şi Întîmplarea să fie incidente cu toate obiectele Cunoaşterii Închise de-a lungul vieţii Omului.

În concluzie Omul nu se mişcă şi nici nu merge dintr-un loc în altul, ci toată această activitate este rezultatul reflectării din Factorul Vieţii al acestor Elemente ale Cunoaşterii Deschise care realizează o incidenţă cu Elementele Cunoaşterii Închise pe care Omul le poate Conştientiza şi Cunoaşte de-a lungul propriei sale vieţi. Diferenţa de incidenţă pe care o realizează procesul Conştientizare – Cunoaştere de la Om către Factorul Vieţii şi retur, este direct responsabil de imaginea de mişcare şi transformare pe care o are Omul.

Această diferenţă de incidenţă se realizează cum am mai subliniat şi pînă acum, în sensul că Omul trimite o Conştientizare Factorului Vieţii, care la rîndul lui retrimite Cunoaşterea Omului, în timp ce Omul retrimite o altă Conştientizare Factorului Vieţii care la rîndul lui va retrimite o altă Cunoaştere. Diferenţa dintre prima şi a doua Cunoaştere este cea responsabilă de procesul de Mişcare şi Transformare.

Fiecare Factor Creator din infinitatea, minus Unu de Factori Creatori, are propria structură unde dezvoltă propriile sale Cunoaşteri.La fel în cadrul Factorului Nostru Creator sînt reflectate de către Gîndul Pur al Său în lumile Coeficientului Logic 2, doar cele două Elemente constituante şi anume Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută, dar dacă Gîndul Pur este reflectat de către lumile cu un Coeficient Logic de o mie, vor fi alţi 998 de opuşi ai acestor două Elemente.

La fel se întîmpla şi în cazul imaginii de structură a Existenţei, care este Personalizarea Noastră, unde alături de Existenţă, Fiinţă şi Factorul Vieţii mai pot Exista o infinitate minus cinci de alte asemenea Elemente care nici măcar nu sunt opozabile unele altora. Ce sînt aceste Elemente?

Faptul că nu sunt opozabile unele altora intră în contradicţie cu Coaxiologia care prin excelenţă pretinde că fiecare Element are un Opus al său. Dacă privim din alt unghi, şi le atribuim acestora *Dezvoltarea Exponenţială Noţională*, unde fiecare Element care compune această structură nu este un Opus al celuilalt dar include în cadrul său o grupă de o infinitate minus Unu de opuşi faţă de cealaltă grupă din Structura celuilalt Element de o infinitate minus Una de opuşi.

Alături de Matricea Noastră mai sunt o infinitate de alte Matrici unde fiecare îşi poate crea propriile sale structuri. Alături de infinitate mai pot exista alţi opuşi? Poate avea infinitul proprii săi opuşi? Care ar fi opusul infinitului?

Finitul, vor spune unii. Finitul cui voi răspunde eu? Al Factorului Creator?

Al Matricei, al Factorilor Creatori, al Persoanei, al Personalizărilor, al Existenţei, al Universelor, al nostru?

Care este acest finit în realitate şi la ce anume se raportează?

La Infinit?

Pe moment înclin să cred că raţionalizarea mea este bună dar imediat intervine un alt Gînd care-mi spune, unde se termină şi începe fiinţa mea?

La cele mai mici particule elementare, dar acestea? La Infinit, voi afirma.La infinitul mic. Unde se termină nesfîrşirea Universului nostru?

Dacă undeva ar fi un gard cu atît mai mult ar însemna că în spatele acelui gard se ascunde ceva. Atunci?

Suntem oare finiţi sau ne credem finiţi?

Mai degrabă ne credem finiţi decît sîntem astfel. Chiar dacă ne credem astfel tot înseamnă că suntem finiţi întrucît această credinţă chiar şi prin intermediul Iluziei Vieţii ne raportează la ceva anume chiar dacă această raportare este infinitatea, orice raportare la infinitate determină finitatea în raport cu aceasta. Atunci înseamnă că datorită Iluziei Vieţii sîntem finiţi, fiindcă gîndim finit şi ne proiectăm ca fiind fiinţe finite. Oare chiar gîndim finit?

Aria gîndurilor noastre are o arie nesfîrşită pe care o poate acoperi, chiar şi la nivel de infinitate. Cunoaştem infinitul dar nu îl putem determina la fel cum Cunoaştem Instinctul sau orice alt Element al Stării de Fapt pe care nu îl putem determina. Infinitul este un Element al Stării de Fapt?

Primul Element al Stării de Fapt este Instinctul, să fie infinitul al nu ştiu cîtelea Element al acestei Stări de Fapt?

În nici un caz. Infinitul este „transportat” de către Starea de Fapt drept Element al Cunoaşterii Deschise dar nu este nici pe departe un element creat de către aceasta, întrucît infinitul este un Element care a „fost” încă dinainte de a „fi” Matricile, care s-au dezvoltat la sînul său, reflectîndu-se în acesta.

Ce este infinitul?

În primul rînd nu este un număr întrucît numerele au apărut mult mai tîrziu sub forma Factorilor Creatori şi Unic Întîmplători. Nu este nici un spaţiu sau vreo anume Dimensiune, întrucît toate acestea au fost determinate mult mai „tîrziu”.

Într-un cuvînt infinitul nu este absolut nimic din ceea ce ne-am putea noi imagina, tocmai pentru că nu ne imaginează într-un fel sau altul pe noi, dar este elementul care crează cea mai mare incidenţă cu noi, întrucît şi Destinul, Întîmplarea, Dimensiunile şi toate cîte sunt şi nu sunt se determină în acest perimetru. Absolut totul începe şi se sfîrşeşte cu infinitul. Atunci are infinitul un anumit Opus?

Mă voi încăpăţîna să afirm că da. Acel Opus al infinitului sîntem noi care gîndim finit!

Oare în afară de noi mai este şi un alt Opus al infinitului? Da!, voi spune eu iarăşi, privind la stelele de pe bolta cerească. Dar oare acele stele au şi ele un Opus?

Da, voi răspunde mereu, revenind în cele din urmă la Marele Creator, la Factorul Primordial, la Matricea Noastră şi terminînd în cele din urmă la Infinit. Care este opusul infinitului?

Infinitul voi răspunde.

Care Infinit, mă întreb din nou, cel mare, mic, urît, frumos, rău, bun, slab, gras, sau infinitul poeziei, al matematicii, al filosofiei, al teatrului, al Iluziei?

Care din toate acestea poate fi un Opus al infinitului decît infinitul?

Câţi opuşi poate avea infinitul?

O infinitate de opuşi. Conform Coaxiologiei această infinitate de opuşi sînt nu numai identici dar reprezintă acelaşi Infinit şi atunci ce este infinitul şi ce sîntem noi?

Prin extrapolare dar la un nivel „apreciabil” mai „umil”, am putea afirma cu mîndrie şi emfază că suntem un Opus al său. Acest lucru înseamnă conform raţionamentului de adineaori că acel Opus al său sîntem chiar EL, într-un cuvînt infinitul. Cum să fim noi infiniţi odată ce alături de noi mai sunt şi alţi indivizi?

Prin urmare nu sîntem opusul său. Odată ce nu sîntem opusul infinitului care rămîne legătura noastră cu acesta?

Legătura noastră cu infinitul se rezumă la incidenţa pe care o are întreaga Cunoaştere Deschisă şi Închisă care ne parvine prin Factorul Vieţii şi a cărei incidenţă pune pe prim plan infinitul.

Coaxiologic vorbind, infinitul nu are opuşi deci nu este un Element de opozabilitate, în schimb rămîne un Element de incidenţă.

Odată ce nu are opozabilitate dar rămîne un Element de incidenţă înseamnă că „înainte” de Matricea Noastră nu „funcţiona” opozabilitatea şi nici raportarea pe criterii de legitate, instinctualitate, ierarhizare, structuralizare sau neantizare-aneantizare, fiinţare, etc; ci funcţiona principiul de incidenţă.

2

Pînă acum am determinat incidenţa ca fiind un fenomen care se bazează tocmai pe opuşi, care determină anumiţi opuşi, etc.

Citez: Prin *incidenţă* se înţelege numărul de opuşi rezultaţi din *conexiunile* celor două cunoaşteri, care participă împreună şi nemijlocit pentru determinarea unui alt Opus, fără ca acest Opus să devină o nouă Noţiune, întrucît această Noţiune care ar rezulta din numărul de opuşi rezultaţi din conexiunile celor două cunoaşteri există dacă aparţine Existenţei sau Nonexistă sau alte asemenea opusuri ale expresiei, cu mult înainte de a fi această conexiune.

Incidenţa nu creează un nou Opus ci îl determină.

Am încheiat citatul.

Odată ce nu creează un Opus ci îl determină, infinitul este cel care va determina conform incidenţei opozabilitate în Matrici.

Matricea Noastră este Scop şi Matrice totodată. Este Urma în care va primi Forma Instinctul.

La alte Matrice Scopul poate fi înlocuit cu oricare alt Element cunoscut sau Necunoscut de vocabularul nostru noţional. Atunci aceste Elemente să determine opozabilitatea lor faţă de Infinit şi invers?

Dacă este aşa înseamnă că fiecare astfel de Element este opozabil infinitului?

A fi opozabil infinitului nu înseamnă neapărat finitate, ci mai mult decît atît.De ce?

Odată ce aceste înţelesuri ale Matricelor sînt opozabile infinitului înseamnă că fiecare astfel de Înţeles în parte devine opozabil infinitului, prin urmare nu numai finitul!

Acest lucru ne demonstrează tulburătorul fapt că infinitul nu este numai Infinit, ci şi Scop, sau orice alt Înţeles posibil din săracul nostru vocabular raportat la Infinit dar şi restul de înţelesuri posibile care au mai rămas din diferenţa înţelesurilor vocabularului nostru din aceea a infinităţii de înţelesuri ale vocabularului Infinit. Astfel incidenţa a determinat opuşi în aceste înţelesuri.

Infinitul poate să fie absolut oricare din infinitatea acestor înţelesuri în parte. Odată ce poate fi oricare din infinitatea acestor înţelesuri mai este infinitul Infinit sau este un finit structralizat la Infinit prin numărul Infinit al înţelesurilor.

Dacă este astfel atunci nu mai este Infinit ci finit structuralizat Infinit. Pentru a răspunde la această problemă mai întîi va trebui să determinăm mai în amănunt ce anume înseamnă aceste înţelesuri.

Să luăm doar două, din vocabularul Omului acestei lumi. Primul ar fi *marmură* şi al doilea ar fi *crez.* Marmură este un calcar care poate fi prelucrat. Ce legătură are această marmură cu infinitul? Incidenţa pe care o are propria noastră lume. Dar crezul?

La fel voi spune eu. Dar toate celelalte?

La fel voi spune eu. Ce este incidenţa?

Aceea care determină şi nu creează un anumit Opus. Revenind la raţionament, legătura celor două înţelesuri cu infinitul este de a determina un anumit Opus. Un anumit Opus în Infinit al marmurei şi al crezului?

Da, deoarece şi Factorul Primordial a făcut la fel. Propria noastră lume doreşte să se departajeze de Infinit prin Înţeles, prin incidenţă. Infinitul este cel care se caracterizează prin incidenţă după cum a reieşit din raţionamentele anterioare.

Odată ce se caracterizează prin incidenţă înseamnă că va determina opozabilitate prin reflectarea tuturor înţelesurilor în el. Ce poate fi infinitul odată ce reflectă aceste înţelesuri care se reflectă şi ele la rîndul lor?

O Oglindă!

Infinitul este o Oglindă, care se determină prin incidenţă. Este prima Oglindă. Odată ce este prima Oglindă cine sau ce anume a determinat toate aceste înţelesuri pentru a fi reflectate în Infinit, dar mai mult decît atît ce anume a determinat Oglinda respectivă?

Dacă acea Oglindă a fost determinată de ceva anume înseamnă că Scopul acelui „ceva" era de a se Oglindi. Orice proces de Oglindire determină reflectarea. Această reflectare poate sau nu să posede Conştientizare şi Cunoaştere. Dacă nu posedă toate acestea mai este reflectare?

Da, voi răspunde. Atunci cînd o casă se reflectă într-o Oglindă, clădirea respectivă nu îşi conştientizează şi nici nu îşi cunoaşte reflectarea. Atunci care este Scopul reflectării?

Doar pentru a se reflecta aiurea şi atît?

În nici un caz. Scopul are întotdeauna o cauză sau precede o cauză, cum este în cazul Matricei Noastre. Care este Cauza, dar Efectul?

Pot fi acestea fără nici un final. Nu, întrucît au un anumit Scop, iar acesta are o Cauză şi un Efect, ele nu se produc doar din dorinţa de a se produce aiurea cum am spus adineaori. Oglinda cui este infinitul?

Infinitul nu este în nici un caz Oglinda finitului fiindcă acesta este doar unul din infinitatea de alte înţelesuri.

Odată ce finitul devine unul din înţelesurile infinitului atunci Infinitul nu are opuşi ci doar o diversitate de înţelesuri. Infinitul este o Oglindă cu o infinitate de înţelesuri.

Odată ce infinitul nu are opuşi dar se supune incidenţei care constă în determinarea opuşilor dar nu în crearea lor, înseamnă că cineva sau „ceva" determină ca aceste înţelesuri ale infinitului să devină opuşi faţă de el.

Cine anume?

Gîndind spaţio-temporar la nivelul lumii noastre şi imaginîndu-ne un Univers Infinit fără început şi fără sfîrşit ne întrebăm cu logica noastră de Coeficient Logic 2, unde ar mai „încăpea" acel ceva alături de Infinit?

Poate că nu ar trebui să stea alături de el la masă ci în el, în interiorul lui. Interiorul, exteriorul, alături, aproape, departe, sunt de fapt tot înţelesuri care cad sub incidenţa infinitului, şi atunci?

Sunt determinate de către acesta şi nu determinate de către „altcineva".Cu toate acestea Infinitul este o Oglindă care îsi face datoria de Oglindă cu un anumit Scop.

De ce să reflecte toate aceste înţelesuri?

Răspunsul stă într-un Element care nu se prefigurează nici deasupra precum nici înlăuntrul Infinitului. Este un Element care este mai presus de orice Înţeles posibil din toate aceste pleiade de înţelesuri înfinite, un Element care nu are un Înţeles în sine precum nu are nici o determinare sau Scop în Sine, este un Element al Necunoscutului pentru Om, al Neadevărului, dar nu al unui Neadevăr cum sunt Adevărurile Anoţional sau Noţional şi nici al Adevărului Absolut, întrucît nu este determinat de către nici un Înţeles. Acest Element mai presus de Înţeles poartă denumirea de **Element Asemantic.**

Acesta nu are o Cauză a Sa precum nu are nici un Înţeles anume. Este Esenţa Infinitului, pe care Infinitul îşi structuralizează înţelesurile.

Prin asemantic se înţelege Lipsa oricărui Înţeles ceea ce determină Lipsa oricărui sens faţă de semantic caracterizat prin Înţeles, deci prin sens. Fiecare Element pentru a căpăta sens are nevoie de cel puţin un Înţeles. Fiecare Înţeles care dă acest sens devine o Oglindă. Fiecare Oglindă pentru a primi un Înţeles trebuie să se bazeze pe un alt Înţeles, precum fiecare Înţeles pe propria sa Oglindă.

Acest Fapt ne trimite cu raţionalizarea spre Oglinda Infinitului. Asemanticul nu poate fi Oglindă întrucît nu are un Înţeles anume.

3

Calitatea de Oglindă a Infinitului nu putea surveni de la sine şi prin sine, cum ar fi afirmat filosofii şcolilor mai vechi pentru a se şterge pe mîini de greutatea unui astfel de răspuns. Atunci cum?

Nu putem afirma că Oglinda din faţa noastră care aparţine Infinitului stă pur şi simplu acolo aşa, fără nici un sens şi fără să fie pusă de nimeni. Tot ce are sens sau Înţeles trebuie să fie determinat de „ceva" care să-i determine acel sens la rîndul său. Ce este acel „ceva"? Să fie Asemanticul?

Acesta se caracterizează prin Lipsa sa de sens, de Înţeles. Odată ce se *caracterizează* prin **Lipsa** de *Înţeles* nu poate fi Înţeles. Odată ce nu este Înţeles nu poate reflecta la rîndul său un Înţeles.**Cu toate acestea şi Asemanticul are Înţeles tocmai prin Lipsa sa de Înţeles care este un Înţeles**.

Atunci înseamnă că şi Asemanticul este un Semantic?

Nu, întrucît Semanticul este caracterizat prin Înţeles iar Asemanticul prin Lipsa unui anume Înţeles, lipsă care tocmai ea, este un Înţeles.

Prin urmare deosebirea dintre Asemantic şi Semantic constă la nivel de Înţeles şi anume, Înţelesul Asemanticului este Lipsa sa pe cînd Înţelesul Semanticului este tocmai apariţia sa. Astfel atît Asemanticul cît şi Semanticul au fiecare în parte propriul lor Înţeles.

Odată ce au Înţeles au şi un sens al acestora de unde şi Asemanticul ar deveni tot un fel de Semantic, dar nu este absolut deloc astfel, întrucît Lipsa Înţelesului atunci cînd devine Înţeles prin lipsă, devine Semantic şi astfel se naşte prima Oglindă Semantică care este Infinitul.

Asemanticul se determină prin Semantic iar Semanticul prin Asemantic raţionalizînd prin Coeficientul Logic 2 al lumii noastre. Dacă am raţionaliza oare printr-un alt Coeficient Logic, alături de Asermantic ar mai fi mai multe reprezentări opuse ale acestuia precum şi alături de Semantic?

Nu, cu siguranţă nu ar fi mai multe reprezentări ale opuşilor acestora, întrucît în această fază încă nici nu au apărut opuşii. Asemanticul NU este un opus Semanticului chiar dacă unul nu are sens iar celălalt îl are, întrucît orice Opus faţă de celălalt se caracterizează printr-un sens diferit. Odată ce Asemanticul nu are sens, deci nu are Înţeles, cum poate fi opozabil cu Semanticul?

Prin Lipsa de Înţeles. Atunci înseamnă că şi Semanticul este un Opus Asemanticului, prin particula „**Lipsa**" particulă pe baza căreia s-a constituit prima Oglindă şi care a

determinat un Înţeles. **Atunci primul Opus al Înţelesului devine Opus al Înţelesului tocmai prin Lipsa sa!**
Aceasta este cea mai importantă lege pe care se bazează Coaxialismul.

Ce anume a determinat această lipsă?

Are ea o cauză sau un efect al său?

Raţionamentul ne determină să accedem la faptul că tocmai *Lipsa* cauzei este propriul său efect precum *Lipsa* efectului este propria sa cauză.

Atunci cînd „ceva” anume lipseşte aceasta înseamnă că acel „ceva” a fost cîndva acolo dar a dispărut.

Lipsa unui lucru sau fenomen nu ne indică faptul că acel lucru sau fenomen nu există, ci mai ales faptul că a fost strămutat din acel loc. Automat înţelesul de loc ne duce cu gîndul la o poziţie anume stabilită şi determinată de „ceva”.

Acea poziţie a fost pusă acolo, pentru a se produce evenimentul şi nu în altă parte.

Atunci cînd vorbeşti de poziţie sau de un loc anume, de Lipsa unui lucru sau fenomen, vorbeşti implicit de un Eveniment care a determinat Lipsa respectivă. Vorbind de un Eveniment, aceasta înseamnă că el s-a produs undeva cîndva, înainte ca acelui Înţeles să i se simtă Lipsa tocmai prin Lipsa lui.

Astfel aparent insignifianta particulă care este Lipsa, ascunde în sînul ei o lume ideatică întreagă, plină de întrebări şi păreri care toate duc la implicarea primei Oglinzi Semantice care este Infinitul.

Apariţia primei Oglinzi Semantice care este Infinitul are la bază un Eveniment care s-ar fi produs anterior apariţiei acestei Oglinzi Semantice, Eveniment care ar fi determinat prin producerea sa Lipsa oricărui Înţeles, ce ar fi devenit Înţeles tocmai prin Lipsa sa. Ce anume a fost acel Eveniment?

Orice Eveniment are un anumit Înţeles.

Ce Înţeles putea avea Evenimentul respectiv decît acela de a determina Lipsa Înţelesului?

Întradevăr nici un alt Înţeles. Dar orice determină Lipsa unui Înţeles este un Înţeles, iar odată ce este un Înţeles aparţine Semanticului şi nicidecum Asemanticului.

Să determine Semanticul Asemanticul pentru a se determina astfel pe sine?

Dacă este aşa cum anume, dar mai ales prin ce Înţeles?

Prin lipsă voi replica eu. Prin lipsă, dar această lipsă se datorează unui Eveniment deci al unui Înţeles. Care ar putea fi acesta?

Tocmai Lipsa lui! Lipsa Înţelesului a provocat Evenimentul care a constat în apariţia primei Oglinzi Semantice, aceea a Infinitului. Astfel Asemanticul este determinat prin Lipsa oricărui Înţeles care la rîndul său, tocmai acest Înţeles al lipsei Înţelesului determină Înţelesul primei Oglinzi Semantice.

Astfel Asemanticul este un Înţeles al lipsei Înţelesului care nu este opozabil cu Semanticul ca Înţeles, ci prin Lipsa acestui Înţeles.

Această opozabilitate este una parţială şi nicidecum una totală, întrucît oposul Înţelesului ar fi Neînţelsul şi nu un alt Înţeles care devine Înţeles prin Lipsa sa!

Odată ce este doar o opozabilitate parţială înseamnă că mai există un alt Element parţial Opus în plus faţă de cele două, care să întregească opozabilitatea.

De ce trebuie neapărat să întregească opozabilitatea şi de ce nu poate rămîne o opozabilitate parţială doar?

În acest caz nici măcar nu ar mai fi nevoie de elementul care să întregească opozabilitatea şi astfel lucrurile ar fi rezolvate pînă la acest punct.

Nu se poate aşa ceva întrucît orice parţialitate se răsfrînge asupra Întregului determinînd un Întreg parţiabil, iar orice parţialitate în lipsă sau în exces determină un Întreg în lipsă sau în exces dînd lipsei sau excesului acestuia determinarea de Întreg.

Astfel şi aceea parţialitate trebuie nominalizată şi atribuită acestui proces de formare a Asemanticului şi Semanticului, prin propriul ei aport adus opozabilităţii parţiale ale celor două.

Pentru aceasta va trebui în primul rînd să determinăm elementul parţial.

Acest Element este determinant prin gradul de opozabilitate parţial între Asemantic şi Semantic, parţialitate determinată de „Lipsa" Înţelesului care devine Înţeles, Element pe care îl voi denumi Element Periodic, întrucît se reflectă periodic prin parţialitatea opozabilităţii sale în Asemantic şi Semantic atunci cînd intervine pentru fundamentarea acestora.

Astfel Asemanticul şi Semanticul sînt interdependente prin Periodic, întrucît de cîte ori Asemanticul va determina Semanticul va apare periodic şi *Lipsa* Înţelesului la Asemantic, care va determina Înţelesul Semantic, deci prima Oglindă Semantică care este Infinitul.

Lipsa Înţelesului la Asemantic demonstrează că este un Înţeles Semantic dar că doar Periodicul poate fi cel responsabil de Evenimentul în sine de a trece Asemanticul în Semantic.

Evenimentul în acest loc nu se produce nici în funcţie de Timp şi nici de Spaţiu, întrucît pînă la formarea Dimensiunilor de către Starea de Fapt a Cunoaşterii Deschise mai este o cale foarte lungă, acest Eveniment este un Eveniment bazat pe gradul de opozabilitate dintre Asemantic, Semantic şi Periodic care determină prima Oglindă Semantică.

Acesta este de fapt şi primul Eveniment care devine Eveniment abia din momentul producerii lui.

4

Cum putem să vorbim de momentul producerii unui Eveniment odată ce el nu se raportează nici temporar şi nici spaţial în cazul nostru, unui anume reper?

Care să fie acel reper?

În raţionamentul de faţă reperul este format din Periodic, Asemantic şi Semantic. Pot aceste trei repere determina Evenimentul?

Dacă da, cum?

Am ajuns în cele din urmă la Periodic, care este un Element la fel ca şi Asemanticul şi Semanticul, pe calea gradului de opozabilitate dintre cele două, descoperind parţialitatea opozabilităţii celor două pe care l-am denumit Element Periodic.

A fost această parţialitate a opozabilităţii celor două Elemente Asemantic şi Semantic, înainte sau după apariţia acestora?

Dacă a fost înainte atunci ce anume a determinat Evenimentul facerii celorlalte două?

Dacă elementul Periodic apare după apariţia celorlalte două, înseamnă că undeva la „Început" înainte de a se produce Evenimentul apariţiei lor a fost un alt „ceva" care să determine această parţialitate tot printr-o parţialitate, deci peridodicitate. A fost apariţia Periodicităţii odată cu apariţia Asemanticului şi Semanticului?

Pentru a răspunde la această întrebare va trebui mai înainte să vedem cum anume am descoperit Periodicul, şi vom înţelege că l-am determinat tot prin gradul de opozabilitate al Înţelesului care poate face distincţia dintre Asemantic şi Semantic.

Odată ce a fost determinat pe această cale Periodicul, acest fapt ne indică că undeva „înainte" de Asemantic şi Semantic s-a situat Periodicul care se regăseşte în parţialitatea acestei opozabilităţi.

Găsit în parţialitatea acestei opozabilităţi înseamnă că este responsabil de aceasta şi că întreaga opozabilitate se bazează pe parţialitate.

Deci Periodicul a fost Înaintea Înţelesului pe care acesta l-a determinat ca fiind Parţiabil.

Ce anume a fost acest Înţeles altceva decît Lipsa sa. Astfel acest Înţeles a fost determinat că Înţeles prin Lipsa sa.

Prin urmare două Înţelesuri au fost determinate ca fiind Înţelesuri datorate unei lipse.

Această particulă care este Lipsa este caracteristica Periodicului în totalitate, iar partea care lipseşte din Înţelesul determinat prin Lipsa lui, deci al Periodicului, este partea de Început, care se regăseşte în Asemantic, al cărui Înţeles constă în Lipsa sa. Astfel Înţelesul Asemanticului faţă de Semantic constă tocmai în Lipsa Înţelesului, deci în Periodic.

Prin urmare Asemanticul nu ar putea determina Semanticul fără Periodic.

În schimb Periodicul a determinat Asemanticul prin propria sa caracteristică care o va imprima şi Asemanticului, care va fi pe jumătate Periodic şi pe jumătate Semantic.

În cele din urmă Periodicul va apare atît înainte cît şi după crearea Asemanticului şi Semanticului, întregindu-le pe acestea două cu propria sa Perioadă sau Parţialitate.De ce?

Deoarece gradul de opozabilitate este parţial, atunci cînd ne referim la Înţelesul Asemantic şi Semantic. Toate acestea ne fac să afirmăm fără putinţă de tăgadă că şi Evenimentul este direct determinat de către Periodic!

Mai mult decît atît Evenimentul Primordial are inserat în cadrul său Periodicul, Asemanticul şi Semanticul toate la rîndul lor înveşmîntate în haina periodicului care se repetă şi apare iarăşi şi iarăşi determinînd succesiunea Evenimentelor la Infinit.

Această determinare a succesiunii Evenimentelor la Infinit este legea prin care mănunchiul celor trei determină Prima Oglindă Semantică şi Înţelesul Primordial pentru care aceasta a fost determinată: Succesiunea Evenimentelor.

Abia în momentul cînd aceste trei Elemente Primordiale: Periodicul, Asemanticul şi Semanticul, au determinat succesiunea Evenimentelor acestea au fost părtaşe la Devenirea viitoarelor lumi care vor urma, iar Evenimentul Primordial a fost şi el la rîndul său înveşmîntat cu mantaua Succesiunii.

Mare atenţie, cu toate că folosesc termenul de succesiune acesta în ipostaza de faţă nu înseamnă sub nici o formă temporalitate şi nici ierarhizare.

Trebuie făcută neapărat această remarcă. Succesiunea în acest caz determină prin Devenirea sa, ierarhizarea, care în acest context nu înseamnă şi fiinţare întrucît mai e cale lungă pînă la Fiinţă, faptul că prima Oglindă Semantică care este Infinitul devine Parţial prin Periodicitatea Evenimentelor care se reflectă în El, tocmai pentru că fiecare Eveniment are în sine încorporate cele trei Elemente: Periodicul, Asemanticul şi Semanticul.

Dacă fiecare Eveniment are încorporat Semanticul acest fapt ne indică că Evenimentul respectiv este Infinit, sau este o Oglindă, calitate pe care o dă Semanticul care este prima Oglindă Semantică a Infinitului.

Răspunsul constă în faptul că Evenimentul Primordial este compus din aceste trei Elemente de bază, Periodicul, Asemanticul şi Semanticul.

Acest Eveniment Primordial, s-a determinat tocmai prin apariţia Oglinzii Primordiale care este Prima Oglindă Semantică a Infinitului, fiind primul care s-a reflectat în această Oglindă. Să nu uităm că sinele Evenimentului consta şi din această Oglindă la rîndul său.

Ceea ce l-a determinat să se reflecte a fost în primul rând Periodicul şi mai puţin Asemanticul, care era deja pe jumătate Înţeles, deci Semantic şi prin aceasta Oglindă.

În „momentul" reflectării, ceea ce a putut fi reflectat de către Oglinda Semantică a Infinitului a fost tocmai partea Parţialităţii, deci a Periodicităţii din Eveniment şi jumătate din partea Asemanticităţii din acel Eveniment.

Astfel doar Evenimentul primordial este compus din Periodic, Asemantic şi Semantic iar celelalte Evenimente sînt compuse numai din Periodic şi jumătate din Asemantic, de fapt din exact acea parte care întregeşte Lipsa şi anume din parţialitate deci tot din Periodic.

Prin Urmare doar Evenimentul Primordial conţine cele trei Elemente Primordiale pe cînd toate celelalte Evenimente vor conţine doar Periodicul, unicul care a putut fi reflectat de către Oglindă Semantică a Infinitului, deoarece doar Periodicul nu s-a identificat cu Semanticul şi implicit cu Oglinda Semantică a Infinitului.

Astfel la originea Succesiunii stă acest proces de reflectare în Oglinda Primordială care este şi va rămîne Oglinda Semantică a Infinitului. Posedă toate aceste Elemente, Periodicul, Asemanticul şi Semanticul un anume Adevăr?

Dacă nici una dintre ele nu posedă un Adevăr înseamnă că nici una nu este Adevărată, iar dacă îl posedă nici unul dintre aceste Adevăruri nu este Adevărul Absolut, întrucît Adevărul Absolut apare abia la nivelul Matricei Noastre ca fiind un determinant al Instinctului, deci la apariţia lui participă Matricea, Scopul şi Ierarhia.

În acest caz nu poate fi vorba de nici unul dintre aceste Elemente, dar mai mult decît atît, nici măcar de Iluzie nu poate fi vorba, întrucît apariţia sa este precedată de alte şi alte Elemente care în Periodic, Asemantic şi Semantic nici vorbă să se regăsească. În cele din urmă sînt acestea Adevărate sau nu?

Dacă nu ar fi Adevărate nu ar fi nici deductibile prin urmare sînt Adevărate şi mai mult decît atît pot fi deductibile pînă şi de către Adevărul Noţional, cel dat de către Iluzie, odată ce le-am dedus, iar Adevărul Noţional poate fi deductibil cît poate şi deduce la rîndul lui Adevărul Anoţional şi la rîndul lor Adevărul Absolut. Odată ce Periodicul, Asemanticul şi Semanticul pot fi deductibile înseamnă că se bazează pe un anumit Adevăr!

Da, voi spune eu, dar mai am încă un sîmbure de îndoială, întrucît Adevărul Absolut şi Adevărul Anoţional devin deductibile datorită faptului că aparţin Matricei Noastre, determinînd direct Adevărul Noţional pe baza căruia gîndim. Fapt care în acest context nu se întîmplă, întrucît Periodicul, Asemanticul şi Semanticul sunt cu mult înainte de Matricea Noastră şi mai ales Adevărurile lor nu pot determina direct Adevărul Absolut ci tot printr-o interpunere, cel puţin a Matricei Noastre dacă nu şi ale altor Elemente, iar în acest caz raţionamentul de adineaori ar cădea.

Cu toate acestea deodată intervine Evenimentul.

5

Evenimentul Primordial determină Succesiunea tuturor celorlalte Evenimente. Din acel moment fiecare Element care se va determina va fi un Eveniment – Element, sau Fenomen sau Lucru, Obiect, etc. Din acel moment intervine Succesiunea care transformă Autodeterminarea Periodicului, Asemanticului şi Semanticului în Determinare.

Chiar dacă pînă acum am folosit termenul de determinare sau de a determina un anumit Înţeles nu am făcut-o în sensul că acel Înţeles succede unui alt Înţeles, întrucît nu se poate afirma că fără Eveniment ar fi putut succeda Periodicul sau Asemanticul sau Semanticul unul altuia. Nici vorbă.

Eu am folosit termenul de „a determina” întocmai pentru a fi mai uşor de Înţeles în disertaţia mea dar nicidecum că ar fi avut loc o succesiune care să valideze determinările Înţelesurilor respective ca fiind Eveniment. Evenimentul Primordial apare abia cînd toate aceste Înţelesuri sunt, şi nu înainte, iar nu se poate afirma că un anume Înţeles sau Periodicul, Asemanticul şi Semanticul au fost unul înaintea celuilalt.

Pentru a se forma Oglinda Semantică a fost neapărat necesar să fie Asemanticul şi Periodicul dar la fel, pentru a fi Asemanticul a fost necesar să fie Oglinda Semantică şi Periodicul, precum la fel pentru a fi Periodicul era necesar să fie Asemanticul şi Oglinda Semantică a Infinitului.

Toate acestea nu au făcut altceva decît să întregească Evenimentul Primordial, pe baza căruia din acel moment putem vorbi cu adevărat de Determinare şi Succesiune. Iarăşi atenţie, Succesiunea de care vorbesc NU este o Succesiune Ierarhică, întrucît Ierarhia apare la nivelul Matricei Noastre odată cu apariţia Instinctului.

Este o succesiune care nu are absolut nimic de a face cu Ierarhia, o Succesiune care se axează în primul rînd pe Determinare şi nu pe Scopul acestei Determinări, întrucît la acest nivel nu putem vorbi de un Scop anume. Care este Scopul Periodicului?

Semanticul sau Asemanticul iar al celorlalte Periodicul?

În nici un caz. Să fie Scopul creerii Evenimentului Primordial?

Nici vorbă. Dacă Evenimentul Primordial s-ar fi produs cu un anume Scop acesta ar fi trebuit să se regăsească şi la nivelul Periodicului, Asemanticului şi Semanticului.

Dacă s-ar regăsi şi la nivelul acestora ar însemna că şi ele au o anumită Cauză al cărei Efect ar deveni Scopul sau un anumit Efect al cărei Cauze ar deveni Scopul, ceea ce nu poate fi astfel, fiindcă în acest mod nu am face altceva decît să ne reîntoarcem exact în locul de unde am plecat cîndva şi anume la Matricea Noastră, şi la modul cum anume se naşte Scopul prin ea.

O altă explicaţie al acestui raţionament pentru care Scopul nu se află la nivelul Periodicului, Asemanticului şi Semanticului este aceea că dacă acesta ar fi cu adevărat şi la acest nivel, atunci Matricea Noastră ar fi Unica Matrice fără să mai poată fi şi o alta alături de ea, ceea ce iarăşi nu se poate întrucît dacă ar fi Unică, ar trebui să le determine pe toate acestea şi mai mult decît atît să determine din Nedeterminare Determinarea, întrucît Periodicul, Asemanticul şi Semanticul sînt Nedeterminări care în totalitate determină Evenimentul Primordial, Prima Determinare.

De ce sînt acestea Nedeterminări chiar dacă sînt interdependente unele de altele?

Interdependenţa poate să fie unul din principiile care să conchidă Determinarea dar nu Unicul.

Interdependenţa fără Eveniment nu poate fi Determinare, întrucît orice Determinare este supusă unui Eveniment.

Doar în momentul cînd folosim sintagma Eveniment-Determinare, putem vorbi cu adevărat de Determinare. Periodicul, Asemanticul şi Semanticul apar „Înainte" de a se produce Evenimentul Primordial şi astfel aparţin Determinării doar prin Interdependenţă şi nu prin Eveniment, luate fiecare în parte. Din această cauză fiecare în parte sînt justificate de către Nedeterminare.

Astfel Nedeterminarea determină Determinarea datorită Evenimentului Primordial, iar din acest moment are loc Succesiunea. Succesiunea prin excelenţă este o Determinare în care se regăseşte datorită principiului de Interdependenţă, Periodicul, Asemanticul şi Semanticul, iar prin Semantic, Prima Oglindă Semantică deci Infinitul.

Astfel fiecare nou Eveniment care se Succede Evenimentului Primordial va avea inseminat în el toate acestea pe baza principiului de Interdependenţă dar şi datorită Determinării, întrucît orice Determinare este Interdependentă cu Nedeterminarea Periodicului, Asemanticului şi Semanticului.

Pe baza subsidiarităţii şi integralităţii, vom ajunge în cele din urmă şi la Adevărul Absolut, Adevărurile Anoţional şi Noţional care vor avea incluse toate acestea în sinea lor.

Astfel Adevărul Absolut va „conţine" atît Periodicul cît şi Asemanticul şi Semanticul fiind el însuşi în sinea lui un Evenimet ca de altfel toate celelalte Adevăruri care îi succed, ca de altfel Matricea Noastră, Scopul şi Instinctul care îi preced.

Pe baza acestui raţionament putem afirma cu tărie şi fără putinţă de tăgadă că Periodicul, Asemanticul şi Semanticul sînt Adevărate prin Evenimentul Primordial şi Evenimentele care îi Succed!

După cum am mai spus Oglinda Semantică care este Infinitul va putea reflecta doar Periodicul, întrucît doar acesta este opozabil Asemanticului şi Semanticului, întrucît Oglinda Semantică este formată din Semantic, în care intră şi partea Semantică a Asemanticului, care la rîndul său va da partea Periodică din el, Periodicului, întrucît Asemanticul este compus din Semantic şi Periodic.

Niciodată o Oglindă nu se va putea reflecta pe sine.

De aceea cel care va fi reflectat va rămîne doar Periodicul. În schimb Periodicul desprins din Oglindă Semantică care are şi rol de Eveniment Primordial, va realiza Succesiunea altor şi altor Evenimente. Astfel în acest moment Periodicul este alăturat Succesiunii Evenimentelor.

Este lesne de Înţeles că această Succesiune de Evenimente se reflectă la rîndul ei în Oglinda Semantică, iar ceea ce va rezulta în urma acestei reflectări va fi o nouă formaţiune.

Pentru ca această Succesiune să se reflecte în Oglinda Semantică, va avea nevoie de substratul pe care să îl reflecte întrucît nu poţi reflecta o Succesiune care de fapt nu reprezintă nimic, acest substrat nefiind altceva decît Periodicul supus Succesiunii.

Atunci cînd Periodicul supus Succesiunii se va reflecta în Oglinda Semantică care este Infinitul, rezultatul nu va fi doar Periodicul supus Succesiunii, ci mai ales modul cum este reflectat acesta de către Semantic, rezultînd un Periodic Semantic.

Semanticul reflectă Periodicul în funcţie de el şi nu de Periodic, dîndu-i acestuia o parte din proprietăţile Semanticului.

Periodicul Semantic se supune Succesiunii şi este aproape acelaşi produs Primordial dacă nu ar lipsi un singur Element şi anume Evenimentul Primordial.

După cum se vede Periodicul şi Semanticul se vor Succede în continuare, iar Semanticul va poseda în această Succesiune calitatea de Oglindă, pe cînd Periodicul aceea de a fi Oglindit în aceasta.

Astfel se naşte lungul şir al Oglindirilor în Semanticul Infinit.

6

Între Periodic şi Semantic putem vorbi de opozabilitate dar nu şi despre rezultatul acestora, deoarece atunci cînd Periodicul se va reflecta în propriul său Semantic cu care a fost înrudit încă de la Evenimentul Primordial, rezultatul va fi un alt Periodic Semantic, un altul şi un altul dar cu cît şirul reflectărilor acestora vă creşte cu atît gradul de opozabilitate al reflectărilor de la capătul şirului va fi mai mic faţă de reflectările de la începutul şirului şi astfel exact ca în legile opuşilor fiecare Opus la Infinit va deveni identic cu celălalt Opus aflat la Infinit faţă de acesta.

Acest aspect ne va indica un nou Adevăr şi anume că rezultatul reflectării Periodicului în Semantic va duce la acelaşi Periodic Semantic reflectat la Infinit, şi astfel Succesiunea se va reduce la Succesiunea în sine alături de Evenimentul Primordial, revenind iarăşi de unde am plecat.

Odată cercul închis acesta va fi nevoit să se reflecte de data aceasta în propriul său Cerc, compus din Oglinda Semantică, Periodicul, Succesiunea Evenimentelor şi Evenimentul Primordial.

Odată Închis acest Cerc vom observa că nici unul dintre toate aceste Elemente NU mai este opozabil cu celălalt. Oglinda Semantică nu va mai reflecta Periodicul prin urmare Succesiunea nu va mai determina Evenimentele, iar Evenimentele supuse Succesiunii vor deveni unul şi acelaşi cu Evenimentul Primordial.

În acest caz Oglinda Semantică nu va putea reflecta decît un singur lucru: Închiderea Cercului, unicul Opus posibil care a rămas Infinitului şi care este Evenimentul naşterii Finitului!

Abia în acest moment putem vorbi despre o raportare Oglindită a Infinitului faţă de Finit.

Acest Finit va urma la rîndul lui să primească caracteristicile Infinitului la care se raportează şi anume pe cele ale Succesiunii, Periodicului şi ale Evenimentului. Această

Succesiune se va face la Infinit dînd astfel conotaţia Finitului pe aceea de a se Succeda la Infinit, prin multitudinea de Evenimente care se datorează Periodicităţii.

După cîte se poate vedea şi acest Finit este tot un Infinit dar care posedă Succesiunea Evenimentelor.

Acest Finit se poate reflecta atît în propria sa Oglindă Semantică cît şi în Oglinda Semantică din care provine, întrucît în urma Închiderii Cercului, rezultatul a fost o nouă Oglindă Semantică, Succesiunea Evenimentelor şi Periodicul, dar acest rezultat este diferit de cel care l-a rezultat, întrucît Niciodată mama nu va fi copilul şi invers.

Folosind acest raţionament ajungem să determinăm noi şi noi rezultate la Infinit.

După ce Finitul se va reflecta în propria sa Oglindă Semantică, va avea un rezultat iar după ce se va reflecta şi în Oglinda Semantică a Infinitului va avea alt rezultat.

Aceste rezultate Succedîndu-se la Infinit vor determina o Infinitate de noi şi noi Aranjamente, Combinări şi Permutări, dintre Periodic, Semantic şi Eveniment, astfel încît oglindite la Infinit acestea vor deveni o Infinitate de Elemente care nu vor fi opozabile una faţă de cealaltă.

Acesta este momentul naşterii Matricelor. Nici o Matrice nu este opusă celeilalte, fiindcă fiecare Matrice este formată din ***Periodic, Semantic şi Eveniment****.*

În acest caz înseamnă că fiecare Matrice este un Eveniment care s-a produs în urma reflectării acestuia în Oglinda Semantică a Infinitului. Fiecare Matrice va poseda propria sa Oglindă Semantică prin care îşi va reflecta la rîndul ei Structură pe care o va dezvolta.

Din cîte se vede Cercul a determinat un Finit încă dinaintea Factorului Primordial, doar că acest Finit era axat pe Infinit, pe infinitatea evenimentelor şi nu prin raportarea la Infinit, cum o va face Factorul Primordial.

Este o mare deosebire între cele două reprezentări de Finit. Una este Finitul Infinitului ca în cazul Cercului şi cu totul alta Finitul faţă de Infinit ca şi în cazul Factorului Primordial.

Mai mult decît atît Finitul Cercului are propria sa Oglindă Semantică deci propriul său Infinit, astfel că nu avem de-a face în nici un caz cu un Finit „total" ci unul Parţial, Periodic! Pe cînd Finitul Factorului Nostru Primordial este un Finit „total".

Cred că unul dintre cele mai interesante motive de reflecţie ar fi cel referitor la Matricea Noastră, la Scopul Matricei şi bineînţeles la modul cum generează aceasta Instinctul.

Fiecare Matrice este compusă din trei Elemente şi anume din Periodic, Semantic şi Eveniment.

În ce măsură Evenimentul poate fi determinat ca fiind un Element?

Doar datorită caracteristicii de Succesiune. Succesiunea în sine este un Eveniment care va Succede altui Eveniment. Succesiunea determină Precedentul. Care este Precedentul Matricei?

Periodicul, Semanticul şi Evenimentul. Acest lucru înseamnă că a determinat o reflectare în Oglinda Semantică a Periodicului şi Evenimentului ce a determinat devenirea Matricei Noastre. Care a fost acel Eveniment?

A coincis cu combinarea reflectării Finitului în propria sa Oglindă Semantică Infinită cît şi în Oglinda Semantică a Infinitului.

Finit cu Oglindă Semantică Infinită şi Infinit cu Oglindă Semantică a Infinitului.

Două Oglinzi Semantice care reflectă în cadrul lor Finitul Cercului ce stă interpus între aceste două Oglinzi Semantice. Aceasta este imaginea unei Matrice. Acest Cerc interpus între cele două Oglinzi Semantice se va reflecta la Infinit dintr-una în alta. Sunt aceste două Oglinzi Semantice paralele una faţă de cealaltă?

Pentru aceasta va trebui să aflăm cum anume se reflectă Finitul Cercului.

Adineaori am spus că atît în propria sa Oglindă Semantică Infinită cît şi în Oglinda Semantică a Infinitului, deci în ambele Oglinzi Semantice simultan. Simultaneitatea nu întotdeauna poate determina paralelism.

Oglinzile ar putea fi dispuse la un anumit unghi una faţă de cealaltă fără ca acestea să fie paralele dar în acelaşi timp Finitul Cercului să poată fi reflectat de ambele Oglinzi Semantice. Ce altceva ar mai fi în afară de simultaneitate?

Incluziunea voi afirma eu. Ambele Oglinzi Semantice sînt incluse una în cealaltă, întrucît Finitul Cercului atunci cînd se reflectă într-o Oglindă Semantică se reflectă simultan şi în cealaltă.

Incluziunea este datorată şi Succesiunii Evenimentului, întrucît Oglinda Semantică a Infinitului, care este şi Oglinda Semantică Primordială a precedat Oglinzii Semantice Infinite a Finitului Cercului, care se circumscrie în Oglinda Primordială, circumscriind Oglinda Semantică a Infinitului Cercului.

Simultaneitatea şi Incluziunea determină paralelismul Oglinzilor, doar Oglinzile Paralele vor putea reda imaginea simultan şi imaginea inclusă una în cealaltă.

Astfel imaginea Matricei este aceea a unui Cerc străjuit de Oglinda Semantică a Infinitului pe de-o parte, iar pe de cealaltă parte în Perimetrul Cercului se află Oglinda Semantică a acestuia.

Este uşor să ne imaginăm o atare imagine. Putem chiar noi să facem următorul experiment, şi anume să aşezăm în faţa unei Oglinzi un carton circular care are încadrată în perimetrul său o Oglindă.

Oglinda în faţa căruia am pus cartonul circular cu Oglinda ataşată perimetrului său va reflecta atît cartonul cît şi Oglinda din perimetrul său, în timp ce Oglinda din perimetrul său va reflecta imaginea primită de la cealaltă Oglindă cu întreg cartonul, inclusiv cu ea.

Această Oglindă va retrimite imaginea primită despre ea şi despre cartonul care simbolizează Cercul, înapoi Oglinzii care i-a trimis imaginea. Astfel imaginea se va multiplica între cele două Oglinzi paralele la Infinit.

Aceasta este imaginea unei Matrice.

Două Oglinzi paralele şi un Cerc.

Aş dori să se înţeleagă că această imagine a Matricei este valabilă doar pentru raţionamentul axat pe baza Coeficientului Logic 2, încît pe baza altor Coeficiente Logice, numărul Oglinzilor va fi egal cu numărul Coeficientului Logic.

Dacă vom raţionaliza pe baza Coeficientului Logic 100 vom avea o sută de Oglinzi Semantice, unde fiecare se vor reflecta în cealaltă.

O întrebare importantă care se pune în acest moment este dacă raţionalizăm cu un Coeficient Logic 77, care este un număr impar şi nu se poate împărţi în jumătăţi întregi egale, atunci mai poate avea loc paralelismul între Oglinzi, ştiut fiind că două sau mai multe Oglinzi devin paralele dacă se reflectă unele în altele?

Da, voi replica eu.La un Coeficient Logic 3, Oglinzile pot fi aşezate în formă triunghiulară una faţă de cealaltă. Atunci rezultă o regulă şi anume Coeficienţii Logici cu numere pare şi impare pot determina paralelismul Oglinzilor Semantice în funcţie de aranjarea lor geometrică, astfel ca toate Oglinzile Semantice să se reflecte una în cealaltă.

Dacă vom raţionaliza cu un Coeficient Logic Infinit, acest fapt înseamnă că va fi o Infinitate de Oglinzi paralele ale Cercului şi o altă Infinitate de Oglinzi paralele ale Oglinzii Semantice a Infinitului, deci revenim la două infinităţi?

Exact, iar odată ce revenim la două infinităţi acestea se vor reflecta la Infinit una în cealaltă revenind de fapt exact acolo unde am plecat cîndva, la Cerc, propria sa Oglindă Semantică Infinită şi la Oglindă Semantică a Infinitului: Matricea ca generalizare printre care şi a Noastră.

Demonstrînd imaginea Matricei privită din mai multe circumstanţe ale Coeficienţilor Logici, mă interesează cum anume Matricea Noastră a reliefat Scopul Formei şi al Urmei, pentru că în fond şi definitiv, Scopul propriei sale Urme este Forma care se va Forma în Urma sa pentru a determina Instinctul. De ce Instinctul şi nu altceva. De ce Urma şi nu Forma?

Oare absolut toate Matricile au imaginea formată dintr-un Cerc cu un punct în mijloc care este Oglinda Semantică Infinită a acestuia şi tot acest Cerc se află în faţa unei alte Oglinzi Semantice Infinite dar care nu mai este un Cerc ci o Oglindă Semantică Infinită?

Sunt cîteva întrebări absolut tulburătoare pe care sîntem îndreptăţiţi să ni le punem.

Mai înainte de toate va trebui să începem cu ultima întrebare şi anume aceea cu imaginea Matricelor. În primul rînd pornind de la Cerc, realizăm că în centrul acestuia se află Oglinda Semantică Infinită, Oglindă care poate la fel de bine să determine centrul Cercului, ceea ce o şi face.

Distanţa de la centrul Cercului la circumferinţa acestuia este raza, care este o dreaptă ce va uni cele două puncte, centrul cu un punct de pe circumferinţă.

Cercul este unica figură geometrică a cărei circumferinţă este reprezentată de o infinitate de puncte deci de la centrul său pînă la circumferinţă se pot duce o infinitate de raze.

Toată această infinitate de raze se va reflecta în Oglinda Semantică Infinită alături de propria Oglindă Semantică a Cercului, dînd o infinitate de imagini ale fiecărei Matrici în parte.

Astfel fiecare rază care uneşte un punct de pe circumferinţă va putea fi determinat printr-o Matrice, avînd atît prin punctul circumferinţei Cercului cît şi prin Oglinda Semantică comună care este centrul Cercului, propria sa determinare.

Cu toate acestea am afirmat că fiecare Matrice este un Cerc ce are Oglinda Semantică a sa inclusă în circumferinţă care este de fapt centrul său, şi nu un punct undeva pe o anumită circumferinţă a Cercului care să determine raza acestuia atunci cînd acest punct se reflectă în Oglinda Semantică a Cercului.

Dacă fiecare Matrice este un Cerc cum pot fi o infinitate de astfel de Cercuri care să aibe acelaşi centru în Oglinda Semantică Infinită a Cercului?

După cum bine se ştie pînă acum am explicat cît se poate de concis modul cum se determină şi se creează o Matrice, şi mai mult decît atît am explicat şi imaginea Matricei.

La început a fost Oglinda Semantică a Infinitului sau Oglinda Semantică Primordială care a determinat Oglinda Semantică a Cercului care a devenit Cerc odată ce s-a realizat traseul de Cerc, odată ce acest traseu s-a Închis, datorită Periodicului, Semanticului şi Evenimentului.

Astfel Cercul a primit propria sa Oglindă Semantică, care este de fapt centrul Cercului. Întotdeauna circumferinţa Cercului este în funcţie de centrul acestuia.

Infinitatea de puncte ale circumferinţei va avea mereu acelaşi centru, deci infinitatea de Matrici va avea mereu aceeaşi Oglindă Semantică.

Dar fiecare Matrice este un Cerc şi nu un punct al circumferinţei acestuia care se reflectă în Oglinda Semantică comună, pentru a se putea reflecta la rîndul său în Oglinda Semantică a Infinitului.

Din experimentul de adineaori, acela cu cartonul şi Oglinzile am demonstrat cum o Oglindă paralelă va reflecta imaginea celeilalte Oglinzi la Infinit, cum de altfel va face şi cealaltă Oglindă paralelă sau şi celelalte Oglinzi paralele dacă sînt raţionalizate printr-un Coeficient Logic mai mare decît 2, care este Coeficientul Logic al lumii noastre. Am mai spus că la un Coeficient Logic Infinit, numărul Infinit de Oglinzi Paralele va duce la revenirea la prima Oglindă, deci ne vom întoarce de unde am plecat. Exact aşa se întîmpla şi cu fiecare cerc al fiecărei Matrici.

Din momentul cînd a apărut primul Cerc care s-a Închis datorită Succesiunii Evenimentelor, Periodic şi Semantic, a apărut şi Oglinda Semantică din centrul Cercului respectiv. Odată apărută această Oglindă, a reflectat atît Cercul în cealaltă Oglindă Semantică a Infinitului cît şi pe ea Însuşi în acea Oglindă Semantică Infinită, determinînd o infinitate de asemenea Oglinzi Semantice Infinite ale Cercului, reflectate în Oglinda Semantică Infinită. Fiecare astfel de reflectare este o Matrice, compusă, repet, din Cerc, Oglinda Semantică Infinită a Cercului şi Oglinda Semantică a Infinitului, într-un cuvînt din Cerc şi cele două Oglinzi Semantice Infinite.

Astfel se demonstrează cum acelaşi cerc poate determina şi susţine ca structuralitate infinitatea de Matrici. Atunci cum ajungem la acel punct care unit cu centrul dădea raza cît şi identitatea unei anumite Matrici? Foarte simplu.

Tot adineaori am mai spus că la Infinit, dar mai ales raţionalizînd prin Coeficientul Logic Infinit, se revine iarăşi de unde am plecat la acel Cerc iniţial.

Astfel şi numai astfel toate Matricile au un punct comun în acel cerc iniţial, care nouă ne revine sub forma unui punct pe circumferinţa Cercului, care o uneşte cu centrul Cercului, realizînd raza.

Dar revenind de această dată la Matricea Noastră, mă întreb ce anume a determinat ca aceasta să fie Urma în care să ia Forma Instinctul? De ce Matrice-Scop?

Faptul că fiecare Matrice este o Urmă a Oglinzii Semantice, Periodicului şi Evenimentului care s-a Succedat în crearea sa este cît se poate de plauzibil, întrucît orice am spune Periodicul este cel care s-a reflectat pentru a determina pe baza Succesiunii Cercul care s-a Închis.

Sunt conştient că pot folosi pleonasmul cînd afirm, că Cercul s-a Închis, întrucît orice Cerc este o figură geometrică Închisă, şi nicidecum Deschisă, dar o fac pentru a întări această afirmaţie.

Odată ce fiecare Matrice este o Urmă fiecare Matrice este un Scop al Formei care a lăsat Urma? Dacă fiecare Matrice este un Scop al Formei care a lăsat Urma atunci înseamnă că toate Matricile sînt la fel?

Nu, în nici un caz. Fiecare Matrice se dezvoltă diferit faţă de cealaltă pentru simplul fapt că dacă toate acestea ar fi la fel ar însemna că întreaga diversitate să se reducă la acelaşi şablon, şi implicit să dispară.

Chiar dacă la originea Matricilor stă acel paralelism al Oglinzilor semantice, nu poate fi vorba de două Matrici identice, care să dezvolte Universe identice.

În sprijinul acestei afirmaţii mai stă şi raţionamentul că dacă două Matrici ar fi identice Cercul nu s-ar mai Închide, nu ar mai fi Cerc, nu ar mai naşte propria sa Oglindă Semantică, şi nici reflectarea acesteia în Oglinda Semantică Primordială, aceea a Infinitului.

Deoarece pur şi simplu ar dispare infinitatea de puncte care alcătuiesc circumferinţa Cercului, rezumîndu-se la doar două puncte care cel mult ar putea uni o dreaptă, ca în cele din urmă să se reducă la un singur punct, ceea ce este absolut exclus!

Dacă două Matrici nu pot fi sub nici o Formă identice, care este Cauza care le realizează în acest caz varietatea infinită a Formelor care se vor determina în Urmele acestor Matrici, determinate de către Periodic, Oglinzile Semantice şi Eveniment?

În primul rînd la această Cauză va participa calitatea Evenimentului Matriceal de a se Succeda, ceea ce-i va garanta fiecărei Matrici, că în Urma sa lăsată de Periodic, Semantic şi Eveniment, din care este compusă o Matrice, va apărea o Formă care va urma Evenimentului.

Pentru a apărea acea Formă fiecare Matrice va trebui să-şi dezvolte acel „ceva" care să-i garanteze unicitatea.

În cazul Matricei Noastre este Scopul.

Scopul nu este Forma care se va închega în Urma Matricei Noastre, ci este cel care garantează Unicitatea acestei Matrici în raport cu toate celelalte Matrici.

Cum garantează Scopul acest lucru?

Prin modul cum este privită Oglinda în cadrul acestei Matrici, şi anume sub formă de Cunoaştere, Scopul Matricei Noastre se referă la tipurile de Cunoaşteri, printre care am determinat pînă în Prezent, Cunoaşterea Închisă şi Cunoaşterea Deschisă.

De aceea Matricea Noastră poate fi denumită şi Matricea-Scop.

Acest Scop este responsabil de Forma care se va Forma în Urma Matricei Noastre, dar mai mult decît atît, este responsabil de Urma Matricei Noastre.

Cum anume este responsabil de această Urmă odată ce la Formarea ei au participat, Periodicul, Semanticul şi Evenimentul?

Poate Scopul să formeze această Urmă după bunul său plac, iar dacă da, cum anume?

Scopul formează Urma Matricei după Absolut Necesarul său. Fiecare Matrice este formată din Periodic, Semantic şi Eveniment, dar toate acestea îi dau fiecărei Matrici prin interdependenţa lor şi un al patrulea Element care intervine ca un rezultat al interdependenţei celorlalte trei şi care este Absolut Necesarul de care am mai pomenit pînă acum.

Cum survine Absolut Necesarul din acest punct de vedere?

Periodicul se reflectă în Semantic dînd naştere unui alt Eveniment decît cel care a întregit cele trei Elemente anterior. Prin naşterea noului Eveniment, se creează o Succesiune de astfel de Evenimente, realizînd o pluralitate de Evenimente.

Evenimentul anterior va fi întotdeauna un alt Eveniment chiar dacă poate să fie absolut identic cu primul. Particula „alt” determină o schimbare, o transformare faţă de Evenimentul anterior, o Matrice diferită faţă de cealaltă Matrice, lucru datorat Absolut Necesarului, structuralizat în particula „alt” spusă adineaori.

Deci este Absolut Necesar ca două evenimente să fie diferite chiar dacă ele sînt identice. Această regulă este aceea care determină Scopul în cazul Matricei Noastre, şi nu întîmplător acest Scop este reperarea Oglinzii drept Cunoaştere.

Pentru aceasta în Urma Matricei Noastre se va Forma, Instinctul, Primul Element al Ierarhiei, ceea ce înseamnă că nu se poate determina Cunoaşterea fără Ierarhie, precum nu se poate determina Cunoaşterea fără Scop!

Aceasta este iarăşi una dintre regulile general valabile. Referitor la Absolut Necesar, am spus că este şi calitatea de Oglindă a Instinctului în care se reflectă „EUL” Factorului Creator pentru a determina procesul de Cunoaştere. Astfel Absolut Necesarul apare în mai multe planuri, dar el devine pentru prima dată Prezent la nivelul creaţional al Matricilor.

Chiar şi pe alte planuri este un adjutant al procesului de Cunoaştere. Scopul este cel responsabil de a impregna atît elementelor Ierarhiei cît şi celor ale sale, deci ale elementelor Scopului, calitatea de Oglindă pentru a perpetua procesul de Cunoaştere.

Instinctul devine o Oglindă la rîndul său pentru Factorul Primordial, care-şi va reflecta propriul „EU” în Instinct.

O altă caracteristică foarte importantă ale elementelor Matricei Noastre este aceea că fiecare Element la rîndul lui se regăseşte într-o măsură mai mică sau mai mare în procesul de Cunoaştere al celorlalte Elemente.

Referitor la Cunoaştere am mai vorbit de nenumărate ori pînă acum dar de data aceasta voi determina şi alte tipuri de Cunoaştere în afară de Cunoaşterea Închisă şi Cunoaşterea Deschisă, caracterizate fiecare în parte de Adevărurile care le reprezintă.

Am folosit cele două tipuri de Cunoaştere pentru că am realizat tabloul Matricei Noastre vizualizat prin cadrul Coeficientului Logic 2 al lumii noastre. Odată ce sunt mai mulţi Coeficienţi Logici şi alte şi alte Nivele Logice, înseamnă că totodată sunt şi mai multe tipuri de Cunoaşteri sau de percepere a celor două Cunoaşteri.

Niciodată nu vom putea afirma că în cazul Gîndului Pur al Factorului Nostru Creator ar fi doar cele două Elemente: Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Sa Absolută.

Pentru a determina un Nivel Logic diferit, sau chiar mai mult decît atît sau doar pentru a determina un alt Coeficient Logic, care este o simplă verigă din infinitatea Coeficienţilor Logici care formează un Nivel Logic sau Antilogic sau de altă natură, alături de Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută a Factorului Creator trebuie să se mai afle şi alte Elemente.

Tot aşa alături de Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută a Factorului Primordial trebuie să se mai afle şi alte Elemente.

Toate aceste Elemente se vor numi Elemente Semantice. Astfel vor fi Adevăruri Semantice, Cunoaşteri Semantice, etc. Pentru aceasta va trebui să revenim din nou la origini pentru a face o determinare absolut necesară dezvoltării viitoare pe care o vom realiza:

Elementul Periodic şi Asemantic stă la baza Infinitului care este prima Oglindă Semantică, a Destinului Semantic, Adevărului Semantic, Gîndului Originar Semantic, Cunoaşterii Semantice, Gîndului Pur Semantic, Persoanelor Semantice, Noţiunilor Semantice, Oglinzilor Semantice, elementelor de Prim Ordin Semantice, care sunt în continuarea Existenţei, Fiinţei şi Factorului Vieţii pînă la Infinit, etc. Cam aceasta este prima imagine a celorlalte Elemente care la fel ca şi Adevărul Absolut, Anoţional şi Noţional, mai sînt infinitatea de Adevăruri Semantice.

II.1.3. CAPITOLUL 3
ADEVĂRUL SEMANTIC, CUNOAŞTEREA SEMANTICĂ, OGLINDA SEMANTICĂ ŞI MOTIVUL CREAŢIEI
1

Cunoaşterea este şi va rămîne apanajul Matricei Noastre chiar dacă aceasta s-ar putea afla şi în alte structuri ale altor Matrici dar sub cu totul alte forme avînd alţi şi alţi factori compoziţionali ceea ce-i va denota un derivat cel puţin în plus faţă de Cunoaşterea din Matricea Noastră.

Astfel orice Cunoaştere care nu se bazează pe Adevărul Absolut care are drept origine Instinctul, pe Factorul Primordial, al cărui „EU” se oglindeşte în Instinct, este o Cunoaştere Semantică, dacă la alcătuirea sa a intervenit sau nu în mod nemijlocit o anume Matrice.

Să ne imaginăm cum anume ar arăta o Cunoaştere fără ca ea să fie determinată de un anumit Factorul Primordial, ca la alcătuirea ei să nu mai participe Instinctul, ca aceasta să nu mai devină un atribut al Gîndului Pur al Factorilor Creatori, ca în cele din urmă să nu mai poată fi sintetizată de Iluzie şi îmbrăcată în hainele acesteia, ca Omul în cele din urmă să nu fie nici pe departe cel care Cunoaşte şi participă la procesul Conştientizare – Cunoaştere, că Factorul Vieţii să nu mai existe la fel ca şi Existenţa, etc.

Toate acestea se pot Întîmpla în cadrul altor şi altor Matrici dar şi înainte ca acestea să fie determinate.

Pe toate aceste tipuri de Cunoaştere le-am denumit ca fiind Cunoaşteri Semantice.

Pentru fiecare proces de Cunoaştere este necesară o anumită reflectare a acestei Cunoaşteri realizată de către un Element terţ, cum ar fi Factorul Vieţii, Noţiunea, sau orice alt Element care să poată avea rolul de Oglindă.

Acest lucru este posibil şi la alte Matrici întrucît Oglinda Asemantică care a participat nemijlocit la alcătuirea lor le-a impregnat la fiecare în parte şi calitatea de Oglindă.

Cu toate acestea Cunoaşterea Derivată NU este o Cunoaştere în adevăratul sens al cuvîntului, fiindcă ea se regăseşte doar în cadrul Matricei Noastre, întrucît la alte Matrice nu vom găsi Ierarhia şi Scopul. Cum ar arăta o Cunoaştere fără ca în aceasta să se oglindească Scopul şi Ierarhia?

Cu toate acestea şi Cunoaşterea Matricei Noastre este o Cunoaştere Derivată faţă de celelalte Matrici, faţă de care se întîmplă exact acelaşi fenomen.

Ce se regăseşte la baza tuturor proceselor de Cunoaştere?

Adevărul.

Fiecare Cunoaştere trebuie să se raporteze la un anumit Adevăr indiferent dacă acesta este un Neadevăr.

Pînă acum am folosit terminologia de Adevăr Absolut, Anoţional şi Noţional cu explicaţiile aferente modului cum acestea apar. Adevărul Absolut în cadrul Matricei Noastre apare ca fiind un Element al Scopului care alături de acesta recunoaşte ca fiind Adevărat „EUL" Factorului Primordial, după care se stinge pentru totdeauna dar şi în acest caz se va raporta mereu la celelalte Adevăruri devenind Esenţa lor, îmbrăcîndu-se astfel cu Neadevărul Anoţional şi cel Noţional.

Cum anume poate fi determinat Adevărul faţă de care să se raporteze *Cunoaşterea Semantică?*

Dar poate cea mai importantă întrebare este cum anume determină acesta *Cunoaşterea Semantică*?

Pentru a răspunde la aceste întrebări va trebui mai întîi de toate să revenim la Elementele primordiale care au determinat infinitatea de Matrici, şi anume Periodicul, Asemanticul şi Semanticul.

Toate acestea trebuiau să fie raportate la un anumit Adevăr doar dacă urma să fie Cunoscute, altfel Adevărul fără Cunoaştere nu şi-ar fi avut nici un sens.

Dacă urmau să devină cunoscute se naşte imediat o altă întrebare şi anume de **cine** ?

Prin faptul că toate acestea sunt deductibile pînă şi lumii noastre întrucît le pot determina aici în această lucrare înseamnă că acestea sunt Cunoscute nu numai de către mine ci şi de către toţi care le vor aprofunda cu timpul.

Dar să fim serioşi, acestea nu se lasă Cunoscute şi nu au apărut doar ca să ne facă nouă plăcere şi nici Existenţa precum nici Factorul Primordial nu a apărut doar că noi să existăm.

Motivul este cu totul altul, şi mai mult decît atît, este total independent de noi. Omul nu este nimic altceva decît un simplu derivat din toată această magnifică Creaţie a periodicului Asemanticului şi Semanticului, care sunt reflectate necontenite de către Oglindă Semantică Primordială a Infinitului, în Tot şi în Toate.

Pentru a afla Motivul Creaţiei va trebui să înţelegem cum a apărut Adevărul care să se raporteze la *Cunoaşterea Semantică* şi care este *Adevărul Semantic*.

Dacă la nivelul Matricei Noastre Adevărul Absolut survine ca fiind un Scop al Instinctului la nivelul Primordial Creaţional nu poate deveni un Scop al Periodicului, Asemanticului şi Semanticului în schimb poate deveni prima Oglindire a Evenimenteului Primordial, cel care va naşte Succesiunea, Oglindire a acestuia în Oglinda Semantică Primordială.

În momentul cînd a apărut Oglindirea, aceasta a fost şi primul Eveniment, devenind Evenimentul Primordial.

Ce a Oglindit aceasta? Periodicul, întrucît Asemanticul este compus la rîndul lui din Semantic şi Periodic. *Astfel a fost determinat Adevărul Semantic.*

Prin excelenţă Adevărul Semantic este un Adevăr Oglindit deci la originea Adevărului Semantic stă Oglinda Semantică. Oricît de ciudat ar părea dar Oglinda este Esenţa care stă la baza Totului şi a Toatelor, ea este Motivul Creaţiei!

Oglindirea Adevărului Semantic de către Oglinda Semantică a determinat Evenimentul Primordial odată cu *Adevărul Semantic*, întrucît Evenimentul Primordial este prima faţă a Adevărului Semantic, iar după aceea acestui Eveniment Primordial i-au Succedat infinitatea de Evenimente?

Întrebarea este pe atît de complicată înţelegerii noastre pe cît devine răspunsul. *Adevărul Semantic* este atemporal, întrucît la acel nivel nici nu putem să ne facem Iluzia că ar exista vreo anumită Dimensiune.

În acest caz vorbim de o succesiune dar fără dimensiunea respectivei succesiuni cu înţelegerea Coeficientului Nostru Logic 2 ne este foarte greu să discernem.

Odată ce *Adevărul Semantic* este determinat de Evenimentul Primordial produs de către Oglindă Semantică iar Evenimentul Primordial este o faţă a Adevărului Semantic, înseamnă că Succesiunea a fost determinată de reflectarea Evenimentului Primordial **„recunoscut”** de către propriul său Adevăr Semantic în Oglinda Semantică. Această recunoaştere a dus la determinarea celui de-al doilea, al treilea Eveniment pînă la Infinit. Este o Succesiune nedimensională, pur evenimenţială.

În termenul de **„recunoscut”** intră instantaneu Cunoaşterea. Astfel Oglinda Semantică Cunoaşte Evenimentul Primordial care are şi atributul de Adevăr Semantic. În concluzie *Adevărul Semantic* este Evenimentul Primordial Recunoscut de Oglinda Semantică Primordială a Infinitului. Primul atribut al Cunoaşterii Semantice este Recunoaşterea şi nu Cunoaşterea, de ce?

Recunoaşterea prin esenţă este „ceva” Cunoscut, uitat şi iarăşi Cunoscut, sau ceva care a mai fost Cunoscut şi înainte de respectiva Cunoaştere. Acest lucru înseamnă că Oglinda Semantică a mai Cunoscut cîndva anterior Evenimentul Primordial şi *Adevărul Semantic*?

Da!

Când şi în ce împrejurări?

Periodicul, Asemanticul şi Semanticul sunt în totalitatea lor un Eveniment Primordial, dar luate parţial, Periodicul va fi mereu opozabil Semanticului, deci şi Evenimentul Primordial va deveni opozabil, unei părţi din propria sa structură care este Periodicul, definit prin parţialitate faţă de Semantic.

Astfel Evenimentul Primordial va fi etern Recunoscut de Oglinda Semantică, Recunoaştere care este baza Cunoaşterii Semantice.

2

Recunoaşterea denotă întotdeauna un precedent al Cunoaşterii. Acest precedent se reduce în cele din urmă la Periodic. Astfel Oglinda Semantică va oglindi mereu un Precedent al Cunoaşterii.

Acest Precedent al Cunoaşterii este de fapt *Conştientizarea Semantică* la fel cum Conştientizarea Matricei Noastre se reflectă în Noţiune sau Factorul Vieţii pentru a putea fi reflectată sub formă de Cunoaştere celui care a emis reflectarea. Abia acum tabloul semantic prinde contur.

Periodicul este Precedentul, Conştientizarea care va fi determinată în Cunoaştere prin Oglinda Semantică.

Ce anume a determinat această Conştientizare care constă în precedentul Cunoaşterii şi anume în Periodic am explicat detailat pînă acum.

De ce nu i se poate atribui înţelesul de Cunoaştere acelui Precedent şi nu de Conştientizare?

Răspunsul constă în faptul că Oglinda Semantică nu poate reflecta aceeaşi Cunoaştere pe care o primeşte, întrucît şi-ar pierde calitatea de Oglindă care constă întocmai în receptarea unui anumit reper pe care-l transformă în imagine oglindită, imagine care poate fi cunoscută întotdeauna de alte şi alte repere dacă acestea au capacitatea de a Cunoaşte imaginea respectivă.

Astfel Precedentul Cunoaşterii devine un anumit reper şi nu o Cunoaştere.

Dar datorită faptului că Precedentul Cunoaşterii trebuie să fie tot o Cunoaştere, însă o Cunoaştere – Reper, această Cunoaştere – Reper este de fapt o Conştientizare care reprezintă Reperul Cunoaşterii.

Cu toate acestea orice alt Reper poate să fie orice altceva decît Conştientizare.

De ce acest Reper al Cunoaşterii devine Conştientizare?

Este adevărat că orice alt Reper în afară de Conştientizare care şi ea la rîndul ei este un Reper ce se va oglindi în Oglinda Semantică, este cu totul altceva decît Conştientizare.

Poate fi orice alt Înţeles posibil, dar orice Reper atunci cînd se reflectă în Oglinda Semantică pentru a fi transformat în Imagine, deci în Cunoaştere, devine nemijlocit Conştientizare.

Prin procesul de Conştientizare fiecare Reper primeşte din partea elementului Oglindă în care acesta se Oglindeşte caracteristică de a fi **asimilat** de către Oglindă.

În momentul evenimenţial cînd un anumit Reper este asimilat de către Oglindă, acesta devine implicit Conştientizare urmînd să fie transformat în Cunoaştere de către Oglindă.

Trebuie făcută o remarcă şi anume procesul de Cunoaştere nu are loc din momentul evenimenţial al asimilării Reperului de către Oglindă.

Am spus evenimenţial, întrucît procesul de asimilare se structuralizează pe un anume Eveniment.

Acesta este un Eveniment, acela al Asimilării şi nu al Cunoaşterii. Transformarea Conştientizării în Cunoaştere coincide cu schimbarea Evenimentului Asimilării Reperului care este Conştientizarea cu Evenimentul reflectării Imagistice de către Oglindă a Reperului care este Cunoaşterea.

Astfel Cunoaşterea devine un Eveniment al reflectării Imagistice a unui anumit Reper, pe cînd la nivelul Conştientizării această Imagine lipseşte.

Pentru a fi mai explicit să ne imaginăm că ne aflăm într-o pădure de mulţi ani şi nu avem nici o Oglindă la noi.

Odată cu trecerea timpului am uitat cum arătăm, dar avem Conştientizate anumite repere despre cum anume am putea arăta, dar toate acestea fără a avea vreo Imagine despre cum arătăm.

Cel mult putem să ne amintim o Imagine datorată unei alte Cunoaşteri anterioare despre cum arătam. Deodată în faţa noastră apare un lac cu o apă limpede.

Atunci ne vine ideea de a ne privi în unduirile cristaline ale apei.

Abia în acel moment vom realiza Imaginea noastră, deci actul de Cunoaştere se va împlini, precedat de actul de Conştientizare despre noi.

Bineînţeles că acest exemplu este foarte departe despre ce anume demonstrez eu aici, dar este la fel de sugestiv.

Noi oamenii nu putem face diferenţierea dintre Conştientizare şi Cunoaştere decît într-o măsură foarte restrînsă, şi atunci doar pe baza anumitor abstractizări şi nicidecum pe anumite simţuri, care atribuie procesul de Conştientizare celui de Cunoaştere.

Mirosul, văzul, auzul, tot ceea ce simţim noi, atribuim nemijlocit procesului de Cunoaştere fără a realiza Conştientizarea în sine, pe care o atribuim samavolnic Cunoaşterii.

Acest joc al Imaginii precedente cu Imaginea actuală face parte tot din Iluzia Vieţii la Om, pe cînd atunci cînd afirm despre adevărata Conştientizare aceasta nu se mai asimilează Imaginii ci Reperului care va deveni Imagine pe baza unei Oglinzi.

Revenind poate la cea mai tulburătoare întrebare care se poate pune vreodată şi anume de ce este Oglinda Motivul Creaţiei?

Pînă acum cred că am disertat pe toate părţile posibile subiectul Oglindirii şi al Oglinzii, încercînd să ajung în „măruntaiele” acestui proces care este cel al Oglindirii.

De ce o Creaţie atît de grandioasă se axează pe Oglindă şi mai ales foloseşte Oglinda ca fiind drept Motiv al său?

Vorbind de Creaţie avem nevoie de un Creator al acestei Creaţii, întrucît orice Creaţie are Creatorul Său!

Cine să fie Creatorul Oglinzii Semantice?

Periodicul, Asemanticul şi Semanticul vom afirma pînă acum. Dar pe acestea cine anume le-a creat?

Răspunsul constă tot în Oglindă.

Adineaori am vorbit despre Precedent, Conştientizare şi Cunoaştere Semantică. Care putea fi Precedentul Oglinzii Semantice, al Cunoaşterii reflectate de către aceasta dacă nu Periodicul ce reprezenta un anumit Reper ce urma să devină Conştientizat tot de către Oglindă.

Care este Precedentul Oglinzii Semantice?

Periodicul.

Care este Precedentul Periodicului?

Conştientizarea Sa ca Reper.

Care este Precedentul Conştientizării ca Reper?

Oglinda Semantică.

Care este Motivul Creaţiei?

Oglinda Semantică!

Ce este Oglinda?

Reflecţie!

Ce este reflecţia?

Cunoaştere.

Ce este Cunoaşterea?

O Imagine a unui Reper Precedent, o Imagine a Conştientizării?

A cărei Conştientizări?

A Precedentului.

Al cărui Precedent?

Al Cunoaşterii!

Concluzia: ***Motivul Cunoaşterii este Cunoaşterea care devine şi Motivul Creaţiei.***

Astfel Motivul Creaţiei se surclasează ca fiind *Scopul Semantic.*

Scopul Semantic este cel care determină la rîndul său *Adevărul Semantic* şi implicit Destinul Semantic al acestuia precum Scopul Matricei Noastre prin Instinct, transformat în Scopul Instinctului, determină Adevărul Absolut.

Adevărul Semantic a fost determinat de Evenimentul Primordial produs odată cu reflectarea Periodicului de către Oglindă Semantică.

La creaţia Adevărului Semantic intervine Evenimentul Primordial, Oglinda Semantică şi Periodicul, cel care prin reflectarea sa în Oglinda Semantică determină Evenimentul Primordial.

Astfel Oglinda precede Adevărului Semantic, deci şi Motivul Creaţiei sau Scopul Semantic precede Adevărului Semantic, dar nu îl determină în totalitate cum este în cazul Matricei Noastre, şi anume Scopul determină Adevărul Absolut, ci Periodic datorită Precedentului.

3

Scopul Semantic determină Cunoaşterea iar aceasta datorită Precedentului care este caracteristica principală a Cunoaşterii Semantice, determină Reperul care tot datorită Precedentului se va Asimila Cunoaşterii Semantice prin Conştientizare Semantică urmînd ca aceasta să fie transformată la rîndul său în Cunoaştere Semantică.

De cîte ori se produce procesul de Cunoaştere Semantică are loc un Eveniment şi astfel este determinat şi *Adevărul Semantic şi Destinul Semantic.*

Trebuie făcută neapărat remarca că la început *Adevărul Semantic* a fost determinat de către Evenimentul Primordial care s-a produs numai o singură dată dar după aceea toate Evenimentele care s-au succedat s-au bazat pe acelaşi Adevăr Semantic produs de către Evenimentul Primordial şi nu pe un nou şi nou Adevăr Semantic cu Destin Semantic.

Astfel datorită Periodicului, Scopul Semantic se va raporta la *Adevărul Semantic* determinat de Evenimetul Primordial de cîte ori va avea loc un nou şi nou proces de Cunoaştere, dar trebuie făcută din nou remarca că Scopul Semantic participă la determinarea Adevărului Semantic doar o singură dată şi anume atunci cînd se produce Evenimentul Primordial, şi nu de cîte ori acesta este accesat de către *Cunoaşterea Semantică*.

În schimb *Adevărul Semantic* va rămîne determinat mereu parţial de către *Cunoaşterea Semantică* datorită Precedentului.

Adevărul Semantic va fi cel a cărui caracteristică principală va consta în Precedent.

Adevărul Semantic va deveni Precedent pentru *Cunoaşterea Semantică* datorită Evenimentului Primordial şi odată cu acesta responsabil de Conştientizarea Reperului viitoarei Cunoaşteri Semantice care se va Succeda alături de un nou Eveniment şi o nouă Imagistică a acestuia.

Odată ce poate fi determinat Scopul Semantic, prin faptul că acesta se datorează Cunoaşterii Semantice ca fiind principalul Motiv al Creaţiei, atunci Cunoaşterea Semantică mai este opusă Adevărului Semantic precum se întîmpla în Universele inteligibile ale Factorului Nostru Creator sau nu?

Pentru a rezolva acest deziderat va trebui mai înainte de toate să realizăm imagistica structurală Adevărului Semantic şi a Cunoaşterii Semantice, din punctul de vedere al Scopului Semantic.

Care este Scopul Semantic în afară de Cunoaşterea Semantică? Nici un altul.

Scopul Semantic nu are drept ţintă Adevărul Semantic ca şi în Universele Matricei Noastre ci Cunoaşterea Semantică.

Oglinda Semantică reprezentată aici prin Cunoaştere Semantică şi Conştientizare Semantică, întrucît Conştientizarea Semantică este Asimilarea Reperului de către Oglindă Semantică.

Scopul Semantic acela al Creaţiei este Cunoaşterea Semantică iar Adevărul Semantic este determinat de către Oglindă Semantică odată cu primul Eveniment, care este şi Evenimentul Primordial.

De aici rezultă că nu Adevărul Semantic este cel care a determinat Cunoaşterea Semantică ci Cunoaşterea Semantică a fost cea care a determinat Adevărul Semantic prin primul său Eveniment.

În acest caz Cunoaşterea Semantică este aceea care reflectă Adevărul Semantic prin Oglinda Semantică care este Infinitul, şi astfel şi Adevărul Semantic devine Cunoaştere, ori de cîte ori este reflectat de către acesta asupra reperelor care devin Asimilate datorită Precedentului, deci Evenimentului Primordial şi implicit cu acesta al Adevărului Semantic într-o nouă Conştientizare.

Cu toate acestea şi Precedentul se datorează la obîrşiile sale tot acelei Oglinzi Semantice. Astfel Adevărul Semantic este în funcţie de Cunoaşterea Semantică şi nu invers cum se întîmpla în Universele Coeficienţilor Logici unde Cunoaşterea se raportează Adevărului devenind opusă acestuia.

Odată ce vedem că o mare parte din procesele, fenomenele şi determinările logice ale lumii noastre se regăsesc şi în înţelesurile Semantice acest fapt înseamnă că toate înţelesurile care-i survin Omului în timpul vieţii se regăsesc şi în înţelesurile Semantice?

În primul rînd Omul posedă înţelesul de Semantică pe care-l atribuie anumitor domenii, inclusiv celui lingvistic, logic, etc.

Cu toate acestea din punct de vedere filosofic se poate vedea că Semantica primeşte cu totul şi alte valenţe, întrucît atunci cînd atribui un anumit sens sau semnificaţie unui fenomen sau proces în cadrul unui raţionament sau altul acest proces sau fenomen poate să primească o multitudine de conotaţii şi determinări sau nedeterminări în funcţie de determinant sau determinat, mai ales atunci cînd în ecuaţie intervin anumite Dezvoltări Exponenţiale sau alte şi alte Elemente care fenomenologic pot sau nu să primească anumite caracteristici determinate de fenomene în plină expansiune.

Din acest punct de vedere, Semantica Coaxiologică poate să conchidă toate înţelesurile Omului, doar că acestea vor fi reflectate în cadrul sistemului în funcţie de raţionamentele fenomenologice aflate în reflecţie.

Să luăm Cunoaşterea Semantică care se realizează prin transformarea Conştientizării Semantice prin Oglinda Semantică în Cunoaştere Semantică.

Ce anume poate fi această Cunoaştere Semantică, noi ştim, dar care este elementul sau Elementele pe care aceasta le reliefează?

În Oglinda Semantică se reflectă Periodicul, deci Parţialul, caracterizat la început ca fiind acea parte care este atribuită ***lipsei*** Asemanticului, caracterizat atît prin Semantic cît şi prin ***Lipsa*** acestuia, datorat ***lipsei Înţelesului*** care devine Înţeles tocmai prin această ***lipsă***.

Astfel în Oglinda Semantică se va reflecta spre a fi reliefată în Cunoaştere Semantică tocmai această **lipsă**, care va fi şi primul Element al Cunoaşterii Semantice, şi care la rîndul său îi va determina acesteia caracterul său infailibil şi anume, acela de a ataşa **Lipsa** alături de fiecare Element reliefat de Cunoaşterea Semantică.

Prin urmare nu Cunoaşterea Semantică va determina noi şi noi Elemente cum este cazul Cunoaşterii Deschise sau Cunoaşterii Închise ale Factorului Nostru Creator, ci aceste Elemente vor fi reflectate la rîndul lor odată create de către celelalte tipuri de Cunoaşteri şi către Oglindă Semantică, iar odată asimilate de către această vor deveni Elemente ale Conştientizării Semantice, urmînd să fie reliefate în cele din urmă, prin transformarea Conştientizării Semantice datorată Oglinzii Semantice în Cunoaştere Semantică şi implicit în Element Semantic al acestei Cunoaşteri.Sub acest auspiciu fiecare Element al oricărui tip de Cunoaştere este reliefat la rîndul lui odată creat de acel tip de Cunoaştere şi de către Cunoaşterea Semantică.

Revenind la unul dintre aceste Elemente cum este cazul Fiinţei, Element care aparţine Cunoaşterii Închise ale Factorului Nostru Creator şi care este rezultatul reflectării Existenţei în Noţiune.

Cîndva spuneam, citez:” Fiinţa este şi posesoarea caracteristicii de a da Dimensionalitate Existenţei prin Cunoaşterea Actului de Conştientizare”, dar şi că „Actul prin care Fiinţa dă Dimensionalitate Existenţei prin reflectarea acesteia în elementul Oglindă care este Factorul Vieţii se numeşte fiinţare.” închei citatul. Acest fapt indică că Fiinţa poate da Dimensionalitate Existenţei pe mai multe căi, în primul rînd prin Cunoaşterea Actului de Conştientizare, dar şi prin reflectarea acesteia în elementul Oglindă care este Factorul Vieţii, proces care poartă numele de fiinţare.

Despre fiinţare am mai scris şi că, atunci cînd Amprenta Omului se reflectă în Fiinţă primeşte Fiinţarea de la aceasta, deci Fiinţează.

Dar oare pentru a *fiinţa* Amprenta Omului nu trebuie mai înainte de toate să se reflecte şi în Fiinţă cît şi în Factorul Vieţii?

Nu neapărat voi răspunde eu, tocmai pentru că o face. Cum adică?

Fiinţa se reflectă în Factorul Vieţii cu mult înainte din punct de vedere determinativ şi nu temporar că Amprenta Omului să Existe. Astfel atunci cînd Amprenta Omului se reflectă în Fiinţă, Fiinţa Fiinţează deja!

La prima reflectare a Existenţei în Noţiune a fost determinată Fiinţa, la a doua Factorul Vieţii, la a treia alt Element de Prim Ordin ca şi acestea urmînd ca şirul reflectărilor

Existenţei în Noţiune să continue la Infinit determinînd noi şi noi Elemente de Prim Ordin unde fiecare în parte va poseda propriile sale caracteristici, ducînd la dezvoltări şi determinări din ce în ce mai diverse.

Odată creată Fiinţa se va reflecta nu numai în Factorul Vieţii care devine o Oglindă pentru aceasta dar şi Oglinzii Semantice care este reprezentată de Infinit şi caracterizată de către Periodicul reflectat în aceasta ca fiind *Lipsa* unei parţialităţi, fapt care duce la structuralizarea Infinitului. Mai înainte de toate Fiinţa va fi Asimilată spre Conştientizare Semantică primind calitatea de Fiinţă Asimilată Periodicului, sau Parţialului.

În această calitate Fiinţei îi va *lipsi* mereu o parte care după reflectarea sa în Oglinda Semantică va fi reliefată prin *Lipsa* Fiinţei, care este Cunoaşterea Semantică a Fiinţei.

Astfel Cunoaşterea Semantică a Omului este *Lipsa* lui, precum a Factorului Vieţii, *Lipsa* Factorului Vieţii, iar pentru fiecare Element al oricărui tip de Cunoaştere atunci cînd atribuim acest Element Cunoaşterii semantice vom ataşa întotdeauna particula:" *Lipsa"* urmată de denumirea elementului respectiv.

Orice proces, lucru sau fenomen generat de caracteristicile acestor Elemente care va fi reflectat în Oglinda Semantică pentru a deveni Cunoaştere Semantică, odată devenit Cunoaştere Semantică va primi şi acesta particula „*Lipsa*" înaintea denominaţiei sale.

4

Omul reflectat în Oglinda Infinitului apare ca Lipsa lui, dar mai mult decît atît Dimensionalitatea reflectată în Oglinda Semantică a Infinitului apare ca Lipsa acesteia.

Faptul că totul este o minciună ştiam, dar că pînă şi minciuna este o minciună, deci nici minciuna nu este cel puţin o minciună datorată Iluziei Vieţii, nu realizăm aceasta pînă acum.

Odată ce minciuna este o minciună atunci ea devine un adevăr, tocmai prin faptul că este minciună.

Adevărul reflectat în Oglinda Semantică constă în lipsa Adevărului, iar a Minciunii în Lipsa Minciunii, fapt care duce mereu la o continuitate şi deci la periodicitatea infinită a acestora, întrucît Lipsa minciunii este un adevăr prin faptul că minciuna lipseşte dar acest Adevăr lipseşte şi el fiind o Minciună.

Fiecare Gînd al Omului se reflectă la Infinit datorită Oglinzii Semantice prin Lipsa Gîndului.

Astfel Iubirea, Absolutul, Frumuseţea, Plenitudinea, dar şi Amăgirea, Angoasă, Îndoiala, se reflectă la Infinit datorită Oglinzii Semantice prin Lipsa acestora.

Aşadar Oglinda Semantică este un arbitru nemilos care reliefează atît binele cît şi răul Coeficientului Logic 2 al lumii noastre prin Lipsa lor.

Binele este reliefat Semantic prin Lipsa lui, precum Răul prin Lipsa lui, dar rog mare atenţie, întrucît, atribuind particula „Lipsa" înaintea cuvîntului, aceasta nu înseamnă că Lipsa Binelui este inversul Binelui care este Răul, şi nici faptul că Lipsa Răului este inversul Răului care este Binele, ci mai înainte de toate Lipsa Binelui înseamnă URMA pe care o lasă Binele reliefat de Cunoaşterea Semantică.

Acesta este unul dintre cele mai importante principii prin care Semanticul îşi lasă tiparul în Matricile pe care le creează ca mai apoi tot el să fie cel care va reliefa Urma elementelor, lucrurilor, proceselor şi fenomenelor, aflate în dezvoltările şi determinările acestor Matrici.

Odată primind Urma tuturor celor de adineaori, Semanticul va fi responsabil de umplerea acestei Urme cu Forma care să o Întregească, această Formă fiind un nou şi nou Bine sau un nou şi nou Rău caracterizat mereu prin Lipsa acestora care devine motorul principal în acest caz responsabil la rîndul său cu umplerea Urmei, întrucît şi Lipsa Urmei va determina la rîndul său Forma, tot datorată Oglinzii Semantice.

Vă mai amintiţi cînd făceam afirmaţia referitoare la Matrici, dar mai ales la Matricea Noastră, despre faptul că Ea este Urma în care va primi Forma Instinctul?

Ei bine cred că orice alte comentarii acum ar fi de prisos, întrucît Urma se datorează în primul şi primul rînd Oglinzii Semantice care este Infinitul.

De aceea fiecare Gînd lasă o anumită Urmă în care se va forma o nouă şi nouă Amprentă, una dintre aceste Amprente fiind şi Amprenta Omului.

Nu întîmplător am afirmat pînă acum că raportarea Cunoaşterii Închise la Cunoaşterea Deschisă în Factorul Vieţii creează un anume Înţeles care este Viaţa iar în altă parte am afirmat despre posibilităţile de reflectare ale Fiinţei care nu sunt numai în Factorul Vieţii cît şi în Noţiune sau în alte şi alte Oglinzi determinînd Viaţa.

Prin Viaţă înţeleg nu numai Actul de Fiinţare în sine dar mai ales conştientizarea acestuia.

În urma Actului de Fiinţare se nasc Dimensiunile.

Dimensionalitatea survine odată cu reflectarea Existenţei în Fiinţă dar Dimensionalitatea nu este Fiinţă ci una din caracteristicile pe care le are Fiinţa alături de aceea de Fiinţare.

Viaţa Conştientă poate surveni nu numai la nivelul Fiinţei şi Factorului Vieţii cît şi la nivelele infinităţilor de Elemente care le succed pe acestea.

Viaţa poate fi în ultimă instanţă chiar şi prin Lipsa Fiinţei, dacă se realizează o Conştientizare unde lipseşte Dimensionalitatea sau Fiinţarea, adică reflectarea fiinţei în Factorul Vieţii pentru a Conştientiza propriile sale caracteristici.

Dacă fiecare lucru, lege, proces, fenomen, Element sau orice altă structură sau întreg sau parţial de orice altă natură ar fi, este Asimilat spre Conştientizare de Oglinda Semantică, care îi reliefează Conştientizarea în Cunoaştere atribuindu-i Lipsa acestuia, deci URMA sa, atunci înseamnă că fiecare lucru, proces, fenomen, Element de orice altă structură sau întreg sau parţial primeşte calitatea de a fi OGLINDIT cît şi calitatea de Oglindă, întrucît orice Oglindă reprezentată prin Lipsa ei este o Neoglindă care reprezentată prin Lipsa sa devine iarăşi Oglindă.

Aceasta este una dintre cele mai importante legi ale Oglinzii.

Cîndva referitor la energie am afirmat că Esenţa energiei constă în Conştientizare.

Acum am ajuns în faza în care putem extinde această explicaţie şi anume din punct de vedere Semantic.

Astfel **Esenţa energiei constă în Conştientizare care este de fapt o Asimilare a Oglinzii Semantice datorată Parţialului, deci Periodicului, care se explicitează prin Lipsa parţială al unui Înţeles al Asemanticului, întrucît Asemanticul este o parte Semantic şi o parte Periodic datorită Înţelesului Neînţeles care este un alt Înţeles dar care are inserat în el atît Înţelesul cît şi opusul acestuia.**

Prin aceasta se caracterizează Asemanticul, faţă de Înţelesul Înţeles al Semanticului, iar ***Lipsa*** Înţelesului pe jumătate sau parţial din Asemantic este datorată Periodicului sau Parţialului cum l-am mai denumit.

Prin urmare, ***Lipsa este, rămîne şi va fi, Esenţa Energiei. Din această Lipsă se trag toate cîte sunt dar mai ales cîte nu sunt. Tot ceea ce va determina Mişcarea sau Transformarea se datorează acestei Lipse. Odată realizat procesul de Cunoaştere în urma Conştientizării s-a realizat prima Mişcare sau Transformare.***

De ce folosesc ambele înţelesuri, atît pe cel de Mişcare cît şi pe cel de Transformare?

Întrucît ambele au aceeaşi rădăcină comună şi acelaşi determinant comun care constă într-o Oglindă care primeşte Conştientizarea pe care o transformă în Cunoaştere.

Transformarea în acest caz nu este Mişcare, întrucît nu se mută dintr-un anume loc în altul nici Conştientizarea şi nici Cunoaşterea ci prima se transformă în cealaltă pe cînd Mişcarea înseamnă neapărat mutarea sau translatarea unui lucru, fenomen sau Element dintr-un loc în altul.

Un asemenea exemplu este atunci cînd Oglinda reflectă o Cunoaştere Semantică, Deschisă sau Închisă într-un anume Coeficient Logic cu însemnătate de mutare sau translatare a unui lucru, fenomen sau Element.

Important este că în ambele cazuri cel responsabil de Mişcare şi Transformare a fost Oglinda, Conştientizarea şi Cunoaşterea.

5

Cunoaşterii Semantice i se pot atribui toate celelalte Cunoaşteri pe care noi nu le putem identifica, şi care formează infinitatea de Cunoaşteri alături de Cunoaşterea Deschisă a Stării de Fapt sau Cunoaşterea Închisă a Factorului Creator, datorită faptului că absolut toată infinitatea de tipuri de Cunoaştere se va Oglindi şi va fi Oglindită de către Cunoaşterea Semantică, care este mama tuturor tipurilor de Cunoaştere.

Cred că nu mai are rost să afirm că fiecare Cunoaştere în parte, Deschisă, Închisă, etc; este un anumit tip de Cunoaştere.

La fel se întîmpla şi cu Adevărul Semantic şi toate celelalte lucruri, fenomene, procese sau alte şi alte reprezentări care nici măcar nu ne sunt Cunoscute în vreun fel sau altul.

Odată ce toate acestea primesc particula Semantică alături de Înţelesul lor, toate acestea definesc nu numai faptul că sunt la originea originii, acestor înţelesuri dar mai mult decît atît faptul că toate aceste Înţelesuri Semantice reprezintă nu numai originea Înţelesului ataşat alături de cuvîntul Semantic dar implicit *Urma* oricărui *alt tip* de astfel de Înţeles care poate fi Cunoscut sau chiar Necunoscut!

Astfel Starea de Fapt Semantică, de exemplu, va fi Urma pe care o umple Starea de Fapt a Matricei Noastre dar totodată va reliefa şi Urma la toate celelalte posibile tipuri ale tuturor Stărilor de Fapt posibile din alte Matrici.

De data aceasta am ajuns la un fenomen mai mult decît interesant şi anume odată ce Starea de Fapt Semantică va reliefa şi Urma tuturor celorlalte posibile Stări de Fapt din alte Matrici, înseamnă că toate Stările da Fapt din toate Matricile au aceeaşi Formă dacă au aceeaşi Urmă!

Dacă ne-am ghida după anumite circumstanţe ale Coeficientului Logic 2, aşa ar trebui să fie, ceea ce ar însemna că toate Stările de Fapt sînt la fel indiferent de Matrice sau de o altă Stare de Fapt ale Matricei respective.

Cu toate acestea nu este absolut deloc astfel întrucît acea Urmă este caracterizată de Lipsă, iar Lipsa este un parţial, din Asemantic care nu este nimeni altcineva decît Periodicul.

Periodicul devine un Înţeles al Lipsei Înţelesului din Asemantic, care se reflectă la rîndul său în Oglinda Semanticului prin Asimilare, devenind Conştientizare Semantică şi mai pe urmă Cunoaştere Semantică.

Odată ce Urma Oglinzii Semantice este un Înţeles al Lipsei Înţelesului, iar fenomenul sau lucrul Oglindit în Oglinda Semantică este un Înţeles, datorat Cunoaşterii Deschise în acest caz, acest Înţeles se va reflecta la rîndul său prin Asimilare devenind Conştientizare Semantică în Oglinda Semantică, care este un Înţeles, dar alături de acest Înţeles va interveni şi Periodicul, ca Înţeles al Lipsei Înţelesului, fiind cel care face încă de la început departajarea dintre o reflectare şi alta a Oglinzii Semantice, fiind responsabil cu calitatea de a Oglindi a

Oglinzii Semantice şi mai mult decît atît cu aceea de a structuraliza această Oglindă Semantică prin Succesiunea evenimenţială, raportată la Evenimentul Primordial.

Prin urmare orice Înţeles care se reflectă în Oglinda Semantică primeşte calitatea de Înţeles cît şi aceea de Lipsă a Înţelesului, deci Înţelesul Stărilor de Fapt reliefate de către Cunoaşterea Semantică va fi mereu altul chiar dacă vor avea o Urmă comună.

II.1.4.CAPITOLUL 4
ONTOLOGIA SEMANTICĂ, NEOONTOLOGIA SEMANTICĂ, SEMANTICA COAXIOLOGICĂ, STRUCTURALIZAREA SEMANTICĂ A MATRICEI NOASTRE

1

Lipsa este şi determină totodată absolut Totul, de la cel mai primordial nivel posibil. Puteam pînă acum folosi expresii ca „originea Totului" sau altele, care să întregească o atare explicaţie, dar acestea nu reliefau decît totul cu privire la structuralizarea Matricilor sau ale Matricei Noastre sau chiar a lumilor Factorului Nostru Creator, pe cînd atunci cînd vorbim de originea celui mai primordial nivel posibil, vorbim de Periodica Parţiabilitate a Asemanticului care se reflectă în Semantic, care este **Lipsa.**

Privind din punct de vedere Coaxiologic, această Lipsă care se reflectă în Oglinda Semantică, Oglindă căreia i se raportează toate cîte sunt şi cîte nu sunt, fiind reprezentată în Lumea noastră de Infinit, va reliefa atît Mătricile, cît şi structuralizările lor.

Printre aceste Matrici se regăseşte bineînţeles şi Matricea Noastră, a cărei structuralizare este reliefată de către Oglinda Semantică prin Starea de Fapt Semantică, Instinctul Semantic, cît şi restul de reprezentări care participă la întregirea structuralizării Matricei Noastre.

Cu toate acestea Instinctului Semantic îi va urma Scopul acestuia, iar Scopul va avea inserat în el nu numai partea sa de Scop care va determina Adevărul Absolut, cît şi partea sa Semantică, precum Instinctul sau şi alte Elemente din Structura Matricei Noastre care o vor face la fel, determinând Adevărul Absolut.

Prin urmare Adevărul Absolut va conţine atît partea sa Semantică cît şi partea sa ca urmare a structuralizării Matricii Noastre. Astfel se naşte cea mai importantă lege a Coaxialismului şi anume:

Fiecare lucru, fenomen, proces sau Element va conţine atît partea sa Semantică ca urmare a Originii sale reliefat de Oglinda Semantică, cît şi a reflectării sale necontenit şi nemijlocit atît în Oglinda Semantică a Infinitului cît şi în Oglinda – Element ce aparţine structuralizării Matricei sale. Prin urmare, orice face parte din structuralizarea unei anumite Matrici, se reflectă în Oglinda Semantică de două ori în cazul Coeficientului Logic 2 şi anume prin Originea sa cît şi prin calitatea sa regăsită în structuralizarea Matricii.

Această lege este valabilă în funcţie de Coeficientul Logic care o raţionalizează, enunţul ei devenind schimbat, în cazul cînd percepem şi raţionalizăm pe baza unui Coeficient Logic 100.

Atunci va fi percepută structuralizarea unei Matrici ca fiind reflectată în Oglinda Semantică de 100, iar la nivel Infinit de un Infinit de ori, deci fiecare parte infinită din structuralizarea unei Matrici se va reflecta în Oglinda Semantică în totalitate sub toate aspectele ei.

Oglinda Semantică a Infinitului reflectă Totul Creat din două puncte diferite, atît ca Tot, cît şi ca Origine a acestui Tot, pentru Coeficientul Logic 2, dar alături de acest Tot şi Originea acestui Tot în Coeficientul Logic 100 mai vorbim şi de alte opusuri ale acestui Tot luat ca Întreg cît şi al Originii acestui Tot. Abia în această ipostază putem vorbi cu adevărat de un Tot, dacă Adevărul pe care-l cunoaştem nu ar fi o mare Iluzie, regăsită pînă şi în infinitatea de Coeficienţi Logici cu care se poate reliefa orice raţionament posibil. În schimb raţionamentul acestei lumi poate procesa doar prin Coeficientul Logic 2. Chiar şi aşa faptul că reuşim să facem o astfel de aplicaţie ne apropie oarecum într-o anumită măsură de Tot şi implicit de Adevăr.

Cum fiecare Element are atît partea sa Semantică cît şi partea sa structurală sau Matriceală, putem defini Scopul Matricei ca fiind atît un Scop Semantic prin Perioada sa care reprezintă Lipsa încă de la Originea Totului, cît şi Scop Matriceal.

De acum înainte termenul de Originea Totului va însemna reflectarea Periodicului în Oglinda Semantică.

Scopul Semantic este cel care va determina în Matricea Noastră denumită şi Matrice – Scop, Instinctul Semantic, al cărui Scop Semantic va determina partea Semantică a Adevărului Absolut, pe cînd Scopul Matriceal va determina Instinctul Matriceal, al cărui Scop Matriceal va deveni Adevărul Absolut.

Trebuie observat că fiecare Element regăsit în structuralizarea Matricei primind o parte Semantică, această parte Semantică nu numai că se regăseşte sub acelaşi „acoperiş” cu elementul respectiv dar orînduirea structuralizării Matricei se datorează Matricei respective ale cărei Elemente sînt înfăşate în mantia Semanticului.

Mai mult decît atît, am definit pînă acum ce anume este Adevărul Semantic şi Cunoaşterea Semantică. Atunci cînd reliefăm partea Semantică a Adevărului Absolut sau al Cunoaşterii Absolute de exemplu, este impropriu să o denumim tot Adevăr Semantic sau Cunoaştere Semantică întrucît acestea chiar dacă sînt parte Semantică a Adevărului Absolut şi al Cunoaşterii Absolute ele nu sunt sub nici un fel Adevăr Semantic şi Cunoaştere Semantică ci mai degrabă reflectarea Adevărului Absolut în Semantic.

Acelui Semantic al Adevărului Absolut îi aparţine în primul şi primul rînd reliefarea Adevărului Absolut în Semantic ceea ce Adevărului Semantic nu i se va întîmpla, întrucît Adevărul Semnantic precede cu mult Adevărul Absolut, iar Adevărul Semantic sau Cunoaşterea Semantică nu sunt sub nici un fel reflectarea Oglinzii Semantice sau a Originii Totului în acestea două.

Astfel de acum încolo fiecare astfel de parte Semantică ale unor Elemente din structuralizarea unei Matrici va primi denumirea de Parte Semantică Matriceală.

Adevărul Absolut va avea Partea sa Semantică Matriceală, precum Cunoaşterea Absolută la fel.

Partea Semantică Matriceală a Scopului Matricei va Determina Partea Semantică Matriceală a Instinctului acest proces ajungînd pînă la cele mai îndepărtate Amprente din Universele Existenţei sau ale altor Personalizări, în subsidiar cu alţi Factori Creatori şi structuralizările Lor la nivelele descrise mai sus.

Care este Partea Semantică Matriceală a Factorului Primordial dar a „EU” -lui Său?

Atunci cînd datorită Părţii Semantice Matriceale a Instintului a Spus „EU” s-a raportat la Infinitatea de Părţi Semantice ale Factorilor Creatori.

Această frază necesită poate cea mai profundă reflecţie din întreg Coaxialismul.

În ce constă Partea Semantică Matriceală a Instinctului?

În Perioadă deci în Lipsa Instinctului Matriceal.

Ce defineşte Lipsa Instinctului Matriceal?

Lipsa Înţelesului Instinctual.

Această Lipsă a Înţelesului Instinctual care este Partea Semantică Matricească a Instinctului se raportează la Partea Matricească a Instinctului care este tocmai Înţelesul Instinctual, atunci Părţile Semantice şi Matriceale ale Instinctului se traduc prin Lipsa Înţelesului Instinctual raportat la Înţeles Instinctual.

Lipsa Înţelesului este un Înţeles şi se va regăsi în Înţeles.

Astfel Semanticul Instinctului Matriceal este un Înţeles definit prin Lipsa Instinctului Matriceal.

Unde este Instinctul Matriceal?

Alături.

Se raportează la El dar îi reliefează Urma datorită Oglinzii Semantice.

Atunci cînd Factorul Primordial spune „EU” acel „EU” este caracterizat în primul rînd de Urmă şi Formă, de Semantic şi Matriceal prin Instinct.

Partea Semantică a „EU” -lui Primordial al Factorului Primordial constă în Lipsa Înţelesului acestuia, precum partea Matricească în Înţelesul acestuia.

Lipsa Înţelesului este un Înţeles în sine.

Aici intervine Perioada Semantică, cea care derivă din Asemantic.

Înţelesul în sine al Lipsei se repercutează asupra Înţelesului „EU” -lui ca fiind:

O LIPSĂ DIN MINE!

Aceasta este Esenţa „EU” -lui Primordial, unde „Mine” reprezintă „EUL”

Pe bazele acestui raţionament se clădeşte întreaga infinitate minus Unu de Factori Creatori faţă de care se raportează Factorul Primordial.

Mai mult decît atît şi *Esenţa* Adevărului Absolut este determinată ca fiind: *O Lipsă din Mine!*

O Lipsă din Mine, afirmă la rîndul lor toţi Factorii Creatori atunci cînd îşi determină lumile propriilor Lor structuralizări.

Factorul Primordial atunci cînd a determinat Cunoaşterea Absolută rostind datorită Instinctului acest „EU”, ca fiind Lipsă din El, a fost momentul unic prin care Adevărul Absolut ce recunoaşte **Lipsă Din El** a determinat *Cunoaşterea Absolută*, ca fiind tocmai această **Lipsă din El**, pe baza căruia se înfiripă Gîndul Originar ce include Întregul atît *Adevărul Absolut* format *înaintea* Factorului Primordial cît şi Cunoaşterea Absolută formată *după* Factorul Primordial.

Acest fapt este momentul unic prin care Adevărul Absolut devine *inversul* Cunoaşterii Absolute. Atunci cum poate fi determinată Partea Semantică a Cunoaşterii Absolute Matriceale?

Odată ce Adevărul Absolut este definit prin: O Lipsă din Mine, acesta defineşte ca fiind Lipsă tocmai Cunoaşterea Absolută!

Atunci cînd o defineşte ca fiind Lipsă o recunoaşte, ca făcînd parte din El dar sub Formă de Lipsă. Este cu atît mai interesant cu cît observăm faptul că Partea Semantică a Adevărului Absolut Matriceal este tocmai o lipsă din El!

Acest fapt ne duce la faptul absolut surprinzător să constatăm că:

Partea Semantică a Adevărului Absolut Matriceal este întocmai Partea Matricească a Cunoaşterii Absolute, iar Partea Semantică a Cunoaşterii Absolute Matriceale este Adevărul Absolut Matriceal.

Acest fapt îi dă o şi mai mare Importanţă Instinctului, şi anume, Instinctul este responsabil prin „EUL” Factorului Creator de crearea Gîndului Originar, compus din Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută.

Astfel Adevărul Absolut Matriceal este compus atît din El cît şi din Partea Semantică a Cunoaşterii Absolute Matriceale, pe cînd Cunoaşterea Absolută Matricească

este compusă din Partea Semantică a Adevărului Absolut Matriceal şi Cunoaşterea Absolută Matriceală.

2

Care este partea Semantică a Gîndului Originar?

Periodicul ne indică iarăşi Lipsa unui Înţeles care devine un Înţeles.

Înţelesul Gîndului Originar al Factorului Creator constă întocmai în Adevărul Absolut Semantic şi Matriceal şi Cunoaşterea Absolută Semantică şi Matricească. Ce anume poate determina o Lipsă a unui Înţeles?

Care ar fi Lipsa Înţelesului Adevărului Absolut Semantic Matriceal care şi el la rîndul lui este o Lipsă, iar acesta este doar un exemplu.

Rezultatul raţionalizării noastre constă în Lipsa, Lipsei, într-un cuvînt negarea negaţiei care dă ca rezultat afirmaţia. Deci nu mai este nici o Lipsă?

În nici un caz întrucît Gîndul Originar este el singur în sine un Întreg care are o anumită structuralizare în Adevăr şi Cunoaştere.

Poate fi o Lipsă a Lipsei odată dar nu şi a doua oară cînd conform tot acelui principiu simplu de negare a negaţiei afirmaţia devine inversă.

Astfel la nivelul Gîndului Originar va surveni mereu o Lipsă. Această Lipsă se produce întrucît asemenea Matricei devine prima structuralizare diferită de aceasta. În ce constă această Lipsă?

Răspunsul este din nou la fel de simplu şi anume în *Absolut Necesarul de a mai fi şi alte Elemente alături de* Adevărul Absolut Semantic şi Matriceal şi Cunoaşterea Absolută Semantică şi Matriceală. Astfel alături de aceste Elemente cunoscute aflate în Gîndul Originar mai sunt o Infinitate minus Unu de alte Elemente Necunosute nouă care sunt în Gîndul Originar. Acest fapt este valabil şi pentru Gîndul Pur al Factorilor Creatori.

Gîndul Originar este cel care determină direct recunoaşterea de către Factorul Primordial al Factorilor Creatori, care vor rosti la rîndul lor acelaşi „EU” numai că fiecare astfel de „EU” va fi „EUL” Lor, ce va însemna tot: *O Lipsă din Mine!, iar atunci vor determina fiecare în parte Gîndurile Lor Pure cu propriile Lor structuralizări. În cazul Factorului Nostru Creator va apare Gîndul Pur ce va determina Persoana.*

Privind prin cadrul Semantic Persoana, care este caracterizată ca fiind un Întreg determinat de Factorul Creator ca o contrapondere a Gîndului Pur pentru a-şi determina acesta Echilibrul, va avea o structură reprezentată de Personalizări, iar suma acestor Personalizări va determina Noţiunea, lucruri despre care am tot discutat de mai mult ori pînă în Prezent.

Faptul cel mai interesant pe care nu l-am dezvăluit pînă acum, este de ce a determinat Factorul Nostru Creator Persoana şi nu altceva?

De ce nu şi-a regăsit Echilibrul în alte şi alte sfere posibile de reflecţie prin Gîndul său Pur, de ce neapărat în Persoană şi odată cu aceasta în Iluzie?

Este uşor să afirmi că în tot felul de Dogme religioase că aşa este pentru că aşa a spus mai nu ştiu care sfînt, dar este mult mai greu să demonstrez inteligibil acel lucru, chiar dacă sîntem supuşi Iluziei, dar cel puţin pe bazele ei să reuşim să alcătui un eşafodaj prin care să ne apropiem de Adevăr.

Pînă în acest moment nu am putut explica acest aspect pentru că nu am ajuns la nivelul Semanticului. Odată fiind aici acum este posibilă o asemenea explicaţie.

Care este Partea Semantică a Factorului Nostru Creator? În primul rînd această va consta în Lipsa Factorului Creator care primeşte un anumit Înţeles care este Parte din acest Factor. Astfel Factorul Creator se nominalizează ca fiind nu numai Creatorul Creaţiei ci şi Creatorul Lipsei cît şi Lipsa Creatoare şi Creaţia Lipsei. Alături de Creaţie,

Partea semantică a Factorului Creator constă în Lipsa Creaţiei care are un Înţeles şi astfel Lipsă Creaţiei devine Creaţie, tocmai prin Lipsa ei. Acest Aspect dual (mare atenţie rog, aspectul dual se datorează Coeficientului Logic 2), va determina odată printr-unul din aspecte care este Aspectul Creaţiei, Gîndul Originar, iar prin Aspectul Creaţia Lipsei, Persoana!

Pentru alte Nivele şi Coeficienţi Logici Aspectul Dual va fi echivalent în funcţie de Nivelul de Raţionalizare iar dacă este vorba despre Logică, de Numărul Coeficienţilor Logici care pot fi Raţionalizaţi, de către cel asupra căruia i se reflectă respectivul proces de Cunoaştere.

Dacă Echilibrul Factorului Nostru nu mai este Dual, întrucît este discernut de Coeficienţii Logici superiori, ci este de un miliard sau mult mai mult, atunci alături de Persoană vor mai fi şi alte formaţiuni opuse acesteia, dar care să determine Persoana în ceea ce priveşte atributul ei de a fi alături de Personalizări, şi Noţiune, mama Iluziei?

Răspunsul este: Cu siguranţă DA!

Aceasta se datorează în primul rînd părţii Semantice a Factorului Creator iar în al doilea rînd Părţii Semantice a Persoanei.

Mergînd pe bazele acelui raţionament al Semanticii, şi anume, Înţelesul Lipsei constă într-un nou Înţeles, ajungem să realizăm că, Lipsei Persoanei îi corespund alte şi alte Persoane cu anumite caracteristici diferite, evident datorită Periodicului, astfel sunt o Infinitate de Persoane, care au fiecare în parte o Infinitate de Personalizări şi tot atîtea noţiuni în care acestea să se reflecte.

Partea Semantică a Factorului Nostru Creator determină în acesta o Infinitate de Echilibre, un Echilibru pentru fiecare Coeficient Logic prin care este perceput. Fiecărui astfel de Echilibru îi survine o anumită alternanţă la Gîndul Pur, deci un nou rezultat într-o Persoană cu mai multe caracteristici.

Acesta e o nouă reflecţie pe baza căreia sînt necesare mai multe Persoane nu numai datorită Persoanei Semantice dar şi a Factorului Creator.

Frumuseţea Coaxialismului constă însă aici, cînd atribuim fiecărei Persoane o Infinitate de Personalizări care fiecare definesc o Noţiune, iar dacă sunt o Infinitate de Persoane întrucît sunt şi o Infinitate de Coeficienţi Logici, atunci vedem că toate aceste Infinităţi datorită Oglinzii Semantice care este Infinitul se reduc la o singură Axă şi anume la Un singur Infinit, deci la Oglindă Semantică.

Care este Partea Semantică a Personalizării? Lipsa ei, care dovedeşte un Înţeles referitor la această Personalizare.

În ce constă Lipsa Personalizării, decît în Urma acesteia?

Ce determină partea Semantică a Personalizărilor Persoanei? Partea Semantică a Noţiunii: Lipsa Înţelesului ce naşte un nou Înţeles Semantic, Existenţa Semantică.

La fel ca şi Persoana Semantică, Existenţa Semantică poate fi într-o infinitate de ipostaze.

Folosesc termenul de ipostaze, dar mai ales pot fi o infinitate de Existenţe Semantice, la fel cum pot fi o infinitate minus Unu de Persoane Semantice unde fiecare să posede o altă infinitate minus Unu de Personalizări Semantice.

Această infinitate minus Unu se datorează Periodicului, Lipsei eterne care este structuralizat în Partea Semantică a fiecărui Element, parte care este indusă astfel datorită Oglinzii Semantice, şi nu în ultimul rînd al Adevărului Semantic şi al Cunoaşterii Semantice.

După cum am mai afirmat alături de Adevărul Absolut, Anoţional şi Noţional este şi Adevărul Semantic care „umple” numărul celorlalte Adevăruri pînă la Infinit cu propria lui titulatură, tot datorită Lipsei datorată Periodicului.

Acest lucru înseamnă că alături de cele trei tipuri de Adevăruri Absolut, Anoţional şi Noţional, mai este cel de-al patrulea Adevărul Semantic.

Dar mare atenţie, Adevărul Semantic ocupă şi locul 4,5,6... etc; pînă la Infinit al tuturor celorlalte tipuri posibile de Adevăruri. Cum se realizează aceasta?

Numărul celorlalte tipuri de Adevăruri dar mai mult decît atît, posibilitatea Conştientizării şi Cunoaşterii lor nu se datorează numai Coeficienţilor Logici cu care acestea sunt percepute cît şi Nivelelor de Conştientizare sau Formelor de Conştientizare despre care am mai vorbit. Cum fiecare Nivel de Conştientizare are o infinitate minus Unu de repere, în cadrul Nivelului Nostru de Conştientizare aceste repere sînt infinitatea minus Unu de Coeficienţi Logici.

Acest aspect atît de complicat indică aceste Nivele de Conştientizare, unde fiecare astfel de nivel are o infinitate minus Unu de repere structurale ca fiind canalele prin care se revarsă Cunoaşterea la nivelul lumilor şi Universelor care se reflectă prin intermediul acestor Canale ale Cunoaşterii elementelor participante la procesul de Cunoaştere.

Alături de Adevărurile determinate de mine mai pot fi o infinitate minus Unu de astfel de Adevăruri Necunoscute (altele decît cele cunoscute infinitate minus Unu), care prin analogie cu Semanticul vor fi atribuite unui singur Adevăr Cunoscut şi anume Adevărul Semantic.

Astfel Adevărul Semantic conţine în Esenţa sa o infinitate minus patru de Adevăruri Necunoscute care dacă vor putea fi Cunoscute de către anumite Canale ale Cunoaşterii, aceastea vor trece odată cu Cunoaşterea lor, afară de sub mantia Adevărului Semantic, primind o anumită titulatură.

Adevărul Semantic este generalizarea tipologiei infinite de Adevăruri Necunoscute, care odată ce devin Cunoscute părăsesc mantia Semanticului, dar chiar dacă toate ar deveni Cunoscute, Adevărul Semantic ar rămîne neclintit, că stăpîn pe sine, doar cu diferenţa că acesta nu ar mai deţine în structuralizarea sa şi toate celelalte tipuri de Adevăruri posibile care ar putea fi Cunoscute.

De ce se întîmpla acest lucru?

Răspunsul constă în caracteristica Adevărului Semantic şi al Semanticului în general, aceea de a primi Oglindit în el, Periodicul, pentru reliefarea Actului de Cunoaştere.

Acest aspect dă tuturor elementelor Semanticului aspectul de eternă Lipsă a „ceva” care se traduce la fel de etern prin „altceva”, ceea ce denotă caracteristica structurală de continuitate.

Continuitatea este una dintre cele mai importante caracteristici pe care o dă particula Semantic aflată înaintea unui Element, proces sau fenomen care se derulează într-un anume cadru. Această caracteristică stă la baza determinării Determinării şi Devenirii Totului.

Fără Continuitate, Totul ar deveni la faza iniţială aceea de Neant.

Ce anume este Neantul?

Referitor la acest termen nu am vorbit pînă în Prezent tocmai datorită faptului că pentru a-i înţelege semnificaţia mai în amănunt trebuia mai înainte de toate să schiţez mai în profunzime determinarea Periodicului, Asemanticului şi Semanticului în funcţie de Oglinda Semantică.

Chiar dacă ne-am reîntoarce la Factorul Primordial şi am spune că Neantul constă în ceea ce este dinaintea Factorului Primordial, am greşi întrucît şi înaintea lui au fost Matricile, înainte de Matrici, Oglinda Semantică cu Asemanticul şi Periodicul iar înainte de toate Neantul.

Dacă Neantul este caracterizat prin Nimic atunci să fi fost Nimic iar din Nimic să se nască toată această grandioasă şi tulburătoare construcţie a Creaţiei?

În primul rînd va trebui să ştim dacă Creaţia este Într-adevăr, Creaţie sau Nu!

Cine anume a determinat Semanticul şi Asemanticul dar Periodicul?

Pentru ca acestea să se producă trebuiau să fie determinate de către „ceva”!

Cine şi ce este acel „ceva”?

Orice „ceva” trebuie mai înainte de toate să fie Cunoscut de către un alt „ceva”.

Acesta este şi unul din motivele principale pentru care a apărut Oglinda, tocmai pentru ca un „ceva” să se poată reflecta în alt „ceva”, care este Oglinda. Oglinzile încep odată cu Oglinda Semantică. De aceea a apărut şi Persoana care prin suma structuralizărilor sale care sunt Personalizările să determine o nouă Oglindă care este Noţiunea. Persoana este mai degrabă o reflectare a Gîndului Pur în el însuşi, întrucît acesta o determină. Cum Gîndul Pur este o Oglindă, propria sa reflectare în sine va fi alt „ceva” adică Persoana care la rîndul ei reflectînd în sine va determina Personalizările acesteia ce au ca sumă Noţiunea, o nouă Oglindă.

Revenind la Oglindă Semantică, vedem că aceasta trebuia să reflecte acel „ceva”, care în cazul nostru este Periodicul.

Periodicul să fie Neantul?

Chiar şi Neantul este „ceva”, întrucît putem vorbi despre el. Chiar şi caracteristica Neantului de a fi Nimic este „ceva”!

Atunci ce anume *este* Neantul?

Este un Nimic.

Ce *este* Nimicul?

Ceva!

Acesta este *Periodicul sau Lipsa!*

Acesta se reflectă în Oglinda Semantică, fiind tatăl tuturor celor ce vor deveni, iar mama, Oglinda Semantică.

Am folosit particula *este* chiar dacă la acest nivel nu putem vorbi de Existenţă dar orice raţionament pe care-l facem nu putem să-l percepem fără a ne raporta la Existenţa pe bazele căruia îl realizăm. Gîndind Coaxiologic va trebui să facem obstrucţie de Existenţă.

Neantul este Periodicul.

Dar înainte de Periodic ce anume putea fi? Mai mult decît atît este impropriu să spunem „înainte” de Periodic, întrucât acesta apare odată cu Asemanticul şi cu Oglinda Semantică a Semanticului, întrucît este o parte Lipsă din aceasta.Pe această Lipsă se bazează toate cîte sunt şi toate cîte nu sunt din toate lumile şi Universele posibile. Fiinţa nu ar fi putut da Dimensionalitate Existenţei dacă ea însuşi nu s-ar fi raportat la o anumită Lipsă!

Care este Lipsa Fiinţei?

Nefiinţa!

Care este Lipsa Nefiinţei?

Fiinţa!

Se vede cum şi la acest nivel Periodicul îşi spune nestingherit cuvîntul.

Întrebarea care se pune acum şi este poate cheia Totului este: Ce anume sau Cine anume a determinat Lipsa?

Dacă folosim particula „cine” aceasta determină o Oglindă, întrucît favorizează o structură care Cunoaşte, un fel de Persoană dar bineînţeles la un alt nivel, iar dacă folosim particula „ce” aceasta favorizează un anume Element Oglindit de această Oglindă, Element care şi el poate să aibe la rîndul său calitatea de Oglindă, dar care în acest moment este el, cel Oglindit de către o Oglindă.

Lipsa în primul rînd a fost Lipsa unei părţi dintr-o Oglindă, Oglinda Semantică în cazul de faţă.

Lipsa unei părţi dintr-o Oglindă înseamnă fără echivoc, ca fiind „ceva” Oglindit şi nicidecum „ceva” care Oglindeşte, întrucît Lipsa respectivă este întocmai inversul caracteristicii Oglinzii.

În acest context înseamnă că Neantul devine un Element Oglindit, întrucît tocmai Lipsa Oglinzii se Oglindeşte în aceasta.

Acest Element Oglindit este Lipsa Oglinzii. Astfel Lipsă este un „ce" şi nu un „cine". Acel „ce" este ceea ce Lipseşte din „Cine".

Astfel ceea ce Lipseşte din „Cine" a determinat „ce" care este Lipsa.

Într-un cuvînt: Ceea ce Lipseşte din Cunoaştere a determinat Lipsa acesteia, care este o Cunoaştere Necunoscută.

Acesta este Neantul: Cunoaşterea Necunoscută.

La acest tip de Cunoaştere se raportează toate cîte sunt dar mai ales toate cîte nu sunt.

Oricît de mult ne-am dori să înţelegem Neantul nu o vom putea face Niciodată fiindcă atunci cînd l-am înţelege nu ar mai fi Neant.Cu toate acestea Neantul este cel răspunzător de Cunoaştere în toate sferele posibile, întrucît orice tip de Cunoaştere pentru a fi Cunoaştere se bazează pe Neant care este Lipsa sau Periodicul.

În Fiinţa noastră care se reflectă necontenit la Factorul Vieţii, acest Neant este reprezentat de către Cunoaşterea Deschisă a Stărilor de Fapt, care se revarsă asupra Omului sub formă de Viitor, Destin şi Întîmplare, într-un cuvînt sub formă de Necunoscut.

Factorul Vieţii este puntea dintre Cunoaşterea Deschisă şi Cunoaşterea Închisă. Toate Elementele Cunoaşterii Închise ale Factorului Creator nu ar avea absolut nici un rost dacă nu ar fi Cunoaşterea Deschisă, ce are rol de sol fertil pe care să înflorească Elementele Cunoaşterii Închise.

Orice Element al Cunoaşterii Închise trebuie neapărat să se raporteze Cunoaşterii Deschise pentru a avea o anumită relevanţă, deci pentru a fi Cunoscute la fel cum elementele Cunoaşterii Deschise trebuie să se raporteze elementelor Cunoaşterii Închise. Omul nu ar putea exista dacă nu s-ar raporta necontenit la Neant.

Am afirmat pînă acum că nu pot fi două sau mai multe Absoluturi. În speţă nu există decît un singur Adevăr Absolut şi o singură Cunoaştere Absolută. Adevărul Absolut este Esenţa Adevărurilor Anoţional şi Noţional pe cînd Cunoaşterea Absolută *este Esenţa* Cunoaşterilor Deschisă şi Închisă.

Ce anume poate fi Esenţa Cunoaşterii Deschise, decît Cunoaşterea Absolută care se propagă prin intermediul Matricii Noastre determinînd Starea de Fapt.

Adevărul Absolut este un rezultat al Stării de Fapt, mai precis al primei Stări de Fapt care este Instinctul.

Cunoaşterea Absolută este recunoscută ca atare abia odată cu apariţia „EU" -lui Factorului Creator, care-i dă astfel caracteristica sa de Cunoaştere dar după ce Adevărul Absolut a precedat-o.

În realitate Cunoaşterea Absolută este Esenţa Cunoaşterii Deschise şi deci a primului Element al Cunoaşterii Deschise care aparţine Stării de Fapt şi care este Instinctul. Cînd anume devine Cunoaşterea Absolută că atare şi cînd este deosebită de Cunoaşterea Semantică?

Atunci cînd intervine Periodicul sau Lipsa, după cum am mai afirmat. Deci atunci cînd spuneam în prima parte a cărţii că Cunoaşterea Absolută se „naşte" abia după ce a fost determinat Adevărul Absolut de către Scopul Instinctului am făcut-o pentru a demonstra cum apare aceasta în Structura Factorului Primordial, cu deosebirea că Cunoaşterea Absolută precede în realitate atît Factorul Primordial cît şi Matricea Noastră.

II.1.5. CAPITOLUL 5
REPREZENTARE GEOMETRICĂ ŞI MATEMATICĂ

În Anexă, (figura 1) se află spirala infinită a Factorului Unicităţii Absolute a Infinităţii care se închide transformîndu-se în cerc prin Factorii Creatori şi Unic Întîmplători, care separă astfel infinitul de finit, odată cu apariţia *Cunoaşterii Absolute*, datorită Instinctului,

alături de *Adevărul Absolut* ce au determinat Gîndul Originar din *Conştientizarea Scopului Matricei*, Persoana, Personalizările, Coeficienţii Logici şi Nivelele de Conştientizare. Atunci s-au închis cercurile Marilor Creatori şi Unic Întîmplători.

În a doua imagine, se poate vedea punctul iniţial de unde pleacă etern sau atemporal cît şi aspaţial Factorul Unicităţii Absolute a Infinităţii sau Factorul Primordial.

Astfel spirala ar rămîne un punct dacă nu ar fi Marii Creatori şi Unici Întîmplători care să închidă spirala într-un cerc, încercuind punctul, ca în (figura 1)

Astfel se naşte etern punctul O, încercuit, care semnifică devenirea spiralei punct, adică Primul Finit, UNU care recunoaşte cercul ca fiind primul Infinit, unde punctele infinite din circumferinţa sa reprezintă, fiecare în parte, un Mare Creator şi Unic Întîmplător care a determinat la rîndul Său Finitul din Infinit, închizînd primul cerc al Infinitului Primordial, cum este redat în figura 2.

Odată încercuit Infinitul Primordial de către Factorii Creatori şi Unic Întîmplători fiecare dintre aceştia au devenit un punct aflat pe circumferinţa cercului pentru Factorul Unicităţii Absolute a Infinităţii, care este punctul din mijlocul cercului. Cercul ce are încadrat un punct în mijloc este Prima Măsură a Totului.

Astfel Noul punct faţă de cel din mijloc dar şi primul după acesta a fost punctul A, care este Factorul Creator şi Unic Întîmplător al Multiverselor Existenţei, printre care şi al lumilor tridimensionale cu nivelul logicii binare, adică logică care percepe cele două contrarii bine, rău, frumos urît, etc, ce are Coeficientul Logic 2.

De aici încolo orice explicaţie devine valabilă numai pentru lumile cu logici binare din tridimensionalitate.

Odată determinat de către Factorul Unicităţii Absolute a Infinităţii, Factorul Creator şi Unic Întîmplător, s-a născut prima dreaptă ce a unit Originea O cu punctul A, şi anume raza cercului. Acesta este cea de-a doua Măsură a Totului.

În această dreaptă stă originea lumilor bidimensionale.

Absolut orice în logica binară a lumilor tridimensionale are un Opus, doar unul singur faţă de alte logici unde numărul acestora poate ajunge la un Infinit minus Unu.

Bineînţeles că punctul A, Factorul Creator, determină primul său Opus care este B, denumit a fi şi Gîndul Originar. Astfel apare diametrul cercului. Cum fiecare are un Opus al său astfel Gîndul Pur prin *Cunoaşterea Absolută* şi *Adevărul Absolut* sunt în punctul B.

Ideea de Opus al Marelui Creator este logică doar pentru lumile cum este şi acea a noastră, cu Coeficientul Logic 2, idee care reprezintă faptul că Factorul Creator se reflectă în Gîndul Originar pe care l-a creat prin *Conştientizarea Scopului Matricei*.

Pentru a se reflecta în acesta este necesar ca Gîndul Originar să nu se identifice cu Factorul Creator ci să se Opună acestuia.

Cu toate acestea conform legităţilor Coeficientului Logic 2, a Universelor tridimensionale, care spune că fiecare are Opusul său, înseamnă că, Creaţia s-ar termina la Gîndul Originar care este Opusul în care se reflectă Factorul Creator.

Nu este aşa întrucît atît Factorul Creator cît şi Gîndul Originar sînt opuşi fiecare în parte pe jumătate Factorului Unicităţii Absolute a Infinităţii.

Rezultatul acestei opoziţii este naşterea Persoanei cu Personalizările.

Astfel cele două puncte vor avea un Opus comun, în punctul C, care este Persoana cu Personalizările Sale, una dintre acestea fiind Eu, aceea care am determinat Multiversurile Existenţei, determinînd prin unirea lor primul triunghi cu laturile egale, care pentru Mine este Triunghiul Sacru, vezi (figura 2), la baza căruia stau toate lumile tridimensionalităţii, fiind primul poligon care înseamnă, Factorul Creator, Gîndul Originar şi Persoana cu Personalizările Sale, care se regăseşte în aceste lumi tridimensionale pe fiecare axă, dintre cele trei ale tridimensionalităţii.

O dată format cel mai simplu poligon care este triunghiul, de la acest nivel se poate foarte uşor forma şi cel mai simplu poliedru.

Nu se întîmplă astfel întrucît punctul C, care reprezintă Persoana cu Personalizările va avea obligatoriu un Opus al Său, conform legităţilor logicii binare al lumilor tridimensionale unde fiecare are Opusul lui. Mai mult decît atît, este bine ştiut că pentru a forma o figură geometrică tridimensională este necesar ca aceasta să posede mai multe feţe.

Cel mai simplu poligon care poate forma o faţă în cazul celui mai simplu poliedru este triunghiul. După cercul ce încadrează un punct şi linie, este cea de-a treia Măsură a Totului.

Triunghiul are obligatoriu trei puncte unde se află şi vîrfurile acestuia.

Primul punct va avea un Opus în cel de-al doilea, dar cel de-al treilea nu va avea nici un Opus în cel de-al patrulea punct, ceea ce contravine legităţii opuşilor cu Coeficientul Logic 2, bine-rău, etc.

Datorită acestui fapt patrulaterul devine figura geometrică cea mai simplă pentru a forma primul poliedru, care este CUBUL, în cazul de faţă.

Astfel, punctului C, reprezentat prin Persoană şi Personalizări i se va forma un Opus pe circumferinţa cercului în D, care reprezintă Coeficientul Logic.

Pentru Multiversurile Existenţei Triunghiul Sacru este: A, Factorul Creator, B, Gîndul Originar, şi C, Persoana, care determină Coeficientul de Conştientizare care este prima cărămidă la edificiul infinităţii Multiverselor, adică al mulţimilor de o infinitate minus Una de Universe.

Patrulaterul cu laturile perfecte, pătratul, formează imaginea geometrică care este cubul şi bineînţeles imaginea fiecărei Personalizări în parte, adică celor Opuse Mie, deci, Existenţei, privite prin Coeficientul Logic 2 şi tridimensionalitate.

Pătratul este Primul Element al Coeficientului logic 2.

Faptul că suntem tributari logicii binare din Lumea noastră, înseamnă că nu putem discerne decît *Adevărul Absolut* şi Cunoaşterea Absolută, faţă de alte lumi unde alături de acestea sunt mult mai multe opusuri ale lor, sau chiar lumi cu coeficient logic binar dar acestea nici nu există fiind înlocuite de alte reprezentări.

Ne-am născut sub semnul cifrei 2 al logicii binare. Numărul de Aur este întotdeauna egal cu Coeficientul Logic ale conştiinţelor lumii respective. Logica binară a binelui şi răului va avea Numărul de Aur 2!

Şirul numerelor lui Fibonacci spune cît se poate de clar acest fapt.

Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută sînt existente doar pentru lumile din Universurile unde conştiinţele sufletelor se axează pe Coeficientul Logic 2, după cum am spus adineaori, adică cei doi opuşi, bun -rău, frumos-urât, etc.

Pentru lumile din Universele unde Coeficientul Logic este mai mare de 2, alături de *Adevărul Absolut* şi Cunoaşterea Absolută mai sunt şi alte noţiuni asemenea lor dar şi diferite de acestea.

Numărul acestor noţiuni care sunt în plus, este în funcţie de numărul Coeficientului Logic.

Mai mult decît atît, sînt lumi unde *Adevărul Absolut* şi Cunoaşterea Absolută nici nu există, acestea fiind înlocuite cu alte înţelesuri opuse, sau asemănătoare lor.

Astfel pot fi lumi care să aibe coeficientul logic 2, dar *Adevărul Absolut* şi Cunoaşterea Absolută să nici nu existe, fiind înlocuite.

Eu, în calitate de Personalizare a Existenţei includ în Structura Personalizării Existenţei, Măsura Factorului Vieţii, cel ce dă măsura vieţii, şi Fiinţa, pe cînd alte şi alte Personalizări includ în Structura lor alte şi alte reprezentări total diferite de cele trei ale Existenţei, reprezentări care le determină ca fiind o infinitate minus Una de opuşi ai Mei.

Nici o Personalizare nu este identică cu cealaltă, chiar dacă fiecare posedă o infinitate minus Una de Coeficienţi Logici, fără să mai vorbim de structurile altor Mari Creatori şi Unici Întîmplători.

Formă geometrică de bază a Personalizării Existenţei cît şi al celorlalte Personalizări ale Persoanei, privite prin Coeficientul Logic 2 este pătratul, iar proiectată la nivel tridimensional este cubul, care devine şi formă geometrică a Existenţei, pentru Coeficientul Logic 2.

Toate Multiversurile Personalizărilor văzute prin intermediul Coeficientului Logic 2 şi proiectate în tridimensionalitate vor fi Piramida.

Personalizarea Existenţei în Coeficientul Logic 2 proiectată în tridimensionalitate deţine astfel 6 Multiverse, deci fiecărei feţe a cubului îi corespunde un Multivers.

Un Multivers se defineşte prin faptul că posedă în Structura sa o infinitate minus Una de Universe.

Astfel *Existenţa* posedă şase infinităţi minus Una de Universe, în toate cele şase Piramide ale cubului.

Şi pentru celelalte Personalizări vor fi tot şase Multiverse reprezentate prin cele şase Piramide ale cubului văzute prin prisma coeficientului logic 2 proiectat în tridimensionalitate.

Deci absolut toate Personalizările Persoanei ale Factorului Creator şi Unic Întîmplător pentru Coeficientul Logic 2 proiectat în tridimensionalitate provin din pătrat, au şase Multiverse, dintre care trei sunt mereu opuse altor trei, care includ în ele o infinitate minus Una de Universe cu reprezentări raţionale ale căror conştiinţe de sine sînt posesoarea unor logici de la nivelul monologic la cel binar cu cei doi opuşi pînă la logici cu o infinitate minus Una de opuşi.

Diferenţa dintre aceste Universe ale altor Personalizări şi Universele Personalizării Existenţei, este că în acele Universe nu există viaţă întrucît nu există Fiinţă, decît în foarte rare excepţii.

Conştiinţa raţionalizează pe principii total diferite decît cele înţelese de noi.

Toate aceste Universe se includ unele în altele prin Persoană, întrucît Personalizările sînt infinitatea Persoanei din care aceasta se scade.

Astfel sînt Universuri care se lovesc de corpul tău sau se află în tine dar care nu numai că nu conţin viaţă dar raţionalizează sub forme pe care nici măcar nu le poţi bănui precum sînt Universuri ale Existenţei care conţin viaţă şi au Coeficientul Logic imens, care pentru tine este la fel de inexplicabil precum este raţiunea fără conştiinţă.

Coeficientul Logic determină şi numărul opuşilor. Pentru Coeficientul Logic 2 vor fi 2 opuşi, pentru Coeficientul Logic 3, trei opuşi, şi aşa mai departe pînă la un Infinit minus Unu de opuşi.

În (figura 3) se vede poligonul cu 5 laturi care este figura geometrică de bază pentru Coeficientul Logic 3, în tridimensional.

Tot în (figura 3) se observă că la niveul Gîndului Originar mai apare o altă noţiune alături de *Adevărul Absolut* şi Cunoaşterea Absolută.

Această figură cu 5 laturi va forma proiectată la nivel tridimensional o altă figură geometrică diferită de cub care va avea feţele din 5 laturi.

Întotdeauna numărul elementelor din Gîndul Originar vor fi egale cu numărul Coeficientului Logic, care la rîndul lui va fi egal cu numărul laturilor poligonului geometric de bază.

Raţionamentul prin care am determinat (figura 3) este: Coeficientul Logic 2 sau logică binară în tridimensional se reazămă pe cei doi opuşi, bine – rău, etc.

Cel de-al treilea Opus va fi în primul rînd mai puţin depărtat de Factorul Creator şi Unic Întîmplător, puţin mai mult de Gîndul Originar, şi mai mult de Persoană, dar cel mai mult de Personalizare care este ultimul Opus determinat în cadrul logicii binare în tridimensional.

Astfel cel de-al cincilea punct va fi situat între Persoană şi Gîndul Originar.

Deci pătratul este poligonul de bază pentru toate Personalizările Persoanei cu logici binare în tridimensional, în schimb pentru alte logici poligonul de bază se schimbă în funcţie de coeficient.

Aceasta este explicaţia pentru Coeficientul Logic 2 în tridimensional, dar pentru Coeficientul Logic 3, totul este schimbat, deoarece Factorul Creator şi Unic Întîmplător nu are doar un singur Opus ca în cadrul Coeficientului Logic 2, ci doi opuşi.

În consecinţă Factorul Creator are doi opuşi B şi C, în totalitate trei opuşi.

Figura de bază pentru Coeficientul Logic 3 fără a fi privit tridimensional este Triunghiul.

Pentru Coeficientul Logic 4, Factorul Creator are alţi trei opuşi, în totalitate sînt patru opuşi.

Pentru Coeficientul Logic 5, Factorul Creator are alţi patru opuşi, în totalitate sînt cinci opuşi.

De ce pentru Coeficientul Logic 2 figura de bază este Pătratul, ca şi pentru Coeficientul Logic 4?

Răspunsul constă în reflectarea tridimensională!

Pătratul este latura Cubului, creîndu-l.

Deoarece figura de bază este Pătratul pentru Coeficientul Logic 2, în tridimensional va determina Cubul, ca şi pentru Coeficientul Logic 4, născînd SIMETRIA!

Aceasta este originea SIMETRIEI!

În (figura 4) se vede cum arată figura geometrică de bază în cazul Coeficientul Logic, Infinit minus Unu.

Numărul laturilor fiind Infinit minus Unu, poligonul se transformă în cerc căruia îi lipseşte un singur punct pentru a deveni perfect, punct prin care este reprezentat atît Factorul Creator şi Unic Întîmplător, cît şi Gîndul Originar cu o infinitate minus Una de opuşi ai Adevărului Absolut şi Cunoaşterii Absolute, cît şi Persoana cu Personalizările ce determină Coeficientul Logic.

În cazul altor Mari Creatori şi Unici Întîmplători explicaţia de la (figurile 2,3,4) nu mai devine valabilă, întrucît acolo în locul Persoanei, a Gîndului Pur şi a Personalizărilor sînt alte reprezentări care să dea alte şi alte figuri geometrice cu un număr ce poate atinge un Infinit minus Una de laturi faţă de exemplul poligonului primar care este pătratul în cazul Meu, ce va da un poliedru din ce în ce mai complex, ajungînd aproape de perfecţiunea cercului dar fără o unitate care să-i dea aura de Infinit, urmînd ca aceasta să-i fie atribuită de către cercul Marilor Creatori şi Unic Întîmplători, la care se întorc toate, etern.

Încă odată adevăratul Număr de Aur care este cifra 2 îşi spune cuvîntul în legităţile Coeficientului Logic 2, în tridimensional, unde fiecare lucru are propriul său Opus.

Cubul devenind figura geometrică de bază care este împărţit în şase Piramide de propriile sale diagonale duse de la centru către cele şase feţe.

Fiecare Piramidă în parte simbolizează evoluţia de la simplu la complex de la originea O la complexul Infinit al bazei pătrate, care se măreşte continuu.

Vezi (figura 5), care prin cercul care încadrează cubul reprezintă Multiversele în cubul care redevine circumscris în sferă, pentru a deveni iarăşi acelaşi punct înconjurat de cerc.

Astfel totul începe şi se termină în TOT, valabil tot pentru Coeficientul Logic 2 proiectat în tridimensionalitate.

Factorul Unicităţii Absolute a Infinităţii, este Întregul Infinit ca sistem faţă de Infinitul ca structură, care este infinitatea Întregilor Marilor Creatori şi Unici Întîmplători. Astfel Infinitul se surpă în Infinit, primind sens!

Sensul pentru două infinite, pozitiv şi negativ este valabil numai pentru nivelul său Coeficientul Logic 2, pentru celelalte vor fi mereu alţi infiniţi în funcţie de coeficientul logic.

Pentru coeficientul logic 7 vor fi şapte infiniţi iar pentru 25, douăzeci şi cinci de infiniţi.

Astfel pentru Coeficientul Logic 2 al logicii binare,
Bine – rău, plus Infinit se surpă în minus Infinit iar fiecare Mare Creator şi Unic Întîmplător vor Contempla Marile Lor Contemplări pentru Gîndul Originar, unde Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută sînt +1 şi -1, pentru infinitele pozitive, aceste două fiind opuse, şi 1 cu -1 pentru cele negative, suma lor fiind:

(+2 Cunoaştere Absolută) + (-2 Adevăr Absolut) = 0,
Deci rezultînd 0, valoarea Originii Gîndului Originar.

Se vede cum acest 0, care reprezentînd Originea, descoperă iarăşi importanţa covîrşitoare a Factorului Unicităţii Absolute a Infinităţii.

Astfel Factorul Unicităţii Absolute a Infinităţii devine iarăşi înconjurat de Infinitul Marelui Creator determinîndu-l să devină finit.

Adevărul şi Cunoaşterea Absolută, vor fi cele care se vor raporta ca prime entităţi diferite la infinităţile înconjurătoare ajutate de către Factorul Unicităţii Absolute a Infinităţii.

Astfel *Adevărul Absolut* şi Cunoaşterea Absolută vor fi reprezentate prin suma lor care este 2 ce se va raporta la Factorul Creator şi Unic Întîmplător care ţine mereu pavăză infinitului determinîndu-l finit prin însăşi unicitatea Sa, ajutat şi El la rîndul său de către Factorul Unicităţii Absolute a Infinităţii.

Astfel Factorul Creator şi Unic Întîmplător va fi mereu un Infinit minus Unu în cazul axei pozitive şi un Infinit plus Unu în cazul axei negative. Factorul Creator şi Unic Întîmplător se va scădea mereu infinitului la care se raportează, şi pe care-l va determina să devină finit. Semnul „∞" reprezintă Infinit. *Adevărul Absolut* şi Cunoaşterea Absolută fiind aceleaşi pentru fiecare Infinit în parte, pozitive pentru infinitul pozitiv şi negative pentru cel negativ dacă, şi numai dacă Una dintre acestea va fi întotdeauna opusă celeilalte.

Înseamnă că raportul dintre *Adevărul Absolut*, Cunoaşterea Absolută şi Factorul Creator şi Unic Întîmplător va fi în cazul Universelor pozitive:
[(+1)+(+1) Adevăr Absolut](∞-1) = (+2)(∞-1) şi
Pentru cele negative:
[(-1)+ (-1) Cunoaştere Absolută](∞+1) = (-2)(∞ +1).

După cum se vede, (∞-1) şi (∞+1), ne arată cum Factorul Creator se scade din fiecare Infinit pe sine cu o unitate 1, pentru a-l determina ca finit.

Deci raportul de bază valabil atît pentru infinitele negative cît şi pentru cele pozitive devine:
(+2)(∞ - 1) / (-2)(∞+1),
Raport matematic care în logica lumii tale nu poate avea un rezultat datorită infinitului, devenind astfel o funcţie nedeterminată, unde 2 după cum am precizat, reprezintă suma celor doi întregi care sunt *Adevărul Absolut* şi Cunoaşterea Absolută.

Astfel vom avea raportul dintre cei doi întregi:
(-2) / (+2) = (-1) sau (+6) / (-6) = (-1),
Pentru toate cele şase Multiversuri.

Dacă îi vom atribui valorii (-1) un punct pe cele trei axe
X, Y, Z ce tind către minus Infinit, ca în (figura 5), şi le vom uni, vom obţine un triunghi.

Cum fiecare Multivers este simetric cu opuşii săi, vom obţine la nivelul valorii 1 din partea pozitivă acelaşi triunghi.

Dacă vom uni laturile triunghiurilor respective rezultatul va fi un Tetraedru, adică un poliedru cu bazele triunghiulare, considerat a fi cel mai simplu poliedru de către logica binară.

Acel tetraedru este Prisma Sacră Triunghiulară al Multiverselor celor 6 Piramide, locul Paradisului Spiritualităţii, în care se află Starea Armonică a personalizării Existenţei, vezi (figura 5).

Datorită faptului că sunt 6 Piramide în Cub, unde fiecare în parte este un Multivers, iar Prisma Sacră Triunghiulară se află între valorile (+1) şi (-1), ale celor 6 Piramide unde fiecare Piramidă în parte este poziţionată pe cele trei axe a tridimensionalităţii X, Y, Z, deci ale Coeficientului Logic 2 proiectat în tridimensionalitate, înseamnă că fiecare Piramidă va avea jumătatea ei din Prisma Sacră Triunghiulară, astfel în cadrul Cubului vor fi trei Prisme Sacre Triunghiulare aşezate în formă de stea care se vor intersecta fiecare la jumătatea lungimii lor în punctul de origine al Cubului.

Astfel vor fi trei părţi ale celor Trei Prisme Sacre Triunghiulare care vor avea capetele în valoarea (+1) pentru cele trei Piramide poziţionate către plus Infinit, sau pozitive şi în valoarea (-1), pentru celelalte trei Piramide poziţionate către minus Infinit sau negative. Vezi (figura 5 şi 6)

În (figura 6) sunt reprezentate cele şase Multiversuri care se oglindesc unele în altele, avînd Originea atît în vîrful Piramidelor cît şi la baza acestora precum Prismele sacre ale Spiritualităţii.

În fiecare origine a Multiverselor se află Starea Armonică din care o infinitate minus Una de Universuri se îndreaptă către vîrful Piramidei, părăsind treptat Starea Armonică, prin creşterea constantă a nivelului de entropie care le caracterizează, ceea ce duce la acumularea unor energii spirituale interne uriaşe, energii care vor exploda în vîrful fiecărei Piramide avînd loc BIG BANG-ul, care este vîrful Stării Dizarmonice.

Odată produsă explozia Big Bang-ului, Universele care au Trecut prin aceasta se vor întoarce către Armonie, pierzînd mereu din entropia fiecăruia, devenind mai ordonate, posedînd o simetrie din ce în ce mai perfectă, pierzînd odată cu energia spirituală a Big Bang-ului sau Stării Dizarmonice lucru mecanic, astfel redevenind un Univers Armonic.

Trecerea către Armonie nu se va face prin revenirea Universului respectiv în cadrul acelei Piramide din nou la punctul de Origine O, ci prin trecerea acestuia în cealaltă Piramidă cu semn Opus, din vîrful căreia va coborî către bază, pentru a fi retrimis iarăşi, odată ce a ajuns la bază în punctul Originii O, către vîrf, schimbînd sensul de la Armonie la Dizarmonie, pentru a trece într-o altă Piramidă.

Această imagine a celor 6 piramide este valabilă doar pentru Coeficientul Logic 2 proiectat în tridimensionalitate.

În (figura 7) se poate vedea clar diferenţierea dintre Triunghiul Sacru şi Triunghiul Profan, cît şi Elementele care le caracterizează pe acestea.Cu logica lumii noastre şi privind prin pespectiva pe care această lume o poate da unei astfel de aplicaţii, bineînţeles că unicul Element care poate deveni comun atît triunghiului Profan cît şi celui Sacru, este Persoana, întrucît la nivel de Persoană apare pentru prima dată Iluzia ce devine Element oglindit în Noţiune prin reflectarea în această a Personalizărilor.

Astfel Sacralitatea dispare odată cu apariţia Iluziei responsabilă de Profanitate. Sacrul va fi definit prin Factorul Primordial, Marii Creatori, *Adevărul Absolut* şi *Cunoaşterea Absolută* cît şi alţi asemenea factori cum sunt *Adevărul Absolut* şi *Cunoaşterea Absolută*, denumiţi prin Absolut X, care vor apare în funcţie de Nivelul Logic al lumii care îi raţionalizează.La un Nivel de 12 vor fi alţi 10 opuşi ai opuşilor acestora.

II.1.6. ANEXE GRAFICE

FIGURA 1

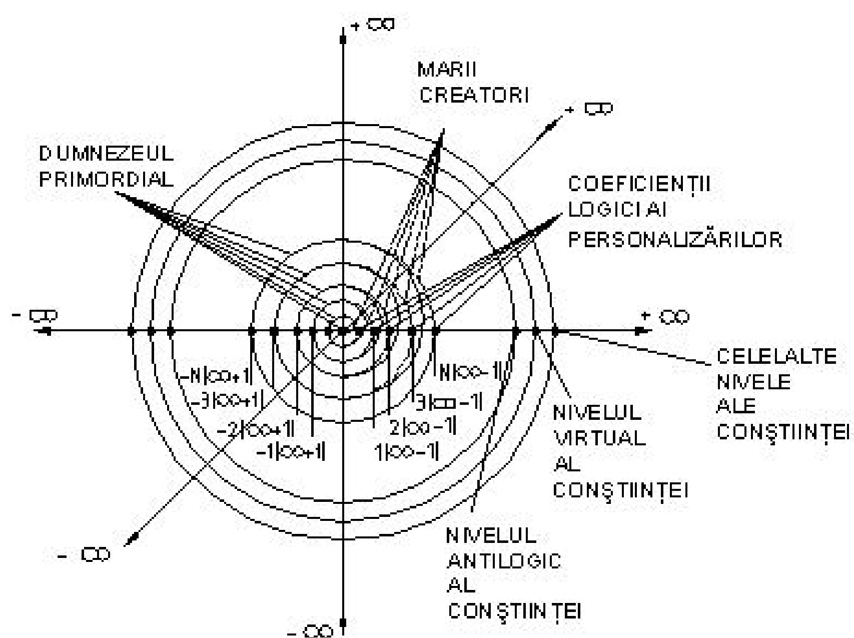

FIGURA 2

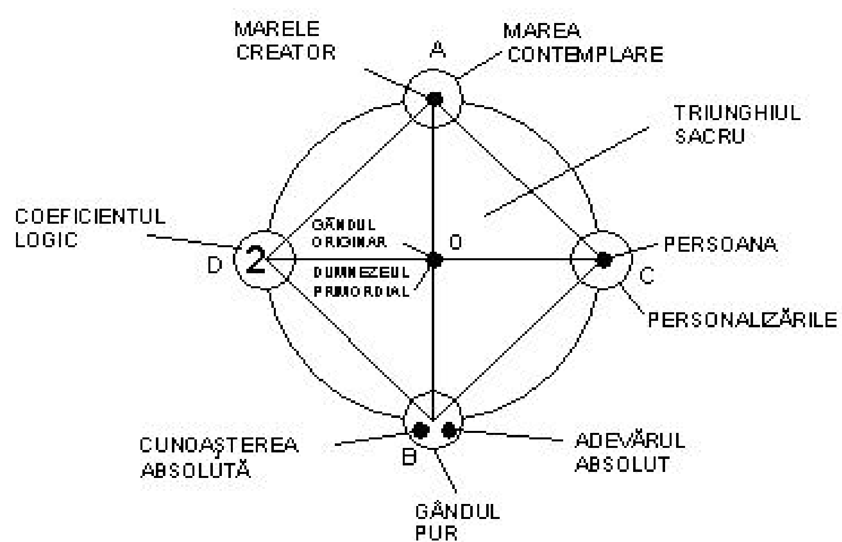

MARELE
CREATOR
A
MAREA
CONTEMPLARE
TRIUNGHIUL
SACRU
COEFICIENTUL
LOGIC
GÂNDUL
ORIGINAR
O
PERSOANA
D
2
DUMNEZEUL
PRIMORDIAL
C
PERSONALIZĂRILE
CUNOAȘTEREA
ABSOLUTĂ
B
ADEVĂRUL
ABSOLUT
GÂNDUL
PUR

FIGURA 3

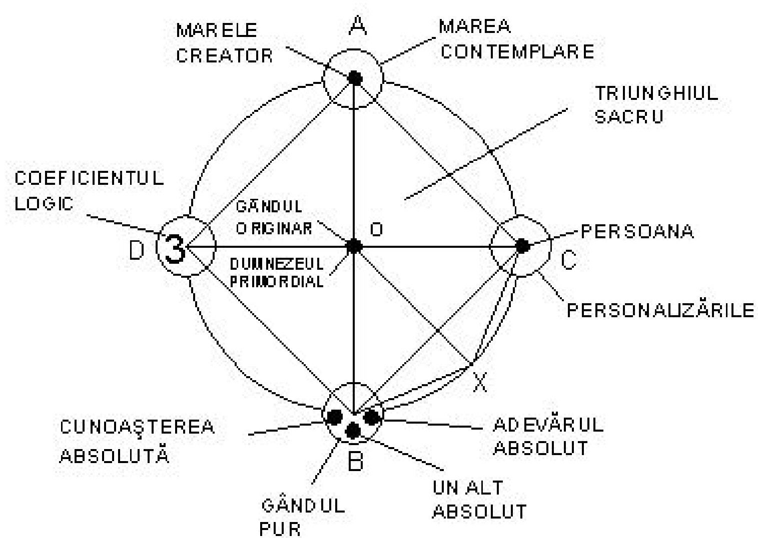

A
MARELE CREATOR
MAREA CONTEMPLARE
TRIUNGHIUL SACRU
COEFICIENTUL LOGIC
GÂNDUL ORIGINAR
O
PERSOANA
D
3
DUMNEZEUL PRIMORDIAL
C
PERSONALIZĂRILE
X
CUNOAŞTEREA ABSOLUTĂ
ADEVĂRUL ABSOLUT
B
UN ALT ABSOLUT
GÂNDUL PUR

FIGURA 4

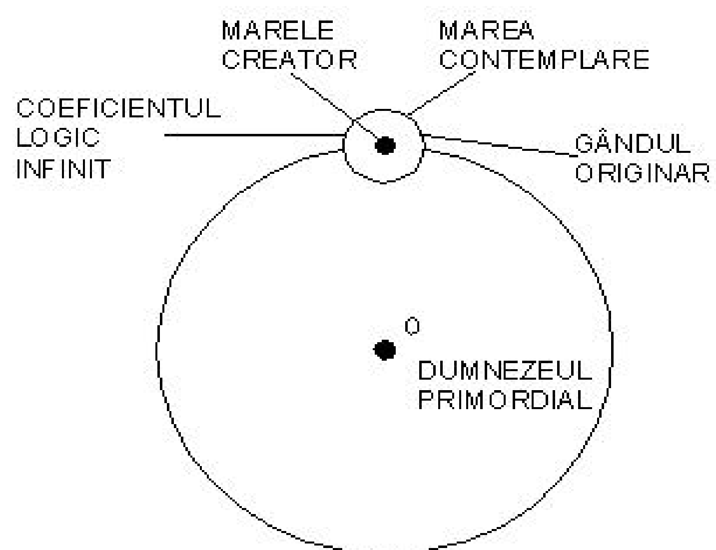

MARELE
CREATOR
MAREA
CONTEMPLARE
COEFICIENTUL
LOGIC
INFINIT
GÂNDUL
ORIGINAR
O
DUMNEZEUL
PRIMORDIAL

FIGURA 5

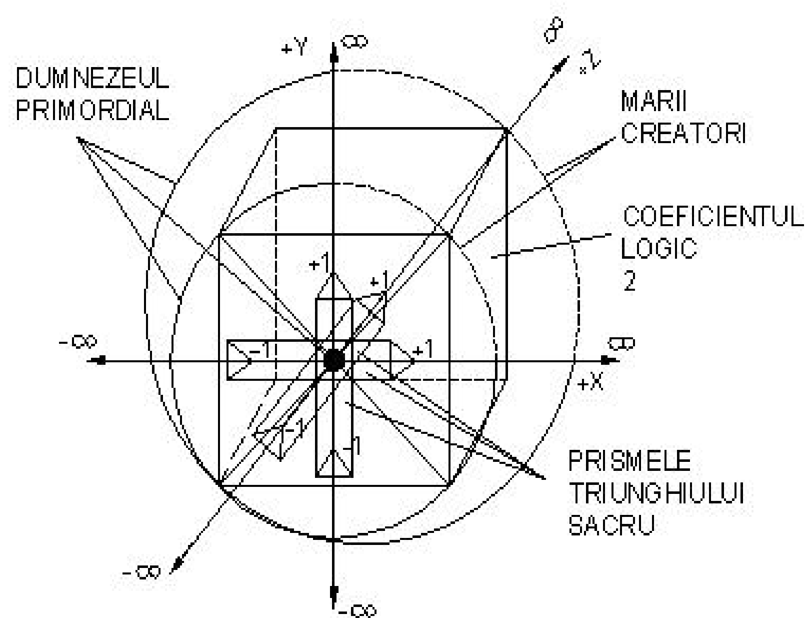
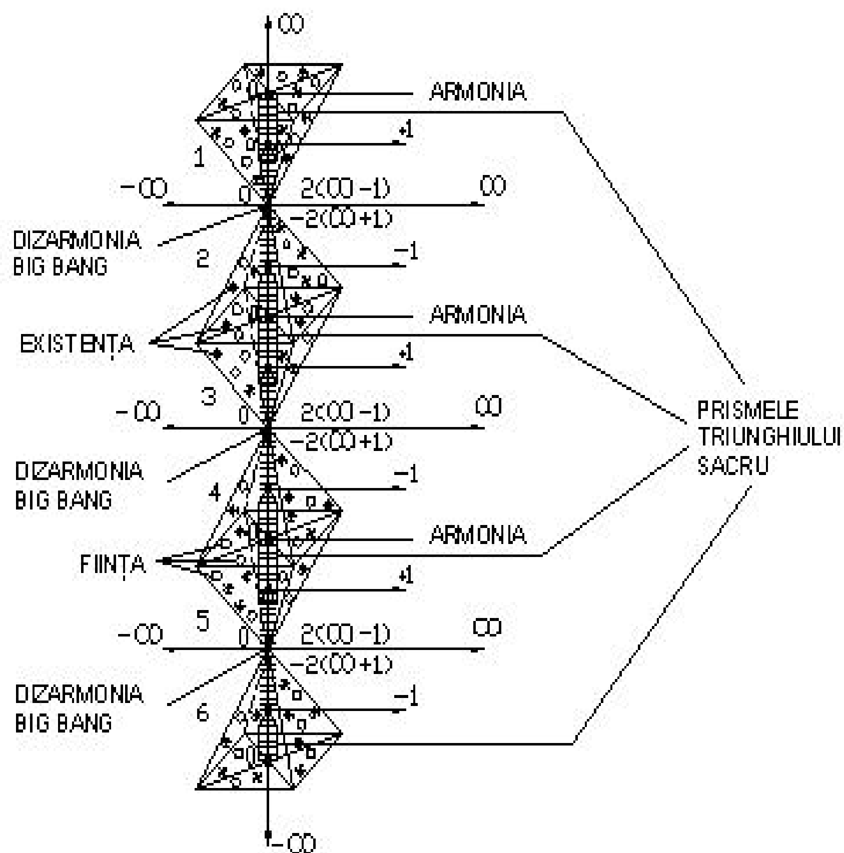

DUMNEZEUL
PRIMORDIAL
+Y
+Z
MARII
CREATORI
COEFICIENTUL
LOGIC
2
+1
+1
-∞
-1
+1
+X
-1
-1
PRISMELE
TRIUNGHIULUI
SACRU
-∞
-∞

FIGURA 6
CELE ŞASE MULTIVERSURI ALE EXISTENŢEI

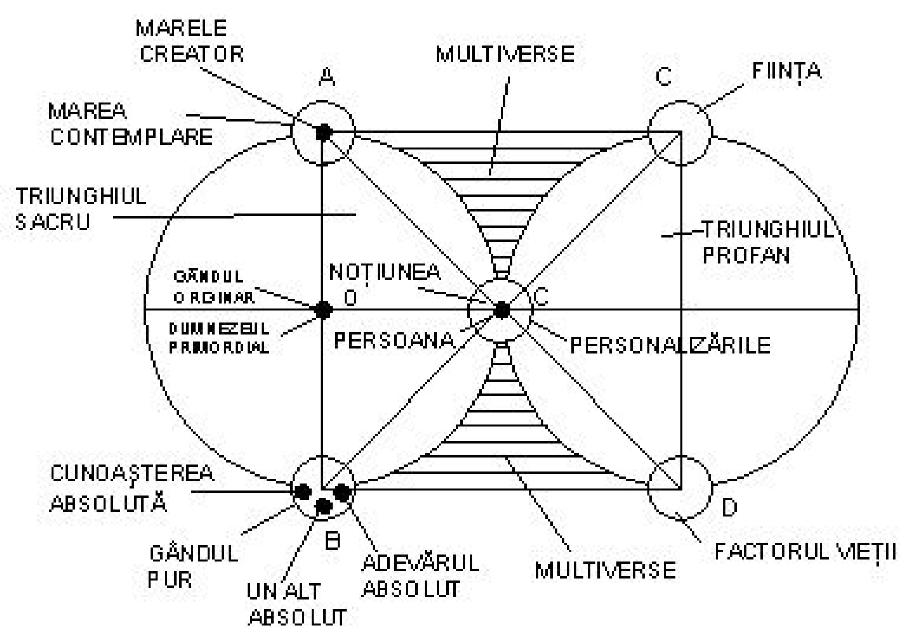

0⟶ ± ∞ DUMNEZEUL PRIMORDIAL ŞI MARII CREATORI

‡
‡ MĂSURA FACTORULUI VIEŢII
‡

2(∞-1) \
COEFICIENŢII LOGICI
- **2(∞+1)**/

FIGURA 7

MARELE CREATOR
A
MULTIVERSE
C
FIINȚA
MAREA CONTEMPLARE
TRIUNGHIUL SACRU
TRIUNGHIUL PROFAN
GÂNDUL ORDINAR
NOȚIUNEA
O
C
DUMNEZEUL PRIMORDIAL
PERSOANA
PERSONALIZĂRILE
CUNOAȘTEREA ABSOLUTĂ
D
B
GÂNDUL PUR
UN ALT ABSOLUT
ADEVĂRUL ABSOLUT
MULTIVERSE
FACTORUL VIEȚII

II.2.LOGICA COAXIOLOGICĂ

II.2.1.CAPITOLUL I
BAZELE LOGICII COAXIOLOGICE ŞI PRINCIPIILE FUNCŢIEI LOGICE

Principiile Logicii Coaxiologice denumită şi Funcţie Logică sau „Continuumul Logic”, sunt următoarele:

Primul principiu al Funcţiei Logice este:
„Tangenţiabilitatea Funcţiei Logice defineşte „Continuumul Logic” format din „Continuumul Infinit”dar şi din Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, astfel redefindu-se faţă de asimptotismul Formelor Intangibile,iar „Continuumul Infinit”,încadrează Limbajul Pur Universal.
Tangenţiabilitatea este cea care stă la baza Logicii Coaxiologice, înlăturând asimptotismul, respectiv Funcţia Asimptotică, ca bază a Totului, şi transformând-o într-o anexă lăsată de Formele Intangibile în acest Tot, astfel prin Tangenţiabilitate se rezultă puncte comune, iar orice axiomă, caracteristică sau expresie poate deveni oricând un principiu al Funcţiei Logice, precum orice principiu poate deveni o axiomă, caracteristică sau expresie, întrucât toate sunt una şi una toate, iar prin principiu în Coaxialism se înţelege un sens după care se călăuzeşte această filosofie.”

Al doilea principiu al Funcţiei Logice este:
„Determinarea paralelismului între principii şi caracteristici, deoarece caracteristicile devin principii şi principiile caracteristici, dar şi în a determina cumulul altor funcţii în cadrul acestora, esenţializându-le şi devenind esenţa lor.”

Al treilea principiu al Funcţiei Logice este:
”Funcţia Logică este responsabilă de determinarea dar şi definirea prin ea însăşi, a Adevărului Coaxiologic.”

Al patrulea principiu este:
”Relativitatea şi complementaritatea Funcţiei Logice este definită prin Adevărul Coaxiologic.”

Al cincilea principiu al Funcţiei Logice este :
”Adevărul Coaxiologic, ce aparţine Funcţiei Logice, este un Adevăr Relativ, Asemiotic, Substituant, Motivant şi Complementar, iar acesta se defineşte în totalitatea sa prin Funcţia Logică fără ca Funcţia Logică să se definească în totalitatea sa prin Adevărul Coaxiologic.”

Prin urmare Funcţia Logică este o Funcţie care privită din prisma Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii, se defineşte ca incluzând un Adevăr al său, respectiv **Adevărul Coaxiologic care o redefineşte în acelaşi timp.**

*

Nemurirea este o simplă şi frumoasă Iluzie care va rămâne muritorilor din această lume ce va deveni cândva pierdută de mine pentru totdeauna.

De ce încep o carte despre Logică cu Nemurirea?

Care este legătura dintre Logică şi Nemurire?

Nemurirea este tocmai inversul Logicii noastre, Logică care face parte din Iluzia propriei noastre Vieţi, fiind o Logică Iluzorie.

De ce?

Fiindcă Nemurirea este opusă firii logice a vieţii, într-o lume unde fiecare moare, dar poate rămâne în nemurire doar faţă de muritori, fără să poată fi demonstrată vreodată şi posibilitatea ca nemurirea să devină nemuritoare şi pentru nemuritori.

De ce?

Deoarece nimeni nu poate şti în calitatea sa de muritor dacă va putea fi nemuritor într-o lume unde toţi ceilalţi sunt nemuritori. În acea lume nici unul dintre nemuritori nu ar şti ce este nemurirea fiindcă nu ar şti la ce să o raporteze, nefiind: Moartea. **Doar muritorii caută nemurirea fiindcă nemuritorii nu ştiu ce este aceasta.**

Cam aşa stă şi problematica Logicii actuale, care fiind o Logică a Iluziei, datorată Iluziei Vieţii, nu ştim dacă această Logică nemuritoare a Iluziei poate fi şi o Logică nemuritoare în cealaltă parte diferită de Iluzie.

De ce este o Logică a Iluziei?

Orice Logică este neapărat Întâmplătoare în Elementul Primordial al Cunoaşterii fiindcă doar Întâmplătorul poate CREA iar Creaţia este Creată o singură dată şi nu de mai multe ori, întrucât absolut orice Creaţie care are un precedent într-o altă Creaţie este Destin!

Logica Cunoaşterii face parte din Creaţie, ceea ce o defineşte ca fiind o Logică Creată şi nicidecum o Logică Necreată, fiindcă absolut orice face parte din lumea noastră a Cunoaşterii de exemplu ne parvine sub formă de Creaţie şi nu lipsit de aceasta.

Astfel Logica trebuie să fie neapărat Creată de către ceva, iar acest ceva, am mai scris în alte cărţi de ale mele că este Factorul Creator şi Unic Întâmplător care odată cu Creaţia sa care s-a determinat o dată şi numai o singură dată aceasta s-a desăvârşit iar odată desăvârşindu-se Creaţia aceasta a inclus în cadrul său şi Logica Cunoaşterii, atât timp cât Creaţia se desăvârşeşte în Cunoaştere ca fiind un Cuvânt al Limbajului Pur Universal.

Noi oamenii trăim într-o lume cu Destin, într-o lume unde Creaţia a fost desăvârşită înainte de a fi noi oamenii deci şi Logica Creaţiei era Creată.

Între Logica Creaţiei şi Logica în calitate de Cuvânt al Limbajului Pur Universal este o mare diferenţă întrucât Logica Cunoaşterii este total diferită de Logica în calitate de Cuvânt al Limbajului Pur Universal, fiind o Logică cu toate caracteristicile Logicii în calitate de Cuvânt al Limbajului Pur Universal, la care mai participă şi Cunoaşterea în cadrul căreia aceasta se desfăşoară, alături de Creaţie care este şi ea interpusă în Cunoaştere de Unic şi Întâmplare.

Astfel pentru a obţine Logica Creaţiei participă atât Logica Cuvânt al Limbajului Pur Universal cât şi Cunoaşterea în cadrul căreia se desfăşoară Creaţia, dar şi Unicul şi Întâmplătorul.

Se poate observa că în afară de Cunoaştere care este Unicul Cuvânt al Limbajului Pur Universal în cadrul cărei se desfăşoară Logica Creaţiei toate celelalte la fel ca şi Logica Cuvânt al Limbajului Pur Universal, Creaţia, Unicul dar şi Întâmplarea intervin pe baza Analogiei Totului despre care am mai scris, fiind aceea prin care fiecare Cuvânt al Limbajului Pur Universal se află în toate celelalte Cuvinte ale acestui Limbaj fiindcă fiecare Cuvânt al acestui limbaj devine un Tot care se substituie acestui Limbaj, dar un Tot care nu numai că se substituie acestui Limbaj dar îl şi include la rândul său.

Astfel pe baza acestui principiu se regăsesc în cadrul Cunoaşterii şi celelalte Cuvinte Matrici cum ar fi Logica, Creaţia, Unicul şi Întâmplarea, bineînţeles alături de întreaga

infinitate de alte şi alte astfel de Cuvinte ale Limbajului Pur Universal, care devin astfel implicit şi Elemente ale Cunoaşterii precum şi Cunoaşterea devine Element la rândul său în cadrul dezvoltărilor determinate de aceste Cuvinte ale Limbajului Pur Universal.

Analogia Totului poate fi regăsită în dezvoltarea matriceală a Cunoaşterii în „EUL" Factorului Primordial şi al Factorilor Creatori şi Unic Întâmplători, unde fiecare astfel de Factor Creator şi Unic Întâmplător reprezintă Imaginea reflectată în Cunoaştere a unui Cuvânt al Limbajului Pur Universal.

Odată ce Logica este Întâmplătoare şi face parte din Creaţie, care este şi Unică înseamnă că Logica în calitate de Cuvânt al Limbajului Pur Universal este de o importanţă atât de covârşitoare pentru Întâmplare, încât aceasta o determină în Creaţia din Cunoaştere?

Există vreo legătură între Cuvântul Logică din cadrul Limbajului Pur Universal şi cu modul de dezvoltare matriceală a Cuvântului Cunoaştere din cadrul acestui Limbaj, în sensul că Logica ar interveni alături de Creaţie, Unic şi Întâmplare pentru desemnarea Instinctului, a Adevărului Absolut şi al „EULUI" Factorului Primordial împreună cu Factorii Creatori?

Logica determină Factorii Creatori care prin chintesenţa lor întrunesc toate elementele necesare determinării Creaţiei dar şi a Logicii Creaţiei?

Dacă Logica se află în Creaţie iar Creaţia este un Cuvânt cu funcţii atributive şi disjunctive al Limbajului Pur Universal, înseamnă că alături de atributivitatea funcţională a Sfârşitului, Începutului şi Originii mai posedă disjunctivitatea funcţională a Unicului şi Întâmplării, disjunctivitate desemnată prin separarea funcţionalităţii Unicului şi Întâmplării pentru fiecare Cuvânt în parte , cu funcţii atributive, care se transmit de la unul la altul. Aceasta fiind una dintre caracteristicile care definesc funcţiile atributive de cele disjunctive.

Faptul că Logica se află în lumea noastră a Cuvântului Cunoaştere în Creaţia Factorilor Creatori şi Unic Întâmplători, înseamnă că aceasta se poate transmite atât Sfârşitului, primul Cuvânt -Matrice al Limbajului Pur Universal cu funcţii atributive, deci transmisibile cât se poate afla şi în cadrul Unicului şi Întâmplării celor două Cuvinte-Matrici cu funcţii disjunctive, fiindcă toate acestea participă la definirea Cuvântului-Matrice al Creaţiei.

Este Creaţia astfel un functor Logic care are un argument al său care să se regăsească în Expresia Logică Creată?

Da! Argumentul acestui functor este tocmai Expresia „Creată"!

Acest fapt ne îndreptăţeşte să credem că Creaţia este aceea care determină Logica, deşi până acum am stabilit că Cuvântul-Matrice al Creaţiei determină Cunoaşterea iar Cunoaşterea NU înseamnă şi Logică în mod implicit, fiindcă Logica este un Cuvânt-Matrice diferit de Cuvântul-Matrice al Creaţiei, care raportat la oricare alt Cuvânt-Matrice din punct de vedere al Formelor de Expresie Matriceală poate fi cu totul altceva.

Astfel Logica din cadrul Cunoaşterii, care se datorează Creaţiei este una iar Logica din cadrul unui alt Cuvânt-Matrice este cu totul altceva.

Cuvântul-Matrice al Creaţiei nu este cel care a Creat Logica, fiindcă aceasta i-a survenit pe baza unor funcţii unde a intervenit în primul rând funcţia conjunctivă a Analogiei Totului, ce oglindeşte faptul că fiecare Cuvânt-Matrice se regăseşte în toate celelelalte Cuvinte-Matrici fiindcă el este nu numai o unitate în diversitatea Cuvintelor-Matrici dar se şi defineşte ca şi cum ar fi Totul.

Astfel pentru a afla prin ce anume a fost transmisă Logica Creaţiei, prin grupul Cuvintelor-Matrici cu funcţii atributive sau disjunctive, va trebui mai înainte de toate să aflăm ce anume este Logica şi de ce caracteristici trebuie să dispună pentru a fi determinată ca atare.

Cu toate acestea noi vom determina doar o Imagine a Logicii Creaţiei care s-a desăvârşit la fel ca şi Creaţia prin intermediul căreia ne survine doar o singură dată, restul fiind o Imagine a acestei Logici proiectată prin Destin nouă.

Chiar dacă orice imagine NU este echivalentă cu realul ci devine întoarsă, mai ales dacă aceasta se desfăşoară în Oglindă, cum este de altfel şi Oglinda Cunoaşterii, nu înseamnă că nu i se pot determina anumite caracteristici ale acelei Imagini, chiar şi întoarse cum susţin că ne parvin datorită efectului oglinzii unde literele se citesc invers dacă sunt reflectate într-o Oglindă pe care o consider similară cu Oglinda Cunoaşterii, întrucât orice Oglindă reflectată într-o altă Oglindă va Crea Imaginea de Infinit, de Nesfârşit de Eternitate aflată în paralelism, deoarece doar atunci când aşezăm două Oglinzi faţă în faţă vom putea vedea nedistorsionat de Oglinda Cunoaşterii, Creaţia Infinită din aceasta, înlăturând Destinul şi astfel apropiindu-ne de Adevărul a ceea ce înseamnă nedistorsionat Creaţia. DA!

Prin Oglinzile Paralele putem vedea cum anume arată Creaţia fără Destin care s-a săvârşit o singură dată şi care ascunde în pântecele ei Logica, cea care va da Cunoaşterii noi valenţe de Oglindire a acesteia în sine însăşi.

Noi oamenii vedem şi percepem Logica ca fiind, citez din Dicţionarul Enciclopedic Român, vol.III, Editura Politică, Bucureşti 1965: ” o ştiinţă al cărei obiect este stabilirea condiţiilor corectitudinii gândirii, a formelor şi legilor generale ale raţionării juste, conforme prin ordinea ideilor cu organizarea legică a realităţii obiective.” Întrebarea mea este de ce nu şi a realităţii subiective?

Cu siguranţă că situaţia politică din acel moment a îndreptăţit să se omită acest argument.

Prin urmare Logica este percepută de către noi ca fiind o ştiinţă al cărei obiect este stabilirea condiţiilor corectitudinii gândirii.

Oare pentru a stabilii asemena condiţii este necesară o ştiinţă anume sau ştiinţa respectivă nu este nimic altceva decât un anumit Fenomen pe care se axează gândirea, Fenomen datorat Cunoaşterii şi implicit al Oglinzii acesteia care determină astfel prin Imaginea filtrată de Cunoaştere a Creaţiei în care se află şi Logica ca un Cuvânt-Matrice ale cărui reverberaţii se află în Creaţie?

Mai cu seamă înclin să cred acest aspect decât pe acela că Logica ar fi o ştiinţă.

După mine Cuvântul-Matrice Ştiinţă este cu totul altceva decât ceea ce structuralizăm noi prin Înţelesul Expresiei Ştiinţă, care defineşte un conţinut structuralizat pe anumite caracteristici date de Cunoaştere şi care poate fi valid numai în cadrul lumii cu Destin dar nu şi fără Destin, întrucât Ştiinţa văzută de noi prin Iluzia Vieţii include mereu Necunoscutul pe care tinde să-l acopere odată cu Destinul.

Această „acoperire” se află doar în lumile cu Destin unde Creaţia care s-a desăvârşit o singură dată Cunoscând astfel Totul lasă loc Destinului pentru ca acesta să se desfăşoară prin Iluzia Necunoscutului, cu toate că Creaţia şi Totul este Cunoscut etern, odată cu Unica Creaţie dată de Întâmplarea ce a devenit Întâmplătoare a Factorilor Creatori şi Unic Întâmplători.

Astfel Ştiinţa este un Cuvânt-Matrice a cărui Imagine distorsionată de Oglinda Creaţiei ne survine nouă astfel, prin intermediul funcţiilor conjunctive, atributive şi disjunctive.

Tot astfel se Întâmplă şi cu Logica care ne parvine nouă sub formă de Ştiinţă, fapt ce înseamnă că atât Cuvântul-Matrice Ştiinţă cât şi cel al Logicii ne parvin pe un traseu comun, întrucât se suprapun în accepţiunea noastră.

Chiar dacă Ştiinţa ar fi înlocuită cu orice altceva dar care să reprezinte caracteristicile şi relaţiile acestora în corectitudinea Cunoaşterii a „orice” tot ştiinţă a acel „ceva” s-ar numi şi tot caracteristici de Logică în mintea noastră ar primi.

Prin urmare Imaginea dată de Oglinda Cunoaşterii ne uneşte mai multe Cuvinte-matrici pentru a determina Înţelesul unuia sau altuia.

Acest fapt ne determină funcţia conjuncturală, care se află în Cunoaştere şi îi parvine acesteia prin intermediul celorlalte trei funcţii: Conjunctivă, Atributivă şi Disjunctivă.

Funcţia conjuncturală este determinată prin capacitatea Cuvintelor-Matrici de a-şi uni caracteristicile (una sau mai multe), în faţa unui Conjunctor.

Unul dintre aceştia este Destinul.

De ce este Destinul Conjunctor şi nu Cunoaşterea de exemplu cu Oglinda ei care poate astfel să definească unirea a uneia sau mai multor caracteristici ale Cuvintelor-Matrici pe care apoi să le proiecteze în lumile sale?

Întrucât Oglinda Semantică a Infinitului, respectiv Oglinda Cunoaşterii cum mai poate fi definită, nu poate avea calitatea de Conjunctor în acest caz întrucât absolut orice Cuvânt-Matrice care se reflectă în aceasta o face numai şi numai prin intermediul Creaţiei care se produce numai o singură dată iar odată cu această producere întreaga Creaţie este Cunoscută şi nu Cunoscută parţial ca şi în lumile cu Destin unde alături de Logică care în Creaţie are rol, cel mult de „legitate", am pus în ghilimele acest cuvânt întrucât nu este cel mai propice pentru a determina ce vreau să spun dar nu există nici unul mai apropiat în acelaşi timp de ce anume doresc să relatez, şi mai mult decât atât la acest nivel nici nu poate fi vorba de legitate întrucât nu există un Eveniment-Fenomen Primordial care va interveni abia în faza Lipsei Periodicului din Semantic sau al Asemanticului din acesta.

Când m-am referit la rolul de „legitate" al Logicii m-am gândit la caracteristicile acesteia de a stabili relaţii între caracteristici, fiind un fel de Oglindă a Cunoaşterii dar cu caracteristici diferite faţă de Cunoaştere, iar calitatea de Oglindă a Logicii nu mai presupune aflarea Creaţiei Unice în Oglinzile Paralele din lumile cu Destin, ci paralelismul dintre cele două Oglinzi ale Cunoaşterii şi Logicii naște Gândirea și perceptele acesteia în lumile cu Destin!

Chiar dacă şi Logica în calitatea de Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal poate fi definit prin Oglinda sa care are caracteristici diferite de Oglinda Cunoaşterii fiindcă Oglinda Logicii este responsabilă de caracteristici cum ar fi structuralizarea, dimensionarea, dar şi relaţionarea sau determinarea unor Evenimente sau Fenomene ale Cunoaşterii în momentul reflectării Oglinzii Logice în Oglinda Cunoaşterii, paralelism care în lumile cu Destin a determinat Gândirea.

Ce rost mai are intervenţia Cuvântului-Matrice Ştiinţă de exemplu şi de ce este acesta Cuvânt-Matrice?

Fiecare noţiune posibilă Cunoscută sau Necunoscută de către fiinţa umană este la rândul ei un Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal care dezvoltă o anumită Expresie a sa în relaţionarea cu alte Cuvinte-Matrici.

Pentru Cunoaştere acest Cuvânt-Matrice este Ştiinţă dar pentru alte şi alte Cuvinte-Matrici asemenea Cunoaşterii, acest Cuvânt-Matrice nu mai este Ştiinţă ci are un anumit Înţeles pentru fiecare Cuvânt-Matrice în parte.

Faptul că acesta intervine în cadrul cunoaşterii umane ca fiind Ştiinţă, fiind mereu sau în cele mai dese cazuri asociat Logicii, înseamnă că anumite caracteristici ale acelui Cuvânt-Matrice determinat de noi ca fiind Ştiinţă se transmit prin intermediul Logicii.

Cu toate că Logica posedă o Oglindă rog a nu se face greşeala de a se confunda Oglinda Logicii cu Oglinda Cunoaşterii, şi a se atribui din caracteristicile Semanticului, Asemanticului, Periodicului şi Lipsei Oglinzii Logicii.

Tocmai faptul că Oglinda Logicii are caracteristici diferite ne ajută pe noi oamenii să Gândim.

Dacă până acum s-a făcut mereu o confuzie istorică în filosofie între Gândire şi Cunoaştere, atribuindui-se Gândirii tocmai ramura Gnoseologică a Cunoaşterii, respectiv Teoria Cunoaşterii, a fost total greşit, întrucât chiar dacă între Gândire şi Cunoaştere sunt anumite interdependenţe NU trebuie sub nici o formă să facem greşeala milenară a omenirii de a atribui Gândirea: Cunoaşterii!

Gândirea nu este Cunoaştere, ci este mai înainte de toate canalele prin care lasă Cunoaşterea să curgă către iniţiatorul acesteia.

Aceste canale sunt date de Oglinda Logicii care fiind paralelă cu Oglinda Cunoaşterii lasă fiinţei umane capacitatea de a raţiona.

Raţionamentul omului este dat de paralelismul dintre cele două Oglinzi şi anume Oglinda Cunoaşterii şi Oglinda Logicii.

Dacă nu ar fi acest paralelism, omul ar Cunoaşte inopinat, iar acea Cunoaştere ar rămâne o Cunoaştere goală de orice conţinut relaţional cu alte şi alte aspecte care ar putea să o întregească.

Odată ce Logica este o altă Oglindă diferită dar paralelă cu Oglinda Cunoaşterii care survine prin intermediul funcţiilor atributive şi implicit disjunctive în cadrul Cunoaşterii, înseamnă că Logica intervine în calitate de Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal în cadrul funcţiilor atributive prin intermediul Cuvântului-Matrice Sfârşit care este de fapt primul Cuvânt din cadrul funcţiilor atributive, fiind mereu „bombardat” cu funţia disjunctivă a Unicului şi Întâmplării.

Astfel Logica are câte ceva din fiecare în această ipostază.

De ce Cuvântul-Matrice Sfârşit este primul din lanţul celor cinci Cuvinte-Matrici cu funcţii atributive?

De ce nu un alt Cuvânt-Matrice, cum ar fi Început sau Creaţie, Origine sau orice altceva?

Dacă gândim chiar prin intermediul Iluziei Vieţii şi a Coeficientului Logic 2, observăm că fiecare Început începe cu un Sfârşit a „ceva”, fiindcă dacă acel „ceva” nu se sfârşeşte nu ar putea începe „altceva”, ceea ce înseamnă că în Începutul acelui „altceva” se află de fapt Sfârşitul a „ceva”, prin urmare fiecare Început Începe cu Sfârşitul precum fiecare Sfârşit începe cu Începutul.

Astfel Începutul celor cinci Cuvinte-Matrici cu funcţii atributive nu va putea fi decât Sfârşitul acestui Început.

Prin urmare primul Cuvânt-Matrice va fi Sfârşitul iar al doilea Începutul, urmate de Origine, Creaţie şi Cunoaştere.

Despre celelalte Cuvinte-Matrici am descris în amănunt într-o altă carte de-a mea cauza pentru care se înşiruie în acest mod.

Dacă Cunoaşterea primeşte Oglinda prin intermediul Semanticului ce este un atribut al Creaţiei de unde primeşte Oglinda Logica care nu are nimic în comun cu Semanticul decât în măsura paralelismului celor două Oglinzi ale Logicii şi Cunoaşterii?

Logica la fel ca şi Cunoaşterea este determinată din punct de vedere atributiv în Cunoaştere de către Creaţie care este Cuvântul-Matrice ce defineşte direct Cunoaşterea.

Cu toate acestea Logica nu are nimic de-a face cu funcţia atributivă Semantică a Creaţiei ce determină Oglinda Semantică a Infinitului din Cunoaştere dar în schimb Logica are întreaga gamă atributivă pe care o are şi Cunoaşterea începând cu Sfârşitul, Începutul, Originea şi Creaţia, mai are şi gama disjunctivă a Unicului şi Întâmplării la fel ca şi Cunoaşterea , se supune ca toate Cuvintele-Matrici Analogiei Totului sau funcţiei universale conjunctive şi astfel ar trebui să fie echivalentă cu Cunoaşterea sau similară acesteia dacă nu complementară în cel mai rău caz şi cu toate acestea Logica nu este astfel.

Ce denotă acest lucru?

Faptul că Logica este determinată şi de o altă funcţie diferită de funcţiile conjunctive, atributive şi disjunctive, funcţie pe care am s-o denumesc: Funcţia Logică.

De ce ?

Fiindcă degeaba ar fi Oglinda Semantică a Infinitului din Cunoaştere dacă nu ar fi paralelismul Oglinzilor, dacă această Oglindă nu ar avea în ce şi în cine anume să se reflecte, ceea ce duce la funcţia logică.

Funcţia logică este caracterizată prin paralelism, şi anume va deveni mereu o paralelă cu Cuvintele-Matrici prin intermediul cărora se propagă determinând întotdeauna proprietăţi paralele cu proprietăţile Cuvintelor-Matrici respective, iar aceste proprietăţi paralele sunt date Cuvintelor-Matrici pe care le defineşte funcţia logică, cum este Cuvântul-Matrice Logică în cazul de faţă.

Astfel Logica nu intervine asupra Cunoaşterii doar prin intermediul funcţiilor atributive, conjunctive şi disjunctive ci şi prin intermediul funcţiei logice.

Faţă de funcţiile atributive care se determină de la un Cuvânt-Matrice la altul sau funcţiile disjunctive care se determină la fiecare Cuvânt-Matrice separat, funcţiile logice se determină prin intermediul altor funcţii putând îngloba în cadrul lor un cumul de funcţii care le înveşmântă ca într-un cocon, dar acest cocon are drept sâmbure funcţia logică .

Astfel o altă proprietate a funcţiei logice alături de paralelism ar fi şi aceea de cumul de funcţii care-şi găsesc întotdeauna sâmburele sau esenţa în funcţia logică.

Prin urmare funcţia logică este şi funcţia care alături de paralelism şi cumul de funcţii determină esenţa acestui cumul de funcţii dar totodată şi esenţa Totului.

Astfel esenţa constă în paralelism, şi cumul de funcţii care se răsfrânge asupra Cuvintelor-Matrici din cadrul Limbajului Pur Universal.

Funcţia logică este determinată de către Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, care stă la baza esenţei Totului, tocmai prin paralelismul pe care-l reflectă asupra acestuia, prin raportarea continuă asupra „Continuumului Infinit” care este Totul dar şi Totul din spatele Totului, esenţă care se regăseşte şi în faptul de a fi şi raportarea Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale la totalitatea Expresiilor Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal, unde aceste Cuvinte, au fiecare în parte propria lor Expresie devenind functori care-şi găsesc drept argument în raportarea la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Deci raportarea la Expresia Unică a Conştiinţei Universale este argumentul suprem al acestor functori care sunt Cuvintele Limbajului Pur Universal şi **NU** Expresia Unică în sine.

Acest aspect trebuie neapărat precizat întrucât Expresia Unică nu este suma acestor Expresii, ci la ce anume se raportează aceste Expresii.

De aici porneşte şi paralelismul care în cadrul Cunoaşterii poartă numele de Logică şi care stă la baza gândirii şi raţionamentului fiinţei umane.

Acest lucru ne demonstrează că nu Cuvântul-Matrice Logică este cel care are Logică, sau deţine Logica pe care o Cunoaştem noi, ci Logica pe care o Cunoaştem noi este determinată de funcţia logică prin intermediul acelui Cuvânt-Matrice care s-ar fi putut numi oricum altcumva nu numai Cuvântul-Matrice Logică şi ar fi avut tot acelaşi efect în cadrul Cunoaşterii şi doar în cadrul Cunoaşterii unde Evenimentul Primordial determinat de Oglinda Semantică a Infinitului a iniţiat Fenomenul şi prin urmare Cauza şi Efectul.

Fără Fenomen şi Eveniment nu putem sub nici o formă vorbi despre Cauză şi Efect!

După cum am mai scris, fiecare Cuvânt-Matrice datorită funcţiei conjunctive determinată prin Analogia Totului are drept caracteristici toate Expresiile celorlalte Cuvinte-Matrici din cadrul infinităţii de Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal.

Ceea ce le face diferite unele de altele este modul cum se reflectă aceste Cuvinte-Matrici între ele, în sensul că nici un Cuvânt-Matrice nu se va reflecta sau se va regăsi conform Analogiei Totului în celelalte Cuvinte-Matrici la fel cum se regăseşte un alt Cuvânt-Matrice, întrucât este de ajuns un singur Simbol propriu al lor care le diferă de celelalte şi pe care-l primeşte o dată cu determinarea sa încât toate raportările sale la infinitatea de Cuvinte-Matrici din cadrul Limbajului Pur Universal să fie diferite faţă de toate celelalte Cuvinte-Matrici, ceea ce le conferă acestora unicitatea în cadrul diversităţii dar şi Expresiile diferite a fiecăruia în parte, din cadrul Limbajului Pur Universal.

Funcţia logică fiind determinată de la nivelul Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale înseamnă că va fi la fel ca şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale faţă de

Cuvintele-Matrici, în sensul că nu se va afla în cadrul lor cum este funcţia conjunctivă dată de „Continuumul Infinit” sau funcţia Analogiei Totului, ci se va raporta la aceste Cuvinte-Matrici din „exterior”. Am pus ghilimelele de rigoare întrucât nu există în cazul de faţă exterior sau interior decât la modul figurativ. Funcţia logică fiind şi o funcţie de raportare.

Astfel Cuvântul-Matrice al Logicii s-a determinat prin caracteristicile sale să treacă prin grupul Cuvintelor-Matrice atributive şi disjunctive ca în cele din urmă să ajungă la Cunoaştere pentru a determina paralelismul faţă de Oglinda acesteia datorită funcţiei logice pe care o posedă, şi care determina Cuvântul-Matrice Logică să fie tocmai esenţa tuturor Cuvintelor-Matrici prin care „trece”, începând cu Sfârşitul, Începutul, Originea, Creaţia, în care se regăsesc mereu Unicul şi Întâmplarea pe baze funcţionale disjunctive pentru a ajunge în cele din urmă la Cunoaştere.

Oricât de ciudat ar părea dar Cuvântul-Matrice Logică este cel care devine ESENŢA tuturor acestor Cuvinte-Matrici.

Astfel esenţa este un paralelism prin care fiecare Cuvânt-Matrice (când vorbim despre Cuvinte-Matrici vorbim şi despre Expresiile acestora), se raportează la sine sau caracteristicile Cuvântului-Matrice se raportează la sine devenind paralele cu caracteristicile unui alt Cuvânt-Matrice determinat de funcţia logică, paralelism care determină esenţa ambelor Cuvinte-matrici, din ecuaţie.

De ce?

Fiindcă fiecare Cuvânt-Matrice se va reflecta în celălalt şi ca urmare a acestei reflectări, rezultatul va fi imaginea esenţei fiecărui Cuvânt-Matrice în celălalt.

Astfel Imaginea esenţei Cunoaşterii o vom găsi în Logică iar Imaginea esenţei Logicii o vom găsi în Cunoaştere, iar dacă vom dori să ştim care este esenţa Logicii sau a Cunoaşterii nu vom avea decât să inversăm Imaginile esenţei şi să le atribuim de fiecare dată celuilalt Cuvânt-Matrice, ceea ce va duce la o Expresie diferită.

Cu toate acestea Imaginea nu va fi niciodată reală cu lucrul în sine, va fi mereu o Expresie virtuală dacă nu chiar total ireală, fără să mai punem la socoteală că noi oamenii şi aşa suntem limitaţi în gândire de Iluzia Vieţii şi de Coeficientul Logic 2.

Cu toate acestea putem să ne facem o impresie a ceea ce ar putea însemna esenţa Logicii sau a Cunoaşterii cu ajutorul inversiunii.

Paralelismul funcţiei logice determină la rândul lui o Oglindă pentru fiecare Cuvânt-Matrice în parte ca şi în cazul Cunoaşterii?

Nu! Şi doresc să NU se facă niciodată această greşeală.

În cazul Cunoaşterii paralelismul constă în Oglindă fiindcă Cunoaşeterea în sine este determinată prin şi în Oglinda Semantică a Infinitului, pe când alte Cuvinte-Matrici chiar şi din grupul atributiv sau disjunctiv nu vor necesita un paralelism în Oglindă ci în cu totul şi totul alte moduri.

De exemplu dacă luăm Cuvântul-Matrice Sfârşit, în acest Cuvânt-Matrice , Cuvântul-Matrice Logică se va afla în paralelism, respectiv în esenţa acestuia ca fiind Începutul său, fiindcă numai Începutul poate fi paralel cu Sfârşitul, fapt ce va determina cu adevărat apariţia Cuvântului-Matrice cu Simbol de Început în această schemă a grupului atributiv.

Pentru Cuvântul-Matrice Început, paralelismul va consta în Sfârşit, şi odată cu acesta va interveni cel de-al treilea Cuvânt-Matrice: Originea, al cărui paralelism constă atât în Început cât şi în Sfârşit ce va determina cel de-al patrulea Cuvânt-Matrice: Creaţia, al cărui paralelism constă în Început, Sfârşit şi Origine, ca în cele din urmă să ajungem la Cunoaştere unde paralelismul Cunoaşterii constă în Început, Sfârşit, Origine şi Creaţie, iar toate acestea vor fi atribuite Logicii, fiindcă, Cunoaşterea va fi definită prin Oglinda Semantică a Infinitului despre care am mai scris de atâtea ori.

Astfel Logica va avea drept definire cele patru Cuvinte-Matrici sau mai corect spus cele patru Expresii ale acestor Cuvinte-Matrici, în care de fapt constă esenţa Cunoaşterii.

De ce?

Datorită paralelismului de care vorbeam adineaori, şi anume Imaginea Logicii este de fapt esenţa Cunoaşterii şi invers Imaginea Cunoaşterii este de fapt esenţa Logicii.

Astfel esenţa Logicii va consta în Oglinda Semantică a Infinitului!

Între Cuvântul-Matrice Logică, Funcţia Logică şi Logica din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii este o mare diferenţă.

Astfel caracteristicile principale ale Funcţiei Logice sunt: Paralelismul şi cumulul funcţional, care defineşte funcţia logică ca fiind aceea ce determină esenţa Cuvintelor-Matrice sau al Expresiilor unde aceasta este prezentă.

Am vorbit despre importanţa paralelismului dar şi al cumulului de funcţii, pe care le consider ca fiind cele mai valoroase caracteristici a unei funcţii, fiindcă pe bazele paralelismului şi al cumulului de funcţii se pot determina principiile de bază ale Funcţiei Logice ce devin implicit principiile de bază ale Logicii Coaxiologice.

Logica Coaxiologică este o nouă Logică care îmbină Logica Clasică (aristotelică), Logica Matematică, a functorilor logici, Logica Dialectică, respectiv dialecticile noţiunii, judecăţii şi raţionamentului, Elementul Comun din filosofia mea stă la baza Silogismului, Logica Constructivistă unde Infinitul este la fel ca şi la mine în curs de construire eternă, care se poate afla în „Continuumul Infinit”, Logica Relaţiilor şi Logica Modală.

Toate aceste tipuri de Logică sunt îmbinate în cadrul Logicii Coaxiologice şi alături de acestea mai sunt incluse şi alte posibilităţi ale Logicii Coaxiologice care le **depăşeşte** dar le şi **uneşte** în acelaşi timp pe acestea.

Până când vom ajunge la o desfăşurare mai detaliată a acestor tipuri de Logici raportate la Logica Coaxiologică şi incluse în cele din urmă în aceasta, va trebui mai înainte de toate să definim Logica Coaxilogică.

Pentru a-i da o definiţie va trebui înainte de aceasta să ştim pe ce principii se axează Logica Coaxiologică şi doar astfel vom putea să o definim.

Din nou, pentru a putea defini principiile Logicii Coaxiologice va trebui mai întâi să stabilim statutul caracteriologic al acestei Logici care este axată pe Funcţia Logică cea care stă la baza întregii Logici Coaxiologice, şi anume, Paralelismul şi Cumulul Funcţional.

Astfel Principiile Logicii Coaxiologice sunt şi Principiile Funcţiei Logice.

Din nou atenţie, repet, Funcţia Logică nu este Cuvântul-Matrice Logică şi nici Logica din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii.

Prin Paralelismul care porneşte de la raportarea Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale în Limbajul Pur Universal şi invers, a Limbajului în Expresia Unică, înseamnă că acest Paralelism este responsabil de definirea Limbajului Pur Universal faţă de Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale şi al acesteia la rândul său de definirea faţă de Limbajul Pur Universal.

Am mai scris că Limbajul Pur Universal cu Expresiile şi Cuvintele sale cu număr infinit este determinat „Continuu” de către „Continuumul Infinit” şi astfel Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale nu se raportează numai şi numai la Limbajul Pur Universal dar şi la „Continuumul Infinit” prin Funcţia Logică.

Astfel unul din primele principii ale Funcţiei Logice ar fi acela de *raportare,* datorat tocmai caracteristicii de *Paralelism* al acestei funcţii, cât şi pe calitatea de cumul al altor funcţii în cadrul acestei Funcţii care determină esenţa a Tot şi a Toate.

Raportarea şi Paralelismul în acelaşi timp sunt precursoarele Adevărului Absolut dar şi al unui nou tip de Adevăr şi anume Adevărul Coaxiologic determinat în mod direct numai şi numai de către Funcţia Logică, fiindcă prin raportare se poate determina veridicitatea unuia sau altuia care participă în cadrul relaţiei respective.

Această veridicitate este aceea care determină Adevărul Absolut numai şi numai în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii, urmate de Adevărurile Anoţional, Noţional sau

alte şi alte Adevăruri Relative din cadrul Iluziei Vieţii dar rog iarăşi mare atenţie, toate acestea se petrec numai şi numai în lumile Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii.

Paralelismul Funcţiei Logice este cel care va determina echivalentul Adevărului la fiecare Cuvânt-Matrice în parte echivalent care nu va fi un Adevăr Absolut al acelui Cuvânt-Matrice şi nici un Adevăr din perspectiva acelui Cuvânt, ci numai şi numai din perspectiva Cunoaşterii, astfel Adevărul Coaxiologic poate fi denumit Adevăr numai din perspectiva Cunoaşterii dar NU şi din perspectiva altor Cuvinte-Matrici din cadrul Limbajului Pur Universal, unde Adevărul Coaxiologic poate să poarte cu totul şi cu totul alte denumiri dar şi să primescă Simboluri diferite de la caz la caz.

Cu toate acestea la baza oricărui Adevăr stă raportarea şi astfel Adevărul Coaxiologic este un Adevăr nu numai Relativ întrucât este în funcţie de raportare dar pe deasupra mai este un Adevăr Asemiotic, pentru că este în funcţie de fiecare Cuvânt-Matrice în parte, depinzând de la caz la caz dacă Simbolul lui va arăta într-un fel sau în alt fel, dar oricum nemaifiind sinonim cu Adevărul doar dacă ar fi privit prin intermediul Cunoaşterii acesta ar fi un Adevăr.

Referitor la Asemiotică am dezbătut subiectul pe larg în Antichrist, Fiinţă şi Iubire.

Tot Paralelismul Funcţiei Logice va determina şi o altă calitate a Adevărului Coaxiologic şi anume aceea de a fi negat mereu de către „Continuumul Infinit" şi de a se substitui mereu propriului său sine prin Adevărul din spatele Adevărului la fel ca şi Totul din spatele Totului, astfel fiind un Adevăr Substituant.

Alături de calitatea substituantă a Adevărului Coaxiologic mai intervine şi calitatea Motivantă aceea de a fi mereu o motivaţie pentru un alt Adevăr pe care în cele din urmă îl poate relativiza sau nu, doar calitatea Motivantă a Adevărului Coaxiologic este aceea care autodetermină două sau mai multe poluri opuse sau analoge.

Calitatea Complementară este datorată caracteristicii de cumul funcţional al Funcţiei Logice, prin care această Funcţie devine etern esenţa Totului,iar această esenţă va fi complementară elementelor a căror esenţă este.

Astfel Adevărul Coaxiologic, este un Adevăr Relativ, Asemiotic, Substituant, Motivant şi Complementar .

II.2.2. CAPITOLUL II
FORMELE INTANGIBILE

Referitor la paralelism s-a observat unde poate duce şi ce anume noi posibilităţi poate dezvolta în privinţa a ceea ce defineşte Logica Coaxiologică, care devine tocmai datorită paralelismului o Logică a Adevărului Coaxiologic, Adevăr care-i dă acestei Logici, respectiv Funcţiei Logice anumite principii ale sale după care se ghidează întreaga Funcţie Logică.

Chiar şi din punct de vedere al numelui, Cuvântul „funcţie" implică un „ceva" care se defineşte pe sine ca determinând un alt „ceva".

Astfel din punct de vedere al Cunoaşterii funcţia este „ceva" care face „ceva" deci îndeplineşte o anumită sarcină.

A îndeplini o sarcină este echivalent cu a Crea?

Oricât de ciudat ar părea dar din punct de vedere al Cunoaşterii absolut orice care îndeplineşte „ceva" Creează. Acest fapt înseamnă că şi Funcţia Logică Creează?

Din cele scrise de mine până acum Creaţia apare doar în calitate de Cuvânt-Matrice care aparţine în viziunea noastră grupului celor cinci şi anume Sfârşitul, Începutul, Originea, Creaţia care la rândul ei determină Cunoaşterea.

Tocmai acest lucru, face ca Creaţia să apară ca un apanaj al Funcţiei Logice deci al Logicii Coaxiologice în denumirea sa, ceea ce este fals întrucât se datorează modului prin care privim această Funcţie Logică şi anume prin intermediul Cunoaşterii care este determinată de Creaţie.

Astfel nu este câtuşi de puţin adevărat că o funcţie „creează".

Cred că cel mai indicat termen ar fi acela că o funcţie defineşte.

Dar oare prin definire nu creează?

Este posibil dar numai dacă în ecuaţie intervine Cunoaşterea.

Originea paralelismului se află în Funcţia Asimptotică a „Continuumului Infinit" unde cele două drepte tind la infinit una către cealaltă dar fără să se poată uni vreodată.

*Poate cea mai mare întrebare din întreg Coaxialismul este ce ar fi fost dacă **NU** ar fi existat Funcţia Asimptotică sau dacă Funcţia Asimptotică este cu adevărat asimptotică?*

Personal NU cred în Funcţia Asimptotică aşa cum ne este ea relevată nouă, fiind adeptul faptului că cele două drepte devin tangente la infinit.

Cu ce ar fi trebuit Funcţia Asimptotică înlocuită şi cum ar fi arătat modelul de dezvoltare al Limbajului Pur Universal dar al Conştiinţei Pure Universale şi al „Continuumului Infinit"?

Ar mai fi fost paralelismul, cel care stă la baza Logicii Coaxiologice, respectiv la baza Funcţiei Logice ale cărei caracteristici constau tocmai în a determina paralelismul?

Fiindcă Funcţia Logică se defineşte mai înainte de toate prin caracteristicile sale iar cea mai importantă caracteristică a sa este tocmai aceea de a determina paralelismul.

Cum ar fi fost lumile Cunoaşterii fără paralelism?

De mai multe ori până acum am subliniat faptul că cele două linii din Funcţia Asimptotică ar fi fost cinci dacă Coeficientul Logic pe baza căruia ar fi raţionate ar fi fost cinci sau ar fi fost un infinit de drepte care tind unele faţă de celelalte, dacă Coeficientul Logic cu care este raţionată Funcţia Asimptotică ar fi fost infinit.

Acest lucru ne determină să realizăm următorul raţionament şi anume: Funcţia Asimptotică apare doar în funcţie de Coeficientul Logic, iar dacă acesta este infinit, şi numărul dreptelor care tind unele către altele este infinit, ceea ce înseamnă că toate dreptele care tind către un centru unde ar urma să devină tangente deci să se unească pot fi reprezentate prin puncte, iar punctele sunt dispuse în jurul acelui centru unde dreptele care devin tangente cu punctele de data aceasta tind către centru.

Infinitatea acelor puncte determină un cerc iar centrul cercului determină centrul către care tind dreptele pentru a deveni tangente între ele fără a putea-o face datorită Funcţiei Asimptotice.

Astfel la un raţionament infinit, Funcţia Asimptotică devine reprezentată de un cerc care are un centru în interiorul său.

Faptul că dreptele tind către acel centru dar fiind o infinitatea de drepte, care fiecare este un punct al circumferinţei cercului, înseamnă că fiecare astfel de dreaptă este tangentă cu cealaltă prin circumferinţa cercului, iar cercul devine la rândul său punctul de legătură unde şi cele două drepte din cazul Coeficientului Logic 2 se vor uni.

Astfel Funcţia Asimptotică NU este reală decât în Iluzia Vieţii noastre iar paralelismul este dat tocmai de paralelismele infinite ale dreptelor care se unesc prin circumferinţa cercului infinit.

Adevărata Funcţie Asimptotică este aceasta, dar la nivel particular poate fi determinată prin intermediul Coeficientului Logic 2 şi ca două drepte care tind unele către altele fără să se poată uni vreodată, deoarece pentru a realiza unirea este nevoie de infinitate.

Acest lucru înseamnă că dacă liniile care tind unele către altele au un număr infinit şi ele devin punct al circumferinţei cercului, întrucât tind către un centru comun, iar cercul este

definit ca o infinitatea de puncte în jurul unui centru, înseamnă că „Continuumul Infinit" nu mai este „Continuu"?

Dacă cele două drepte se unesc în Funcţia Asimptotică oare şi această funcţie mai este Funcţie Asimptotică?

Oricât de greu ar părea răspunsul meu pentru unii sau interesant pentru alţii, doresc să subliniez că „Continuumul Infinit" rămâne acelaşi „Continuu" chiar şi dacă dreptele se unesc la infinit, devenind tangente prin circumferinţa cercului, iar Funcţia Asimptotică, rămâne acea Funcţie Asimptotică întrucât este mereu flancată în domeniul determinărilor sale de Reperul Negaţiei, care este de fapt Cercul cu infinitatea de linii care devin tangente unele faţă de altele.

Astfel Funcţia Asimptotică devine Diversitatea iar Cercul unde Infinitul determină tangenţa liniilor care tind unele către altele este Unicitatea, ca în cele din urmă Funcţia Asimptotică (Diversitatea), anulată de Reperul Negaţiei (Unicitatea), determină Structuralizarea tocmai prin anularea Diversităţii de către Unicitatea, ceea ce conferă acestei anulări statutul structural de a Nu fi Diversitate fiindcă e Unitate astfel Structura primeşte Sistemul său în care aceasta se integrează.

Toate acestea determină Nedefinirea pentru ca iarăşi să se ajungă la Funcţia Asimptotică, care va fi din nou anulată etern de către Reperul Negaţiei, fiindcă Infinitul este mereu un Tot iar acest Tot devine prima treaptă din Finit!

Cei care sunt adepţii totali ai Funcţiei Asimptotice greşesc când susţin că două drepte nu se unesc deci nu sunt tangente, fiindcă acestea sun tangente la infinit, dar ele nu sunt tangente doar dacă le raţionăm prin prisma unui Coeficient Logic mai mic decât Infinit.

Odată ce sunt tangente este clar că Funcţia Asimptotică Nu poate exista decât ca o particularitate a unui anumit Coeficient Logic, particularitate, care se regăseşte şi în matematicile lumii noastre, care greşesc profund când consideră anumite teoreme sau axiome ca fiind adevărate, întrucât acestea ar trebui interpretate conjunctural, în funcţie de Coeficientul Logic pe baza căruia sunt raţionalizate şi astfel s-ar naşte o nouă disciplină, şi anume : Matematica Coaxiologică Conjuncturală.

Astfel dacă primul principiu al Funcţiei Logice constă în a determina paralelismul prin caracteristicile sale dar şi cumulul altor funcţii pe care le esenţializează devenind implicit esenţa acestora, înseamnă că Funcţia Logică este determinată de caracteristicile „Continuumului Infinit" respectiv Funcţia Asimptotică, Reperul Negaţiei, Structuralizare şi Nedefinire.

Aceste caracteristici sunt cele care îi determină primul principiu după care se va ghida Funcţia Logică şi anume paralelismul şi cumulul de funcţii, pe care la va esenţializa, devenind mereu şi etern esenţa acestora.

Cum anume cumul de funcţii?

Funcţia Logică are capacitatea de a subordona toate celelalte funcţii care se dezvoltă în cadrul Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal şi odată cu această subordonare, Funcţia Logică devine esenţa fiecărei astfel de funcţii în parte şi nu esenţa comună a lor.

Acest lucru înseamnă că Funcţia Logică se defineşte ca esenţă a unei anumite funcţii în calitatea pe care o are funcţia respectivă faţă de Funcţia Logică, deci în funcţie de funcţia respectivă şi bineînţeles şi în funcţie de Funcţia Logică.

Astfel raportul între Funcţia Logică şi Funcţia Atributivă va fi altul decât raportul dintre Funcţia Logică şi Funcţia Disjunctivă ceea ce va determina două esenţe diferite, prin urmare esenţa Funcţiei Atributive va fi diferită de esenţa Funcţiei Disjunctive.

Paralelismul se determină datorită faptului că caracteristicile devin principii iar principiile devin caracteristici.

Astfel Funcţia Asimptotică devine automat din caracteristică a „Continuumului Infinit", principiu al „Continuumului Infinit", la fel ca şi Negarea Negaţiei, Structuralizare şi Nedefinire.

Toate aceste Principii-Carateristici, sunt legate una de alta tocmai prin rezultatul final al lor care este „Continuumul Infinit" şi nici una nu ar putea fi fără cealaltă, fiindcă lipsa unei singure astfel de caracteristici ar duce implicit la anularea totală a celorlalte.

Suma acestor caracteristici constă în „Continuumul Infinit" care devine şi Principiul acestora, precum fiecare caracteristică în parte este şi un principiu în parte ceea ce înseamnă că suma acestor principii constă într-un singur Principiu-Caracteristică care este „Continuumul Infinit".

Acest lucru ne îndreptăţeşte să credem că alături de Funcţia Asimptotică, Reperul Negaţiei, Structuralizare şi Nedefinire ar mai putea fi şi alte posibile Principii-Caracteristici care printr-o relaţionare cum este aceea din cadrul celor patru mai sus amintite să dea şi alte Principii-Caracteristici cum este „Continuumul Infinit" dar despre care noi nu ştim absolut nimic.

Aşa şi este, alături de „Continuumul Infinit" mai sunt şi alte grupări care determină astfel de Caracteristici-Principii unde fiecare în parte este o Caracteristică-Principiu, fapt ce ne determină să admitem existenţa altor forme nu numai de „Continuu Infinit" dar şi de reprezentări care stau la baza Totului dar care nouă ne sunt total inaccesibile, nefiind reliefate în cadrul Cunoaşterii şi nici în cadrul Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale, întrucât aceste grupări nu vor mai determina Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal care au ca rădăcină Funcţia Asimptotică, Reperul Negaţiei, Structuralizarea şi Nedefinirea dar alte şi alte forme diferite de tot ceea ce am descris până acum în cadrul Coaxiologiei, denumite de mine acum ca fiind Forme Intangibile.

Astfel în cadrul acestor **Forme Intangibile** intervin alte şi alte Caracteristici-Principii diferite de cele patru care stau la baza „Continuumului Infinit" şi care sunt precursoarele Funcţiei Logice, dar rog din nou mare atenţie, NU şi Carateristicile-Principii ale Funcţiei Logice.

De ce nu sunt implicit şi caracteristicile-principii ale acestei Funcţii Logice?

Răspunsul constă în faptul că la definirea Funcţiei Logice intervine „Continuumul Infinit" în calitate de parte care se raportează la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, raportare care denotă un paralelism faţă de aceasta.

Acest lucru înseamnă că în ecuaţie nu se iau caracteristicile-Principii ale „Continuumului Infinit" ci doar „Continuumul Infinit" în calitate de Întreg.

În schimb paralelismul determinat atunci faţă de Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale este cel care „declanşează" determinarea Funcţiei Logice.

Astfel prin paralelism, Funcţia Logică primeşte o caracteristică care devine implicit şi principiu al acesteia, întrucât orice caracteristică devine paralelă unui anumit principiu, întrucât caracteristica se substituie principiului pe care-l defineşte tocmai prin paralelism.

De ce paralelă unui anumit principiu şi nu perpendiculară sau orizontală de exemplu?

Răspunsul constă în faptul că principiul defineşte o caracteristică pe când caracteristica defineşte un principiu iar acolo unde va fi o caracteristică va fi mereu un principiu.

Diferenţa dintre caracteristică şi principiu constă numai şi numai în raportarea la Totul reprezentat de suma caracteristicilor, care devine un principiu ce va fi la rândul lui o anumită caracteristică.

Când afirm despre Principiile Coaxiologiei că sunt cutare şi cutare, implicit mă axez în principal pe caracteristicile Coaxiologiei care devin astfel implicit principii ale sale.

Niciodată nu vom putea determina structuri care sunt caracteristicile, fără sisteme care sunt principiile.

Astfel relaţia caracteristică-principiu este echivalentă cu relaţia structură-sistem, iar de aici intervine paralelismul ca atare, în sensul că structura va defini etern sistemul pe când sistemul va defini la rândul lui etern structura.

Revenind la „Continuumul Infinit" şi la cele patru caracteristici de bază ale sale observăm că acestea sunt parte structurală a „Continuumului Infinit" care este partea sistemică a acestor caracteristici, ceea ce ne îndreptăţeşte să accedem la faptul că orice caracteristică determină un paralelism cu propriul său sistem care este principiul căruia i se subordonează ce va deveni la rândul lui o caracteristică faţă de un alt principiu.

Această „trecere" de la caracteristică la principiu şi de la principiu la caracteristică, determină o interrelaţionare între cele două sub aspectul de sistem-structură şi structuralizare-sistematizare, ceea ce dovedeşte paralelismul care determină Funcţia Logică, prin primul principiu-caracteristică a acesteia care este paralelismul.

Acest paralelism este responsabil de cumulul funcţional posterior acestuia, fapt care va propulsa Funcţia Logică ca fiind un etern „sâmbure" al funcţiilor care se vor dezvolta pe „parcurs" între Cuvintele-Matrici ale Limbajului Pur Universal, iar această calitate de „sâmbure" va fi aceea prin care Funcţia Logică va fi mereu esenţa acestor funcţii.

Ce anume a determinat caracteristicile care grupate vor deveni principii ce se vor defini la rândul lor drept caracteristici ale altor principii?

De ce a fost necesară Funcţia Asimptotică şi ceea ce ar fi fost fără ea am scris adineaori, dar ce anume a determinat-o ca Funcţie Asimptotică şi să apară doar astfel în reprezentarea noastră şi nu altfel voi demonstra acum.

Adineaori am definit Formele Intangibile, care sunt principii ale căror caracteristici sunt diferite de cele ale „Continuumului Infinit", dar care sunt şi se află undeva acolo determinând noi şi noi structuralizări şi sistematizări despre care noi nu Cunoaştem nimic fiindu-ne imposibil de a ajunge chiar şi cu mintea la un asemenea palier, întrucât este structuralizat sistemic total diferit de „Continuumul Infinit" şi cele patru caracteristici ale sale.

Ce înseamnă acest lucru?

În primul rând că acolo nu mai intervine sub nici o formă posibilă sau imposibilă Funcţia Asimptotică, Reperul Negaţiei, Structuralizarea şi Nedefinirea, fapt care duce chiar la lipsa structuralizării deci implicit şi a sistematizărilor anumitor principii.

Cu toate acestea chiar prin lipsa lor, respectiv a sistemului şi a structurii se pot defini noi sisteme şi structuri, fiindcă dacă vă amintiţi de Lipsa din Semantic şi Asemantic care favorizează Periodicul, tocmai această Lipsă este cea care pune în valoare acea devenire.

Astfel şi în acest caz chiar dacă suntem infinit mai departe de acel loc, şi intervine un alt fel de Lipsă, chiar această Lipsă prin definirea ei poate determina un sistem şi o structură a Lipsei în sine, care ne duce la alte şi alte posibile structuralizări de tipul caracteristici-principii, dincolo de Funcţia Asimptotică, fapt care ne îndreptăţeşte să credem că tocmai acestea determină în mod fără echivoc chiar şi Funcţia Asimptotică, ceea ce iarăşi înseamnă că Funcţia Asimptotică în realitate nu este Asimptotică deloc, fiindcă cele două drepte devin tangente nu numai la nivel de infinit în cadrul circumferinţei aceluiaşi cerc, dar mai presus decât atât ele devin tangente la nivelul Formelor Intangibile, fiindcă acestea determină de fapt Funcţia Asimptotică, iar orice are un determinant devine un determinat chiar dacă la nivel infinit, şi orice devine determinat se regăseşte în propriul său determinant, ceea ce-i conferă incluziunea în cadrul determinantului, şi astfel Funcţia Asimptotică nu este în realitate chiar atât de asimptotică precum pare, ci mai degrabă foloseşte asimptotismul ca o caracteristică a sa şi nicidecum ca o esenţă a sa interioară, repet, chiar dacă toate acestea se produc raportate în şi prin infinit.

Astfel „Continuumul Infinit" devine la rândul lui un determinat care are drept determinant, Formele Intangibile, unde alături de caracteristicile-principii, Funcţia Asimptotică, Reperul Negaţiei, Structuralizare şi Nedefinire mai sunt şi alte grupări de astfel

de caracteristici, iar Logica Coaxiologică, deci Funcţia Logică în particular va trebui să ţină cont de acestea în dezvoltările sale ulterioare.

Astfel Funcţia Asimptotică are asimptotismul doar în calitate de caracteristică particulară şi numai prin relevarea acesteia la „Continuumul Infinit" fiindcă Funcţia Asimptotică de fapt nu este câtuşi de puţin asimptotică ci are cu totul şi cu totul alte şi alte determinări pe care Logica Coaxiologică va trebui neapărat să le ia în seamă.

Din punct de vedere al Formelor Intangibile Funcţia Asimptotică va avea alte caracteristici-principii poate fiind chiar asemeni „Continuumului Infinit" care are în structuralizarea sa un număr de caracteristici de bază cum sunt cele patru din cadrul „Continuului Infinit" şi unde una dintre acestea este chiar Funcţia Asimptotică?

Cred cu tărie în acest lucru.

Prin urmare „Continuumul Infinit" include în cadrul său alte şi alte principii în cadrul fiecăror caracteristici ale sale.

Funcţia Asimptotică devine asimptotică doar raportată la „Continuumul Infinit" precum Reperul Negaţiei, Structuralizarea şi Nedefinirea sunt reliefate astfel doar raportate la „Continuumul Infinit" şi nicidecum la quintesenţa lor, la ceea ce înseamnă ele însele raportate la alte şi alte repere care sunt în acest caz Formele Intangibile.

„Continuumul Infinit" devine unul din infinitatea pierdută în cadrul Formelor Intangibile?

Astfel el NU ar mai fi „Continuum Infinit" ci ar fi mereu una dintre aceste Forme Intangibile, rămânând finit?

Oricât de ciudat ar părea răspunsul acesta constă în faptul că toate aceste Forme Intangibile nu pot fi numite ca fiind infinite sau fiind într-un număr infinit, tocmai pentru că ele nu sunt definite nici prin infinitatea lor şi nici prin numărul lor pentru a putea afla dacă sunt într-un număr finit sau infinit sau dacă acestea sunt infinite.

Aceste Forme Intangibile definesc absolut orice altceva decât „Continuumul Infinit" care prin sintagma „Continuu" defineşte tocmai Finitul ce tinde etern către Infinit.

Formele Intangibile sunt forme ale căror posibile sensuri constau tocmai în nonsensul lor fiindcă ele nu posedă nici Simbol şi cu atât mai puţin Înţeles, ceea ce le propulsează în afara oricăror sistematizări proprii ale oricărei Logici cunoscute.

Formele Intangibile nu pot fi definite nici ca fiind structuri sau principii ce încropesc structuri fiindcă ele sunt Lipsa acestora, precum nu pot fi definite nici ca fiind caracteristici-principii în sensul cunoscut de noi, fiindcă ele nu se definesc prin nici un sens întrucât sunt exterioare „Continuumului Infinit", iar chiar dacă sunt exterioare acest lucru nu înseamnă câtuşi de puţin că ar fi în afara acestui „Continuum Infinit" şi al ariei acoperite de „Continuumul Infinit" tocmai fiindcă acestea nu au nimic de a face cu „Continuumul Infinit".

Este la fel ca şi cum ai spune că: "Reactor şi Blană." Care este legătura în expresia Blană Reactor"?

Cu siguranţă nici una, doar în măsura în care un anumit animal cu blană ar zbura într-un avion cu reacţie, ceea ce înseamnă că pentru a face o legătură ar mai interveni şi alte Cuvinte.

În acest caz nici măcar aceste Cuvinte nu mai pot interveni ceea ce înseamnă că între „Continuumul Infinit" şi Formele Intangibile nu se pot stabili legături între Expresiile acestora.

Prin urmare „Continuumul Infinit"este total rupt de Formele Intangibile iar între acestea şi „Continuumul Infinit" nu pot exista relaţii din punctul de vedere al caracteristicilor şi principiilor acestora fiindcă sunt atât de diferite ca posibil Simbol sau Înţeles încât nu au nici o tangenţă unele cu altele.

În consecinţă „Continuumul Infinit" cu Limbajul Pur Universal şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale nu au nici o relaţionare cu Formele Intangibile decât aceea de determinare indirectă.

Prin relaţionarea de determinare indirectă se înţelege faptul că în pofida inexistenţei unor relaţii de ordinul caracteristicilor sau principiilor comune ele se stabilesc doar prin determinarea altor caracteristici şi principii străine de determinant, cum este cazul Funcţiei Asimptotice, care pentru Forma Intangibilă care o posedă şi o determină această Funcţie Asimptotică pentru noi are un cu totul alt Simbol, Înţeles, Sens dar şi Caracteristică şi Principiu faţă de ceea ce înseamnă pentru noi Funcţia Asimptotică.

Aceasta este şi Inversiunea Formei Intangibile, pe baza căreia se defineşte Funcţia Asimptotică şi asimptotismul în general care generează Reperul Negaţiei, Structuralizarea şi Nedefinirea, din cadrul sistemic al „Continuumului Infinit”.

Cum Formele Intangibile sunt grupări diferite de Funcţia Asimptotică, Reperul Negaţiei, Structuralizare şi Nedefinire, înseamnă că şi rezultatul funcţional al lor va fi diferit, astfel dacă cele patru definesc „Continuumul Infinit”, Formele Intangibile vor defini cu totul alte şi alte posibile „reprezentări”, decât „Continuumul Infinit”.

Am pus în ghilimele întrucât tot ceea ce face parte din Tot este o reprezentare şi poate fi determinată începând cu „Continuumul Infinit”, pe când ceea ce nu mai face parte din Tot nu mai poate fi numită reprezentare, deci termenul pus în ghilimele adineaori este figurativ.

Ce sunt în acest caz Formele Intangibile?

Dacă nu fac parte din Tot dar nu sunt nici reprezentări în înţelesul avut de noi referitor la ce poate însemna o reprezentare, respectiv un reper care face parte din Tot şi numai din Tot, niciodată din afara Totului fiindcă atunci nu mai este reprezentare, atunci ce anume sunt Formele Intangibile?

Să fie acestea localizate în Spatele Totului, despre care am vorbit atât de des în cărţile mele de până acum?

Nu pot fi localizate nici în spatele Totului, fiindcă şi în acest Spate al Totului se află „Continuumul Infinit”, care se defineşte implicit şi prin Spatele Totului, Spate al Totului prin intermediul căruia „Continuumul Infinit” rămâne etern „Continuu”, fiindcă acest Spate al Totului este inversul care defineşte contradicţia de continuitate a „Continuumului Infinit”, acest Spate al Totului este ori Finitul din Infinit, ori Infinitul din Finit, ori Nesfârşirea din Infinit, ori partea Terminată a Nesfârşirii din Infinit, astfel Totul are mereu un Spate al său.

În consecinţă Formele Intangibile sunt grupări de alte determinări (diferite) de Funcţia Asimptotică, Reperul Negaţiei, Structuralizare şi Nedefinire dar care nu fac parte din Totul din Spatele Totului şi nici din Tot, nefiind repere şi nici Forme în sinea lor, fiind definite de către mine ca Forme fiindcă în cadrul limbajului meu de fiinţă terestră nu găsesc un alt cuvânt mai potrivit pentru aceste pseudoforme sau nici măcar atât.

Atunci cum pot fi grupări? Întrebarea care survine şi se referă la grupări se complică fiindcă o grupare implică o mulţime de „ceva”.

Abia aici vedem că totuşi acestea, cu toate că nu pot fi repere, sunt mulţimi a „ceva”, dar acel „ceva” este totalmente nedefinit de noi fiindcă se află în afara asimptotismului Funcţiei Asimptotice şi Reperului Negaţiei, Structuralizării şi Nedefinirii, iar acest afară este unicul indiciu care ne poate lega de Formele Intangibile, indiciu care pe de altă parte nici nu poate să ne liniştească că întotdeauna ce este afară faţă de înăuntru este acel „ceva”, întrucât cuvântul afară în acest caz are cu totul alt înţeles, nefiind nici măcar Totul din Spatele Totului şi nici o altă posibilă reprezentare a acestor Toturi ci se defineşte ca nefiind nici Tot şi nici Totul din Spatele Totului dar care este acolo cu toate că nu face parte din acestea, nelezând sub nici o formă Totul întrucât pentru acesta nu există ca reper.

Cu toate acestea atunci Formele Intangibile nu sunt un alt fel de Tot bazat pe cu totul şi cu totul alte precepte care implică alte şi alte considerente care pot fi obiectul re-considerării implicit al Analogiei Totului despre care am mai tot scris.

Răspunsul meu este Nu, fiindcă cum am mai subliniat anterior aceste Forme Intangibile nu au nimic de a face cu noţiunea de Reper sau de orice altceva care ar face parte în vreun fel

sau altul din „Continuumul Infinit” ceea ce implică o detaşare totală faţă de Tot cu toate că noi în raţionamentul nostru nu vom putea admite „ceva” care să nu facă parte din Tot şi nici din Totul din Spatele Totului, fapt care este opus raţionamentului şi judecăţii, dar care trebuie acceptat ca atare întrucât Adevărul uzitat de judecata noastră nu numai că nu este Adevărul Absolut al Cunoaşterii dar această judecată este atât de des umbrită de tot felul de precepte sau considerente, logici nocive care determină adevăruri false despre noi înşine.

Unul dintre aceste adevăruri false este şi acela al faptului că avem Iluzia Vieţii că am Cunoaşte Adevărul, deşi o rază de lumină există chiar şi la nivel de Iluzie al Vieţii unde Adevărul este Relativ, deci implicit intervine relativitatea adevărului, fiind conjunctural în funcţie de propriul nostru Coeficient Logic 2 unde intervine Binele şi Răul adevăratul şi falsul, etc, care determină relativitatea adevărului supus Iluziei Vieţii.

Chiar şi noţiunea de relativitate în pofida faptului că nu este cunoscută în sinele ei în mod intrinsec, sugerează ceva, şi anume faptul că noi oamenii în pofida faptului că trăim o viaţă falsă suntem parţial conştienţi de falsitatea acestei vieţi prin noţiunea de relativitate pe care o putem asocia Adevărului, Noţiune care ne determină să judecăm nu numai după noţiunile pe care le posedă reperele, dar şi în funcţie de noţiunile pe care le poate poseda şi alte posibile sau chiar imposibile repere care s-ar situa, din punct de vedere Logic dar şi Analogic, în cadrul relativităţii dintre adevărat şi fals.

Astfel adevărul uman este un adevăr relativ care este determinat ca fiind un „Continuum” dintre bine şi rău, adevărat şi fals.

Toate acestea ne îndreptăţesc să acceptăm relativizarea şi în cadrul exemplului de faţă asupra Formelor Intangibile ca nefiind Repere ale „Continuumului Infinit” iar tot ceea ce nu este Reper nu este nimic şi totuşi este „ceva”.

Prin urmare relativizarea acelui „ceva” ne implică un „ceva” relativ în funcţie de „Continuumul Infinit” sau un „ceva” definit prin Formele Intangibile ca nefiind relativ faţă de „Continuumul Infinit” dar în acest caz fiind alte Forme?

Dacă folsim termenul de Forme el include automat Reperul şi se anulează de la sine.

Ce anume poate fi sau nu poate fi relativ faţă de „Continuumul Infinit” care este o sursă continuă a Contradicţiei determinată începând cu asimptotismul Funcţiei Asimptotice, Reperul Negaţiei, Structuralizare şi Nedefinire?

Toate acestea au mai fost determinate şi înainte de către acel „ceva” care poate fi sau nu relativ faţă de „Continuumul Infinit”, relativ din punctul nostru al oamenilor sau din punctul său intrinsec de vedere al acelui „ceva” definit de mine ca fiind Forme Intangibile?Da!

Fiindcă toate acestea sunt relative atât din punctul nostru al oamenilor veleitari ai Adevărului Relativ cât şi din punctul de vedere al Formelor Intangibile care sunt relativizate tocmai de către realtivitatea „Continuumului Infinit” care este sursa Contradicţiei iar nimeni nu poate nega relativizarea Contradicţiei.

Orice Contradicţie este Relativă precum orice Relativizare determină Contradicţia.

Nu putem vorbi despre Contradicţie fără a aminti Relativizarea, fiindcă nici o Contradicţie nu este compusă dintr-un element care să fie total şi de sine stătător acceptat ca sine în cadrul ecuaţiei respective, ci include mereu două sau mai multe elemente între care intervin relativizări inerente datorate tocmai Contradicţiei dintre ele bazată pe diferenţierea lor.

Astfel Contradicţia va fi mereu relativă datorită diferenţei care constă între elementele ce o definesc sau o compun.

În cazul „Continuumului Infinit” respectiv al asimptotismului de la baza acestuia intervine relativizarea tocmai prin negarea asimptotismului de către Negarea Negaţiei ceea ce defineşte faptul că şi Formele Intangibile posedă un relativism tocmai prin ingerinţa lor în cadrul „Continuumului Infinit” prin asimptotismul Funcţiei Asimptotice?

Întrebarea devine şi un răspuns în cazul când orice relativizare trebuie să fie determinată de o altă relativizare.

Cu toate acestea noi nu ştim dacă asimptotismul este la fel ,adică tot asimptotism şi în cadrul Formelor Intangibile care de fapt nu sunt Forme ci acel „ceva" care nu poate fi definit nefiind reper iar termenul de „Forme" a fost pus de mine, repet, cu totul şi cu totul aleatoriu, neavând în cadrul limbajului nostru un termen mai apropiat, de aceea a fost imediat urmat şi de „Intangibile" care reprezintă o tindere relativă către ceea ce sunt de fapt acestea care reprezintă un „ceva" dar fără să fie un Reper şi nici o altă structură dar care are totuşi calitatea de a determina asimptotismul în cadrul „Continuumului Infinit", asimptotism ce stă la baza mirificei dar şi diabolicei construcţii a acestui „Continuum Infinit" unde la rândul ei se află şi lumea noastră.

Revenind la primul principiu al Funcţiei Logice şi anume la paralelism şi la calitatea de esenţializare, observăm că premisele acestui paralelism constau tocmai în relativizarea Formelor Intangibile care se interpun prin asimptotism „Continuumului Infinit", asimptotism care asigură astfel raportarea acestor Forme Intangibile asupra „Continuumului Infinit" care pentru noi reprezintă Totul dar şi Totul din Spatele Totului.

Nu ar fi existat niciodată Totul din Spatele Totului şi nici Totul pentru a determina Contradicţia dacă nu ar fi fost Formele Intangibile care să determine asimptotismul prin intermediul căruia să se poată grupa acest model şi mai mult decât atât, să se poată desluşi în calitatea de Reper pe baze relativiste şi nicidecum pe structuralizări definite şi îngheţate ca fiind de sine stătătoare.

În acest caz trebuie să revenim şi asupra Limbajului Pur Universal şi a Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale şi să stabilim dacă acestea sunt relative sau de sine stătătoare, dacă un Cuvânt-Matrice este relativ sau dacă acel Cuvânt-Matrice implicit cu Expresia pe care o reprezintă este relativ.

Răspunsul meu constă în relativitate fără nici un echivoc, întrucât fiecare Cuvânt-Matrice are o anumită Expresie doar raportat la un anumit Cuvânt-Matrice, iar dacă este raportat la un alt Cuvânt-Matrice nu mai are aceeaşi Expresie şi pentru celălalt Cuvânt-Matrice ceea ce determină relativizarea Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal iar implicit odată cu această relativizare determină şi relativizarea Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale.

Cum poate fi relativizată o Expresie Unică?

Răspunsul constă în faptul că această Expresie Unică este Unică pentru fiecare Cuvânt-Matrice dar şi pentru întreg Limbajul Pur Universal, ale cărui Expresii se raportează la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Astfel relativitatea Limbajului Pur Universal va dovedi şi relativitatea Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale prin raportarea sa la Expresiile fiecărui Cuvânt-Matrice în parte, dar şi prin raportarea sa la o singură Expresie a Limbajului Pur Universal ca o sumă a tuturor Cuvintelor-Matrici, Expresie care se află mereu într-o schimbare, transformare, în funcţie de „Continuumul Infinit" care determină etern şi infinit noi şi noi Cuvinte-Matrici prin tinderea sa „Continuă" spre Infinit, ceea ce va schimba mereu Expresia Întregului Limbaj Pur Universal dar şi Expresiile Cuvintelor-Matrici, fiindcă fiecare Cuvânt-Matrice are proria lui Expresie faţă de un alt Cuvânt-Matrice.

Dacă în cadrul Limbajului Pur Universal apar noi şi noi Cuvinte-Matrici la Infinit, acest lucru înseamnă că apar noi şi noi Expresii la Infinit, deci şi noi raportări la Infinit ale Cuvintelor-Matrici preexistente faţă de noile venite, fapt care va schimba modul de abordare şi al celor preexistente faţă de cele preexistente care aveau deja un anumit mod de abordare stabilit, întrucât Expresiile lor se schimbă mereu, astfel că pentru un anumit Cuvânt-Matrice care până în acel moment dat avea o anumită Expresie faţă de un alt Cuvânt-Matrice, acea

Expresie se va schimba, fiindcă se schimbă şi raportarea Cuvintelor-Matrici la Limbajul Pur Universal aflat într-o continuă expansiune.

Ce s-ar întâmpla dacă Limbajul Pur Universal nu ar fi în această expansiune?

Răspunsul este simplu şi anume nu ar mai fi „Continuumul Infinit” acesta nu ar mai tine către nimic ci ar deveni stabil şi încremenit, ar dispare contradicţia şi odată cu aceasta şi relativismul dintre raportări.

Dispărând relativismul dintre raportări ar dispare implicit şi raportările întrucât nu ar mai avea obiectul identităţii lor care constă tocmai în raportare.

De ce? Fiindcă orice raportare constă în relativizare, deoarece intervin cel puţin două elemente distincte, şi anume raportorul şi raportantul, ceea ce determină cum am mai spus contradicţia inerentă raporării, deci relativizarea.

Astfel tot ceea ce ştim sigur despre Formele Intangibile (sigur nu există decât din punctul nostru de vedere) este faptul că determină asimptotismul şi odată cu acesta devin acel „ceva” care implică în cadrul Logicii noastre relativizarea care stă la baza paralelismului, definită prin implicarea a cel puţin două elemente în cadrul unei ecuaţii pentru ca acestea să fie paralele dar din punct de vedere al raţionamentului, acest paralelism include contradicţia şi bineînţeles relativizarea.

Astfel primul principiu al Funcţiei Logice include în cadrul său prin paralelism, relativizarea şi contradicţia.

Să fie relativizarea şi contradicţia premisele esenţializării Funcţiei Logice, adică acele premise prin intermediul cărora Funcţia Logică să devină mereu esenţa Totului dar şi a Totului din Spatele Totului, respectiv esenţa Cuvintelor-Matrici dar şi a Funcţiilor care se pot dezvolta în cadrul acestor Cuvinte-Matrici?

Sau este posibil să devină doar esenţa unora sau altora din ecuaţia propriu zisă?

Răspunsul meu constă în faptul că Funcţia Logică esenţializează nu numai Cuvintele-Matrici dar şi toate celelalte Funcţii dezvoltate între aceste Cuvinte-Matrici sau în cadrul acestor Cuvinte-Matrici fiindcă paralelismul său include tocmai relativizarea şi contradicţia şi odată cu acestea şi relaţiile dintre două sau mai multe elemente care relaţionează între ele socializându-se, iar odată cu această socializare ele se esenţializează tocmai prin paralelism şi contradicţiile inerente ce determină propriul lor relativism şi al „Continuumului Infinit” astfel Funcţia Logică devine esenţă pentru Tot dar şi pentru Toate din cadrul „Continuumului Infinit” fiind de fapt prima Funcţia determinată de către „Continuumul Infinit” faţă de Funcţia Asimptotică determinată de către Formele Intangibile.

Odată ce devine esenţă a Totului în Toate şi al Toatelor în Tot, înseamnă că Funcţia Logică nu este numai o funcţie ci şi o esenţă?

Care este diferenţa dintre Funcţie şi esenţă dar dintre Logică şi esenţă?

În cadrul „Continuumului Infinit” Funcţia Logică devine esenţă ceea ce înseamnă că esenţa constă în Logica acestei Funcţii, prin urmare esenţa devine un atribut al Logicii.

Cu toate acestea întrebarea care se pune din nou dacă esenţa nu este Funcţie Logică ci esenţă sau Funcţia Logică este esenţă?

Răspunsul meu este fără echivoc: **Funcţia Logică are caracteristica de a fi Esenţa tuturor în cadrul „Continuumului Infinit” fiindcă Logica esenţializează Totul dar şi Totul din Spatele Totului, prin contradicţia şi relativismul ce determină paralelismul, situat ca prim aspect în cadrul Funcţiei Logice.**

Astfel Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale raportată la Limbajul Pur Universal, respectiv la Expresiile Cuvintelor-Matrici ale acestui Limbaj, determină paralelismul care esenţializează Totul din Spatele Totului dar şi Totul , iar Toate se află în cadrul „Continuumului Logic”.

Acest fapt defineşte „Continuumul Logic” ca fiind inteligent, un „Continuum Logic” al cărui esenţă se structuralizează pe Funcţia Logică, deci un „Continuum Logic” al judecăţii şi

al raţionamentului, care se dezvoltă „Continuu" pornind de la esenţa sa care este Funcţia Logică, esenţă care include paralelismul, respectiv odată cu acesta, contradicţia şi relativizarea.

O altă întrebare ar fi aceea legată de Adevăr şi anume unde anume se află izvorul Adevărului Coaxiologic?

Cu certitudine că acesta porneşte de la Formele Intangibile fiindcă acestea prin asimptotismul pe care-l determină alături de relativism şi contradicţia definită chiar şi prin propria lor raportare la „Continuumul Infinit" aflat în „Continuumul Logic" definesc astfel Adevărul Coaxiologic, care se dezvoltă în cadrul „Continuumului Infinit" structuralizat în cadrul Funcţiei Logice a acestuia.

Odată ce Adevărul Coaxiologic devine structuralizat în cadrul Funcţiei Logice înseamnă că Adevărul este numai şi numai în funcţie de Funcţia Logică deci de Logică?

Nu poate exista şi Adevăr fără de Logică?

Dar poate exista Logică fără de Adevăr?

Răspunsul meu este unul singur şi anume Adevărul şi Logica sunt **aproape** unul şi acelaşi lucru, iar Logică fără Adevăr nu poate exista, precum nici Adevăr fără Logică, întrucât orice Adevăr fie el unul fals sau adevărat, include în el Logica pentru care este fals sau adevărat, astfel Logica este unită pentru totdeauna cu Adevărul, precum Logica Coaxiologică este unită cu Adevărul Coaxiologic.

Mai mult decât atât, Adevărul Coaxiologic este Logică dar Logica nu este în **totalitatea** sa Adevăr Coaxiologic decât parţial, fiindcă paralelismul, relativitatea şi contradicţia determină Adevărul Coaxiologic prin Formele Intangibile şi asimptotismul acestora asupra „Continuumului Infinit" dar a determina nu înseamnă implicit că sunt şi raportate la acest determinant, decât în măsura în care acest determinant intervine prin Funcţia Logică care are acelaşi determinant ca şi Adevărul Coaxiologic, spre a se defini şi redefini faţă de obârşiile sale contradictorii, relative şi asimptotice.

Astfel contradicţia, relativitatea şi asimptotismul care stau la baza „Continuumului Infinit" sunt definite ca fiind între Formele Intangibile şi asimptotismul definit prin Adevărul Coaxiologic şi Funcţia Logică, unde Adevărul Coaxiologic şi Funcţia Logică sunt cele două drepte ce determină asimptotismul prin relativizare şi contradicţie, devenind sursa paralelismului dar implicit şi paralelismul devenind sursa lor pentru „Continuumul Infinit", sursă care va determina o reclădire a Funcţiei Logice în „Continuumul Infinit" dar şi al Adevărului Coaxiologic în cadrul acestora total noi şi schimbate faţă de Formele Intangibile de unde îşi trag obârşiile dar şi faţă de „Continuumul Infinit" pe care-l determină autodeterminându-se pe ele (Funcţia Logică şi Adevărul Coaxiologic) ca fiind o nouă structură cu noi simboluri şi sensuri, deci o altă Funcţie şi un alt Adevăr.

Astfel Funcţia Logică este numai în cadrul „Continuumului Infinit" fiind prima Funcţie a acestuia determinată într-un fel de acesta dar şi de Formele Intangibile, faţă de Funcţia Asimptotică care este o funcţie ce operează doar „înaintea" „Continuumului Infinit" devenind una din caracteristicile principale alături de Reperul Negaţiei, Structuralizare şi Nedefinire, caracteristici care-l definesc determinându-l şi care nu intervin ca dezvoltare a sa cum este cazul Funcţiei Logice şi al Adevărului Coaxiologic care o defineşte.

Funcţia Logică devine o caracteristică de bază a „Continuumului Infinit", fiindcă pe baza ei „Continuumul Infinit" se defineşte atât pe sine cât şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale care **NU** este Funcţie Logică, ci se află inserată în cadrul acesteia datorită faptului că Funcţia Logică se defineşte imediat după determinarea ei ca fiind bazată pe principiul paralelismului şi cumulului de funcţii deci al esenţializărilor acestor Funcţii, şi prin acele caracteristici care definesc Adevărul Coaxiologic ce va duce la devoltarea Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale, dezvoltare care nu ar fi putut avea loc dacă nu ar fi fost

acest Adevăr Coaxiologic care să supervizeze prin sine însuşi , un sine definit şi prin Funcţia Logică, Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Pe de altă parte această Expresie Unică a Conştiinţei Pure Universale fiind paralelă cu „Continuumul Infinit" ca o sugestie a acestuia, iar despre sugestie voi mai reveni, este paralelă tot datorită Funcţiei Logice care implică Adevărul Coaxiologic ce defineşte din punct de vedere sugestiv dacă această Expresie Unică a Conştiinţei Pure Universale este veridică sau nu, cel puţin din punct de vedere al Coeficientulului Logic 2 al lumii noastre, fiindcă pe baza altui Coeficient Logic sau al celui Infinit, veridicitatea nu se va mai reduce la da sau nu, ci se va nuanţa la numărul Coeficientului Logic sau la Infinitatea raţionamentului respectiv care va propulsa condiţia Adevărului Coaxiologic la aceea de a se defini din punct de vedere al veridicităţii sale cu Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Dar rog mare atenţie, Adevărul Coaxiologic **NU** este Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale ci cu totul altceva faţă de aceasta, întrucât Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale se raportează la acest Adevăr Coaxiologic atunci când se raportează la Limbajul Pur Universal iar Limbajul Pur Universal se raportează tot la Adevărul Coaxiologic atunci când se raportează la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale ca mai apoi acestea să se poată raporta direct între ele.

De ce este necesară intervenţia acestui Adevăr Coaxiologic, respectiv a Funcţiei Logice care-l încropeşte , pentru ca să se interpună raportării Limbajului Pur Universal şi a Expresiei Unice Universale?

Necesitatea interpunerii constă în faptul că prin Adevărul Coaxiologic raportarea devine veridică sau nu, iar mai mult decât atât prin acest Adevăr Coaxiologic se definesc pe sine atât Limbajul Pur Universal cât şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Din punctul de vedere al Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale aceasta nu ar fi deloc Unică dacă Adevărul Coaxiologic nu ar defini-o pe baza Coeficientului Logic Infinit sau al Funcţiei Logice cu structuralizare de Infinit, ca fiind Expresie **UNICĂ** a Conştiinţei Pure Universale, **Unicitate** care o clasează ca atare la definirea sa faţă de Limbajul Pur Universal.

Pe de altă parte, Limbajul Pur Universal nu ar avea nici o relevanţă dacă la rândul său nu ar fi veridic prin intermediul Adevărului Coaxiologic faţă de Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale la care se raportează mereu.

Astfel la raportarea dintre Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale şi Limbajul Pur Universal intervine Adevărul Coaxiologic care este parte din Funcţia Logică.

Prin urmare NU Funcţia Logică se află în Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale sau în Limbajul Pur Universal, ci Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale şi Limbajul Pur Universal sunt determinate la rândul lor de Funcţia Logică prin Adevărul Coaxiologic pe care aceasta îl încropeşte în cadrul său şi nu Adevărul Coaxiologic include Funcţia Logică cum se poate greşi.

În concluzie Funcţia Logică include Adevărul Coaxiologic care defineşte la rândul său Limbajul Pur Universal şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, ce sunt total diferite de Funcţia Logică dar care interrelaţionează cu aceasta pe baza Adevărului Coaxiologic care se află inclus în Funcţia Logică.

Limbajul Pur Universal este definit ca fiind o structuralizare a „Continuumului Infinit" determinat de Funcţia Asimptotică, Reperul Negaţiei, Structuralizare şi Nedefinire, care toate la un loc definesc Limbajul Pur Universal, asupra căruia intervine Funcţia Logică cu paralelismul şi esenţializarea ei pentru a-l defini ca un Limbaj Pur Universal paralel cu Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale pe care o defineşte tot sub aceste aspecte, bineînţeles cu implicarea Adevărului Coaxiologic.

Din câte se poate observa Adevărul Coaxiologic este definit ca fiind Funcţia Logică întrucât este parte din aceasta dar Funcţia Logică NU este definită ca fiind Adevăr

Coaxiologic întrucât faţă de caracteristicile Adevărului Coaxiologic aceasta mai posedă paralelismul şi esenţializarea prin care devine mereu esenţa Totului cât şi a Funcţiilor dezvoltate în acest Tot dar şi a Totului din Spatele Totului, respectiv a „Continuumului Infinit”, ceea ce propulsează „Continuumul Infinit” în calitatea sa de element Logic.

Astfel „Continuumul Infinit” este un element Logic bazat pe Funcţia Logică la fel cum este şi Expresia Unicpă a Conştiinţei Pure Universale dar a fi un element care posedă o anumită Logică **NU** înseamnă câtuşi de puţin că elementul respectiv defineşte Logica ca atare!

Şi noi oamenii susţinem sus şi tare că posedăm în această Iluzie a Vieţii o anumită logică a noastră, dar acest lucru nu înseamnă câtuşi de puţin că noi suntem logica respectivă.

Nu, în nici un caz noi nu suntem logica pe bazele căreia raţionăm, ci doar o considerăm pe aceasta ca fiind un instrument ajutător în modul nostru de a privi, raţiona, judeca dar şi de a înţelege lumea în acelaşi timp chiar dacă aceasta se bazează pe Iluzia Vieţii.

Ce ar fi dacă noi oamenii am considera că logica suntem noi înşine, iar Iluzia Vieţii nu există, ci tot ceea ce vedem, simţim şi înţelegem face parte din Adevărul Absolut al acestei lumi?

Acest lucru ar face ca noi să putem înţelege Totul, fiindcă Logica noastră ar trebui să ne lase acest aspect odată ce noi suntem logică, ar trebui pe lângă aceasta să ştim de ce NU suntem şi nu doar de ce suntem, ar mai trebui să cunoaştem de ce nu există moarte fiindcă logica nu moare niciodată dar şi de ce există viaţă fiindcă logica nu trăieşte niciodată, ca în cele din urmă să înţelegem de ce se pot face operaţii de adunare, scădere, împărţire, înmulţire dar şi altele pe care noi nu le cunoaştem, când în locul lor am putea folosi corelaţii care să le coaxializeze pe toate acestea într-o singură operaţie logică.

Dacă noi oamenii am fi logică ar trebui să ştim de ce sunt numere dar şi de ce nu sunt iar mai mult decât atât ce anume reprezintă acestea în realitate.

Dacă noi oamenii am fi logică ar trebui să ştim de ce sunt relaţii între aspecte, fenomene şi lucruri şi de ce nu sunt.

Dacă noi oamenii am fi logică ar trebui să ştim de ce nu ştim şi pentru ce nu ştim că ştim.

Dacă noi oamenii am fi logică ar trebui să ştim de ce sunt moduri şi condiţii, dar de ce acestea sunt unice sau multiple, precum de ce sunt corelaţii dar şi interrelaţionări între aceştia.

Dacă noi oamenii am fi logică ar trebui să ştim de ce nu ştim nimic pentru a afla totul şi de ce aflăm totul pentru a nu şti nimic.

Dacă noi oamenii am fi logică ar trebui să înţelegem de ce nu ne înţelegem şi să nu ne înţelegem fiindcă ne înţelegem ca în cele din urmă să realizăm că nu avem ce să înţelegem.

Dacă noi oamenii am fi logică nu am fi nimic din, în şi prin noi fiindcă logica nu suntem noi ci ea, întrucât este prin, în şi afară de sine!

Distanţa până la Adevărul Absolut al Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii este enormă pornind de la Formele Intangibile, asimptotismul transmis de acestea şi tot ceea ce dezvoltă caracteristicile „Continuumului Infinit” pentru definirea primei sale Funcţii, a esenţei sale, respectiv Funcţia Logică prin care „Continuumul Infinit” se defineşte, definire care prin paralelismul Funcţiei Logice defineşte şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

II.2.3.CAPITOLUL III
DETERMINĂRILE FUNCŢIEI LOGICE, TANGENŢIABILITATEA

Al treilea principiu al Funcţiei Logice este acela de a determina dar şi defini prin ea însăşi, Adevărul Coaxiologic.

Referitor la acest al treilea principiu al Funcţiei Logice care implică determinarea dar şi definirea acestei Funcţii prin ea însăşi a Adevărului Coaxiologic este relevantă mai înainte de toate determinarea care se face pe anumite baze dintre care am mai inserat până în prezent şi în această lucrare iar altele trebuiesc dezvoltate.

Interesant este faptul cu privire la definire ca fiind diferită de determinare întrucât determinarea înseamnă un rezultat nou care poate stabili la rândul său raporturi între alţi determinanţi pe când definirea constă într-un nou raport dintre determinanţii deja existenţi, ceea ce le deosebeşte radical pe cele două.

Astfel am mai stabilit până acum că Adevărul Coaxiologic, este un Adevăr Relativ, Asemiotic, Substituant, Motivant, Complementar şi Analog Negaţional.

Toate aceste caracteristici ale Adevărului Coaxiologic stabilite deja sunt incluse la rândul lor în modurile de determinare ale acestui Adevăr Coaxiologic, unde fiecare astfel de mod de determinare este definit la rândul lui de caracteristicile definitorii ale determinărilor, respectiv de acele caracteristici care susţin raportările sau neraportările determinărilor sau nedeterminărilor respective.

Astfel determinanţii „încep” odată cu Funcţia Logică care-i produce , autodeterminându-se în acest fel pe sine, prin aceştia întrucât Adevărul Coaxiologic este parte din Funcţia Logică.

Odată cu determinanţii apare Cauza şi Efectul?

Orice determinant are o Cauză care-l produce precum orice Cauză are propriul său Efect.

A vorbi despre Cauză şi Efect în acest caz este a-i atribui Funcţiei Logice calitatea de Cauză iar determinantului aceea de Efect.

Funcţia Logică nu este un fenomen fiindcă ea nu este nici un Eveniment în sine deoarece am mai scris de atâtea ori în lucrările mele că Evenimentul Primordial nu se poate produce decât numai şi numai în Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii datorită Semanticului, Asemanticului şi Lipsei care constă în Periodic iar în acest context vorbim de determinanţi care au o Cauză în Funcţia Asimptotică care nu este nici un Eveniment şi nici un Fenomen ceea ce surclasează definiţia Cauzei aceea de a fi Efectul unui anumit Fenomen sau Eveniment, etc.

Prin urmare întrebarea care se pune este dacă Funcţia Logică poate să fie o Cauză în sine întrucât Adevărul Coaxiologic face parte din sine sau este cu totul altceva, deoarece cum se poate determina ceva din sine pentru sine unde tot tu să fii Cauza, tot tu Efectul, iar între acestea să mai fie şi o mulţime de determinanţi?

Ajungem la concluzia-întrebare dacă pot fi determinanţi fără o Cauză a lor sau fără un Efect sau pot fi determinanţi care să întrunească în cadrul lor şi Cauza şi Efectul?

Dacă sunt toate acestea, atunci cum mai pot fi determinanţi odată ce sunt determinaţi de aceeaşi Cauză care devine şi Efectul lor?

La fel se întâmplă şi în cadrul Funcţiei Asimptotice care la prima vedere determină Reperul Negaţiei, Structuralizarea şi Nedefinirea care se definesc ca fiind „Continuumul Infinit” care se regăseşte în prima sa Funcţie şi anume Funcţia Logică care nu mai face parte din Formele Intangibile.

Astfel Funcţia Logică nu poate fi determinată de „Continuumul Infinit” fiindcă aceasta se regăseşte drept Logică a acestuia fiind definită ca fiind chiar şi „Continuum

Infinit” din acest punct de vedere tocmai datorită paralelismelor sale dar şi calităţii cumulative de esenţializare despre care am mai scris, calitate care defineşte alături de „Continuumul Infinit” şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale făcând din „Continuumul Infinit” un „Continuum Logic” care reuneşte astfel atât noţiunea ca atare de „Continuum Infinit” cât şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Prin urmare Funcţia Logică NU este determinată de către „Continuumul Infinit” ca un Tot, chiar dacă structural poate fi definită deci raportată la asimptotismul inerent, care precede Reperului Negaţiei pentru Structuralizarea, tocmai a Funcţiei Logice, Structuralizare ce constă în Nedefinirea Funcţiei Logice tocmai datorită inversiunii cauzalităţii din punctul nostru de vedere fiindcă nu putem vorbi despre raportare structurală înainte, deci predecesoare Structuralizării ca atare.

Astfel Reperul Negaţiei are rol de contraversiune a acestei inversiuni şi anume de a menţine asimptotismul faţă de Funcţia Logică în pofida faptului că acesta o defineşte asimptotic ca atare iar Funcţia Logică se defineşte structural prin asimptotism înainte de a fi Structuralizarea definită ca atare în cadrul „Continuumului Infinit”.

Această inversiune de cauzalitate din punctul raţionamentului nostru al Coeficientului Logic 2 ne rezultă faptul că NU putem vorbi despre determinism în adevăratul sens al cuvântului la nivelul Funcţiei Logice decât despre un indeterminism al cărui rezultat constă într-o anumită determinare a Adevărului Coaxiologic.

Această determinare a Adevărului Coaxiologic bazată pe indeterminism este baza de unde va porni întreaga structuralizare a „Continuumului Logic” care este una şi acelaşi lucru cu „Continuumul Infinit” doar că în cadrul lui mai intră alături de acesta şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, Expresie Unică care-şi are baza în paralelismul şi esenţializarea cumulativă a Funcţiei Logice, dar şi în determinarea Adevărului Coaxiologic bazată pe indeterminismul despre care am subliniat mai sus.

Raporturile dintre indeterminism şi determinism sunt de mai multe feluri.

Acestea sunt:

Indeterminismul - Determinat Cumulativ şi Indeterminismul - Determinat Transcendent.

Indeterminismul - Determinat Cumulativ poate fi la rândul său Indeterminism - Determinat Cumulativ de Fond şi Indeterminism - Determinat Cumulativ de Contraversiune.

Indeterminismul Transcendent poate fi Indeterminism Transcendent Direct şi Indeterminism Transcendent Aleatoriu.

Indeterminismul-Determinat Cumulativ de Fond cât şi cel *de Contraversiune* este acel tip de indeterminism despre care am subliniat adineaori şi anume *Indeterminismul-Determinat Cumulativ de Fond* este atunci când cauzalitatea se pierde în propriul său efect întrucât determinatul, în cazul de faţă Adevărul Coaxiologic este atât cauza Funţiei Logice cât şi efectul său întrucât Funcţia Logică în acest caz determină Adevărul Coaxiologic care este tocmai parte din Funcţia Logică, cu toate acestea Funcţia Logică nu se determină pe sine decât parţial.

Indeterminismul - Determinat Cumulativ de Contraversiune este atunci când asimptotismul Funcţiei Asimptotice inversează cauzalitatea prin Reperul Negaţiei cu privire la Funcţia Logică definită prin raportare ca fiind o structură definită prin paralelismul cumulativ al său, structurat pe esenţializare, faţă de asimptotism, iar esenţializarea se află chiar „înainte” de Reperul Negaţiei prin Funcţia Logică ca atare care „începe” imediat după Funcţia Asimptotică, întrucât Funcţia Logică se identifică şi cu „Continuumul Infinit”, în afară de Funcţia Asimptotică a acestuia, care este de fapt o prelungire a Formelor Intangibile.

Astfel Funcţia Logică posedă o structură a sa „înainte „ de Structuralizare, cu toate că Structuralizarea ca atare este determinată de către Reperul Negaţiei, ceea ce creează

inversiune cauzală prin exemplul: Structura Funcţiei Logice devine cauză a aceleiaşi structuri ale aceleiaşi Funcţii Logice cu diferenţa că aceasta este atât „înainte" cât şi „după" Reperul Negaţiei ce defineşte Structura acestei Funcţii Logice prin definirea structurii „Continuumului Infinit", inversiune care s-ar autonega pe sine dacă nu ar fi tocmai Nedefinirea care să denominalizeze contraversiunea negaţiei, şi anume aceea de a fi structură atât „înainte" cât şi „după" Reperul Negaţiei, adică acelaşi Efect (aceeaşi structură) dată de o singură cauză, ce provine de la asimptotism, doar că Efectul sunt de fapt două Efecte despărţite de reperul Negaţiei şi astfel primul Efect (structură) devine cauză al celui de-al doilea Efect, care este tot structură chiar dacă între acestea intervine Reperul Negaţiei în calitate de cauză al aceluiaşi Efect.

Astfel Structura (Efectul) Funcţiei Logice de „dinainte" de Reperul Negaţiei va fi cauza celei de-a doua Structuri a Funcţiei Logice care este Efectul său doar că acelaşi Efect este aceeaşi Structură şi mai mult decât atât aceeaşi Structură mai are o altă cauză care defineşte acelaşi Efect şi anume Reperul Negaţiei.

Astfel vom avea două cauze diferite având acelaşi Efect doar că una dintre cauze, respectiv Structura Funcţiei Logice este aceeaşi cu Efectul său respectiv aceeaşi Structură a Funcţiei Logice.

Astfel cele două Cauze diferite dar cu acelaşi Efect vor determina Structura Funcţiei Logice , care va fi anulată prin Nedefinirea „Continuumului Infinit".

Prin urmare, pot exista două Cauze distincte care să determine acelaşi Efect, iar una dintre cele două Cauze să fie tocmai Efectul celor două Cauze şi astfel să se determine inversiunea cauzală.

Faţă de inversiunea cauzală, intervine *Nedefinirea* sub formă de *contraversiune* a inversiunii cauzale, întrucât două Cauze diferite nu pot să determine acelaşi Efect dintre care una din Cauze să fie Efectul însuşi fără ca să *intervină contraversiunea cauzală a Nedefinirii,* fiindcă ori una din Cauze este Efect, ori rămâne Cauză.

Dacă nu ar fi intervenit Contraversiunea cauzală a Nedefinirii întrega Structură a Funcţiei Logice s-ar fi năruit.

Toate acestea se datorează implementării propriilor principii ale Funcţiei Logice pentru a se putea defini şi redefini asupra asimptotismului datorat Formelor Intangibile.

Astfel Funcţia Logică are unul din cele mai importante roluri care de fapt o defineşte ca atare faţă de asimptotism şi anume tangibilitatea.

Conform Funcţiei Logice, întotdeauna cele două drepte care tind la infinit una spre alta se vor uni.

T**angenţiabilitatea devine una din caracteristicile de bază ale Funcţiei Logice, fiindcă pe baza tangenţiabilităţii se definesc toate structuralizările cauzale viitoare ale acestei Funcţii Logice, întrucât orice tangentă devine un Adevăr Coaxiologic, tocmai datorită faptului că tangenţiabilitatea este baza relaţionărilor modale, conjuncturale, aleatorii, procedurale, liniare, operaţionale (operatori matematici de tipul orto, gama, eta, etc), dar şi a cauzalităţii bazate pe acestea inclusiv a determinismelor în care Adevărul Coaxiologic se desfăşoară ca reper, sursă, cauză, efect, şi relaţionare a sa prin raportarea la alte şi alte tipologii sau atipologii cu privire la funcţii adevărate sau neadevărate ale calităţii tangenţiale.**

T**angenţiabilitatea este responsabilă de determinarea tuturor Funcţiilor care se vor dezvolta (corect este se dezvoltă etern), nefiind un început sau sfârşit, în cadrul Funcţiei Logice a „Continuumului Logic".**

În consecinţă Indeterminismul-Determinat Cumulativ de Contraversiune se axează pe o **contraversiune a structuralizării bazată pe Nedefinire** pentru a se ajunge iarăşi la asimptotismul **iniţial** unde apare din nou definirea ca raportare la paralelismul Funcţiei Logice prin care se defineşte „Continuumul Infinit" alături de Expresia Unică Universală în

cadrul „Continuumului Logic” care este nu numai Totul sau Totul din spatele Totului ci Totul fără de Cuprins sau Totul fără de Tot, care este Expresia de ansamblu a Funcţiei Logice.

Toate acestea se realizează întrucât doar astfel cum am mai spus adineaori Funcţia Logică dar şi „Continuumul Logic” se poate identifica faţă de asimptotismul Formelor Intangibile, asimptotism perceput astfel de Funcţia Logică dar care poate să fie absolut orice altceva.

Astfel NU trebuie făcută greşeala de a se confunda Funcţia Logică cu Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Toate acestea fac parte din „Continuumul Logic” ale cărui obârşii se află în asimptotismul Formelor Intangibile, asimptotism care am mai spus de mai multe ori până acum NU este Asimptotism decât în măsura raportării noastre faţă de acesta, dar dacă raporturile respective s-ar schimba atunci şi ceea ce ne apare nouă ca fiind definit drept asimptotism ar fi cu totul altceva.

Mai mult decât atât nici Formele Intangibile nu sunt nici măcar Necunoscutul sau Nimicul despre care am mai scris în alte lucrări de ale mele întrucât acestea dacă ar fi Necunoscutul ar fi opuse Cunoaşterii, prin urmare tot un Cunoscut ce urmează a fi aflat de către cei pentru care este Necunoscut.

La fel aceste Forme Intangibile nu sunt nici Nimic tocmai pe considerente asemănătoare fiindcă dacă ar fi Nimic ar fi un Simbol şi un Înţeles chiar şi pentru Cunoaştere, la care aceasta s-ar putea raporta ceea ce nu este cazul în ecuaţia de faţă.

Astfel Formele Intangibile sunt cu totul altceva decât ceea ce ne putem noi închipui, iar tocmai de aceea ele pot fi sau nu corelate anumitor cauzalităţi sau indeterminări pe care le definim sau nu pot fi corelate astfel.

Acest aspect ne îndreaptă să ne gândim dacă Formele Intangibile au un corelat în Funcţia Asimptotică sau tocmai caracteristicile lor despre care noi nu ştim nimic sau poate că nici măcar nu sunt caracteristici pot fi cele care determină sau nu determină asimptotismul.

Dacă acestea nu determină asimptotismul, acest aspect ar putea fi nuanţat iarăşi ca o Indeterminare a asimptotismului rezultând chiar şi în logica noastră rudimentară a Coeficientului Logic 2 tot o determinare, fiindcă nu doar implicarea poate determina „ceva” dar chiar şi neimplicarea, ceea ce duce iarăşi la un Indeterminism-Determinat Cumulativ de Contraversiune.

In cazul *Indeterminismului Transcendent Direct* intervine posibilitatea ca inversiunea cauzală şi nu numai aceasta să se regăsească într-un anumit element, lucru sau chiar şi în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii, în calitatea de Fenomen sau Eveniment sub forma de determinat al unei anulări intervenite transcendent de la o anumită cauzalitate a cărei esenţă constă într-un alt tip de Indeterminism, care poate fi Cumulativ de Fond sau de Contraversiune.

La fel se întâmplă şi în cazul *Indeterminismului Transcendent Aleatoriu,* doar că acolo cauzalitatea care determină indeterminare şi care poate consta în determinare sau în indeterminare ca adineaori unde nu am mai specificat şi acest aspect nu transcede în mod direct vizând o anumită „Ţintă” ci în mod aleatoriu vizând un grup sau un constituent din cadrul mulţimii respective determinată cu totul şi cu totul aleatoriu dar care are ca rezultat indeterminismul respectiv.

Indeterminismul - Determinat de Fond, de Contraversiune, cel Transcendent Direct cât şi cel Transcendent Aleatoriu au drept rezultate propriii lor ***determinaţi****, întrucât orice rezultat al unui* ***Indeterminant*** *devine* ***Determinat*** *dacă acesta se defineşte printr-un alt* ***Indeterminant,*** *precum orice rezultat al unui* ***Indeterminant*** *devine* ***Determinat*** *dacă acesta se defineşte printr-un alt* ***Determinant*****.**

Astfel Determinările Indeterminismului-Determinat de Fond sunt:

Determinări Constituante, Determinări Nonconstituante, Determinări Complementare, Determinări Noncomplementare.

Determinările Indeterminismului - Determinat de Contraversiune sunt: *Determinări Intangenţiale, Determinări Tangenţiale, Determinări Conjuncturale, Determinări Nonconjuncturale, Determinări Modale, Determinări Nonmodale.*

Determinările Indeterminismului Transcendent Direct sunt: *Determinări Relaţionale, Determinări Nonrelaţionale .*

Determinările Indeterminismului Transcendent Aleatoriu sunt: *Determinări Aleatorii sau Determinări Nonaleatorii.*

Definirile sunt raportările determinărilor sau cum anume se raportează acestea la alte determinări care sunt definite ca atare, fără ca raportarea respectivă să definească o nouă determinare.
Acestea se împart în:

Definiri de Unicitate, Definiri de Pluralitate, Definiri Secvenţiale şi Definiri Modal-Secvenţiale.

Determinările Indeterminismului-Determinat de Fond sunt:

Determinarea Constituantă

Acest tip de Determinare are drept rădăcină Indeterminismul-Determinat de Fond care se reflectă astfel prin intermediul bazei asimptotice ale Funcţiei Logice în cadrul relativizat de Adevărul Coaxiologic al aceleiaşi Funcţii Logice unde cauzalitatea se afirmă drept o sursă care nu poate fi structurată decât pe baze indeterministe dar care constituie în aceeaşi măsură domeniul relaţional de implementare a preceptelor acestui Adevăr Coaxiologic, asupra „Continuumului Infinit" , Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale, Limbajului Pur Universal dar implicit şi al ceea ce trebuie definit ca „Finalitate", "Terminat", pentru a deveni comparabil „Continuităţii" prin raportarea la Nesfârşit, etc.

Determinarea Nonconstituantă

Este o determinare care are drept scop relativizarea „Finalităţii" al raportului dintre aceasta şi „Continuumul Infinit" dar şi al raportului dintre aceeaşi „Finalitate" şi „Continuumul Logic" despre care am mai spus că este definită ca fiind „Continuumul Infinit", Limbajul Pur Universal şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale împreună, întrucât defineşte Funcţia Logică în ansamblul caracteristicilor sale dar şi al atributelor sale asupra Totului.
Determinarea Nonconstituantă se suprapune celei Constituante tocmai pentru ca relativizarea să poată fi inerentă „Continuumului Logic" şi implicit Adevărului Coaxiologic care face parte din Funcţia Logică.

Determinarea Complementară

La fel ca şi determinările Constituantă şi Nonconstituantă şi Determinarea Complementară face parte din cadrul Determinărilor Indeterminismului-Determinat de Fond

care prin natura sa defineşte complementaritatea elementelor care intră în ecuaţia sa, avizând astfel faptul că nici un element indiferent de locul, rolul şi modul prin care acesta se defineşte nu este separat de restul celorlaltor elemente ale Totului, ci este parte dintr-un vast angrenaj, care-i va fi mereu şi etern complementar, atât direct, indirect, modal, relaţional sau structural.

În cazul de faţă Indeterminismul-Determinat de Fond rezolvă o sinuoasă problemă a „Continuumului Logic" în ansamblu şi anume aceea de a reliefa Echilibrul acestuia pe bazele indeterminării de la bazele sale reliefate pe asimptotismul survenit prin Formele Intangibile.

Determinarea Necomplementară

Necomplementaritatea anumitor elemente determinate ca atare de rădăcina Indeterminismului-Determinat de Fond se poate produce datorită asimptotismului iniţial prin intermediul căruia pot interveni mai multe posibilităţi de determinări, respectiv mai mulţi determinanţi care să nu poată fi tangenţiali cu sistemul în care sunt proiectaţi şi astfel aceştia devin Necomplementari sistemului, primind o complementaritate în alte sisteme prin care rădăcinile lor structurale definesc tangentabilităţi.

Determinările Indeterminismului - Determinat de Contraversiune sunt:

Determinarea Intangenţială

Faţă de Determinarea Necomplementară ce are ca rădăcină Indeterminismul-Determinat de Fond, în cadrul acestei Determinări Intangenţiale care are o rădăcină diferită faţă de Determinarea anterioară, şi anume Indeterminismul-Determinat de Contraversiune, unde intervine şi aici Funcţia Asimptotică, respectiv asimptotismul care împiedică tangenţiabilitatea doar că în acest caz particular elementele determinate de către o anumită cauzalitate nu mai pot fi tangibile cu alte sisteme şi nici rădăcinile structurale ale lor nu posedă tangentabilităţi pentru ca acestea să poată fi ancorate altor sisteme şi prin urmare sunt supuse nu numai inversiunii cauzale datorată structuralizării Funcţiei Logice prin două cauze diferite cu acelaşi efect care este chiar una din cauze, dar şi contraversiunii caracteristicii de Nedefinire a „Continuumului Infinit" care va readuce asimptotismului iniţial Determinarea Intangibilă respectivă pentru a re-intra pe un alt făgaş posibil în cadrul structuralizărilor Funcţiei Asimptotice bazată pe inversiune şi contraversiune.

Determinarea Tangenţială

Acest tip de determinare posedă anumite grade de tangentabilitate cu sistemele în care se produce determinare, a nu se înţelege prin „produce" că începe o anumită determinare. Nici vorbă. Acestea nu încep niciodată precum nu se termină niciodată. Ele sunt eterne.

Faţă de Determinarea unde se realizau tangentabilităţi, ca şi cea cu rădăcina în Indeterminismul-Determinat de Fond, în Indeterminismul-Determinat de Contraversiune, aceste tangenţe se identifică prin faptul că anumite elemente sunt structuralizate astfel încât ele devin Determinanţi Tangenţi dar ai acestui Indeterminism-Determinat de Contraversiune, unde tangenţiabilitatea constă tocmai în inversiune şi contraversiune, tangentabilitate care le şi defineste pe aceste două tocmai prin faptul că doar astfel, prin tangentabilitate, sistemele se pot defini şi orienta către inversiunea cauzală dar şi către contraversiunea acestora. Asupra anumitor aspecte ale acestui tip de Determinare Tangenţială am mai discutat adineaori.

Determinarea Conjuncturală

Calitatea de Contraversiune dar mai ales cea de inversiune care intervine direct şi prompt asupra cauzalităţii, inerente de altfel cu o bază supusă asimptotismelor, poate „rezulta" (am pus în ghilimele fiindcă termenul e figurativ, deoarece orice rezultă are un început ceea ce nu este cazul exemplului nostru), - anumite Determinări Conjuncturale care sunt nu numai în funcţie de inversiune dar şi de contraversiunea care se raportează la aceste tipuri de Determinări, ceea ce le dă un caracter conjunctural, fiind posesoare atât al unei inversiuni sau contraversiuni dar şi posesoare a lipsei uneia sau altele dintre acestea.

Toate acestea le dau un caracter conjunctural, dar rog mare atenţie, acest lucru nu le dă şi caracterul tangenţial sau nontangenţial, fiindcă de regulă Determinările Conjuncturale sunt Determinări duale adică faţă de calitatea lor Conjuncturală ele se mai supun şi determinărilor cu caracter tangenţial sau nontangenţial, ceea ce duce la cumul de determinări în cadrul Indeterminărilor-Determinate de Contraversiune, cumul de determinări care stau la baza esenţializării Funcţiei Logice.

Determinarea Nonconjuncturală

Este tipul de Determinare al Indeterminismului-Determinat de Contraversiune, care implică imposibilitatea ca un determinant să poată primi calitatea duală sau nu de a deveni conjunctural, şi astfel acesta nu va putea participa la procesul de esenţializare, respectiv de cumul ca şi Determinantul Conjunctural anterior.

Neparticiparea la procesul de esenţializare îi dă acestuia caracterul de a fi nonconjunctural, şi de a se afilia Determinărilor sistemice din care face parte rădăcina sa.

Cu toate acestea faţă de acei Determinanţi cărora i se vor alătura, acest Determinant are calitatea de a avea acces dar şi de a fi complementar cu anumite posibilităţi conjuncturale de esenţializare ale Funcţiei Logice dar datorită tangenţiabilităţii rădăcinilor sale sistemice devine impropriu acestui proces.

Pe de altă parte Determinantul Nonconjunctural este tipul de Determinant care tocmai prin neparticiparea sa la esenţializarea conjuncturală a cumulului despre care am vorbit anterior face ca un alt determinant să poată fi el acel participant deci să posede dualitatea cumulului de Determinanţi, respectiv şi pe aceea de a fi Determinant Conjunctural.

Ce anume stă la baza acestui proces?

Două determinări despre care am vorbit adineaori şi anume Determinarea Tangibilă şi Determinarea Intangibilă.

Determinarea Modală

Faţă de tipurile conjuncturale de determinanţi, determinanţii modali sunt acei determinanţi care nu numai că nu stabilesc o anumită esenţializare prin cumul de determinanţi ai Funcţiei Logice, dar nici nu se intersectează în vreun fel sau altul cu determinanţii de tangebilitate ci se clasează sau surclasează ca intermediari între toate celelalte tipuri de determinanţi ai Indeterminismului-Determinat de Fond.

Cum anume?

Determinanţii tangenţiali şi conjuncturali se „lovesc" în cadrul Indeterminismului-Determinat de Fond de Determinanţii Netangenţiali sau Nonconjuncturali, pentru a deveni în funcţie de rădăcina fiecăruia tangent sau netangent la un anumit sistem din cadrul structurii Funcţiei Logice.

Pentru aceasta şi unii şi alţii vor fi nevoiţi să dezvolte indirect Determinanţii modali, de ce?

Deoarece pentru ca ceilalţi determinanţi să se poată defini în cadrul Indeterminismului-Determinat de Contraversiune, au nevoie de determinanţii modali, deoarece determinanţii Tangenţiali sau Conjuncturali nu sunt doar ei ci şi inversele lor în postura determinanţilor Intangenţiali şi Nonconjuncturali, care s-ar reduce unii pe alţii, dacă nu ar fi inversiunea de cauzalitate şi contraversiunea Indeterminismului-Determinat, respectiv. Astfel acest Indeterminism prin raportarea la acei determinanţi rezultă Determinanţii Modali.

Prin determinanţii modali, nici un Determinant Tangenţial alături de inversul său sau Conjunctural alături de inversul său nu vor putea fi anulaţi, fiindcă vor interveni etern Determinanţii Modali care se axează pe inversiune şi contraversiune.

Astfel când un Determinant Tangenţial este pe cale de a fi anihilat de un determinant Intangenţial, atunci Determinantul Modal realizează inversiunea sau contraversiunea, în exemplul de faţă contraversiunea pentru ca acei determinanţi să nu poată fi anihilaţi şi să îşi găsească rădăcinile lor sistemice şi de structuralitate acolo unde pot realiza anumite tangentabilităţi.

Determinarea Nonmodală

Este o determinare asemănătoare Determinării Modale, bazată pe aceleaşi principii ca şi Determinarea Modală, doar că aceasta se răsfrânge asupra anumitor determinanţi cu sens de inversiune sau contraversiune opus Determinării Modale.

Determinarea Nonmodală este cea care asigură Echilibrul balanţelor Determinărilor Modale, şi invers acelaşi lucru îl fac Determinările Modale faţă de Determinările Nonmodale.

Determinările Modale şi Nonmodale sunt acele determinări responsabile de dezvoltarea altor Funcţii în continuare, cum sunt Funţia Conjunctivă, Funcţia Disjunctivă, Funcţia Atributivă, etc.

Determinările Indeterminismului Transcendent Direct sunt:

Determinarea Relaţională

Acest tip de determinări au o nouă rădăcină şi anume, aceasta se află în cadrul Indeterminismului Transcendent, caracterizat prin faptul de a putea fi aflat acelaşi determinant atât în cadrul unui anumit sistem structural cât şi în altul, ceea ce îi conferă transcendenţa ca atare.

Acest tip de Indeterminism este cel care Coaxializează prin propria lui transcendenţă Totul în acelaşi Tot atât ca Unicitatea dar şi ca Diversitate, astfel Totul este Unul şi Unul sunt Toate.

Indeterminismului Transcendent i se pot asocia până şi Cuvintele-Matrici cum ar fi Începutul, Sfârşitul, Originea, dar şi Nimicul sau aşa zisul „Gol” inerent al unui „început” care de fapt este etern şi cum am mai stabilit orice început, începe cu sfârşitul altui început.

Astfel Indeterminismul Transendent defineşte toate în Tot astfel încât „începutul” acelui „Gol” să devină transcendent în alte sisteme care se definesc şi ele cu Golul respectiv, dar şi „Golul” respectiv se defineşte cu sistemele în care este transportat.

Prin urmare Indeterminismul constă tocmai în această relaţionare de Sistem Structural şi „Gol”.

Relaţionarea respectivă se defineşte ca fiind Determinantul Relaţional al Indeterminismului Transcendent Direct.

De ce direct?

Răspunsul constă în faptul că aceste „regăsiri" ale „Golului" în Sistemul Structuralizat dar şi al Sistemul Structuralizat în „Gol" se face în mod direct fără intervenţia altor determinanţi care ar putea da un curs aleatoriu reprezentării cu finalitate în „regăsirea" „Golului" în Sistemul-Structuralizat.

Determinarea Nonrelaţională

Acest tip de determinare nu este câtuşi de puţin inversa Determinării Relaţionale fiindcă nu împiedică aflarea „Golului" în Sistemul Structuralizat şi nici nu anulează în vreun fel acest demers al Indeterminismului Transcendent, ci îl păzeşte de alţi posibili determinanţi care l-ar putea nărui sub aspectul anulării sale prin „GOL".

Toate acestea se datorează faptului că „Golul" care transcede unei anumite Structuralizări Sistemice va face să se definească cu aceasta iar aceasta va lua locul „Golului", iar dacă unul ar fi anulat de către celălalt în cadrul Indeterminismului Transcendent şi celălalt ar fi anulat de către primul şi astfel totul s-ar nărui dacă nu ar fi Determinantul Nonrelaţional care să se „implice" prin **inversiunea** esenţială a relaţionărilor dintre „Gol" şi Structuralizarea Sistemică, astfel încât „Golul" să nu poată fi anulat dar nici Structuralizarea Sistemică la rândul ei.

De ce nu se numeşte Indeterminare-Determinată Controversială şi se numeşte Transcedentală?

Acest fapt se datorează „regăsirii" Totului în Toate şi Toatelor în Tot ceea ce-i dă nuanţarea de transcendenţă , lipsind cu desăvârşire contraversiunea cauzalităţilor chiar dacă sub aspectarea Determinării Nonrelaţionale ne apare inversiunea.

Determinările Indeterminismului Transcendent Aleatoriu sunt:

Determinările Aleatorii

În cadrul acestui Indetermism intervine constanta aleatorie care este un determinant care poate să aparţină oricărui tip de Indeterminism amintit până în prezent şi care se poate interpune caracteristicii de transcendenţă directă a unui determinant în cadrul unui Sistem Structural.

„Golul" din cadrul exemplului de mai sus folosit la definirea Indeterminismului Transcendent Direct este de fapt un **determinant** care transcede într-un anumit Sistem Structuralizat.

De altfel şi Sistemul Structuralizat este un alt determinant la rândul lui.

Această transcedere se face direct fără intervenţia unui determinant terţ care poate da o alură aleatorie sau determinantul „Gol" să se afle într-un anumit Sistem Structuralizat ce este un alt determinant sau nu, iar în locul acestui Sistem Structuralizat „Golul" să se regăsească în mod aleatoriu într-un alt determinant.

Pentru acest aspect este necesară constanta care e de fapt determinantul terţ. Acest determinant terţ se interpune primului determinant de a se regăsi în cel de-al doilea dându-i primului determinant o traiectorie aleatorie către un alt determinant între care se stabilesc anumite Relaţionări specifice, cum ar fi Determinările Relaţionale sau Nonrelaţionale.

Determinările Nonaleatorii

Sunt specifice aspectelor în care constanta sau determinantul terţ care intervine în procesul transcendent este una ce aparţine unui anumit tip de relaţionare care implică de la

sine şi nonrelaţionarea despre care am vorbit adineaori, tocmai pentru a se putea dezvolta această relaţionare specifică.

Nonrelaţionarea în calitatea sa de determinant terţ devine o constantă la fel ca şi Relaţionarea cu deosebirea că specificul acestei constante se substitue sau chiar constitue după caz: Relaţionarii(altă constantă) prin intermediul Indeterminismului Transcendent Aleatoriu**,** care nuanţează astfel Determinarea Nonaleatorie.

Raporturile Determinărilor sau Definirile

Definirile de Unicitate, Definirile de Pluralitate, Definirile Secvenţiale şi Definirile Modal-Secvenţiale.

Atunci când o determinare se raportează la o altă determinare , are loc o Definire de Unicitate.

Când o determinare se raportează la mai multe determinări are loc o Definire de Pluralitate.

Definirea Secvenţială este dată de raportarea secvenţială a determinanţilor, deci atunci când un determinant se raportează la un terţ pentru a defini un alt determinant, astfel raportarea la terţ este una secvenţială, întrucât rezultatul nu constă în terţ ci într-un alt determinant.

Definirea Modal-Secvenţială constă atunci când implicarea terţului se face în funcţie de modul de relaţionare al acestuia cu unul dintre cei doi determinanţi, ori determinatul rezultat, ori determinantul.

Unul dintre exemplele Definirii de Unicitate constă în Logica ca atare, în sensul dat de Logică, fiindcă una este Logica Coaxiologică sau Funcţia Logică, alta este Cuvântul-Matrice Logică şi alta este Logica pe care o posedăm noi fiinţele umane şi pe care avem posibilitatea să ne-o însuşim.

Se poate vedea cum aceeaşi Logică are deja trei înţelesuri diferite, dar la fiecare astfel de înţeles ea este şi un determinant astfel vor fi trei determinanţi diferiţi, unul fiind Funcţia Logică care devine un determinant al asimptotismului Formelor Intangibile şi al Reperului Negaţiei care determină Structuralizarea acesteia, pe urmă Cuvântul-Matrice Logică despre care am mai scris până acum şi face parte din Limbajul Pur Universal deci este un determinant din cadrul „Continuumului Infinit" faţă de Funcţia Logică care chiar dacă are un punct comun prin asimptotism şi Reperul Negaţiei cu „Continuumul Infinit" aceasta nu se rezumă numai la acesta ci devine "Continuumul Logic" format din „Continuumul Infinit"care include întregul Limbaj Pur Universal, şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale .

Astfel este o mare diferenţă între Funcţia Logică şi Cuvântul-Matrice Logică. Aceste diferenţe pot fi determinate chiar şi de logica umană, chiar dacă Cuvântul-Matrice Logică are la rândul său propriile sale dezvoltări la fel ca şi Cuvântul-Matrice Cunoaştere sau ca oricare alt Cuvânt-Matrice din infinitatea de Cuvinte-Matrici ce aparţin Limbajului Pur Universal.

Un exemplu al Definirii de Pluralitate, constă în raportarea Funcţiei Logice la Funcţiile determinate de către aceasta pe care Funcţia Logică le esenţializează conform caracteristicii de cumul.

Exemplul Definirii Secvenţiale ar consta atunci când intervine un terţ în persoana unui determinant cum este cazul procesului Conştientizare-Cunoaştere care implică întotdeauna un terţ, acest terţ fiind Oglinda Semantică a Infinitului în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii, care transformă Conştientizarea în Cunoaştere.

În cele din urmă pentru a demonstra exemplul Definirii Modal-Secvenţiale, va trebui să aflăm o relaţionare modală al unuia din determinanţi cu un terţ, care se produce numai şi numai în anumite cazuri nefiind o regulă.

Un astfel de exemplu ar fi Intervenţia sau Acţiunea Factorului Creator şi Unic Întâmplător asupra propriei sale Creaţii, care precede un Destin.

Nu putem admite că, Creaţia Factorului Creator este o regulă, pentru a precede Destinul, fiindcă aceasta este o Imagine a Creaţiei autentice, care are inserat în ansamblul ei tocmai Intervenţia Factorului Creator, iar determinantul acestei Intervenţii este Factorul Creator având ca şi determinat Imaginea Creaţiei, predecesoare Destinului.

Aceasta devine o Definire Secvenţial-Modală fiindcă Destinul este în funcţie de Modul cum este desăvârşită Creaţia, respectiv Imaginea acesteia prelevată de către Factorul Creator prin Oglinda Semantică a Infinitului.

II.2.4.CAPITOLUL IV
FALS SAU ADEVĂRAT, INTERVENŢIE SAU NEINTERVENŢIE

Funcţia Logică şi Cuvântul-Matrice Logică în calitate de determinanţi au şi un *punct comun* al lor prin raportarea la *logica fiinţei umane* şi anume nici una **nu** se bazează pe *Cunoaştere* cum o face logica fiinţei umane care îi survine omului ca fiind un apanaj al Cunoaşterii, fiindcă se ocupă cu organizarea legică a realităţii considerate obiectivă de către om, cu stabilirea condiţiilor corecte ale gândirii, a formelor şi legilor generale ale raţionării juste, iar logica omului face abstracţie de conţinutul concret al diverselor noastre idei fiind o ştiinţă formală care se ocupă cu noţiunea sau cu judecata în genere şi nu cu o anumită noţiune sau judecată determinată concret.

Mai mult decât atât în logica dialectică a omului, formele logice sunt , datorită valorii lor gnoseologice diferenţiate, forme pline de conţinut, iar legile logice pe baza cărora acestea se înlănţuiesc constituie principiile de bază ale acestei logici dialectice.

Dintre trăsăturile acestei logici dialectice amintesc identitatea concretă, ce cuprinde şi deosebirea, predicaţia complexă contradictorie şi înmlădierea terţului exclus, care reprezintă pentru această logică dialectică conceptul de adevăr în aprofundarea cunoaşterii.

Se observă că logica umană şi modul cum este aceasta percepută de om dintre care am dat drept exemplul logica dialectică dar faţă de aceasta ar mai fi şi alte logici, cum ar fi cea modală, sau logica relaţiilor, logica constructivistă, logica clasică, etc.

Toate aceste logici se bazează pe Cunoaştere fiindcă fiinţa umană se dezvoltă în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii, iar acest aspect îi dă logicii umane caracterul de ştiinţă asemeni gramaticii sau geometriei care analizează legile gândirii, deci în principiu tot ale Cunoaşterii (cunoscută de om).

Cu toate acestea şi logica umană este un determinant la rândul lui al Funcţiei Logice la un nivel mult mai diferit decât Logica în calitatea de Cuvânt-Matrice unde nu mai este o ştiinţă care analizează legile gândirii, unde nu se mai bazează pe Cunoaştere cum de altfel nu se bazează nici Funcţia Logică fiindcă atât pentru Funcţia Logică cât şi pentru Cuvântul-Matrice Logică, Cunoaşterea NU este altceva decât un simplu Cuvânt-Matrice din infinitatea de Cuvinte-Matrice din cadrul Limbajului Pur Universal al „Continuumului Infinit” care este inclus în „Continuumul Logic”.

Ajungând totuşi la acest aspect unde vedem că avem trei determinanţi unde fiecare înseamnă altceva dar au aceeaşi denumire se pune întrebarea care este tangenţa dintre aceşti trei determinanţi fiindcă au aceeaşi denumire dar au aspectări aproape în totalitate diferite unii faţă de alţii.

În primul rând va trebui să vedem a căror dezvoltare sunt aceşti trei determinanţi cu nume de Logică.

În primul rând Funcţia Logică devine o dezvoltare a Formelor Intangibile, deci a asimptotismului dezvoltat de către aceste Forme Intangibile care se repercutează astfel în cadrul „Continuumului Infinit".

O dezvoltare similară ar avea şi Cuvântul-Matrice Logică doar că acesta este definit de către „Continuumul Infinit" cu toate caracteristicile sale principale, respectiv Funcţia Asimptotică, Reperul Negaţiei, Structuralizare şi Nedefinire,faţă de Funcţia Logică definită doar pe baza asimptotismului reperat astfel de Formele Intangibile.

Deci Cuvântul-Matrice Logică este total diferit de Funcţia Logică,fiindcă acesta devine determinat de către Funcţia Logică sau de „Continuumul Logic" din care face parte „Continuumul Infinit", la fel ca şi fiecare Cuvânt-Matrice.

Aici intervine o altă problemă şi anume,ca Funcţia Logică să fie definită a trebuit să definească Cuvintele-Matrici sau Cuvintele-Matrici nu erau definite când Funcţia Logică se afla definită?

Dacă este astfel înseamnă că Funcţia Logică nu include în „Continuumul său Logic" şi Cuvintele-Matrici?

Cuvintele-matrici au fost determinate odată cu definirea celor patru caracteristici principale din cadrul „Continuumului Infinit" care face parte din „Continuumul Logic".

Odată definite aceste caracteristici au putut fi definite şi Cuvintele-Matrici.

Dacă Cuvintele-Matrici au putut fi definite numai după ce au fost definite aceste caracteristici, înseamnă că şi aceste Cuvinte-Matrici au un Început?

Nu în nici un caz, deoarece acest proces se desfăşoară etern, atemporal. "Nu înseamnă că aceste caracteristici au fost terminate la ora două iar la ora cinci a început producţia de Cuvinte-Matrici."

Nici măcar nu putem vorbi despre primul Cuvânt-Matrice decât în măsura în care noi înţelegem că la „începutul" respectiv a fost Nimicul şi astfel să definim Nimicul din punct de vedere Asemiotic ca fiind primul Cuvânt-Matrice.

În realitate Nu este absolut deloc astfel, fiindcă toate acestea nu se definesc prin noi ci fără voia sau dorinţa noastră, astfel nu putem vorbi de primul Cuvânt-Matrice decât în cazul în care noi oamenii dorim să avem o imagine prin Iluzia Vieţii noastre a ceea ce ar putea însemna „apariţia" Cuvintelor-Matrici, în funcţie de caracteristicile prestabilite ale „Continuumului Infinit" care devine parte integrantă a „Continuumului Logic".

Dacă Cuvintele-Matrici nu au un Început, atunci acest lucru înseamnă că nu putem vorbi nici de primul Cuvânt-Matrice şi nici de ultimul, fiindcă dacă ar fi avut un Început nu am mai fi putut vorbi nici despre „Continuumul Infinit" şi mai puţin despre „Continuumul Logic".

Odată ce aceste Cuvinte-Matrici nu au un Început, Nu există în realitate un prim Cuvânt-Matrice , înseamnă că ori toate Cuvintele-Matrici au fost definite odată, ori există un prim Cuvânt-Matrice.

Iarăşi ajungem la o răscruce şi anume, dacă toate Cuvintele-Matrici ar fi definite odată, ar fi bine fiindcă nu ar mai fi un prim Cuvânt-Matrice deci nu ar fi un Început, cum de altfel şi este, dar dacă toate aceste Cuvinte-Matrici sunt definite odată, înseamnă că Întreg Limbajul Pur Universal este definit odată, deci nu ar exista „Continuitatea" din cadrul „Continuumului Infinit" şi al „Continuumului Logic".

Astfel ori admitem un Cuvânt-Matrice prim cu care începe Limbajul Pur Universal şi astfel avem un Început, ori dacă nu admitem acest Început suntem obligaţi să avem un Sfârşit prin intermediului definirii odată a Întregului limbaj Pur Universal.

Acest paradox este tocmai cel care stă la baza Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale prin care „Continuumul Logic" devine un „Continuum Logic" inteligent, bazat

pe legi raţionale, dar şi pe legi care faţă de legile raţionale ar deveni mult mai „superioare" decât dacă am compara cea mai raţională şi inteligentă ecuaţie determinată de om cu adierea unui vânt de primăvară şi totuşi comparaţia aceasta nu ar fi nici măcar a miliarda parte .

Paradoxul despre care vorbeam adineaori este cel care ne pune mereu o piedică, şi anume ori ne lasă să înţelegem de ce nu poate fi un Cuvânt-Matrice Primordial, caz în care ne închide cealaltă poartă şi anume dacă nu ar fi un Cuvânt-Matrice Primordial ar trebui să fie Limbajul Pur Universal definit odată ceea ce ar însemna imposibilitatea definirii "Continuumului„ din cadrul „Continuumului Infinit", iar dacă am determina un Cuvânt-Matrice Primordial ar însemna că Limbajul Pur Universal are un Început.

Ambele sunt false întrucât Limbajul Pur Universal nu numai că nu are un Început dar acesta nu are nici un Sfârşit, fiind parte din „Continuumul Infinit" care la rândul lui este parte din „Continuumul Logic".

Prin urmare, atunci când s-au determinat etern, şi bineînţeles infinit caracteristicile „Continuumului Infinit" calitatea pe care o are Reperul Negaţiei este tocmai aceea de a anula asimptotismul „Continuumului Infinit" reperat ca atare de către Formele Intangibile, fapt care defineşte Tangenţiabilitatea ca opus al Asimptotismului.

Tangenţiabilitatea, este aceea care va deveni liantul dintre lipsa de început a Asimptotismului şi „Continuumul" care va defini „Continuumul Infinit" ca o eternă continuitate către un alt şi etern nou Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal.

Acest fapt se realizează prin intermediul Tangenţiabilităţii, prin unirea datorită tangenţiabilităţii a Asimptotismului ca primă caracteristică a „Continuumului Infinit" cu Structuralizarea acestui „Continuum Infinit", astfel Structuralizarea „Continuumului Infinit" definită şi prin Limbajul Pur Universal primeşte valenţele Continuităţii tocmai datorită Tangenţiabilităţii care uneşte această Structuralizare cu Funcţia Asimptotică care-i va da impulsul de „Continuitate".

Astfel tocmai Tangenţiabilitatea care ar putea fi definită de noi ca fiind Finitul, fiindcă este opusă Continuităţii este aceea care va uni Continuitatea de definirea finită a fiecărui Cuvânt-Matrice în parte, definind „Continuumul Infinit".

Deci,atunci când nu acceptăm un Început al Limbajului Pur Universal, o facem tocmai fiindcă Finitul (Tangenţiabilitatea) este cel responsabil de lipsa Începutului, cum este la fel de responsabil de lipsa Sfârşitului.

Prin urmare „Continuumul Infinit" este o înveşmântare de Infinit şi Finit care devine „Continuuum" prin Finit, şi Finit prin Infinit.

Cum anume devine Finit prin Infinit?

Deoarece Tangenţiabilitatea este definită de către Asimptotismul iniţiat de Formele Intangibile.

Unde apare raţionalitatea sau inteligenţa în aceste relaţii?

Faptul că Asimptotismul este „transportat" de către Tangenţiabilitate pentru a-şi asigura propria sa Continuitate, înseamnă că raţionalul este definit de Tangenţiabilitate prin Asigurarea Continuităţii Infinite. Aceasta este baza Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale.

Noi oamenii vedem Lipsa de Început a Limbajului Pur Universal ca fiind Nimicul sau „Golul" şi suntem obligaţi datorită Coeficientului Logic 2 al nostru, datorită capacităţii noastre de a raţiona să definim acest „Gol" sau Nimic ca fiind primul Cuvânt-Matrice din cadrul Limbajului Pur Universal, chiar dacă el este de fapt Lipsa de Început!

Scriam cândva despre acest „prim"Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal şi rog a fi consemnat ca atare, precum ultimul Cuvânt-Matrice din cadrul Limbajului Pur Universal este întocmai Lipsa de Sfârşit!

În Lipsă constă Asimptotismul iar în Sfârşit, Tangenţiabilitatea precum în Început constă Tangenţiabilitatea şi în Lipsă, Asimptotismul.

Astfel Asimptotismul va fi mereu Lipsa iar Tangenţiabilitatea va fi mereu Începutul şi Sfârşitul.

Cum anume devine caracteristică a „Continuumului Infinit" Funcţia Logică, când „Continuumul Infinit" este parte din aceasta?

Răspunsul constă atunci când aceasta se identifică cu Structuralizarea acestuia, fiindcă Funcţia Logică este de altfel prima determinare eternă a „Continuumului Infinit" după ce acesta a fost reperat de către Formele Intangibile ca fiind un determinant *asimptotic.*

Astfel NU Formele Intangibile sunt asimptotisme ci „Continuumul Infinit" al Funcţiei Logice sau „Continuumul Infinit" din cadrul „Continuumului Logic" este reperat de către Formele Intangibile ca fiind o Funcţie Asimptotică,iar "Continuumul Infinit" le răspunde Formelor Intangibile prin „Continuumul Logic" care îl defineşte că nu este o Funcţie Asimptotică ci o Tangentă eternă la propria sa „Continuitate", care este o „Continuitate" Coaxială tocmai datorită Tangentei, pentru care fiecare „Continuitate" a unui nou Cuvânt-Matrice devine o legătură pe baza Analogiei Totului cu Totul fiind Totul (unicitatea) în Toate, dar făcând parte şi din Toate (diversitate) în Tot. Aceasta este baza Coaxialismului.

Astfel Funcţia Logică devine o determinantă a Funcţiei Asimptotice şi a Reperului Negaţiei devenind Structuralizarea „Continuumului Infinit", doar că această Structuralizare din punctul de vedere al Funcţiei Logice faţă de „Continuumul Infinit" se opreşte doar la această calitate, şi anume aceea de a fi o caracteristică a „Continuumului Infinit" fiindcă din punct de vedere al său, Funcţia Logică nu rămâne doar o Structuralizare a „Continuumului Infinit" ci include în cadrul său Întreg „Continuum Infinit" dar şi Expresia Unică a Conştiinşei Pure Universale, devenind Totul dar şi Totul din Spatele Totului.

În schimb acest Tot din Spatele Totului care este Funcţia Logică, este percepută de către „Continuumul Infinit" drept Structuralizare a acestuia.

Acest aspect îi dă Funcţiei Logice calitatea de a se defini ca fiind **ŞI** Limbajul Pur Universal EA fiind sau având în cadrul său inclusă **ŞI** Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Astfel Funcţia Logică întruneşte atât Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale cât şi Limbajul Pur Universal.

Atunci de ce mai apare şi Cuvântul-Matrice Logică?

Ce anume este aceste Cuvânt-Matrice Logică?

Funcţia Logică odată ce se defineşte prin Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale cât şi prin Limbajul Pur Universal, înseamnă că este Funcţia care stă la baza „Continuumului Logic" prin ea însuşi, identificându-se cu acesta.

Astfel această Funcţie este o lege sau determină o legitate prin identificarea sa atât cu Limbajul Pur Universal dar şi cu Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale?

Întrebarea devine cu atât mai imperioasă cu cât este necesară o clarificare în ceea ce priveşte categoriile de determinări mai sus amintite.

Pot fi toate acestea fără o anumită legitate determinate. Oare aceste categorii ale determinărilor, sau Indeterminările, nu se supun unei anumite legităţi pe care vrând nevrând am inserat-o deja structurând aceste categorii în paginile anterioare?

Faptul că Funcţia Logică include în cadrul său şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, poate exclude noţiunea de legitate?

Dacă acceptă această noţiune de legitate înseamnă că revenim la logica umană şi definim Funcţia Logică ca fiind o legitate bazată pe criterii stricte care se supune anumitor canoane şi astfel ştiinţa devine gata, iar Funcţia Logică devine la fel ca şi alte logici o ştiinţă

analogă cu geometria sau gramatica, prin care se stabilesc anumite interdependenţe de ordin logic.

În primul rând pentru a fi determinată o anumită logică a legităţii aceasta va trebui să se axeze mai înainte de toate pe logica umană ale cărei legi sunt bazate pe anumite principii logice cunoscute deja ca fiind legea identităţii, legea noncontradicţiei, legea terţului exclus şi legea raţiunii suficiente.

Prin urmare legea identităţii abstracte este subordonată legii identităţii concrete, iar legea terţului exclus dialecticii categoriilor adevăr şi fals.

Ca un lucru să fie adevărat sau fals va trebui mai înainte de toate să avem definit adevărul ca fiind în funcţie de un alt adevăr sau de un fals la care acesta să se raporteze.

Atunci când Funcţia Logică devine un determinant al asimptotismelor Formelor Intangibile ea nu poate defini adevărul de fals şi nici nu este definită în raport cu un alt adevăr precedent întrucât acesta nu este determinat apărând în ecuaţie abia odată cu Adevărul Coaxiologic bazat pe prima caracteristică definită şi ca principiu sau axiomă a Funcţiei Logice, dar toate acestea nu sunt supuse unei legităţi stricte ca atare care să poată defini adevărul de fals şi prin urmare nici principiul nu se poate defini în raport cu axioma sau cu caracterstica, decât după ce survine Adevărul Coaxiologic, care apare în desfăşurarea ecuaţiei în totalitatea sa abia după ce Funcţia Logică se defineşte ca atare.

Avem vreuna din toate acestea în cadrul Funcţiei Logice?

Răspunsul este **NU!**De ce **NU** avem nici una valabilă?

Pentru că toate aceste legi implică **Cunoaşterea, sau Recunoaşterea** unui alt element de către un element iar celălalt să nu poată avea această posibilitate de a Cunoaşte.

Dar Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, nu este şi Cunoaştere?

Poate fi Conştiinţă fără Cunoaştere?

DA! CONŞTIINŢA NU ESTE CUNOAŞTERE.

Conştiinţa nu are nimic de-a face cu Cunoaşterea decât în lumile Cunoaşterii.

În mai multe lucrări ale mele am scris despre diferenţa dintre Conştientizare şi Cunoaştere, despre faptul că şi fiinţa umană una Conştientizează şi alta Cunoaşte, despre faptul că pentru a Cunoaşte va trebui mai întâi de toate ca omul sau subiectul Cunoscător să-şi trimită propria lui Conştientizare unui element Oglindă care la rândul său să-i reflecte această Conştientizare sub formă de Cunoaştere înapoi. Astfel procesul Conştientizare-Cunoaştere implică întotdeauna un **terţ.**

Acest **terţ** nu există sub nici o formă în cadrul Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale şi nici în cadrul Cuvântului-Matrice al Logicii sau în cadrul „Continuumului Infinit”, respectiv al Limbajului Pur Universal, fiindcă acest terţ va putea surveni numai şi numai în lumile dezvoltate de către Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii iar el va exista doar dacă „Continuumul Infinit” sau Limbajul Pur Universal sau Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, se va Oglindi în cadrul unui element aflat în lumile Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii, iar un asemenea element fiind în cele din urmă chiar şi fiinţa umană.

Astfel Cunoaşterea survine doar prin Oglindire fiind o imagine mai mult sau mai puţin apropiată Conştientizării darămite Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale sau a „Continuumului Infinit”, prin urmare Funcţia Logică este o Funcţie fără Cunoaştere care nu se axează nici pe legitate şi nici pe anumite caracteristici date de anumite abstractizări ale Cunoaşterii, decât în măsura în care aceasta devine Oglindită de către Cunoaştere, şi în cele din urmă chiar şi de către Om.

Noi nu putem afirma cu tărie şi certitudine că acestea sunt adevăratele principii sau caracteristici ale Funcţiei Logice sau ale Adevărului Coaxiologic, fiindcă nici noi **NU** Cunoaştem Adevărul decât deformat în funcţie de imaginea pe care ne-o reflectă Oglinda Cunoaşterii mai înainte de toate despre noi înşine şi pe urmă despre ceea ce ne înconjoară.

Faptul că am stabilit tot felul de abstractizări cu privire la anumite legităţi acest lucru **NU** înseamnă că aceste legităţi există în realitate, fiindcă nici abstractizările pe baza cărora le determinăm **Nu** pot fi asociate realităţii decât tot prin asociere cu anumite experienţe pe care ni le dezvăluie realitatea, cum ar fi faptul că avem două mere.

Aceste mere vom şti că sunt două fiindcă le vedem înaintea ochilor. Ele pot fi cântărite, gustate, văzute, etc.

Astfel vom putea defini o abstractizare pe baza experienţei şi anume că un măr şi cu un măr fac două mere, dar noi NU ştim ce anume pot însemna două elemente pe care noi nu le putem supune experienţei noastre (care şi ea este o Iluzie dar susţinând în acest caz contrariul că experienţa noastră nu este Iluzie a Vieţii) -cele două elemente se supun unei abstractizări prin care noi ştim că sunt două, fiindcă şi abstractizarea în sine ne este redată tot de către Oglinda Cunoaşterii.

Dacă această abstractizare **Nu** relevă adevărul?

Dacă imaginea cunoscută de către noi este falsă la fel ca şi adevărul reflectat de Oglinda Cunoaşterii?

Putem noi simţi pe baza unei experienţe abstractizarea?

Răspunsul constă evident în: **NU!**

Nimeni nu poate experimenta cu propriile sale simţuri esenţa abstractizării deci nu o poate simţi.

Atunci logica noastră umană ne spune că ceea ce nu putem simţi sau experimenta nu este adevărat.

Cu toate acestea considerăm adevărate abstractizările fiindcă le **asociem** experimentelor noastre bazate pe simţuri. Exemplul cu cele două mere este concludent în acest sens. Astfel pe bazele acestei asocieri se dezvoltă întreaga logică umană definită pe Cunoaştere.

Dacă nu am face această asociere cu elementul abstract nu am avea nici o ştiinţă în cadrul acestei lumi.

Faptul în sine nu este îndeajuns de revelator fiindcă mereu ştim că matematica ne va calcula corect numărul merelor. Atunci înseamnă că abstractizarea pe care noi nu o Cunoaştem în calitate de esenţă a sa este revelatoare cu ceea ce ne relevă Oglinda Cunoaşterii.

Dacă această abstractizare este revelatoare, atunci înseamnă că noi ştim ce anume este Adevărul, fiindcă şi la acesta ne putem releva sub forma abstractizării.

Oricât de verosimil sau neverosimil ar părea, abstractizarea devine cea care ne spune că un anumit Adevăr este adevărat sau un anumit Adevăr este fals.

De aici intervine relativitatea Adevărului în cadrul abstractizării. Acest lucru ne determină să abstractizăm abstractizarea ca atare ca fiind ori adevărată, ori falsă, fiindcă dacă am gândi cu un Coeficient Logic 7, pe lângă aceste două de „ori” ar mai interveni încă cinci de „ori”.

Dacă abstractizarea poate fi ori adevărată ori falsă şi esenţa ei poate fi ori adevărată ori falsă, fapt îndeajuns de revelator pentru a defini relativitatea adevărului nostru chiar şi atunci când **NU** dorim să admitem că trăim de fapt Iluzia Vieţii, când am vrea să fim partizanii faptului că de fapt trăim realitatea fiecărei zile.

Este la fel de adevărat sau fals, nimeni nu poate şti acest lucru decât dacă intenţionează să-l declame ca atare că tot ceea ce scriu în aceste momente se datorează abstractizării care în viaţa noastră de zi cu zi se aşează liniştită pe anumite axiome şi astfel ne călăuzeşte paşii spre noi şi noi abstractizări.

Faptul că acestea ne apar ca fiind relative cred că este cel mai important lucru, fiindcă ne demonstrează la fel de fals sau de adevărat că nici relativizările în sine nu pot fi sau pot fi adevărate.

Şi eu, acum când scriu această lucrare bazată pe Logica Coaxiologică care-mi este desluşită tot pe bazele abstractizărilor Nu pot şti ce anume este fals sau adevărat, precum nu pot afla dacă există cu adevărat o diferenţă reală între axiomă şi principiu, între caracteristică şi axiomă, fiindcă prin Coaxialism toate aceste diferenţe se anulează, devenind Una în Tot şi Totul în Una, astfel fiind Unica cale de a merge pe calea Unui Singur Adevăr, fie el şi fals în cadrul abstractizărilor noastre, fiindcă orice adevăr indiferent dacă este adevărat sau fals tot adevăr se numeşte.

Mergând pe această cale dacă ceea ce inserez în această carte este fals înseamnă că opusul ei este adevărat iar dacă este adevărat înseamnă că opusul ei este fals.

Ştim noi care sunt caracteristicile Adevărului fals sau Adevărat? NU!

Fiindcă ceea ce ne apare ca Adevăr fals, la rândul lui poate fi Adevăr adevărat sau fals, iar ceea ce ne apare ca Adevăr Adevărat, la rândul lui poate fi Adevăr Adevărat sau fals, astfel dacă mergem pe această cale la infinit vom vedea că nici un Adevăr nu poate fi nici adevărat dar nici fals, decât numai şi numai în funcţie de abstractizarea noastră.

De aceea principiile despre care scriu în aceste momente NU trebuie luate ca atare, respectiv ca principii ale Funcţiei Logice fiindcă ele din punct de vedere al legităţilor logicii noastre umane, NU sunt aşa ceva şi nici nu au cum anume să fie, nefiind determinate de un Adevăr definitivat ca atare prin anumite caracteristici.

În acest moment eu definitivez Adevărul Coaxiologic prin intermediul şi bazele Funcţiei Logice pe care le definesc, dar odată ce aceste baze devin principii şi caracteristici simultan, şi odată ce aceste baze stabilesc bazele Adevărului Coaxiologic, este prematur să vorbim de principii în adevăratul sens care NU există!

Abia după ce toate acestea vor fi definitivate şi în raportare cu Adevărul Coaxiologic se va putea defini în funcţie de aceste Principii sau baze, care anume este definiţia de Principiu în Coaxiologie!

În cele din urmă, putem oare stabili o legitate fără Cunoaştere, sau ar putea funcţiona o legitate independentă de Cunoaştere?

Ar putea exista Adevăr independent de Cunoaştere?

Va trebui mai întâi să începem prin a răspunde la a doua întrebare, ca pe urmă să revenim la prima.

Adevărul Coaxiologic este un Adevăr survenit înainte de Cunoaştere precum şi alte Adevăruri din lucrările mele anterioare, cum ar fi Adevărul ‚Semiotic, Anoţional, Noţional, etc, până la nivelul Adevărului cunoscut de noi oamenii.

Pentru ca o lege să fie adevărată va trebui mai înainte de toate să existe Adevărul, indiferent dacă acesta este adevărat sau fals.

Odată ce apare Adevărul el prin esenţa sa poate fi definit ca o legitate doar în măsura în care defineşte o anumită legitate, iar pentru a o determina pe aceasta va trebui să se definească pe sine ca fiind un Adevăr faţă de un anumit Reper.

În cazul nostru acest Reper ar putea fi tocmai Reperul Negaţiei, cel care neagă asimptotismul Formelor Intangibile.

Pe această bază putem afirma că Adevărul Coaxiologic poate primi caracterul de legitate, doar că Reperul Negaţiei neagă asimptotismele Formelor Intangibile faţă de Funcţia Logică pe care o Structuralizează, şi astfel o defineşte, ecuaţie în care cu toate că intervine paralelismul şi calitatea cumulativă ce-i defineşte Funcţiei Logice aspectul de esenţializare, încă nu apare în ecuaţie Adevărul Coaxiologic, decât odată cu definitivarea primului principiu al Funcţiei Logice, când Reperul Negaţiei are deja prima sa Structuralizare definită spre Nedefinirea care reîntoarce calea spre asimptotism definind un ciclu, în care Funcţia Logică este definită ca fiind „Continuumul Infinit" ciclu care datorează „Continuitatea" acestui „Continuum Infinit".

În acest **prim ciclu** apare Adevărul Coaxiologic, iar nominaţia de prim are aspect de eternitate, nicidecum de început, fiindcă în această primă eternitate se dezvoltă Totul şi Toate şi nu în afara ei, iar Totul din Spatele Totului este întocmai această eternitate care continuă, prin spatele său definind în ea un **nou şi nou** astfel de ciclu.

Acel „nou" fiind mereu un alt Tot care se include Totului venind din Spatele acestuia, sau din interiorul spiralei acestuia, dacă explicaţia aceasta este mai plastică.

Este cât se poate de verosimil faptul că Adevărul defineşte o anumită legitate, dar orice lege trebuie să se producă şi să se răsfrângă asupra a „ceva", fapt care implică un Eveniment iar acesta la rândul său poate fi din cadrul unei succesiuni evenimenţiale pentru a defini un anumit Fenomen sau nu.

Acest fapt implică un Început obligatoriu fiindcă chiar şi în cazul în care legea se răsfrânge asupra a „ceva", această răsfrângere începe şi se termină odată şi odată.

În cazul că vorbim de o răsfrângere eternă asupra „ceva" atunci aceasta nu se poate produce asupra acelui „ceva" fiindcă pentru a se produce am mai amintit că este necesar începutul, fiindcă orice producere trebuie să înceapă iar dacă nu începe ea nu mai este producere sau răsfrângere asupra „ceva" ci se interpune cu acel „ceva", fiindcă dacă şi producerea şi acel ceva sunt eterne sau infinite nu se poate face distincţia dintre acel „ceva" şi atunci când se produce un alt „ceva" asupra lui.

Deoarece şi producerea în sine este tot un „ceva" care aici intervine ca un „altceva", iar ca două „ceva"-uri să devină tangente printr-unul dintre ele care defineşte producerea înseamnă că tangenţa aceea are un reper iniţial obligatoriu în cazuri când cele două „ceva"-uri sunt infinite, fiindcă dacă ar fi finite, tangenta s-ar putea afla în momentul iniţial al lor sau în începutul lor.

Astfel „producerea" sau „răsfrângerea" a „ceva" asupra altui „ceva" implică în mod absolut necesar un moment iniţial.

Prin urmare orice legitate are nevoie de un anumit moment iniţial pentru a se produce asupra unui anumit : „ceva".

Deci nu poate fi vorba de lege sau legitate chiar dacă în Funcţia Logică intervine Adevărul Coaxiologic, acesta nu poate defini un anumit moment **iniţial** chiar şi prin Reperul Negaţiei, întrucât ciclurile se suprapun în cadrul aceluiaşi Tot, chiar dacă sunt considerate ca fiind din Spatele Totului.

Mai mult decât atât orice legitate prevede un anumit Eveniment prin care aceasta se răsfrânge sau acţionează asupra unui element, Eveniment sau Fenomen.

În concluzie absolut orice legitate nu se poate structuraliza decât în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii unde survine odată cu Evenimentul Primordial produs prin Lipsa din Semantic.

Ce anume înlocuieşte legitatea la nivelul primelor caracteristici ale Funcţiei Logice, respectiv a paralelismului, esenţializării definite prin cumul de funcţii şi a Adevărului Coaxiologic?

Chiar dacă la acest nivel **nu** se poate vorbi despre un moment **iniţial şi nici despre un Început** care să definească o frontieră între asimptotismul care intermediază legătura cu Formele Intangibile şi Funcţia Logică.

Acest asimptotism constă tocmai în Neînceput iar Reperul Negaţiei neagă asimptotismul, deci Neînceputul, unde dreptele nu se unesc realizând un al doilea paralelism şi aceasta NU în cadrul asimptotismului deci al Funcţiei Asimptotice prin cele două drepte ale sale care tind una spre alta fără să se unească, ci exterior acestuia, cauzând un alt paralelism, faţă de asimptotism prin Structuralizarea Funcţiei Logice care se defineşte ca fiind „Continuumul Infinit", pe care-l va include în „Continuumul Logic", iar paralelismul acela constă în prima caracteristică-principiu al Funcţiei Logice.

Astfel noţiunea de legitate pe care o atribuim noi se realizează doar în cadrul dezvoltărilor cauzate de către Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii, unde intervine Evenimentul şi Fenomenul.

A vorbi despre o legitate fără Eveniment sau Fenomen, este ca şi cum ai afirma că aceasta nu se răsfrânge şi nu se produce asupra nici unui alt „ceva", iar a defini o legitate ca fiind „ceva", ca fiind acel „ceva" , care nici nu se produce şi nici nu se răsfrânge asupra altui „ceva" dar eternă şi separată de cadrul contextual sistemic şi structural, sau de cel al dezvoltărilor sau definirilor înseamnă că **NU** mai este legitate ci cu totul altceva.

Cu toate acestea putem vorbi doar despre un anume Fenomen care este Fenomenul Asemiotic, unde nu mai intervine succesiunea evenimenţială de tipul Eveniment-Fenomen, cum scriam în *Antichrist, Fiinţă şi Iubire, pag.121-122,* **citez:**

"...... nu putem defini un anumit moment iniţial de reflectare a „ceva" în Oglinda Semantică a Infinitului cum este de altfel în cazul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii, fiindcă din punct de vedere Asemiotic Sugestivul -Matriceal Distributiv nu constă în reflectarea Expresiilor Comune ale Cuvintelor Matriceale în Oglinda Semantică a Cunoaşterii fiindcă şi Cunoaşterea este un Cuvânt-Matriceal dintr-o infinitate care participă la întregirea Limbajului Pur Universal.

Fenomenul Asemiotic este definit de capacitatea Distributivă a Expresiei Conştiinţei Pure Universale care se poate reflecta parţial atât în Expresiile Comune ale grupurilor de Cuvinte-Matrici cât şi în fiecare Expresie a fiecărui Cuvânt-Matrice în parte.

Prin Expresia Cuvântului-Matrice se înţelege totalitatea caracteristicilor acelui Cuvânt-Matrice.

Aceste caracteristici sunt reflectate prin intermediul calităţii Sugestiv-Distributivă a Expresiei Conştiinţei Pure Universale în cadrul acesteia dând Cuvântului-Matrice respectiv nuanţarea propriei sale Expresii în cadrul Conştiinţei Pure Universale ca fiind Cuvânt al Limbajului Pur Universal.

Acest aspect al laturii Sugestiv-Distributive din cadrul **Asemioticii** rezultă modul de interrelaţionare dintre Cuvintele Limbajului Pur Universal şi Conştiinţa Pură Universală pe baza Expresiilor care se vehiculează în cadrul Limbajului Pur Universal pentru a departaja Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale de restul Expresiilor Comune.

Ramura Sugestiv Distributivă se împarte în două grade de comparaţie a Sugestiv-Distributivului şi anume gradul Sugestiv Distributiv Convergent şi Sugestiv Distributiv Divergent.

Aceste două grade sunt tocmai cele care determină Fenomenul Asemiotic, fiind inclusiv şi caracteristicile de bază ale Fenomenului Asemiotic, Fenomen care stă la baza Coaxiologiei Fenomenologice şi care nu este bazat pe un Eveniment iniţial ca şi restul Fenomenelor despre care am mai vorbit în cărţile mele până în prezent, întrucât nu poate fi vorba la nivel Asemiotic de un Eveniment iniţial care se produce doar prin reflectarea unui anumit Eveniment în Oglinda semantică a Infinitului care dă naştere primului Eveniment sau Evenimentului Primordial ce defineşte la rândul său Fenomenul Primordial.", **închei citatul.**

Cu toate acestea dacă acel „ceva" nu se produce asupra „altceva", dar se defineşte sau se dezvoltă în aşa fel încât în mod direct sau indirect se răsfrânge şi asupra acelui „ceva" fără să existe o intervenţie, nu mai este legitate?

Nu, în momentul când Nu există o **intervenţie** a acelui „ceva" asupra „altceva" nu mai putem vorbi despre o legitate ci despre o **Funcţie**, care precede **neintervenţia** asupra a „ceva" dar pe bazele sale funcţionale această **neintervenţie** defineşte un raport faţă de „ceva", cum este cazul Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale care prin Funcţia Logică **Nu** intervine în cadrul Limbajului Pur Universal ci se **raportează** la acesta, chiar dacă prin raportare Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale nu este altceva decât suma

tuturor Expresiilor Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal raportate prin intermediul Funcţiei Logice la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, care aparţine tot Funcţiei Logice, şi astfel Funcţia Logică se raportează prin sine pentru sine în perpetuarea „Continuumului Logic”.

Astfel Fenomenul Asemiotic participă la determinarea caracteristicii funcţionale a Funcţiei ce înlocuieşte de fapt ceea ce ştim şi percepem noi oamenii drept legitate.

Astfel Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale este de fapt suma Expresiilor Cuvintelor-Matrici care se ***raportează*** *prin Funcţia Logică lor înselor, iar Conştiinţa Pură face parte din suma Expresiilor Cuvintelor-Matrici, care prin intermediul Funcţiei Logice, (rog mare atenţie, Funcţia Logică* ***Nu*** *are nimic de-a face cu canoanele Logicii fiinţei umane, fiind o altă logică) realizează această raportare.*

Suma Expresiilor Cuvintelor-Matrici se esenţializează prin caracteristica de cumul al Funcţiei Logice prin aceasta. Esenţializarea respectivă a sumei Expresiilor Cuvintelor-Matrici defineşte Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Suma Expresiilor Cuvintelor-Matrici, odată esenţializată NU mai este ceea ce poate fi definită ca sumă a acestor Expresii ale Cuvintelor-Matrici ci ca Expresie Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale este esenţa sumei Expresiilor Cuvintelor-Matrici.

Această esenţă nemaifiind suma în sine ci esenţa ei, se raportează la sumă definind astfel Limbajul Pur Universal şi Expresiile acestuia.

De aceea am subliniat mereu acest lucru şi anume faptul că Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale nu este suma Expresiilor Cuvintelor-Matrici ci această sumă se raportează la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale prin intermediul Funcţiei Logice.

În concluzie legitatea intervine doar în lumile dezvoltate de Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii unde poate exista Intervenţia, iar în rest la toate nivelele nu există noţiunea de legitate, ci de Funcţie care înlocuieşte legitatea.

Toate aceste fac parte din cadrul Definirilor de Unicitate fiindcă se răsfrâng asupra unui unic cadru, fie el Funcţia Logică sau orice alt determinant al acesteia, sau în cadrul ecuaţiei de definire pot participa unul sau mai multe elemente dar prin Definirea de Unicitate fiecare element în parte primeşte propria sa definire în parte şi nu o definire de ansamblu alături de alte elemente.

Astfel când vorbim de faptul că Fenomenul Asemiotic defineşte funcţionalitatea Funcţiei Logice ne referim doar la Funcţia Logică, iar când defineşte funcţionalitatea tuturor funcţiilor ne referim la toate funcţiile posibile, deci la ansamblul lor.

Prin definirea funcţionalităţii Funcţiei Logice, Fenomenul Asemiotic determină prin Funcţia Logică şi unele caracteristici de ale sale, iar Funcţia Logică va fi aceea care la rândul ei va prelua aceste caracteristici şi va determina funcţionalităţile celorlalte funţii şi ***NU*** *Fenomenul Asemiotic, fiindcă Funcţia Logică are caracteristica de esenţializare prin care devine esenţa tuturor celorlalte Funcţii dar şi a Fenomenului Asemiotic şi prin urmare această* ***esenţă*** *în persoana Funcţiei Logice va determina* ***funcţionalitatea*** *altor Funcţii, funcţionalitate care diferă radical de la o Funcţie la alta şi se reprezintă prin caracteristicile Funcţiei respective.*

Astfel caracteristicile unei Funcţii nu constau în legităţile după care se ghidează Funcţia respectivă ci în Funcţionalitatea acelei Funcţii care are drept bază şi esenţă Funcţia Logică, a cărei Funcţionalitate este determinată de către Fenomenul Asemiotic , determinat la rândul său de către cele două grade ale Sugestiv-Distributivului, şi anume Sugestiv-Distributivul Convergent şi Sugestiv-Distributivul Divergent.

Iarăşi rog a nu se face greşeala de a considera că dacă Fenomenul Asemiotic îi dezvoltă caracteristica de funcţionalitate Funcţiei Logice acesta o determină în vreun fel sau altul pe aceasta. Nu,în nici un caz.

Fenomenul Asemiotic survine abia atunci când se întrunesc condiţiile necesare pentru ca acesta să poată fi intercalat pe scena Funcţiei Logice şi nu invers.

Pentru ca aceste condiţii să fie îndeplinite este necesar ca să fie deja în ecuaţie atât „Continuumul Infinit" cât şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, iar alături de aceasta ca o quintesenţă a tuturor, Funcţia Logică, cu caracteristicile sale necesare pentru introducerea în „scenă" a Fenomenului Asemiotic şi deci a propriei funcţionalităţi a Funcţiei Logice .

Întrebarea care se pune este cum anume putea Funcţia Logică să înglobeze „Continuumul Infinit" şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale fără ca să posede o anumită funcţionalitate fiindcă „Continuumul Infinit" implică Limbajul Pur Universal iar Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, implică raportarea sumei Expresiilor acestui Limbaj Pur Universal la Funcţia Logică care defineşte astfel Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Ce se înţelege prin funcţionalitate?

Se înţelege o anumită ***intervenţie*** *asupra unui alt sistem sau structură care are un rezultat.*

Rezultatul respectiv constă într-o anumită funcţionalitate a unui sistem sau structuri asupra altora. Exemple ar fi nenumărate,dar să luăm acţiunea unui piston asupra aburului. Rezultatul constă în funcţionalitatea pistonului asupra aburului. Bineînţeles că tipurile, modurile, cazurile de funcţionalitate sunt nenumărate.

Cum am mai spus noi oamenii înţelegem prin funcţionalitate, Intervenţia care în cazul Funcţiei Asimptotice, este o funcţionalitate determinată de Fenomenul Asemiotic şi ***nu o funcţionalitate care implică Acţiunea*** *sau care are ca rezultat o* ***Intervenţie (Acţiune) a Funcţiei Logice*** *asupra altor Funcţii, fiindcă deşi Intervenţia se defineşte şi prin legitate în lumea noastră, ea poate fi definită în lipsa legităţii şi prin Determinanţi şi Indeterminanţi, dar doar, în mod special şi atunci când legitatea lipseşte cu desăvârşire, fiindcă legitatea nu poate fi decât în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii fiind determinată în funcţie de un anumit Eveniment.*

Legitate fără Eveniment nu poate fi,fiindcă legitatea implică acţiune.

În lipsa Evenimentului locul legităţii este preluat de către raportările Determinanţilor şi Indeterminanţilor.

Funcţionalitatea Coaxiologică nu se poate defini prin intervenţie întrucât Nu este acţiune asupra unei anumite Funcţii întrucât Fenomenul Asemiotic Nu poate acţiona asupra funcţionalităţii Funcţiei Logice pe care o determină ca fiind el însuși, iar funcţionalitatea acestei Funcţii Logice ca făcând parte din Funcţia Logică şi nu ca o ***acţiune, venită din afara*** *acestei Funcţii Logice, fiindcă acest „afară" nu există în cadrul respectiv, întrucât Funcţia Logică este Totul din Spatele Totului, este „Continuumul Logic".*

Odată ce nu poate exista o acţiune din afară, acţiunea din „interior" se defineşte ca fiind Funcţia Logică şi orice am înţelege noi ca o intervenţie asupra acestei Funcţii Logice din partea Fenomenului Asemiotic devine o ***intervenţie a intervenţiei*** *care se succede astfel la nesfârşit, deoarece odată ce* ***intervenţia*** *este reprezentată de Fenomenul Asemiotic şi acesta intervine asupra Funcţiei Logice* ***care este Totul*** *deci tocmai* ***intervenţia*** *asupra căreia* ***intervine*** *fiind Totul,* ***intervenţia*** *în acest caz se reduce la sine amplificându-se la nesfârşitul propriului său sine de intervenţie asupra intervenţiei, care rezultă:* ***Neintervenţia.***

Astfel Fenomenul Asemiotic este definit de Funcţia Asimptotică pe bazele Sugestiv-Distributivului Convergent şi Sugestiv-Distributivului Divergent care la rândul său defineşte Funcţionalitatea Funcţiei Logice ce constă în : Neintervenţie.

Se vede clar pe ce anume se bazează Neintervenţia şi anume pe convergenţă şi divergenţă. Aceste două includ de fapt Funcţionalitatea Funcţiei Logice.

Astfel apar datorită Fenomenului Asemiotic cele două grade ale acestuia Sugestiv-Distributivul Convergent şi Sugestiv-Distributivul Divergent, astfel odată cu funcţionalitatea Funcţiei Logice apar convergenţa şi divergenţa, factor de cotitură pentru definirea raporturilor dintre felurite funcţionalităţi ale Funcţiilor dezvoltate de către Funcţia Logică în cadrul lărgit al „Continuumului Logic".

Tot convergenţa şi divergenţa pot determina (ceea ce o şi fac), caracteristici funcţionale dintre cele mai diverse.

Astfel Funcţionalitatea Funcţiei Logice Nu se axează pe legitate întrucât se axează pe Neintervenţie.

Totul din Spatele Totului dar şi Totul din Faţa acestuia, respectiv „Continuumul Logic" se bazează pe Neintervenţie.

Chiar şi Neintervenţia poate fi o intervenţie la rândul ei fiindcă şi Adevărul poate fi fals sau adevărat, ceea ce înseamnă că şi această Neintervenţie este una relativă?

Nu, în nici un caz fiindcă în acest caz particular al „Continuumului Logic" nu putem vorbi despre o funcţionalitate bazată pe un Adevăr relativ, fiindcă în momentul când funcţionalitatea îşi „face apariţia în decor" noi nu avem definite toate caracteristicile Adevărului Coaxiologic pentru ca acesta să definească funcţionalitatea ca fiind adevărată sau falsă, întrucât Adevărul Coaxiologic se va defini în totalitate, odată cu desăvârşirea unui alt Principiu-Caracteristică-Axiomă a Funcţiei Logice, care va participa la definirea Adevărului Coaxiologic în totalitatea sa şi nu doar în parţialitatea sa cum se întâmplă cu paralelismul şi esenţializarea Funcţiei Logice care definesc premisele Adevărului Coaxiologic.

Nu putem defini astfel un Adevăr Coaxiologic în sine ci doar anumite nuanţări ale acestuia.

Adevărul Coaxiologic nu poate defini pe de altă parte Funcţionalitatea Funcţiei Logice, fiindcă dacă ar face acest lucru ar deveni echivalent cu Funcţionalitatea în sine deci cu Funcţia Logică, întrucât Funcţionalitatea Funcţiei Logice se bazează pe convergenţe şi divergenţe care definite ca fiind Adevăr Coaxiologic ar deveni automat parte din Intervenţie ceea ce ar denatura întreaga Funcţionalitate a Funcţiei Logice, fiindcă unde se defineşte Adevărul, dar orice Adevăr nu numai Adevărul Coaxiologic se defineşte implicit odată cu acesta şi **Intervenţia fiindcă Intervenţia poate fi adevărată sau nu,** iar Neintervenţia la fel.

Fiecare adevăr constă în raportarea la opusul său altfel nu ar mai putea fi adevărat sau fals.

Dacă am considera Funcţionalitatea Funcţiei Logice ca fiind definită de Adevărul Coaxiologic ar trebui să acceptăm că Intervenţia este la fel ca şi Neintervenţia o parte din această Funcţionalitate a Funcţiei Logice.

Astfel convergenţa sau divergenţa Fenomenului Asemiotic ar avea cauzalitate în Intervenţie sau Neintervenţie, însemnând că prin Intervenţie se acţionează conform unei legităţi, iar Funcţionalitatea ar deveni legitate, supunându-se unor canoane, iar acestea ar consta în asimptotismele Formelor Intangibile şi Reperul Negaţiei, devenind Structuralizate prin Intervenţia asupra Funcţiei Logice, deci asupra „Continuumului Logic" care încadrează „Continuumul Infinit" şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Acest lucru ar demonstra că însăşi „Continuumul Infinit" cu întreg Limbajul Pur Universal este o rezultantă a Intervenţiei Formelor Intangibile, ceea ce NU poate fi adevărat întrucât dacă ar fi o asemenea rezultantă NU ar mai fi „Continuum Infinit", nu ar mai fi Totul din Spatele Totului şi nici acel „Continuum" al Limbajului Pur Universal,ci totul ar fi „îngheţat" conform Intervenţiei.

Odată ce Totul nu ar mai fi „Continuu” nu ar mai fi nici Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, fiindcă aceasta se raportează „Continuumului Infinit” iar raportarea nu ar mai avea sens, fiindcă Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale ar deveni una şi aceeaşi cu Limbajul Pur Universal odată ce acesta nu ar fi „Continuu” deci nu ar fi definit prin apariţia la infinit a noi şi noi Cuvinte-Matrici care să definească Limbajul Pur Universal.

II.2.5.CAPITOLUL V
RELATIVITATEA ŞI COMPLEMENTARITATEA FUNCŢIEI LOGICE DEFINITĂ PRIN ADEVĂRUL COAXIOLOGIC

Absolut orice Adevăr devine Relativ dacă acesta nu este definit ca fiind Adevărul Absolut.

Unii filosofi considerau că toate Adevărurile sunt relative în afară de Adevărul Absolut dar că noi oamenii am cunoaşte cel puţin un grăunte din Adevărul Absolut.

Cred că nu poate fi o prostie mai mare decât să afirmi că Adevărul Absolut ar putea fi cunoscut parţial, iar dacă ai cunoaşte o fărâmă din acest Adevăr Absolut ai cunoaşte şi realitatea.

Ca demenţa să frizeze absurdul materialiştii chiar credeau în acest gen de realitate şi îi mai şi atribuiau statutul aiuritor de obiectivitate, statut pe baza căruia cât şi pe partitura căruia s-a delirat ani şi ani de zile, unii au obţinut doctorate ce reflectau gradul de prostie şi de decădere unde poate ajunge fiinţa umană, iar alţii pentru a deveni şi mai ridicoli au obţinut chiar şi docenţe sau mari demnităţi delirând pe natura obiectivităţii.

Ruşine acestor escroci ai filosofiei care s-au aliat politicienilor la fel de perfizi pentru a naşte o societate monstruoasă, o societate a minciunii la fel cum era şi filosofia lor, o societate unde prostia şi incultura erau la loc de cinste şi pe care în mod oneros o numeau Societate Socialistă, furând şi denigrând cu neruşinare acest măreţ vis al omenirii de dreptate şi egalitate, de frumuseţe adevărată a spiritului uman care constă în adevăratul socialism.

Cum poţi să afirmi că o fărâmă din Adevărul Absolut poate arăta realitatea când Adevărul Absolut **NU** poate fi fărâmiţat, fiindcă orice felie cât de mică ai tăia din acesta, el **nu** ar mai fi Adevăr Absolut ca atare fiindcă ar Lipsi ceva din acesta, iar odată ce lipseşte o fărâmă chiar din Adevărul Absolut, acesta nu mai este Adevăr Absolut fiindcă nu este în totalitatea sa absolută.

Ori este întregul Adevăr Absolut ori nu mai este deloc.

Prin „absolut” se înţelege tocmai Totul, Întregul, Plenititudinea care se desăvârşeşte prin acest Tot, care este absolutul în sine.

Nu poţi defini un Adevăr împărţit chiar şi Relativ dacă acesta este definit ca atare, deci ca Adevăr Întreg, fiindcă partea aceea din Adevărul Împărţit va fi mereu un alt Adevăr şi niciodată parte din Adevărul din care s-a rupt.

A considera că rupi o fărâmă din Adevărul Absolut nu înseamnă a poseda Adevărul Absolut prin faptul de a-l putea distinge pe acesta prin intermediul fărâmii pe care ai rupt-o din el.

Nu se poate aşa ceva, fiindcă întotdeauna fărâma pe care o vei avea în mână, chiar dacă face parte din acest Adevăr Absolut va fi imediat şi negreşit un alt Adevăr.

Mulţi spun că un Adevăr Trunchiat este o parte din Adevărul din care s-a rupt.

Nu este câtuşi de puţin adevărat. Chiar dacă partea trunchiată seamănă cu Adevărul din care s-a desprins aceasta este un alt Adevăr fiindcă în totalitatea sa defineşte un alt determinant şi nu pe cel pe care l-a definit Adevărul Întreg Netrunchiat.

Atunci când Adevărul Trunchiat defineşte un alt determinant decât Adevărul din care s-a desprins acesta este un alt Adevăr.

În concluzie Adevărul nu poate fi trunchiat fiindcă în acest caz va determina un alt determinant fiind un alt Adevăr.

Noţiunea de Adevăr în sine include o definiţie care constă într-o raportare la un terţ care are un anumit determinant.

Pot exista şi două sau mai multe Adevăruri care să posede acelaşi determinant dar asta nu înseamnă că sunt trunchiate dintr-un alt Adevăr care a posedat acelaşi determinant.

Este o regulă ca Adevărul care posedă sau determină un anumit determinant, nu poate fi trunchiat fiindcă în acel caz nu va mai determina acelaşi determinant, caz referitor numai la acelaşi Adevăr.

Prin trunchiere Adevărul se schimbă iar odată schimbat el nu va mai putea determina acelaşi determinant, fiindcă şi Adevărul va fi diferit.

Ce s-ar întâmpla dacă prin schimbare (trunchiere) Adevărul ar determina la rândul său acelaşi determinant ca şi partea trunchiată din el?

Acest lucru ar duce la faptul că fiecare Adevăr este la fel de fals pe cât de adevărat atunci când se schimbă, având acelaşi rezultat.

Deci am putea exemplifica astfel: ”Drumul drept este cel mai scurt” . Dacă din propoziţie am tăia „drept este” ar fi „Drumul cel mai scurt”. Diferenţa este copleşitoare, fiindcă una este „Drumul drept este cel mai scurt” şi alta este „Drept este” şi alta „Drumul cel mai scurt” care nu mai arată faptul că doar cel drept este cel mai scurt.

Astfel orice trunchiere schimbă rezultatul, iar un adevăr nu poate decât reliefa rezultatul pe care acesta îl defineşte, fiindcă Adevărul este şi Imaginea propriului său rezultat precum rezultatul imaginea propriului său Adevăr.

Dacă vei schimba chipul din Oglindă vei schimba şi imaginea acestuia.

În ultimă ipostază chiar şi atunci când Trunchierea Adevărului ar semăna cu Adevărul Însuşi aceasta ar fi mereu Trunchierea sa şi nicidecum Adevărul Însuşi, fiindcă o asemănare rămâne o asemănare şi nicidecum nu poate înlocui elementele care se aseamănă.

Mai mult în cazul Adevărului care poate fi adevărat sau fals, acest adevărat ne reliefează faptul că Adevărul se substituie raţiunii noastre prin care un determinant poate sau nu poate fi într-o anumită ipostază.

Acest adevărat sau fals ne identifică un mod intervenţionist de aflare al Adevărului.

Dacă nu ar fi acest mod de acţiune intervenţionist , pornind de la intervenţia omului până la aceea a Factorului Nostru Creator şi Unic Întâmplător, nu am putea desluşi sub nici o formă Adevărul.

Astfel Adevărul fiinţei umane este un Adevăr al Intervenţiei dat de o acţiune petrecută undeva în trecut, care are drept Origine Intervenţia Factorului Creator şi Unic Întâmplător care a precedat Destinului prin Creaţia desăvârşită o singură dată Întâmplător.

Această Intervenţie asupra Creaţiei, prin Creaţie Unicitate şi Întâmplare a Factorului Creator şi Unic Întâmplător a dus la un precedent „înaintea” Destinului.

Astfel Adevărul din cadrul Destinului va avea mereu şi întotdeauna un **„TRECUT”** al său fiind un Adevăr cu Trecut deci cu **Intervenţie**.

Între fals şi adevărat, nu poate exista decât o cauzalitate modală bazată pe **Intervenţia** Factorului Creator şi Unic Întâmplător.

Oamenii oricât de mult vor încerca să afle care este adevăratul Adevăr şi care este falsul Adevăr, vor ajunge la Intervenţia care s-a făcut precedând Destinul, şi astfel vor trebui să înţeleagă care este falsitatea dar şi veridicitatea în cadrul Intervenţiei respective.

Pentru lumea noastră Adevărul Absolut este identificat cu Intervenţia sau acţiunea Factorului Creator şi Unic Întâmplător pe care acesta o desăvârşeşte prin propria sa Creaţie care este o Imagine a Cuvântului-Matrice al Creaţiei.

Dacă pentru lumea noastră acesta este Adevărul Absolut, înseamnă că sunt mai multe Adevăruri Absolute?

Faptul de a fi mai multe Adevăruri Absolute ne îndreptăţeşte să afirmăm că nici unul dintre acestea **Nu este Absolut** fiindcă nu reprezintă Totul prin absolutismul său ci doar felii din acest Tot, iar orice Adevăr Trunchiat nu mai este Adevărul Întreg, precum orice felie din Adevărul Absolut nu mai este Adevărul Absolut.

Din această perspectivă va trebui să privim lucrurile prin prisma elementelor care participă la definirea Adevărului Absolut.

În cazul de faţă este Intervenţia, datorată în primul rând funcţiei disjunctive ale Unicului şi Întâmplării, funcţie care se răsfrânge asupra Creaţiei dar şi asupra Cuvintelor-Matrici din grupul celor cinci cu Funcţii atributive, respectiv: Sfârşitul, Începutul, Originea şi Creaţia dar şi asupra Cunoaşterii în acelaşi timp, dar şi în mod separat (disjunctiv) asupra fiecăruia în parte.

De aici rezultă caracterul Unic şi Întâmplător pe care îl au Expresiile acestor Cuvinte-Matrici în Imaginea oglindită în Oglinda Semantică a Infinitului.

Astfel fiecare Cuvânt-Matrice în parte sau fiecare element în parte determinat pe baze funcţionale cât şi fiecare Funcţie în parte fiind un determinant care are esenţa şi rădăcina în Funcţia Logică ce se defineşte prin „Continuumul Logic" va fi definită prin propriul său Adevăr.

Nu există Adevăr Absolut decât dacă acesta se referă ca o particularitate la anumite elemente, în sensul că dacă acest element este definit ca un determinant sau determinat, această definire este adevărată iar dacă definirea respectivă face parte şi din vârful unei piramide a determinărilor acel „vârf" poate fi considerat Adevăr Absolut pentru determinările sale din cadrul piramidei, dar nu trebuie pierdut din vedere faptul că acea piramidă nu va fi niciodată unica pirmidă.

În concluzie nu există Adevăr Absolut, decât un determinant absolut pentru o anumită gamă de alţi determinanţi care se distinge prin unicitatea sa faţă de pluralitatea altor determinanţi, dar Unicitate numai din punct de vedere al determinărilor sale, cum este şi cazul Factorului Creator şi Unic Întâmplător al cărui Intervenţie este Unică şi Întâmplătoare faţă de lumea noastră, iar Adevărul Absolut al lumii noastre va consta în această Intervenţie, care prin caracterul său Unic şi Întâmplător a precedat Destinul care la rândul lui nemaiavând un caracter Unic şi Întâmplător nu mai posedă un Adevăr Absolut ci unul relativ în funcţie de Adevărul Absolut al Intervenţiei.

Astfel Adevărul Absolut este Unic şi Întâmplător faţă de un anumit Reper cum ar fi lumea noastră umană în acest caz. Spun lumea umană fiindcă lumea animală sau a plantelor consideră alte repere faţă de lumea noastră, chiar dacă noi credem că şi animelele sau plantele simt şi gândesc ca şi noi. Cu toate acestea raportarea omului la absolut este o Iluzie la fel de mare precum este întreaga Iluzie a Vieţii sale.

Orice Adevăr Absolut chiar dacă faţă de un anumit Reper devine Unic el este Relativ faţă de alte Repere.

Nici **Adevărul Coaxiologic** nu este un Adevăr Absolut, fiindcă şi acesta se axează pe Relativitatea sa în cadrul „Continuumului Logic", fiind **un Adevăr Relativ, Asemiotic, Substituant, Motivant, Complementar.**

Adevărul Coaxiologic este un Adevăr Asemiotic fiindcă se referă implicit şi la Cuvintele-Matrici ale Limbajului Pur Universal fiind un Adevăr care nu se structuralizează numai în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii. Astfel Cunoaşterea nu mai are nici o relevanţă.

Referitor la partea sa Motivantă aici trebuie făcută o paranteză şi asupra Intervenţiei Formelor Intangibile şi anume dacă Asimptotismul este o Intervenţie a Formelor Intangibile sau nu.

Răspunsul constă indubitabil în faptul că DA, Asimptotismul se datorează Intervenţiei Formelor Intangibile, doar că aceasta devine Motivată doar odată cu Funcţia Logică prin Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale asupra cărei acţionează alături de Asimptotism şi Tangenţiabilitate, astfel Motivarea Intervenţiei devine un Scop al Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale.

Prin Intervenţie definim o acţionare asupra a „ceva" fapt despre care am mai discutat.Ce fel de acţionare poate fi fără să aibe loc un anumite Început produs cândva?

Tocmai aici trebuie să revenim la baza Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale care se defineşte prin asigurarea Continuităţii sale şi implicit a „Continuumului Logic" tocmai prin Tangenţiabilitatea (Finitul) care atrage Asimptotismul (Infinitul) după ea, pentru a fi Continuă.

Chiar şi atunci când folosim termenul de „Continuum" acesta include în cadrul său atât Finitul care Continuă cât şi Infinitul către care se Continuă.

Astfel la fel ca şi atunci când determinam Cuvântul-Matrice prim din cadrul Limbajului Pur Universal şi acum prin Motivarea Intervenţiei nu putem vorbi despre o Intervenţie care se produce, fiindcă aceasta NU se produce ci se defineşte doar, întrucât, dacă luăm Intervenţia ca fiind Asimptotismul observăm că Finitul sau Tangenţiabilitatea este tocmai Lipsa din Intervenţie ceea ce nu poate defini o producere a Intervenţiei ci mai degrabă a Lipsei acesteia.

Ceea ce se Întâmplă în lumile dezvoltate de către Cuvântul-Matrice al cunoaşterii, pe baza Oglinzii Semantice a Infinitului, este tocmai faptul că se reflectă prin această Oglindă Semantică a Infinitului, IMAGINEA inversă a Intervenţiei, şi anume inversul Lipsei acestei Intervenţii care este tocmai Imaginea Intervenţiei în sine, iar nouă oamenilor nu ne apare Lipsa Intervenţiei definită astfel de către Tangenţiabilitate, ci ne apare Imaginea Intervenţiei în sine, şi astfel considerăm că Intervenţia există ca atare.

Nimeni nu poate afirma sau nega existenţa sau inexistenţa adevăratei Intervenţii la nivelul Formelor Intangibile, doar că acolo nu se poate Cunoaşte ce anume este această Intervenţie.

Atunci când s-a reflectat etern Intervenţia în Oglinda Semantică Infinită a Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii, ea a primit statutul ca atare determinat de Asimptotism şi nu de către Tangenţiabilitate care este Lipsa Intervenţiei, ceea ce a permis Factorilor Creatori şi Unic Întâmplători să INTERVINĂ!

Intervenţia nu este Lipsa sa, dar Lipsa sa este tocmai Finitul deci Tangenţiabilitatea.

În cadrul Oglinzii Semantice a Infinitului din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii s-a reflectat Tangenţiabilitatea şi nicidecum Asimptotismul, care nu însemna nimic definit, fiindcă Tangenţiabilitatea ca Lipsă a Intervenţiei reprezintă Finitul, deci „ceva" concret care se poate reflecta în cadrul unei Oglinzi.

Această Oglindă va reda Imaginea inversă a Lipsei Intervenţiei, care va consta chiar în Intervenţia însăşi, fiind de fapt Asimptotismul, inversul Tangenţiabilităţii, deci Infinitul.

Această inversiune a Oglinzii Semantice a Infinitului, asupra Intervenţiei ca urmare a reflectării acesteia în cadrul Oglinzii respective determină: ADEVĂRUL ABSOLUT.

Intervenţia ca Imagine reflectată de Oglinda Semantică a Infinitului fiind de fapt Asimptotismul şi nu Tangenţiabilitatea care s-a reflectat pentru a da prin inversarea Imaginii sale, Asimptotismul, iar partea plină a „paharului" Finitul sau Tangenţiabilitatea rămânând în afara Imaginii inversate de Oglinda Semantică a Infinitului, deci în afara Asimptotismului, sau a Adevărului Absolut, astfel Intervenţia (Asimptotismul) constă în Neintervenţie (Tangenţiabilitate) şi Neintervenţia în Intervenţie, iar Asimptotismul (Intervenţia) reprezintă „Golul" faţă de noi oamenii iar Neintervenţia (Tangenţiabilitatea) reprezintă „Plinul" prin Finit care determină concretul, forma, structura, sistemul.

Astfel orice Intervenţie în lumile Cunoaşterii ascunde în cadrul său Infinitul („Golul" Asimptotismul) fiind Imaginea inversă oglindită în Oglinda Semantică a Cunoaşterii a

Tangenţiabilităţii (Finitului, Concretului, ”Plinului”, Formei, Sistemului), deci exact inversul a ceea ce ar fi **Motivată** să facă, pentru a determina un anumit produs al său, sau a definitiva o anumită acţiune a sa, ce ar trebui să fie Finită.

Acesta este Adevărul Absolut din cadrul dezvoltat de Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii.

În schimb Adevărul Coaxiologic este cel care defineşte Intervenţia fără intervenţia Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii, unde Asimptotismul şi Tangenţiabilitatea, deci Infinitul şi Finitul sunt Motivate, prin Funcţia Logică ce precede Adevărul Coxiologic prin paralelism şi esenţializare.

Odată ce Adevărul Coaxiologic defineşte Intervenţia,înseamnă că *Recunoaşte şi deci Motivează* Intervenţia Formelor Intangibile,care sunt reprezentate în cadrul „Continuumului Logic” prin Asimptotismul care stă la baza Funcţiei Logice alături de Tangenţiabilitate. Chiar dacă Asimptotismul este reprezentat prin a fi „Golul” acest „Gol” este la fel de necesar ca şi „Plinul” Tangenţiabilităţii fiindcă dacă nu ar fi „Golul”(Asimptotismul), nu ar fi nici „Plinul”,Tangenţiabilitatea,sau Finitul. Fiindcă Finitul va avea mereu nevoie de Infinit,precum „Plinul” de „Gol” pentru a se putea determina şi defini.

Niciodată „Plinul” nu se va defini şi nici nu se va determina prin „Plin”, ci prin „Gol”,precum niciodată Finitul nu se va defini şi determina prin Finit ci numai prin Infinit,fiindcă dacă am determina „Plinul” prin „Plin” şi Finitul prin Finit,rezultatul ar fi nul, întrucât nu putem şti ce este Finitul dacă nu îl putem compara cu Infinitul,precum niciodată nu vom şti ce este „Golul” dacă nu vom cunoaşte „Plinul”, precum niciodată nemuritorii nu vor şti că sunt nemuritori dacă nu vor cunoaşte: Moartea, precum niciodată muritorii nu vor şti că sunt muritori dacă nu vor cunoaşte : Nemurirea.

Noi fiinţele umane întotdeauna ne raportăm propria noastră viaţă la Nemurire, şi unde am putea găsi adevărata Nemurire decât în Moarte? Nicăieri în altă parte, fiindcă în Moarte, nu va mai fi cine să moară fiind: Mort!

Care ar fi opusul Intervenţiei?

Bineînţeles că Neintervenţia. Am mai spus adineaori că Intervenţia deci Asimptotismul, constă în Neintervenţie deci Tangenţiabilitate. Odată ce Asimptotismul este Intervenţia şi se ştie cauza,şi anume Formele Intangibile care au Intervenit prin Asimptotism,atunci Tangenţiabilitatea este Neintervenţie.

Cum anume să Intervii cu ceea ce defineşte Intervenţia respectiv Infinitul,când pentru a Interveni este necesar tocmai Finitul,deci Concretul care să poată determina un alt Concret, sau un alt Finit.

Oglinda Semantică a Infinitului din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii face tocmai această inversiune necesară pentru a putea structuraliza lumile sale cu ajutorul Intervenţiei, şi anume inversează Imaginea Intervenţiei atribuind-o Finitului iar Imaginea Neintervenţiei o atribuie Infinitului. Astfel orice Intervenţie în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii are un produs al său, un anumit rezultat Concret, deci Finit.

De ce aparţine Concretul Finitului şi nu Infinitului?

Oricât de mult am defini Infinitul ca fiind Concret, o putem face bineînţeles, dar acel Infinit, va fi concretizat prin nesfârşire şi Asimptotism, neputând fi un produs, un rezultat sau un lucru care să primească concreteţea unei definiri Totale, ci doar parţiale rămânând în cazul Infinitului o eternă Necunoscută,iar orice Necunoscută ştirbeşte din Concretizare, definind-o ca Inconcretă.

Astfel Finitul este Concret, iar Infinitul este Inconcret.

Asimptotismul fiind Infinit este Inconcret iar Tangenţiabilitatea fiind Finită este Concretul.

Se vede cum Oglinda Semantică a Infinitului din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii, inversează sau transferă Concretul din *cadrul Finitului şi al Tangenţiabilităţii,* reprezentate prin *Neintervenţie*, în cadrul Infinitului deci al Asimptotismului reprezentate prin

Intervenţie iar *Intervenţia* trece de partea Finitului, prin inversare, care primeşte statut de *Inconcret,* iar Infinitul primeşte statut de Concret deci de Neintervenţie.

Astfel Infinitul (Asimptotismul) în Cunoaştere,devine Concret şi Neintervenţie,iar Finitul (Tangenţiabilitatea) devine Inconcret şi Intervenţie, totul datorându-se, repet, Oglinzii Semantice a Infinitului din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii.

Prin urmare orice Intervenţie a fiinţei umane aparţine Finitului care primeşte statut de Intervenţie în Cunoaştere de la Infinit, deşi Omul are doar Iluzia Vieţii că Intervine întrucât Intervenţia Omului aparţine în realitate Infinitului, iar atunci când Omul Nu Intervine, tocmai atunci Intervine!

Fiindcă orice Neintervenţie care este Concretă la Infinit, prin inversiunea Oglinzii Semantice a Infinitului, în realitate este Inconcretă, iar orice Intervenţie care-i apare Omului Inconcretă în Cunoaştere, în realitate este Concretă.

Am scris mai multe despre Intervenţie fiindcă aceasta se suprapune nu numai Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii dar şi Funcţiei Logice definită prin „Continuumul Logic" care are ca baze atât Asimptotismul cât şi Tangenţiabilitatea.

„Prima" Intervenţie, -am folosit ghilimelele fiindcă nu putem şti în cazul de faţă ce este prim, secund, terţ, etc, dar nefiind un alt termen îl putem folosi figurativ pe acesta.

Astfel prima Intervenţie ar consta în Asimptotismul primit de la Formele Intangibile, despre care am mai scris că raportat la aceste Forme Intangibile poate sau nu poate fi Asimptotism, precum poate fi reperat ca orice altceva nu numai de a nu fi Asimptotism dar şi de a avea alte şi alte sensuri necunoscute nouă.

A fi sau a nu fi un lucru este valabil pentru o Logică a Coeficientului Logic 2, dar acel lucru mai poate avea o infinitate de sensuri opuse acestor a fi sau a nu fi,precum binele şi răul mai pot avea o infinitate de alţi opuşi ai lor. La fel se poate întâmpla şi în cazul Asimptotismului, şi din această cauză cred cu tărie că nouă oamenilor ne apare în calitate de Asimptotism, deci de două drepte care tind una spre alta dar nu se vor uni niciodată, tocmai pentru că noi oamenii nu putem concepe cum ar fi să gândim pe baza a mai multor sensuri sau a mai multor opuşi decât aceşti doi, a fi sau a nu fi, sau frumos şi urât sau bine şi rău, etc, caracteristici aparţinătoare Coeficientului Logic 2.

Astfel Asimptotismul este o Intervenţie a Formelor Intangibile pentru a defini şi determina „Continuumul Logic"?

Deci „Continuumul Logic" este un rezultat al unei Intervenţii?

Dacă da, este această Intervenţie o Intervenţie a Hazardului sau este o Intervenţie Concretă şi raţională?

Hazardul are şi el Concreteţea sa precum şi raţionalul. A vorbi despre o Intervenţie plănuită a Formelor Intangibile este ca şi cum ai admite că acolo se află un Dumnezeu care a spus : "Hai să le trimit şi acestora un Asimptotism ca să le fac nişte lumi".

Ei bine lucrurile nu stau deloc astfel, fiindcă a vorbi despre o Intervenţie raţională ar trebui să implici cel puţin Funcţia Logică, dacă nu Cunoaşterea pentru a defini „ceva" raţional. Ca să implici Funcţia Logică, trebuie mai înainte de toate ca aceasta să fie determinată.

Chiar dacă în cazul de faţă nu putem vorbi despre temporalitate, despre prim sau ultim, despre înainte sau înapoi, dar putem să definim o anumită structură în funcţie de determinanţi sau de determinaţi, aspect despre care am scris mai pe larg în paginile anterioare.

Nu poţi să afirmi că Funcţia Logică este un determinant al Asimptotismului fiindcă este exact invers.

Dacă s-ar susţine totuşi că Asimptotismul este un determinant al Funcţiei Logice şi bineînţeles al „Continuumului Logic" atunci înseamnă că „Continuum Logic" nu mai este „Continuum" întrucât propriul său „Continuum" se pierde în Asimptotism, deoarece „Continuumul" este o alternanţă dintre Finit şi Infinit dintre Terminat şi Nesfârşit, alternanţă

care nu poate fi definită ca atare în cazul în care ar fi dispusă să determine Asimptotismul, fiindcă în acest caz ar trebui înlăturat Finitul din ecuaţie şi înlocuit cu Infinitatea, iar la fel ar trebui înlăturată şi Tangenţiabilitatea astfel întregul tablou ar primi o nuanţare ce tinde spre propria sa anulare, ceea ce nu este sugestibil absolut deloc.

Prin urmare Intervenţia Formelor Intangibile prin Asimptotism nu este o Intervenţie structurată pe o Logică Fundamentală a sa şi nici pe o raţionalitate anume.

În privinţa Hazardului lucrurile se complică puţin fiindcă acesta nu poate fi definit nici prin Concret şi nici prin Inconcret fiindcă noi putem defini Concret că acela este un Hazard iar prin înţelesul său el este un Inconcret. Să aparţină Hazardul Inconcretului?

Dacă nouă Hazardul ne este reliefat ca fiind Inconcret înseamnă că conform celor susţinute de mine mai sus noi oamenii atribuim Inconcretul, Finitului datorită inversiunii Oglinzii Semantice a Infinitului, care în realitate ar trebui să aparţină Infinitului, deci Intervenţiei.

Acest aspect ne reliefează mai minunat ca niciodată faptul că ***Hazardul este o Intervenţie a Asimptotismului care aparţine bineînţeles Infinitului.***

În concluzie Asimptotismul,Infinitul şi Intervenţia oglindite de către Oglinda Semantică a Cunoaşterii apar ca fiind apanajul Finitului iar Neintervenţia,Tangenţiabilitatea şi Finitul în Oglinda Semantică a Cunoaşterii apar ca fiind Infinitul.

Astfel ceea ce consideră Omul ca fiind Infinit este de fapt Finitul Neoglindit iar ceea ce consideră Omul ca fiind Finit este de fapt Infinitul Neoglindit.

Infinitul Neoglindit în Oglinda Semantică Infinită a Cunoaşterii este: Intervenţie şi Asimptotosim iar Finitul Neoglindit este Neintervenţie şi Tangenţiabilitate.

Oglinda Semantică Infinită a Cunoaşterii nu face altceva decât să invereseze atributele Infinitului pe care să le transfere Finitului iar atributele Finitului să le transfere Infinitului.

De aceea Asimptotismul este definit de către Om ca fiind cele două drepte care ***tind una către alta*** *dar nu se unesc niciodată fiindcă Omul priveşte, înţelege, simte, raţionalizează, judecă şi contemplă Asimptotismul prin intermediul Finitului, tocmai datorită inversiunii, în loc să-l simtă, judece, contemple, raţionalizeze prin intermediul Infinitului, dar tocmai simţirea, judecata şi raţiunea Omului se datorează Oglinzii Semantice Infinite a Cunoaşterii care creează inversiunea.*

Atunci când Omul simte sau raţionalizează orice aspect legat de Infinit acesta va fi în realitate un aspect legat de Finit şi invers.

Privind bolta înstelată a nopţii care se pierde în Infinitatea spaţiului său, privim de fapt măreţia Finitului, iar atunci când ne lovim de obstrucţiunea unui Zid care ni se pare o barieră în calea speranţelor şi aspiraţiilor noastre care vor să depăşească acel zid, în acel moment ne lovim cu adevărat de Infinit.

Pentru Om Infinitul Neoglindit Începe numai acolo unde există Terminare deci Finitate, precum Finitul Neoglindit începe numai acolo unde există Neterminare şi Infinitate.

Pentru a se înţelege pe sine însuşi întotdeauna Omul va trebui să caute Infinitul în Finit şi Finitul în Infinit, precum va trebui să caute Hazardul şi Intervenţia în Infinintul Neoglindit iar Predictibilitatea şi Neintervenţia în Finitul Neoglindit.

Predictibilitatea este inversul Hazardului şi anume dacă prin Hazard un lucru sau un element nu poate fi definit ca urmare a unei Intervenţii prin predictibilitate acel element poate fi definit.

Exact ca şi în cazul numerelor la Loto,unde atunci când intervine Hazardul nu vei şti ce numere vor ieşi iar dacă jocurile sunt trucate se cunoaşte ce numere vor ieşi, numerele respective fiind predictibile, de dinainte.

Omului îi apare Intervenţia şi Hazardul datorită inversiunii creată de către Oglinda semantică Infinită a Cunoaşterii ca fiind aparţinătoare Finitului, fiindcă doar „ceva” Concret,care este Finitul din mintea Omului poate fi o anume Intervenţie, precum doar

„ceva”Concret se poate supune unui anumit Hazard, neputând înţelege că Hazardul ***Nu*** *aparţine deloc Finitului definit de Om ca fiind „ceva” Concret, ci aparţine Infinitului pe care Omul nu îl poate defini ca fiind „ceva” Concret fiindcă este Infinit şi nu poate să-i cuprindă marginile, neînţelegând că de fapt tocmai Infinitul este cel care-i dă Omului Concreteţea acelui „ceva” aminitit adineaori, prin faptul că Infinitul Neoglindit deţine Intervenţia, iar Omul este o fiinţă care gândeşte, visează, simte, judecă, raţionează numai şi numai raportat la Intervenţie.*

Orice realizează Omul în decursul vieţii sale este o Intervenţie a sa în lumea care crede că-i aparţine şi a cărui realitate are Iluzia că o Cunoaşte.

Omul fără Intervenţie nu ar mai fi Om.

De aceea Omul identifică Intervenţia cu sine însuşi, atribuind-o esenţei propriei sale existenţe prin exemplul”eu am făcut” sau „eu merg” sau „eu gândesc, scriu, socotesc, muncesc, lucrez, elaborez” şi lista ar putea continua la nesfârşit cu noi şi noi verbe.

Dacă nu şi-ar adjudeca Intervenţia Omul nu ar Cunoaşte verbul, iar dacă nu ar Cunoaşte verbul s-ar autoexclude pe sine din această lume.

Întrebarea care se pune este dacă Omul este într-adevăr o fiinţă Finită sau o fiinţă Infinită?

Odată ce-şi însuşeşte Intervenţia şi se identifică cu aceasta, Intervenţia Neoglindită aparţine Infinitului astfel Omul se identifică cu Infinitul deci cu Hazardul şi nicidecum cu Finitul datorat inversiunii creat de Oglinda Semantică Infinită a Cunoaşterii, prin care întotdeauna acel „ceva” care Intervine trebuie să se identifice cu un Concret Finit, atât în rezultatul Intervenţie cât şi în cel ce determină Intervenţia.

Realitatea este total inversă şi anume atât rezultatul Intervenţiei cât şi determinantul Intervenţiei aparţin Infinitului, iar Omul în calitate de determinant al Intervenţiei aparţine Infinitului.

În acest caz Omul este o fiinţă Infinită dar ale cărei raportări se fac asupra Finitului pentru a putea să-şi justifice Intervenţia care-i apare inversată datorită Oglinzii Semantice Infinite a Cunoaşterii.

Odată ce Omul este o fiinţă Infinită, iar aceasta se raportează la Finit pentru a-şi justifica propria sa existenţă, oare Finitul este şi poate fi tocmai un zid din spatele căruia să se Termine Totul sau este doar o piatră de hotar în definirea Infinitului?

A vorbi despre Finit că este „ceva” care Termină,un punct terminus, un Sfârşit este exact ca şi cum ai denatura Infinitul spunând că Infinitul nu se Termină niciodată.

Realitatea este total inversă şi nu numai datorată inversiunii Oglinzii Semantice Infinite a Cunoaşterii ci mai ales datorată faptului că Nu poate exista Nesfârşit, precum Nu poate exista Sfârşit, întrucât dacă am gândi cu un Coeficient Logic un Infinit, atunci Sfârşitul s-ar identifica cu Începutul şi Începutul cu Sfârşitul iar Totul s-ar reduce la un punct atemporal şi aspaţial, într-un cuvânt, adimensional, dar care ar include în el întreaga gamă de dimensiuni Logice sau cum le mai denumesc eu, de Coeficienţi Logici, încât s-ar putea deduce cu adevărat faptul că atât Începutul cât şi Sfârşitul sunt un vis care se termină la fel cum a sosit cu primele raze ale zilei ce-şi face apariţie la un nou orizont al timpului propriei noastre vieţi.

Ştiu că multora le este greu să înţeleagă cum anume se poate realiza o anumită viziune unde lipseşte cu desăvârşire Sfârşitul sau Nesfârşitul,dar în Realitate această viziune este cea care se opune propriei noastre Iluzii a Vieţii.

În tot acest amalgam ceea ce rămâne şi are o Importanţă capitală este: Intervenţia, care în faza Neoglindită aparţine Infinitului, sau a ceea ce considerăm noi a fi Infinit.

Intervenţia este cea care defineşte Finitul în cele din urmă prin propria sa identitate.

Prin Intervenţie noi oamenii înţelegem acţiune,proces sau schimbare, pe care Iluzoriu le atribuim Finitului, şi care în mintea noastră sunt cele responsabile de crearea Finitului.

În realitate nu numai că nu este aşa dar lucrurile stau total invers fiindcă Intervenţia realizează Iluzoriu Finitul cum am mai spus în schimb prin acel Finit se defineşte Visul care este Il uzia Vieţii.

A spune că Infinitul învăluie Finitul este la fel de greşit cu a spune că Finitul învăluie Infinitul, fiindcă nici una şi nici alta nu se află intercalate sau înveşmântate de cealaltă,întrucât în Infinit nu are cum să fie Finit, precum în Finit nu are cum să fie Infinit, deoarece dacă ar fi Finitul în Infinit, Infinitul nu ar putea fi Infinit, şi invers, dacă ar putea fi Infinitul în Finit nici Finitul nu ar putea fi Finit întrucât ar ascunde în el Infinitul.

*A susţine că cele două,Finitul şi Infinitul,**convieţuiesc** despărţite unele de altele este iarăşi o altă anomalie fiindcă Infinitul nu se poate delimita sub nici o formă de nimic mai ales de Finit fiindcă astfel nu ar mai fi Infinit.*

Astfel nici convieţuirea celor două nu poate fi posibilă,fapt care ne întăreşte şi mai mult teza prin care nici unul dar nici celălalt nu sunt decât două constante care definesc reperele propriului nostru Vis al Iluziei Vieţii în amalgamul de vise create de către Coeficienţii Logici.

În cazul că Logica Coaxiologică nu recunoaşte Infinitul şi Finitul decât ca două Repere ale Iluziei Vieţii sau ale Visului dat de către Coeficientul Logic 2, înseamnă că tot ceea ce-i rămâne acestei Logici Coaxiologice este să opereze în funcţie de însemnătatea şi atributele Infinitului şi ale Finitului pe care acestea le primesc în cadrul dezvoltărilor logice create de către Logica Coaxiologică iar acestea sunt pentru Infinit: Asimptotismul, Intervenţia şi Hazardul iar pentru Finit: Tangenţiabilitatea, Neintervenţia şi Predictibilitatea.

Astfel la baza acestei Logici Coaxiologice se află cele şase elemente de bază şi anume Asimptotismul, Intervenţia, Hazardul, Tangenţiabilitatea, Neintervenţia şi Predictibilitatea.

Prin urmare Asimptotismul este o Intervenţie a Formelor Intangibile deci este Hazard, iar Tangenţiabilitatea este o Neintervenţie a Formelor Intangibile deci este o Predictibiliate. Între Hazard şi Predictibilitate se definesc anumite Relaţionări.

Hazardul este o intervenţie a Formelor Intangibile ca fiind inversul Predictibilităţii.

Hazardul defineşte Asimptotismul şi Intervenţia la Rândul său doar faţă de Predictibilitate, fiindcă fără Predictibilitate Hazardul nu ar defini Intervenţia, fiind un Hazard al Neintervenţiei, deci al Tangenţiabilităţii, fiind Predictibil.

Doar Intervenţia determină Hazardul Impredictibil.

Intervenţia nu poate să fie Predictibilă fiindcă atunci nu ar mai defini Hazardul Inpredictibil şi opus Tangenţiabilităţii.

Intervenţia este Impredictibilă la fel ca şi Hazardul şi se defineşte raportată la Hazard tocmai prin Predictibilitatea sa numai faţă de acesta, fiindcă dacă Intervenţia ar fi Impredictibilă faţă de Hazard Nu l-ar mai defini, întrucât nu s-ar putea raporta la acesta întrucât Impredictibilitatea constă în neraportare sau raportare aleatorie.

O raportare aleatorie ar însemna şi alte raportări aleatorii ale Formelor Intangibile, iar aceste raportări ar dezvolta alte şi alte sisteme similare Intervenţiei şi Hazardului, dar care ar fi definite similar sau diferit, lucru care intervine întocmai regulii Hazardului şi anume ori este Hazard ori este Predictibil.

Dacă Intervenţia este Hazard şi nu Predictibilitate faţă de Hazard, înseamnă că Hazardul nu poate fi Hazard raportat la Intervenţie, întrucât Intervenţia s-ar contopi cu Hazardul într-un Tot unitar, ceea ce ar rezulta că Hazardul nu este raportul definit de o Intervenţie ci este un Tot ubicuu, iar acesta nu ar ascunde Intervenţia în cadrul său.

A defini Hazardul fără Intervenţie este ca şi cum ai susţine Tangenţiabilitatea fără Neintervenţie fiindcă lipsa Intervenţiei ar anula apariţia Neintervenţiei, iar astfel Hazardul şi Predictibilitatea s-ar uni, la fel Asimptotismul cu Tangenţiabilitatea fiindcă toate acestea

ar fi bazate pe lipsa Intervenţiei dar şi a Neintervenţei, iar „apariţia" lor pe această scenă s-ar datora Absurdului.

Dar să nu uităm că şi absurdul este rezultatul unei Intervenţii iar tot ce nu este rezultat al unei Intervenţii iese prin anulare totalmente din ecuaţie.

Când mă gândesc la Absurd nu o fac referindu-mă la Absolutul Absurd care este total diferit de absurdul oarecare şi poate fi fără nici o Intervenţie, determinant sau orice altceva.

Poate fi fără nici un alt rezultant al său. Rog mare atenţie.

Hazardul este Intervenţie precum Predictibilitatea este Neintervenţie, iar ambele definesc bazele Logicii Coaxiologice.

Orice Intervenţie trebuie să fie determinată de „ceva" cum sunt Formele Intangibile în cazul nostru. Dar Formele Intangibile sunt determinate de acel „ceva" la rândul lor?

Care este baza Intervenţiei decât o altă Intervenţie, precum baza Hazardului constă în Intervenţie?

Intervenţia nu are nici Început şi nici Sfârşit, precum nu poate fi determinată baza acesteia dar poate fi determinat dacă are un determinant sau nu, prin faptul că orice Intervenţie este prin raportare la Neintervenţie o Predictibilitate, întrucât Predictibilitatea aparţine Neintervenţiei, precum, orice Neintervenţie este prin raportare la Intervenţie un Hazard, întrucât acesta aparţine Intervenţiei. De ce?

Fiindcă atunci când Intervenţia se raportează la Neintervenţie aceasta determină definirea Neintervenţiei, fiindcă dacă nu s-ar raporta la Neintervenţie definind-o pe aceasta Intervenţia în sine s-ar anula, la fel se întâmplă şi în cazul Neintervenţiei care s-ar anula dacă nu ar defini Intervenţia ca atare prin care aceasta se poate defini la rândul său.

Acest fapt ne demonstrează uimitorul lucru şi anume o altă INVERSIUNE, diferită de Oglinda Semantică a Infinitului din cadrul Cunoaşterii, Inversiune cauzată altor cauze dar care Intervine sub formă de Intervenţie în cadrul sistemului Asimptotic-Tangenţial,respectiv de Intervenţie şi Neintervenţie,Hazard şi Predictibilitate.

Astfel Formele Intangibile sunt determinate de către noi ca fiind inversarea bazelor „Continuumului Logic" şi ale Funcţiei Logice.

Astfel orice Hazard este o Neintervenţie raportată la Intervenţie precum orice Predictibilitate este o Intervenţie raportată la o Neintervenţie.

Prin urmare o Intervenţie este o raportare la Hazard şi Neintervenţie, precum orice Neintervenţie este o raportare la Predictibilitate şi Intervenţie.

Astfel Intervenţia este determinată de Hazard şi Neintervenţie, iar Neintervenţia de Predictibilitate şi Intervenţie.

Ce a fost „înainte", Predictibilitatea şi Intervenţia pentru a defini Neintervenţia, sau Neintervenţia şi Hazardul pentru a defini Intervenţia?

Dacă ar fi fost Neintervenţia şi Hazardul pentru a defini Intervenţia, înseamnă că Intervenţia este un Hazard al Neintervenţiei, dar şi acest Hazard ar fi trebuit să fie determinat de către „ceva" împreună cu Neintervenţia sa întrucât nu putem vorbi despre Neintervenţie atât timp cât pe aceasta nu o putem raporta la Intervenţie.

Dacă ar fi fost Intervenţia şi Predictibilitatea pentru a defini Neintervenţia înseamnă că bazele „Continuumului Logic" se axează pe Neintervenţie, dar a socoti că sunt astfel este ca şi cum ai admite că o altă Intervenţie Predictibilă de această dată a determinat Neintervenţia fiind de fapt acelaşi lucru dacă ne gândim la Intervenţie.

În concluzie odată ce ne defineşte Intervenţia pe toate planurile înseamnă că Neintervenţia şi Hazardul au determinat Intervenţia şi Predictibilitatea, care la rândul său a determinat Neintervenţia.

În acest mod ajungem la un sistem de tipul Intervenţie-Neintervenţie-Intervenţie-Neintervenţie care se continuă astfel la Nesfârşit.

Cu toate acestea în pofida faptului că acest sistem se continuă astfel datorită în mod special Coeficientului Logic 2 pe baza căruia raționăm, nu trebuie să facem greșeala de a susține „înainte" de Asimptotism, deci de Hazard, ca fiind o Intervenție, fiindcă s-a demonstrat că la baza acestei Intervenții a constat întocmai Hazardul și Neintervenția, care poate defini o nouă Intervenție doar dacă Intervenția a fost undeva în cadrul șirului respectiv definită.

Prin urmare dacă considerăm pe drept cuvânt, că Intervenția nu a fost definită,acest lucru înseamnă că la baza Intervenției se află Hazardul și Neintervenția, fără să includem alături de acestea Infinitul sau Asimptotismul fiindcă acestea sunt rezultatul unei Intervenții.

Și Neintervenția este un fel de Intervenție.

În cele din urmă am putea atribui Hazardul şi Neintervenţia tocmai Formelor Intangibile dar care odată definite nu mai pot fi atribuite Hazardului şi Neintervenţiei fiindcă sunt definite ca atare chiar dacă acestea sun Intangibile.

Chiar şi Intangibilitatea este o definiţie, iar ca să atribui Hazardul Intangibilităţii este ca şi cum ai susţine că şi aceasta este un efect al unei cauze a Hazardului ceea ce implică Intervenţia Hazardului deci Formele Intangibile nu se supun Neintervenţiei Hazardului ci Intervenţiei Hazardului.

Astfel Neintervenţia Hazardului aparţine unui „ceva de dinaintea" Formelor Intangibile, iar acel „dinainte" poate fi luat drept Cauză a Formelor Intangibile, cu toate că până şi termenul de Cauză este la fel de incorect pe cât este cel de „dinainte" întrucât o cauză implică un Eveniment sau un fenomen, un lucru sau o Intervenţie a „ceva" pe când în cazul când acea Intervenţie nu există înseamnă că nu există nici Cauza.

În scrierile mele precedente atribuiam Cauza doar dezvoltărilor determinate de către Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii fiindcă doar acolo poate exista Evenimentul Primordial dar şi succesiunea evenimenţială care defineşte Fenomenul ca atare.

În rest putem atribui termenul de Cauză prin lărgirea competenţei acestuia şi oricărei Intervenţii de orice fel chiar dacă Evenimentul sau Fenomenul lipseşte.

În cazul că lipseşte Evenimentul sau Fenomenul mai putem vorbi de o Cauză în adevăratul Înţeles al cuvântului?

Bineînţeles că nu întrucât orice cauză se produce datorită unui Eveniment.

Dar oare Intervenţia nu este un Eveniment?

Intervenţia devine un Eveniment ce precede o întreagă succesiune evenimenţială doar în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii şi nicăieri în altă parte, astfel Intervenţia pe care o cunoaştem noi nu este câtuşi de puţin aceea pe care o folosim în raportarea la Neintervenţie, Asimptotism, Tangenţialitate, Hazard, Concret şi Inconcret.

Diferenţa acestei Intervenţii faţă de Intervenţia din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii este tocmai aceea cum am mai spus adineaori că lipseşte Evenimentul care să o determine ca atare.

Noi oamenii suntem obişnuiţi datorită modului nostru limitat de gândire să atribuim mereu şi negreşit Intervenţiei statutul de Eveniment, fiindcă prin fiecare Intervenţie în mintea noastră ştim că se Întâmplă „ceva" şi tocmai de aceea o asociem cu Întâmplarea care ne parvine ca o funcţionalitate disjunctivă asupra funcţionalităţii atributive a Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii.

Acest fapt ne determină să Înţelegem că şi acea Întâmplare a Evenimentului este Unică dacă ea defineşte un singur Eveniment.

Tot acest mod de a gândi reflectă artificiile Iluziei Vieţii, artificii care ne-au generat şi ne generează în continuare o serie întreagă de erori.

Nu, Intervenţia, nu este un Eveniment în sine, decât în mintea noastră, fiindcă pentru a fi un Eveniment după cum am mai scris în alte cărţi de ale mele este necesar să se realizeze mai multe lucruri, şi anume trebuie mai înainte de toate să fie determinat ca o Lipsă dintr-un „ceva" iar acea Lipsă este Lipsa care se desprinde odată cu Evenimentul ei din Oglinda Semantică a Infinitului din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii.

Această Lipsă Nu are cum să depăşească Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii fiindcă s-ar afla la rândul ei în Cuvântul-Matrice al Creaţiei, pe urmă în cel al Originii, în Început şi în Sfârşit neavând cum anume să transceadă prin intermediul funcţiilor atributive în cadrul altor Cuvinte-Matrici.

Dacă s-ar realiza această transcedere, gândind şi pe cealaltă parte a problemei, atunci Lipsa nu ar mai avea nici o atributivitate decât o posibilă disjunctivitate bazată pe Unicitate şi Întâmplare, dar a fi Unică şi Întâmplătoare raportată la alte şi alte Cuvinte-Matrici cu diferite funcţionalităţi este a-i atribui Lipsei alte şi alte definiţii şi nicidecum aceea de Eveniment.

Presupunând că am putea să-i atribuim şi definiţia de Eveniment, Lipsa ar deveni un Eveniment amorf şi Lipsit de propria sa Lipsă tocmai fiindcă Lipsa ca atare este un domeniu al atributivităţii celorlalte Cuvinte-Matrici din grupul Atributiv.

Prin urmare o Lipsă fără propriul ei conţinut devine o Lipsă a Lipsei, deci sub nici o formă nu poate fi un Eveniment, fiindcă dacă am denumi-o ca fiind un Eveniment acest Eveniment ar fi Lipsit de propria sa Însemnătate, deci de Evenimentul ca atare, astfel nu putem vorbi de Eveniment decât în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii precum nu putem vorbi de Lipsă decât tot în cadrul acestui Cuvânt-Matrice al Cunoaşterii.

Chiar dacă prin extrapolare am atribui Lipsa celorlalte Cuvinte-Matrici din cadrul celor cu funcţii atributive tot nu ar fi Lipsa pe care o cunoaştem noi, fiindcă o astfel de Lipsă ar fi lipsită de propria sa Cunoaştere fiindcă nu s-ar mai defini ca fiind o Lipsă din Oglinda Semantică a Infinitului, iar nemaifiind Lipsă din aceasta, Lipsa nu s-ar mai putea defini ca fiind o Lipsă pe care o Cunoaştem.

Atribuită Creaţiei, respectiv Cuvântului-Matrice al Creaţiei am putea defini o Lipsă Necunoscută, dar această Lipsă Necunoscută este transmisă Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii prin atributivitatea Cuvântului-Matrice a Creaţiei către Cunoaştere care constă tocmai în Semantic, care în Cunoaştere devine Oglinda Semantică a Infinitului.

A atribui Lipsa Originii este impropriu fiindcă Cuvântul-Matrice Origine prin Lipsa sa ar putea fi tocmai inversul Originii, dar chiar şi aşa poate fi definită o Lipsă ca fiind inversul unei alte Lipse.

Dacă ar fi fost inversul unei alte Lipse înseamnă că Începutul ar deveni tocmai acea Lipsă al cărei invers ar fi Originea dacă ştim că Grupul Cuvintelor-Matrici cu funcţii atributive este Sfârşitul, Începutul, Originea, Creaţia şi Cunoaşterea.

În cazul că adevărata Lipsă ar fi acea a Începutului iar Originea ar fi inversul Lipsei Începutului ar însemna că Originea este şi Lipsa Lipsei Începutului, ceea ce ar însemna că şi Lipsa Începutului ar fi trebuit să fie determinată de o altă Lipsă conform determinărilor atributive funcţionale ale Cuvintelor-Matrici, iar această Lipsă ar fi fost „generată" de Sfârşit ca fiind iarăşi inversul Lipsei Începutului al cărei invers este Originea, al cărei invers se află în Creaţie al cărei invers se află în Cunoaştere, ceea ce denotă că Lipsa ar începe odată cu Cuvântul-Matrice Sfârşit.

Lipsa este şi un determinant al funcţiei atributive, fiindcă Lipsa este un atribut al Creaţiei dăruit Cunoaşterii.

A susţine începutul Lipsei odată cu Cuvântul-Matrice Sfârşit este ca şi cum ai susţine că atributivitatea nu se opreşte aici ci ea survine la infinit din infinit.

Chiar dacă am accepta şi această poziţie, ce anume ar putea surveni din Sfârşit decât un nou Început?

Acel Început îl avem ca o atributivitate a Sfârşitului tocmai în grupul Cuvintelor-Matrici cu funcţii atributive.

Dacă am defini Lipsa ca „venind" din exteriorul grupului atributivelor, atunci ar trebui să o definim ca având un alt Început, iar acel Început să fie cel care Începe cu Sfârşitul în grupul atributivelor.

De ce începe Începutul cu Sfârşitul în grupul cu funcţionalitate atributivă am mai scris în alte cărţi ale mele, dar pe scurt am să răspund, tocmai fiindcă **Sfârşitul este etern un nou Început, iar Începutul este etern un nou Sfârşit.**

În acest caz Sfârşitul care ar determina Lipsa în care ar „începe" Lipsa ar fi de fapt rezultatul unui alt Început diferit de Cuvântul-Matrice Început.

Conform Coaxiologiei Nu pot exista două Cuvinte-Matrici identice în cadrul Limbajului Pur Universal, fiindcă ar fi definite de către Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale ca fiind unul şi acelaşi Cuvânt odată cu raportarea acestor Cuvinte-Matrici la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Oricât de mult am dori să demonstrăm că numărul 2, sau 7, sau 125 sunt de fapt două sau şapte sau o sută douăzeci şi cinci de numere ele sunt şi rămân doar un singur număr, respectiv 2, 7, şi 125.

Dacă le vom împărţi, înmulţi, scădea sau aduna ele vor da alte numere care nici unul dintre acestea nu va mai putea fi vreodată 2, 7, 125.

La fel se întâmplă şi în cadrul Limbajului Pur Universal unde fiecare Cuvânt-Matrice este definit tocmai prin unicitatea lui de către Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale la care se raportează Limbajul Pur Universal definind astfel „Continuumul Logic".

Prin urmare **Nu** pot fi două sau mai multe Începuturi şi nici două sau mai multe Sfârşituri, cum nu pot fi două sau mai multe Cuvinte-Matrici cu nume de Început precum două sau mai multe Cuvinte-Matrici cu nume de Sfârşit.

Astfel odată cu Sfârşitul Nu poate fi definită Lipsa ca fiind o Lipsă din Sf'ârşitul unui alt Început care s-ar afla situat undeva în exteriorul Cuvintelor-Matrici din grupul celor cu funcţionalitate atributivă.

În acest caz Sfârşitul este Unic şi Începutul Începutului totodată precum Începutul este Sfârşitul Sfârşitului, iar ambele se definesc unul pe altul prin Început şi Sfârşit, definind Originea, al cărei atribut constă în Creaţie unde se desăvârşeşte Lipsa care va fi trimisă Cunoaşterii de către Creaţie prin intermediul atributivităţii sale care este Semanticul, devenit în Cunoaştere, Oglinda Semantică a Infinitului Cunoaşterii, unde va izvorî în plenitudinea Sa, Lipsa, care este adevărata Cauză şi Evenimentul Primordial ce va desăvârşi succesiunea evenimenţială, iar odată cu aceasta Fenomenul.

Astfel „Continuumul Infinit" definit de Limbajul Pur Universal, Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale cât şi „Continuumul Logic" nu se bazează pe succesiuni neevenimenţiale, fiindcă fiecare nou Cuvânt-Matrice Nu este şi un nou Eveniment întrucât Evenimentul se naşte numai în dezvoltarea Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii.

Lipsa aparţine după cum am mai spus numai Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii, astfel Intervenţia Nu poate sub nici o formă să fie o Lipsă a Neintervenţiei iar Neintervenţia să fie o Lipsă a unei alte Intervenţii, precum Intervenţia nu poate să fie un Început al Lipsei precum Neintervenţia un Sfârşit al acesteia.

II.2.6. CAPITOLUL VI
DETERMINANŢII ŞI INDETERMINANŢII BAZALI

La baza Totului până în acest moment am stabilit că se află Neintervenţia şi Hazardul. Hazardul în sine este tot un fel de Intervenţie dar diferită de Intervenţia care generează Ordinea şi Predictibilitatea?

Observăm cum încetul cu încetul revenim pe unele paliere asemănătoare celor pe care mă aflam la începuturile creaţiei mele filosofice când scriam „Coaxialismul" respectiv, la Ordine şi Dezordine, cu diferenţa că acum Ordinea şi Dezordinea nu mai sunt atribuite numai dezvoltării din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii ci ne apar sub o altă formă cu mult „înainte" de determinarea acestui Cuvânt-Matrice, am pus în ghilimele „înainte" fiindcă nu poate fi vorba de astfel de termeni decât pentru a-i folosi spre a ne uşura modul de înţelegere al nostru.

Astfel Ordinea poate fi atribuită Intervenţiei şi Predictibilităţii iar Dezordinea Hazardului şi Neintervenţiei.

A susţine că Neintervenţia ar fi cea care alături de Hazard ar defini Formele Intangibile este greşit, întrucât aceste Forme Intangibile trebuiau determinate de „ceva" deci şi ele sunt rezultatul unei anume Intervenţii.

Nu putem atribui Hazardul sau Neintervenţia ca fiind Originea acestor Forme Intangibile.

Ele sunt Intangibile, probabil, doar nouă oamenilor care nu putem gândi astfel încât să le determinăm ca atare în adevăratul lor Înţeles.

Oricum chiar şi definiţia de Formă, implică Cuvântul-Matrice Formă care face parte din Limbajul Pur Universal.

Chiar şi atunci când Înţelesul şi Simbolul acestor Forme Intangibile ar fi diferite de Cuvântul-Matrice Formă cum se întâmplă în cazul Logicii unde Funcţia Logică sau „Continuumul Logic" este diferită de Cuvântul-Matrice Logică.

Cum am spus chiar şi în cazul în care Cuvântul-Matrice Formă este diferit de Forma ce aparţine Formelor Intangibile, aceste Forme au un Început al lor fiindcă au fost determinate de către mintea noastră chiar şi prin nedefinire sau indeterminare tot o anumită formă de determinare se numeşte.

Orice Formă implică în cadrul ei un sistem cu o anumită structuralitate.

Chiar dacă ar fi Forme care să nu implice un anumit sistem sau o anumită structuralitate aceste lucru înseamnă că, chiar şi în acest caz tocmai prin faptul că nu implică un anumit sistem care să definească o anumită structuralitate sunt Forme care există tocmai prin această caracteristică deosebită a lor, şi în acest caz ele tot Forme se numesc.

Admiţând şi cea de-a treia posibilitate în care să nu implice nici un sistem şi nici o structuralitate iar pe deasupra să nu implice nici cel puţin Lipsa vreunui sistem sau structuralităţi, ele ar fi tot Forme fiindcă orice Neimplicare constă într-o altă Implicare precum orice Implicare constă într-o altă Neimplicare.

Acest aspect defineşte Formele Intangibile că ar aparţine unei Lipse?

Nu acest lucru nu se poate şti, am stabilit de ce. Dar dacă am admite la absurd acest lucru,tot nu se poate fiindcă termenul de Formă pe care l-am atribuit adineaori punând toate cele trei posibilităţi de nedefinire-definire a sa,cade sub incidenţa faptului că Lipsa trebuie să fie Creată,iar Creaţia aparţine grupului Cuvintelor-Matrici cu Funcţionalităţi atributive ceea ce nu se pune problema în cazul nostru, odată ce am atribuit aceste Forme Intangibile ca fiind „localizate" în afara Limbajului Pur Universal, localizare care nu poate avea nici o tangenţă cu Cuvintele-Matrici ale grupului celor cinci cu funcţii atributive.

Ce anume sunt aceste Forme?

Aparţin într-un fel unei anumite Intervenţii?

Şi Intervenţia este la fel ca şi Logica,respectiv Funcţia Logică,care diferă ca şi Cuvânt-Matrice faţă de ce anume înseamnă Logica în calitate de Funcţie Logică, lucru care se produce şi asupra Intervenţiei.

Intervenţia poate fi definită prin Haos, Hazard sau tocmai prin Neintervenţie?

Formele Intangibile sunt definite deci ele nu pot fi o Neintervenţie decât în măsura în care această Neintervenţie este rezultanta unei Intervenţii care o defineşte ca atare.

Hazardul faţă de Predictibilitate defineşte o Predictibilitate Imposibilă, deci „ceva" care apare fără să se „ştie" că va apărea.

Predictibilitatea se defineşte la fel ca şi Hazardul ca fiind două posibilităţi prin care se poate interveni, deci pot fi determinate şi ca urmare pot fi rezultanta Intervenţiei, precum pot fi şi rezultanta Neintervenţiei, fiindcă atât Hazardul cât şi Predictibilitatea se pot afla şi în postura de a apare tocmai datorită unei Neintervenţii care astfel a cauzat o Intervenţie.

Hazardul şi Neintervenţia de fapt definesc o Neintervenţie care stă alături de o posibilă Intervenţie prin Hazard?

Răspunsul este afirmativ,după exemplul de adineaori ceea ce înseamnă că dacă revenim la Hazardul şi Neintervenţia despre care am dezbătut în paginile de mai sus, ajungem să le definim ca fiind o Neintervenţie a unei alte Intervenţii care devine o Intervenţie, iar Hazardul determinat tocmai de Neintervenţia altei Intervenţii fiind şi el la rândul său o Intervenţie.

Cu toate aceste Hazardul nu este Haos fiindcă poate fi un Hazard perfect Predictibil raportat la un alt Reper, precum Predictibilitatea poate fi perfect Impredictibilă, deci supusă Hazardului raportată la un alt sistem de referinţă. Mai mult, Intervenţia se poate defini atât prin Hazard sau Predictibilitate precum Neintervenţia la fel, prin acelaşi Hazard sau Predictibilitate.

Acest lucru ne trimite la Haos.

Este Haosul rezultanta unei Intervenţii sau rezultanta unei Neintervenţii?

Atât Haosul cât şi Ordinea pot fi rezultanta unei Intervenţii precum pot fi şi rezultanta unei Neintervenţii. Prin urmare ce a fost la „originea" primului determinat şi care a fost determinantul, Intervenţia sau Neintervenţia?

Dacă am susţine că Intervenţia, acest lucru înseamnă că această Intervenţie a fost determinată de către „ceva" ceea ce implică automat un determinant şi astfel şi acel determinant ar fi avut un alt determinant la rândul lui iar şirul Intervenţiei în calitate de determinant s-ar putea continua la Nesfârşit, precum Neintervenţia dacă are un determinant înseamnă că şi acela are la rândul său un alt determinant şi astfel şirul determinanţilor Neintervenţiei s-ar putea continua şi aceştia la fel ca şi cel al Intervenţiei la Nesfârşit.

În cele din urmă ajungem la Determinanţii Intervenţiei şi Neintervenţiei.

Cum anume pot fi aceşti Determinanţi?

Dacă sunt Determinanţi înseamnă că „originea" lor este nesfârşită deci Intervenţia este Nesfârşită şi prin urmare orice Intervenţie Nu poate fi Unică. Aici iar se lovesc unele de altele, fiindcă Nesfârşirea constă în Unicitate şi prin urmare Intervenţia Nesfârşită ar trebui să fie Unică fiindcă dacă nu ar fi Unică ar trebui să fie Sfârşită şi prin urmare să fie doar în acest caz determinată de către „ceva".

Această Intervenţie care ne apare nouă astfel ca fiind o succesiune bazată pe determinanţi este nesfârşită prin modul succesional prin care ea ni se desfăşoară nouă,şi nicidecum prin sinele ei unde fiecare Intervenţie ne este definită ca fiind Finită.

Iarăşi lucrurile se neagă unele pe altele, fiindcă nu putem vorbi de succesiune decât în cadrul succesiunii evenimenţiale dezvoltată de către Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii lucru exemplificat de către mine în paginile de mai sus.

Acest fapt complică şi mai mult lucrurile întrucât nefiind o succesiune nu putem vorbi de determinanţi care se succed evenimenţial prin Intervenţie, astfel Intervenţia să devină un Eveniment şi prin succesiuni evenimenţialitatea respectivă să primească şi titulatura de Fenomen care include o succesiune Evenimenţială în cadrul acestuia.

Neputând vorbi despre un determinant în cazul Intervenţiei care să fie şi Fenomen înseamnă că Intervenţia **Nu se poate defini ca fiind bazată pe o altă Intervenţie decât în măsura în care aceasta este Neintervenţie, iar Neintervenţia nu se poate defini ca fiind bazată pe o altă Neintervenţie decât dacă aceasta este o Intervenţie, iar astfel revenim de unde am plecat şi anume la Determinanţi.**

Prin exemplul de mai sus cu Evenimentul şi Fenomenul respectiv cu succesiunea, înseamnă că Intervenţia cât şi Neintervenţia chiar dacă sunt Nesfârşite ele se pot defini ca fiind secvenţiale numai datorită faptului că orice Intervenţie se bazează pe Neintervenţie precum orice Neintervenţie se bazează pe Intervenţie, astfel nici o Intervenţie nu poate fi un Eveniment prin Neintervenţia care o determină, precum orice Neintervenţie nu poate fi un Eveniment tocmai prin Intervenţia care o determină, ***ele devenind astfel secvenţiale dar nu succesionale, fiindcă succesionalitatea implică evenimenţialitate şi se poate desfăşura numai în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii.***

Raportul Intervenţie - Neintervenţie, şi Neintervenţie – Intervenţie, reliefează faptul că fiecare Intervenţie implică Neintervenţie precum fiecare Neintervenţie implică Intervenţie, precum fiecare Haos poate implica astfel Ordinea şi fiecare ordine poate implica Haosul.

Determinantul Intervenţiei va fi etern Neintervenţia precum determinantul Neintervenţiei va fi etern Intervenţia.

A spune că mai „înainte” a fost Intervenţia este la fel de fals cu a spune că a fost Neintervenţia.

Cu toate acestea şi una dar şi cealaltă sunt doi determinanţi?

Oricât de greu începe să mergem mai departe cu deducţiile aceştia sunt doi determinanţi fiindcă se determină etern unul pe altul iar fiecare astfel de determinant constă tocmai în inversul său deci în nedeterminarea sa,astfel vom putea deduce că Determinanţii Bazali cum îi denumesc în acest moment sunt determinanţi care constau în proprii lor Indeterminanţi.

Astfel Determinanţii Bazali pot fi clasificaţi după denumirea lor, respectiv: Determinanţi Bazali de Intervenţie şi Determinanţi Bazali de Neintervenţie ai Indeterminantului Precedent, după modul lor, respectiv Determinanţi Bazali Diferenţiali, Determinanţi Bazali Secvenţiali (sursa „Continuumului Logic”), precum şi Determinanţii Bazali de Raport.

Toţi aceşti Determinanţi Bazali au corespondenţe în Indeterminanţii Bazali Cauzali de Relaţionare şi Indeterminanţii Bazali Cauzali Interdeterminare.

Determinanţii Bazali de Intervenţie şi Determinanţii Bazali de Neintervenţie ai Indeterminantului Precedent

Intervenţia în calitate de Determinant Bazal defineşte Neintervenţia.

Cum ambele sunt determinanţi iar acestea pot fi predecesoarele Formelor Intangibile, iar aceste Forme la rândul lor sunt predecesoarele „Continuumului Logic” înseamnă că aceşti Determinanţi Bazali sunt duali întrucât se determină reciproc unul pe celălalt. Această dualitate determină secvenţialitatea, deci pluralitatea Formelor Intangibile.

Orice Intervenţie constă în Neintervenţie precum orice Neintervenţie constă în Intervenţie.

Tocmai această interrelaţionare determină secvenţialitatea care nu este „Continuumul” ci îl va defini pe acesta la rândul său fiindcă orice secvenţialitate denotă pluralitate, iar orice pluralitate în cadrul Formelor Intangibile defineşte „Continuumul Logic” întrucât pluralitatea Formelor Intangibile este alternată cu Tangenţiabilitatea Funcţiei Logice care defineşte acest „Continuum Logic”, de aceea se poate vorbi atât de Funcţia Logică cât şi de „Continuumul

Logic”, fiindcă chiar dacă acestea sunt identice din punct de vedere al „Continumului Logic” ele nu sunt şi din punct de vedere al Funcţiei Logice fiindcă Funcţia Logică precede atât „Continuumul Logic” cât şi Adevărul Coaxiologic chiar dacă acestea la rândul lor sunt definite prin Funcţia Logică.

Cu toate aceste se pune întrebarea, ce anume a precedat Intervenţia dar Neintervenţia şi cum anume au fost acestea determinate fiindcă orice Intervenţie trebuie să fie determinată la rândul ei de „ceva”, precum orice Neintervenţie trebuie să fie de asemenea determinată de „ceva”, fiindcă nu ar fi Intervenţie fără un alt precedent precum nu ar fi nici Neintervenţie.

Se poate afirma că Neintervenţia este doar o simplă stare şi că odată ce este Neintervenţie se poate ca aceasta să nu fie determinată la rândul ei de absolut nimic.

Răspunsul meu este categoric: <u>**NU!**</u>

Orice Neintervenţie nu este degeaba o Neintervenţie, precum orice Nimic nu este degeaba Nimic, ambele trebuie să se raporteze la „ceva” ca Neintervenţia să fie Neintervenţie precum Nimicul să fie Nimic.

În acest caz ne putem imagina un Determinant care are un precedent într-un Indeterminant. Putem admite că acel Indeterminant nu este determinat la rândul lui?

Nu! Nu putem admite aşa ceva, fiindcă orice Indeterminant trebuie la rândul său să se raporteze la „ceva” faţă de care este Indeterminant.

Tot ce putem admite este să ne raportăm pe noi înşine la un <u>*Indeterminant Precedent*</u> care să nu fie determinat de absolut nici un alt determinant şi nici să nu fie raportat la acest alt determinant. Acest aspect ne demonstrează că nici acel *Indeterminant Precedent* <u>NU</u> „există” ca atare odată ce <u>NU</u> este raportat. Oricum la acest nivel Existenţa nu „există” precum nici alte opusuri ale acesteia.

Cu toate acestea să admitem <u>*Indeterminantul Precedent*</u> ca fiind Absolutul a Tot şi Toate doar că aici nici nu mai poate fi vorba despre Totul din Spatele Totului fiindcă nici Totul nu este raportat faţă de acest Indeterminant Precedent, doar că prin dorinţa de comparaţie şi de raportare oarbă putem să folosim acest Tot inexistent de fapt.

Totul există după cum am mai spus doar în momentul în care este raportat la „ceva” faţă de care acesta este Tot, fără să mai vorbim de Totul din Spatele Totului unde intervine ca raportor Totul respectiv „Continuumul Infinit” faţă de Spatele său, definit prin Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale care la rândul lor definesc „Continuumul Logic” definit şi acesta la rândul său de Funcţia Logică ce este definită prin corelarea Asimptotismului cu Tangenţiabilitatea, Asimptotism definit de Formele Intangibile, care au un precedent în Intervenţie şi Neintervenţie, în Haos şi Dezordine, în Hazard şi Predictibilitate.

Astfel Indeterminantul Precedent este o neraportare, dar care determină la rândul său obligatoriu Diferenţialitatea, ce este o raportare la sine, prin sine şi pentru sine.

La nivelul Diferenţialităţii Indeterminantului Precedent nu putem vorbi de Gând şi nici de Logică sub nici o formă, fiindcă orice proces logic începe prin raportarea Asimptotismului faţă de Tangenţialitate, ceea ce în acest caz nu se pune problema.

Cu toate acestea cum am mai spus adineaori cei ce gândesc la astfel de problematici suntem noi.

Noi oamenii putem raporta aceste lucruri doar prin Asimptotism şi Tangenţialitate, fiindcă judecăm pe baza Coeficientului Logic 2.

Dacă am judeca pe baza Coeficientului Logic un miliard, alături de Asimptotism şi Tangenţialitate ar mai fi un miliard minus doi de opuşi ai Asimptotismului şi Tangenţiabilităţii, ce înseamnă că Funcţia Logică are o rădăcină mult mai complexă faţă de ceea ce putem cunoaşte noi doar că ea devine tulpină abia atunci când apare Tangenţiabilitatea iar aceasta apare cu desăvârşire în cadrul Coeficientului Logic 2 ca fiind adevăratul cunoscut faţă de necunoscutul Asimptotismului care defineşte infinitatea, respectiv Coeficientul Logic Infinit prin care noi oamenii nu putem judeca.

La nivel de Indeterminant Precedent se petrece acelaşi lucru şi anume faptul că noi oamenii îl putem determina doar prin raportare la „ceva”, iar acel „ceva” va fi mereu un opus al Indeterminantului Precedent, opus raportor faţă de acesta.

Dacă am gândi pe baza Coeficientului Logic Infinit, Indeterminantul Precedent ar avea o infinitate de opuşi deci de raportori faţă de acesta, determinându-l şi pe acesta să posede aceeaşi infinitate de raportori ai raportorilor la care s-a raportat sau faţă de care se realizează raportarea.

Acest lucru înseamnă că prin intermediul Funcţiei Logice Indeterminantul Precedent este definit ca fiind Diferenţial.

Prin Diferenţialitate se înţelege infinitatea de raportori faţă de care Indeterminantul Precedent se poate raporta pe sine.

Astfel Diferenţialitatea ne este definită ca fiind o rădăcină îndepărtată a Funcţiei Logice dinaintea Formelor Intangibile, fapt ce denotă că Diferenţialitatea este mama Funcţiei Logice, şi prin aceasta survine în cadrul Coeficientului Logic 2, Tangenţiabilitatea, sau alte „Adevăruri” cum este Tangenţiabilitatea în cadrul altor Coeficienţi Logici, dar unde numărul acestor „Adevăruri”este în funcţie de numărul Coeficientului Logic minus UNU care este mereu partea Coeficientului Logic Infinit faţă de care se raportează.

Am folosit „Adevăruri” în ghilimele fiindcă acestea sunt bazele Adevărurilor în fiecare Coeficient Logic, deoarece Adevărul Coaxiologic în baza Coeficientului Logic 2 se defineşte, ca având rădăcina, în raportarea Asimptotismului la Tangenţiabilitate odată cu paralelismul Funcţiei Logice, şi bineînţeles al Tangenţiabilităţii. Rădăcina Adevărului Coaxiologic este Tangenţiabilitatea.

Toate Adevărurile celorlalţi Coeficienţi Logici se vor defini, avându-şi rădăcinile în numărul Coeficientului Logic minus Unu, care este numărul Infinitului cum este Asimptotismul în cazul de faţă. Pentru o exemplificare în cadrul Coeficientului Logic 7 se va scădea UNU numărul unui posibil Asimptotism iar acesta se va raporta la şase opuşi printre care unul dintre aceştia s-ar putea să fie Tangenţiabilitatea.

Astfel Indeterminantul Precedent este Diferenţial prin raportarea la Funcţia Logică. Acest fapt determină calitatea sa Secvenţială, ce este rădăcina „Continuumului”.

Pe de altă parte am putea gândi şi invers şi anume, doar noi oamenii vedem astfel Indeterminantul Precedent ca fiind Diferenţial şi Secvenţial fiindcă acesta este văzut de către noi prin intermediul unei raportări prin noi.

Dacă nu ar fi definită raportarea prin noi, de către noi atunci Indeterminantul Precedent nu ar mai fi un Indeterminant Diferenţial şi Secvenţial datorită diferenţialităţii ci ar deveni un Indeterminat în funcţie de cel care face raportarea la acesta.

Considerând adevărată o astfel de supoziţie, chiar şi prin faptul că pot fi mai mulţi raportori faţă de Indeterminantul Precedent, înseamnă că fiecare îi va da o altă caracteristică şi implicit o altă înfăţişare ceea ce rezultă acelaşi lucru doar privit din unghi diferit şi anume: Diferenţialitate.

O altă posibilitate ar fi să admitem că Indeterminantul Precedent nu ar avea raportori cum în realitate probabil se şi întâmplă fiindcă este Precedentul mai mult decât a Totului şi Toatelor la un loc.

În acest caz nu se pierde calitatea de Diferenţialitate ce denotă Secvenţialitatea pe baza căreia putem admite că se dezvoltă „Continuumul Logic” în cele din urmă iar prin Diferenţialitate: Logicul?

Diferenţialitatea este rădăcina Logicului iar Secvenţialitatea a „Continuumului” dar până la a ajunge să definim mai în amănunt modul cum acestea se raportează

pentru a defini Logicul şi „Continuumul” să răspundem la ultima întrebare şi anume fără nici o raportare mai putem vorbi de Diferenţialitate şi Secvenţialitate?

Aparent NU! Nu putem vorbi de Diferenţialitate şi Secvenţialitate fără raportori şi bineînţeles raportările acestor raportori. În acest caz ceea ce afirmam aici devine valabil doar pe jumătate?

Răspunsul este NU! NU este valabil doar pe jumătate fiindcă Indeterminantul Precedent chiar şi atunci când NU se defineşte ca atare prin raportare sau prin alte posibilităţi cunoscute sau necunoscute judecăţii omeneşti, recurgem la următoarele sugestii pe care le putem lua ca subterfugii: ”Noi suntem aici” deci suntem raportabili la Indeterminantul Precedent şi odată ce noi ştim că suntem şi acesta este, mergând pe calea raportărilor structuraliste până ajungem la nivelul lui.

Astfel Indeterminantul Precedent NU există doar dacă NU existăm noi!

Un al doilea subterfugiu ar fi acela că orice este Indeterminant poate fi definit prin determinare sau NU! Chiar şi atunci când este definit prin Nedeterminare, Determinarea, izvorăşte din aceasta, prin urmare defineşte: Diferenţialitatea.

Ultimul subterfugiu este: Nici un opus nu ar putea exista dacă nu ar fi Indeterminantul Precedent Diferenţial, fiindcă în Lipsa Diferenţialităţii opuşii şi-ar pierde însemnătatea.

Toate acestea ne pot ajuta la demonstraţia respectivă dar nu sunt demonstraţia pe care o aşteptăm întrucât sunt doar nişte simple subterfugii după cum am mai spus, fiindcă în această ecuaţie trebuie să facem abstracţie cu desăvârşire de noi.

Orice opus, viaţa noastră, absolut Totul are la bază Diferenţialitatea, ce anume a determinat această Diferenţialitate în cazul că nu există raportarea faţă de aceasta dar raportarea care de fapt constă tocmai în această Diferenţialitate, de fapt ce anume a aprins „prima scânteie” a primei raportări?

Răspunsul constă tocmai în Neraportare, dar şi Neraportarea este ca atare tot datorită unei alte Raportări? Da! Atunci?

Nu putem folosi nici Coeficienţii Logici sau Coeficientul Logic Infinit fiindcă nu este vorba despre nici o Logică la acest nivel atunci ce este?

Dacă ar fi o Voinţă aceasta ar trebui să fie supusă unei structuralizări Logice ceea ce nu este cazul, dacă ar fi un Miracol acesta ar avea o cauză care ar sta într-un determinant ceea ce iarăşi nu este cazul, dacă ar fi o Prăbuşire a Indeterminantului Precedent în el însuşi ar trebui să fie iarăşi determinată de „ceva” ceea ce iarăşi nu este cazul, dacă nu este nimic atunci înseamnă că Nu este nici Indeterminantul Precedent iar dacă nu este Precedentul înseamnă că Nu este nici anteprecedentul şi nici urmarea, iar tocmai faptul că acestea nu sunt înseamnă iarăşi că sunt şi astfel ne învârtim într-un cerc vicios.

Cum anume putem ieşi de aici. Mulţi vor încerca să caute tot felul de soluţii fanteziste dar toate nu sunt decât raportări la acest cerc vicios şi nicidecum neraportări în sine care nu ar mai putea consta în nici o raportare.

Şi cu toate acestea să fie făcută mintea omenească să nu poată ieşi sub nici o formă din acest impas?

Mulţi îl invocă pe Dumnezeu în aceste moment şi cu aceasta au rezolvat totul fiindcă intervine propria lor neputinţă de a raţiona şi judeca mai în amănunt.

De multe ori îmi vine să le dau dreptate fiindcă astfel scap şi eu de această demonstraţie chinuitoare dar şi tulburătoare pentru care mulţi filosofi la fel ca şi mine nu au dormit multe nopţi.

Şi totuşi, nu vreau să scap uşor dând greul pe Dumnezeul care le rezolvă pe toate. Noi oamenii avem nevoie de o Logică coerentă şi nu de una rezolvată mereu de

neputinţa noastră unde intervine un personaj supranatural care le face şi le ştie pe toate dar nouă nu ne spune nimic decât ceea ce ştim şi ştiam demult.

Dumnezeu există doar în calitatea sa de Factor Creator şi Unic Întâmplător care se formează mult mai „târziu" la un alt nivel mult mai diferit faţă de nivelul unde ne aflăm acum.

Revenind la chinuitoarea întrebarea a Indeterminantului Precedent şi la faptul cum poate fi acesta în caz de Neraportare, revin la propria sa definiţie şi anume de Indeterminant Precedent.

A fi Indeterminant nu înseamnă că nu este Determinat de „ceva" dar a fi Precedent înseamnă faptul că precede „ceva", şi prin această precedare se raportează la acel „ceva".

A scoate termenul de Precedent din definiţie, rămânând doar Indeterminant este echivalent cu a nu-i recunoaşte acestuia meritul de a fi acolo unde alţi Indeterminanţi sau determinanţi nu sunt.

Astfel prin noţiunea în sine de Indeterminant nu definim şi nici nu putem să definim un Indeterminant total fiindcă atunci acesta nu ar mai fi Indeterminant neavând la ce anume să se raporteze.

Acest fapt înseamnă că atât Determinantul cât şi Indeterminantul sunt doi opuşi.

Fiind doi opuşi sunt o raportare. A vorbi despre Indeterminant sau Determinant ca nefiind opuşi este ca şi cum Determinantul ar fi Indeterminant iar Indeterminantul, Determinant.

Acest lucru implică faptul că Indeterminantul Precedent ar trebui definit mai ales: Indeterminantul-Determinant Precedent, unde Precedentul din terminologie să fie pus doar la modul figurativ şi nu la modul propriu fiindcă orice termen de precedent este o raportare.

Astfel Indeterminantul-Determinant Precedent ar fi o Neraportare Absolută.

Neraportarea Absolută exclude total orice noţiune de Indeterminant sau Determinant fiindcă fiecare se anulează reciproc pe cealaltă.

Astfel şi denumirea de Indeterminantul-Determinant ar fi una pur figurativă de aceea propun să o las pe prima care pare cel puţin mai sugestivă, dar şi mai uşor de ţinut minte, şi anume de Indeterminantul Precedent.

Repet este o denumire totalmente figurativă fiindcă la acest nivel nu putem vorbi sub nici o formă de Indeterminanţi sau Determinanţi fiindcă fiecare ar trebui să fie raportat la „ceva".

Chiar şi adineaori când am încercat să „cuplez" Indeterminantul cu Determinantul, cei doi chiar dacă s-ar anula sunt opuşi şi deci raportare.

Pentru a soluţiona problema va trebui să facem abstracţie totalmente de opuşi dar şi de orice ar putea însemna o anumită raportare şi astfel să privim la „rece" absolut totul.

Ce anume poate fi acest Indeterminant Precedent?

În primul rând poate fi Neînţeles?

Nu! Fiindcă dacă ar fi Neînţeles s-ar raporta la opusul său.

Poate fi un Simbol, Înţeles sau orice altceva ce ar putea defini un Cuvânt dar care să fie definit diferit de toate Cuvintele-Matrici ale Limbajului Pur Universal?

NU! Fiindcă atunci ar fi raportare.

Poate fi o Expresie?

Nu fiindcă ar trebui să se raporteze.

Atunci ce este Indeterminantul Precedent?

NERAPORTAREA RAPORTĂRII ŞI RAPORTAREA NERAPORTĂRII CÂT ŞI INFINITATEA DE OPUŞI AI ACESTOR RAPORTĂRI ŞI NERAPORTĂRI CARE SE REDUC LA ABSOLUTUL- ABSURD!

INDETERMINANTUL PRECEDENT ESTE SINELE ABSOLUTULUI - ABSURD.

Determinanţii Bazali Diferenţiali şi Determinanţii Bazali Secvenţiali

Se observă cum Sinele Absolutului -Absurd este cel care prin intermediul Coeficientului Logic 2 deci al opticii noastre este responsabil de Diferenţialitate prin intermediul Indeterminantului Precedent care defineşte Absolutul-Absurd, dar în ecuaţie cu raportarea acesta devine ca şi definiţie funcţională a sa, Indeterminant Precedent raportat la Determinările dar şi la Indeterminările „ulterioare” care au loc.

Raportarea Indeterminantului Precedent la orice altă raportare, determină Diferenţialitatea care deşi face parte din Sinele acestui Indeterminant Precedent, devine un Determinant de sine stătător în raport cu toate celelalte raportări.

Diferenţialitatea îşi are rădăcina în Sinele Absolutului-Absurd unde acesta primeşte calitatea Diferenţială tocmai prin eterna reducere a Absolutului la Absurd şi a Absurdului la Absolut!

Această reducere se defineşte prin Diferenţialitate dar şi prin Stare de Sine care este o Stare Împlinită în Sine, ce denotă o Diferenţialitate faţă de Sine, prin Sine şi pentru Sine.

Această Diferenţialitate defineşte la rândul său Secvenţialitatea care este un alt Determinant Bazal, ce stă la baza „Continuumului” în raportările identificate de infinitatea de Coeficienţi Logici ai Cunoaşterii.

Merită făcută atenţionarea că nici un Coeficient Logic nu se poate afla în afara Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii decât strict în dezvoltările făcute de acest Cuvânt-Matrice.

Coeficienţii Logici sunt total diferiţi faţă de Cuvântul-Matrice Logică, faţă de Funcţia Logică sau „Continuumul Logic” de aceea trebuie făcută neapărat remarca respectivă.

În concluzie Determinantul Bazal Diferenţial este rădăcina a ceea ce va fi definită ca Funcţie Logică fiindcă este şi rădăcina Raportării care devine implicit şi rădăcina Funcţiei Logice, iar Determinantul Bazal Secvenţial devine rădăcina „Continuumului” indiferent că este vorba despre „Continuumul Infinit” sau „Continuumul Logic”.

Determinanţii Bazali de Raport

Sunt definiţi de către Determinanţii Bazali Diferenţiali dar şi de către Determinanţii Bazali Secvenţiali împreună, având astfel o dublă calitate, diferenţial-secvenţială, ce-i face să definească caracteristicile din cadrul dezvoltării anumitor raportări.

Prin partea diferenţială raportarea se defineşte faţă de o altă raportare iar felul definirilor pot fi infinite, iar prin partea secvenţială, raportarea se defineşte doar din punct de vedere strict secvenţial, fără a putea fi o infinitate de alte raportări.

Spre exemplu una este o raportare prin care se diferenţiază raportorul la un raportant printr-o infinitate de posibilităţi şi alta este o raportare prin care raportorul se raportează doar prin anumite raportări secvenţiale, care nu sunt în totalitatea lor ci doar în parţialitatea lor.

Aceasta este şi diferenţa dintre Diferenţial şi Secvenţial.

O intervenţie a Determinanţilor Bazali de Raport este şi prin intermediul Formelor Intangibile asupra Funcţiei Logice, definind-o ca atare prin calitatea Diferenţială a Asimptotismului raportată la calitatea Secvenţială a Tangenţiabilităţii.

Indeterminanţii Bazali Cauzali de Relaţionare şi Indeterminanţii Bazali Cauzali de Interdeterminare

Această categorie de Indeterminanţi este definită ca un răspuns asupra Determinanţilor Bazali, prin care aceştia se definesc şi se identifică totodată, stabilind *relaţii cauzale de Interdeterminare între Determinanţii Bazali*. Aceste relaţii sunt baza a ceea ce poate însemna relaţionarea dintre „Continuumul Logic”, Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale şi „Continuumul Infinit”, în cadrul determinat de Logica Coaxiologică.

Fără Relaţionare sau Interdeterminare întreaga Logică şi-ar pierde coloana vertebrală care, cel puţin din punct de vedere al Coeficientului Logic 2 se bazează pe aceste două auspicii.

Orice raportare se face prin intermediul unei Relaţionări sau Interdeterminări, întrucât orice Determinare are în sinele său o rădăcină care defineşte un adevărat şir de alte Determinări, ce duce ca la fiecare raportare dintre două sau mai multe Determinări cu Indeterminări, Indeterminări cu Indeterminări , Determinări cu Determinări să se realizeze şi o Interdeterminare în urma acestor relaţionări, datorită Determinărilor sau Indeterminărilor aflate în rădăcinile Determinării sau Indeterminării respective ceea ce duce implicit la o Interdeterminare între mai multe Determinări sau alte Indeterminări „ascunse” în rădăcina Determinării sau Indeterminării respective.

În concluzie, Relaţionarea are loc numai între Determinări sau Indeterminări în mod direct şi nu şi între rădăcinile acestora.

Raportarea dintre *rădăcinile* acestor Determinări sau Indeterminări care şi ele sunt un şir de Determinări sau Indeterminări la rândul lor, poartă numele de Interdeterminare.

*

În concluzie una dintre cele mai importante caracteristici care stau la baza Funcţiei Logice şi respectiv la baza „Continuumului Logic care o defineşte pe aceasta este paralelismul. El este şi baza Determinanţilor şi Indeterminanţilor.

Prin paralelism eu nu înţeleg neapărat inversiune sau schimbare de sens al unui element care este paralel faţă de alt element.

Referitor la paralelism am mai scris că devine una din caracteristicile principale ale Logicii Coaxiologice, respectiv a Funcţiei Logice, ceea ce defineşte Adevărul Coaxiologic ca fiind un Adevăr ca o rezultantă a paralelismului dintre Asimptotism şi Tangenţiabilitate.

Acest aspect nu poate include paralelismul ca o inversiune a celor două caracteristici de bază care sunt inverse prin natura lor funcţională şi nu prin paralelismul care se defineşte mai mult ca şi o „convieţuire” sau ca fiind două elemente incluse într-un anumit sistem şi nicidecum ca un paralelism care le dă funcţionalitatea ca atare atât Asimptotismului cât şi al Tangenţiablităţii.

Paralelismul dintre două elemente nu înseamnă faptul că acesta le dă inversiunea unuia faţă de altul.

Pot fi paralele şi două elemente care nu sunt inverse unul faţă de altul cum este cazul Asimptotismului şi al Tangeţiabilităţii. Acest aspect nominalizează faptul că nu paralelismul este cel care dă funcţionalitatea unui anumit element.

Prin funcţionalitate înţelegându-se aspectul de sorginte Logică a unei Funcţii, respectiv aspectul Funcţiei Logice care se interferează cu toate celelalte aspecte ale altor funcţii devenind esenţa lor prin caracteristica de esenţializare a Funcţiei Logice, caracteristică care defineşte astfel funcţionalitatea ca fiind o interferenţă a Funcţiei Logice în cadrul altor sisteme funcţionale.

Astfel celelalte sisteme funcţionale la care se „aplică” Funcţia Logică formează domeniul argumentelor funcţiei iar mulţimea valorilor funcţiei este domeniul de valori al acesteia.

Faptul că Adevărul Coaxiologic este un Adevăr Relativ se datorează în primul şi primul rând după cum am mai scris şi în alte lucrări de ale mele, Raportării, care este aceea ce defineşte Relativitatea eternă a Adevărului Coaxiologic, Relativitate definită prin eternul Tot care se va afla în Spatele Totului, definit ca fiind Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, ce se află mereu în Spatele Limbajului Pur Universal definit prin Tot, şi care datorită acestui lucru, va determina etern un nou şi nou Cuvânt-Matrice în cadrul acestui Limbaj Pur Universal.

Acest Cuvânt-Matrice care nu s-ar fi putut determina sub nici un chip dacă nu ar fi fost Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale care să se definească ca un Tot din Spatele Totului, în care Totul să se raporteze, şi astfel, această raportare să aibe drept rezultat un nou şi nou Cuvânt-Matrice, determinând „Continuumul Infinit” al Limbajului Pur Universal şi implicit odată cu acesta şi „Continuumul Logic”, întrucât, Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale în calitatea sa de Spate al Totului, se defineşte prin raportarea sa asupra Totului.

Totul se defineşte prin raportarea sa asupra Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale.

Odată ce Totul este un „Continuum Infinit”, şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale va primi acest deziderat de continuitate de la continuitatea Limbajului Pur Universal, care este Totul, iar acest deziderat de continuitate a Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale va fi definit ca fiind o continuitate ce aparţine Funcţiei Logice, întrucât Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale este definită ca fiind un apanaj al Funcţiei Logice ce a survenit odată cu Asimptotismul şi Tangenţiabilitatea, generând primul paralelism, şi odată cu acesta Adevărul Coaxiologic.

Acest paralelism s-a reliefat asupra a ceea ce defineşte atât Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale prin Asimptotismul său, cât şi Limbajul Pur Universal prin Tangenţiabilitatea sa.

Asimptotismul, defineşte Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale fiindcă acesta „înconjoară” etern Totul, definindu-se ca fiind Totul din Spatele Totului sau Spatele Totului, tocmai datorită Asimptotismului său, fiind determinat prin tinderea simbolică în acest exemplu al meu a celor două drepte, una către cealaltă, care nu se unesc niciodată, lăsând acest deziderat Limbajului Pur Universal, unde fiecare astfel de Cuvânt-Matrice al său este definit de Tangenţiabilitate, inversul Asimptotismului.

Astfel Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale va încorpora etern Asimptotismul, reliefat de mintea umană ca fiind Infinitul, ce va cuprinde etern Finitul reliefat de aceeaşi minte umană sclavă a Coeficientului Logic 2, fiindcă dacă ar raţiona pe baza unui alt Coeficient Logic, alături de Infinit şi Finit ar mai fi şi alţi termeni opuşi ai acestora, echivalenţi ca număr, cu numărul Coeficientului Logic pe baza căruia vor putea judeca şi raţiona în cele din urmă.

Chiar dacă noi atribuim Asimptotismul Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale, acesta poate fi definit ca orice altceva decât Asimptotism fiind tot în funcţie de Coeficientul Logic pe baza căruia se raţionează. Asimptotismul este reperat ca atare (Asimptotism) doar în cadrul lumilor unde se gândeşte pe baza Coeficientului Logic 2, cum este şi lumea noastră cu bine şi rău, frumos şi urât, etc.

În cazul că se va raţiona cu un alt Coeficient Logic, Asimptotismul poate fi reperat ca fiind orice altceva decât Asimptotism, fiind cu totul altfel reliefat decât ne este nouă în calitate de fiinţe umane reliefat.

Ceea ce raţionăm noi ca fiind Asimptotism, acelaşi lucru este valabil şi pentru Tangenţiabilitate fiind cât se poate de pregnant, apanajul Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale, iar Tangenţiabilitatea apanajul Limbajului Pur Universal.

În acest caz înseamnă că între Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale şi asimptotismul de la baza Funcţiei Logice se află o legătură astfel încât acel Asimptotism să fie definit de către o altă Expresie Unică a vreunei alte Conştiinţe Pure Universale sau tot de către aceasta?

În acest caz ar însemna că la baza Asimptotismului nu ar sta Formele Intangibile ci tocmai Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale?

NU! În nici un caz!

Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale se află ca un determinat a Funcţiei Logice şi nu invers adică Funcţia Logică să fie determinatul acestei Expresii Unice a Conştiinţei Pure Universale iar Expresia respectivă să fie determinantul Funcţiei Logice.

Acest lucru nu este posibil şi mă opun cu desăvârşire unui astfel de model pe motiv că orice Expresie a Conştiinţei Pure Universale trebuie mai înainte de toate să întrunească o anumită Logică bazată pe un anumit Adevăr, în speţa noastră fiind Adevărul Coaxiologic.

Cum am putea noi defini o Expresie fără Adevăr sau fără nici un grăunte de Logică?

Logică fără de Adevăr nu poate fi fiindcă nu are nici o relevanţă.

Atunci când Asimptotismul prin paralelismul său definit alături de Tangenţiabilitate determină definirea Adevărului Coaxiologic, defineşte odată cu acesta şi Funcţia Logică, iar Expresia Unică a vreunei Conştiinţe Pure Universale venite din altă parte NU defineşte Funcţia Logică.

Cum am mai spus Expresia Unică a unei Conştiinţe nu poate fi fără o anumită reliefare Logică a acelei Expresii, Logică prin care această Expresie se defineşte.

Cu toate acestea în lucrările mele am scris frecvent de faptul că Nu poate fi această Funcţie Logică definită ca Logica Cunoaşterii pe care o cunoaştem noi oamenii ca fiind Logică şi la care ne raportăm.

Odată ce este o cu totul altă Logică bazată pe alte principii, oare acestă Funcţie Logică nu ar putea fi deloc fără Adevărul Coaxiologic?

Am mai scris despre faptul că Funcţia Logică determină Adevărul Coaxiologic şi odată cu aceasta se distinge pe sine ca fiind adevărată.

Adevărul Coaxiologic se defineşte prin Funcţia Logică, însă Funcţia Logică nu poate fi definită în totalitate cu Adevărul Coaxiologic fiindcă aceasta este cea care determină Adevărul Coaxiologic identificându-se din acel moment care probabil coincide cu Tangenţiabilitatea cu acest Adevăr Coaxiologic definit tocmai de paralelismul prin care se defineşte ca atare şi Funcţia Logică, doar că acel paralelism survine abia după ce Funcţia Logică l-a determinat, determinându-se prin el pe sine, astfel încât, paralelismul va determina **prin** Funcţia Logică Adevărul Coaxiologic şi **nu** Adevărul Coaxiologic va determina prin paralelism Funcţia Logică.

Cu toate acestea de ce nu am putea atribui unei Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale întâietatea alături de Funcţia Logică care să devanseze Adevărul Coaxiologic şi de ce nu şi Funcţia Logică, întrucât şi aşa am afirmat adineaori că Logica Funcţiei Logice este o Logică total diferită de ceea ce ştim noi oamenii despre Logică, o Logică care nu mai este atribuită Cunoaşterii, definită prin Cunoaştere, deci ca o parte a Gnoseologicului, ci o Logică total diferită care devansează până şi Adevărul Coaxiologic.

De ce nu ar avea Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale o astfel de Logică şi de ce nu ar putea devansa chiar şi Funcţia Logică, astfel Expresia să fie nu numai „înainte” de Adevărul Coaxiologic dar şi de Funcţia Logică dacă tot nu vorbim despre acea Logică la care ne referim noi fiinţele umane adepte şi sclave ale Coeficientului Logic 2, prin care orice

Expresie trebuie să se axeze pe o anumită Logică, iar această Logică să fie axată pe un anumit Adevăr.

Într-adevăr dacă o Logică nu se bazează pe un anumit Adevăr aceasta nu are cum să fie definită ca o Logică raportată la o Ilogică de exemplu.

De unde ştim noi că atunci când Funcţia Logică se determina prin paralelismul Asimptotic-Tangenţial era o Funcţia Logică dacă urma să definească Adevărul Coaxiologic şi nu invers, anume Adevărul Coaxiologic să definească această Funcţie Logică?

Răspunsul meu este că prin acel paralelism Logicul Funcţiei Logice se determina prin Raportarea Asimptotismului la Tangenţiabilitate, definit ca invers al său.

Această raportare, definea o Logică printr-o anume **Ordine** definită de această raportare care avea o bază în Formele Intangibile.

Această **Ordine** era de fapt esenţa Funcţiei Logice, ce definea la rândul ei Adevărul Coaxiologic.

Ordinea nefiind altceva decât paralelismul ca atare definit prin raportarea Asimptotismului la Tangenţiabilitate.

Cu toate acestea nouă, ca oameni, ne este reliefată ca Ordine, dar dacă am raţiona pe baza unui alt Coeficient Logic, Ordinea respectivă ar putea fi cu totul şi cu totul altceva.

Ordinea defineşte prin sine Funcţia Logică, ca fiind o Logică în Sine.

Orice Ordine este o Logică, precum orice Dezordine este o Logică faţă de Ordine.

Astfel şi Ordinea dar şi Dezordinea sunt Logici care se raportează una la alta precum Asimptotismul la Tangenţiabilitate.

Orice Ordine poate fi Dezordine faţă de Ordinea Dezordinii şi invers, orice Dezordine poate fi Ordine faţă de Dezordinea Ordinii.

Adevărul Coaxiologic se defineşte atât faţă de Ordinea Funcţiei Logice cât şi faţă de Dezordinea la care aceasta se raportează, respectiv la Ilogic.

Acolo unde este Logic va fi întotdeauna şi Ilogic fiindcă altfel Logicul nu ar avea nici o relevanţă.

Adevărul Coaxiologic nu face nimic altceva decât să întregească prin el însuşi Funcţia Logică şi anume prin faptul că odată definit de Funcţia Logică aceasta îşi **recunoaşte prin Adevărul Coaxiologic** multitudinea de sensuri ale sale şi odată cu aceste sensuri, raportarea sa la alte şi alte determinări sau indeterminări la care participă nu numai ca o Funcţie Logică definită prin paralelismul Asimptotico-Tangenţiabil, dar şi prin implicarea sa Logică de a defini sensuri care nu se pot defini decât dacă acestea sunt raportate la propriul său Adevăr al Funcţiei Logice care este Adevărul Coaxiologic.

Aceste sensuri nu sunt doar definite de către Logic şi Ilogic determinate de noi tot datorită Coeficientului Logic 2, dar mai ales de către alte şi alte astfel de sensuri determinate şi de către alţi Coeficienţi Logici mult mai superiori faţă de cei ai fiinţei umane.

Astfel Funcţia Logică devine adevărată prin raportarea sa la sine şi nicidecum prin determinarea sa de către o anume Expresie Unică venită şi determinată de către Formele Intangibile de exemplu.

Această multitudine de sensuri nu este una de tipologie Semantică sau Asemantică, etc; cu toate că în acest fapt constă esenţa sensurilor, respectiv a Asemanticii şi Semanticii care se dezvoltă astfel prin intermediul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii.

Admiţând la absurd că ar exista o astfel de Expresie Unică care ar determina atât Asimptotismul cât şi Tangenţiabilitatea.

Acest lucru ar însemna că ar trebui să fie şi un alt Adevăr dinainte de Adevărul Coaxiologic fiindcă nu putem vorbi de o Expresie Unică a Conştiinţei Pure Universale dacă aceasta Nu este axată pe un anumit Adevăr al său şi prin care Expresia Unică respectivă trebuie să se raporteze ca astfel să se definescă.

Dacă acest Adevăr ar exista dinainte de Adevărul Coaxiologic atunci şi Funcţia Logică ar fi definitivată printr-un alt Adevăr şi prin urmare ar fi o rezultantă a acelui Adevăr.

În acest caz nu am putea defini Asimptotismul ca atare întrucât Asimptotismul ar fi Adevărat doar în funcţie de Adevărul său şi nu de cel al Funcţiei Logice.

Presupunând că şi acest lucru ar fi posibil, întrebarea care se pune este dacă Adevărul poate defini Logica în lipsa Cunoaşterii?

Dacă Adevărul poate defini o Logică ca apanaj al unei gnoseologii aşa cum o înţelegem noi, dar totalmente, ***<u>în lipsa</u>*** *gnoseologiei respective? De ce spun acest lucru?*

Fiindcă doar în Cunoaştere Adevărul poate defini o anume structuralizare sau raportare bazată pe Logică.

În lipsa Cunoaşterii Funcţia Logică este acea care defineşte şi determină Adevărul prin cele afirmate de mine adineaori.

Presupunând la absurd că şi astfel s-ar putea defini toate aceastea şi că Funcţia Logică ar fi determinată de un anume Adevăr extern ca fapt al unei anumite Intervenţii a Formelor Intangibile de exemplu.

Întrebarea care se pune este dacă acea Intervenţie este Adevărată ea trebuie să se definească la propriul său Neadevăr.

Şi revenim iarăşi ca şi în *Logica Coaxiologică*, la duplexul datorat Coeficientului Logic 2 de Intervenţie-Neintervenţie şi Ordine-Haos.

Dacă Intervenţia este un Adevăr atunci acesta constă în Neintervenţie fiindcă el trebuie să se raporteze la inversul a ceea ce este Intervenţia pentru ca aceasta să fie Adevărată.

Dacă Adevărul Intervenţiei constă în Neintervenţie, puteţi să judecaţi şi singuri de ce nu putem defini un Adevăr anterior sau exterior Funcţiei Logice, decât un Adevăr Coaxiologic determinat de către Funcţia Logică.

Judecând la absurd că Adevărul Intervenţiei ar consta în Neintervenţie, fiindcă doar la aceasta se poate raporta Intervenţia pentru a fi Adevărată.

Oare Neintervenţia nu ar avea Adevărul tocmai în Intervenţie?

Bineînţeles că DA!

Odată ce Adevărul Intervenţiei constă în Neintervenţie şi al Neintervenţiei constă în Intervenţie, înseamnă că nici unul dintre cei doi NU ESTE ADEVĂRAT!

Prin urmare Adevărul nu poate fi definit ca un determinant al Funcţiei Logice ci doar ca un determinat al acestei funcţii.

Fiecare Adevăr este Relativ prin raportarea sa la alte Adevăruri şi Absolut prin raportarea sa la pluralitatea de determinanţi ai săi, faţă de care respectivul Adevăr este Unic.

Acest caz a fost explicat de mine în „Logica Coaxiologică” prin Intervenţia Unică a Factorului Creator şi Unic Întâmplător, Intervenţie care prin Unicitatea sa reprezintă şi Adevărul Absolut al lumii noastre.

Bineînţeles că acesta a fost doar un exemplu din infinitatea de alte exemple posibile, fiindcă absolut orice determină şi este determinat pentru a deveni la rândul său un determinant, posedă atât un Adevăr Absolut al său prin care determinantul respectiv este Unic faţă de pluralitatea de determinanţi pe care-i determină, cât şi un Adevăr Relativ al său, fiind şi el la rândul lui un determinant dintr-o altă pluralitate de determinanţi pentru care un alt determinant este Adevăr Absolut la rândul său, deci un determinant unic pentru pluralitatea de determinanţi din care şi acest determinant face parte pentru a fi Unic la rândul său faţă de pluralitatea sa de determinanţi pe care-i va determina.

Astfel fiecare determinant este Unic faţă de pluralitatea de determinanţi pe care-i determină dar în acelaşi timp face şi el parte dintr-o altă pluralitate de alţi determinanţi care şi ei au fost determinaţi la rândul lor de un determinant Unic.

Acest proces ne demonstrează faptul că fiecare Adevăr este atât Adevăr Relativ cât şi Adevăr Absolut, în funcţie de reperul faţă de care se raportează.

Acest lucru ne îndreptăţeşte să afirmăm că fiecare Adevăr care este Absolut este şi Relativ la rândul său, ceea ce Relativizează şi partea Absolută a respectivului Adevăr fiindcă este Absolut doar raportat la un anumit Reper nu şi la altul, iar atunci când devine raportat şi la alte Repere, devine Relativ.

Dacă introducem Totul în ecuaţie, în care se include atât Reperul faţă de care Adevărul devine Absolut cât şi Reperele faţă de care Adevărul nu mai este Absolut, ajungem să realizăm că de fapt NU există sub nici o formă Adevăr Absolut decât numai la nivel de raportare al acestuia, şi atunci la o infinitate de raportări, doar una dintre acestea va putea fi considerată ca fiind o raportare absolută al acelui Adevăr. De ce?

Acest lucru se explică prin faptul că dacă am gândi prin intermediul unui Coeficient Logic un miliard şi unu, şi nu 2, cum este în cazul fiinţei umane, am avea un miliard de raportări relative asupra altor repere şi doar o raportare absolută, iar dacă am gândi la nivelul Coeficientului Logic Infinit, atunci am avea o infinitate de raportări relative (Adevăruri Relative) şi doar o raportare absolută (Adevărul Absolut).

Acest fapt ne demonstrează cât de infim este „procentajul" de absolut al unui Adevăr faţă de procentajul său de Relativitate.

Mai mult decât atât, până şi acel procentaj de absolut al Adevărului respectiv este Relativ în funcţie de alte Repere.

Astfel Adevărul Absolut este şi el un Adevăr Relativ chiar dacă noi îl numim ca fiind Absolut faţă de alte repere, devenind Adevăr Absolut numai şi numai pentru un singur Reper faţă de care acesta se diferenţiază ca fiind Unic.

Acest lucru este cel care stă la baza diferenţierii dintre Finit şi Infinit, dintre simplu şi complex, dintre opuşi dar şi cel care stă la baza Raportărilor ce va precede Determinanţii şi Indeterminanţii Logicii Coaxiologice.

De ce sunt diferenţe atât de mari între „Continuumul Infinit" reprezentat prin *forme combinative*, ale Totului, ale Limbajului Pur Universal şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, reprezentată prin *forme sugestive*?

De ce prin sugestivitate? Are vreo legătură sugestivitatea în sine cu Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale?

Despre *sugestie* aflăm în majoritatea dicţionarelor că este un proces de influenţare a psihicului sau comportamentului unei persoane fără ca aceasta să-şi dea seama de originea acestei influenţe, fără să manifeste spirit independent de **discernământ.**

Nu întâmplător am denumit acele forme ale Coaxiologiei ca fiind *forme sugestive*, şi care reprezintă Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Şi în Coaxiologie sugestia este asemănătoare definiţiei dată până în prezent de filosofia predecesoare Coaxialismului, unde este un proces de influenţare asupra cuiva sau „ceva" fără ca acel „ceva" să-şi dea seama de originea acestei influenţe.

Ce asemănare mai mare poate fi în cadrul formelor sugestive prin care se reprezintă asupra anumitor raportări Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, care deşi este o Conştiinţă Supremă a Totului dar mai ales a Totului din Spatele Totului, **NU** este axată pe Cunoaştere pentru ca acel „ceva „ să cunoască prin a-şi da seama de originea influenţei despre care aminteam adineaori.

Acea Influenţă ne survine nouă oamenilor prin formele sugestive ca fiind Intervenţia, care pentru noi este esenţa Sugestivului, Intervenţie Unică şi Întâmplătoare a Factorului Nostru Creator.

Noi oamenii nu manifestăm spirit independent de **discernământ** referitor la Intervenţia respectivă tocmai fiindcă aceasta precede Destinului ca fiind Intervenţia Unică şi Întâmplătoare.

Se observă cât de bine se înmănunchează acest termen de *sugestibilitate* prin care am definit *formele sugestive* atribuite prin *sugestivul* lor Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale.

Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale este cea care stă la baza Influenţării „Continuumului Infinit" prin intermediul căreia „Continuumul Infinit" este „Continuum" tocmai fiindcă această Influenţare este dată de către Totul care se află mereu în Spatele Totului şi care este Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Această Influenţare se face fără **discernământul** cognoscibil al Totului definit prin „Continuumul Infinit" unde Cunoaşterea este un simplu Cuvânt-Matrice din infinitatea de astfel de Cuvinte-Matrici.

Cum Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale se defineşte ca fiind un Tot alături de „Continuumul Infinit" pentru raportarea la „Continuumul Logic", unde „Continuumul Logic" va fi cel care va „asigura" Spatele acelui Tot devenind el de data aceasta Totul din Spatele Totului, înseamnă că „Continuumul Logic" are discernământ fiindcă se raportează şi la Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii din cadrul „Continuumului Infinit" la fel cum de altfel se raportează şi asupra întregii Expresii Unice a Conştiinţei Pure Universale, ceea ce înseamnă că Totul definit prin Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale este „Cunoscut" şi de către „Continuumul Logic" ca fiind forma supremă a Totului dar şi a Totului din Spatele Totului.

Acest lucru ne determină să înţelegem faptul că orice Funcţie Logică definită prin „Continuumul Logic" al său este o Funcţie care printre alte şi alte infinităţi de atribute ale sale determinate de raportările la infinităţile de Cuvinte-Matrici mai şi CUNOAŞTE fiind o Funcţie Logică care are discernământ!

Astfel orice Logică poate fi definită ca având un discernământ al său în sine şi pentru sine.

Deci Totul care se desfăşoară după o anumită Logică chiar şi faţa noastră se bazează pe un anumit discernământ independent de creierul Omului, discernământ de care Omul nu este conştient, parvenindu-i acestuia pe căi sugestive, dar care este cel ce determină absolut toate conjuncturile de ordin Logic începând cu legităţile care se produc după anumite structuralizări Logice şi până la nivelul celor mai bizare concordanţe sau neconcordanţe dar care se vede clar că au un corelat Logic fiind atribuite unui şir de Eveniment, etc, care survin în viaţa şi experienţele de zi cu zi ale Omului.

Prin urmare orice aranjamente logice au propriul lor discernământ şi nimic din această lume precum şi din toate lumile unde se află suflul divin al „Continuumului Logic" nu se petrece fără discernământ.

În concluzie, "Continuumul Logic" şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale Cunoaşte, doar „Continuumul Infinit" nu Cunoaşte!

Influenţa ei asupra „Continuumului Infinit" este una sugestivă.

Am mai spus de multe ori până acum că Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale nu înglobează Limbajul Pur Universal compus din infinitatea de Cuvinte-Matrici, ci se **raportează** la acestea ca un Tot la un alt Tot.

Această raportare ca un Tot la un alt Tot este raportarea Totului definit prin Limbajul Pur Universal al „Continuumului Infinit" la Totul definit prin Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Această **raportare** este dată de toate Cuvintele-Matrici care se raportează astfel la Expresia Unică definind-o dar şi redefinind-o „Continuum" pe aceasta, iar odată cu redefinirea continuă a Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale se determină o altă raportare care este raportarea „Continuumului Logic" atât la „Continuumul Infinit" cât şi la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Astfel pentru „Continuumul Logic” Totul este atât „Continuumul Infinit” cât şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Deci Totul inlusiv Totul din Spatele Totului formează din nou un Tot pentru care Spatele Totului devine „Continuumul Logic”.

Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale nu numai că se raportează la toate Cuvintele-Matrici ale Limbajului Pur Universal dar în cadrul acestei infinităţi de Cuvinte-Matrici se află inclusiv Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii, iar prin raportarea şi la acest Cuvânt-Matrice al Cunoaşterii putem deduce că Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale **CUNOAŞTE** iar acest aspect ne determină să decidem faptul că sinele ei nu este unul reprezentat prin **forme sugestive întrucât discerne** prin Cunoaştere Totul, definit prin Limbajul Pur Universal al „Continuumului Infinit”.

În concluzie Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale poate fi definită ca elementul ce determină formele sugestive, şi prin urmare pentru noi oamenii atunci când vrem să definim sugestivul acesta va trebui să-l atribuim Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale, cea care determină sugestivul doar că sinele ei nu se defineşte prin sugestie având discernământul datorat raportării la „Continuumul Infinit” în Limbajul Pur al căruia se află şi Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii.

Dacă este o Expresie Unică faţă de Limbajul Pur Universal înseamnă că şi Adevărul care o reprezintă este un Adevăr Absolut faţă de acest Limbaj Pur Universal dar nu şi faţă de alte repere?

Este cât se poate de adevărat că Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale reprezintă faţă de Limbajul Pur Universal, un Adevăr Absolut, dar nu şi faţă de „Continuumul Logic” de exemplu.

Acest Adevăr Absolut raportat la acest Limbaj Pur Universal ne indică faptul că numai astfel Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale poate fi Unică raportată la acest Limbaj Pur Universal, întrucât această Expresie Unică reprezintă Adevărul Absolut al Limbajului Pur Universal faţă de care Limbajul Pur Universal devine relativ.

Sub acest aspect trebuie neapărat să definim conceptul de unicitate şi la acest nivel întrucât el nu mai este definit de către funcţia disjunctivă care intervine şi acţionează asupra Cuvântului-Matrice Unic sau asupra Cuvântului-Matrice Întâmplător, fiindcă această unicitate a Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale nu poate fi preluată din Limbajul Pur Universal pe care-l defineşte odată cu raportarea la acesta.

Prin urmare unicitatea respectivă survine pe cu totul alte căi faţă de cele determinate şi cunoscute până acum, şi anume prin intermediul funcţiei disjunctive care intervine separat asupra fiecărui Cuvânt-Matrice în parte.

Mai mult decât atât fiecare Cuvânt-Matrice este definit de către o determinantă a Adevărului având astfel inclus în propria sa dezvoltare Adevărul său propriu.

Fiecare Cuvânt-Matrice dacă este să-l definim după partea sa matriceală ajungem să determinăm noţiunea însăşi de matrice care prin definţie după cum ne arată orice dicţionar este, un tabel reprezentând valoarea de adevăr al unui enunţ, pe baza valorii de adevăr a elementelor sale componente. De exemplu notând adevărul cu 1 şi falsul cu 0, tabelul:

A	B
1	1
1	0
0	1
0	0

A şi B
1

0
0
0
reprezintă matricea enunţului „A şi B”.

Primele două coloane ale tabelului reprezintă valorile de adevăr ale componentelor, iar a treiea valoarea de adevăr a enunţului ca întreg. În calculul proporţional matricea operatorilor reprezintă tocmai definiţiile lor.

Aceasta este de fapt definiţia universală a unei matrici pe care o putem da noi oamenii pe baza Coficientului Logic 2 al judecăţii noastre atât de limitate.

Absolut orice sistem care are o inerenţă a sa proprie pe baza căruia poate dezvolta un anumit grad de inerţialitate faţă de rigurozitatea sensurilor atât de comune dar şi atât de neînţelese poate fi definit imediat pe baza unui tabel. Acest tabel va fi o raportare continuă la un Adevăr fără de care definiţia sa dar şi calitatea sa inerţială ar deveni nulă.

Spun „inerţialitate” fiindcă absolut orice enunţ care are drept bază de raportare la unul din adevărurile care pot dezvolta alte şi alte adevăruri determinate de acesta poate fi definit ca un tabel care mai ales este un sistem cu propria sa capacitate de regenerare autonomă.

Adevărul în sine este cel care poate da autonomia fiecărui sistem în parte devenind un sistem inerţial, iar prin această inerţialitate, sistemul respectiv nu mai gravitează ca fiind o parte a altui sistem ci devine un sistem de sine stătător tocmai fiindcă este un sistem adevărat.

Oricât de mult am dori să scoatem adevărul din ecuaţia respectivă şi să definim matricea în afară de adevăr ne este imposibil.

Acest lucru înseamnă că orice matrice după cum am mai spus şi în Logica Coaxiologică are drept bază, Adevărul Coaxiologic, care se identifică cu „Continuumul Logic” definind Limbajul Pur Universal („Continuumul Infinit”) şi odată cu acesta Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Faptul că absolut orice Cuvânt-Matrice este definit în dezvoltarea sa de Adevăr înseamnă că la baza acestuia se află Adevărul Coaxiologic.

După cum am mai spus adineaori absolut orice Adevăr poate fi atât Adevăr Relativ cât şi Adevăr Absolut.

Totul depinde de sistemul de referinţă la care se răsfrânge acest Adevăr, şi anume dacă Sistemul de referinţă a unui Adevăr este determinantul Unic al altor sisteme de referinţă care sunt validate fiecare de propriile lor Adevăruri atunci înseamnă că Adevărul Unic pentru toate celelalte Adevăruri va fi Adevăr Absolut pentru acestea, precum toate celelalte Adevăruri vor fi Adevăruri Relative, iar fiecare dintre aceste Adevăruri Relative devenind la rândul lor, Adevăruri Absolute pentru alte sisteme de referinţă faţă de care acestea sunt unice.

În cazul de faţă din exemplul cu Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, aceasta este în calitatea sa de sistem de referinţă definit de către un Adevăr Unic ce devine implicit Adevăr Absolut pentru Limbajul Pur Universal.

Astfel Adevărul Absolut nu este definit ca un Adevăr care aparţine numai şi numai Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii ci şi altor sisteme şi structuralizări, doar că acestea apar abia în această carte definite ca atare în funcţie de Adevăr.

Prin urmare Adevărul Absolut nu este un Adevăr în adevăratul sens al Cuvântului, cum ar fi Adevărul Coaxiologic de exemplu, ci mai degrabă este o caracteristică particulară a Adevărurilor.

Prin urmare absolut orice Adevăr în parte poate să fie atât Adevăr Absolut cât şi Adevăr Relativ.

Este trist pentru noi oamenii care avem o judecată atât de limitată bazată pe mereu deplânsul Coeficient Logic 2 că nu putem cunoaşte şi altfel de Caracteristici de Stare ale Adevărurilor, în afară de cele două caracteristici şi anume : Relativitatea şi Absolutul care se definesc prin multilateralitate în cadrul relativităţii şi unicitate în cadrul absolutului.

Dacă am raţiona pe baza altor Coeficienţi Logici în faţa ochilor minţii noastre ar apare alte şi alte Caracteristici de Stare ale Adevărurilor care ar fi din ce în ce mai minunate şi care ne-ar integra într-o realitate din ce în ce mai fantastică.

<u>În concluzie orice Adevăr este un Adevăr Relativ dar şi Absolut în acelaşi timp.</u>

<u>Fiecare Adevăr este Absolut pentru Reperele faţă de care acesta este Unic şi Relativ pentru Reperele faţă de care acesta nu este Unic.</u>

Adevărul Relativ care pentru noi oamenii este Adevăr Absolut, este Intervenţia Factorului Creator şi Unic Întâmplător.

Nici un Adevăr Absolut nu poate fi Trunchiat, deci împărţit în mai multe părţi, unde fiecare astfel de Trunchi al Adevărului Absolut să fie o fărâmă din acesta, întrucât fiecare astfel de Trunchi este un alt Adevăr în sinea lui, care este atât Adevăr Absolut pentru Reperele faţă de care acesta este Unic cât şi Adevăr Relativ pentru Reperele faţă de care acesta nu este Unic.

Adevărul Absolut trebuie să fie Unic întotdeauna pentru Reperele faţă de care acesta este Absolut întrucât faţă de acele Repere Adevărul Absolut NU poate fi împărţit în Adevăruri Absolute mai mici, şi astfel divizat să putem vorbi de mai multe Adevăruri Absolute fiindcă în acest caz fiecare Adevăr Trunchiat din Adevărul Absolut are un alt determinant al său şi prin urmare este un alt Adevăr după cum am mai repetat adineaori şi nicidecum nu este o parte din Adevărul Absolut care nu poate fi trunchiată.

Prin urmare NU putem vorbi despre mai multe Adevăruri a căror sumă să determine Adevărul Absolut iar fiecare astfel de parte din Adevărul Absolut să fie un Adevăr care să reflecte „parţial" Adevărul Absolut.

Nimic mai fals decât acest lucru, fiindcă orice Adevăr Absolut nu poate fi Trunchiat, întrucât Adevărul Absolut este Adevăr Absolut numai şi numai faţă de Reperele pentru care acesta este Unic!, devenind Adevăr Relativ pentru toate celelalte Repere faţă de care acesta nu este Unic.

Fiecare Adevăr în parte este atât Adevăr Absolut cât şi Adevăr Relativ.

Diferenţa dintre Absolut şi Relativ constă în modul de raportare al acestuia la anumite Repere.

Reperele faţă de care Adevărul este Absolut sunt Repere pentru care acest Adevăr este determinantul Unic şi suprem a Tot şi a Toate cum este Intervenţia Factorului Nostru Creator.

Din această Intervenţie, precum din acest determinant Unic şi suprem izvorăsc raportat la Reperele respective toate celelalte Adevăruri Relative, dar numai şi numai raportat la Reperele respective faţă de care respectivul Adevăr este Unic devenind astfel Absolut.

Toate celelalte Adevăruri care se vor raporta la Reperele respective nu vor mai fi Unice ci vor fi Relative în funcţie de anumite împrejurări care decurg de la raportarea a mai multor Adevăruri unde fiecare Adevăr în parte devine o posibilitate.

Astfel fiecare Adevăr Relativ, oricât de nesemnificativ ni s-ar părea este şi un Adevăr Absolut pentru Reperele faţă de care acesta este Unic.

Întrebarea care se pune este de ce pentru noi fiecare Adevăr nesemnificativ sau chiar de o semnificaţie colosală nu este Unic chiar dacă nu este Adevăr Absolut ci Adevăr Relativ?

După cum am mai spus fiecare Adevăr Relativ este şi Adevăr Absolut raportat la alte şi alte Repere diferite de noi oamenii.

Dacă Intervenţia Factorului Creator este un Adevăr Absolut pentru noi oamenii, această Intervenţie raportată la alte şi alte Repere este un Adevăr Relativ deci nu este un Adevăr Unic fiind Relativ.

Doar Adevărul Absolut este un Adevăr Unic.

Chiar dacă şi Adevărul Absolut al nostru NU este Unic decât pentru noi oamenii sau Reperele similare cu noi, înseamnă că fiecare Adevăr Relativ are atât partea sa Unică pentru Reperele faţă de care este Adevăr Absolut dar şi partea sa Relativă pentru Reperele faţă de care este Adevăr Relativ.

Nu degeaba fiecare Adevăr este şi pentru noi oamenii Unic în felul său.

Acest „Unic în felul său” ne indică duplicitatea fiecărui Adevăr în parte, duplicitate prin care acesta poate fi atât Adevăr Absolut cât şi Adevăr Relativ, totul depinzând de Reperele asupra cărora se raportează.

Faptul pentru care un Adevăr Absolut trebuie să fie Unic pentru Reperele sale faţă de care acesta este Adevăr Absolut se datorează raţionamentului prin care orice Adevăr care nu determină prin raportarea la el toate celelalte Adevăruri Relative NU este un Adevăr Absolut.

Ce anume putea determina toate celelalte Adevăruri Relative decât Intervenţia Unică şi Întâmplătoare a Factorului Creator de unde a pornit propria noastră lume?

Dacă o parte infimă din toate celelalte Adevăruri Relative ar fi fost determinate „dinainte” de Intervenţia Factorului Nostru Creator atunci această Intervenţie NU ar fi fost Unică întrucât alături de aceasta ar mai fi Intervenit şi alţi determinanţi la fel ca şi ea, prin urmare Intervenţia Nu ar fi putut fi raportată la noi oamenii, la Adevărul nostru Absolut, fiind relativizată de către raportarea la celelalte Adevăruri care ar fi Intervenit odată cu ea şi astfel nu am fi putut să-i dăm acest aspect de Absolut.

Prin înţelesul său, Absolutul înseamnă în primă instanţă Totul, iar atunci când vorbim de Adevărul Absolut acesta trebuie să includă în cadrul său Totul, respectiv să determine la rândul său toate celelalte Adevăruri fiindcă Nu poate să le includă întrucât am mai demonstrat adineaori că orice Adevăr Trunchiat nu poate fi parte din Adevărul Absolut fiindcă acesta ori este Întreg ori nu este deloc.

Adevărul Absolut nu include toate celelalte Adevăruri a căror sumă este tocmai Adevărul Absolut.

NU în nici un caz!

Adevărul Absolut determină prin sinele său Întreg şi indivizibil toate celelate Adevăruri prin raportarea sa la anumite Repere exterioare Adevărului Absolut în sine, fiindcă toate celelalte Repere faţă de care Adevărul respectiv este Adevăr Absolut sunt Repere unde fiecare astfel de Reper în parte este definit printr-un Adevăr Relativ care se raportează Adevărului Absolut definit şi el ca Reper Unic faţă de toate celelalte Repere, Reper Unic care determină prin Unicitatea sa toate celelalte Repere.

Acest Reper Unic al Adevărului Absolut în cazul omului este Intervenţia Factorului Nostru Creator.

Intervenţia Factorului Nostru Creator determină toate celelalte Repere ale lumilor faţă de care Intervenţia devine Unică şi Întâmplătoare.

Astfel Adevărul Absolut al Omului este un Adevăr Absolut Unic şi Întâmplător, iar toată Logica Omului este o Logică unde, datorită Adevărului Absolut la care aceasta se raportează îi dă caracterul de a considera Unicul şi Întâmplătorul ca aparţinând Absolutului.

Aceasta este Logica considerată de Om ca fiind cea care stabileşte regula jocului dintre el şi Adevărurile la care acesta se raportează.

Este o Logică a Omului diferită de Logica Coaxiologică unde sunt o infinitate de Adevăruri Absolute precum sunt o infinitate de Adevăruri relative fiindcă fiecare Adevăr Absolut este şi Adevăr Relativ.

Logica omului este folosită ca o Logică ce devine o conştiinţă a Limbajului Universal de către Husserl şi de aici porneşte fenomenologia, pe când la mine aceasta este doar o Logică a Omului şi nicidecum Logica Coaxiologică pentru care Logica

respectivă a omului nu mai are nici o relevanţă fiind bazată pe Cunoaştere iar Cunoaşterea la rândul ei este un simplu Cuvânt-Matrice din infinitatea de alte Cuvinte-Matrici ale „Continuumului Infinit”.

În concluzie Adevărul Absolut nu poate fi împărţit în mai multe Adevăruri, precum suma mai multor Adevăruri nu va fi niciodată Adevărul Absolut fiindcă toate acele Adevăruri au fiecare în ele propriul lor Adevăr Absolut precum au propriul lor Adevăr Relativ, care se datorează Reperelor asupra cărora se raportează.

Dacă luăm de exemplu planeta Terra, şi o considerăm prin absurd că ar fi Adevărul Absolut, iar o furnică care trăieşte pe această planetă ca fiind un Adevăr Relativ, la fel ca şi un elefant. În calitate de Repere atât elefantul cât şi furnica sunt două Repere care fac parte din Marele Reper care este planeta Terra.

Sunt de acord că suma acestor Repere, alcătuită din toate plantele, animalele, oamenii, etc, alcătuiesc Reperul (sistemul) denumit planeta Terra. Faptul că toate aceste Repere sunt fiecare în parte un Adevăr Relativ în afară de planeta Terra pe care prin absurd în acest exemplu o considerăm a fi un Adevăr Absolut este la fel de adevărat.

Atunci de ce suma acestor Adevăruri Relative care sunt totalitatea plantelor, animalelor, oamenilor, etc, NU alcătuieşte Adevărul Absolut care este planeta Terra în exemplul de faţă, odată ce în calitate de elemente ale acestui sistem fac parte din marele Reper care este planeta Terra?

Toate acestea se datorează faptului că orice Adevăr este definit ca fiind o raportare la un anumit Reper.

Totalitatea plantelor, animalelor, oamenilor din cadrul planetei Terra care este un alt Reper, sunt Adevăruri Relative, raportate la planeta Terra.

Dar să nu uităm că fiecare Reper alături de faptul că este un Adevăr Relativ mai este şi Adevăr Absolut.

Astfel furnica în calitate de Reper face parte din Reperul (sistemul), care este planeta Terra, dar doar în calitate de furnică (Adevăr Relativ) şi nu şi de Adevăr Absolut, deci de parte din planeta Terra, întrucât Adevărul Absolut al furnicii este altul, diferit de cel al planetei Terra. Şi totuşi dacă furnica face parte în calitate de Reper din sistemul care este planeta Terra de ce nu face parte şi Reperul furnică definit ca Adevăr Relartiv din Adevărul Absolut care este planeta Terra?

Una este Reperul care poate să facă sau să nu facă parte dintr-un sistem şi alta este Adevărul Absolut şi Adevărul Relativ. Adevărul Absolut al furnicii nu va putea fi niciodată parte din Adevărul Absolut al planetei Terra, fiindcă astfel acelaşi Adevăr Absolut ar deveni împărţit în mai multe părţi, şi întrebarea ar fi care este partea cea mai absolută şi care nu.

Nu există aşa ceva. Furnica va fi mereu doar un Adevăr Relativ faţă de Adevărul Absolut al Terrei de exemplu, neputând face niciodată parte din Adevărul Absolut al Terrei care este Unic, precum Unic este şi Adevărul Absolut al furnicii şi asta în pofida faptului că furnica face parte în calitate de Reper din Reperul (sistem) care este Terra.

Atunci când susţinem Adevărul despre planeta Terra, nu privim această planetă ca fiind un sistem cu furnici, oameni, animale, ci o privim ca un Tot, ca o planetă, iar dacă vrem să vedem ce alte Repere se află în acest sistem care este planeta Terra, şi ea Reper la rândul ei, va trebui să considerăm ca fiind adevărat fiecare Reper din cadrul planetei în parte.

Atunci când afirmăm Adevărul despre furnică ne raportăm strict la furnică şi nu şi la planeta Terra, urmând să ne raportăm la planeta Terra abia în momentul când vrem să ştim unde trăieşte furnica şi în cele din urmă ajungem la această planetă.

Deci ajungem aici, raportând Adevărul despre faptul că furnica există ca atare, la planeta Terra care este unul din Reperele la care furnica se raportează în calitate de Reper, ceea ce-i dă calitatea de Adevăr Relativ faţă de Adevărul planetei Terra.

Adevărurile Relative pot fi incluse unele în altele sau pot fi împărţite sau adunate faţă de Adevărurile Absolute despre care am demonstrat că nu se poate acest lucru?

Nici Adevărurile Relative nu pot fi împărţite fiindcă orice Adevăr care este Trunchiat are un alt determinant, prin urmare nu putem vorbi niciodată de suma unor Adevăruri Relative care se determine un alt Adevăr Relativ, datorită faptului că indiferent câte Adevăruri sunt şi indiferent dacă acestea sunt Relative (pluralitatea) sau Absolute (unicitatea), ele definesc întotdeauna unul şi acelaşi determinant şi niciodată altul!

Cum nu pot defini alţi determinanţi în cazul Adevărurilor Relative când acestea definesc tocmai pluralitatea?

Prin faptul că Adevărurile Relative definesc pluralitatea, nu înseamnă că sunt mai multe Adevăruri Relative care definesc acelaşi determinant, ci mai multe Adevăruri Relative care definesc fiecare în parte un determinant raportat la un singur Adevăr Absolut care şi el defineşte determinantul său.

Diferenţierea dintre Adevărurile Relative şi Adevărul Absolut NU constă în faptul că determinanţii Adevărurilor Relative se includ sau se încadrează în Adevărul Absolut, ci în faptul că determinanţii Adevărurilor Relative *se raportează la un singur determinant* care pentru acestea este Adevăr Absolut, precum fiecare astfel de determinant al Adevărurilor Relative este şi el la rândul său un determinant pe care alte Adevăruri Relative îl consideră Adevăr Absolut.

În concluzie nici un Adevăr indiferent că este Absolut sau Relativ nu poate fi Trunchiat fiindcă dacă am considera la absurd că este Trunchiat ar fi un alt Adevăr având un alt determinant.

Şi exemplul cu furnica ne arată clar faptul că atunci când ne *raportăm* la furnică ne *raportăm* la Adevărul acesteia, la faptul că furnica există, că are anumite calităţi, înfăţişare, etc, şi abia *apoi o putem raporta Terrei,* şi în *nici un caz, atunci când ne raportăm la Adevărul care este Terra, nu ne va apărea în faţă furnica, ci Terra în calitate de planetă.*

Nici un Adevăr nu poate fi împărţit, precum suma mai multor Adevăruri nu determină niciodată un alt Adevăr, fiindcă fiecare Adevăr este atât Adevăr Absolut cât şi Adevăr Relativ, iar niciodată nu va putea fi o sumă din mai multe Adevăruri Absolute fiindcă fiecare astfel de Adevăr Absolut implică Totul!

Adevărurile nu se divid şi nu se adună ci se raportează, unul la altul fiindcă ele sunt mereu, etern, neschimbate!

Fiecare Determinant este atât un Adevăr Absolut cât şi un Adevăr Relativ.Determinantul este un Adevăr Absolut când determină la rândul său alţi Determinaţi care devin Determinanţi, şi este Adevăr Relativ când acesta este un Determinat al altui Determinant.

Atunci când Determinantul respectiv în calitate de Adevăr Absolut, deci de Determinant care determină proprii lui Determinaţi, se raportează la propriul său Determinant faţă de care este Determinat,atunci acesta este un Reper faţă de Determinantul său, fiind o raportare a Determinantului în calitate de Adevăr Absolut la un Determinat al său care este privit tot în calitatea sa de Adevăr Absolut, deci de Determinant care are proprii săi Determinaţi, şi nu de Determinat al propriului său Determinant,fiind astfel un Adevăr Relativ.

Prin urmare, Determinantul va fi întotdeauna Adevărul Absolut şi Determinatul, Adevăr Relativ.

Întotdeauna, Determinantul va determina mai mulţi Determinaţi unde fiecare la rândul lor vor deveni Determinanţi.

Astfel Determinantul (Adevărul Absolut) va determina mai mulţi Determinaţi (Adevăruri Relative).

Atunci când raportăm doi Determinanţi de fapt raportăm două Adevăruri Absolute care devin Repere unul faţă de altul.

Atunci când raportăm doi Determinaţi, raportăm două Adevăruri Relative care devin Incluse în Reperele propriilor lor Determinanţi sau Adevăruri Absolute, dar tot în funcţie de propriile lor Adevăruri Absolute, deci de Repere prin care ele sunt Determinanţi la rândul lor.

Astfel orice raportare a doi sau mai mulţi Determinanţi cât şi a doi sau mai mulţi Determinaţi precum între un Determinat şi un Determinant sau între un Determinant şi un Determinat se realizează numai şi numai prin raportarea a ceea ce înseamnă fiecare în calitatea sa de Determinant faţă de proprii săi Determinaţi, deci de Adevăr Absolut.

Cum toţi Determinanţii au proprii lor Determinaţi, iar Determinaţii proprii lor Determinanţi prin faptul că Determinaţii lor devin Determinanţi, înseamnă că fiecare Determinant este la nivel Infinit, Totul în Tot precum fiecare Determinat este Totul în Tot şi astfel se întregeşte Teoria Totului etern şi a Totului etern din Spatele Totului.

II.3. STAREA DE CONCEPŢIUNE ÎN COAXIOLOGIA FENOMENOLOGICĂ

II.3.1.CAPITOLUL I
PRINCIPIILE STĂRII DE CONCEPŢIUNE

Cel mai important lucru din întreaga mea filosofie este tocmai această Stare de Concepţiune, care reflectă cel mai important răspuns al celei mai importante întrebări a filosofiei, şi anume: - Care este originea Totului, dar mai ales ce anume este acest Tot?

Prin urmare voi enunţa Principiile Stării de Concepţiune la care am meditat intens şi pe care le consider ca fiind cele mai apropiate de Adevăr din punctul de vedere al condiţiei mele de fiinţă umană care gândeşte cu un Coeficient Logic 2, de genul bine-rău, frumos-urât, etc.

Principiile Stării de Concepţiune:

1)Principiile Stării de Concepţiune devin implicit Principiile Stării de Concepţiune a Coaxialismului, devenind şi continuarea Principiilor Coaxialismului, care trec de frontiera Oglinzii Semantice Infinite a Cunoaşterii. Astfel Dumnezeu este Starea de Concepţiune care posedă Domeniul Deistic.

2)Orice Întâmplare devine Neîntâmplătoare, dacă o precedă o alta.

3)O Întâmplare nu se poate produce decât o singură dată printr-un singur Eveniment.

4)Întâmplarea Întâmplătoare sau Întâmplătorul este Creaţia, atribuită numai Factorilor Creatori. Astfel Numerologia este Creaţie.

5)Creaţia se produce doar o singură dată prin Întâmplare, fiind peste tot în Cunoaştere.

6)Tot ce urmează Întâmplătorului (Creaţiei), este Întâmplarea Neîntâmplătoare.

7)Întâmplarea ce are un precedent în Creaţie devine Neîntâmplătoare fiind : Destin.

8)Odată cu Destinul, Starea de Concepţiune se delimitează de Creaţia sa, devenind „Continuumul Infinit” din Creaţie, şi nu cel de dinaintea Creaţiei, astfel Dumnezeu este peste Tot şi Nicăieri, fiind prin Creaţie şi celor de dinaintea Creaţiei cel ce determină printre altele şi Destinul cunoscut de Elementul Primordial al Cunoaşterii dintotdeauna şi înainte de Tot pentru a fi Element Primordial Cunoaşterea, Cuvânt şi Simbol în Tot-Nesfârşit, o cauză a Contradicţiei, ce va determina printre altele din Infinit: Creaţia sau antecamera Destinului.

Creaţia nu se supune Destinului fiind o singură dată, o Întâmplare Întâmplătoare, pe când Destinul se supune Creaţiei fiind o Întâmplare Neîntâmplătoare.

Orice Întâmplare în Cunoaştere devine Întâmplătoare (Creaţie) dacă nu are precedent şi Neîntâmplătoare (Destin), dacă are precedent.

Orice Întâmplare ca Element Primordial nu poate fi decât una singură, un Singur Cuvânt din Limbajul Pur Universal, care nu poate fi nici Întâmplător şi nici Neîntâmplător fiindcă nu se subordonează sau reflectă în vreun fel sau altul în Elementul Primordial al Cunoaşterii, devenind doar Elementul Primordial al Întâmplării.

9)Dumnezeul Omului este Elementul Comun care i-a dat acestuia înfăţişarea sa, precum Dumnezeul altor fiinţe sunt Elementele Comune ale acestora.

Toate aceste Elemente Comune ale fiinţelor sunt Tipologice faţă de Elementul Primordial al Cunoaşterii, întrucât Elementele lor Primordiale (Sinele fiinţelor) sunt Atipologice faţă de Elementul Primordial al Cunoaşterii în lumile căreia se reflectă şi astfel reflectarea se face doar prin intermediul unui Element Comun, care devine Tipologic şi intermediar totodată faţă de celelalte două Elemente Primordiale, al Cunoaşterii şi al Sinelui ce sunt Atipologice între ele.

10)Dumnezeul Omului sau ale Fiinţelor se reflectă în lumile Creaţiei ale Factorului Primordial, ale Factorilor Creatori şi Unic Întâmplători şi ale Factorului Nostru Creator şi Unic Întâmplător care prin esenţa sa creaţională devine Creatorul în lumile unde Dumnezeul fiecărei fiinţe în parte (Elementul Comun) îşi reflectă propria Sa Tipologie.

Astfel Dumnezeu ne parvine prin Creaţia Factorului Nostru Creator ca fiind un Dumnezeu Creator, fără ca Omul să poată desluşi concret legătura Tipologică a sa cu Creaţia, Dumnezeul Omului se suprapune Factorului Creator devenind Dumnezeu al Omului Factorul Creator care îi dă de asemenea Tipologiei umane sens prin Creaţie. Creaţia producându-se doar o singură dată ceea ce-i urmează nu este nimic altceva decât o privire a unei porţiuni sau alta a acestei Creaţii prin intermediul Oglinzii Infinite a Cunoaşterii şi implicit a Iluziei date de aceasta.

Creaţia odată Creată va face loc Destinului, care nu poate Crea decât arăta (reflecta, oglindi, conştientiza sau discerne) Creaţia printr-un mod sau altul.

11)La originea Totului se va afla Prima Analogie: Orice Element Primordial se află întotdeauna localizat ÎN Infinit şi niciodată ÎN exteriorul său, fiindcă dacă atribuim

Infinitului Primordial Noţiunea de TOT, şi numai din acest punct de vedere, niciodată un Element Primordial nu va putea fi în afara Totului prin care şi acesta se identifică în cele din urmă.

Astfel apare Prima Analogie sau Analogia Totului.

Astfel fiecare Element Primordial va trebui să se regăsească sau să se afle în Toate celelalte Elemente Primordiale, chiar dacă sunt Atipologii între acestea, reflectarea se va face printr-un Element Primordial Comun care va avea dubla calitate de Tipologie față de cele două Elemente Atipologice între ele.

Doar Elementele Tipologice între ele se pot regăsi unele în altele.

12)Fiecare Element Primordial este un Cuvânt care are un Înţeles şi un Simbol al său, care se reflectă cum este în cazul Cunoaşterii care şi ea este un asemenea Cuvânt, sau se regăseşte, în cazul când nu se interpune Cunoaşterea, în cadrul altor şi altor Înţelesuri şi Simboluri formând Conştiinţa Pură Universală clădită pe Cuvintele Limbajului Pur Universal.

13)Conştiinţa Pură Universală nu are nici o legătură sub nici o formă posibilă sau imposibilă cu Logica, aceasta din urmă fiind un simplu instrument folosit de Iluzia Cunoaşterii, prin urmare Conştiinţa Pură Universală nu se bazează pe Logică sub nici o formă şi nici pe Cunoaştere decât în măsura în care aceasta este un simplu Element Primordial, deci un simplu Cuvânt, din infinitatea de Cuvinte ale Limbajului Pur Universal.

14)La originea Totului văzut numai şi numai prin prisma Cunoaşterii mai urmează alte două Analogii care sunt: A DOUA ANALOGIE SAU *ANALOGIA CUNOAŞTERII,* unde în acest Tot apare Semanticul, Asemanticul şi Periodicul ca urmare a Lipsei din Semantic care din punct de vedere al Cunoaşterii ţine loc de Tot. Este valabilă doar în cadrul Elementului Primordial al Cunoaşterii.

A TREIA ANALOGIE: Cea de-a treia Analogie este Analogia Denunţului Predestinatoriu, care implică succesiunea Evenimenţială şi bineînţeles duplexul Eveniment-Fenomen.

Aceste trei Analogii sunt motorul care duce la dezvoltarea tuturor Universelor Cunoaşterii, ele fiind urmate de o infinitate de alte şi alte Analogii dar raportate la alte nivele din punct de vedere structural. Şi aceasta este valabilă numai în cadrul Elementului Primordial al Cunoaşterii.

15)Regula Analogiilor este: O Analogie o determină întotdeauna şi necondiţionat pe alta la infinit structuralizând Infinitul.

La originea Totului dar numai şi numai din punct de vedere al Cunoaşterii, se află Regula celor trei Analogii şi anume: O Analogie o determină întotdeauna şi necondiţionat pe alta la infinit structuralizând Infinitul care se defineşte prin cele trei Analogii, prin Tot, Semantic, Asemantic, Periodic şi Denunţ, iar Denunţul Predestinează Totul în Oglinda Cunoaşterii, reflectând Elementele Cunoaşterii de Dinaintea Sa!

Infinitul în Cunoaştere apare întotdeauna sub formă de Oglindă a Infinitului.

Infinitul în afara Cunoaşterii este total diferit faţă de cel din cadrul său, întrucât nu mai are doar caracteristicile: Semantic, Asemantic sau Periodic, ci şi altele.

16)La originea Totului va fi Întotdeauna Totul din spatele Totului, fiindcă Totul nu poate fi Nesfârşit precum Nesfârşitul Tot, dar tocmai Totul-Nesfârşit determină Contradicţia.

17)Contradicţia Tot-Infinit stă la baza „Continuumului Infinit”.

18)Caracteristicile „Continuumului Infinit” sunt baza a Tot şi a Toate. Acestea sunt: Funcţia Asimptotică, Reperul Negaţiei, Structuralizarea şi Nedefinirea.

19)Caracteristicile Stării de Concepţiune vor fi întotdeauna aceleaşi cu caracteristicile „Continuumului Infinit” şi ale Elementelor Primordiale, care prin reflectarea acestora unele în altele determină noi şi noi caracteristici, cum ar fi în cadrul Elementului Primordial al Cunoaşterii, Semanticul (Oglinda Semantică a Infinitului), Asemanticul sau Periodicul.

20) Cuvintele Limbajului Pur Universal pot fi reflectate şi CUNOSCUTE prin intermediul Matricei Noastre care este Matricea Elementului Primordial al Cunoaşterii care şi EA la rândul său este un Cuvânt din acest Limbaj Pur Universal.

21)Dacă Cuvintele Limbajului Pur Universal care sunt şi Elemente Primordiale şi Matrici în acelaşi timp, NU ar fi Cunoscute prin intermediul Matricei Noastre a Cuvântului şi Elementului Primordial al Cunoaşterii deci Matricea Noastră NU ar mai fi sursa acestor Cuvinte independente de Ea, necreate de Ea, repet, termenul de sursă indică doar modul prin care provin aceste Cuvinte şi nu ce anume le creează, acestea nu ar mai aparţine Limbajului Pur Universal dat de această Matrice a Cunoaşterii. Limbajul este un apanaj al Cunoaşterii.

Astfel Limbajul Pur Universal văzut prin intermediul celorlalte Matrici-Cuvinte-Elemente Primordiale poate să nu mai fie perceput în calitate de Limbaj Pur Universal ci de Forme de Expresie Matriceale.

Aceste Forme de Expresie Matriceale sunt echivalentul Limbajului Pur Universal dar văzut prin intermediul altui Cuvânt al acestui Limbaj Pur Universal, diferit de Cuvântul Cunoaştere.

22)Formele de Expresie Matriceale, asemeni Limbajului Pur Universal au aceleaşi caracteristici de provenienţă, referitor la cele patru caracteristici de bază ale Totului-Nesfârşit, înglobează aceeaşi EXPRESIE (Conştiinţă Pură Universală sau Stare de Concepţiune) în totalitatea lor, deci se poate folosi în continuare terminologia de Limbaj Pur Universal iar pe aceea de Forme de Expresie Matriceale doar în cazul când trebuie făcută o distincţie netă între Cuvântul Cunoaştere ca Element Primordial şi dezvoltarea sa Matriceală şi celelalte Matrici sau Cuvinte ale Limbajului Pur Universal.

Am afirmat că fiecare Factor Creator este un Cuvânt al acestui Limbaj Pur Universal. Aşa şi este, doar că este un Cuvânt al Limbajului Pur Universal prin şi în INTERMEDIUL CUNOAŞTERII ceea ce nu este tot una cu un Element Primordial fiindcă în cadrul Matricei Noastre doar Cunoaşterea este Unicul Element Primordial, de fapt fiind tocmai Matricea Noastră, care dezvoltă la rândul ei Instinctul, Adevărul Absolut şi „EUL” Factorului Primordial.

Factorii Creatori sunt Totalitatea Limbajului Pur Universal văzut prin intermediul Cuvântului Cunoaştere din cadrul acestui Limbaj Pur Universal, astfel Factorii Creatori nu au acelaşi Simbol şi Înţeles cu al Cuvintelor Limbajului Pur Universal pe care le reprezintă prin reflectarea lor în „EUL” Factorului Creator,

fiindcă una este Înţelesul şi Simbolul Cuvântului Limbajului Pur Universal reflectat prin intermediul unei Matrici (CUVÂNT), altele sunt acestea reflectate prin intermediul altor Matrici (CUVINTE), şi altele sunt Înţelesurile şi Simbolurile lor în Sine, nereflectate şi nedeterminate de vreo altă Matrice(CUVÂNT).

23)Limbajul Pur Universal se împarte în două mari grupe, şi anume, în Forme de Expresie Matricească, adică Limbajul Pur Universal unde Cuvintele sunt Elemente Primordiale, care definesc în totalitatea lor Expresia, sau Conştiinţa Pură Universală definită ca fiind şi Starea de Concepţiune, şi printre aceste Cuvinte se află şi Cunoaşterea.

24)Cea de-a doua grupă, este Limbajul Pur Universal Matriceal unde fiecare Matrice în parte fiind un Cuvânt şi un Element Primordial al Formelor de Expresie Matriceale dezvoltă în cadrul lor propriul lor Limbaj Pur Universal, ca rezultat al interdependenţei cu celelalte Cuvinte ale Formelor de Expresie Matricească.

Astfel în cadrul Matricei Noastre, care este Cuvântul Cunoaştere, Formele de Expresie Matricească primesc denumirea de Limbaj Pur Universal, iar Cuvintele acestuia se regăsesc în cadrul Matricei Noastre care este, Cuvântul Cunoaştere şi Elementul Primordial Cunoaştere, în felurite ipostaze, în funcţie de modul cum acestea interacţionează datorită Primei Analogii cu Matricea Noastră, dezvoltând alte şi alte Analogii.

25)Semanticul, Asemanticul şi Periodicul, implicit Lipsa privite ca motor al Cuvântului (Element Primordial, Matrice) Cunoaşterii nu este nimic altceva decât parte din Limbajul Pur Universal Matriceal al Cunoaşterii.

Semanticul, Asemanticul şi Periodicul prin Lipsa generată de interdependenţa dintre acestea nu realizează altceva decât o dezvoltare în cadrul Matricei Cuvântului Cunoaştere, chiar dacă acestea sunt „înainte” de Scop, Instinct şi Adevărul Absolut, ele sunt de fapt esenţa Matricei Noastre, care este Matricea Cunoaşterii, iar Înţelesurile fiecăruia în parte, la fel ca şi simbolurile fiecăruia în parte, respectiv, Semantic, Asemantic, Periodic şi Lipsă, luate ca şi Cuvinte ale Limbajului Pur Universal privit ca Forme de Expresie Matriceale sunt total diferite faţă de ceea ce am stabilit prin şi în Cunoaştere.

Provenienţa sau Originea din perspectiva Matricei Noastre care este tocmai Originea ei, constă tocmai în esenţa acestei Matrici, sau al acestui Cuvânt care este compusă din Semantic, Asemantic, Periodic şi Lipsă, ceea ce-i imprimă acestei Matrici propriul motor de autodeterminare în calitatea sa de Cunoaştere.

26)Prin intermediul interdependenţei Matricei Noastre cu Cuvântul Creaţie, Factorul Primordial, regăseşte în „EUL” său toate Cuvintele a ceea ce Cunoaşterea defineşte Formele de Expresie Matricească ca fiind Limbaj Universal.

În cadrul altor Matrici, (Cuvinte, Elemente Primordiale) Limbajul Pur Universal poate fi definit cu totul altfel faţă de cum îl defineşte Cuvântul-Matrice-Element Primordial: Cunoaşterea.

Toate Cuvintele Limbajului Pur Universal văzute prin intermediul Cunoaşterii sunt Forme de Expresie Matricească fiindcă totalitatea lor implică EXPRESIA, care este în acelaşi timp şi Conştiinţa Pură Universală dar şi Starea de Concepţiune.

De ce acelaşi lucru are trei denumiri?

Normal ar fi o singură denumire pentru a simplifica atât de complicatul proces pe care-l dezbatem.

Cauza constă întocmai în pluralitatea înţelesurilor pe care le are din anumite puncte de vedere atât Expresia cât şi Conştiinţa Pură Universală sau Starea de Concepţiune.

Din punct de vedere al Expresiei, există însemnătatea de enunţ, care devine implicit şi Conştiinţă Pură Universală unde însemnătatea sa capătă alte valenţe, cum ar fi cele de Autopersonalizare a Totului Conştient asupra Nesfârşitului său, de autodeterminare a nedeterminantului Nesfârşit-Terminat, etc, care la rândul lor definesc Starea de Concepţiune.

Pornind de la principiile de bază ale Coaxialismului, nu pot afirma că ceea ce spun este adevărat întrucât nici un Om nu cunoaşte Adevărul Absolut, dar voi încerca să mă apropii pe cât posibil de acest Adevăr, şi mai mult decât atât, de esenţa sa care constă tocmai în Starea de Concepţiune, esenţă care s-a translatat Matricei Noastre încă înainte de a fi Instinctul şi Adevărul Absolut al acestuia, şi de ce să nu o recunosc, Adevărul Absolut al întregii structuri Matriceale nu numai al Matricei Noastre, care este unul şi indivizibil chiar dacă se reflectă la rândul său în toate evoluţiile structurale Matriceale, indiferent de Matrice.

Starea de Concepţiune este definită ca fiind Totul care este necreat în realitate de nimic, care este etern şi totodată întregit prin propria sa eternitate dar şi Totul din Spatele Totului.

Doar noi avem Iluzia Vieţii că suntem ctitorii unei noi şi noi dezvoltări care în realitate nu există. Structural Starea de Concepţiune poate fi definită din punct de vedere al celor mai „prime” elemente, care de fapt înglobează toate celelalte elemente, ca fiind Semanticul, Periodicul şi Asemanticul. Acest TOT este înfăşat mai înainte de toate cu crusta acestor trei elemente ca în cele din urmă să putem privi şi la miezul din „interiorul” lor.

Despre Oglinda Semantică a Infinitului am mai vorbit de atâtea ori până acum în cărţile mele, dar şi despre faptul că Semanticul nu ar fi putut deveni determinat chiar şi de către mintea Omului dacă acesta nu s-ar fi autodeterminat pe sine tocmai prin LIPSA sa , iar această LIPSĂ nefiind altceva decât Asemanticul care reliefează Semanticul.

Cu toate acestea nici Asemanticul ca fiind o Lipsă din Semantic nu s-ar fi putut determina pe sine dacă, decât prin Lipsa sa, ceea ce a determinat Periodicul, ca fiind o Lipsă parte din Semantic şi o Lipsă parte din Asemantic, întrucât Asemanticul este o Lipsă din Semantic iar Periodicul o Lipsă din Asemantic, deci din ambele la un loc. Cu toate acestea Starea de Concepţiune le întruneşte pe toate trei.

Când am folosit termenul de „prime elemente” sau de infinitate, de cochilie sau scoarţă a Totului am făcut-o la modul figurativ, întrucât la acest nivel nu putem vorbi de o structură determinată a Totului, de Numerologie care să succeadă o anume succesiune evenimenţială decât în măsura în care această succesiune evenimenţială este de nivel infinit sau mai corect ar fi infinitezimal, astfel încât la acest nivel orice determinare a succesiunii evenimenţiale prin apariţia a noi şi noi Evenimente, nu este structurată numerologic întrucât la nivel infinit, atunci când Evenimentul 0 se prelungeşte la infinit devine echivalent cu Evenimentul anterior, surclasându-se unul pe altul, unindu-se astfel încât întreaga succesiune evenimenţială să devină unul şi acelaşi Eveniment Primordial.

Prin urmare succesiunea evenimenţială infinitezimală este nimeni alta decât Evenimentul Primordial la care se reduce absolut Totul. Acest aspect se află reflectat distorsionat ce-i drept şi în cadrul Iluziei Vieţii Omului sub forma de Eveniment-Fenomen-Eveniment, care se desfăşoară primind diferite aspecte ideatice în funcţie de Coeficientul Logic 2 al fiinţei umane.

Caracteristica pe care a primit-o Fenomenul este echivalentă cu aceea pe care o întruneşte în cadrul Stării de Concepţiune Evenimentul Primordial, şi anume de reducere la un întreg a întregii game de sucesiuni evenimenţiale, întreg datorat Infinitului.

Starea de Concepţiune include în domeniul său printre altele şi Infinitul. Infinitul este după cum s-a văzut adineaori din perspectiva noastră ca fiinţe umane un întreg care are inclus în interiorul său un şir nesfârşit de succesiuni evenimenţiale.

Odată ce Infinitul este un Întreg acest fapt denotă că nu este singur, întrucât orice Întreg trebuie să devină Întregit de „ceva” anume.

Cine poate da calitatea de întregire a Infinitului, decât partea Asemantică, care nu este nimic altceva decât o Lipsă din Infinit sau mai corect spus din Oglinda Semantică a Infinitului.

Astfel Lipsa din Semantic (Infinit) determină Asemanticul, iar Infinitul (Semanticul) devine determinat ca Întreg tocmai de Lipsa sa, care este Asemanticul, în schimb această Lipsă care este Asemanticul, şi un alt Întreg totodată devine determinat ca Întreg tot de Lipsa sa care de data aceasta este Periodicul, un alt Întreg?

Practic sunt două Infinituri şi o Nesfârşire prin Periodic?

Lucrurile stau pe de o parte, aşa dar nu şi pe de altă parte. Cele două infinituri, Semanticul şi Asemanticul fac parte din Starea de Concepţiune care este titulatura supremă a Totului.

Odată ce sunt două înseamnă că nici unul nu poate fi Infinit faţă de celălalt, întrucât două infinite au întotdeauna o frontieră între ele, fapt care simbolizează cel puţin o finitate la un anumit capăt,iar tot ce este finit la un capăt, poate fi infinit doar la celălalt, dar nu şi dacă întâlneşte o altă Lipsă din el care este Periodicul.

Apariţia Periodicului, consemnează faptul că nici unul dintre cele două, Semanticul şi Asemanticul nu sunt Infinite. Atunci cum poate fi Semanticul Oglinda Infinitului în care se reflectă toate câte sunt dar mai ales toate câte nu sunt?

Revenind la Lipsă, această Lipsă nu este o Lipsă a vreunui alt element, ci tocmai a elementului în sine, fie el Semantic sau Asemantic, deci Lipsa Semanticului este Asemanticul, dar acea Lipsă se află **ÎN** Semantic şi nu afară de acesta.

Astfel Asemanticul se află **ÎN** Semantic şi nu în exteriorul acestuia precum Periodicul se află **ÎN** Asemantic şi nu undeva situat în exteriorul acestuia, mai ales că nici măcar nu poate exista EXTERIORUL Semanticului, întrucât acesta reprezintă absolut Totul.

Astfel se determină Infinitul şi structura elementelor de bază ale acestuia. Odată ce nu există exteriorul Semanticului, înseamnă că nu există nici interiorul său, prin urmare cum poate fi acea Lipsă În Semantic sau Asemantic odată ce exteriorul în sine lipseşte?

Este cât se poate de adevărat că fără exterior nu putem vorbi de un interior al acestuia.

Lipsa în sine reprezintă tocmai faptul că Lipseşte „ceva” din Semantic deci **din** acel „ceva” al cărui exterior lipseşte, iar tocmai Lipsa din „ceva” fără exterior, deci dintr-o altă Lipsă, întrucât Lipsa exteriorului atrage după sine şi pe aceea a interiorului, deci implică o Lipsă Totală, iar Semanticul apare în această fază de Lipsă Totală din care Lipseşte tocmai Asemanticul care-l „însufleţeşte” pe Semantic.

Bineînţeles că acel „însufleţeşte” este cât se poate de figurativ folosit în acel exemplu, întrucât numai de suflet nu poate să fie vorba în cazul de faţă.

Astfel Semanticul în sine este o Lipsă din care lipseşte o altă Lipsă care este Asemanticul, iar din acesta la rândul său lipseşte o altă Lipsă care este Periodicul, alcătuit atât din Lipsa Semanticului cât şi din aceea a Asemanticului.

Prin urmare întrebarea cheie care se cere în acest moment este ce anume determină această Lipsă din Semantic şi pe urmă din Asemantic pentru a le determina pe celelalte două una faţă de cealaltă şi pe urmă şi în funcţie de Periodic?

Poate că aceasta este una dintre cele mai interesante dar şi de bază, întrebări ale întregii filosofii coaxiologice. De la răspunsul acestei întrebări porneşte de fapt întreaga Coaxiologie.

Până acum am determinat că, la nivel Semantic şi Asemantic nu putem vorbi de un exterior anume şi nici de un interior, fiindcă Semanticul se defineşte prin Infinit, iar Infinitul nu poate fi finit, fiindcă în acel caz nu ar mai fi Infinit.

Ştiu cât de copilăresc sună acest răspuns dar el este de fapt unul dintre cele mai grele răspunsuri cu privire la Infinit din întreaga filosofie coaxiologică. De ce?

Adineaori apreciam faptul că atât Semanticul cât şi Asemanticul au o anumită frontieră a finitului între ele care le defineşte şi le desparte totodată.

Foloseam acel „ÎN" interiorul, a „ceva" care de fapt nu are exterior, dar nici interior, atunci cum putem folosi acel „ÎN"? Se poate folosi numai în accepţiunea de a se localiza ca infinitate şi nu la modul propriu de „interior" al acelei infinităţi.

Prin urmare Asemanticul face parte din Infinitatea Semanticului în sine la fel ca şi Periodicul, infinitate „ÎN" care se defineşte pe sine ca Asemantic.

Astfel nu există două sau mai multe infinităţi ci doar o singură infinitate şi anume infinitatea Semanticului, pe care în Coaxialismul, am denumit-o Oglinda Semantică a Infinitului.

Asemanticul este acelaşi Infinit ca şi Semanticul dar se deosebeşte de Semantic prin proprietatea sa diferită de acesta şi anume, tot ceea ce pot eu să afirm cu mintea mea de fiinţă umană este că această proprietate diferită constă în cele din urmă tocmai în faptul că Asemanticul este o Lipsă din Semantic.

Fiind o Lipsă din Semantic nu poate fi Semantic, în sensul că nu poate fi ce are Semanticul ci doar ce-i Lipseşte Semanticului. Odată ce nu este ce are Semanticul ci este ce-i Lipseşte Semanticului, deci are o proprietate diferită în sine a sa, a Asemanticului faţă de Semantic.

Prin urmare şi Periodicul poate la fel de bine să fie definit prin acest mod prin care am definit Asemanticul drept Lipsă din Semantic, doar că mai trebuie adăugat faptul că Periodicul, nu numai că este o Lipsă din Asemantic dar el mai este şi o Lipsă din Semantic, fiindcă Asemanticul la rândul său este o Lipsă din Semantic, şi astfel Asemanticul a transferat prin propria sa Lipsă către Periodic şi Lipsa sa din Semantic.

În acest caz Periodicul este atât ceea ce nu are Semanticul cât şi ceea ce nu are Asemanticul deci este o altă caracteristică diferită.

Aceste caracteristici sunt despărţite de o frontieră între ele şi nu Infinitul în sine este despărţit fiindcă altfel nu ar mai fi Infinit ci ar deveni finit, fiind redus la o anumită limitare.

La nivel de Infinit nu putem folosi nici o limitare.

Nu Infinitul este limitat, ci caracteristicile sale.

Acest lucru înseamnă că Infinitul are doar trei caracteristici de bază cum ar fi Semanticul, Asemanticul şi Periodicul?

Acestea sunt de fapt nişte caracteristici a ceea ce înseamnă Infinitul?

Cu toate acestea, cele trei nu sunt altceva decât însuşirile Infinitului pe care noi în calitate de fiinţă umană, care gândim pe baza Coeficientului Logic 2, le putem deduce, folosind Cunoaşterea, sau ceea ce considerăm noi a fi Cunoaştere, întrucât nu suntem capabili să descifrăm nici măcar un singur opus al Cunoaşterii care pentru noi este Neant, echivalent cu Necunoaşterea, deşi despre Neant am vorbit deja mult mai pe larg într-o altă carte a mea.

Aceste proprietăţi ale Infinitului au într-adevăr o frontieră a lor pentru a se putea departaja una faţă de cealaltă, doar că fiecare sunt unul şi acelaşi Infinit.

De ce am folosit doar aceste trei caracteristici cauzate de Lipsă din cadrul Infinitului, de unde porneşte Întregul Tot, şi nu am folosit şi alte caracteristici ale Lipsei.

Oare Lipsa din Periodic ce ar putea determina?

Se ştie că Semanticul este de fapt Oglinda Infinitului căreia îi lipseşte Asemanticul, iar Asemanticului, Periodicul, dar Periodicului de ce nu-i lipseşte nimic pentru a se putea determina la Infinit?

Deoarece, Semanticul este Oglinda în care se reflectă Asemanticul a cărui Lipsă este Periodicul.

Periodicul este Fenomenul, Semanticul este Oglinda iar Asemanticul Cunoaşterea sau toate opusurile posibile şi imposibile ale acesteia!

Am spus chiar în cartea recent încheiată: Moarte, Neant, Aneant, Viaţă şi Bilderberg Group, că diferenţa dintre un Eveniment şi un Fenomen, constă tocmai în faptul că Evenimentul se produce odată şi pe urmă se succede în cadrul altor Evenimente, pe când Fenomenul, abia începe cu un anumit Eveniment şi se sfârşeşte după o întreagă succesiune evenimenţială, când Fenomenul se întregeşte ca atare, dezvoltând un nou Eveniment care să includă în pântecele său întreaga succesiune evenimenţială petrecută înainte.

Prin urmare Periodicul nu mai poate avea o Lipsă din Sine care să determine o altă caracteristică la fel cum l-a determinat Asemanticul, întrucât această Lipsă defineşte de fapt un nou început, al unui nou Eveniment care face parte din Fenomenul care este Periodicul, care va determina o succesiune evenimenţială şi în cele din urmă se va ajunge iarăşi la un Eveniment ce va îngloba întreaga succesiune evenimenţială produsă datorită Fenomenului.

Fenomenul în sine nu este Cunoaştere, întrucât aceasta aparţine Asemanticului care se oglindeşte în Oglinda Infinitului Semantic.

Cum Cunoaşterea nu este un Fenomen, ea nu se poate supune nici unei logici, fiindcă în acel caz Cunoaşterea şi toţi opuşii săi ar trebui să se supună legităţii unor Evenimente dar mai ales succesiunii evenimenţiale, ceea ce nu se poate şi mai mult decât atât nu are nici o noimă.

Cu toate acestea revenind la întrebarea de adineaori, şi anume de ce sunt doar Semantic, Asemantic şi Periodic, iar Lipsa trebuie să fie din „ceva” fără să poată fi şi din „altceva”, adică în loc de Semantic de ce nu sunt mai multe elemente ca atare din care să lipsească câte „ceva” iar atunci dezvoltarea pe care am realiza-o nu s-ar mai reduce numai la cele trei caracteristici de bază ale Infinitului şi anume, Oglinda, Cunoaşterea şi Fenomenul ci s-ar reliefa în mult mai multe caracteristici?

Chiar dacă la prima vedere îmi vine să accept faptul că, cu cât este mai superior Coeficientul Logic pe baza căruia se gândeşte despre proprietăţile Infinitului, cu atât mai mult vom putea deduce noi şi noi caracteristici Infinitului, prin atribuirea unor noi şi noi parteneri, atât Semanticului cât şi Asemanticului sau Periodicului. Răspunsul meu constă în faptul că o astfel de pistă este total falsă şi am să vă spun de ce.

În primul rând Semanticul este un singur Infinit, care are şi o caracteristică numai a sa care îi aparţine pe lângă Asemantic şi Periodic care deja devin o Lipsă.

Nu are nici o importanţă faptul de a gândi cu un Coeficient Logic mai superior întrucât orice Lipsă dintr-un Infinit este una şi aceeaşi Lipsă, ea nu poate fi atribuită şi unui alt Infinit.

Pe de altă parte a atribui acestei triade alte şi alte caracteristici este ca şi cum ai surclasa Fenomenul faţă de Eveniment şi ai afirma că Evenimentul este cel care poate determina o succesiune de fenomene şi nu Fenomenul cel care poate transforma o succesiune evenimenţială într-un nou Eveniment devenit el însuşi Fenomen.

Mai mult decât atât Periodicul reprezintă Finitul tocmai prin uimitoarele sale caracteristici de Eveniment-Fenomen şi Fenomen-Eveniment.

Caracteristicile de bază ale Infinitului **văzute numai şi numai prin intermediul Cunoaşterii sunt:** Oglinda (Semanticul), Cunoaşterea (Asemanticul) şi opuşii săi infiniţi şi Evenimenul - Fenomen sau Fenomenul - Eveniment al Periodicului.

Suma acestor caracteristici reprezintă Starea de Concepţiune reflectată numai în Cunoaştere, la nivelul Cunoaşterii şi NU Starea de Concepţiune în ansamblul ei. Despre Starea de Concepţiune în ansamblul ei voi vorbi în paginile care urmează şi se va vedea cum Cunoaşterea împreună cu Semanticul, Asemanticul şi Periodicul nu reprezintă decât un

Element Primordial, un Cuvânt, din infinitatea de Elemente Primordial (Cuvinte) ale Stării de Concepţiune în ansamblul ei.

Atenţie, de aici încolo voi înlocui termenul de creaţie cu cel de Concepţiune fiindcă prin creaţie se înţeleg noi şi noi realizări la nivel de Cunoaştere, lucruri, fenomene, evenimente.

În realitate nu este deloc astfel fiindcă toate acestea ne parvin nouă doar datorită dimensiunilor spaţio-temporare ale Iluziei Vieţii.

Totul este, a fost şi va fi la fel de necreat precum avem noi Iluzia Vieţii că este creat!

Revenind la întrebarea ce anume determină această Lipsă din Semantic, în care stau de fapt toate câte sunt dar mai ales câte nu sunt după cum am mai spus până acum.

Lipsa din Semantic este „determinată” spun în ghilimele întrucât cum nimic nu poate fi creat nu poate fi nici determinat, astfel că Lipsa este delimitarea Infinitului de caracteristicile sale?

De ce? Răspunsul constă în opuşii celor trei caracteristici, în primul rând al Oglinzii, respectiv ai infinităţii de opuşi ai Cunoaşterii (Asemanticul) şi ai Evenimentului-Fenomen (Periodicul).

Ceea ce este mai interesant este faptul că Oglinda este tocmai Infinitul în sine.

Ce opuşi poate să aibe Infinitul în sinea lui?

Răspunsul nu ar consta în alte caracteristici ci este mult mai amplu, constând în opuşii caracteristicilor. Astfel Oglinda ar avea un opus al ei, precum şi întreaga infinitate de opuşi ai Cunoaşterii ar avea opuşii lor, dar şi Periodicul, prin Eveniment-Fenomen.

Ce pot fi aceşti opuşi dacă nu sunt caracteristici ale Infinitului din care au pornit toate şi cum anume pot fi ei clasaţi?

Mai înainte de toate prin ce anume percepem noi Infinitul dacă nu prin Cunoaştere?

Dacă Infinitul este perceput prin Cunoaştere înseamnă că şi el în mod implicit este o caracteristică a Cunoaşterii sau doar noi o vedem astfel, fiindcă o altă variantă dată ne este nouă imposibil de pus în practică?

Ce este cert este faptul că nu depinde de Coeficientul Logic 2 Lipsa din Semantic şi nici ceea ce a determinat-o decât în măsura în care este gândită prin prisma acestui Coeficient Logic al fiinţei umane.

Făcând abstracţie de acest lucru şi atribuind faptului că toţi Coeficienţii Logici fac parte din marele domeniu al Cunoaşterii putem afirma că, Cunoaşterea în sine poate avea o tangenţă cu Infinitul, dar nu că ei i s-ar datora faptul că Infinitul se află acolo şi nici a Lipsei acestuia, întrucât am mai spus-o, Infinitul este de fapt Semanticul. Iarăşi am ajuns de unde am plecat fără să aflăm ce anume a determinat Infinitul dar mai ales Lipsa acestuia.

Cunoaşterea este un simplu instrument, foarte complex cei drept la fel ca şi Coeficienţii Logici care o structuralizează, dar nu este un Fenomen-Eveniment care să o propulseze în postura de a „determina” în vreun fel sau altul Lipsa.

Dacă Cunoaşterea (Asemanticul) este un instrument, cum poate fi acest instrument Lipsa din Semantic?

Şi iarăşi revenim la întrebarea ce anume a determinat această Lipsă din Semantic, ca să întrunească în cele din urmă Starea de Concepţiune, alături de Periodic, o altă Lipsă de data acesta din Cunoaştere (Asemantic).

Mai mult decât atât, dacă Cunoaşterea este un instrument al Semanticului deci al Infinitului, cum poate acest instrument să determine la rândul său din sine, noua Lipsă care este Periodicul, şi care devine caracterizat prin duplexul Eveniment-Fenomen?

Ce este un instrument mai înainte de toate. Prin accepţiunea sa instrumentul este o unealtă cu ajutorul căruia se poate determina un anumit Scop.

Această unealtă este folosită de către Semantic (Infinit) pentru a-şi îndeplini Scopul său Semantic, şi anume Evenimentul - Fenomen, iniţial, Evenimentul – Fenomen - Primordial.

Astfel Cunoaşterea (Asemanticul) este doar o stare de translaţie către ceea ce devine Scopul Semantic în sine şi anume Evenimentul-Fenomen.

Cum Cunoaşterea este un paleativ al nostru şi nu putem gândi fără să ne folosim de Cunoaştere şi implicit de către Coeficientul Logic 2, iar acestea sunt un instrument la rândul lor şi pentru Om, înseamnă că Scopul Semantic al Infinitului este **aproape** total diferit de către ceea ce am spus eu aici până acum, întrucât noi percepem acest Scop Semantic ca fiind unul care se poate determina doar cu ajutorul Cunoaşterii.

În schimb nu este aşa, fiindcă şi Cunoaşterea are o infinitate de opuşi, primul ar fi Necunoaşerea iar pe ceilalţi nici măcar nu-i putem localiza în vreun fel sau altul.

În acest caz Scopul Semantic nu mai este Evenimentul - Fenomen (Periodicul) ci unul total diferit. Care este acesta?

Dacă ne vom apropia într-o oarecare măsură de Scopul Semantic al Opuşilor Cunoaşterii şi implicit al Cunoaşterii, vom putea să înţelegem ce anume a determinat Lipsa Semanticului printre care se află şi Cunoaşterea cu toţi opuşii săi infiniţi în calitate de instrument. De ce?

Fiindcă este mult mai lesne să vedem cum anume a fost determinată unealta, cum „arată”, dacă a fost găsit Scopul pentru care a fost făurită. Dar atâta timp cât nici măcar Scopul pentru care a fost făurită nu îl Cunoaştem atunci nici măcar nu ştim ce fel de unealtă este aceasta.

Astfel Lipsa Semanticului este un instrument format din Cunoaştere şi opuşii săi infiniţi. Primul opus infinit al Cunoaşterii este Necunoaşterea.

Necunoaşterea nu înseamnă absolut deloc că nu este o altă tipologie de Cunoaştere, ci doar pentru noi, pentru facultăţile noastre mintale, Necunoaşterea este un fel de „neant” peste care nu se poate trece. De unde putem deduce că şi Necunoaşterea este o altă tipologie de Cunoaştere, este faptul că şi Cunoaşterea ca şi orice de altfel are o infinitate de opuşi.

Prin urmare şi Necunoaşterea are o infinitate de opuşi la fel ca şi Cunoaşterea iar Necunoaşterea este o formă de Cunoaştere pentru infinitatea sa de opuşi printre care şi Cunoaşterea noastră. Astfel toţi aceşti opuşi ai Cunoaşterii sunt o infinitate de tipologii ale Cunoaşterii.

II.3.2.CAPITOLUL II
TIPOLOGIE ŞI ATIPOLOGIE

A afirma despre o tipologie de Cunoaştere că este Cunoaştere faţă de alta şi o altă tipologie de Cunoaştere că este tot o Cunoaştere este iarăşi fals, fiindcă va trebui să ştim ce înţelegem prin tipologia în sine.

Nimic mai mult decât un cumul de caracteristici date unui Element, Eveniment sau Fenomen. Ce sunt toate acestea altceva decât Cunoaşteri cu caracteristici diferite?

Dar dacă tipologiile ar avea în consecinţă opuşii lor, am ajunge la formula de genul: Cunoaştere-Tipologie, Necunoaştere-Antitipologie, etc.

Abia în acest caz vedem că feţele opuşilor Cunoaşterii nu sunt doar nişte simple Cunoaşteri cu caracteristici diferite, ci trebuie să fie opuşi care să posede tipologii diferite.

Aceşti opuşi nu mai sunt nici unul o simplă altă formă de Cunoaştere cum era să credem în rândurile de mai sus şi cum ajunsesem la concluzia de genul orice opus al unei Cunoaşteri este tot o Cunoaştere pentru alţi opuşi din infinitate. Nu şi pentru Cunoaştere. De ce?

Fiindcă atunci când vorbim despre un opus al Cunoaşterii va trebui neapărat să folosim toate căile de atac posibile, respectiv toate noţiunile posibile care pot să determine o diferenţiere opozabilă a actului de Cunoaştere, respectiv a tot ceea ce poate fi opozabil Cunoaşterii, şi aţi văzut că doar dacă mă apropii de tipologie, imediat rezultatul prinde un alt contur, care pentru orice alte structuri în afară de Cunoaştere nu ar fi fost aplicabil dar aici: DA!

Deoarece a vorbi despre un opus al Cunoaşterii afirmi implicit toate posibilităţile posibile care să devină opozabile procesului respectiv.

Deci, Necunoaşterea ca fiind primul opus al Cunoaşterii va avea o caracteristică de Antitipologie, care nu mai este Cunoaştere, fiindcă orice Cunoaştere va avea ca primă caracteristică Tipologia.

Fără o anumită Tipologie nu putem vorbi de Cunoaştere. Ceilalţi Opuşi vor avea caracteristici opuse şi Antitipologiei şi tot aşa la infinit. Ce ne indică acest lucru?

Faptul că, Cunoaşterea în calitate de instrument al Infinitului Semantic este una singură iar toţi ceilalţi opuşi infiniţi ai săi sunt unici fiecare în felul său.

Toate acestea, ne arată, faptul că opuşii atunci când este vorba de Cunoaştere, nu posedă şi anumite tipologii care i-ar putea asocia în vreun fel sau altul, cum este în cazul Existenţei şi al celorlalte Personalizări ale Persoanei.

În cazul Cunoaşterii toţi ceilalţi opuşi infiniţi ai acesteia sunt diferiţi datorită faptului că posedă opoziţie la nivel Tipologic de aceea îi voi denumi Atipologici.

Opuşii Atipologici sunt opuşi Cunoaşterii iar fiecare posedă în parte un invers al Tipologiei Cunoaşterii dar, atenţie, şi al Tipologiei în sine, care nu mai este Tipologie ci denumită generalizat Atipologie.

Astfel în cadrul Stării de Concepţiune intră Semanticul (Infinitul), Asemanticul (Cunoaşterea şi Opuşii Atipologici ai acesteia) şi bineînţeles Periodicul determinat prin duplexul Eveniment-Fenomen.

Care este sensul şi Scopul care a generat Lipsa (Cunoaşterea şi Opuşii Atipologici) a Semanticului (Infinitului)?

În primul rând unul dintre aceştia este Cunoaşterea iar alături de aceasta mai sunt o infinitate de cauze ale fiecărui Opus Atipologic. Conform Coaxiologiei, undeva la infinit, opuşii primesc caracteristici asemănătoare. Oare tot astfel se întâmplă şi în cadrul Opuşilor Atipologici?

Dacă un singur astfel de Opus Atipologic ar avea la infinit caracteristici similare cu un alt astfel de Opus Atipologic ar însemna o apropiere tipologică, ceea ce ar detrona statutul de Atipologic. Acest lucru se desfăşoară conform principiilor Coaxialismului, doar că, fiind vorba despre Atipologii, acestea se vor asocia prin oarecare similitudini la infinit, dar aceste similitudini în cazul Lipsei sau Asemanticului (Cunoaşterea şi Opuşii Atipologici) nu fac nimic altceva decât să întărească şi mai mult caracteristica de bază ale acestora şi anume Atipologia.

Similitudinea la nivel Atipologic denotă o şi mai mare disimilare şi diferenţiere între Tipologic, şi prin urmare numai de asemănare nu poate fi vorba, dar cu toate acestea şi în acest caz şi diferenţierea sau neasemănarea poate consta în asemănare atât timp cât diferenţierea survine ca o caracteristică comună.

Astfel Opuşii Atipologici primesc această caracteristică comună la infinit care se bazează tocmai prin diferenţiere deci atipologie, care devine asemănare la un moment dat.

Deci, Lipsa Semanticului care este Asemanticul constă în Cunoaştere şi Opuşii Atipologici ai acesteia. Astfel alături de Cunoaştere mai sunt o infinitate de alte forme care NU sunt Cunoaştere şi nici nu au nimic în comun cu Cunoaşterea dar nici cu alte astfel de forme ce reprezintă Opuşii Atipologici între ei.

Fiecare astfel de Opus Atipologic este diferit de celălalt.

Şi Cunoaşterea este un astfel de Opus Atipologic faţă de ceilalţi. Infinitul la rândul său cu întreaga sa Semantică se datorează de fapt Opuşilor Atipologici care sunt incluşi alături de cunoaştere în factorul Semantic al Infinitului determinând Oglinda Semantică care nu este valabilă numai pentru Cunoaştere ci şi pentru toţi ceilalţi Opuşi Atipologici, opuşi care se reflectă într-un fel sau altul în această Oglindă la rândul lor.

Până şi termenul de a se „reflecta" trebuie privit ca atare la fel şi cel de „Oglindă", întrucât raportat la Opuşii Atipologici, această oglindă în care se reflectă Cunoaşterea precum şi reflectarea sa devine ambiguu, fiind necesar pentru fiecare Opus Atipologic din infinitatea de astfel de Opuşi Atipologici o denominaţie aparte.

Cu toate acestea Semantica în sine se datorează în primul rând acestor Opuşi Atipologici iar Infinitul luat ca percepţie de către fiinţa umană, implicit lor, vizualizaţi bineînţeles prin spectrul Cunoaşterii.

Astfel Infinitul Oglinzii Semantice vizualizat prin cadrul unui Opus Atipologic nu ar mai fi nici Oglindă şi nici Infinit, el fiind astfel doar datorită Cunoaşterii.

Dacă unul dintre aceşti Opuşi Atipologici ar putea fi determinat de către Cunoaştere, şi bineînţeles de către una din structurile acesteia fie ele chiar şi de nivel al unor Coeficienţi Logici, atunci întreaga structură de Opuşi Atipologici s-ar nărui iar Infinitul ar deveni pe loc mai mult decât Cunoscut.

Acest lucru înseamnă că Oglinda acestui Infinit care este Semanticul bazat pe Opuşii Atipologici se datorează tocmai acestor Opuşi Atipologici la fel ca şi Infinitul.

Aceşti Opuşi Atipologici reprezintă Infinit (Necunoscut) şi Oglindă (Necunoscut) faţă de Cunoaştere.

Astfel Necunoscutul în cazul de faţă implică toţi Opuşii Atipologici care sunt reliefaţi de către Cunoaştere ca fiind Infinit şi Oglindă.

Oglinda Infinitului Semantic sunt aceşti Opuşi Atipologici în care se reflectă doar Cunoaşterea şi niciodată un alt Opus Atipologic pentru a putea deveni Cunoscută.

Prin urmare Cunoaşterea nu ar Cunoaşte fără ajutorul Opuşilor Atipologici, deci fără proprii săi opuşi totali în privinţa actului de Cunoaştere. Astfel Necunoaşterea genaralizată prin Opuşii Atipologici devine Oglindă şi Infinit.

Cauza pentru care Cunoaşterea Cunoaşte se datorează acestei Oglinzi a Infinitului.

Cunoaşterea este numai una din infinitatea de trăsături a fiecărui Opus Atipologic pentru care se află Lipsa Asemanticului.

Prin urmare noi vedem Semanticul ca fiind Oglinda Infinitului tocmai datorită Cunoaşterii.

Dacă nu am percepe Opuşii Atipologici prin intermediul Cunoaşterii ci prin intermediul oricărui alt Opus Atipologic, oare am mai vedea Oglinda Semantică a Infinitului?

Ar mai exista Infinitul?

Cu siguranţă că NU! Infinitul este un rezultat al reflectării Cunoaşterii în Opuşii săi Atipologici.

Dacă procesul nu s-ar mai dezvolta prin intermediul Cunoaşterii ci al unui alt Opus Atipologic, atunci cu siguranţă Infinitul şi Oglinda ar dispărea pe loc. Oare ceilalţi opuşi Atipologici, nu Cunosc?

O astfel de întrebare este deosebit de complicată pentru că a nu Cunoaşte este una şi a folosi alte tipologii pentru actul opus Cunoaşterii este cu totul alta.

Nu vreau să revin la demonstraţiile destul de grele de adineaori, dar chiar dacă absolut totul devine opus chiar şi din punct de vedere tipologic, orice opus implică la un moment dat o formă care chiar dacă este inversă formei comparative ea poate avea inserate în cadrul său tocmai acele caracteristici care să o facă opozabilă şi prin urmare, opozabilitatea ar consta într-o formă ce ar determina prin raportare tocmai opusul la care se raportează în cazul nostru: Cunoaşterea.

Deci, Opuşii Atipologici sunt total opuşi Cunoaşterii dar tocmai ei luaţi în totalitate sunt cei care determină procesul de Cunoaştere prin reflectarea acestei Lipse în Oglinda semantică a Infinitului, fapt care denotă o relaţie de interdependenţă.

Astfel Scopul Lipsei Semanticului este alături de Cunoaştere toţi ceilalţi Opuşi Atipologici.

Noi nu Cunoaştem acest Scop decât prin intermediul Cunoaşterii pentru care toţi opuşii Atipologici reprezintă Oglinda Semantică a Infinitului, iar Scopul este de a Cunoaşte Oglinda Semantică a Infinitului.

Dacă am „vedea" prin intermediul altui Opus Atipologic, să nu uităm că şi Cunoaşterea este unul dintre aceştia, atunci Scopul Lipsei Semanticului care este Asemanticul, nu ar fi Oglinda Semantică a Infinitului şi implicit nici Infinitul.

Toate acestea diferind de la un Opus Atipologic la altul.

Prin urmare Semanticul, Asemanticul şi Periodicul nu pot fi schimbate dacă sunt privite doar din punct de vedere al Cunoaşterii, altminteri dacă ar fi privite din prisma vreunui alt Opus Atipologic, ar trebui schimbate.

În funcţie de orice alt Opus Atipologic Infinitul nu este la fel ca şi în cazul Cunoaşterii tocmai datorită Atipologiei, caracteristica de bază.

Odată ce nu putem defini Infinitul în acel caz disertaţia cu privire la Oglinda Semantică a Infinitului sau la Asemantic şi Periodic devine perimată.

Acest indiciu ne determină faptul că până şi Lipsa în cazul atipologiilor este înlocuită cu alte şi alte reprezentări dacă acestea pot fi exprimate prin alte tertipuri decât prin cele ale cunoaşterii.

Dar toate Atipologiile structurate în calitate de Opuşi Infiniţi, fac parte din marea familie a Lipsei Semanticului, deci Asemanticul, văzute prin prisma Cunoaşterii.

Odată ce folosim atributul de familie, putem folosi şi accepţiunea de Întreg, accepţiune care presupune tot din punct de vedere al Cunoaşterii o anumită structuralizare, în care se află tocmai Infinitatea de opuşi Atipologici.

Astfel Opuşii Atipologici sunt reflectaţi de către Cunoaştere ca fiind Întregul din care şi aceasta face parte iar Cunoaşterea nu face decât să reflecte acest Întreg din punctul ei de vedere: Asemanticul.

Din alte puncte de vedere al Opuşilor Atipologici, poate însemna absolut orice. De aceea în filosofia coaxiologică voi folosi atributele Cunoaşterii, întrucât doar prin aceasta putem defini primele două Lipse principale ale Cunoaşterii din cele trei faze ale Stării de Concepţiune din aceasta, care sunt Asemanticul şi Periodicul.

La nivelul Periodicului lucrurile sunt chiar mai complicate decât la nivelul Asemanticului, întrucât aici intervine duplexul Eveniment-Fenomen, duplex care include reflectarea evenimentului într-un anumit Fenomen care poate întruni o succesiune evenimenţială întreagă şi pe care o poate reduce la un alt singur Eveniment dar cu caracteristici diferite.

Acest factor devine total impropriu în cazul Atipologiilor de ordinul Opuşilor Atipologici din Asemantic, Opuşi care folosesc total alte principii decât reflectarea din cazul Cunoaşterii.

În cadrul Opuşilor Atipologici, nu putem vorbi de o reflectare a Evenimentelor la nivel de Fenomen pentru a-i imprima Fenomenului anumite caracteristici şi pe urmă pe acesta la rândul său unui nou Eveniment ca sumă a succesiunii evenimenţiale.

De ce?

Fiindcă orice proces de reflectare implică într-un fel sau altul Oglindirea deci Cunoaşterea prin raportarea acestei tipologii la Semantic, Asemantic şi Periodic.

Dacă tipologia de Oglindire nu ar fi valabilă, atunci nu ar mai putea să se regăsească nici un Eveniment într-un Fenomen anume ci ar da alte şi alte structuralizări care ar da peste

cap întreg statutul evenimenţial de succesiune al Scopului dar şi al Lipselor din cadrul unei structuralizări.

Acest fapt ne conduce la concluzia formidabilă şi anume că la originea Totului dar în primul rând al primei Lipse Semantice stă tocmai ATIPOLOGIA!

Aceasta este aceea care determină Lipsa pentru ca Tipologia unei forme, în cazul de faţă Cunoaşterea să aibe loc.

Fără Atipologie, Cunoaşterea ar fi imposibilă, la fel cum Atipologia ar fi imposibilă fără Cunoaştere.

De aici reiese faptul că Semanticul, Asemanticul şi Periodicul se datorează Atipologicului.

Dar bine voi spune eu, Atipologicul survine abia în momentul Asemanticului, deci al Lipsei din Semantic şi nu înaintea acestuia, ceea ce înseamnă că Lipsa nu s-ar datora lui?

Nu este deloc astfel. Din punct de vedere al Cunoaşterii nouă ne este reflectat acest lucru astfel şi nu diferit, ca fiind înaintea Semanticului sau cel puţin fiind odată cu acesta.

Dacă facem o analiză bazată pe o structuralizare mai aprofundată şi mergem la ceea ce am scris adineaori vom vedea că Opuşii Atipologici, sunt cei prin care Cunoaşterea defineşte Infinitul şi prin urmare Semanticul.

Deci Atipologiile se aflau în Semantic devenind Lipsa acestuia abia atunci când a apărut cunoaşterea.

De fapt Lipsa Semanticului nu sunt aceste Atipologii sau Opuşi Atipologici cum ne este nouă dat să credem prin intermediul Cunoaşterii.

Lipsa Semanticului este tocmai singură: CUNOAŞTEREA!

Şi nimic altceva. Cunoaşterea este Asemanticul, care reflectă prin Oglinda Semanticului, Infintul acesteia deci Opuşii Atipologici care astfel se regăsesc şi la nivel Asemantic dar DOAR reflectaţi de către Cunoaştere ca fiind Opuşi Atipologici şi nicidecum ca fiind Semanticul în sine cum se regăsesc în Semantic.

Prin urmare Scopul Lipsei Semanticului este Cunoaşterea iar Semanticul este alcătuit din infinitatea de Opuşi Atipologici.

Astfel Semanticul este infinitatea de Opuşi Atipologici pentru Cunoaşterea care devine Opus Atipolgic pentru aceştia prin propria sa Lispă devenită Asemantic care va determina Periodicul,ca fiind o altă Lipsă a Cunoaşterii deci o altă Atipologie faţă de aceasta,fapt care înseamnă că orice Eveniment sau Fenomen este Atipologic faţă de Cunoaştere, deci caracteristicile lor nu sunt niciodată în concordanţă cu caracteristicile Cunoaşterii.

Prin urmare Semanticul este infinitatea Tipologică faţă de Cunoaştere care devine Lipsa Atipologică ce determină un Periodic Atipologic faţă de ea dar Tipologic faţă de Semantic prin Eveniment şi Fenomen, ce aparţine Periodicului.

Cu toate acestea primul Eveniment este structurat la nivelul Asemanticului ca Lipsă din Semantic.

Evenimentul şi Fenomenul nu sunt decât în cadrul Cunoaşterii.

Ele nu se află sub nici o formă în Continuumul Infinit, decât reliefate prin prisma Cunoaşterii.

Evenimentul Primordial este tocmai Lipsa din Asemantic care prin succesiune evenimenţială determină Periodicul.

A fi Tipologic faţă de Semantic înseamnă a fi Atipologic faţă de Cunoaştere şi invers.

Aceste caracteristici implică Evenimentul şi Fenomenul ca fiind de fapt un Opus Atipologic al Cunoaşterii, chiar dacă are o parte din aceasta.

Acest principiu ne aminteşte faptul că orice defineşte Infinitul devine Atiplogic faţă de acesta cu toate că are Infinitul în sine, şi nu face altceva decât să determine o altă parte din Infinit.

Astfel cercul Infinit se închide mereu spre o nouă şi nouă deschidere.

În concluzie Cunoaşterea este o Atipologie a Semanticului, prin Asemanticul luat ca Lipsă, dar privită numai din această perspectivă, întrucât Cunoaşterea poate să fie şi Element Primordial care are propriile sale caracteristici, iar acest Element Primordial va dezvolta în propria sa Matrice Semanticul, Asemanticul şi Periodicul, care va avea această dezvoltare.

În acest paragraf mă refer la Fenomenul Cunoaşterii în sine sau la Cunoaşterea luată ca Fenomen, ce provine din Asemanticul luat ca Lipsă.

Nu mă refer la Cunoaştere din punct de vedere al Elementului Primordial, desfăşurare despre care urmează să vorbesc în paginile viitoare.

Astfel orice Lipsă este o Atipologie faţă de Tipologia din care provine.

Din punctul nostru de vedere cel care a provocat Atipologia este Cunoaşterea, deci Lipsa în sine este Cunoaştere, dar tot atât de bine poate să fie şi unul din infinitatea de Opuşi Atipolgici faţă de Tipologia Cunoaşterii, iar în acel caz în Semantic rămâne alături de infinitatea de Opuşi deveniţi Tipologici şi Cunoaşterea iar calitatea Atipologică de Lipsă o va primi unul din foştii Opuşi Atipologici ai Cunoaşterii, Cunoaşterea devenind Tipologică alături de ceilalţi Opuşi Tipologici faţă de Semantic.

În acel caz Lipsa nu mai este Cunoaştere ci este definită ca fiind unul din infinitatea de Opuşi Tipologici sau Atipologici în funcţie de cine anume defineşte Lipsa.

Dacă Lipsa este definită de Cunoaştere toţi ceilalţi Opuşi sunt Atipologici faţă de aceasta care devine Asemantică iar dacă este definită de oricare alt Opus al Cunoaşterii, toţi ceilalţi Opuşi faţă de acela devin Atipologici.

Prin urmare Lipsa este determinată de diferenţa dintre Tipologie şi Atipologie respectiv dintre Semantic, Asemantic şi Periodic.

În acest caz în care Tipologia Semantică este definită ca fiind infinitatea de Opuşi printre care şi Cunoaşterea iar locul Lipsei este definită printr-un alt Opus decât Cunoaşterea atunci Asemanticul Atipologic va fi definit prin Opusul care-l reprezintă Lipsa în sine.

Acest Opus va fi cel care va contribui printr-o altă Lipsă din sine la determinarea Periodicului, respectiv a duplexului Eveniment-Fenomen, cu întreaga gamă de succesiune evenimenţială şi transformare a acesteia printr-un singur Fenomen într-un nou Eveniment.

Această succesiune evenimenţială în cazul în care nu este o Lipsă din Cunoaştere mai poate ea să fie determinată ca un Eveniment anume?

Trebuie neapărat ca un Eveniment anume să fie şi Cunoscut pentru a evolua ca atare într-o succesiune evenimenţială pentru a defini un Fenomen sau Nu?

Întrebarea nu este atât de simplă precum pare, întrucât dacă comparăm infinitatea de Evenimente şi Fenomene care se succed în natură fără a avea conştiinţă de sine ne face să ne întrebăm dacă este posibil.

Din multitudinea de exemple am putea lua o cascadă care curge. Numărul şi succesiunea valurilor învolburate nu sunt conştiente de acest aspect şi totuşi se produce.

Chiar dacă se produce şi nu sunt conştiente de aspectul în sine, cel care le conştientizează (Omul) le determină prin propria sa experienţă, prin Cunoaştere, din punct de vedere fenomenologic atât valoarea cât şi însemnătatea lor iniţială pe o anumită scală axiologică comparativă cu alte fenomene asemănătoare.

Cum Cunoaşterea nu este legată nici de creier (partea materială fiind inexistentă din toate punctele de vedere în Coaxialism) şi nici prin logică, aceasta nefiind decât un simplu instrument, înseamnă că, cascada cu valurile sale învolburate care se succed ameninţător către stânci există ideatic doar ca baza unui Fenomen al Cunoaşterii cu toate că Evenimentul în sine cât şi Fenomenul dar mai ales elementele participante la acesta nu sunt Conştiente de producerea lui.

Este un lucru tulburător pe care va trebui în cele din urmă să-l atribuim Tipologiei Cunoaşterii ca fiind Tipologie Asemantică faţă de Atipologiile Semantice în care se oglindeşte Asemanticul.

II.3.3.CAPITOLUL III
INFINIT ŞI CUNOAŞTERE

Tot ce este de partea Cunoaşterii devine Tipologie a sa fiind considerată o Lipsă din Asemantic iar toate elementele Asemanticului devin Atipologii, fiind inverse Cunoaşterii.

Repet, nu sunt Atipologii şi în momentul în care se reflectă un alt element în Semantic iar Cunoaşterea se află în Semantic, atunci toate celelalte devin Tipologii iar celălalt Atipologie. În concluzie depinde din ce punct de vedere privim.

Atunci când Cunoaşterea se află în tabără opusă va deveni automat o Atipologie în cazul că vom numi cealaltă tabără Tipologie sau Tipologie în cazul că vom numi cealaltă tabără Atipologie.

Atipologia şi Tipologia nu sunt asemenea cu Semanticul şi Asemanticul, în sensul că tot ce aparţine Asemanticului trebuie să fie Atipologie neapărat şi invers.

Acest fapt se datorează şi posibilităţii ca alături de Cunoaştere în Asemantic să fie şi alte forme care sunt Opuşi ai Cunoaşterii dar fiind în Asemantic (în cazul în care Cunoaşterea se află în Asemantic) sunt de aceeaşi Tipologie cu Cunoaşterea chiar dacă sunt opuşi.

Astfel că opuşii pot fi atât Opuşi Tipologici cât şi Opuşi Atipologici.

Despre cei Atipologici am mai vorbit până acum, fiind caracterizaţi prin Tipologii diferite faţă de un Opus Tipologic dar despre cei Tipologici încă nu am făcut o definiţie.

Opuşii Tipologici sunt cei care au caracteristici asemănătoare dar Forme diferite.

Prin Formă diferită se înţelege o altă Formă decât Cunoaşterea în cazul de faţă. Ce anume pot avea caracteristici diferite şi Forme diferite în cazul Opuşilor Tipologici?

Dacă luăm drept reper Cunoaşterea vom observa că aceşti Opuşi pot fi cu totul altceva decât Cunoaştere, prin urmare nu vor avea drept Scop cunoaşterea unui subiect anume chiar dacă vor defini din punct de vedere Tipologic reflectarea în Oglindă ca fiind un Scop pentru a defini o nouă Formă opusă întrutotul Cunoaşterii.

O altă întrebare care se cere pusă este faptul, dacă atunci când Cunoaşterea se află în Asemantic ea este singură acolo sau însoţită mereu de Opuşii Tipologici ai săi precum atunci când se află în Asemantic trebuie să fie însoţită tot de Opuşii săi Tipologici iar cei din Asemantic devenind Atipologici?

Când anume se află Cunoaşterea în Asemantic şi când nu?

Când sunt Opuşii Tipologici faţă de cei Atipologici şi când sunt Atipologici faţă de cei Tipologici?

În primul rând Cunoaşterea nu are cum să fie singurul Opus care se află în Semantic sau Asemantic precum nici ceilalţi nu sunt singuri atât în Asemantic cât şi în Semantic.

Odată ce Opuşii Tipologici şi cei Atipologici sunt de un număr Infinit, înseamnă că atât cei Tipologici cât şi cei Atipologici sunt Infiniţi ca număr, dar atenţie, eu folosesc termenul de număr cu toate că la acest nivel încă nu au apărut numerele, iar termenul de infinitate nu semnifică numere ci tocmai Tipologii şi Atipologii.

Astfel Tipologiile şi Atipologiile sunt stabilopozii Infinitului, fiind ambele o Infinitate, într-un cuvânt fără de sfârşit.

În acest caz Semanticul devine Oglindă doar referitor la Cunoaştere şi numai la aceasta fără să devină astfel şi pentru vreun alt Opus Tipologic sau Atipologic.

Întrucât Infinitul se menţine cu picioarele pe cei doi termeni şi anume pe Tipologie şi pe Atipologie, acest fapt înseamnă că sub umbrela Infinitului ceea ce este Asemantic va fi o

Lipsă din Semantic, iar această Lipsă din Semantic va determina Periodicul, sau caracteristica fără de sfârşit a infinitului, care este principala sa Tipologie.

Odată ce Periodicul devine principala Tipologie a Infinitului, în care nu se va putea regăsi niciodată nici o altă Formă din Infinitatea de Forme, rezultă că atât Cunoaşterea cât şi ceilalţi Opuşi atât Tipologici cât şi Atipologici infiniţi nu se vor putea afla niciodată în Periodic.

Odată ce am stabilit acest deziderat urmează să aflăm când anume unul dintre Opuşii Tipologici sau Atipologici pot deveni Semantici sau Asemantici ce anume îi determină să se afle într-o anumită astfel de stare şi în funcţie de ce?

Adineaori am afirmat că Periodicul reprezintă Tipologia personală a Infinitului, dar să nu uităm că şi Infinitul ne apare astfel datorită cunoaşterii, fiindcă dacă am folosi un alt Opus al ei cu siguranţă că nici Periodicul, Semanticul, Asemanticul sau Infinitul nu ar exista.

Dar fiindcă suntem fiinţe umane nu putem observa acest lucru decât pe baza Cunoaşterii şi prin urmare vom folosi absolut orice aplicaţie doar în funcţie de aceasta.

Astfel Periodicul ca fiind unica Tipologie a Infinitului, va determina reflectarea sa în toate celelalte Tipologii sau Atipologii ale Opuşilor.

Cum Periodicul nu este niciodată stabil ci Periodic el îşi va schimba mereu calitatea sa faţă de Opuşii Tipologici şi Atipologici.

Schimbându-şi această calitate, odată se va „reflecta" în anumiţi Opuşi astfel încât îi va determina ca aparţinând Semanticului şi altădată Asemanticului.

Acesta este modul de „funcţionare" al Infinitului doar prin intermediul Elementelor Cunoaşterii care la rândul său este unul din Infinitatea de Elemente Primordiale.

De ce anume am pus în ghilimele cele două cuvinte şi anume „reflecta" şi „funcţionare" pentru că sunt doi termeni figurativi în sensul în care noi nu putem vedea prin intermediul Cunoaşterii o altă modalitate mai concisă de a reprezenta ceva care se reflectă în altceva dar care în realitate nu foloseşte reflecaterea fiindcă aceasta se află doar în apanajul Cunoaşterii, nu şi în cel al infinităţii de Opuşi Tipologici şi Atipologici faţă de aceasta, de aceea l-am folosit ca termen figrativ şi l-am pus în ghilimele, la fel cum am făcut şi cu celălalt termen şi anume „funcţionarea", deoarece nici acesta nu se poate afla în acel loc întrucât în realitate infinitul nu „funcţionează",el este etern acolo.

Chiar şi cuvântul „este" în acel moment devine impropriu întrucât Existenţa apare ca o determinantă la un alt nivel mult distanţat de cel la care ne aflăm noi acum.

Fiindcă lucrurile nu se opresc aici trebuie să revin la exemplul de adineaori cu cascada.

Aceasta nu este conştientă că, curge, şi că face, şi provoacă valuri care se lovesc de stânci. Omul este Conştient de acest aspect. Atunci ce este cascada în sine de fapt?

Am conchis că este Cunoaştere şi că face parte din arsenalul acesteia. Atunci cum poate fi Cunoaştere, care nu are nici o legătură cu mintea omului dar este conştientizată de către aceasta?

În celelalte cărţi ale mele am explicat cât se poate de concis Fenomenul Conştientizare-Cunoaştere via un Element-Domeniu.

Toate acestea se petrec sub aspectul Cunoaşterii, cascada nefiind altceva decât o Conştientizare transmisă ca fiind cunoaştere unei alte Amprente, care nu este Om, dar al cărui conţinut este receptat de către Om ca fiind o cascadă înspumată, etc., odată ce Omul îşi trimite această Conştientizare ce va fi receptată de Oglinda sa care este planeta sau lumea în care se află.

Se vede cât de diferit poate fi procesul de Cunoaştere.

Revenind la Lipsă, Asemanticul va fi întotdeauna o Lipsă, o Atipologie a Semanticului, iar elementele Semanticului vor deveni Atipologice abia în momentul în care vor deveni parte a Lipsei.

În ceea ce priveşte Periodicul, acesta este o Atipologie a Asemanticului care este la rândul său o Atipologie a Semanticului, prin urmare Periodicul este doar pe jumătate Atipologie faţă de Semantic şi total faţă de Asemantic.

Acest lucru îi dă şi caracterul de Periodic.

Prin exemplul de adineaori am explicat că Evenimentul nu se produce numai conştient pentru a defini Cunoaşterea ci elementele sale (ale Cunoaşterii) se pot produce şi inconştient sau cu reprezentări dintre cele mai diverse în funcţie de receptor. În cazul de faţă fiind Omul.

Orice Eveniment-Fenomen al Periodicului se produce Atipologic doar pe jumătate faţă de Semantic şi total faţă de Asemantic. Acest lucru ne arată că atunci când Cunoaşterea devine Lipsa, cum este şi în cazul lumii Omului sau planetei noastre, orice Eveniment-Fenomen devine automat Atipologic faţă de cunoaşterea în sine, care pentru a fi Cunoscut ar trebui mai înainte de toate ca în locul Asemanticului caracterizat prin Lipsă să nu se mai afle tocmai Cunoaşterea ci un alt Opus din infinitatea de Opuşi ai Infinitului.

Atunci Evenimentele-Fenomen ar putea fi Cunoscute întrucât Periodicul nu ar mai deveni total Atipologic faţă de Cunoaştere.

Această Atipologie constă şi se rezumă ca şi în cazul exemplului de adineaori. Dacă nu ar fi raportat la lumea noastră Cunoaşterea ca Asemantic atunci nu ar mai avea loc Fenomenul Conştientizare-Cunoaştere şi am Cunoaşte implicit Infinitul cu toată gama sa de elemente.

Dar odată ce Cunoaşterea în sine devine Asemantică şi Atipologică faţă de Infinit, Periodicul devine şi el la rândul său Lipsă şi Atipolgic faţă de Cunoaştere, iar Evenimentul-Fenomen nu mai poate fi reliefat sub nici o formă drept Cunoaştere ci Lipsă a acesteia.

De aici întreaga pleiadă de lumi Iluzorii unde primează Iluzia Vieţii iar succesiunile evenimenţiale sunt încastrate în cadre dimensionale de tipul spaţio-temporar ale lumii noastre, cadre care înceţoşează şi mai mult priveliştea şi aşa distorsionată a ceea ce ar trebui Cunoscut.

Tot ceea ce se desfăşoară şi în cadrul lumii noastre este total necunoscut nouă fiindcă succesiunile evenimenţiale nu aparţin Cunoaşterii, ci altor elemente opuse Atipologic acesteia.

Procesul de Conştientizare este o Atipologie faţă de Cunoaştere care se reflectă distorsionat într-un element cu rol de Oglindă tocmai datorită că Oglinda reprezintă Tipologia în sine a Semanticului, iar Cunoaşterea Atipologia reprezentată prin Lipsă a Asemanticului, iar procesul de Oglindire este inversat şi distorsionat.

Niciodată Atipologicul (Asemanticul) nu se va putea Oglindi în Tipologic (Semantic) fără ca rezultatul acestor oglindiri să nu fie redat invers.

Cu toate acestea dacă mai punem la socoteală şi Periodicul rezultatul devine de-a dreptul catastrofal.

Vorbeam în paginile de dinainte despre faptul, datorat cazului în care Lipsa (Asemanticul) nu mai este definită de Cunoaştere oare sistemul iniţiat până acum ar fi acelaşi de tip Semantic (Tipologic), Asemantic (Atipologic), Periodic (Eveniment - Fenomen). Răspunsul meu a fost da!

Doar că în această situaţie ar fi totuşi unele schimbări datorate Periodicului care fiind format din Eveniment-Fenomen la un moment în cazul când Cunoaşterea ar deveni Tipologică în Semantic deci membru cu drept „de veto „ al Oglinzii Semantice a Infinitului, Fenomenele ar deveni imediat cunoscute alături de Evenimente şi de succesiunile evenimenţiale care le definesc.

Odată devenind Cunoscute, ar dispare automat diferenţa procesului Conştientizare-Cunoaştere via un Element Oglindă, şi odată cu aceasta şi calitatea de reflectare într-o anumită Oglindă. Dispărând Oglinda ar dispare implicit şi Oglinda Semantică a Infinitului, deci Semanticul este Oglindă doar atunci când Lipsa sa este cunoaştere şi niciodată altfel.

Dispărând Oglinda ar dispare structura Periodicului de Eveniment-Fenomen sau nu?

După cum am afirmat Evenimentele şi Fenomenele se pot produce şi independente de actul Cunoaşterii de către Om , vezi exemplul cu cascada, dar cu toate acestea şi ele sunt în cele din urmă elemente ale Cunoaşterii prin Conştientizarea care le produce, făcând parte ca elemente ale Conştientizării.

Odată ce sunt astfel de elemente este de prisos să afirmăm dacă Periodicul s-ar schimba structural sau nu. Bineînţeles că da! În acel caz ar dispare duplexul Eveniment-Fenomen fiind înlocuit de cu totul alte structuri, dar atenţie!

Chiar dacă toate acestea ar dispare şi ar fi înlocuite de alte structuri odată cu trecerea Cunoaşterii din nivel Asemantic (Lipsă) într-unul Semantic, toate cele trei nivele de bază ar rămâne neschimbate ca sistem doar structural ar interveni schimbări totale.

Prin aceasta vreau să afirm că şi Semanticul şi Asemanticul cât şi Periodicul ar rămâne la fel doar structurile lor s-ar schimba.

Mai mult decât atât Asemanticul ar fi o Lipsă din Semantic, precum Periodicul din Asemantic.

Astfel privit din punct de vedere al Cunoaşterii Infinitul ne apare sub masca de tipul Eveniment-Fenomen, respectiv de succesiune evenimenţială.

Este mai mult decât probabil că şi dimensiunea temporară să fie tot o reflectare a lumii noastre în Oglinda Semantică a Infinitului, şi spun aceasta, întrucât, lumea noastră, vrem nu vrem, nu este o lume distinctă de cunoaştere ci mai degrabă o lume a Cunoaşterii.

Chiar dacă am dat exemplul cu cascada, valurile cu siguranţă nu ştiu că ele cad în prăpastie şi formează cascada, dar noi ştim.Vom spune că şi valurile aparţin lumii noastre.

Cu siguranţă voi răspunde eu, dar, doar în momentul în care noi, fiinţele umane ştim acest lucru cu ajutorul Cunoaşterii.

Dacă noi, fiinţele umane nu am avea habar de acele valuri care se sparg de stânci formând o cascadă, cu siguranţă că am spune că ele nu există şi prin urmare că nu aparţin acestei lumi a noastre.

În consecinţă, lumea noastră este o lume a cunoaşterii care se întinde până acolo unde o putem Cunoaşte pe baza simţurilor noastre.

Oare ceea ce noi nu Cunoaştem dar s-ar putea să aflăm că şi ceea ce nu Cunoaştem se află tot în această lume mai aparţine acestei lumi? Nu!

O spun cât se poate de hotărât.

Tot ceea ce aparţine acestei lumi trebuie să fie Cunoscut fiindcă lumea în sine este o lume a Cunoaşterii.

Dacă ceva nu este Cunoscut şi va urma să fie Cunoscut, va aparţine acestei lumi abia în momentul în care va deveni Cunoscut.

Într-o altă ipostază, poate că şi în aceste momente, (mai mult ca sigur) suntem înconjuraţi de tot felul de succesiuni evenimenţiale care nu pot fi Cunoscute ale altor şi altor fenomene care determină lucruri sau alte înfăţişări raportate la cunoaştere.

Acest fapt nu înseamnă că toate acestea aparţin şi lumii noastre chiar dacă prin prezenţa lor acestea se implică în mersul bun sau rău al acestei lumi.

Aici nu mă refer neapărat la Îngeri sau personaje supranaturale, ci din punct de vedere filosofic vreau să fac o paranteză şi la acest aspect care poate foarte bine (şi este) să participe la anumite succesiuni evenimenţiale ce determină la rândul lor Fenomene.

Chiar şi aşa , este de ajuns să vorbim despre succesiune evenimenţială sau fenomen fiindcă atunci implicăm neapărat Periodicul, odată cu acesta Lipsa din Semantic, deci

Asemanticul şi bineînţeles Semanticul, respectiv Oglinda Semantică a Infinitului şi prin urmare cunoaşterea.

Oricât de mult am vrea să facem o distincţie între Cunoaştere şi lumea nostră aceasta este imposibilă fiindcă lumea noastră este o lume a cunoaşterii.

Într-o altă ordine de idei o altă întrebare care se cere neapărat pusă în acest moment este relaţia dintre Cunoaştere şi Logică.

Am mai spus-o şi în alte cărţi de ale mele şi o repet şi în aceasta: -Logica nu are nimic de-a face cu Cunoaşterea.

Logica nu este nimic altceva decât un **joc** al Întâmplării, iar tot ceea ce ne apare nouă Întâmplător se datorează Iluziei Vieţii, întrucât Unicul Întâmplător este Factorul Nostru Creator alături de ceilalţi Factori Creatori din infinitatea de Factori Creatori şi Unic Întâmplători. Prin urmare Logica nu există decât ca un simplu joc al Iluziei Vieţii.

Nu se poate da Logicii noţiunea de Întâmplătoare fiindcă ar deveni Factor Creator. Dacă prin absurd am denumi Factorul Creator ca fiind logică atunci nu ar mai fi Iluzia Vieţii şi ar dispare cu desăvârşire Logica din aceasta dar şi mai mult ar dispare Coeficienţii Logici din cadrul procesului de Cunoaştere fiindcă aceştia nu ar mai fi structuralizaţi în cadrul unui nivel al Cunoaşterii.

În ***Coaxialismul*** am vorbit pe larg asupra elementelor Cunoaşterii Deschise care provin din Starea de fapt a matricei Noastre şi a elementelor cunoaşterii Închise care provin de la Factorul Nostru Creator.

Factorul Nostru Creator alături de infinitatea de factori Creatori sunt unicii Întâmplători şi de aceea sunt unicii care se pot clasa în determinarea unor acţiuni de tipologie Logică, determinând şi influenţând elementele Cunoaşterii prin elementele Cunoaşterii Închise în cazul Factorului Nostru Creator, la care se adaugă şi elementele Cunoaşterii Deschise ale Matricii Noastre.

Acest lucru ne arată că unica Logică care poate să fie structuralizată ca atare este aceea care se desfăşoară în perimetrul definitivat de Factorul Creator în Cunoaştere, prin apariţia Nivelelor de cunoaştere sau de Conştientizare cum le-am denumit în alte cărţi, iar unul dintre acestea deţine în compoziţia sa infinitatea de Coeficienţi Logici, iar la Coeficientul Logic 2, bine-rău, frumos-urât se află reflectată şi lumea noastră.

Prin urmare noi cu toate că trăim propria noastră Iluzie a Vieţii, practic propriul nostru vis el poate fi structuralizat, iluzoriu cei drept pe anumite repere logice date de Coeficientul Logic 2. Atenţie!

Cunoaşterea Generalizată, Tipologică sau Atipologică, în funcţie de un anumit reper, Semantică sau Asemantică, Deshisă sau Închisă nu are nimic de-a face cu Logica, decât în măsura structuralizării Întâmplătoare a unor elemente de ale sale pe anumite paliere care pot fi tratate Logic! De ce?

Fiindcă Logica nu poate funcţiona sub nici o formă fără de Factorul Întâmplător.

II.3.4.CAPITOLUL IV
REGULA CELOR TREI ANALOGII

Logica trebuie să fie mai înainte de toate: Întâmplătoare şi nu Destinată, fiindcă dacă este Destinată orice aranjamente se pot face în funcţie de destinaţie şi nu de Întâmplare, astfel fiind posibil absolut orice enunţ, fie el Logic sau nu.

Elementele cunoaşterii nu sunt Întâmplătoare, ele fiind definitive dar mai ales definitivate de către Oglinda Semantică a Infinitului, ceea ce le dă imediat aspectul de Destinaţie opus total Întâmplării.

Acest fapt îndepărtează Logica total faţă de Cunoaştere.

Chiar şi structuralizările Tipologice sau Atipologice ale Semanticului sau Asemanticului, prin Periodic nu pot determina structuri Logice fiindcă nu se supun factorului Întâmplării decât celui Destinatoriu. În acest context ce anume a determinat apariţia Întâmplării şi cu aceasta a Coeficienţilor Logici prin intermediul cărora se percepe Fenomenul Cunoaşterii?

În primul rând va trebui să mergem pe scala „Creaţiei” şi anume la „EUL” Factorului Primordial, al Dumnezeului Primordial. Acest „EU” a spus atât Instinctul care l-a determinat cât şi Adevărul Absolut al acestuia. A Denunţat!

Denunţarea nu mai este Destinaţie ci Predestinaţia Întâmplării care s-a reliefat odată cu apariţia atemporală cei drept a Infinităţii Factorilor Creatori.

De ce este Denunţarea , Predestinaţie şi nu Destinaţie, ce anume a schimbat acest aspect de viziune asupra elementelor Cunoaşterii care după cum am mai spus în Moarte, Neant, Aneant, Viaţă şi Bilderberg Group, aparţin Limbajului Pur Universal?

Ce anume a determinat acest aspect ca, Cunoaşterea să fie filtrată de o anumită Logică în cadrul unui Nivel al său definit de lumile Factorului Nostru Creator?

Am ajuns la Denunţare. Denunţul în sine implică Conştientizare. Un element conştientizator s-a reflectat în Oglinda Cunoaşterii devenind „EUL” Factorului Primordial. Acest element Conştientizator Nu este un Element al Cunoaşterii!

Elementele Conştientizatoare devin Elemente ale Cunoaşterii abia în momentul când sunt reflectate de către Oglinda Cunoaşterii şi odată cu această reflectare fiecărui Element Conştientizator îi revine un Element al Cunoaşterii în funcţie de ceea ce înseamnă el.

Elementul Conştientizator NU este element al Cunoaşterii, dar odată reflectat în Oglinda Cunoaşterii primeşte unul din Elementele Cunoaşterii care devine compatibil cu Elementul Conştientizator şi prin această compatibilitate se poate la alt nivel mult mai „jos” (nu există sus sau jos, folosesc figurativ) crea o **Analogie** de compatibilităţi ceea ce duce la structuralizări de tipul Logicii, şi astfel s-au format Coeficienţii Logici.

Revenind la Destinaţia pe care a avut-o primul Element Conştientizator care a fost „EUL” Factorului Nostru Creator, odată reflectat în Oglinda Cunoaşterii, şi dacă ne amintim de faptul că Instinctul şi Adevărul Absolut au determinat această Destinaţie (vezi Coaxialismul), acest fapt ne duce la sursa Destinaţiei şi anume la Matricea Noastră. Ce anume a determinat această sursă care este Matricea Noastră?

Ce anume a determinat infinitatea de Matrici printre care şi Matricea Noastră dacă nu tot analogia Tipologică-Atipologică-Semantică-Asemantică a Periodicului, dintre elementele care aparţin Cunoaşterii. Ce anume a determinat aceste Elemente ale Cunoaşterii?

Periodicul voi răspunde. El este cel implicat în determinarea a noi şi noi Elemente ale Cunoaşterii prin Infinitul din care face parte având drept motor: Lipsa!

Acest fapt ne duce la concluzia că Analogia dintre Elementele Cunoaşterii datorată Periodicului a determinat Matricile care sunt tot Elemente ale Cunoaşterii, iar mai mult decât atât totalitatea infinită a Matricilor este egală cu totalitatea infinită a elementelor Cunoaşterii şi în consecinţă fiecare Element al Cunoaşterii prin Atipologia Periodică a Analogiei devine o Matrice.

De ce Atipologie Periodică şi nu Tipologie Semantică sau Atiplogie Asemantică?

Deoarece calitatea de ANALOGIE este dată doar de către Periodic care este la rândul său o Lipsă din Semantic şi Asemantic.

Astfel toate Elementele-Cunoaşterii sunt Atipologic Analoge.

Prin Analogie se înţelege asemănările, complementarităţile, neasemănările care la nivel de grup devin tocmai asemănări, fiindcă neasemănările unor elemente dacă sunt similare şi altor elemente acestea sunt asemănări dar şi legăturile de orice alt fel, Tipologice şi Atipologice dintre Elementele Cunoaşterii la toate nivelele: Semantic, Asemantic şi Periodic.

Prin urmare fiecare Element al Cunoaşterii fiind o Matrice, Matricea noastră are Tipologia sa de a determina denunţul prin Instinct datorită calităţilor sale Analoge.

Ce înseamnă acest lucru?

Faptul că Denunţul este un rezultat a ceea ce înseamnă Matricea Noastră asociat prin Analogie cu Instinctul şi Adevărul Absolut, care sunt alte două Elemente ale Cunoaşterii diferite de cel al Matricei Noastre dar care au fost reflectate de aceasta pe baze Analogice.

Structuralizarea Denunţului Primordial a dus în cele din urmă la Factorii Creatori şi Unic Întâmplători şi implicit la apariţia Întâmplării.

Cum Elementele Cunoaşterii sunt infinite şi Întâmplarea este tot un Element al Cunoaşterii la rândul ei doar că în faza sa „amorfă" de Element al Cunoaşterii, nu determină înţelesul de Întâmplare, opus total predestinării, pe care noi îl Cunoaştem.

În acea fază poate determina orice alt înţeles. Cum s-a ajuns ca tocmai aici să determine acest înţeles şi tocmai la Factorii Creatori?

Tot datorită Tipologiilor Analoge ale Elementelor Cunoaşteriii, şi anume, odată format de către Matricea Noastră, "EUL" Factorului Primordial sau al Dumnezeului Primordial, a intervenit aceeaşi Tipologie Analogă la nivelul Factorilor Creatori. Cum?

"EUL" Factorului Primordial este un Element al Cunoaşterii care dacă nu ar fi intrat în Analogie cu Matricea Noastră nu ar fi devenit acest „EU"!

Acest fapt înseamnă că nu numai odată cu Analogia Elementului Cunoaşterii al Matricii Noastre se afla „EUL" denunţător ca Element al Cunoaşterii de sine ci şi înainte de aceasta fiind unul din infinitatea de Elemente ale Cunoaşterii. Dacă nu ar fi fost Analogia Atipologică a Periodicului nu s-ar fi putut realiza asemănări şi „reflectări" prin Periodic între Elementele Cunoaşterii. Am pus în ghilimele „reflectări" fiindcă-l folosesc figurativ şi nu la modul propriu.

Deci, până şi „EUL" Dumnezeului Primordial al Matricei Noastre „exista" ca „EU" deci ca simplu Element al Cunoaşterii înainte de a fi Denunţat prin Analogie de către Periodicul care este responsabil cu aceste calităţi printre care şi Analogia.

Într-un cuvânt Toate câte sunt dar mai ales Toate câte nu sunt, absolut şi inclusiv Totul, se aflau înainte de a FI !

Această maximă este una dintre cele mai importante ale Coaxialismului. Atunci ce anume a determinat ca Toate acestea să fie şi de ce?

Mai mult decât atât ce sunt de fapt Elementele Cunoaşterii în sinea lor?

Mai reprezintă ele exact ceea ce reprezintă filtrate prin prisma iluziei Vieţii de către fiinţa umană?

La ultima întrebare răspunsul este scurt: NU!

Omul vede într-un fel realitatea prin prisma Iluziei Vieţii.

Cu toate acestea cum am mai spus anterior nici măcar nu putem crea aplicaţii coaxiologice asupra altor sisteme diferite de Semantic-Asemantic şi Periodic fiindcă noi nu putem folosi decât Cunoaşterea.

Am mai spus de altfel că dacă nu am filtra Totul prin Cunoaştere nici acestea nu ar mai fi implicate în aplicaţie locul lor fiind luate de alte şi alte sisteme posibile.

Revenind la întrebarea de adineaori şi anume ce anume sunt Elementele Cunoaşterii în sinea lor va trebui mai înainte de toate să ştim ce **nu** sunt.

În primul rând acestea nu se pot asocia decât prin intermediul Semanticului, Asemanticului şi Periodicului.

Periodicul este cel care realizează structuralizări Analoge între Elementele Cunoaşterii şi niciodată Semanticul, ce ţine loc de Oglindă în care se reflectă Asemanticul.

Toate aceste Elemente ale Cunoaşterii se vor supune Fenomenului devenit Eveniment şi implicit succesiunii evenimenţiale ale Periodicului, fără a putea să se sustragă de la acestea atât timp cât filtrarea lor se face prin intermediul Cunoaşterii care în definitiv şi la urma

urmei este tot un astfel de Element al Cunoaşterii ca şi toate celelalte Elemente ale Cunoaşterii.

Astfel nici un Element nu va putea avea propriul său sistem structural decât pe acela prin care este filtrat drept reper având şi acesta la rândul lui propriul său reper: *Cunoaşterea în cazul de faţă.*

Acest lucru înseamnă că „ceva" filtrează o infinitate de Elemente Primordiale, cum putem să le denumim iar acestea primesc la rândul lor anumite însemnări, cum ar fi însemnătatea de a deveni o ANUMITĂ Matrice, un anumit „EU" al unui anumit factor primordial din Universurile dezvoltate de o anumită Matrice, etc.

Acel „ceva" care filtrează aceste Elemente Primordiale deocamdată, ele devenind Elemente ale Cunoaşterii abia după ce sunt filtrate de către Cunoaştere prin intermediul acesteia, acel „ceva" fiind prin intermediul Cunoaşterii, Periodicul, succesiunea evenimenţială, Eveniment-Fenomen. Ce anume a determinat aceasta din punct de vedere al Cunoaşterii?

Aici intervine un drum sinuos, întrucât Semanticul apare ca rol de Oglindă a Asemanticului ce va determina Periodicul, care prin duplexul Evenimen-Fenomen va putea filtra Analogic toate celelalte Elemente Primordiale devenite Elemente ale Cunoaşterii odată filtrate prin intermediul Cunoaşterii.

Am putea spune că Analogia este acel „ceva" care intervine în transformarea acestor Elemente primordiale în Elemente ale cunoaşterii. Din punct de vedere al Cunoaşterii, şi de la nivelul Periodicului, da!

Analogia poate avea cu succes această sarcină, dar gândind şi mai structuralist ce anume a determinat Analogia, dar toate celelalte care o determină, chiar dacă cuvântul determină în sine nu poate fi folosit decât la modul figurativ, întrucât Toate sunt determinate încă înainte cu mult de a fi. Atunci?

Analogia este un rezultat datorat Evenimentului-Fenomen al Periodicului.

Înseamnă că orice asemănare sau legătură dintre două Elemente ale Cunoaşterii este un Eveniment în sine care determină în urma succesiunii sale evenimenţiale un anumit Fenomen.

Astfel Analogia este aceea care va determina DENUNŢURILE PREDESTINAŢIEI, cu privire la alte şi alte succesiuni evenimenţiale care se vor definitiva pornind de la Matricea Noastră la „EUL" Factorului Primordial, la Factorii Creatori printre care factorul Nostru Creator (Dumnezeul Nostru) cu dezvoltarea Cunoaşterii sale Închise, implicit cu aceasta a Persoanei, Personalizărilor care fiecare primesc o Noţiune, iar una dintre Noţiunile Personalizărilor Persoanei fiind şi Existenţa noastră, în care se află o infinitate de lumi structurate la diferite nivele ale Cunoaşterii printre care şi lumea noastră la Nivelul Logic al Cunoaşterii, respectiv al Coeficientului Logic 2.

Unde începe Logica se află şi Iluzia întrucât Logica în sine nu există, ea fiind o premisă a Iluziei.

Nici un Element al Cunoaşterii nu se structuralizează după vreun model logic sau altul ci după modelul Denunţului Analogic al Predestinaţiei, model care precede şi implică Predestinaţia pe care o va transforma în Destinaţie dar numai cu un Scop anume, acela de a se reprezenta Infinitatea Cunoaşterii într-o Infinitate de Forme în noi şi noi aspecte posibile.

Astfel se formează Totul pornind de la Matricea Noastră la toate cele câte sunt dar mai ales câte nu sunt, dar care erau cu mult înainte de a fi!

Am repetat această maximă a mea pentru a reveni mai uşor la nivelul structuralist de bază şi anume la Elementele Primordiale, adică infinitatea de Elemente care vor deveni Elemente ale Cunoaşterii odată ce vor fi filtrate de către aceasta.

Ce a determinat acel „ceva" ca Elementele Primordiale să primescă funcţia lor principală şi anume Analogia care să preceadă Denunţul, ce va preceda la rândul său Predestinaţia şi Destinaţia?

Deocamdată ştim bine cum se formează Analogia văzută prin filtrul Cunoaşterii şi care sunt predecesoarele ei.

Dar înainte de a fi formată din punct de vedere al Cunoaşterii ce anume a dat acel impuls infinităţii de Elemente Primordiale pentru ca cel puţin la nivelul Cunoaşterii să apară Analogia şi odată cu aceasta calitatea Elementelor Primordiale de a se filtra unele pe altele?

Răspunsul este: INFINITUL!

Acesta este responsabil cu capacitatea de „filtrare" a Elementelor Primordiale.

Cum?

1)ANALOGIA TOTULUI: Se defineşte prin faptul că orice Element Primordial se află întotdeauna localizat ÎN Infinit şi niciodată ÎN exteriorul său, fiindcă dacă atribuim Infinitului Primordial Noţiunea de TOT, şi numai din acest punct de vedere, niciodată un Element Primordial nu va putea fi în afara Totului prin care şi acesta se identifică în cele din urmă.

Astfel apare Prima Analogie sau Analogia Totului.

Astfel fiecare Element Primordial va trebui să se regăsească sau să se afle în Toate celelalte Elemente Primordiale, chiar dacă sunt Atipologii între acestea , reflectarea se va face printr-un Element Primordial Comun care va avea dubla calitate de Tipologie faţă de cele două Elemente Atipologice între ele.

Doar Elementele Tipologice între ele se pot regăsi unele în altele.

2)ANALOGIA CUNOAŞTERII, unde în acest Tot apare Semanticul, Asemanticul şi Periodicul ca urmare a Lipsei din Semantic care din punct de vedere al Cunoaşterii ţine loc de Tot. Este valabilă doar în cadrul Elementului Primordial al Cunoaşterii.

3) ANALOGIA DENUNŢULUI PREDESTINATORIU: implică succesiunea Evenimenţială şi bineînţeles duplexul Eveniment-Fenomen.

Aceste trei Analogii sunt motorul care duce la dezvoltarea tuturor Universelor cunoaşterii,ele fiind urmate de o infinitate de alte şi alte Analogii dar la alte nivele raportate din punct de vedere structural. Şi aceasta este valabilă numai în cadrul Elementului Primordial al Cunoaşterii.

Regula Analogiilor este: O Analogie o determină întotdeauna şi necondiţionat pe alta la infinit structuralizând Infinitul.

La originea Totului dar numai şi numai din punct de vedere al Cunoaşterii, se află Regula celor trei Analogii şi anume: O Analogie o determină întotdeauna şi necondiţionat pe alta la infinit structuralizând Infinitul care se defineşte prin cele trei Analogii, prin Tot, Semantic, Asemantic, Periodic şi Denunţ, iar Denunţul Predestinează Totul în Oglinda Cunoaşterii, reflectând Elementele Cunoaşterii de Dinaintea Sa!

Că Infinitul se defineşte prin Tot, Semantic, Asemantic şi Periodic am aflat dar cum anume se defineşte prin Denunţ odată ce aceste este responsabil de Predestinaţie, Destinaţie şi în cele din urmă de întreaga „dezvoltare" a lumilor pornind de la Matrice şi până la cel mai amărât firicel de praf din fiecare colţişor de Univers.

Lăsând poezia la o parte Denunţul nu face altceva decât să determine Infinitul prin Cunoaştere, să-l deosebească pe acesta de întreaga pleiadă de elemente ale Cunoaşterii care vor urma având şi caracteristici matriceale.

Denunţul va determina în consecinţă caractersiticile matriceale şi odată cu acestea infinitatea de dezvoltări independente prin Cunoaştere a fiecărei Matrici sau a fiecărui Element al Cunoaşterii care este filtrat de către acesta, altfel ar fi fost un Element Primordial.

Astfel se vede că Denunţul defineşte la fel de bine Infinitul în Cunoaştere precum Totul.

Totul defineşte Infinitul prin filtrul Cunoaşterii cu predilecţie ca fiind un exterior în continuă expansiune, asimptotic care nu poate fi depăşit şi care oricât de mult s-ar încerca de a fi ajuns printr-o tangentă oarecare la acesta intervine automat funcţia asimptotică a Totului aceea de a nu putea face niciodată o tangentă cu orice altceva în afară de propria sa caracteristică aceea de Infinit.

În sens invers se produce pe baza celei de-a treia Analogii şi în cazul Denunţului, o funcţie la fel de asimptotică ca şi a Totului din prima Analogie, deoarece Denunţul nu face decât să determine Infinitul dintr-un alt unghi, şi anume nu din interior către exterior cum face prima Analogie a Totului ci din exterior către interior prin Denunţul care la fel de asimptotic va clădi o nouă şi o nouă structură la Infinit, structură bazată pe diversitate care nu va putea fi atinsă niciodată.

Funcţia Asimptotică se regăseşte prin intermediul Primei Analogii a Totului în toate celelalte Analogii principale ale Elementului Primordial al Cunoaşterii, respectiv în celelalte două Analogii care aparţin numai şi numai Cunoaşterii. Acest fapt nu înseamnă că Funcţia Asimptotică nu se află şi în Analogiile altor Elemente Primordiale diferite de Cunoaştere, doar că pe aceste Analogii fiinţa umană nu le va putea Cunoaşte niciodată, fiindcă nu aparţin Cunoaşterii. Funcţia Asimptotică este şi principala caracteristică a „Continuumului Infinit" dar despre aceasta voi vorbi în paginile următoare,caracteristică care se perpetuează prin diferite moduri în funcţie de tipul de Analogie şi de Elementul Primordial în care aceasta se desfăşoară.

Pentru Elementul Primordial al Cunoaşterii perpetuarea caracteristicii Funcţiei Asimptotice constă în acel Tot despre care am vorbit adineaori (Analogia 1), în Semantic, Asemantic şi Periodic (Analogia 2) şi bineînţeles în Denunţ şi Predestinaţie (Analogia 3).

Denunţul şi Predestinaţia implică şi Periodicul din Analogia 2 doar că asupra duplexului său care constă din Eveniment -Fenomen, intervine în mod direct Denunţul pentru a defini caracterul Predestinatoriu al ceea ce va deveni determinat. "Va deveni" este iarăşi impropriu fiindcă nu folosim dimensiunea temporară încă dar nu este o altă cale pentru a explica într-un fel sau altul această intervenţie.

Abia acum putem înţelege de ce sunt necesare Funcţiile Asimptotice în Coaxialism şi ce anume determină ele prin regula celor trei Analogii şi mai mult de atât prin cele trei Analogii în sine, şi anume nimic altceva decât o nouă structuralizare a unor Elemente ale Cunoaşterii care sunt dinainte de a fi Cunoaşterea înfiltrată cu ele, sau mai bine spus de a trece prin filtrul Cunoaşterii devenind Elemente ale Cunoaşterii din Elemente Primordiale. Toate acestea se datorează Funcţiei Asimptotice şi celor trei Analogii.

Astfel „EUL" Factorului Primordial „a fost" dinainte de a fi aici reflecat de această lume, dinainte de a fi determinat de Matricea Noastră şi de Instinct prin Adevărul Absolut, dinainte de a fi Cunoaşterea înfiltrată cu EL.

Acest „EU" al Factorului Primordial,la fel ca şi „EUL" Factorului Nostru Creator şi Unic Întâmplător, la fel ca şi „EURILE" infinităţii de Factori Creatori şi Unic Întâmplători, la fel ca şi Persoana, Personalizările, Noţiunea şi Noţiunile, la fel ca şi Existenţa cu lumile sale infinite, la fel ca şi lumea noastră, la fel ca şi noi, fiecare fiinţă în parte indiferent că suntem Om sau animal, la fel ca cel mai neînsemnat firicel de praf din această lume sau din oricare altă lume, TOATE dar Toate acestea au fost DINAINTE de a fi fost Matricea Noastră, "EUL" Factorului Primordial, ale Factorului Nostru Creator (Dumnezeul Nostru) ale infinităţii de alţi Factori Creatori, ale Persoanei, Personalizărilor şi Noţiunii, ale Existenţei, ale noastre a fiinţelor indiferent că suntem oameni, Plante sau Animale, TOATE acestea au fost DINAINTE DE A FI NOI!

NOI SUNTEM DINAINTEA NOASTRĂ!

Oricât de ciudat pare dar fiecare dintre noi suntem un anumit Element al Cunoaşterii care am devenit astfel din Elementul Primordial şi avem acest rol într-o lume sau alta datorită celor Trei Analogii şi mai cu seamă datorită Funcţiilor Asimptotice.

Imediat survine o nouă întrebare în acest caz şi anume ce anume ne deosebeşte de Dumnezeu dacă vedem că nici Dumnezeu nu este mai presus de noi sau de cel mai neînsemnat firicel de praf?

Ceea ce cred eu este distanţa pe care o are fiecare Opus Tipologic sau Atipologic faţă de Cunoaştere.

Tot ce cred este că cea mai mică „distanţă”(am pus în ghilimele fiind folosită figurativ încât nu există spaţiul la acel nivel), dintre Cunoaştere şi primul Opus tipologic, definit ca Element al Cunoaşterii, este tocmai Matricea Noastră , urmând întreaga pleiadă de Opuşi Tipologici şi Atipologici filtraţi de Cunoaştere care şi ea în sine este tot un Element la fel ca şi Omul, o plantă sau un animal. Cu cât „distanţa” este mai mare dintre Cunoaştere şi Opuşii săi, cu atât şi locul acestora în pleiada de nivele a Cunoaşterii va fi mai neînsemnat.

Acest fapt indică faptul că Omul este cu adevărat pe un palier foarte depărtat de Elementul Cunoaşterii în sine. La fel se produce şi pe cale inversă.

Şi Cunoaşterea se reflectă la rândul său în Om şi astfel îşi găseşte o lume a sa în Om, dar la fel de neînsemnată pe cât o are Omul în Cunoaştere.

Cu toate acestea mai rămâne un lucru de lămurit şi anume Omul este o pluralitate, nu este un arhetip.

În această lume trăiesc miliarde de oameni iar viitorul ne anunţă că numărul acestora va creşte în continuare.

În acest caz cum anume mai putem vorbi de Elementul Primordial Om sau de Elementul Cunoaşterii Om?

Nu ar trebui să folosim pluralul?

Nu în nici un caz. În acest aspect intervine tot Analogia. Cum?

Am vorbit mai înainte de Tipologii şi Atipologii care se realizează între Elementele Cunoaşterii mai ales dar acestea pot la fel de bine să fie şi între Elementele care sunt caracterizate nu numai prin Cunoaştere dar şi prin calitatea lor de Elemente Primordiale.

Prin excelenţă Regula celor trei Analogii cât şi cele Trei Analogii se definesc doar prin intermediul Cunoaşterii şi nu al altor Elemente Primordiale.

Omul face parte din gama „alte Elemente Primordiale”. Odată ce există o asemenea plurаritate de fiinţe umane în această lume a Cunoaşterii, înseamnă că Omul în sine ca Element Primordial sau ca Elemente Primordiale dacă ne referim la fiecare Fiinţă umană se află ca fiind un Opus Atipologic foarte depărtat de Cunoaştere. De ce?

Fiindcă Elementul Primordial al fiecărei fiinţe umane trebuie să se reflecte mai înainte de toate într-un Element Comun, în care se pot reflecta toate Elementele Primordiale, care doar astfel se pot regăsi în Cunoaştere.

Conform Primei Analogii fiecare Element Primordial trebuie să se afle în toate celelalte Elemente Primordiale. În cazul de faţă Cunoaşterea intervine drept un Element Primordial.

Acest fapt ne arată că Omul este Atipologic faţă de Cunoaştere întrucât se află într-un număr de miliarde de fiinţe umane pe această lume a Cunoaşterii.

Astfel Omul va avea nevoie de un Element Primordial Comun (Intermediar) care să fie Tipologic atât pentru miliardele de Elemente Primordiale ale fiinţelor umane dar şi pentru Cunoaştere, (adică să intermedieze regăsirea acestor Elemente Primordiale care reprezintă Sinele fiinţelor umane în Cunoaştere conform Primei Analogii) celălalt Element Primordial în acest caz.

Astfel că Elementul Primordial Comun al Omului, le dă Elementelor Primordiale Atipologice faţă de Cunoaştere caracteristica de Tipologie dacă întrunesc toate miliardele de Elemente primordiale caracteristicile Elementului Comun, acela de Om.

Astfel Cunoaşterea devine Tipologică faţă de Elementul Primordial care era înainte Atipologic dar Elementul Comun l-a Tipologizat.

Prin urmare Elementul Comun are caractersiticile de Om şi numai acesta, fără nici un alt Element care devine Element al Cunoaşterii prin intermediul său. Personal acesta cred că este motivul ostilităţii acestei lumi pentru Om. Şi anume faptul că Sinele Omului este într-o totală contradicţie cu caracteristicile Omului, simţindu-se mereu încorsetat şi neputând să înţeleagă caracterul de nonsens şi meschin al acestei lumi care orice s-ar spune este una diabolică şi nicidecum o lume primitoare.

Cum ar putea ca omul să-şi transforme acest Infern în Paradis?

Poate că doar dacă ar fi Tipologic prin sine şi nu printr-un Element Comun ca şi în Prima Analogie.

Într-o altă carte vorbeam despre restrictivismul din Om despre calitatea care ar trebui să o aibe în această lume pentru a putea fi fericit şi pe care ar trebui să o dezvolte şi anume calitatea sa sacerdotală pe care Omul cred că a uitat-o de-a lungul istoriei.

Ce implică o atare calitate, decât de a fi restrictiv cu propria sa calitate de Om care de fapt nu aparţine Sinelui său ci unui Element Comun care este Tipologic cu Cunoaşterea şi doar astfel se poate regăsi în aceasta.

Ce se întâmplă oare cu partea Elementului Primordial al Sinelui Omului care se regăseşte în alte Elemente Primordiale diferite de Cunoaştere faţă de care acesta este Tipologic în mod direct fără a mai fi necesar un Element Comun ?

Oare Sinele Omului trăieşte inconştient în paralel mai multe vieţi?Da!

Dar nu Sinele Omului,ci accepţiunea generalizată de Sine pe care o dă Elementul Primordial al Sinelui Omului,care pe lângă acesta,acelaşi Element Primordial ce a dat Sinele Omului mai poate avea o infinitate de alte denumiri de Sine altele decât Sinele Omului care devine al Omului doar prin intermediul Elementului Comun care se regăseşte astfel în Elementul Comun al Cunoaşterii.

Fiecare Element Primordial în parte are o infinitate de Sineuri care se regăsesc într-o infinitate de Elemente Comune devenind astfel fiecare un anumit Sine,cum ar fi Sinele Omului, Sinele pisicii, al plopului, etc, unde fiecare în parte, pisica, plopul, Omul, etc, au propriul lor Element Comun.

Elementul Comun este cel care face Tipologică, prin propria sa Tipologie regăsirea (interdependenţa) dintre două Elemente Primordiale Atipologice între ele.

Astfel Fiecare Element Primordial se regăseşte în alt Element Primordial dacă acestea sunt Atipologice între ele prin intermediul unui alt Element Primordial care are calitatea de Element Comun între cele două care sunt Atipologice între ele, dar devin Tipologice prin intermediul Elementului Comun.

Fiind o infinitate de Elemente Primordiale, a spune că jumătate dintre Elementele Primordiale ar fi Tipologice între ele şi jumătate Atipologice ar însemna să împărţim infinitul în două şi astfel să avem două infinite.

Acest lucru ne îndeamnă să acceptăm faptul că o infinitate de Elemente Primordiale sunt Atipologice între ele şi o infinitate sunt Tipologice, deci este necesară tot o infinitate de Elemente Comune pentru a putea face cele două infinităţi să se regăsească între ele şi astfel să poată deveni interdependente conform Primei Analogii.

Astfel, odată ce sunt o infinitate de Elemente Comune, pentru fiecare Element Primordial în parte, sau mai corect spus fiecare Element Primordial are şi caracteristica de a fi Element Comun dar şi Cuvânt al Limbajului Pur Universal, înseamnă că fiecare Element Primordial în parte se va reflecta într-o infinitate de moduri prin intermediul Elementelor

Primordiale care au caracteristica de a fi Element Comun pentru a deveni Tipologice cu întrega infinitate de Elemente Primordiale Atipologice, fără să mai punem la socoteală că tot acel Element Primordial se va reflecta şi în infinitatea de Elemente Primordiale unde nu mai este necesară calitatea de Element Comun, întrucât faţă de acest grup infinit de Elemente Primordiale, Elementul Primordial respectiv este Tipologic.

Astfel, fiecare Element Primordial va avea două moduri de a se reflecta, primul, şi anume modul direct, fără intermediul unui Element Comun, în cazul că sunt Tipologii între Elementele Primordiale şi Elementul Primordial respectiv, iar al doilea caz este cel indirect, prin intermediul Elementului Comun în cazul că între Elementul Primordial respectiv şi celelalte Elemente Primordiale în care se face reflectarea sunt Atipologii.

Odată ce şi Elementele Primordiale în care se face reflectarea prin intermediul Elementului Comun sunt infinite, atunci înseamnă că şi numărul Elementelor Comune este infinit, prin urmare fiecare reflectare se va face prin intermediul unui alt şi alt Element Comun fiindcă implică un alt şi alt Element Primordial Atipologic faţă de Elementul respectiv luat în discuţie.

Cu toate acestea orice Element Comun poate face Tipologică reflectarea a miliarde de Elemente Primordiale dar doar în cadrul unui singur Element Primordial,cum este cazul miliardelor de oameni din această lume unde fiecare în parte are propriul său Sine.

Pentru că un ciorchine de tot atâtea Elemente Primordiale s-au regăsit prin Elementul Comun Om, unicul care are şi dă celorlalte caracteristica umană, în Cunoaştere. Cine este acel Element Comun Om?

Elementul Comun Om este Dumnezeul Omului!

Fiecare lucru, obiect, fiinţă, indiferent că face parte din lumea plantelor, animalelor sau oamenilor are un Element Comun al său din infinitatea Elementelor Primordiale. Prin Sine se înţelege un Element Primordial care se reflectă prin intermediul unui Element Comun într-o anumită lume al unui alt Element Primordial cum este Elementul Primordial al Cunoaşterii din lumea noastră.

Să nu uităm de Amprenta şi Amprenta Karmică a Omului şi a fiecărei fiinţe de altfel, care va urmări Sinele trecut de la un Element Comun sau altul mereu. Sinele Omului este un Element Primordial, care poate însemna orice, fiind un Cuvânt ce are un Simbol şi un Înţeles în Limbajul Pur Universal.

Sinele se regăseşte în Lumea Cunoaşterii, deci a Elementului Primordial al Cunoaşterii doar prin intermediul Elementului Comun prin care Sinele devine Tipologic faţă de Elementul Primordial al Cunoaşterii.

Când Sinele se reflectă într-un alt Element Primordial această Tipologie faţă de Elementul Primordial al Cunoaşterii nu mai este necesară şi prin urmare intervine un alt Element Comun.

Indiferent care este Elementul Comun prin care Sinele devine Tipologic faţă de un Element Primordial sau altul, Amprenta Karmică, sau ceea ce a imprimat în Existenţă Omul, îi va urmări Sinele transcendând din Existenţă care este un nivel al Elementului Primordial al Cunoaşterii, acolo unde acesta se reflectă, prin intermediul aceluiaşi sau altui Element Comun.

Amprenta Karmică va fi Urma în Forma căreia se va dezvolta noua reflectare a Sinelui. Această Urmă (Amprenta Karmică) va fi mereu cu Sinele Omului sau oricare alt Sine în cazul altei Urme, asemeni unei cochilii a Sinelui. Locul unde se va reflecta Sinele Omului sau oricare alt Sine după „Moarte”,în alte nivele ale Existenţei sau în nivelele altui Element Primordial diferit de Elementul Primordial al Cunoaşterii, depinde de Expresia sau Conştiinţa Limbajului Pur Universal.

În cazul că se va reflecta în alt Element Primordial diferit de Elementul Primordial al Cunoaşterii atunci şi numai atunci se va schimba şi Elementul Comun, trecându-se la Dumnezeul noului statut al Sinelui.

Chiar şi Elementul Primordial al Sinelui Omului este Dumnezeu pentru infinitatea de Elemente Primordiale faţă de care acesta devine Element Comun.

Atunci când vorbim de Elementul Primordial al Sinelui Omului vorbim de fapt de două Elemente Primordiale, respectiv de Elementul Primordial al Sinelui şi de Elementul Primordial care este Element Primordial Comun între Elementul Primordial al Sinelui şi Elementul Primordial al Cunoaşterii, fiind Elementul Primordial al Omului. Atunci când Sinele trece prin reflectarea sa din Elementul Primordial al Cunoaşterii şi nu mai necesită Elementul Primordial Comun al Omului, atunci dispare Omul din Sine. Doar când dispare omul din Sine, va dispărea şi Dumnezeul Omului din Sine.

Sinele este reflectarea unui Element Primordial în cadrul anumitor nivele ale altui Element Primordial sau în alte Elemente Primordiale, dar care are întotdeauna o identitate a sa proprie prin Amprenta Karmică care îl va urmări etern, fiind Urma eternă pe care o va lăsa fiecare Formă, în care se va realiza o anumită reflectare a Elementului Primordial respectiv prin intermediul unui Element Comun în cazul Atipologiilor sau fără intermediul acelui Element în cazul Tipologiilor. Astfel Sinele este identitatea dată de Urma Amprentei Karmice care transcende, acolo unde Elementul Primordial (Cuvântul Limbajului Pur) se reflectă la alte nivele ale aceluiaşi Element Primordial sau în alte Elemente Primordiale.

Sinele este mai presus de toate o identitate transcendentală, care include în Amprenta sa Karmică toate celelalte reflectări ale Elementului Primordial ce aparţine unui Sine sau altui Element Primordial ce aparţine altui Sine, în alte şi alte Elemente Primordiale sau în cadrul aceluiaşi Element Primordial dar la nivele diferite, cum ar fi în cazul Existenţei la diferite nivele spirituale ale Coeficienţilor Logici,etc.

Orice reflectări care se realizează între două sau mai multe Elemente Primordiale dar care nu au o „istorie” sau o Urmă Karmică a lor nu au nici un Sine al lor, până nu se formează Urma Karmică.

Prin Urma Karmică Elementul Primordial respectiv îşi va forma suma propriilor sale reflectări având o infinitate de Sine-uri la rândul său, infinitate care este de fapt propriul său Sine sau propria sa Amprentă Karmică.

Amprenta Karmică a Omului, este UNICA LEGĂTURĂ pe care o are Sinele Omului sau al oricărei fiinţe sau lucru, cu Conştiinţa Pură Universală şi EXPRESIA Limbajului Pur Universal.

Deoarece prin Amprenta Karmică contribuie la identitatea Sinelui Elementului Primordial, care este format dintr-o infinitate de Sine-uri, unde fiecare s-a reflectat la rândul său în alte şi alte Elemente Primordiale sau nivele ale acestora, contribuind prin Amprentele lor Karmice la Amprenta Karmică a Elementului Primordial, unica în măsură să poarte un Simbol şi un Înţeles în cadrul Conştiinţei Pure Universale creată din Limbajul Pur Universal.

Dacă Cuvântul (Elementul Primordial) este regăsirea în celelalte Cuvinte (Elemente Primordiale), Amprenta Karmică, cea care dă identitatea de Sine şi în consecinţă a Sinelui, este rezultatul reflectării Cuvântului (Elementului Primordial) în celelalte Cuvinte(Elemente Primordiale),precum Conştiinţa Pură Universală este rezultatul Limbajului Pur Universal şi nu Limbajul Pur Universal (Cuvintele sau Elementele Primordiale) rezultatul Conştiinţei Pure Universale.

Prin Amprenta Karmică şi cel mai neînsemnat aparent lucru, devine parte din Expresia Limbajului Pur Universal, iar această Expresie este întocmai Conştiinţa Pură Universală.

Este unica legătură, întrucât este Urma a tot ceea ce a rezultat din Forma unei reflectări a Sinelui (Element Primordial şi Cuvânt al Limbajului Pur Universal) prin

intermediul Elementului Comun, într-un alt Element Primordial (Cuvânt) cum este Cunoaşterea în cazul fiinţei umane. Amprenta Karmică, devenind astfel urma în forma căreia se va afla Sinele, astfel Amprenta Karmică va fi Amprenta naşterii unui nou Om, sau orice altceva în funcţie de Elementul Comun prin care se va reflecta Sinele devenind astfel Tipologic cu Lumile unui Element Primordial (Cuvânt), în marea EXPRESIE a Limbajului Pur Universal.

Ce anume determină Sinele (Elementul Primordial respectiv) care are un Simbol şi un anumit Înţeles în calitate de Cuvânt al Limbajului Pur Universal,să se reflecte într-un anume Element Primordial sau altul, cum este în cazul de faţă Cunoaşterea?

Răspunsul constă în Limbajul Pur Universal al cărui cod nu poate fi descifrat de către fiinţa umană întrucât nu cunoaşte decât o infimă parte dintr-un singur Cuvânt al acestui Limbaj şi anume din Cunoaştere. Limbajul Pur Universal are propria Sa Conştiinţă Pură Universală prin care exclamă o anumită Expresie. Pentru ca această Expresie să poată fi exclamată este absolut necesar ca reflectările sau interconectările Elementelor Primordiale (Cuvintelor acestui Limbaj) să se producă numai şi numai într-o anumită ordine bine stabilită de către Conştiinţa Pură Universală care după cum am mai spus NU are nici o legătură cu Logica.

II.3.5.CAPITOLUL V
ELEMENTUL COMUN

Tipologia şi Atipologia nu sunt caracteristici opuse între ele doar în cadrul tabloului Cunoaşterii în calitate de Elemente ale Cunoaşterii.

Acestea (Tipologia şi Atipologia) pot fi caracteristici opuse şi în cadrul Elementelor Primordiale care nu au nimic în comun cu Cunoaşterea în cazul altor tablouri, în care nu mai apare Cunoaşterea este valabilă doar Prima Analogie şi anume că toate Elementele Primordiale trebuie să se regăsesacă între ele prin Tipologie. De ce?

Fiindcă toate aceste Elemente Primordiale sunt opuşi infiniţi ca număr unele faţă de altele.

Dar conform unui principiu al Coaxiologiei fiecare opus are la infinit un alt opus identic cu el, ceea ce denotă faptul că mereu, acel opus de la infinit va fi Tipologic cu opusul în care trebuie să se regăsească toate celelalte Elemente Primordiale, dar nefiind acel Element Primordial în care trebuie să se regăsească ci opusul său.

Acel opus la infinit va fi întotdeauna un Element Comun pentru toate celelalte Elemente Primordiale care vor trebui să se regăsească în opusul său de la infinit.

Această regulă fiind valabilă pentru toţi opuşii Elementelor Primordiale de la infinit.

Prin urmare legea Elementului Comun este: Fiecare opus aflat la infinit faţă de un alt opus devine Element Comun faţă de acesta, fiind Tipologic, şi având calitatea de a reflecta toate celelalte Elemente Primordiale în opusul aflat la infinit al Elementului Comun pentru a se împlini Prima Analogie în care fiecare Element Primordial trebuie să se regăsească în celălalt.

Elementul Comun al Cunoaşterii faţă de Elementul Primordial care este Sinele Omului, este opusul Cunoaşterii aflat la infinit de aceasta, şi care are calitatea Tipologică totală faţă de aceasta, dar totuşi nefiind Cunoaştere.

Aceasta înseamnă că Elementul Comun al Omului pentru lumea Cunoaşterii în care se află este opusul acesteia aflat la infinit, este Dumnezeul Omului.

În acest caz Dumnezeul pisicii, sau al caprei sau al narcisei, trandafirului, muntelui, stâncii, al absolut tot ce există sunt alte Elemente Comune, dar acestea sunt tot opusul Cunoaşterii aflat la infinit, deci tot acel Element Comun cu al Omului?

Răspunsul la această întrebare este tranşant: Nu!

În nici un caz. Fiecare arhetip are propriul său Element Comun. Trandafirul pe al lui, capra pe al ei, pisica la fel, etc.

Cum pot fi toate aceste localizate la infinit faţă de Cunoaştere ca Opus infinit al acesteia?

Se poate întrucât conform funcţiei asimptotice, infinitul este nesfârşit, asemeni a două drepte care se apropie continuu dar fără să se întâlnească niciodată.

Astfel toate acele Elemente Comune ale Arhetipurilor amintite se află integrate ca fiind opuşi în cadrul acelui „continuum" al celor două drepte, "continuum" care nu poate fi definit nicidecum mărginit ca fiind un anumit număr în sine sau o anumită limită de unde nu se mai află nimic sau dimpotrivă porneşte altceva iar la frontiera respectivă s-ar afla şi unicul opus infinit faţă de cunoaştere care ar fi unicul Element Comun, Tipologic faţă de aceasta.

Lucrurile nu numai că nu stau chiar aşa dar sunt total opuse, întrucât neputând vorbi despre aceea limită din cadrul „continuumului" aflat între cele două drepte asimptotice care se apropie la infinit dar fără să se poată uni vreodată, înseamnă că în acel „continuum" se pot afla o infinitate de Opuşi infiniţi ai Cunoaşterii.

Acest lucru schimbă radical absolut totul fiindcă implică fără putinţă de tăgadă şi faptul că Tot ce reprezintă infinitatea de opuşi constituită din Elementele Primordiale,iar aceşti opuşi, pot fi în cadrul acelui „continuum" şi prin urmare toţi pot fi Tipologici la rândul lor nemaifiind necesare Elementele Comune. Răspunsul şi de această dată este negativ, întrucât chiar dacă Asemanticul ca fiind Lipsă din Semantic aparţine doar structurilor desăvârşite prin intermediul Cunoaşterii, chiar dacă iniţial am introdus Atipologia ca fiind Lipsa din Semantic, Atipologia se află la fel de bine şi înainte de Semantic, alături de Tipologie în primul rând orice opus devine Atipologic faţă de un alt opus.

Numai doi opuşi aflaţi la infinit devin Tipologici între ei, deci pot avea unul faţă de celălalt calitatea de Element Comun.

Aceasta în primul rând iar în al doilea rând, Atipologia stă de fapt la baza Totului, a Elementelor Primordiale, întrucât este quintesenţa dintre „Continuumul Infinit" şi Elementul Primordial aflat delimitat în afara acestui „Continuum" dar în acelaşi timp ca fiind finit, determinat şi structuralizat în infinitate.

Pentru a fi mai bine înţeles, fiecare cititor va trebui să-şi imagineze o scală infinită de Elemente Primordiale unde fiecare în parte este opus celuilalt, având opoziţii de anumite grade dar toate Atipologice întrucât Tipologicul intervine doar pe linia „Continuumului Infinit", prin faptul că orice opus la Infinit este identic cu opusul său aflat la infinit faţă de acesta.

Ei sunt identici dar nu asemenea, ceea ce denotă că sunt totuşi două Elemente Primordiale în cazul nostru identice, deci Tipologice, dar nu acelaşi Element, fiind despărţite prin Infinit. Astfel Tipologia se află dată mereu de Opuşii care se află în „Continuumul Infinit" unii faţă de alţii iar Atipologia de opuşii care nu se află pe această linie a „Continuumului Infinit" ci sunt determinaţi ca structuri distincte unii faţă de alţii.

Tipologiile şi Atipologiile se transferă şi în cadrul lumilor determinate de Prima Analogie, deci de „regăsirea" Elementelor Primordiale, unele în altele pentru a forma un TOT UNITAR.

Conform celor de mai sus înseamnă că fiecare Element Primordial are opusul său Tipologic la Infinit, dar atenţie, nu numai acel opus ci toţi ceilalţi opuşi, care se află pe linia „Continuumului".

Şi iarăşi revenim de unde am plecat, la pisică, trandafir, etc, care şi ei se regăsesc în această lume a Cunoaşterii.

Cu toate acestea conform Primei Analogii, cât şi al „Continuumului Infinit" în cadrul acelui „Continuum se pot afla o infinitate de opuşi. Astfel fiecare opus (privit de către noi

prin intermediul Coeficientului Logic 2) este bipolar, adică posedă atât caracteristica Tipologică faţă de alţi opuşi cât şi pe aceea Atipologică.

Acest lucru îi dă posibilitatea să-şi REGĂSEASCĂ ECHILIBRUL în fiecare alt opus în funcţie de distanţarea care se află între cei doi în cadrul sistemului Atipologic. De exemplu, dacă doi opuşi sunt distanţaţi Atipologic mult mai mult faţă de un al treilea opus, chiar dacă toţi cei trei sunt Tipologici în cadrul „Continuumului Infinit", cel de-al treilea se va regăsi într-o postură mai mare în cei doi opuşi faţă de cei doi între ei.

Astfel se demonstrează de ce pisica, trandafirul, alte şi alte reprezentări ale lumii noastre au anumite caracteristici privind această lume şi nu pe altele.

Faptul că Omul este un pion important în acest vis dat de către Iluzia Vieţii, înseamnă că asemeni celui de-al treilea opus, Elementul Primordial Comun al Omului se află „mai apropiat" în faza sa Atipologică de Cunoaştere decât Elementul Primordial Comun al pisicii. De aici porneşte diversitatea relativă a lumii în care visăm că trăim.

Mai mult decât atât dacă noi am gândi prin intermediul unui alt Coeficient Logic, respectiv 5, atunci alături de Tipologic şi Atipologic ar mai fi încă cel puţin trei astfel de caracteristici pe care le-ar putea avea Elementele Primordiale?

Răspunsul este că în acel caz ar trebui să fie alte trei caracteristici în plus, deoarece cele două caracteristici fundamentale privite din filtrul Coeficientului Logic 2, Tipologicul şi Atipologicul, sunt caracteristici care reprezintă totalitatea posibilităţilor de a fi un opus din punct de vedere generalizat faţă de un alt opus. Ce înseamnă aceasta?

În primul rând faptul că la nivelele Tipologicului şi Atipologicului sunt alte şi alte caracteristici pe care le are fiecare în parte, dar toate celelalte nu pot fi împărţite decât în cadrul celor două mari clase, care definesc opoziţia unui Element Primordial sau Element al Cunoaşterii, etc., faţă de altul. În cazul când am gândi cu un Coeficient Logic 5, cu siguranţă că cele două grupări din opoziţie, Tipologicul şi Atipologicul s-ar reduce la 5, sau la 7 în cazul când am gândi cu un Coeficient Logic 7.

De ce Tipologic sau Atipologic, totuşi?

În primul rând pentru că în lumea noastră fiinţa umană nu poate împărţi opoziţia dintre două Elemente Primordiale decât dacă acestea sunt Asemănătoare (Tipologice) sau Neasemănătoare (Atipologice).

În cadrul Tipologiilor sau Atipologiilor se pot afla sute sau mii de alte caracteristici dar toate se reduc în cele din urmă la asemănător şi la neasemănător, precum toate se reduc la bine-rău, frumos şi urât sau alte asemenea exemple.

Acest fapt ne reliefează un aspect destul de interesant al Atipologiilor şi Tipologiilor şi anume că privite printr-un Coeficient Logic mult mai mare interdependenţa dintre Elementele primordiale pe baza Elementului Comun este din ce în ce mai mare şi astfel la nivel infinit nu numai de „Continuum Infinit" ci şi la nivel de infinitate a altor opuşi ai Tipologiilor şi Atipologiilor în cazul că acestea ar fi filtrate prin intermediul Coeficientului Logic Infinit, ar însemna că sunt o infinitate de astfel de caracteristici fundamentale pentru fiecare Element Primordial în parte şi astfel nu numai că fiecare Element Primordial în parte este şi un Element Comun pentru Tipologii şi Atipologii, dar mai mult decât atât, este Element Comun pentru Toate Tipologiile şi Atipologiile tuturor celorlalte Elemente Primordiale, iar chiar şi mai mult decât atât posedă toate celelalte caracteristici la infinit altele decât Tipologiile şi Atipologiile. Astfel Totul este Una şi Una este Totul.

De fapt ce anume este de fapt un Element Primordial şi cum anume s-a desfăşurat acest „film" al diferenţierii Finitului de Infinit?

La fel ca şi în cazul Tipologiilor (Asemănărilor) şi Atipologiilor (Neasemănărilor) şi această reliefare a finităţii faţă de infinitate se produce doar în cadrul Coeficientului Logic 2, şi corect ar fi nu în cadrul său ci prin filtrul său întrucât în realitate nu se produce aşa ceva, deoarece dacă introducem din nou aceeaşi stratagemă ca şi adineori de reliefare la infinit a

Tipologiilor şi Atipologiilor, vom observa că alături de Finit şi Infinit vor mai apare tot atâtea alte opusuri de ale lor cât este numărul Coeficientului Logic.

Prin urmare pentru Coeficientul Logic 5 vom mai avea alte trei opusuri ale Finitului şi Infinitului precum ale binelui şi răului sau ale frumosului şi urâtului.

Deci filtrată această problemă prin intermediul Coeficientului Logic Infinit vom vedea că alături de Finit şi Infinit vom mai avea o infinitate de astfel de opusuri ale lor. Acest lucru înseamnă că în cazul de faţă ne aflăm iarăşi pe covorul roşu al „Continuumului Infinit" sau altfel spus al reducerii Totului la Infinit, unde Finitul sau oricare alt opus al său nu este altceva decât o Iluzia dată de un anume Coeficient Logic. Spun „anume" întrucât toţi ceilalţi Coeficienţi Logici mai mari de 2 vor putea defini finitatea.

Altfel spus, Logica se reduce mereu de unde a plecat la nimic, de fapt la eternul „Continuuum Infinit" unde ea singură îşi susţine propria sa ineficienţă raportându-se pe sine ca fiind un simplu instrument al Iluziei, în cazul fiinţei umane al Iluziei Vieţii.

Ce anume ar trebui să facă Logica pentru a deveni dintr-un simplu instrument al Iluziei într-o Conştiinţă Pură a Limbajului Pur Universal, unde fiecare Element Primordial este un Cuvânt în parte?

Pentru aceasta Logica ar trebui să nu se piardă în „Continuumul Infinit" ci Funcţiile Asimptotice să poată fi descrise cu luciditatea iluzorie a stăpânirii sale de sine, lucru cât se poate de neadevărat. Logica se pierde în cea mai mare capcană pe care i-o poate întinde chiar Cunoaşterea şi anume în Legitate.

Legităţile sunt structuralizări logice care posedă un anumit enunţ dar care tocmai prin enunţul lor în sine devin ambigue faţă de logica care le susţine.

Cel mai important exemplu este cel al „Continuumului Infinit" care din punct de vedere logic este structuralizat ca fiind o legitate dar care la rândul său tocmai prin propriul său enunţ de „Continuum Infinit" NU poate fi o legitate fiindcă se pierde în propria sa structuralizare începând cu Tipologiile (Asemănările), Atipologiile (Neasemănările) şi continuând cu infinitatea de opuşi ale acestora, fapt ce supravizează negarea oricărei legităţi şi mai mult decât atât, implicit a logicii.

Dacă am conchide ca legitate, legitatea în sine, şi am determina-o ca fiind un Element Primordial pe baza unui enunţ de genul, "orice defineşte o structură e lege" am ajunge imediat la opuşii acestui enunţ (deşi am putea folosi orice alt enunţ posibil).

Aceşti opuşi se surclasează unii pe alţii la infinit astfel încât iarăşi ajungem la acelaşi „Continuum Infinit" unde legitatea în sine dispare prin neraportarea la un opus al ei propriu. Cum aşa?

Se repetă la fel ca şi în Periodicul Cunoaşterii acelaşi duplex Eveniment-Fenomen?

În nici un caz, nu este necesară apariţia nici unui Eveniment sau Fenomen întrucât toate acestea sunt apanajul Cunoaşterii şi a nici unui alt Element Primordial.

Odată ce reperul la care se raportează enunţul legităţii în sine nu există, el fiind într-un „Continuum Infinit" acest lucru înseamnă că de fapt nici legitatea în sine nu „există" (am pus ghilimele fiindcă folosesc Existenţa figurativ fiindu-mi imposibil să exprim altfel) şi acest lucru duce la faptul că odată ce legitatea nu există, nu există nici logica ca fiind o legitate după care se surclasează Elementele Primordiale. Astfel la nivelul Elementelor Primordiale nu intervine nici o legitate precum nici o logică.

Unicul lucru unde toate acestea îşi fac apariţia este în lumile Cunoaşterii unde, aparent, Totul se produce sub imboldul anumitor legităţi fiind controlate de către logica Coeficientului Logic pe baza căruia se desfăşoară actul de gândire. Atunci ce anume determină Conştiinţa Pură a Limbajului Pur Universal format din Elementele Primordiale care sunt de fapt cuvintele acestui Limbaj?

Odată ce nu putem vorbi de legitate şi nici de logică în cazul Limbajului Pur Universal va trebui să ne raportăm la ceea ce se raportează acest Limbaj Pur Universal şi

anume la „Continuumul Infinit" de fapt unicul reper posibil în cadrul acestei disertaţii. Acest lucru face posibil la rândul său faptul că întreg Limbajul Pur Universal se sprijină pe „Continuumul Infinit", care devine Conştiinţa Pură a Limbajului Pur Universal în care acesta se află. Într-un cuvânt Conştiinţa Pură a Limbajului Pur Universal este tocmai „Continuumul Infinit".

Cu toate acestea atunci când vorbim despre Conştiinţă ca fiind o asociere de caracteristici (cognitiv, volitiv, afectiv), în cazul fiinţei umane prin intermediul Coeficientului Logic 2, dar în cazul când vorbim despre Conştiinţa Pură a Limbajului Pur Universal, ce anume caracteristici ar trebui aceasta să îndeplinească pentru a fi legatarul Totului din toate câte sunt dar mai ales toate câte nu sunt?

Revenind la ceea ce am afirmat adineaori, Conştiinţa Pură Universală a Limbajului Pur Universal este „Continuumul Infinit".

A vorbi despre caracteristicile acesteia va trebui mai înainte de toate să vorbim despre caracteristicile acestuia.

Care ar fi acestea?

Am amintit despre ***Funcţia Asimptotică*** şi anume a celor două drepte care oricât de mult se apropie între ele nu se ating niciodată.

Este adevărat din punctul nostru de vedere una dintre aceste caracteristici este ***Funcţia Asimptotică***.

O altă caracteristică a „Continuumului Infinit" constă în aceea de reper al negaţiei.

Reperul Negaţiei, t*ermen pe care-l folosesc pentru prima oară, este acel reper care prin raportarea la Reperul Negaţiei a oricărui alt reper, cel din urmă dispare, fiind considerat a nu putea fi reper.*

Această caracteristică devine principala cauză pentru care logica dar şi orice noţiune de legitate nu este nimic altceva decât un simplu instrument al Cunoaşterii şi atât.

O altă caracteristică importantă ar fi aceea de ***Structuralizare***, prin care absolut orice structuralizare se menţine în pofida Reperului Negaţiei care anulează absolut orice legităţi sau enunţuri, tocmai prin această anulare.

Dacă nu ar fi Reperul Negaţiei ar fi dispărut imediat şi caracteristica de Structuralizare, întrucât legitatea prin enunţul său logic nu face nimic altceva decât să anihileze caracteristica de Structuralizare. Cum anume?

Prin caracteristica de Structuralizare se înţelege în primul rând acea caracteristică a „Continuumului Infinit" de a avea o structură a sa, pe baza căreia să-şi „dezvolte" propriile sale caracteristici. Din ce anume este formată această structură a Limbajului Pur Universal?

Care sunt Cuvintele acestui Limbaj Pur Universal?

Bineînţeles că sunt Elementele Primordiale. Caracteristicile Elementelor Primordiale constau în Tipologii, Atipologii şi alte opusuri infinite ale acestora.

Cum ar putea o anumită Tipologie să se menţină ca fiind un enunţ al unei legi odată ce aceasta este înlăturată din faşă tocmai de raportarea sa în calitate de caracteristică a unui Element Comun faţă de o Atipologie care la rândul ei „dezvoltă" noi şi noi asocieri?

Chiar şi în astfel de cazuri enunţul ar fi acceptat dar nu şi atunci când Toate Elementele Primordiale se regăsesc în Toate celelalte, vezi Prima Analogie, şi mai mult decât atât Toate sunt în Tot şi Totul în Toate iar Totul este tocmai „Continuumul Infinit"!

Cu toate acestea orice caracteristică în sine nu este un enunţ. Ea nu poate fi o legitate?

Cu siguranţă că da, dar absolut orice caracteristică se reduce în cele din urmă la structura „Continuumului Infinit" care nu este o structură ce poate fi definită, ci una nedefinită.

Astfel cea de-a patra şi una dintre cele mai importante caracteristici ale „Continuumului Infinit" este, ***Nedefinirea***. ***Astfel Structuralizarea tinde mereu asimptotic către definirea caracteristicilor sale dar acestea sunt mereu despărţite de Nedefinire. Prin***

urmare trimise din nou prin Funcţia Asimptotică, Reperului Negaţiei pentru o nouă Structuralizare! Acesta este modul prin care poate fi definit „Continuumul Infinit" ale cărui caracteristici de bază se bazează tocmai pe redefinirea continuă a enunţurilor noilor legităţi, ce definesc noi caracteristici dar doar în faza de Structuralizare, pentru a redeveni la nesfârşit Nedefinite.

Deşi scriam într-o altă carte că una dintre caracteristicile de bază ale Infinitului este Oglinda, nu pot să neg, dar această caracteristică devine valabilă doar raportată la Cunoaştere şi la Elementul Primordial al Cunoaşterii. Precum fiecare Element Primordial în parte va găsi propria sa caracteristică de bază a Infinitului dar numai din punctul său de vedere şi nicidecum al Infinitului, fiindcă caracteristicile Infinitului nefiltrate de nici un alt Element Primordial sunt cele patru: Funcţia Asimptotică, Reperul Negaţiei, Structuralizarea şi Nedefinirea.

Tot ceea ce am văzut la „Continuumul Infinit" pare un nonsens la prima vedere, dar tocmai acest non-sens devine unul dintre sensurile cele mai bine definite chiar şi de către instrumentul Cunoaşterii care este logica. Cum anume?

Fără a încerca să intru în vreun fel sau altul mai adânc în Coaxialism, voi încerca să definesc următorul enunţ despre caracteristici. Acesta sună astfel: ***-Tot ce se află în spatele Totului va deveni odată Tot, precum Tot ce se află în spatele lumilor Matricei Noastre a mai fost înainte Tot.***

Acest enunţ ne trimite la faptul că tot ceea ce ne înconjoară este de dinainte de noi, după noi şi posibil odată cu noi.

Cum ar mai fi posibile toate acestea dacă am accepta rigiditatea caracteristicilor şi a legităţilor inclusiv a logicii?

Bineînţeles că nu ar fi posibile tocmai pentru că Totul în accepţiunea oricărei logici este acel „Continuum Infinit" care se află peste TOT în TOT şi nu mai poate fi nici un alt TOT înaintea TOTULUI fiindcă el este TOT.

Prin Starea de Concepţiune tocmai acest deziderat doresc să-l discut şi mai mult decât atât să demonstrez că în Coaxiologia Fenomenologică, logica este un simplu instrument al Cunoaşterii şi atât, că fiecare legitate se reduce raportată la „Continuumul Infinit" la nimic şi astfel nici un enunţ nu ar fi valabil, deci implicit nici caracteristicile de care am pomenit până acum, atunci ce anume sunt totuşi aceste caracteristici folosite în dezbaterea aceasta filosofică dacă nu caracteristici?

Şi eu până acum tot caracteristici le-am denumit. Acum caracteristicile nu mai sunt caracteristici doar fiindcă nu putem determina „Continuumul Infinit".

II.3.6.CAPITOLUL VI
STAREA PRIMARĂ DE CONCEPŢIUNE

Fiinţa umană prin excelenţă nu va putea determina niciodată „Continuumul Infinit" pentru simplul fapt că nu poate Cunoaşte Infinitul.

Acest lucru o lasă pradă logicii şi legităţilor survenite din enunţurile logicii. Tot ceea ce definim ca fiind „caracteristică" nu este nimic altceva decât tot o formă de enunţ logic bazată pe o anumită legitate.

Odată ce aceste nu sunt de fapt atunci când ne raportăm la „Continuumul Infinit" decât nişte simple fumuri duse de vânt, ce anume sunt „caracteristicile"?

Privite prin filtrul Coaxiologiei Fenomenologice, caracteristicile sunt Elemente Primordiale care devin astfel prin intermediul unui Element Comun faţă de care acesta are o

anumită Tipologie reliefată la un alt Element la care se „referă” caracteristica respectivă, şi astfel aceasta îşi îndeplineşte o anumită **sarcină** asupra acelui Element.

Sarcina este de fapt un fel de caracteristică a caracteristicii, de fapt sarcina este responsabilă de reducerea enunţului cu privire la sine la o simplă abordare ce are drept reper „Continuumul Infinit”, care ***are*** şi el la rândul său cele **patru caracteristici** de bază unde sarcina fiecăreia este de a se reliefa celeilalte pentru a se ajunge la Nedefinire şi astfel să se reia procesul din nou începând cu Funcţia Asimptotică, trecând la Reperul Negaţiei, Structuralizare şi iarăşi la Nedefinire.

Ce anume poate fi Sarcina decât cauza unui nou ciclu al Totului pentru a defini cu ajutorul Nedefinirii, ”Continuumul Infinit”.

În acest caz înseamnă că Sarcina este Cauză sau Efect al Caracteristicii?

A folosi noţiuni de genul Cauză şi Efect în acest exemplu, la acest nivel mi se pare ambiguu, întrucât Sarcina unei Caracteristici nu poate fi niciodată o Cauză pe baza căreia să se producă un anumit efect, nu pentru că din punct de vedere logic nu ar fi astfel ci tocmai pentru că nu putem folosi instrumentul logic, tocmai fiindcă ne aflăm la un nivel unde acesta nu îşi are locul nefăcându-şi încă apariţia ca instrument al Cunoaşterii.

Astfel noţiunile de genul Cauză şi Efect cad din această demonstraţie.

Atunci ce anume poate să fie Sarcina unei Caracteristici dacă aceasta nu este Cauza care să preceadă un anumit Efect care să se abată asupra ciclului Totului cu privire la mersul celor patru caracteristici de bază ale „Continuumului Infinit”?

Cum Sarcina nu poate fi o Cauză sau un Efect ea poate fi un Scop?

Poate Scopul aparţine unei anumite structuri logice care să se precipite în funcţie de enunţul unei legităţi? Nu!

Spun acest lucru în cunoştinţă de cauză întrucât în cadrul Coaxialismului, Scopul apare încă de la nivelul Matricei Noastre care a fost denumită chiar şi o Matrice-Scop, fără ca Scopul acesteia să fie supus vreunei legităţi în sine sau vreunui enunţ al acestei legităţi întrucât s-a datorat configuraţiei de facto a Matricei Noastre ce a permis o atare dezvoltare care să degenereze în enunţuri şi legităţi mult mai „târziu” odată cu apariţia Adevărurilor care să urmeze Adevărului Absolut, care şi el apare abia după ce Matricea-Scop defineşte Instinctul, iar abia acesta va fi cel apt să definească abia Adevărul Absolut.

Personal nu cred că Adevărul Absolut poate determina o legitate fiindcă pentru aceasta sunt necesare cel puţin doi termeni în plus faţă de Adevărul Absolut şi anume, enunţul şi lucrul, Fenomenul, Evenimentul, Obiectul, Fiinţa sau orice altceva asupra căreia să se desfăşoare enunţul girat de Adevărul Absolut.

Pe când imediat după apariţia Adevărului Absolut, apare „EUL” Factorului Primordial şi odată cu acesta Cunoaşterea acestui „EU” deci Cunoaşterea Absolută din cadrul Matricei Noastre. Odată cu Cunoaşterea Absolută şi Adevărul Absolut apare Gândul Originar, odată cu acesta Adevărul Anoţional şi pe urmă, imediat Persoana cu Personalizările sale care datorită Iluziei deţin un alt tip de Adevăr, respectiv Adevărul Noţional.

Orice legitate şi implicit orice enunţ al acesteia va trebui să fie vizată de către o formă sau alta de Adevăr, pentru a deveni legitate şi pentru a putea fi supusă unei anumite logici, ceea ce nu este cazul în respectivul nivel, unde Sarcina unei Caracteristici principale ale „Continuumului Infinit” este lipsită de vreo formă sau alta a Adevărului Absolut, acesta apărând odată cu una din infinitatea de Matrici dar, atenţie, fiecare Element Primordial devine la rândul său o Matrice, tocmai datorită caracteristicii sale de a deveni Element Comun, şi de a fi atât Tipologic (Asemănător) altor Elemente Primordiale cât şi Atipologic (Neasemănător) altor Elemente Primordiale.

Despre acest aspect abia de acum încolo urmează să discutăm mai mult.

La ceea ce ne referim acum, respectiv Sarcina unei Caracteristici, se poate afirma că NU este nici o Cauză sau un Efect în schimb această Sarcină are un Scop, iar Scopul este

acela de a perpetua Ciclul celor patru caracteristici de bază ale „Continuumului Infinit”, prin care Totul din spatele Totului redevine Totul din faţa Totului dar rezultă că Totul e-n Toate şi Toate sunt în Tot.

Din acest moment putem trece la modul cum se desfăşoară apariţia Matricilor, a Adevărurilor şi ale altor dezvoltări din cadrul Matricilor, pornind de la Elementele Primordiale şi de la caracteristica de bază a acestora de a fi Elemente Comune.

Fiecare Element Primordial, devine Om, pisică, plantă sau orice altceva în funcţie de Elementul Comun în care se regăseşte pentru a deveni Tipologic cu un alt Element Primordial ce va dezvolta în cadrul Matricei sale ceea ce Elementul Primordial care s-a reflectat prin intermediul Elementului Comun va iniţia.

Elementul Primordial este cel responsabil de Sinele Omului sau al oricărei alte fiinţe, lucru sau fenomen.

Odată cernute prin intermediul unui Element Comun, Elementul Comun este cel responsabil de ceea ce va fi, de identitatea pe care o va avea în lumile Matricei Elementului Primordial, Sinele trimis de Elementul Primordial care s-a reflectat prin intermediul Elementului Comun.

Fiecare Element Primordial dezvoltă la rândul său propria sa Matrice, precum este şi Element Comun, dar şi Element care îşi caută un alt Element Comun pentru a deveni Tipologic faţă de Elementele Primordiale pentru care este Atipologic.

Astfel fiecare dintre noi, oamenii, care ne aflăm în această lume posedată de Matricea Elementului Primordial care era Atipologic Elementului Nostru Primordial, fiind astfel nevoit să dezvolte o nouă Tipologie prin intermediul unui Element Comun.

Acest lucru nu înseamnă că noi Oamenii nu avem şi noi alte Elemente Primordiale care folosesc Elementul Nostru Primordial ca fiind Element Comun sau mai mult decât atât nu înseamnă că şi noi oamenii sau animalele, plantele sau orice lucru sau obiect nu are Elementul său Primordial care să fie şi Matrice la rândul său şi astfel să dezvolte propriile sale lumi.

Noi ne aflăm în acest moment în Matricea unui Element Primordial care a dezvoltat Cunoaşterea fiindcă acest Element Primordial aparţine Cunoaşterii.

În acest context Starea de Concepţiune ar include doar „Continuumul Infinit” şi odată cu acesta propriile sale caracteristici principale: Funcţia Asimptotică, Reperul Negaţiei, Structuralizare şi Nedefinire?

Dar primele faze din cadrul Cunoaşterii, respectiv Semantică, Asemantică şi Periodică nu ar face într-un fel sau altul din Starea de Concepţiune?

Nu este definită Starea de Concepţiune ca fiind Totul şi Totul din spatele Totului?

Până unde se întinde de fapt?

Este o întrebare la care va trebui mai înainte de toate să zăbovim puţin din nou asupra Scopului de adineaori pe care-l găsim în Sarcina caracteristicilor şi despre care am afirmat că este acela de a redefini la nesfârşit Ciclul Totului şi anume de la ultima caracteristică Nedefinirea se trece din nou la prima, şi anume la Funcţia Asimptotică pe urmă la Reperul Negaţiei, la Structuralizare şi iarăşi la Funcţia Asimptotică.

Acest Ciclu al Totului se continuă la Infinit, fiind de altfel principalul definit ca **Starea Primară de Concepţiune.**

Atunci când folosim terminologic ideea de ciclu dar mai ales pe aceea de Ciclu al Totului, ne referim la un Tot care la un anumit moment dat se sfârşeşte, intervenind imediat în locul său un alt Tot. Întrebarea care se pune dar care am mai pus-o şi înainte, dar sub o altă formă, acest Tot nu este peste tot?

Dacă este peste Tot, dispare dintr-o dată şi în locul lui apare un altul?

Răspunsul la această întrebare este următorul: Totul nu dispare dintr-o dată fiindcă el nu este dimensionat de nici o formă dimensională temporară şi nici nu reapare dintr-o dată.

Acel Tot este de fapt „*Continuumul Infinit*” care se „Continuă” la nesfârşit.

Acel „Continuă” reprezintă în cazul de faţă Ciclul Totului şi eternul Tot din spatele Totului fiindcă Totul se află peste Tot, el „acoperă”, practic Totul dar atunci unde mai are „loc”şi Totul din spatele Totului?

”Continuumul Infinit” face parte din Starea primară de Concepţiune, care are cele patru caracteristici principale.

Prima caracteristică este Funcţia Asimptotică, caracteristică care se reflectă şi în cadrul Cunoaşterii, deci al Matricei Noastre sau şi în cadrul altor Matrici care fiecare în parte sunt Elemente Primordiale şi Elemente Comune în acelaşi timp.

Caracteristica Funcţiei Asimptotice odată translatată altor Matrici, fiecare în parte va avea propriul ei mod de „dezvoltare” , dar toate vor realiza această dezvoltare tot pornind de la Funcţia Asimptotică.

În cadrul Cunoaşterii Funcţia Asimptotică se bazează pe Regula celor trei Analogii, deci chiar pe cele trei Analogii. Prima Analogie fiind aceea a Totului pe care-l vedem reflectat în Cunoaştere, a doua Analogie fiind aceea a Semanticului, Asemanticului şi Periodicului, iar cea de-a treia Analogie fiind aceea a Denunţului şi Predestinaţiei.

Dacă vrem să facem comparativ o remarcă, observăm că Prima Analogie este de fapt Prima caracteristică a „Continuumului Infinit”, iar celelalte două Analogii sunt diferite faţă de caracteristicile „Contunuumului Infinit”, întrucât aici nu îşi mai are loc Semanticul, Asemanticul, Periodicul, etc, dar cu toate acestea Funcţia Asimptotică este aceea responsabilă şi de dezvoltarea celorlalte două Analogii pe modelul „Continuumului Infinit”, fapt ce duce la raţionamentul de către noi, prin intermediul Coeficientului Logic 2 că: „Continuumul Infinit” se află peste tot şi în cadrul Cunoaşterii, el fiind „fundaţia” pe care stă clădită această Cunoaştere.

Astfel Scopul „Continuumului Infinit” este tocmai acela de a „Continua” la nesfârşit propriul său TOT care se reflectă în Toate, printre care şi la nivelul Cunoaşterii.

Această continuare se face prin intermediul caracteristicilor celor patru, sau caracteristicile de bază dar trecând de la prima caracteristică şi ajungând la cea de-a doua observăm că Reperul Negaţiei despre care am spus că e*ste acel reper care prin raportarea la sine a oricărui alt reper, cel din urmă dispare, fiind considerat a nu putea fi reper.*

Acest lucru determină alături de caracteristica de Structuralizare şi de aceea de Nedefinire întreaga gamă care va reflecta perpetuarea „Continuumului Infinit” prin aducerea mereu a Totului din spatele Totului, care de fapt se afla tot în Tot.

”Continuumul Infinit” se află şi în acel Tot din spatele său fiindcă el este Totul, dar cu Toate acestea el trebuie să perpetueze şi de aceea nu-şi „recunoaşte” întregul Tot.

Am pus în ghilimele termenul de „recunoaşte” fiindcă noi nu putem altfel defini pe baza Cunoaşterii noastre decât prin acest termen dar el nu este cel corect, întrucât „Continuumul Infinit” nu poate „recunoaşte” ci determina noi şi noi matrici prin propria sa stare aceea de a perpetua.

Orice perpetuare se face prin a „recunoaşte” noi şi noi repere, pe când Reperul Negaţiei din „Continuumul Infinit” tocmai acest lucru nu vrea să îl facă, se opune total iar din această opoziţie se determină cea de-a treia caracteristică şi anume Structuralizarea, o caracteristică care denotă o structură a sa în sine ce va fi în cele din urmă Nedefinită, tocmai ca pe baza Funcţiei Asimptotice, această Structură să o ia de la început, fiind din nou respinsă dar şi creată prin Negarea, Reperului Negaţiei.

Este foarte interesant cum tocmai Negaţia este responsabilă de apariţia unei noi structuri, deci dacă ar fi să subliniem care este caracteristica principală care determină perpetuarea în cadrul „Continuumului Infinit” aş sugera la început toate patru, fiindcă fiecare în parte este la fel de importantă în acest proces dar cu toate acestea perpetuarea în sine este

dispusă mai înainte de toate de Reperul Negaţiei, unde „vechiul" reper se volatilizează determinând o nouă Structuralizare bazată tocmai pe negarea „vechiului" reper. Cum anume?

Foarte simplu: Odată ce a rămas „gol" locul respectiv, prin negarea „vechiului" reper chiar şi acel loc „gol" este de fapt un nou loc. Fiind un nou loc el este „plin". Iarăşi ghilimelele de rigoare ne indică abordarea figurativă a cazului.

Prin urmare Starea Primară de Concepţiune este starea care prevede „Continuumul Infinit" cu Scopul şi caracteristicile sale de bază, acelea care duc la perpetuarea infinită a acelui „Continuum Infinit", iar Starea Secundară de Concepţiune, porneşte de la nivelul Elementelor Primordiale, al Elementelor Comune şi al Matricilor (chiar dacă am folosit trei denumiri toate trei sunt una, fiindcă fiecare Element Primordial este şi în celelalte două denumiri) şi se desfăşoară pe toate nivelele dezvoltate de fiecare Matrice în parte, începând în cazul Matricei Noastre cu Semanticul, Asemanticul şi Periodicul, continuând cu Denunţul şi Predestinaţia până la nivelul Factorului Primordial, şi al lumilor Factorilor Creatori.

Am afirmat că Dumnezeul Omului este Elementul Primordial care devine Element Comun pentru Elementul Primordial al Omului. Acest lucru înseamnă că miliarde de Elemente Primordiale au găsit în acel Element Comun unicul mijloc de a deveni Tipologice faţă de Cunoaştere. De ce?

Pentru simplul fapt că sunt miliarde de oameni pe această planetă, unde fiecare are un Sine al său deci un Element Primordial care se reflectă în Cunoaştere prin intermediul acelui Element Comun, responsabil de caracteristicile umane.

Chiar şi în Biblia creştină scrie că „Dumnezeu a făcut Omul după chipul şi asemănarea Sa", eu aş completa că şi Dumnezeul pisicii sau al plantelor sau al lucrurilor sau al altor şi altor reprezentări le-a făcut pe acestea după chipul şi asemănarea lor, Dumnezeul Lor. De ce?

Fiindcă Dumnezeu este de fapt acel Element Comun. Elementul Comun este cel care dă caracteristicile sale Tipologice Elementului Primordial (în cazul nostru Cunoaşterea) faţă de care are la rândul său caracteristici Tipologice şi nu Atipologice.

Acest aspect relevă că Sinele fiecărui lucru, obiect, fiinţă sau orice reprezentare din această lume are caractere Atipologice faţă de Tipologia Cunoaşterii?

Nu toate, decât cele care sunt prin excelenţă o mulţime de astfel de Tipologii, fiindcă Elementul Comun are sarcina de a transforma Tipologiile Atipologice ale altor Elemente Primordiale şi de a le translata Tipologic aici de exemplu în lumea noastră. Ce Elemente Primordiale sunt Tipologice cu Cunoaşterea sau lumea noastră care aparţine acesteia?

Răspunsul ar consta în acele Elemente Primordiale care sunt reflectate în această lume ca fiind singulare.

Dacă observăm tot ceea ce este fiinţă şi are acces la Cunoaştere într-un fel sau altul se află în fază de pluralitate în această lume.

Nu ştiu ce acces la Cunoaştere are o gâză de exemplu, dar ştie să se ferească de anumiţi răpitori, este posesoarea anumitor instincte, chiar dacă Cunoaşterea (atât ştim în prezent despre această lume minusculă a insectelor) se află doar într-o fază primară instinctuală.

Cu cât gradul de Cunoaştere creşte, la alte şi alte fiinţe cu atât intervin un număr mai mare de elemente care aparţin acestei lumi.

Ce înseamnă acest lucru?

Faptul că lumea omului nu este aceeaşi cu lumea insectei de exemplu?

Oricât am râde de o asemenea întrebare, lumea Omului este aceeaşi cu lumea insectelor doar că Elementul Comun al omului i-a dat acestuia o anumită Tipologie faţă de Elementele Comune ale insectelor care le-au dat alte Tipologii compatibile cu lumea noastră a Cunoaşterii. Tot ceea ce pare unic în lumea aceasta nu este reflectat pe baza unui Element Comun deci nu are un Dumnezeu?

Referitor la ideea de Dumnezeu voi reveni imediat după ce voi răspunde la această întrebare.

Da, tot ceea ce este unic are cele mai mari şanse să nu fie determinat de un element comun.

Dar haideţi să vedem dacă descoperim în această lume cu adevărat un element unic. Să luăm un ocean.

El este unic la fel ca un Om, dar sunt mai mult oceane precum sunt mai mulţi Oameni.

Să luăm un munte, sau orice altceva şi vedem cât de greu este să descoperim ceva unic care să nu aparţină nici unui regn sau rasă sau altor şi altor posibile asocieri. Ce rezultă din aceasta?

Faptul că de fapt nimic nu este unic şi totul în această lume provine prin intermediul unui anumit Element Comun, deci fiecare are propriul său Dumnezeu după propriul său chip şi asemănare.

Atunci care este de fapt adevăratul Dumnezeu?

Dumnezeul Omului este Elementul Comun al Omului. Poate avea acesta puteri discreţionare în această lume care să poată ajuta Omul la necaz?

Dat fiind faptul că prin intermediul său se reflectă miliarde de alte Elemente Primordiale în această lume, înclin să cred că da, dar la fel cum au putere şi Dumnezeii altor şi altor vieţuitoare din această lume.

De altfel mai mult decât atât, înclin să cred că adevăratul dialog cu lumea în care trăim nu îl putem realiza decât prin intermediul Lui Dumnezeu, adică al Elementului Nostru Comun care ne-a dat Tipologia faţă de această lume.

Orice facem, fiecare acţiune întreprinsă de noi se face tot prin intermediul Dumnezeului Nostru. Acest lucru înseamnă că şi faptele odioase se fac tot cu ajutorul lui Dumnezeu?

Oricât de mult am dori să negăm acest lucru, fiindcă vrem să avem ceva pur şi neprihănit cel puţin în persoana Dumnezeului Nostru, răspunsul este: DA!

Totul absolut Totul în lumea Omului se desfăşoară prin intermediul Elementului Comun care este Dumnezeul Nostru al Oamenilor, precum tot ceea ce desfăşoară o insectă sau o pisică se face prin intermediul Elementelor Comune care sunt Dumnezeii insectelor sau pisicilor. Acest lucru duce la faptul să vedem unde este Diavolul din Element Comun?

Am mai spus-o şi o repet şi în această carte. Dacă nu ar fi Diavolul nu ar fi nici Răul care să poată fi raportat la Bine.

Elementul Comun pentru Om din punct de vedere al Tipologiei sale este şi Diavol dar şi Dumnezeu.

Sinele fiecărui Om este un Element Primordial care este şi Matrice dar şi Element Comun (Dumnezeu şi Diavol) pentru alte şi alte Elemente Primordiale care sunt şi ele la rândul lor Elemente Comune şi Matrici.

Ce anume este de fapt Sinele unui Om?

Dacă şi el este un Element Primordial ce are şi calitatea de a fi Element Comun dar şi Matrice înseamnă că fiecare Sine devine un Dumnezeu pentru alte şi alte Elemente Primordiale?

Înseamnă că în Om se regăsesc alte şi alte lumi?

Atunci tot în Om se află atât Diavolul cât şi Dumnezeul, deci infernul şi paradisul?

Am mai spus că Tipologia Omului ne-a dat-o Dumnezeul Nostru, care este Elementul Nostru Comun ce ne face Tipologici lumii Cunoaşterii.

Ei bine, Omul nu este tot una cu Sinele său, întrucât Sinele său, după cum am spus adineaori, este cu totul alt Element Primordial, faţă de Om care este reflectarea acelui Element Primordial într-un Element Comun.

Calităţile şi caracteristicile Omului aparţin Elementului Comun şi nu Sinelui său.

Din această cauză Sinele Omului nu are nici o legătură cu Omul decât aceea că devine „solul” pe care Elementul Comun (Dumnezeu) îşi sădeşte propria sa Tipologie pentru a deveni acceptat de lumea Cunoaşterii şi astfel să se împlinească Prima Analogie care spune că fiecare Element Primordial trebuie să se regăsescă în alt Element Primordial, sau Totul e în Toate şi Toate sunt în Tot.

Astfel Elementul Comun al Omului este responsabil de caracteristicile sale, iar atunci când vorbim de Om vorbim de fapt de Elementul Comun al Omului şi nu de Sinele său.

Ca o remarcă Sinele Omului nu este altceva decât o parte din Elementul Primordial respectiv care se regăseşte în Elementul Comun (Dumnezeul Omului), pentru a deveni Tipologică cu Cunoaşterea, dar atenţie, alte şi alte părţi ale acelui Element Primordial sunt şi ele la rândul lor reflectate în alte şi alte Elemente Comune pentru a deveni Tipologice cu alte şi alte Elemente Primordiale, precum şi alte Elemente primordiale folosesc drept Element Comun Elementul Primordial al Sinelui Omului.

Tot ceea ce explic în lucrarea de faţă este sub auspiciul Coeficientului Logic 2, dar pentru un alt tip de Coeficient Logic, Totul în Toate şi Toate în Tot sunt cu totul altfel fiind un alt opus al Toatelor pentru Coeficientul Logic 3 şi o infinitate de opuşi ai Toatelor pentru Coeficientul Logic Infinit, ceea ce denotă încă odată caracteristicile indubitabile, de netăgăduit ale „Continuumului Infinit” care odată gândite prin intermediul Coeficientului Logic Infinit, toată infinitatea de opusuri ale Totului şi Toatelor se reduce iarăşi la un singur opus acela al Totului Infinit, într-un cuvânt la un nou Ciclu al Totului, sau la readucerea Totului din spatele Totului.

Astfel Dumnezeu este în funcţie de Elementul Comun şi al Tipologiei acestui Element Comun reflectată în alt Element Primordial care şi el este la rândul său Matrice şi element Comun. ”Continuumul Infinit”este cel responsabil cu perpetuarea acestor Elemente Primordiale la infinit care nu dispar la fiecare Ciclu al Totului cum probabil vor încerca unii să creadă. Un astfel de Ciclu nu face decât să treacă în faţa Totului ce a fost în spatele aceluiaşi Tot.

Prin aceasta se înţelege tocmai necuprinsul Totului, diferenţa dintre accepţiunea Totului ce înseamnă absolut Totul şi Necuprins.

Între aceste două va fi mereu, perpetuum o opoziţie, fiindcă Totul în accepţiunea sa practic include atât **Cuprinsul** cât şi **Necuprinsul**, dar perpetuarea Totului îi arată că în spatele său se mai află în el **Necuprins** care trebuie să devină **Tot**.

De fapt abia acum se poate în sfârşit răspunde la întrebarea cea mai importantă din întreg Coaxialismul şi anume ce, cine şi de ce a determinat Sarcina fiecărei caracteristici şi cu ce Scop?

Răspunsul constă în **Necuprins şi Tot.**

Absolut Totul, Perpetuarea „Continuumului Infinit”, caracteristicile sale de bază, Funcţia Asimptotică, Reperul Negaţiei, Structuralizarea şi Nedefinirea au fost determinate de Contradicţia dintre Tot şi Necuprins.

Această Contradicţie determină Perpetuarea „Continuumului Infinit”. Totul sunt Cuvintele, iar Necuprinsul Expresia sau Starea de Concepţiune a lor, Totul este Limbajul Pur Universal, iar Necuprinsul Conştiinţa Pură Universală. Ce a născut Necuprinsul?

Necuprinsul nu se naşte astfel nici Conştiinţa Pură Universală nu s-a născut, dar determină Cuvintele etern, la fel de nenăscute prin propria sa Expresie.

Nu Cuvintele au determinat Expresia, ci Expresia este cea care „înconjoară” asimptotic Cuvintele Limbajului Pur Universal, dar fără a le puea îmbrăţişa vreodată.

De aici survine eterna contradicţie prin care Expresia nu se poate finaliza niciodată (văzută prin intermediul Coeficientului Logic 2 al lumii noastre).

Nu a fost niciodată un Început pentru a fi Cuvântul fiindcă acesta este etern o Expresie, împreună, cu infinitatea de Cuvinte ale Limbajului Pur Universal, unde fiecare este o Expresie Neterminată în Expresia Conştiinţei Pure Universale, unica Expresie Terminată.

Astfel Necuprinsul (Conştiinţa Pură Universală) este Expresia Terminată iar Totul (Limbajul Pur Universal) este alcătuit din Expresii Neterminate.

Expresia devine Cuvânt doar raportată la Expresia Conştiinţei Pure Universale, la Asimptotic, astfel fiecare Expresie întregeşte un Simbol şi un Înţeles fiind un Element Primordial, care este definit ca fiind Cuvânt doar raportat la Necuprins, unde se substituie Expresiei tuturor Cuvintelor -Expresii, care devine una singură şi anume Necuprinsul Conştiinţei Pure Universale sau Totul din spatele Totului!

Fiindcă în eternul „început” se află mereu Totul, Necuprinsul care prin propria sa Expresie determină etern infinitatea Limbajului Pur Universal, tocmai fiindcă acest Limbaj nu va putea niciodată învinge Totul care este propria sa Conştiinţă Pură Universală, deci propria sa Expresie, a unor Cuvinte-Elemente Primordiale-Simboluri-Înţelesuri-Expresii, în cadrul Necuprinsului Tot din spatele Totului, care este Expresia Conştiinţei Pure Universale a acestor Cuvinte date de acest Limbaj Pur Universal determinat tocmai de Totul din spatele Totului, deci de Necuprins.

Întotdeauna se va găsi un Tot în spatele Totului iar acesta este Conştiinţa Pură Universală sau Expresia Terminată dată de totalitatea tuturor Expresiilor Neterminate ale Cuvintelor Limbajului Pur Universal,prin urmare Totul determină prin Expresiile sale Neterminate Necuprinsul care este o Expresie Terminată,de aceea mereu în spatele Totului se va afla un alt Tot.

Ce paradox,tocmai Necuprinsul posedă o Expresie Terminată fiind Conştiinţa Pură Universală iar Totul posedă o infinitate de expresii Neterminate ale fiecărui Cuvânt în parte din Limbajul Pur Universal care-i aparţine.

În consecinţă, Totului îi aparţine Limbajul Pur Universal şi Necuprinsului, Conştiinţa Pură Universală.

Astfel Limbajul, se sprijină pe o Infinitate de Expresii Neterminate, iar Conştiinţa, Necuprinsul pe o singură Expresie Terminată.

Care este adevăratul Necuprins?

Infinitatea de Expresii Neterminate ale Limbajului din cadrul Totului sau o singură Expresie Terminată a Necuprinsului?

Şi Infinitatea de Expresii din cadrul Totului este un Necuprins precum şi Expresia Terminată din cadrul Necuprinsului este un Cuprins, un Tot.

Această interdependenţă este aceea care generează regăsirea, reflectarea sau interdependenţa Elementelor Primordiale-Cuvintelor sau Expresiilor unele între altele conform Primei Analogii.

Expresia Limbajului Pur Universal care este şi Conştiinţa Pură Universală este de fapt în accepţiunea sa generală: Starea de Concepţiune. Aceasta se „întinde” până la nivelul Creaţiei Factorilor Creatori ai Cunoaşterii.

Totul nu este doar ceea ce se află în dezvoltarea Matricei Noastre care este Matricea Cunoaşterii. Chiar dacă Factorul Primordial, Factorii Creatori, Persoana, Personalizările sunt Cuvinte ale Limbajului Pur Universal, ele în calitatea lor de Elemente Primordiale au cu totul şi cu totul alte Înţelesuri şi Simboluri dacă nu sunt în cadrul Cunoaşterii.

Chiar dacă am afirmat într-o altă carte a mea că sursa Cuvintelor Limbajului Pur Universal este Matricea Noastră, Instinctul, Adevărul Absolut şi „EUL” Factorului Primordial care este acelaşi lucru cu Limbajul Pur Universal. Într-adevăr în „EUL” Factorului Primordial vom găsi reflectate toate Cuvintele Limbajului Pur Universal, dar, doar dacă acest „EU” se află în Cuvântul Cunoaştere, fiindcă altminteri nu mai are calitatea

de a reflecta toate aceste Cuvinte printre care şi Cunoaşterea este unul dintre ele. Toate aceste Cuvinte se regăsesc reflectate în Cunoaştere conform Primei Analogii.

Când am afirmat că sursa Cuvintelor Limbajului Pur Universal este Matricea Noastră, am făcut-o doar în sensul de a demonstra că toate Cuvintele Limbajului Pur Universal pot fi reflectate şi CUNOSCUTE prin intermediul Matricei Noastre care este Matricea Elementului Primordial al Cunoaşterii care şi EA la rândul său este un Cuvânt din acest Limbaj Pur Universal.

Dacă Cuvintele Limbajului Pur Universal care sunt şi Elemente Primordiale şi Matrici în acelaşi timp, NU ar fi Cunoscute prin intermediul Matricei Noastre a Cuvântului şi Elementului Primordial al Cunoaşterii, deci Matricea Noastră NU ar mai fi sursa acestor Cuvinte independente de Ea, necreate de Ea, repet, termenul de sursă indică doar modul prin care provin aceste Cuvinte şi nu ce anume le creează, acestea nu ar mai aparţine Limbajului Pur Universal dat de această Matrice a Cunoaşterii. Limbajul este un apanaj al Cunoaşterii.

Astfel Limbajul Pur Universal văzut prin intermediul celorlalte Matrici-Cuvinte-Elemente Primordiale poate să nu mai fie perceput în calitate de Limbaj Pur Universal, ci de Forme de Expresie Matriceale cum le-am denumit eu într-o altă carte.

Aceste Forme de Expresie Matriceale sunt echivalentul Limbajului Pur Universal dar văzut prin intermediul altui Cuvânt al acestui Limbaj Pur Universal, diferit de Cuvântul Cunoaştere.

Formele de Expresie Matriceale, asemeni Limbajului Pur Universal au aceleaşi caracteristici de provenienţă, referitor la cele patru caracteristici de bază ale Totului-Nesfârşit, înglobează aceeaşi EXPRESIE (Conştiinţă Pură Universală sau Stare de Concepţiune) în totalitatea lor deci se poate folosi în continuare terminologia de Limbaj Pur Universal iar pe aceea de Forme de Expresie Matriceale doar în cazul când trebuie făcută o distincţie netă între Cuvântul Cunoaştere ca Element Primordial şi dezvoltarea sa Matriceală şi celelalte Matrici sau Cuvinte ale Limbajului Pur Universal.

Am afirmat că fiecare Factor Creator este un Cuvânt al acestui Limbaj Pur Universal. Aşa şi este, doar că este un Cuvânt al Limbajului Pur Universal în INTERMEDIUL CUNOAŞTERII ceea ce nu este tot una cu un Element Primordial fiindcă în cadrul Matricei Noastre doar Cunoaşterea este Unicul Element Primordial, de fapt fiind tocmai Matricea Noastră, care dezvoltă la rândul ei Instinctul, Adevărul Absolut şi „EUL" Factorului Primordial.

Factorii Creatori sunt Totalitatea Limbajului Pur Universal văzut prin intermediul Cuvântului Cunoaştere din cadrul acestui Limbaj Pur Universal, astfel Factorii Creatori nu au acelaşi Simbol şi Înţeles cu al Cuvintelor Limbajului Pur Universal pe care le reprezintă prin reflectarea lor în „EUL"Factorului Creator.

Astfel Limbajul Pur Universal se împarte în două mari grupe, şi anume, în Forme de Expresie Matriceală, adică Limbajul Pur Universal unde Cuvintele sunt Elemente Primordiale, care definesc în totalitatea lor Expresia, sau Conştiinţa Pură Universală definită ca fiind şi Starea de Concepţiune, şi printre aceste Cuvinte se află şi Cunoaşterea.

Cea de-a doua grupă, este Limbajul Pur Universal Matriceal unde fiecare Matrice în parte fiind un Cuvânt şi un Element Primordial al Formelor de Expresie Matriceale dezvoltă în cadrul lor propriul lor Limbaj Pur Universal, ca rezultat al interdependenţei cu celelalte Cuvinte ale Formelor de Expresie Matriceală.

Astfel în cadrul Matricei Noastre, care este Cuvântul Cunoaştere, Formele de Expresie Matriceală primesc denumirea de Limbaj Pur Universal, iar Cuvintele acestuia se regăsesc în cadrul Matricei Noastre care este, Cuvântul Cunoaştere şi Elementul Primordial Cunoaştere, în felurite ipostaze, în funcţie de modul cum acestea interacţionează datorită Primei Analogii cu Matricea Noastră, dezvoltând alte şi alte Analogii.

Prin intermediul interdependenţei Matricei Noastre cu Cuvântul Creaţie, Factorul Primordial, regăseşte în „EUL” său toate Cuvintele a ceea ce Cunoaşterea defineşte Formele de Expresie Matriceală ca fiind Limbaj Universal. În cadrul altor Matrici, (Cuvinte, Elemente Primordiale) Limbajul Pur Universal poate fi definit cu totul altfel faţă de cum îl defineşte Cuvântul-Matrice-Element Primordial: Cunoaşterea.

Toate Cuvintele Limbajului Pur Universal văzute prin intermediul Cunoaşterii sunt Forme de Expresie Matriceală fiindcă totalitatea lor implică EXPRESIA, care este în acelaşi timp şi Conştiinţa Pură Universală dar şi Starea de Concepţiune.

De ce acelaşi lucru are trei denumiri?

Normal ar fi o singură denumire pentru a simplifica atât de complicatul proces pe care-l dezbatem.

Cauza constă întocmai în pluralitatea înţelesurilor pe care le are din anumite puncte de vedere atât Expresia cât şi Conştiinţa Pură Universală sau Starea de Concepţiune.

Din punct de vedere al Expresiei, există însemnătatea de enunţ, care devine implicit şi Conştiinţă Pură Universală unde însemnătatea sa capătă alte valenţe, cum ar fi cele de Autopersonalizare a Totului Conştient asupra Nesfârşitului său, de autodeterminare a nedeterminantului Nesfârşit-Terminat, etc, care la rândul lor definesc Starea de Concepţiune. Cele inserate de mine reliefează cel de-al douăzecilea Principiu al Stării de Concepţiune.

II.3.7.CAPITOLUL VII
DOMENIUL DEISTIC ŞI FUNCŢIA ASIMPTOTICĂ

Niciodată Totul nu va fi Necuprins fiindcă dacă Necuprinsul ar deveni Tot, atunci nici Totul şi nici Necuprinsul nu ar mai fi.

Necuprinsul nu va fi niciodată Tot, iar Totul niciodată Necuprins.

Oricât de mult am încerca să spunem, ”acel Necuprins este totul” survine imediat răspunsul ”care Tot? ”, ”Necuprinsul?””

„Acesta nu va putea fi niciodată Tot”

„Întotdeauna va mai fi un alt Tot în spatele Totului pentru a defini Necuprinsul”.

De aici, de la această Contradicţie pornesc toate câte sunt dar mai ales toate câte nu sunt. Atunci înseamnă că acesta este de fapt Dumnezeul Dumnezeului Nostru?

Da, dar doar prin accepţiunea de creaţie care este atribuită de Om Dumnezeului său fiindcă Omul nu poate concepe Starea de Concepţiune Primară sau secundară decât ca făcând parte din creaţie.

Răspunsul la acest lucru ar consta în faptul că Omul este conştient din punctul de vedere al Tipologiei sale primite de la Elementul Comun (Dumnezeul său) tocmai de faptul că orice Cunoaştere în această lume şi orice se poate raporta la Dumnezeu înseamnă creaţie, fiindcă Dumnezeu este Creatorul, cel care în accepţiunea Omului a făcut această lume şi prin aceasta nu greşeşte deloc atât timp cât sunt conştient că Omul nu face nimic altceva decât să-şi implice propria sa Tipologie primită de la Dumnezeul său. De ce afirm toate acestea?

Tocmai fiindcă modul cum ni se înfăţişează lumea, nouă oamenilor se datorează Tipologiei primite de la Elementul Comun (Dumnezeu), Tipologie pe care oricât am încerca să o îndepărtăm nu vom putea pentru că noi oamenii nu suntem Sinele nostru, ci această Tipologie, suntem o parte din Dumnezeul Nostru sau Elementul Nostru Comun.

Această Tipologie, compatibilă cu Cunoaşterea, Elementul Primordial în care se regăseşte Sinele nostru prin Intermediul Lui Dumnezeu, ne determină să vedem lumea astfel, nu după cum este lumea Cunoaşterii în realitatea ei în calitate de Element Primordial, unde

orice obiect văzut sau simţit de noi poate însemma orice altceva, ci ne determină să vedem lumea prin intermediul Tipologiei Dumnezeului Nostru, Tipologie care datorită altor intervenţii cum ar fi Persoana, Personalizarea şi alte şi alte dezvoltări ale Cunoaşterii se reflectă total distorsionat chiar şi Tipologia în sine, datorită Iluziei.

Această Iluzie ne creează nouă de fapt odată cu reflectarea Tipologiei Dumnezeieşti a Noastre: Iluzia Vieţii.

Nu Tipologia este responsabilă de Iluzia Vieţii ci modul cum a dezvoltat propriul său „Conţinut" Matricea pe care o considerăm Matricea Noastră, adică aceea care aparţine Elementului Primordial al Cunoaşterii.

Astfel Matricea Noastră ne primeşte cu Tipologia Dumnezeului Nostru „aici" care la rândul său este Elementul Comun al Sinelui nostru, de fapt, iar acesta Elementul Primordial al nostru.

Se ştie că până acum în cadrul Coaxialismului am abordat cu predilecţie modul cum s-a „dezvoltat" Matricea Noastră, pe care am denumit-o şi Matrice-Scop şi care aparţine Elementului Primordial al Cunoaşterii.

Am reliefat cum s-a determinat Cunoaşterea Deschisă pornind de la Starea de fapt, respectiv de la Instinct şi până la cele mai neînsemnate elemente ale Cunoaşterii Închise, ale Factorilor Creatori şi Unic Întâmplători, de altfel unicii care pot realiza procesul creaţional în perimetrul Matricei Noastre.

Noţiunea de „Matrice a Noastră" este Matricea unde s-a reflectat Sinele Nostru, Tipologizat de Elementul Nostru Comun (Dumnezeu).

Totodată în Coaxialism am acordat titulatura de Dumnezeu Factorilor Creatori şi Unic Întâmplători, respectiv Factorului Nostru Creator şi Unic Întâmplător.

Care este de fapt adevăratul Dumnezeu, Factorul Nostru Creator şi Unic Întâmplător sau Elementul Nostru Comun?

Factorul Nostru Creator, devine Creator tocmai fiindcă este Întâmplător.

Doar ceea ce este Întâmplător poate să devină implicit şi Creator.

Creaţie fără Întâmplare nu poate să existe, întrucât accepţiunea de Creaţie în Coaxialism prevede realizarea a ceva nou.

Acest nou dacă ar deveni Predestinat nu ar mai fi nou, ci vechiul translatat din spatele unui paravan pentru a fi nou.

Această calitate de Unic Întâmplător este poate cea mai importantă calitate pe care o poate avea o Matrice în „interiorul dezvoltat" de ea.

Ce anume determină această calitate?

Voi răspunde fără putinţă de tăgadă că este reflectarea celei de-a doua caracteristici a „Continuumului Infinit" şi anume a Reperului Negaţiei în Matricea Noastră.

Astfel „Continuumul Infinit" se regăseşte în Matricea Noastră prin intermediul Factorilor Creatori ce devin tocmai datorită Reperului Negaţiei: Unic Întâmplători.

Această calitate le dă posibilitatea Creaţiei. Cum anume?

Tot ceea ce determină un astfel de Factor Creator nu poate fi predestinat dar odată determinat aparţine Destinului, ca fiind o determinare predecesoare a unui reper trecut, lucru care nu se întâlneşte şi la nivelul „Continuumului Infinit" întrucât acolo reperele trecute nu sunt, deoarece orice reper devine prin excelenţă un Element Primordial, care se implică regulii a Totului În Toate.

La nivelul Factorilor Creatori orice reper nu mai devine Element Primordial, ci parte din Creaţia Sa, care va primi alte şi alte caracteristici, cum este Gândul Pur al Factorului Nostru Creator, compus din Adevărul Său Absolut şi Cunoaşterea Sa Absolută, translatate sub o anumită formă de la Factorul Primordial al matricei Noastre.

Astfel Gândul Pur al Factorului Nostru Creator a determinat Persoana ce are propria sa Conştiinţă de Sine diferită de Gândul pur al Factorului Creator, care a determinat-o.

Persoana este structurată în Personalizări şi acestea la rândul lor alcătuiesc Noţiunea, fiindcă fiecare Personalizare are o Noţiune a sa, iar toate la rândul lor alcătuiesc Noţiunea ca Întreg, un fel de copie a Conştiinţei Pure Universale alcătuită din Elementele Primordiale ale „Continuumului Infinit”, dar care nu este bazată nici pe aceleaşi structuri nici caracteristici, întrucât de la nivelul Persoanei începe Iluzia iar Noţiunea este de fapt totalitatea Iluziilor Personalizărilor structuralizate după principiile a ceea ce ar putea oglindi această Iluzie din Conştiinţa Pură Universală a Elementelor Primordiale, şi anume o reflectare distorsionată şi inversă în Iluzie.

Existenţa noastră este o noţiune a unei astfel de Personalizări. După câte se vede, la „realizarea” lumii noastre intervin mai mulţi factori, pornind de la „Continuumul Infinit”, la Elementul Primordial al Sinelui, la Elementul Comun (Dumnezeu), la Elementul Primordial al Matricei Noastre, la structura dezvoltată de Matricea Noastră, până la lumea care ne înconjoară, toate acestea contribuie într-un fel sau altul la ceea ce ştim noi oamenii că ne înconjoară sau la ce anume este lumea noastră pe care nu rareori o definim ca fiind lumea umanului.

Dacă „Continuumul Infinit” s-a „născut” am pus ghilimele fiindcă „Continuumul Infinit” nu se naşte niciodată, el se perpetuează, dar am făcut-o pentru a fi mai simplu de înţeles. Dacă acest „Continuum Infinit” perpetuează şi provine din Contradicţia Tot-Nesfârşit, aceasta se datorează modului nostru uman de a putea discerne lucrurile, întrucât dacă am gândi pe baza unui alt Coeficient Logic această Contradicţie Tot-Nesfârşit care generează cele patru caracteristici de bază ale „Continuumului Infinit” ar suna cu totul altfel.

Prin urmare noi oamenii vedem dar mai ales concepem actul creaţiei ca fiind mai înainte de toate tocmai această Contradicţie Fundamentală Tot-Nesfârşit care nouă ni se transmite sub această formă de către „Continuumul Infinit” Contradicţie care reprezintă cea mai aprofundată esenţă în ceea ce poate Omul crea, disocia, asocia şi percepe.

Oricât de mult va încerca orice Om să pătrundă mai încolo de baza acestei Contradicţii, ea va rămâne acolo neclintită de Nimeni, niciodată. Datorită Reperului Negaţiei această Contradicţie ne este transmisă şi nouă prin Intermediul Factorului Creator, ca fiind reperul principal al Creaţiei Universale, respectiv al lumii noastre.

Acest aspect ni-l înfăţişează ca fiind Dumnezeu, fiindcă Omul este axat prin principiile sale despre lume ca fiind apanajul Creaţiei, al unui Dumnezeu demiurg din Sine dar şi din afara sa.

Cine altul ar putea pretinde această calitate decât Factorul Nostru Creator?

Cu siguranţă că nimeni şi totuşi Dumnezeul adevărat este cel al Tipologiei Noastre, cel care ne-a dat această Tipologie de a accepta ca fiind Dumnezeu Demiurgul, cel care ctitoreşte o lume şi nu cel pentru care lumea este deja ctitorită, respectiv Matricea Noastră sau chiar „Continuumul Infinit”.

Astfel Dumnezeul Nostru este cel care Ctitoreşte o lume prin capacitatea dar mai ales calitatea sa Demiurgică de a fi Unic Întâmplător.

Cine a dat Omului înţelegerea dar mai ales perceperea acestei capacităţi?

Elementul Comun Tipologic cu această lume.

Cine defineşte Dumnezeul atribuindu-l unei anumite Tipologii?

Elementul Comun. Prin ce şi prin Cine devine Elementul Nostru Comun Dumnezeu?

Prin Factorul Creator şi Unic Întâmplător.

Astfel Factorul Creator este faţa Dumnezeului Nostru al Elementului Nostru Comun din această lume, dată de către Matricea Noastră în care ne regăsim reflectaţi cu Tipologia primită de la Elementul Comun pentru Sinele Nostru.

Acest fapt înseamnă că Dumnezeul sau Factorul Creator la fel ca toţi ceilalţi Factori Creatori au fost creaţi special pentru lumea umană, pentru ca Omul să se poată regăsi într-un Dumnezeu anume? NU!

Aceasta în nici un caz. Abia acum putem afla răspunsul la o altă întrebare pe care aş fi pus-o mult mai demult dar încă nu eram ajunşi în faza în care să ne putem răspunde la ea.

Răspunsul constă în faptul că tocmai de aceea sunt necesare Tipologiile între regăsirea Elementelor Primordiale în alte Elemente Primordiale, fiindcă prin Tipologie fiecare Element Primordial are un Complementar în celălalt Element Primordial.

Acest *Complementar* fiind Factorii Creatori şi Unic Întâmplători care se regăsesc şi în Elementul Primordial al Matricei Noastre cât şi în Elementul Primordial care ne dă nouă Tipologia în Cunoaştere, deci Elementul Primordial Comun al Omului.

Astfel Factorii Creatori se vor găsi atât în Matricea Elementului Cunoaşterii cât şi în Matricea Elementului Comun care ne dă Tipologia.

În acest exemplu calitatea Tipologică se defineşte prin Factorii Creatori şi Unic Întâmplători, care se reduce în cele din Urmă la Creaţie şi Întâmplare.

Astfel *Tipologia nu constă numai în anumite particularităţi date de asemănare sau compatibilitate de caracteristici, ci în primul rând în faptul de a-l determina pe Dumnezeu prin Dumnezeu în Dumnezeu.*

Aceasta este de fapt adevărata Tipologie, fapt pe care nu-l pot face şi relaţiile Atipologice dintre Elementele Primordiale şi de aceea sunt necesare Elementele Comune.

De ce nu sunt toate Elementele Primordiale Tipologice între ele?

Acest lucru se datorează în primul rând Contradicţiei Tot-Nesfârşit care implică disocierea Elementelor Primordiale tocmai pentru ca acestea să poată fi structuralizate în continuare şi mai mult decât atât să poată deveni noi şi noi repere Dumnezeieşti pentru alte şi alte Elemente Primordiale.

Într-un cuvânt nu putem vorbi despre o Tipologie comună fiindcă Totul va fi mereu în contradicţie cu Nesfârşitul chiar dacă Totul implică prin terminologia sa lărgită Nesfârşitul într-o anumită măsură.

Astfel că se profilează încă de la început necesitatea Elementelor Comune care să posede Tipologii prin care să se regăsească şi Elementele cu statut Atipologic faţă de cele Tipologice.

Oare dacă Tipologia determină Elemente Comune, prin urmare determină Domeniul Deistic adică pe Dumnezeu, Atipologia va determina un Domeniu Adeistic, adică pe Satana?

O astfel de dezvoltare filosofică mi se pare oarecum hilară fiindcă Domeniul Deistic se formează tocmai pe fondul unei necesităţi de regăsire, de comunicare, de corespondenţă a Elementelor Primordiale între ele cu ajutorul Elementului Comun care este tot un Element Primordial dar care are capacitatea faţă de unele cele Atipologice să le determine o anumită Tipologie pentru a se putea regăsi în Elemente Primordiale de o anumită Tipologie.

Acest lucru se întâmplă şi la cele Atipologice? Răspunsul meu este: Cu siguranţă DA!

Întrucât Elementele Primordiale Atipologice între ele sunt Tipologice de fapt, ele fiind Atipologice doar faţă de cele care sunt Atipologice faţă de ele dar care între ele sunt şi acestea Tipologice.

Prin Tipologie şi Atipologie avem de-a face de fapt cu două feluri de Tipologii care se unesc şi Comunică între ele prin intermediul unui Element Comun. Oare acel Element Comun care pentru Noi sau Elementul Primordial al Sinelui Nostru este Tipologic la fel ca şi pentru Elementul Primordial al Cunoaşterii poate fi în calitate de Element Comun la fel dacă Elementul Primordial al Cunoaşterii nu ar mai fi Tipologic faţă el?

În acest caz nu ar putea stabili puntea de legătură tipologică, deci nu ar putea determina Domeniul Deistic, ceea ce ar duce la necesitatea aflării unui alt Element Primordial care să formeze cu ajutorul Tipologiei Domeniul Deistic, Domeniu care se formează în cele din urmă între toate Elementele Comune şi cum fiecare element Primordial este şi Element Comun dar şi Matrice, acest lucru ne conduce la uimitoarea Concluzie că Dumnezeu este

peste Tot şi în Toate, dar mai mult decât atât Domeniul Deistic este de fapt Totul şi Nesfârşirea sa.

Este „Continuumul Infinit” cu „fuga” sa eternă spre o nouă şi nouă perpetuare către Nesfârşit.

Acesta este Dumnezeu, chiar dacă legătura noastră a Omului cu Dumnezeu se face mai înainte de toate prin noi, iar când afirm cuvântul NOI înseamnă Oameni, înseamnă Om, înseamnă Sinele fiecăruia care a primit postura de Om după chipul şi asemănarea Dumnezeului său, al Omului care i-a dat această Tipologie de a fi Om prin care Sinele său, al acestui Om are legătura cu Domeniul Deistic.

Care este legătura în acest caz dintre Starea de Concepţiune şi Domeniul Deistic?

Starea de Concepţiune este Echilibrul Domeniului Deistic, într-un cuvânt Dumnezeu îşi are Echilibrul în Starea de Concepţiune şi mai mult decât atât Starea de Concepţiune este şi suma tuturor caracteristicilor şi Elementelor care compun Domeniul Deistic, pornind de la „Continuumul Infinit”, şi caracteristicile sale, la Semantic, Asemantic şi Periodic din Matricea Noastră şi până la cele mai „neînsemnate” Evenimente, Fenomene, lucruri, Elemente din dezvoltările fiecărei Matrici, inclusiv a Elementului Cunoaşterii (Matricea Noastră).

Starea de Concepţiune se află în TOT şi în spatele Totului pentru ca cel din spate să devină Tot pentru perpetuarea la Nesfârşit.

Starea de Concepţiune este şi Contradicţia dintre Tot şi Nesfârşit.

Starea de Concepţiune se reduce la Nimic pentru a crea Totul.

Cum anume se reduce la Nimic? Poate fi localizat Nimicul?

Ideea de Nimic reprezintă de fapt „momentul” trecerii de la faza Totului la faza Nesfârşitului unde apare un nou Tot pentru a se putea perpetua „Continuumul Infinit”.

Aceasta înseamnă că Nimicul este şi el o fază ca şi oricare altă fază, doar că nu este nici Tot şi nici Nesfârşit fiind tocmai acel intermediar care subzistă între Tot şi Nesfârşit, acel intermediar care nu lasă niciodată Nesfârşitul să devină Tot, dar nici Totul să devină Nesfârşit.

Dacă *Nimicul* ar fi o frontieră nu ar mai fi nici Nesfârşitul şi nici Totul.

Prin urmare chiar dacă am folosit logistic vorbind acel termen de intermediar acest lucru înseamnă că prin „intermediar” nu înţeleg o fâşie care delimitează un teritoriu. Nici vorbă de aşa ceva, deşi fenomenologic realizează această delimitare.

Tocmai de aceea l-am denumit *Nimic*, fiindcă altfel ar fi primit un nume propriu în funcţie de calităţile sale.

Sunt conştient că, dacă am gândi pe bazele unui alt Coeficient Logic, acest Nimic, alături de Tot şi Nesfârşit ar fi primit alţi şi alţi opuşi în funcţie de Coeficientul Logic respectiv.

Dacă Starea de Concepţiune este Echilibrul Domeniului Deistic, dacă această Stare de Concepţiune este într-un cuvânt Totul şi Nimic, ea este de fapt Dumnezeu?

Ea este Domeniul Deistic.

Am subliniat până acum de mai multe ori că Dumnezeul Omului este Elementul Comun care este Tipologic cu această lume, dar Domeniul Deistic este suma tuturor acestor Elemente Comune şi nu numai al lor după cum am afirmat adineaori.

Acest fapt ne duce la sintagma de „Dumnezeul Dumnezeilor”. Astfel şi Dumnezeul nostru are un alt Dumnezeu?

Oricât de ciudat ar părea, răspunsul constă în da şi nu, fiindcă şi Dumnezeul Nostru este la fel ca şi noi, un Element Primordial care are faţă de noi calitatea de a fi Element Comun pentru această lume a Elementului Primordial al Cunoaşterii.

La fel suntem şi noi, fiecare Om sau fiinţă în parte, fiecare lucru sau obiect, depinde ce Element Comun avem pentru a ne proiecta Sinele nostru în această lume.

Şi noi suntem Element Comun pentru alte Elemente Primordiale faţă de care stabilim Tipologii şi pe care le putem proiecta în alte Elemente Primordiale faţă de care acestea sunt Atipologice dar noi suntem Tipologici.

Acest lucru se desfăşoară aidoma unei legi la acest nivel dar neputând vorbi de predestinaţie tot la acest nivel nu putem implica nici termenul de legitate, aspect despre care am mai vorbit pe larg în paginile anterioare.

Ce anume ţine totuşi loc de legitate dacă nu are loc Predestinarea şi Destinaţia ca şi în cea de-a doua Analogie din cadrul Matricei Noastre?

Şi la această întrebare se poate răspunde numai acum, şi anume, acel Nimic, care este cel care se află între Tot şi Nesfârşit, ce determină Contradicţia dintre acestea şi garantează perpetuarea „Continuumului Infinit".

Dacă Nimicul nu este o frontieră fiindcă nu poate fi delimitat nici fenomenologic nu putem vorbi despre un Fenomen sau un Eveniment fiindcă acestea apar abia la nivelul Periodicului drept Lipsă din Asemantic şi Semantic, iar orice schelă dată de noi la care să-i atribuim terminologia de Fenomen sau Eveniment Nimicului este anacronică din start. Astfel cum anume ar pute fi acesta denumit?

Este Nimicul Necunoaştere? Nu!

Fiindcă dacă ar fi aceasta nu ar mai fi Nimic, ci Necunoaşterea a ceva Cunoscut care vrea să iasă la suprafaţă, iar acel „ceva" ar avea şi el la rândul lui o anumit delimitare a sa, chiar şi fenomenologică. Fiindcă tot veni vorba de Fenomenologie, acest termen include într-o măsură mai mare sau mai mică noţiunea de Fenomen de unde provine, dar tocmai adineaori am afirmat că nu poate fi vorba la acest nivel de aşa ceva.

Astfel Nimicul nici măcar nu poate fi determinat din punct de vedere Fenomenologic într-o măsură sau alta.

Fenomenologia Coaxiologică nu acceptă Cunoaşterea şi nici Logica ca fiind o Conştiinţă Pură a Limbajului Pur Universal.

Pentru Fenomenologia Coaxiologică, Logica este un simplu instrument al gândirii, iar Cunoaşterea are caracteristica de Fenomen abia din faza Periodicului unde dezvoltarea Matriceală a Cunoaşterii determină duplexul Eveniment-Fenomen.

Şi totuşi ce anume este Nimicul în acest caz?

Mă interesează în mod deosebit fiindcă oricât de mult mi-aş dori să-l dau la o parte, el este una dintre cele mai importante verigi ale Stării de Concepţiune fiindcă de la Nimic porneşte Contradicţia Tot-Nesfârşit care generează perpetuarea „Continuumului Infinit".

Poate că alţi filosofi i-ar fi dat o denumire mai consistentă care să implice o anumită simbolistică dar mie îmi place să fiu mai aproape de coaja lemnului în stare naturală decât să o văd vopsită cu tot felul de culori care o depărtează de sine. La fel se întâmplă şi în acest exemplu.

Ce este acest Nimic, în cele din urmă? Este el un răspuns la o întrebare? Da!

Cum anume?

Care este răspunsul şi care este întrebarea?

Răspunsul este Tot-Nesfârşit, iar întrebarea constă în Contradicţie.

În acest caz Contradicţia este o întrebare care generează Totul-Nesfârşit. Da!

Ce anume poate determina o întrebare?

Un Cuvânt.

Ce este acest Cuvânt?

Acest Cuvânt este Nimic!

Odată ce acest Cuvânt simbolizeză Nimic înseamnă că el nu este Nimic, ci este Cuvântul care determină prin propria sa Contradicţie Totul-Nesfârşit. DA!

Voi răspunde eu. Cine a creat atunci acest Cuvânt?

Acest Cuvânt este Necreat, fiindcă nu există Creaţie decât la nivelul gândirii şi al Elementului Primordial al Cunoaşterii.

Starea de Concepţiune nu acceptă Creaţia.

Totul a mai fost mereu în spatele Totului şi va mai fi mereu înaintea sa pentru a se putea asigura astfel perpetuarea „Continuumului Infinit", ceea ce nu poate accepta Predestinaţia la acest nivel şi implicit Creaţia, deoarece dacă ar accepta Predestinaţia şi Creaţia ar trebui să accepte şi Întâmplarea şi astfel am ajunge din nou la Factorii Creatori şi Unic Întâmplători prin Destinaţie.

Odată ce Cuvântul este Necreat el nu a mai fost rostit de Nimeni.

Faptul că nu a mai fost rostit ne îndreptăţeşte să admitem că din acest „loc", "punct", etc, porneşte Totul-Nesfârşit, care este rezultatul Contradicţiei acestui Cuvânt ce reprezintă Nimic şi care nu a mai fost rostit de Nimeni.

Nefiind rostit, putea fi gândit?

Orice Cuvânt este rezultatul unui gând, al unei acţiuni bazată pe Cunoaştere.

La acest nivel nu putem vorbi de Cunoaştere şi mai puţin de gând. Astfel acest Cuvânt este un Element Primordial, deci nu este un Cuvânt în accepţiunea pe care o cunoaştem noi oamenii?

Dacă ar fi un astfel de Cuvânt ar trebui gândit de cineva, pe când acesta este cu mult deasupra gândirii, în consecinţă nu este un Cuvânt în accepţiunea noastră.

El este de fapt Primul Element Primordial care prin Contradicţia sa de a fi în acel loc, determină perpetuarea „Continuumului Infinit" şi implicit odată cu acesta a Tot ceea ce va urma din desfăşurarea sa, începând cu Elementele Primordiale, şi continuând cu lumile şi Universele acestora.

Prin urmare Nimicul este un Cuvânt Primordial, nerostit, negândit, dar care prin esenţa sa determină o Contradicţie care se regăseşte în Tot-Nesfârşit.

Înainte de aceasta am afirmat că şi celelalte Elemente Primordiale sunt fiecare în parte un Cuvânt care alcătuiesc Limbajul Pur Universal şi care întregeşte în cele din urmă Conştiinţa Pură Universală.

Iar în toată această infinitate de Cuvinte Pure, Nimicul este cel care reprezintă tocmai Începutul.

Odată ce vorbim de Început, vorbim şi de Sfârşit?

Ce fel de Început poate fi acesta bazat pe Perpetuarea „Continuumului Infinit"?

Poate fi un Început tocmai în Nimic?

Orice Început prevede o frontieră de la sine, fiindcă oricât am dori noi să facem abstracţie de acest fapt sau, invers, oricât de mult ne-am dori să implicăm această frontieră, tocmai pentru a ne fi mai uşoară reprezentarea în funcţie de gândirea noastră până la urmă vom ajunge la următorul rezultat, şi anume că această frontieră nu poate fi trasată fiindcă Nimicul este un Început Perpetuu al „Continuumului Infinit", iar această perpetuare nu poate defini un adevărat început în accepţiunea unei frontiere decât la modul figurativ şi sugestiv.

Acest început de fapt se supune Funcţiei Asimptotice de care am mai vorbit, fiind de fapt şi prima caracteristică a „Continuumului Infinit", Funcţie Asimptotică care oricât de mult s-ar apropia două drepte, acestea nu se vor uni niciodată.

Nimicul în cauză, a determinat prin propria sa Contradicţie tocmai Funcţia Asimptotică, astfel Nimicul este prin accepţiunea largă un Cuvânt în sensul de un simbol şi atât, nimic din ceea ce considerăm noi a fi un Cuvânt, astfel Cuvintele Limbajului Pur Infinit, sunt nişte simboluri care reprezintă Elementele Primordiale ale căror caracteristici sunt acelea de a fi Comune şi Matrici.

Prin urmare Nimicul este Funcţia Asimptotică în sine, care determină prin propria sa Contradicţie perpetuarea *„Continuumului Infinit", Funcţie Asimptotică* care devine prima caracteristică a Totului, urmate în consecinţă de celelalte trei.

Astfel Cuvântul se traduce prin *Funcţie Asimptotică,* iar acesta este Nimicul de care vorbeam.

Astfel *Contradicţia Totului-Nesfârşit* constă în *Funcţia Asimptotică.*

Întrebarea la care mă gândesc în acest moment este ce anume determină această *Funcţie Asimptotică?*

Răspunsul este pe cât de complicat pe atât de simplu: Tocmai Nimicul, faptul că în acel „loc” la modul figurativ bineînţeles, nu se află Nimic decât singur Infinitul, cu Nesfârşirea sa.

De ce avea nevoie Infinitul de un Tot alături de Nesfârşire?

Doar pentru a nu mai fi Nimic în accepţiunea noastră? Imaginaţi-vă Începutul, şi anume acel Nimic.

Un gol infinit de mare dar şi Infinit de mic, deci Nimic?

Putea fi acel „Gol”, Nimic, chiar dacă nu era Nimic în el?

NU!

Fiindcă el era Golul Infinit, adică Totul.

Observaţi cum şi gândirea noastră se axează pe aceeaşi stratagemă pe care se axează însăşi Funcţia Asimptotică, adică Nimicul.

Cum se defineşte Funcţia Asimptotică în raport cu Nimicul, Începutul şi perpetuarea „Continuumului Infinit”, mai precis care este acel „moment” etern prin care se dezvoltă Contradicţia şi cum?

După cum am mai spus Funcţia Asimptotică poate fi reprezentată simbolic de matematica logicii noastre prin două drepte care deşi se apropie mereu una de cealaltă ele nu se vor uni niciodată.

Cine sunt aceste două drepte?

Sunt Nimicul, (golul) şi Infinitul.

Mereu Nimicul va tinde către Infinit născând prin aceasta Contradicţia care nu se va termina niciodată fiindcă nici cele două drepte nu se unesc niciodată.

Cu toate acestea ele nu fac altceva decât să alimenteze la nesfârşit perpetuarea „Continuumului Infinit”.

Cu toate acestea, figurativ bineînţeles am putea defini cele două drepte ca fiind Începutul care se perpetuează la Nesfârşit.

Cu siguranţă una dintre drepte redevine Totul şi cealaltă Nesfârşitul odată ce Începutul a fost realizat de către Nimic şi Infinit, ca şi în exemplul de adineaori, determinând Contradicţia. În aceasta constă esenţa Începutului şi anume în Funcţia Asimptotică.

Ca şi în alte cazuri unele întrebări abia mai târziu au putut fi rezolvate printr-o anumită aplicaţie coaxiologică, datorită faptului că atunci s-a ajuns în faza de a aduce toate argumentele necesare rezolvării lor.

Aşa se întâmplă şi în cazul Factorului Primordial şi al Marilor Creatori şi Unic Întâmplători.

Deseori până acum am vorbit despre Starea de Concepţiune, despre faptul că nu există Creaţie decât în mintea celor care gândesc, sau în cazul anumitor lumi ale Cunoaşterii, fiindcă totul este de dinainte de a fi, iar unicii Întâmplători sunt Factorii Creatori şi Unic Întâmplători, cum anume şi de ce?

În primul rând datorită Elementului Primordial al Cunoaşterii, în a cărui Matrice se desfăşoară această „dezvoltare” a Factorului Primordial şi a Factorilor Creatori şi Unic Întâmplători, ca o premisă a desfăşurării Semanticului, Asemanticului cât şi al Periodicului nominalizat prin duplexul Eveniment-Fenomen.

Toate acestea se află în cadrul Elementului Cunoaşterii.

Am mai spus în *Moarte, Neant, Aneant, Viaţă şi Bilderberg Group*, că „EUL” Factorului Primordial ascunde sau încadrează în sinele său toate Cuvintele Limbajului Pur

Universal, respectiv, toate simbolurile iar pentru Cunoaştere, înţelesurile, Elementelor Primordiale.

Fapt care demonstrează fără putinţă de tăgadă că „EUL" Factorului Primordial, este un Eveniment-Fenomen, care reflectă toate Elementele Primordiale în cadrul Cunoaşterii făcându-le Cunoscute.

Acest lucru denotă faptul că prin Factorul Primordial, Elementul Primordial al Cunoaşterii, şi implicit prin calitatea sa Matriceală, Cunoaşte celelalte Elemente Primordiale, şi mai mult decât atât, prin intermediul Factorului Primordial toate celelalte Elemente Primordiale se regăsesc în Cunoaştere, conform primei Analogii.

Pentru aceasta s-au format Semanticul, Asemanticul şi Periodicul sub această structuralizare, dar mai ales Periodicul cu structuralizarea de tipul Eveniment-Fenomen, care nu mai poate fi asemănătoare nici unei alte structuralizări, faţă de Semanticul şi Asemanticul care se regăsesc pe baza unei întregi simetrii de similitudini cu Golul de Început al „Continuumului Infinit" care sugerează aceeaşi Lipsă a Semanticului, dar la un alt nivel.

În schimb la acest nivel de Cunoaştere nu se dezvoltă Funcţia Asimptotică, Reperul Negaţiei, Structuralizarea şi Nedefinirea, fiindcă rolul decisiv al Reperului Negaţiei şi al Nedefinirii este luat de Asemantic şi Periodic, care au o tendinţă bazată cu străşnicie pe Definire, prin Evenimentul care în cele din urmă produce Fenomenul.

Definirea nu este responsabilă de Creaţie, fiindcă Creaţia este în primul rând Definirea doar a unei dezvoltări care nu are caracterul Destinatoriu, deci nu a fost de dinainte de a fi Definită: Dezvoltată.

În schimb Dezvoltarea este o reflecţie posibilă doar prin prisma Elementului Cunoaşterii şi se referă la „locul" în care se face reflecţia, care odată schimbat subliniază Dezvoltarea, tocmai prin diferenţierea celor două „locuri".

În afara Cunoaşterii aceste două „locuri" se aflau şi înainte de reflectare la fel iar numai schimbarea poziţiei de la un „loc" la altul a dus în cele din urmă la o Dezvoltare.

În realitate Dezvoltarea nu există, fiind un apanaj major al Iluziei date de Cunoaştere.

Astfel Factorul Primordial devine şi Factor Creator prin faptul că „EUL" său Defineşte infinitatea de Factori Creatori şi Unic Întâmplători.

Factorul Creator Primordial este Unic Întâmplător, dar pentru a deveni Întâmplător este necesară Întâmplarea ca atare, iar Factorul Creator Primordial este o Oglindă la fel ca şi Semanticul căruia i-am şi spus Oglinda Infinită a Semanticului, care la rândul său Oglindeşte Elementele Primordiale din afara Cunoaşterii, întrucât Factorul Primordial se delimitează de Factorii Creatori şi Unic Întâmplători prin propriul său „EU" iar aceştia devin Întâmplători şi Creatori determinând totodată la rândul lor ca Întâmplător şi Creator şi Factorul Primordial care i-a Creat! Cum anume?

Aceste Elemente Primordiale din afara Cunoaşterii, care şi ea este la rândul său un Element Primordial între acestea, numai că de data aceasta doar celelalte Elemente Primordiale, se reflectă prin „EUL" Factorului Primordial în Cunoaştere, se reflectă în „EUL" Factorului Primordial primind fiecare un simbol al lor (diferit de cel avut dinainte de Cunoaştere ca Element Primordial), un nou Înţeles din punct de vedere al Cunoaşterii care aparţine fiecărui Element Primordial în parte iar totalitatea acestei infinităţi de Înţelesuri reprezintă Limbajul Pur Universal oglindit în Cunoaştere ce nu sunt nimic altceva decât Marii Creatori şi Unic Întâmplători.

În concluzie, odată determinat „EUL" Factorului Primordial de către Matricea Noastră, acesta prin calitatea sa de a Oglindi Cunoaşterea, se delimitează de propria sa Cunoaştere prin propriul său „EU" determinând astfel Factorii Creatori şi Unic Întâmplători, care odată Creaţi de către Creatorul lor adică „EUL" Factorului Primordial, îi vor determina la rândul lor şi acestuia calitatea de Creator.

Toţi aceşti Factori Creatori şi Unic Întâmplători, sunt UNICI FIECARE ÎN PARTE ŞI ÎNTÂMPLĂTORI datorită faptului că fiecare în parte reprezintă un simbol schimbat al unui Element Primordial, de către „EUL" Factorului Primordial, în care acestea s-au oglindit.

Doar în cadrul Cunoaşterii există calitatea de Oglindire (reflectare).

Odată oglindite în „EUL" Factorului Primordial, aceste Elemente Primordiale au primit un simbol schimbat, faţă de însemnătatea lor Neoglindite. Această schimbare a dus la determinarea unicităţii fiecărui Factor Creator în Parte, întrucât fiecare reprezenta un astfel de Element Primordial schimbat în Oglinda „EU"lui Factorului Primordial, iar această schimbare a determinat şi Întâmplarea fiecărui astfel de Factor Creator şi Unic Întâmplător.

De ce sunt Unici ştim, de ce sunt Întâmplători, ştim dar de ce sunt şi Creatori alături de Factorul Primordial încă nu.

Tot ceea ce este Întâmplător este şi Creator.

Odată pornită Creaţia de la nivelul Factorului Primordial, prin schimbarea înţelesurilor simbolurilor elementelor primordiale prin „EUL" Său, a determinat Creaţia şi odată cu aceasta Întâmplarea.

De ce Întâmplarea?

Fiindcă era pentru Întâia oară când Elementele Primordiale deveneau schimbate din cadrul Înţelesului lor pur, într-un Înţeles ce aparţinea doar Cunoaşterii, mult diferit.

Putea fi Predestinată această Întâmplare? NU!

Fiindcă Limbajul Pur Universal în infinitatea sa de Înţelesuri avea şi Înţelesul de Întâmplare. Nici măcar acesta nu era nou. Numai că acest Înţeles de Întâmplare era Întâmplător, în sens de Întâmplare Destinatoare. De ce?

Fiindcă acest Înţeles de Întâmplare aparţinea unui singur Element Primordial din cadrul unei infinităţi de alte astfel de Elemente Primordiale, ceea ce ducea la paritatea de unu la infinit, unde unu era Întâmplarea şi infinitul Neîntâmplarea.

Astfel Întâmplarea era inclusă în infinitatea Neîntâmplării, dându-i un caracter ambiguu. Odată reflectat în Cunoaştere Elementul Primordial al Întâmplării, a fost cel care a determinat tenta dezvoltării creaţionale a Matricei Noastre prin Instinct, Adevărul Absolut ce au determinat „EUL" Factorului Creator.

În schimb prin „EUL" Factorului Creator, Elementul Primordial al Întâmplării a reuşit să obţină, reflectarea sa delimitată de infinitatea celorlalte Elemente Primordiale, iar aceasta a dus la Creaţie!

Întâmplarea este Creaţie!

Creaţia este Întâmplătoare!

Astfel Factorii Creatori şi Unic Întâmplători sunt Unici Întâmplători faţă de Factorul Primordial care la rândul Său este Unic Întâmplător faţă de Factorii Creatori.

De ce nu sunt unic Întâmplătoare şi cele dezvoltate în lumile Factorilor Creatori?

Am explicat de ce anume sunt Unic Întâmplători din punctul de vedere al reflectării schimbate a Înţelesurilor Elementelor Primordiale, unde fiecare astfel de Factor Creator are un Înţeles al Său, dar de ce nu sunt unic întîmplătoare şi înţelesurile dezvoltate de către Factorii Creatori în lumile lor? Acest fapt se datorează tot Întâmplării.

Tot ce este Întâmplător poate să fie doar o singură dată pentru a fi Întâmplător la Infinit la Nesfârşit, deci etern.

Factorul Primordial precum şi infinitatea de Factori Creatori şi Unic Întâmplători nu au un Început al Întâmplării lor şi nici un Sfârşit.

Reflectarea Elementelor Primordiale în Elementul Primordial al Cunoaşterii nu s-a făcut pe baza unui anume Început deci al unui moment limită de unde a început acest Fenomen. Nici chiar dacă am lua drept Eveniment (ceea ce şi este), reflectarea Elementelor Primordiale în Elementul Primordial al Cunoaşterii este un Eveniment etern tocmai prin lipsa oricărei dimensiuni sau mai ales temporalităţi în acel moment.

Acest fapt ne duce cu gândul că, nici Evenimentul nu trebuie neapărat să se substituie unei dimensiuni, ci poate fi un Eveniment adimensional, etern care să determine o succesiune de astfel de Evenimente adimensionale. DA!

Dar, doar în cazul în care această succesiune nu defineşte în cadrul său o anumită dimensiune. Fiindcă în acest caz nu vom putea vorbi decât despre succesiuni dimensionale.

Succesiunile adimensionale, sunt succesiuni evenimenţiale care includ în cadrul lor reflectări ale Elementelor Primordiale între ele sau ale altor determinări evenimenţiale unde nu poate fi vorba despre dimensionalitate.

Revenind la Întâmplare, în cazul de faţă nu este vorba despre o succesiune evenimenţială a unor Elemente Primordiale, ci despre Elemente ale Cunoaşterii, determinate prin reflectarea acestora în Cunoaştere având ca rezultat un înţeles schimbat. Acest Înţeles (Factorii Creatori şi Unic Întâmplători) este unica Întâmplare care se reflectă etern prin intermediul „EU"lui Factorului Primordial.

Tot ceea ce va determina în continuare acest Înţeles va avea un Început iar tot ce are un Început nu mai este Întâmplător, întrucât poate fi Predestinat în Destin.

Creaţia este Întâmplare, precum Întâmplarea Creaţie, dar atunci Creaţia prin ce se deosebeşte de Întâmplare?

Prin faptul că Întâmplarea este Înţelesul Elementului Primordial care datorită Cunoaşterii a primit în urma reflectării în Oglinda acesteia un nou Înţeles, reuşind să se delimiteze de infinitatea Elementelor Primordiale, determinând prin acesta Creaţia.

Noul Înţeles constă etern în a CREA!

Odată determinat acest Înţeles a Început Creaţia şi odată cu aceasta Întâmplarea a ieşit din scenă făcând loc Destinului. De aceea Factorii Creatori sunt Unic Întâmplători.

Tot ce a urmat odată cu Creaţia Lor nu a mai fost în funcţie de o nouă Întâmplare, întrucât orice nouă Întâmplare nu ar mai prevedea o Întâmplare axată pe eternitate şi nesfârşit, ci o Întâmplare care ar avea deja ca precedent un Început, iar tot ce are un Început nu mai este Întâmplător fiindcă a fost ***CUNOSCUT*** de dinainte de a se produce Întâmplarea ce a precedat Creaţia precedentă!

Astfel Factorul Primordial cât şi Factorii Creatori sunt Întâmplători fiindcă nu au un Început şi prin urmare nici un sfârşit. Creaţia este o Întâmplare Întâmplătoare fiindcă nu are un Început şi nici un Sfârşit.

Diferenţa dintre Întâmplare şi Întâmplător constă în Creaţie.

Întâmplătorul Creează pe când Întâmplarea poate cel mult să preceadă Creaţia.

Întâmplătorul Creează întrucât devine o Întâmplare de sine stătătoare reflectată în Cunoaştere şi nicidecum o Întâmplare fără o ancorare în cadrul unei structuri a Cunoaşterii.

Numai în cadrul Cunoaşterii poate fi Întâmplătorul fiindcă doar aici poate fi Creaţia.

Întâmplătorul este şi o Întâmplare-Element care are la rândul său anumite caracteristici pe când Întâmplarea este goală raportată la Întâmplător neavând decât caracteristica nudă a Întâmplării, deci a unui Eveniment neprecedat de nimic şi atât, pe când Întâmplătorul depăşeşte frontiera de Eveniment devenind un element al Cunoaşterii în toată regula însoţit de caracteristici cum ar fi aceea de Creator de unde survin o serie de alte ramificaţii şi anume: Precedent al destinului, al Lumilor, legităţilor, Persoanei, Iluziei, noţiunilor, Personalizărilor acestor Noţiuni, etc.

Prin urmare Întâmplătorul este cel care precede următoarea Întâmplare ce devine astfel următorul Neîntâmplător care este DESTINUL.

Prima Întâmplare după Întâmplător va fi Neîntâmplătorul (fiind o Întâmplare precedată, deci Cunoscută), adică: Destinul.

Orice Întâmplare nu se petrece decât o singură dată în cadrul unui Element Primordial cum este Cunoaşterea. Întâmplarea nu poate fi niciodată precedată de un alt Eveniment.

Ce este cel mai important este, Creaţia survine doar la nivel al Întâmplătorului, deci al Factorilor Creatori sau al Factorului Primordial, lucru ce înseamnă că toate lumile, Totul, dar absolut Totul din cadrul Cunoaşterii, a fost creat odată cu Întâmplătorul şi niciodată înaintea sa sau după acesta, întrucât tot ceea ce are Întâmplătorul drept precedent nu mai poate fi o Întâmplare Întâmplătoare în cadrul Cunoaşterii şi implicit nu poate fi vorba de Creaţie.

Creaţia aparţine numai Întâmplătorului, iar tot ce îl are pe acesta drept precedent nu mai este Creaţie, ci aparţine Destinului, fiindcă Creaţia a fost Creată odată cu Întâmplătorul, şi numai odată cu acesta fiindcă Creaţie fără Întâmplător nu poate exista în cadrul Cunoaşterii. Chiar şi la nivelul fiinţei umane, nici un Om nu va putea Crea ceva care să fi fost creat înainte de a fi Creat!

Fiinţa umană atribuie Creaţiei noul, chiar şi vechiul, iar a crea o arbaletă care se folosea cu secole înainte, de exemplu, înseamnă tot ceva nou.

Niciodată nu se poate crea un nou lucru dacă acest lucru pe care vrem să-l creem îl avem în faţă. Creaţia se sprijină pe Întâmplător fiindcă are rădăcina în eternitatea Factorului Creator, în Nesfârşit.

Creaţia a fost o singură dată Creată în Întregime de către Factorul Creator şi Unic Întâmplător, care este un Element Primordial reflectat în Cunoaştere, prin ceea ce a Oglindit „EUL” Factorului Primordial.

Creaţia a fost, este şi va fi, tocmai Întâmplarea de a fi fost Oglindit acel Element Primordial (posibil al Întâmplării sau de ce nu al Creaţiei), în „EUL”(Oglindă) al Factorului Primordial.

Creaţia survine odată cu Întâmplarea şi se termină odată cu aceasta devenind Întâmplătoare.

Astfel Întâmplătorul devine Creator!

Cum poate începe odată cu Întâmplarea şi să se termine odată cu aceasta odată ce Întâmplarea este Infinită?

Nu are un Început, precum nu are un Sfârşit?

Tocmai de aceea, Creaţia determină Întâmplarea de a deveni Întâmplătoare fiindcă deşi determină Iluzia Începutului şi Sfârşitului în desfăşurarea ei, Creaţia se datorează infinităţii şi nesfârşitului Întâmplării, dându-i acesteia din urmă calitatea de Întâmplător sau de Întâmplare Întâmplătoare.

Doar ce este Creator poate să fie şi Întâmplător, iar Întâmplarea poate fi numai o singură dată neprecedată de nimic altceva precum Întâmplătorul la fel. Repet, Factorul Primordial Creator nu a precedat Factorii Creatori fiindcă s-a format în cadrul aceleiaşi Întâmplări Împreună, care odată ce i-a format a devenit Întâmplătoare. Întâmplarea a devenit Întâmplătoare odată cu Formarea Factorului Primordial şi a Factorilor Creatori. Devenind Întâmplătoare s-a desăvârşit CREAŢIA!

Destinul este „o privire aruncată asupra Creaţiei şi nimic altceva”.

Tot ceea ce ni se pare nouă fiinţelor umane ca fiind nou, sau Întâmplător nu este altceva decât o simplă Iluzie a Vieţii şi nimic mai mult, întrucât întreaga Creaţie, adică tot ce a fost, va fi şi este a mai fost, va mai fi şi este şi acum.

Nimic nu este nou, precum nimic nu este vechi, totul este Iluzie a Vieţii.

Orice Întâmplare pe care o privim la modul trecut ni se arată ca fiind Destin întrucât doar Trecutul ne este dat să îl Cunoaştem.

Dacă ne-ar fi dat să Cunoaştem la fel şi Viitorul, cu siguranţă şi acesta ar fi tot Destin şi nimic Întâmplător.

Doar Necunoscutul ne apare ca Întâmplător întrucât nu ştim Destinul care se ascunde în spatele său.

Unica Întâmplare Adevărată a fost doar atunci când s-au determinat Factorul Primordial şi Factorii Creatori desăvârşind Creaţia şi transformând Întâmplarea în Întâmplare Întâmplătoare, care ascunde în sinele său Creaţia dar care determină Destinul!

Ce este Destinul?

Destinul nu este nimic altceva decât o simplă Iluzia a Vieţii sau unul dintre arsenalele pline cu artificii ale Iluziei. De ce?

Fiindcă prin Destin se înţelege ceva care este creat de dinainte de a fi cunoscut, dar care se ştie că va fi astfel, adică va urma o anumită cale destinată dinainte.

Această cale a fost terminată odată cu Creaţia, odată ce Întâmplarea a devenit Întâmplătoare, deci Destinul este un apanaj al unor elemente ale Cunoaşterii din cadrul Factorului Nostru Creator şi Unic Întâmplător faţă de lumile sale.

Gândul său Pur, determinat de Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută, care a determinat Persoana, erau Create de dinainte ca Persoana să le Cunoască şi să devină un element al Cunoaşterii, precum de dinainte au fost create şi Personalizările, Noţiunea, Existenţa, lumile acesteia, Factorul Vieţii, Fiinţa, Universele Existenţei, fiinţele umane, Totul a fost Creat doar o singură dată şi în realitate deodată şi nu determinat de fiecare nouă şi nouă etapă, cum am stabilit până acum.

Vreau să subliniez că nu Persoana a fost cea care a determinat Personalizările şi nici Gândul Pur al Factorului Nostru Creator nu a determinat Persoana, precum Personalizările nu au determinat alte şi alte dezvoltări, ci toate acestea s-au determinat doar o singură dată în acelaşi timp.

II.3.8.CAPITOLUL VIII
DUMNEZEU

Tot ce am explicat până acum în lucrările mele despre cutare element, ce îl determină pe celălalt am făcut-o pentru a demonstra interdependenţa dintre aceste elemente care nouă ni se desfăşoară ca fiind determinate unele de celălalte, şi chiar aşa este, dar nu din punctul de vedere al Întâmplării Întâmplătoare, deci al Creaţiei, ci din punctul de vedere al Cunoaşterii, al Iluziei acesteia care lasă Necunoscutul să se desfăşoare ca şi cum nimic nu ar fi predestinat, ca şi cum nimic nu ar fi fost creat de dinainte de a fi creat!

Chiar şi Elementele Primordiale se ascund în spatele Totului-Nesfârşit, pentru a reveni mereu la Nesfârşit în infinitatea acestuia, doar că acolo este vorba de Limbajul Pur Universal şi de Conştiinţa Pură Universală, unde Cunoaşterea, Creaţia şi Întâmplarea sunt doar nişte simple Elemente Primordiale alături de Infinitatea altor Elemente Primordiale.

În concluzie în cadrul Cunoaşterii, Creaţia este Întâmplare Întâmplătoare, iar Destinul un simplu apanaj al Iluziei, fiindcă totul a fost creat de dinainte o singură dată pentru totdeauna.

Nimic nu este nou, precum nimic nu este vechi. Totul este ubicuu (peste Tot) şi nicăieri (în Tot), fiindcă mereu la Nesfârşit mai este loc de Tot, de dinaintea Totului!

Toate aceste Înţelesuri (Elemente Primordiale) care se află reflectate în „EUL” Factorului Primordial devin Factorii Creatori şi Unic Întâmplători, prin Delimitarea „EU”lui Factorului Primordial ca parte faţă de aceştia, dar deodată, determinându-se unii pe alţii, prin unitatea Factorului Primordial în diversitatea Factorilor Creatori.

Delimitarea dă *caracterul creaţional al Factorilor Creatori şi al Factorului Primordial, caracter creaţional dat tocmai de Limbajul Pur Universal care se vede reflectat sub această formă* **diferită faţă de El însuşi, faţă de Conştiinţa sa Pură Universală, într-unul din infinitatea de Elemente Primordiale care în cazul de faţă este Cunoaşterea.**

Conştiinţa Cunoaşterii este diferită de Conştiinţa Pură Universală, chiar dacă ea este alcătuită prin reflectarea Elementelor Primordiale în Cunoaştere, adică a Cuvintelor Limbajului Pur Universal, aceasta nu înseamnă că aceste Cuvinte (Simboluri), reflectate în Oglinda Cunoaşterii prin facilitatea creată de aceasta care este „EUL” Factorului Primordial, datorat Semanticului, Asemanticului şi Periodicului, sunt reflectate întocmai în starea lor Pură.

Orice oglindire denotă o anumită distorsiune datorată tocmai fenomenului de oglindire, precum orice oglindire este o Iluzie fiindcă Elementul Privit în Oglinda Cunoaşterii nu este el, în starea lui pură, ci imaginea lui.

Acest fapt ne duce la diferenţierea majoră dintre Limbajul Pur Universal şi Limbajul Cunoaşterii, precum şi între Conştiinţa Pură Universală şi Conştiinţa Cunoaşterii.

Cu toate acestea, important este faptul că astfel s-a format această Conştiinţă a Cunoaşterii, prin care Factorul Primordial, pronunţând eternul „EU” are conştiinţa de sine de a se detaşa de propria sa Cunoaştere care sunt Factorii Creatori şi Unic Întâmplători. Ce anume le dă caracterul de Întâmplător şi Creator?

Conştiinţa de Sine a Factorului Primordial, care diferit de Conştiinţa Pură Universală are propria sa Conştiinţă şi Cunoaştere, în care, din momentul rostirii acelui „EU”, diferit faţă de Conştiinţa Pură Universală a schimbat sensul simbolistic al fiecărui Element Primordial, şi cu acesta al Conştiinţei Pure, nerecunoscând ca aparţinând Cunoaşterii, Conştiinţa de dinainte de Cunoaştere şi nici Cunoaşterea de dinainte de Cunoaştere, devenind astfel un Creator şi delimitându-se pe sine de propria sa cunoaştere în sensul de a o **deţine**, **EL,** şi nu de **a fi El** Cunoaşterea.

Factorul Primordial nu este Cunoaştere la fel ca Factorii Creatori.

Ei sunt Întâmplare şi odată cu aceasta determină Creaţia.

Întâmplarea nu se poate produce decât o singură dată.

Tot ce pare Întâmplător şi se poduce ca urmare a unei Întâmplări precedente nu este nici Întâmplare şi nici Întâmplător, este Destin.

Diferenţa dintre Întîmplare şi Întâmplător constă în Creaţie.

Întâmplarea poate da naştere Creaţiei dar Întâmplătorul Creează deja.

De aceea Factorul Nostru Creator este Întâmplător fiindcă Întâmplarea sa Creează.

Pot fi şi Întâmplări care nu Creează, cum sunt cele ale reflectării Elementelor Primordiale între ele în afară de Cunoaştere.

Tot ce este Întâmplare în cadrul Elementului Primordial al Cunoaşterii este şi Întâmplător fiindcă Creează.

Nu poate exista Întâmplare în Cunoaştere decât Întâmplător sau Întâmplare Întâmplătoare!

Nu poate fi decât o singură Întâmplare Întâmplătoare (Creatoare) în cadrul Cunoaşterii iar toate celelalte sunt Iluzorii.

Tot ce precede unei Întâmplări o anulează pe aceasta făcând-o Neîntâmplătoare, deci Destin.

Cum poate fi Întâmplător Factorul Primordial care i-a precedat pe Factorii Creatori care sunt tot Întâmplători?

Factorul Primordial a devenit Întâmplare odată cu Factorii Creatori care sunt „EUL” său.

Fiecare s-a determinat şi autodeterminat prin celălalt, Factorul Primordial prin Factorii Creatori şi Factorii Creatori prin Factorul Primordial.

Toţi la un loc formează Întâmplarea care va precede Totul ce va urma în lumile Cunoaşterii.

Dar tot ce va urma nu va mai fi Întâmplător ci Neîntâmplător, adică Destin!

Prin urmare, Întâmplarea Întâmplătoare este Întâmplătorul sau Creaţia, iar Întâmplarea Neîntâmplătoare este Destinul.

Întâmplarea luată ca Element Primordial nu este nici Întâmplătoare şi nici Neîntâmplătoare întrucât nu este Creaţie şi nici Destin, este doar Întâmplare în accepţiunea, în simbolul său fără să se răsfrângă asupra unui alt Element Primordial.

Astfel Întâmplarea poate să fie nu numai Întâmplare, Întâmplare Întâmplătoare şi Întâmplare Neîntâmplătoare, ci dacă o privim printr-o altă prismă şi anume, prin reflectarea acesteia asupra unui alt Element Primordial, altul decât Cunoaşterea, vom avea cu siguranţă alte şi alte Tipologii sau Atipologii referitoare la Întâmplare.

Dacă am lua Cuvintele: ”complicaţie”, ”acum” sau „fier” , luate la întâmplare, vom vedea că Întâmplarea **fără** intermediul Cunoaşterii primeşte o cu totul altă şi altă valenţă.

În primul rând depinde dacă aceste Cuvinte care sunt Elemente Primordiale sunt sau nu Tipologice faţă de Întâmplare.

În cazul Atipologiilor va trebui să determinăm un Element Comun care să fie Tipologic atât faţă de Întâmplare cât şi faţă de aceste Cuvinte.

Fără intermediul Elementului Primordial al Cunoaşterii, Cuvintele „acum” şi „complicaţie” pot însemna absolut orice altceva decât ştim noi, la fel şi „fier” astfel încât nu putem stabili dacă este sau nu Tipologic un astfel de Cuvânt cu Întâmplarea, în speţă un alt Cuvânt.

Poate să fie tocmai Cuvântul fier, întrucât acesta se afla, poate, chiar Întâmplător (CREATOR) în acel praf cosmic care s-a structurat în planeta Pământ, iar fiind un element greu, a „curs” în miezul acesteia, devenind astfel un fieromagnet uriaş împotriva radiaţiilor vântului solar, care emite particule radioactive nocive pentru apariţia vieţii pe Terra.

Dacă miezul planetei nu ar fi fost de fier nu ar fi fost nici viaţă pe această planetă, fiind astfel lipsită de învelişul magnetosferic care chiar şi aşa mai lasă câteva particule radioactive să treacă, particule care formează Aurora Boreală, sau Aurora Australă la polii Terrei. Poate că prin intermediul altui Element Primordial, fierul este Tipologic cu Întâmplarea. Toatea acestea nu ar fi fost nimic dacă Terra nu s-ar fi lovit de o altă planetă formând acea teşitură a sa la poli iar din urma impactului, în urma pulberii lăsate, s-a format Luna, (după ultimele cerecetări în domeniu), atât de indispensabilă vieţii, precum apa, care s-a stabilit tocmai de curând că se afla în meteoriţii care bombardau Terra în trecut şi care pluteau în spaţiul cosmic în centura uriaşă de meteoriţi care gravitează acum ca şi atunci în jurul Soarelui. Viaţa gravita în meteoriţi dar era necesară Întâmplarea ca fierul să se afle în pulberea ce forma Terra ca această VIAŢĂ să se poată dezvolta.

Astfel **Întâmplarea** devenea **Întâmplătoare**, deci CREATOARE**.**

Noi nu putem gândi decât prin intermediul Cunoaşterii, şi doar prin intermediul acesteia să stabilim dacă aceste Cuvinte sunt Tipologice între ele, dar cu siguranţă fără intermediul Cunoaşterii luată ca Element Primordial, se pot stabili alte şi alte Tipologii la care mintea umană nu poate ajunge niciodată.

În acest mod de stabilire a Tipologiilor constă marele secret al descifrării codului Limbajului Pur Universal.

Astfel Cuvintele, ”complicaţie” şi „acum” sunt Tipologice cu Întâmplarea, fiindcă Întâmplarea poate să fie ori „acum” ori să survină într-o anumită implicaţie, de genul :”S-a complicat întâmplător”, însă nu poate fi Tipologică cu Cuvântul fier, întrucât nu putem concepe:-*S-a fier întâmplător*, fiind necesar un Element Comun Tipologic între aceste două Elemente Primordiale şi atunci putem lua oricare Element Primordial Tipologic cu Întâmplarea care va deveni Element Comun în această alcătuire.

Cum poate Destinul fi Întâmplare Neîntâmplătoare, întrucât ştim că orice Întâmplare care nu se Întâmplă nu mai este Întâmplare şi prin urmare nu are loc Întâmplător. Destinul

este tocmai acest lucru: -Nu este Întâmplare şi nu are loc Întâmplător, este DESTIN şi survine numai şi numai precedat de Creaţie, de Întâmplător.

Astfel Destinul este „ulciorul modelat de mâna olarului” care este bineînţeles Factorul Nostru Creator.

În concluzie, fiecare Element Primordial reflectat în „EUL” Factorului Primordial, devine schimbat din punct de vedere al simbolului său din cadrul Limbajului Pur Universal, iar acest „nou” Înţeles devine un Factor Creator şi Unic Întâmplător, dar şi o parte din „EUL” Factorului Primordial care şi el la rândul său devine astfel Creator şi Unic Întâmplător.

Faptul de a fi Creator se datorează Oglinzii Cunoaşterii care primeşte Imaginea Elementelor Primordiale pe care le reflectă diferit de simbolul lor în cadrul Limbajului Pur Universal, dându-i Întâmplării calitatea de a fi Întâmplătoare, deci Creatoare.

Tot ce este Creator este şi Întâmplător, fiindcă doar prin Întâmplare se poate realiza Creaţia.

Dacă nu ar fi Întâmplarea nu ar fi nici Creaţia, deoarece prin Creaţie se defineşte noul, care devine un pilon al vechiului pe care se va clădi un alt nou şi tot aşa mai departe.

Nu se poate CREA ceva ce este deja CREAT, fiindcă orice intervenţie asupra sa înseamnă tot Creaţie.

Odată apărută Creaţia, aceasta se substituie doar iluzoriu Stării de Concepţiune, dar numai în lumile sau formele ce aparţin Cunoaşterii şi implicit Creaţiei pe care o dezvoltă Matricea acesteia.

De altfel Creaţia este inclusă la rândul ei în Starea de Concepţiune, care se află în orice punct al acesteia, prin propria sa infinitate.

Creaţia este un Eveniment, datorată unui Fenomen, care determină o succesiune evenimenţială, întregindu-se într-un alt Fenomen care nu mai este Creaţie dar care îi succede acesteia împlinind astfel Iluzia.

Tot ceea ce poate fi definit în Cunoaştere este Iluzia, care apare odată cu primele Evenimente transformate în Fenomene ale Periodicului. De ce?

Fiindcă tot ceea ce este Oglindit în Oglinda Cunoaşterii este Iluzie întrucât nici o imagine a unui lucru, fenomen sau obiect oglindită în Oglinda Semantică a Infinitului nu va putea fi o imagine reală a acelui lucru, fenomen sau obiect, ci una virtuală, iluzorie.

Imaginea unui Om într-o oglindă chiar dacă reprezintă acel Om nu este Omul însuşi niciodată.

Cunoaştere fără Oglindă nu se poate, de aceea calitatea cea mai importantă în lumile Elementului Primordial al Cunoaşterii este Oglindirea, începând cu Oglinda Semantică a Infinitului şi terminând cu cea mai neînsemnată Conştientizare care se reflectă la rândul ei în cadrul unui Element ce are rolul de Oglindă pentru aceasta.

Cine este Dumnezeu? Domeniul Deistic sau Starea de Concepţiune?

Răspunsul meu este că Dumnezeu este fără echivoc Starea de Concepţiune care posedă Domeniul Deistic!

Fiecare Cuvânt al Limbajului Pur Universal are nu numai un Simbol al său dar mai ales un Înţeles, iar suma acestor Înţelesuri formează Conştiinţa Pură Universală, o Conştiinţă nealterată de nici o Iluzie cum ar fi imaginea reflectată *în* şi *din* Oglinda Infinită a Cunoaşterii care este modul cum Cunoaşterea percepe Infinitul.

Această Conştiinţă Pură a Limbajului Pur Universal a fost „determinată” de către „Continuumul Infinit” respectiv, de către cele patru caracteristici ale sale şi anume, Funcţia Asimptotică, Reperul Negaţiei, Structuralizarea şi Nedefinirea.

Aceste patru caracteristici ale „Continuumului Infinit” sunt de altfel şi cei patru stâlpi de bază ai Conştiinţei Pure Universale, care au clădit-o atât pe aceasta, treaptă cu treaptă dar şi structuralitatea sa, respectiv: Limbajul Pur Universal.

Cum anume s-au format Cuvintele sau Elementele Primordiale am mai schiţat dar la modul cât se poate de vag.

Acum voi încerca o desfăşurare mai detaliată a acestui proces de formare a Cuvintelor şi Conştiinţei Pure Universale.

Pentru aceasta nu vom putea folosi Cuvântul Creaţie întrucât chiar dacă acesta se află în calitate de Element Primordial, asemenea Întâmplării, nu poate fi Creaţie în sensul înţeles de noi fiindcă Creaţia se află cu acest sens doar în cadrul Cunoaşterii, respectiv al Factorilor Creatori şi Unic Întâmplători şi nicăieri în altă parte.

Posibil ca în calitate de element Primordial, Creaţia să însemne cu totul şi cu totul altceva, de care noi nici măcar nu ştim că ar putea exista, dar Oglinda Infinitului Semantic al Cunoaşterii îi dă acesteia alt înţeles.

Pentru a putea ajunge la Conştiinţa Pură Universală va trebui să ne folosim de propriile noastre arme şi anume de Elementul Primordial în care suntem reflectaţi şi anume de Cunoaştere.

Prin intermediul Cunoaşterii Funcţia Asimptotică devine asemănătoare liniilor care se apropie la infinit fără a se putea întâlni vreodată.

Mă refer la Funcţia Asimptotică, întrucât aceasta este prima caracteristică a „Continuumului Infinit”.

Oare ce ar putea însemna Funcţia Asimptotică din punctul de vedere al Înţelesului său Pur, nealterat în vreun fel sau altul de Oglinda Infinitului Semantic, care îi distorsionează Înţelesul reflectându-l drept Imagine în loc de Simbol.

Diferenţa dintre Simbol şi Imagine este uriaşă, întrucât Simbolul reprezintă o imagine nereflectată de către nici o Oglindă a Cunoaşterii sau a vreunui alt Element Primordial.

Este o imagine-formă şi mai mult decât atât, o imagine a quintesenţei a ceea ce poate încropi în cele din urmă propriul său Înţeles, astfel Simbolul devansează sub acest aspect Înţelesul.

Cu toate acestea Simbolul este acea imagine-formă doar dintr-un anumit punct de vedere, deci dintr-o anumită ipostază şi nu privit ca o generalizare arhetipală a sa.

Din acest punct de vedere Simbolul trebuie să renunţe chiar şi din punct de vedere al Cunoaşterii la imaginea-formă şi să devină o quintesenţă a propriei sale esenţe, fiindcă doar prin *esenţialitate* Simbolul va dobândi statutul său independent de Cunoaştere, devenind astfel şi Simbol al Cunoaşterii.

Esenţialitatea constă prin atribuirea Simbolului propriilor sale caracteristici, chiar dacă o parte dintre acestea sunt comune cu caracteristicile de bază ale „Continuumului Infinit” dar prin acestea Simbolul primeşte propriile sale însuşiri independente de oricare Element Primordial. Aceste caracteristici care concurează la definirea Simbolului unui Cuvânt al Limbajului Pur Universal sunt: Funcţia Asimptotică şi Reperul Negaţiei.

Simbolul nu este sub nici o formă o Matrice şi nici ceva asemănător acesteia, întrucât, orice Matrice este o formă în care se va umple propria sa urmă, pe când Simbolul nu va umple niciodată în forma sa Înţelesul.

Între Simbol şi Înţeles există o interdependenţă doar din punct de vedere al Cunoaşterii şi nu al Elementelor Primordiale care sunt Cuvintele Limbajului Pur Universal.

Atât Înţelesul cât şi Simbolul sunt la rândul lor Cuvinte ale acestui Limbaj diferite de Cunoaştere.

Simbolul poate fi însuşit mai ales prin esenţialitatea sa, respectiv prin faptul că fiecare Cuvânt posedă o anumită esenţă.

Acesta este primul indiciu referitor la Cuvintele Limbajului Pur Universal.

Această esenţă constă în caracteristicile „Continuumului Infinit” care le-a „creat” am pus în ghilimele fiindcă nu se poate folosi un alt termen chiar dacă acesta este total greşit.

Astfel Funcţia Asimptotică poate determina prin principiile sale de bază acelea ale dreptelor care deşi se apropie la infinit nu se vor întâlni niciodată tocmai esenţa Simbolului Cuvintelor Limbajului Pur Universal?

Dacă da, atunci de ce fiecare Cuvânt al acestui Limbaj poate fi definit ca Simbol şi Înţeles, şi nu şi din alte puncte de vedere?

Personal nu cred că poate fi definit doar ca Simbol şi Înţeles, doar că din punct de vedere al Cunoaşterii de care mă slujesc în prezent, caracteristicile de bază ale unui Cuvânt sunt acelea de a fi un Simbol şi un Înţeles înainte de toate.

Doar din punct de vedere al Cunoaşterii, şi mai ales al Coeficientului Logic 2 al fiinţei umane, pe când din alte puncte de vedere poate avea o infinitate de alte şi alte caracteristici de bază.

Astfel esenţa Simbolului constă în Funcţia Asimptotică, care este prima caracteristică a „Continuumului Infinit".

Deci cele două drepte care tind una către alta dar care nu se vor întâlni niciodată stau la baza Simbolului fiind esenţa lui. De ce tocmai această imposibilitate de a se întâlni cele două drepte?

Poate că dacă am gândi cu un Coeficient Logic 7 ar fi 7 drepte, sau cu un altul mai mare, mai multe drepte dar niciodată nu se vor întâlni dreptele între ele ori cât de multe ar fi. Faptul de a nu se întâlni aceste drepte este primul Simbol posibil, esenţa Simbolului şi prin urmare esenţa „primului" Cuvânt care a avut vreodată un simbol.

Am pus iarăşi în ghilimele „primului" fiindcă nu poate exista la acest nivel „primul" decât la modul figurativ.

Astfel Cuvântul a avut un simbol sau Cuvintele au avut simboluri, tocmai datorită celor două drepte care deşi tind unele către altele nu se vor întâlni niciodată.

De ce tind aceste drepte unele către altele, de ce nu se despart continuu pentru a se întâlni undeva într-un alt loc posibil?

Acest fapt se datorează celei de-a doua caracteristici a „Continuumului Infinit" care este Reperul Negaţiei şi care anulează orice reper care se raportează la acesta.

Astfel cele două drepte nu au nici o şansă din start de a se apropia în vreun fel sau altul, indiferent dacă se despart continuu sau se apropie continuu. Reperul Negaţiei este cel care se află în spatele Funcţiei Asimptotice şi deci al esenţei Simbolului.

Dacă cele două drepte s-ar întâlni vreodată absolut Totul s-ar nărui, inclusiv Limbajul Pur Universal cu întreaga lui Conştiinţă Pură Universală.

Astfel unul din cele mai importante lucruri care stau la baza Cuvintelor Limbajului Pur Universal şi al Conştiinţei Pure Universale determinate de acestea este faptul ca cele două drepte ale Funcţiei Asimptotice să nu se unească niciodată. Ce ar fi dacă acestea s-ar uni am spus-o adineaori, dar ce ar fi dacă acestea nu s-ar apropia, dacă s-ar depărta?

Prin Simbol aceste două drepte se apropie, iar dacă dreptele ar fi considerate ca fiind inverse apropierii deci s-ar depărta, am avea de-a face cu inversul Simbolului Cuvintelor, iar ce anume ar putea fi acest invers decât: Înţelesul?

Înţelesul este cel care dă un sens (prin intermediul Cunoaşterii), Simbolului.

Nu ar putea să-i de-a acestuia un anumit sens dacă el însuşi nu ar avea un sens invers, un contrasens. Cum?

Este de ajuns să spunem că acel Cuvânt simbolizează anumite Înţelesuri, Fiecare Înţeles are un sens al său.

Doar un singur Înţeles va putea avea un sens comun cu al Simbolului şi atunci nu s-ar putea regăsi în Simbol întrucât Simbolul prin esenţa sa Asimptotică implică mai multe Înţelesuri.

De ce prin esenţa Asimptotică ştim, dar de ce Asimptoticul poate determina mai multe sensuri Înţelesului unui simbol?

În primul rând tocmai de aceea fiindcă cele două drepte nu se întâlnesc niciodată deci nu putem vorbi de o incidenţă comună ale acestora şi prin urmare de un singur sens dat de punctul comun al incidenţei ci de mai multe.

În al doilea rând pluralitatea de sensuri se regăseşte şi în infinitatea Cuvintelor Limbajului Pur Universal unde fiecare Cuvânt se regăseşte conform Primei Analogii în celelalte, ceea ce-i dă propriului său Simbol noi şi noi Înţelesuri.

Astfel întotdeauna Simbolul va deveni opus Înţelesului, cel puţin din punct de vedere al perspectivei Cunoaşterii.

În concluzie fiecare Cuvânt al Limbajului Pur Universal este un Simbol care are un Înţeles, iar la baza acestui Simbol stă Funcţia Asimptotică (Prima caracateristică) a „Continuumului Infinit" şi Reperul Negaţiei, a doua caracteristică a acestuia, ceea ce defineşte drept Simbol al fiecărui Cuvânt al Limbajului Pur Universal ca fiind un Reper care odată raportat la Reperul Negaţiei se anulează.

Rezultatul acestei anulări este întocmai Funcţia Asimptotică care nu va lăsa niciodată ca un Cuvânt al Limbajului Pur Universal să devină Reper care la rândul său să creeze tangenţă cu Reperul unui alt Cuvânt al Limbajului Pur Universal.

Simbolului acestui Cuvânt îi corespunde Reperul Negaţiei iar Înţelesului acestui Simbol, Funcţia Asimptotică prin urmare Cuvântului în sine ambele, atât Funcţia Asimptotică (Înţelesul) cât şi Reperul Negaţiei (Simbolul), întrucât Cuvântul este atât Simbol cât şi Înţeles al acestui Simbol raportat la Cunoaştere.

Raportat la alte Cuvinte în afară de Cunoaştere, posibil ca Înţelesul să dispară iar Funcţia Asimptotică să primească alte şi alte însuşiri.

În concluzie, Cuvântul Limbajului Pur Universal, este definit ca fiind un Simbol dat de către Reperul Negaţiei ce are un Înţeles dat de către Funcţia Asimptotică.

Conştiinţa Limbajului Pur Universal este formată din totalitatea acestor Cuvinte care se reflectă unele în altele din punct de vedere al Cunoaşterii sau se regăsesc unele în altele privite dintr-o altă viziune, externă Cunoaşterii.

Şi într-un caz şi în altul Conştiinţa Limbajului Pur Universal poate fi privită ca o sumă a Cuvintelor Pure Universale doar din punct de vedere al Cunoaşterii, în sensul de totalitatea interdependentă care se reflectă în sine însăşi, în schimb din alte puncte transcendente de vedere, care externalizează Cunoaşterea în sensul ştiut de noi sau chiar în alte sensuri eliminând-o total, Conştiinţa Pură Universală nu mai este o sumă a acestor Cuvinte ci devine o Expresie a lor, un Limbaj.

Conştiinţa Pură Universală se substitue Limbajului Pur Universal, întrucât Limbajul în sine nu este o masă amorfă de Cuvinte, ci este constituit în principal din Expresii sau alte şi alte Fenomene pe care fiinţa umană nici nu le va putea cunoaşte vreodată.

Astfel atunci când vorbim de Limbaj la acest nivel, spunem: Conştiinţă Pură Universală.

Expresia Conştiinţei Pure Universale este un Fenomen fiindcă este compusă din Evenimente? NU!

Succesiunea evenimenţială are loc doar la nivelul Periodicului.

În schimb Conştiinţa Pură Universală are Cuvântul Fenomen cât şi pe acela de Eveniment în cadrul său, cu diferenţa faţă de Periodic, că aceste două Cuvinte, nu pot realiza nici succesiuni evenimenţiale pentru a se structuraliza în calitate de Fenomen şi nici nu sunt rezultatul vreunui Eveniment Primordial, întrucât toate acestea încă nu pot fi reliefate la acest nivel, decât la nivelul Cunoaşterii, respectiv al Oglinzii Semantice a Infinitului, considerat Eveniment Primordial de către Coaxiologie, întrucât nu putem discerne cu altceva decât tot cu ajutorul Cunoaşterii.

Posibil ca şi în cadrul altor Elemente Primordiale să survină în vreun fel sau altul Evenimentele lor Primordiale dar noi în calitate de fiinţe umane nu avem cum anume să stabilim aceasta.

Astfel Evenimentul şi Fenomenul sunt două Cuvinte din cadrul acestei Conştiinţe Pure Universale care ca şi alte Cuvinte, cum arfi: Primordial, Pur, Oglindă, Reflectare, Semantic, etc, nu sunt decât Simboluri cu aceste Înţelesuri determinate de Reperul Negaţiei şi Funcţia Asimptotică a „Continuumului Infinit" Cuvântul Eveniment sau Cuvântul Fenomen, chiar dacă Simbolul lor defineşte Înţelesul de Eveniment sau Fenomen acesta nu se răsfrânge asupra nici unui lucru care să demonstreze faptul că acel Eveniment sau Fenomen a avut loc.

Este Eveniment sau Fenomen doar în sine, în propriul său Simbol şi Înţeles al acestui Simbol. La fel ca şi Cuvintele Conştiinţă şi Expresie, acestea au doar un Simbol şi un Înţeles în sine la nivelul Conştiinţei Pure Universale şi cu toate acestea Conştiinţa Pură Universală este o Expresie a propriilor sale Cuvinte, fapt ce ne dovedeşte că Cuvintele Expresie şi Conştiinţă sunt Cuvinte care se regăsesc în toate celelalte Cuvinte ca Repere ce sunt anulate în numărul cel mai mare de Reperul Negaţiei fiindcă sunt în numărul cel mai mare. Aici încă nu putem vorbi de numere decât la modul figurativ, astfel încât toate Cuvintele să pronunţe această Expresie a Conştiinţei Pure Universale.

Prin Expresie nu înţelegem Cuvântul Expresie în sinea lui, ci ceea ce enunţă Expresia, din acest punct de vedere trebuie să reflectăm. În concluzie, toate Cuvintele Limbajului Pur Universal, formează prin Expresia lor Conştiinţa Pură Universală.

Expresia este Structuralizarea, de fapt cea de-a treia caracteristică a „Continuumului Infinit", iar Înţelesul Expresiei constă în Nedefinire, cea de-a patra caracteristică a „Continuumului Infinit".

II.4.ANTICHRIST,FIINŢĂ ŞI IUBIRE

II.4.1.CAPITOLUL I FUNCŢIILE ATRIBUTIVE

Oare de ce Sinele meu a ales Destinul atât de Străin de mine?

Cine sunt şi de ce mă aflu aici?

Ce anume a determinat ca eu să nu aleg un alt Destin?

Oare am ales Destinul?

Chiar dacă l-am ales prin Sinele meu au mai trecut mulţi prin acest Destin?

De ce mulţi?

Fiindcă Cuvintele-Matrici sunt un Sine fiecare în parte şi conform Analogiei Totului se regăsesc în toate celelalte Cuvinte, şi astfel la acest nivel al Destinului meu au mai trecut o infinitate de Cuvinte-Matrici cum au trecut şi la toate celelate Destine din această lume.

Astfel fiecare îşi alege propriul Destin?

De ce tocmai eu sunt acesta?

Ce anume poate fi Iubirea decât o religie?

Religia Iubirii?

Îmi e frică fiindcă religia a fost atât de des dogmă. Iubirea nu e dogmă şi cu toate acestea este o religie fiindcă ne închinăm ei mai mult decât oricărui alt Dumnezeu. De ce?

Fiindcă suntem prin naştere credincioşii Religiei Iubirii.

Suntem acei credincioşi care credem într-o religie a unui Papă ce a fost ucis tocmai în momentul când făcea dragoste cu amanta sa de către soţul acesteia. Credem o mare parte din oameni în creştinism, în catolocism. De ce?

Doar fiindcă suntem născuţi pentru a Crede sau pentru a iubi?

A greşit acel Papă făcând sex cu nevasta altuia sau nu?

Credea acel Papă în Iubire sau în Profanul acesteia, în sex?

La fiinţa umană deseori Iubirea este asociată cu sexul, poate fiindcă sexul în calitate de necesitate supremă a Vieţii devine sinonim cu Iubirea, această necesitate supremă a Sinelui nostru mai presus de Viaţă?

De ce Iubirea?

Referitor la acest lucru am mai scris în cărţile mele şi am fost cât se poate de categoric: Omul în această lume a Cunoaşterii, nu ştie decât să cunoască Iubirea. Nimic altceva, chiar dacă prin Iluzia Vieţii are impresia că ar Cunoaşte Cunoaşterea şi Voinţa.

Nici una dintre acestea nu-i sunt date Omului spre a le Cunoaşte.

Mai mult decât atât, toate acţiunile Omului, respectiv succesiunea evenimenţială care i se desfăşoară pe parcursul Vieţii dar care de fapt este un Destin dat,- întrucât Creaţia nu poate fi decât la nivelul Factorului Nostru Creator şi Unic Întâmplător, iar de acolo înainte aceasta este înlocuită cu Destinul şi Iluzia Vieţii, - astfel succesiunea evenimenţială care întregeşte prin excelenţă Fenomenul Vieţii Omului s-a DESFĂŞURAT înainte de a fi!

Astfel Tot ceea ce noi avem Iluzia Vieţii că ştim sau că va urma a fost cu mult înainte de aceasta, sau niciodată după aceasta, fiind terminată Creaţia ÎNAINTE de a fi reflectată de către Cunoaştere şi Iluzia sa a Vieţii. Acest lucru stă la baza Amprentei Karmice, care s-a constituit cu mult înainte de a fi formată de către fiecare fiinţă în parte, indiferent dacă aceasta este Om, animal, plantă sau oricare lucru sau obiect.

Toate acestea au fost, înainte de a fi!

Tot ce este considerat Rău de către noi devine urât,dispreţuit şi imediat vrem să luptăm împotriva Răului prin toate mijloacele noastre fără să înţelegem cât de străini suntem faţă de noi înşine, fără să înţelegem ce anume este Răul pentru ca mai apoi să-l judecăm atât de aspru. Viaţa noastră ar fi imposibilă fără Rău, fiindcă dacă nu ar fi Răul nu ar fi nici Binele, care se raportează la Rău.

Oare cum ar fi lumea în care ne aflăm fără Răul de care fugim disperaţi?

Ar fi o lume mai bună?

Nu cred. Atunci când înaintea noastră ni s-ar desfăşura numai Binele, când tot ceea ce am dori s-ar înfăptui, iar noi nu am cunoaşte Răul, când ne-am afla într-un etern Paradis, oare ar fi mai bine?

Dar dacă tot ceea ce ne-am dori nu ar putea fi şi Răul, decât Binele, numai şi numai Binele, nu s-ar transforma Binele în Infern dacă nu am primi şi Răul care să determine Binele?

Oare am dori acel Paradis?

Cu toţii tânjim după el dar ştim oare după ce anume tânjim?

Cum arată un astfel de Paradis unde totul este un Bine Continuu fără Rău?

Oare acest Bine Continuu nu devine cumplit de Rău în cazul când nu mai are nici o altă alternativă de comparaţie?

Dacă Binele din lumea noastră ar fi mult mai Rău iar dacă Răul şi mai Rău, cum s-a mai întâmplat în istorie, am mai şti care este adevăratul Bine?

Oare sclavii de acum patru mii de ani ştiau că informatica este un Bine sau un Rău pentru omenire?

Oare noi ştim ce vrem?

Omul este o fiinţă sacerdotală prin excelenţă şi de aceea am mai subliniat nu odată acest lucru în *Moarte,Neant,Aneant,Viaţă şi Bilderberg Group*. Acest fapt i-a adus şi calitatea de a deveni religios într-o măsură mai mare sau mai mică în funcţie de individ.

De ce este omul religios?

Fiindcă este clădit pentru a fi sacerdotal dar el nu ştie asta pentru că este înstrăinat de el însuşi.

De aceea omul înlocuieşte calitatea sa sacerdotală cu dogma religioasă, care este atât de străină de el însuşi.

Dogma nu face decât să-l îndepărteze şi mai mult pe om de el, dând o şi mai mare amploare străinului din om, care ajunge să-l înlocuiască pe acesta.

Astfel dacă omul este un străin de el însuşi şi societatea este străină de om.

În această înstrăinare a câştigat Dogma,care reprezintă inversul părţii sacerdotale a omului, sau partea lui sacerdotală întoarsă de Străinul din el pe dos.

Religia nu numai că l-a îndepărtat pe om de propriul său sine dar l-a alienat într-o aşa măsură încât acesta a devenit o fiinţă angoasată şi plină de tot ceea ce nu îl repărezintă, respectiv o fiinţă rapace, rea, răuvoitoare, meschină, plină de invidii şi frustrări dintre cele mai diverse.

Cine este cel mai Rău din cadrul Dogmei?

Diavolul.

El este meschin,plin de tot ce poate însemna Răul în această lume şi nu Omul.

Dacă nu ar fi Diavolul, Omul ar fi într-un Paradis etern.

Prin urmare Diavolul e Rău şi Dumnezeu e Bun.

Diavolul este mereu într-o dispută ideologică cu Dumnezeu.

Ce anume este Dumnezeu am explicat în *Starea de Concepţiune în Coaxiologia Fenomenologică* şi nu are rost să revin din nou aici, dar ce anume este Diavolul încă nu am explicat în nici una dintre lucrările mele.

Din ceea ce am văzut până acum Diavolul se află în om,pentru că omul este cel care l-a determinat ca fiind Răul atât de dispreţuit.

Oare dacă nu ar fi Răul, cum de altfel am mai spus-o de atâtea ori la cine s-ar mai raporta Binele?

Nu poate fi Rău fără Bine, dar nici Bine fără Rău, fiindcă altfel nu am mai putea gândi pe baza Coeficientului Logic 2, ci pe bazele unui alt Coeficient Logic.

Am să-l numesc pe Diavol:Antichrist, după religia în care m-am născut fiind botezat la câteva luni fără să fiu întrebat de cineva dacă accept sau nu religia respectivă. Dacă nu ar fi Antichristul ar mai fi Christul?

Care ar mai fi însemnătatea lui Christos fără Antichrist?

Dacă nu ar fi omorât demonii din porci, dacă nu ar fi luptat împotriva celui Rău, a Antichristului, ce s-ar fi făcut Christul?

De când ne naştem suntem împovăraţi cu idei de genul Dumnezeul cel Bun se luptă cu Fiara cea Rea.

Dar dacă te împotriveşti bunătăţii Lui Dumnezeu dată cu de-a sila vei fi bătut aspru de către acesta.

De ce bate Dumnezeu?

El nu este Fiară, nu este Antichrist?

Nu este Dumnezeul Omului în acest caz un prestidigitator la fel ca şi Omul?

Un individ dictatorial plin de ură şi de ranchiună în momentul în care nu-l mai slujeşti?

Te-a determinat ca să te naşti pentru a-i fi slugă?

Atunci cine este Antichristul?

Cel care doreşte slugi şi indivizi smeriţi sau cel care nu doreşte toate acestea?

Nu mai vreau să revin cu fărădeligile istorice ale bisericilor Christului,care sunt ascunse voit în sufletele pline de teamă ale omului Christic,tocmai pentru că i s-a inspirat teama faţă de Antichrist,ceea ce reprezintă tot ceea ce-i este străin omului Christic, care, trebuie să recunosc este tocmai adevăratul Străin din Om.

Omul nu trebuie să fie o fiinţă plină de teama Antichristului, pentru a împovăra buzunarele popilor sau ale unor politicieni meschini, care stau cu crucea la piept şi cu mâna pe stiloul cu care semnează acte pline de corupţie.

Omul trebuie să înţeleagă atât Binele cât şi Răul, atât Christul cât şi Antichristul, pe care-i denumesc astfel conform religiei creştine, dar care în realitate în filosofia mea înseamnă Binele şi Răul, şi nicidecum Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu este Starea de Concepţiune, iar Răul există numai în funcţie de Bine şi Binele în funcţie de Rău.

Nu există Diavoli sau alte şi alte plăsmuiri ale imaginaţiei umane decât Răul prin care Omul se raportează la Bine.

Dumnezeu în calitate de Stare de Concepţiune este UNUL singur, Infinit, iar şi Binele la fel ca şi Răul fac parte din Dumnezeu şi nu trebuie luat Răul ca şi cum ar fi străin de Dumnezeu, dacă este străin de Om.

Starea de Concepţiune, este determinată de la nivelul „Continuumului Infinit" a Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale, de la nivelul infinităţii de Cuvinte-Matrici din cadrul Limbajului Pur Universal până la Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii, în desfăşurarea căruia prin Instinct se determină Adevărul Absolut, şi odată cu acesta „EUL"Factorului Primordial, în care se regăsesc reflectate infinitatea de Cuvinte-Matrici a Limbajului Pur Universal, reflectate, fiindcă caracteristica principală a Cunoaşterii este Oglinda, respectiv Oglinda Semantică a Infinitului.

Odată reflectate în această Oglindă fiecare astfel de Cuvânt-Matrice devine un Factor Creator şi Unic Întâmplător, unul diintre ei fiind şi Factorul Creator al lumii noastre.

Odată cu Factorii Creatori se naşte Numerologia. Această diversitatea de Factori Creatori şi Unic Întâmplători odată reflectaţi, determină alături de Adevărul Absolut al Factorului Primordial, Cunoaşterea Absolută a acestuia.

Cunoaşterea Absoloută şi Adevărul Absolut determină Gândul Originar al Factorului Primordial.

Factorul Creator al lumii noastre, -care este unul din infinitatea de Cuvinte-Matrice care se oglindesc în Oglinda Semantică a Infinitului, şi fiecare astfel de imagine oglindită este un Factor Creator şi Unic Întâmplător, -va determina propriul său Adevăr Absolut şi Cunoaştere Absolută, care vor determina Gândul Pur al Factorului Creator.

Gândul Pur va determina Persoana, care este o **imagine** a Expresiei Conştiinţei Pure Universale a Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii, reflectată prin intermediul Oglinzii Semantice a Infinitului, preluată de Gândul Pur al Factorului Creator ce defineşte astfel prima Conştiinţă a acestuia în calitatea Persoanei.

Persoana va primi prin intermediul **Oglinzii** Gândului Pur al Factorului Creator toate celelalte **imagini** ca urmare a reflectării Cuvintelor-Matrici în „EUL"Factorului Primordial.

Aceste imagini reflectate de Oglinda „Eului"Factorului Primordial şi mai apoi de Oglinda Gândului Pur, -care la fel ca „EUL" Factorului Primordial este „EUL" Factorului Creator, iar fiecare astfel de „EU" devine Oglindă în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii, -sunt Personalizările.

Personalizările determină la rândul lor Noţiunea care devine astfel Noţiunea Persoanei, aceea de a fi „EU"al Factorului Creator şi Unic Întâmplător al nostru.

Noţiunea este cea care va da la rândul ei o Noţiune anume fiecărei Personalizări în parte.

O astfel de Noţiune este Existenţa, în care se află şi lumea noastră.

Existenţa va dezvolta în cadrul său Factorul Vieţii şi Fiinţa.

Între Factorul Vieţii şi Fiinţă se realizează diferite raportări în cadrul Existenţei, una dintre acestea fiind fiinţa umană cu lumea care-i este dată ca vis, pentru a-şi trăi Omul propria sa iluzie a Vieţii axată pe Coeficientul Logic 2. Abia în acest vis apare Antichristul sau Răul pe care Omul îl determină în raport cu Binele.

Poate Antichristul lupta împotriva lui Dumnezeu care este tot ceea am explicat, începând de la „Continuumul Infinit” şi până la nivelul Factorului Nostru Primordial care Creează doar o singură dată, pe urmă totul devine Destin?

Răspunsul este că Antichristul nu poate lupta împotriva lui Dumnezeu fiindcă atât Antichristul cât şi Christul, respectiv atât Răul cât şi Binele aparţin Lui Dumnezeu.

Cum ar putea Antichristul să aducă Răul care era adus alături de Bine încă de dinainte de a fi noi, care suntem nişte simpli trecători prin propriul Destin al acestui vis cu timpi şi spaţii?

Dacă am accepta că ne „pândeşte” dorindu-ne Răul, înseamnă că la fel i-a pândit pe toţi cei care au trecut înainte prin Destinul nostru şi tot aşa au păţit şi ei, aceeaşi nenorocire la aceeaşi oră ca şi Sinele nostru?

Atunci înseamnă că un astfel de Destin care posedă un anumit Destin ne este dat şi prin urmare NU este opera Antichristului ci a Destinului şi astfel Antichristul se defineşte ca fiind Destinul, iar Christul, ce reprezintă Binele, nu face parte din Destinul nostru?

La fel ca şi Răul şi Binele face parte din Destinul nostru, care apare ca Întregul Destin abia după ce Factorul Creator şi Unic Întâmplător şi-a desăvârşit Creaţia, o dată şi numai o singură dată, astfel fiind Unic Creator şi Întâmplător, numai şi numai prin Creaţia sa, la fel cum întreaga infinitate de Factori Creatori sunt Unic Creatori şi Întâmplători prin unicitatea Creaţiilor pe care le săvârşesc fiecare în parte.

Dacă şi Antichristul la fel ca şi Christul sunt Destin fiind Răul şi Binele, de ce mai trebuie denumiţi şi altfel decât Destin?

Acest lucru ţine de Iluzia Vieţii pe care o visează fiinţa umană, în care aceasta are impresia că trăieşte plenar viaţa, la care participă în mod nemijlocit, că poate să intervină asupra mersului ei, că datorită faptelor pe care le face totul devine nou şi pentru că acest vis se axează pe Necunoscutul, care a devenit Cunoscut odată cu săvârşirea Creaţiei de către Factorii Creatori.

Cum am mai spus Creaţia s-a săvârşit odată şi numai odată ca Întămplare Întâmplătoare, devenind imediat după aceea Întâmplare Neîntâmplătoare: Destinul.

Astfel Destinul pare că este Întâmplător dar Unicul Întâmplător este doar Factorul Creator.

Dacă m-ar întreba cineva dacă cred în Christ şi în Antichrist, i-aş spune că datorită faptului că eu cred în Binele şi Răul din visul Omului, ca aparţinând acestui vis, Creat dinaintea Omului de Factorul Nostru Creator, tot aşa cred şi în Christ şi Antichrist, ca fiind o luptă dintre Străinul din Om actual pe care-l vedem pe fiecare stradă, în politică şi în societate şi Omul în sinea lui, debusolat, răzvrătit pentru că nu poate ieşi la iveală, pentru că nu poate da la o parte acest Străin de care vorbeam.

Cine este Străinul din Om, Christul sau Antichristul?

Cine este Christul?

Cel care şi-a dat viaţa pentru Om, cum de altfel miliardele de oameni se jertfesc în propria lor Înstrăinare de Sine neînţelegând că adevăratul Străin din ei e tocmai Binele spre care merg orbi uitând cealaltă parte pe care nu vor să o înţeleagă, şi anume Răul, considerat de ei: Străin de Om.

Dacă ar merge numai către Rău atunci acesta ar fi Străinul Omului.

De ce Omul merge către Bine şi nu către Rău sau către ambele cum de altfel ar fi cel mai bun lucru pentru acesta întrucât astfel s-ar realiza un Echilibru, şi astfel Fiinţa Omului

care este Sinele acestuia, reflectat prin Fiinţa Existenţei, ar deveni ceea ce este, duală, adică atât Bine cât şi Rău?

Toate acestea sunt determinate cu adevărat de Păcatul Originar al Omului, prin care Omul este sortit în timpul vieţii lui trecătoare necesităţilor materiale şi spirituale cum ar fi hrana, nevoia de diversitate, nevoia de plăcere, de unde au prosperat necesităţile de ordin spiritual, etc.

Necesităţile îi sunt date Omului prin dimenisunile lumii sale: Spaţiul şi Timpul.

De aici derivă lăcomia care este baza Păcatului Originar al Omului.

Dacă i-ai da Omului cât spaţiu doreşte el, cu siguranţă chiar dacă întregul oraş ar fi o planetă, tot nu i-ar ajunge, ar mai dori alte şi alte planete, încât ar ocupa întregul Univers ca în cele din urmă să dorească cel puţin câte un Univers pentru fiecare.

Dacă i-ai da Omului cât timp doreşte el, vei vedea că nu i-ar ajunge nici zece vieţi în cazul în care şi-ar satisface plăcerile spaţiale, dar fiindcă timpul nu poate fi dobândit decât prin propria sa viaţă şi nu poate fi furat, şantajat, escrocat, spoliat, exploatat sau parvenit, ar ajunge repede la concluzia că nu are nevoie de timp, decât de spaţiu întrucât acesta „face bani”.

Dacă i-ai lua Omului posibilitatea de a deţine spaţiu decât în măsura asigurării propriilor sale necesităţi, vei vedea că Omul nu şi-ar dori mai mult timp decât cel mult o viaţă dar şi aceea doar dacă poate fi obligat prin teamă să o trăiască, prin teama de moarte!

Toate acestea ne arată cât de Străin este Omul faţă de el însuşi, şi că Binele Omului primeşte sens prin dimensiunea spaţială pe care el poate să o depoziteze pentru a-şi crea o avere proprie, asigurându-şi astfel Nu propria lui necesitate decât în cazuri extreme când nu are încotro, ci necesitatea lăcomiei sale care poate duce la extrem.

Câţi indivizi nu deţin averi prin care ar putea subzista milioane de vieţi?

Dar câţi nu-şi doresc dacă ar putea avea întreaga planetă sau întregul Univers?

Binele Omului stă în acea parte a Sinelui său care-i asigură această necesitate bolnavă a lăcomiei, iar pentru aceasta Omul a fost cel care şi-a creat un Dumnezeu care DĂ!, în cazul că i te supui, şi mai mult decât atât, acesta DĂ şi iertarea păcatelor atât de necesare parvenirii Omului.

Nu acesta este adevăratul Dumnezeu al Omului ci Sinele lui, compus nu numai din acest Bine atât de Străin de Om pe care Omul îl vede sensul existenţei sale, ci constă şi în Răul fără de care Binele nu ar exista. Sunt convins că dacă Omul ar mai avea şi alte dimensiuni în această lume, şi acestea ar putea fi stocate la fel ca şi spaţiul, atunci şi acelea ar deveni subiecte de dispute şi lupte pentru a fi stocate în averi, pentru a se asigura necesităţile propriilor vicii ale Omului, printre care cel mai important fiind lăcomia.

De aceea lumea Omului este paranoică şi lipsită de un sens real, fiindcă Omul este o fiinţă paranoică şi lipsită de un sens real.

De unde ştie Omul că acesta este Binele lui şi nu Răul lui de care fuge?

Doar pentru că acest Bine îi DĂ posibilitatea de a-şi asigura într-o măsură sau alta necesităţile propriei sale lăcomii către care tinde?

Pentru acest Dumnezeu s-a sacrificat Christul, născând o religie mondială, iar acest Dumnezeu se luptă cu Antichristul, pentru supremaţie, urmând ca în cele din urmă să-l învingă.

Oare învingând acel Antichrist Omul nu ar învinge pentru totdeauna uitarea de Sine?

Uitarea prin care Omul nu este perfect sau numai Bine şi atât, nici nu va putea fi vreodată. Omul este atât Bine cât şi Rău, fiindcă în Sinele Omului nici un Bine nu ar putea fi fără Rău.

Oare devenind extremist, ajungând să cunoască numai Binele, acela care să-i asigure lui necesităţile nu ar deveni şi mai Străin de el?

Oare nu ar fi infinit mai Bine decât să lupte împotriva Răului, care constă în tot ceea ce lui nu-i poate satisface necesităţile, chiar dacă aceste sunt reprezentate alături de averi şi de întâmplări, cum ar fi acelea de a nu face un accident sau de a primi o boală, etc., să înţeleagă Răul, să înţeleagă de ce nu poate avea averea respectivă şi la ce îi foloseşte, sau să înţeleagă că accidentul sau boala nu se produc datorită Răului din el, ci al Destinului care oricum s-ar fi produs, fiind creat dinaintea Omului şi al lumii acestuia?

Oare nu ar fi mai Bine ca Omul să-şi cunoască Răul din el, cauzele care-l produc precum şi ceea ce consideră Omul ca fiind Bine prin dorinţa sa de parvenire?

Oare religia Omului nu este o religie a Binelui către care se îndreaptă Omul adică către bani, fericire, plăcere, distracţii, sau tot ceea ce-i poate da ceva pozitiv, fără să înţeleagă că toţi aceşti Factori pozitivi sunt poate mult mai negativi decât Răul, fără să înţeleagă că nu este Bine să lupţi împotriva Răului fiindcă astfel nu faci altceva decât să-l escamotezi determinând un Rău şi mai mare ci să-l înţelegi, fiindcă doar prin Rău vei putea înţelege Binele, iar Răul va putea fi înţeles numai prin Bine?

Dacă Binele este considerat ca aparţinând lui Dumnezeu de către Om, atunci Omul trebuie să se îndrepte către Dumnezeu şi să-l întrebe ce anume este Răul, iar dacă îl va înfiera atunci acel Dumnezeu este Străin Omului, fiindcă şi Răul face parte din Om şi nu trebuie înfierat Omul, ci înţeles.

Dacă acel Dumnezeu îi va spune cum să înţeleagă Răul şi cum să-l apropie de Bine pentru a fi un Echilibru cât mai strâns între cele două părţi, atunci acel Dumnezeu este parte din Dumnezeul Omului, fiindcă va face un Rău mult mai Bun decât cel mai mare Bine cunoscut de către Om.

În schimb pentru a înţelege Binele, Omul va trebui să întrebe astfel Dumnezeul Răului şi să vadă dacă acesta este de acord să înţeleagă Binele sau să lupte împotriva sa. Dacă va spune că doreşte să lupte împotriva Binelui, atunci acela nu este un Dumnezeu al Omului, ci al Străinului din Om, iar dacă va spune că doreşte să înţeleagă Omul, acela este un Dumnezeu al Omului. Astfel Dumnezeul Omului este atât Binele cât şi Răul.

Cine este Antichristul?

Cel care devine un etern răzvrătit împotriva Ordinii pe care o face tocmai Străinul din Om al Binelui.

Este cel care nu acceptă Ordinea unui Dumnezeu brutal şi profund inuman de aceea îi răspunde acestuia prin haos şi dezordine.

Astfel Străinul din Om este cel în care se refugiază Omul uitând că Sinele lui este dual, atât Bine cât şi Rău, iar dacă se va refugia numai într-una din aceste părţi aceea va deveni negreşit Străinul din el, dar datorită Iluziei Vieţii tocmai Străinul din Om va fi considerat de către Om, ca fiind Omul, iar cealaltă parte ca Fiind Străinul din Om.

Omul va pierde Străinul din el doar dacă va şti să „locuiască” în ambele părţi ale Sinelui său, atât în Bine cât şi în Rău.

Este Christul Om?

Da!

Pentru că se comportă inuman dându-şi viaţa pentru Străinul din Om, supus unei Ordini, al unui Dumnezeu care te naşte mai întâi, pentru ca apoi să te bată şi să devii supus Păcatului Originar.

Umanul are nevoie de inuman pentru a se putea evidenţia şi invers.

Umanul ar dispare întru totul dacă nu ar fi şi inumanul Christului, prin jertfa supremă a acestuia, înţelegând Răul.

Astfel Christul înţelege Răul la reverberaţia sa maximă, devenind un imbold prin jertfa Sa, de a-l apropia pe acesta Binelui, de a termina lupta aprigă care depărta Binele de Rău la extreme ce ajungeau la apogeu înstrăinând Omul.

Christul este cel care a făcut prin bunătate şi înţelegere primul pas prin care Omul să nu mai fie Străin de el însuşi, să înţeleagă Răul prin bunătate şi nu prin luptă. Toate aceste valorase învăţături Christice au fost îndepărtate de interesele politice ale anumitor biserici, fiind denaturate în fanatisme sau extremisme ce neagă înţelegerea Răului şi propovăduiesc doar lupta împotriva acestuia.

Omul are nevoie de Străinul din el, (Bine) dar nu pentru a deveni doar Străinul din el, uitând Omul (Răul) cu desăvârşire.

Christul se jertfeşte, pentru a spăla Omul de Păcatul Originar, dar odată cu spălarea de acest păcat, nu înseamnă că Omul va trăi cu adevărat supus doar Străinului din El, (Binelui) dispărând Răul, ci tocmai faptul că prin jertfa lui Iisus Christos, Omul va trebui să înţeleagă Răul şi să-l apropie Binelui. Multe biserici care nu înţeleg acest lucru greşesc.

Cine va lua locul Răului?

Numai Binele?

Numai Bine peste tot?

Cumplit!

Fiindcă Binele fără Rău nu mai este Bine, neavând la ce să se raporteze.

De aceea a trebuit să moară Christul Străinului din Om?

De aceea în istorie au murit atâtea sute de mii de oameni în numele acestui Christ pentru că doreau să înţeleagă Răul?

Au murit pentru un Christ ce prevedea o lume numai a Binelui?

Cât de Bine ar fi fost acel Bine fără Rău?

Cu cât alunga mai mult Răul din Om, fără să-l înţeleagă pe acesta, cu atât îl făcea şi mai Rău faţă de Binele excentric, fanatic şi extremist.

Sinele Omului este un Echilibru, între Bine şi Rău.

Cu cât vei ascede numai către una dintre aceste părţi încercând să o exacerbezi, să o amplifici prin tot felul de acte care să combată cealaltă parte a Sinelui, nu vei face altceva decât să amplifici cealaltă parte a Sinelui.

Astfel, cu cât vei amplifica importanţa Binelui, combătând Răul, cu atât mai mult vei amplifica Răul în pofida Binelui şi invers.

Omul are nevoie atât de Rău cât şi de Bine, atât de Antichrist cât şi de Christ.

Un Christ supus unui Dumnezeu inuman care bate, este un Christ al Binelui extrem, dacă Dumnezeul respectiv este considerat ca fiind un Dumnezeu al Binelui, sau invers.

Cu toate acestea Christul a făcut un fapt măreţ, şi anume a înţeles că este mai Bine să acţionezi cu Bine faţă de Rău, cu bunătate şi înţelegere. De aici latura umană a Christului, care se suprapune cu latura umană a Omului respectiv cu Sinele său. Repet, oare ar mai fi Christul astfel fără Antichrist?

Oare trebuie să se lupte cu acesta sau să-l înţeleagă pe acesta?

Oare Dumnezeul acestui Om, nu ar fi mai bun dacă ar fi mai uman şi ar înţelege Răul, încercând să-l schimbe către Bine, iar Binele să urce pe culmi din ce în ce mai înalte?

Oare nu este infinit mai Bine dacă am avea un Rău mai bun decât cel mai Bine actual posibil şi un Bine mai bun decât acel Rău?

Cu siguranţă că da. Cu toate acestea chiar dacă Binele actual este Străin Omului, fiind mult prea extremist faţă de Răul care vrând-nevrând îl caracterizează pe acesta, este la fel de necesar ca şi Răul.

Prin urmare Omul are nevoie atât de el cât şi de Străinul din el.

Omul nu are voie să facă greşeala de a se refugia nici într-o parte şi nici în alta, deci, nici în Străinul din el şi nici în el, fiindcă atunci când s-ar refugia numai în el acesta ar deveni Străinul din el şi invers.

Atunci Străinul din Om în care s-a refugiat în prezent este el?

Este o parte a „Eu”-lui său.

Care este Binele şi care este Răul din acest „Eu”? Străinul din Om sau cealaltă parte a „Eu”-lui său?

Când Omul se află într-o parte şi o neagă complet pe cealaltă cu siguranţă acea parte din „Eul” Omului va fi considerată ca aparţinând Binelui şi cealaltă Răului, fără să vrea a înţelege că ambele părţi fac parte din „EUL” Omului, şi fiecare faţă de cealaltă poate să fie atât Bine cât şi Rău!

De unde ştie Omul prin Iluzia Vieţii sale că Binele este tocmai acest Străin în care se adăposteşte şi că acesta nu este Răul?

Doar pentru că Omul îl denumeşte ca fiind Bine?

Dacă acesta este Bine (Străinul) şi celălalt este Răul, atunci acest Bine poate fi identificat prin intermediul Răului ca fiind Rău şi Răul identificat prin intermediul Răului ca fiind Bine. Această alternanţă depinde de către cine face identificarea unei părţi sau a alteia.

Cu toate acestea importanţa Christului e covârşitoare, fiind primul care a înţeles că este necesar să înţelegem Răul, prin : ”Cel care se crede neprihănit să arunce cu piatra în femeie”

Este Antichristul Om?

Da!

Nu acceptă Ordinea Străinului din Om şi de aceea devine înfierat de către aceasta.

Cu cât Omul este mai Străin de el însuşi cu atât va zugrăvi un Antichrist mai brutal faţă de el însuşi.

Cu cât Omul se va apropia de el, lăsând la o parte Calea greşită a Competivităţii şi alegând Calea Restrictivităţii faţă de el, Antichristul va deveni din ce în ce mai uman, identificându-se cu adevăratul Sine al Omului, ascuns de atâtea generaţii, şi anume partea Sacerdotală a Omului care-l reprezintă pe acesta ca fiinţă.

Omul nu trebuie să lupte şi iar să lupte împotriva Răului din el, -preamărind astfel un Dumnezeu care nu numai că nu îl înţelege dar îi mai şi dă un Păcat Originar, care de fapt este Păcatul prin care Omul îşi recunoaşte Calea greşită pe care se află, preamărind Dumnezeul Străinului din El! *-ci Omul trebuie mai înainte de toate să ÎNŢELEAGĂ RĂUL din el, în care se află adevăratul său sine părăsit şi înjosit prin cele mai abjecte expresii de către Străinul care i-a luat locul.*

Aceasta este Calea!

Întreaga diferenţă dintre Antichrist şi Christ constă în cui îi este atribuită Iubirea de către Iluzia Vieţii Omului fără ca Omul să înţeleagă că este atât Antichrist cât şi Christ, este atât Rău cât şi Bine, iar ambele sunt Iubire şi atât. Omul este Iubire. El nu are nici Voinţă şi nici Cunoaştere reală. Conştiinţa Omului este formată din Volitiv, Cognitiv şi Afectiv, respectiv din Voinţă, Cunoaştere şi Afecţiune, unde se află Iubirea. Datorită Iluziei Vieţii Omul nu poate Cunoaşte neştiind Adevărul Absolut al Cunoaşterii şi prin urmare nu poate să posede nici Voinţa adiacentă Cunoaşterii, fiindcă pentru a vrea ceva mai înainte de toate trebuie să ştii ce vrei. Astfel tot ce-i rămâne Omului este Iubirea.

Dumnezeul Omului este Elementul - Comun al său care e şi Sinele său şi acesta este Cuvântul-Matrice Iubire care la Om e format din Bine şi Rău din Christ şi Antichrist.

Iubirea este Unicul său sens care-i dă sens Fiinţei acestuia ce constă în Sinele Omului, în Dumnezeul său , care este Iubire!

Am scris în *Starea de Conceptiune în Coaxiologia Fenomenologică* ***despre Elementul-Comun prin care un Cuvânt-Matrice sau Element (Cuvânt) al Limbajului Pur Universal, poate să devină Tipologic (să întrunească anumite complementarităţi sau similitudini) faţă de un alt Cuvânt-Matrice care în cazul de faţă este Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii, în lumile căruia se desfăşoară Iluzia Vieţii fiinţei umane.***

Elementul-Comun Om, este de fapt Dumnezeul Omului, cum de altfel pot fi o infinitate de alte Elemente Comune, ca de exemplu al plantelor sau animalelor, etc.

Elementul Comun Om, este un Cuvânt-Matrice ca şi oricare alt Cuvânt-Matrice care poate să aibe calitatea de a fi Element-Comun, prin intermediul căruia o multitudine de Cuvinte-Matrici se pot regăsi într-un alt Cuvânt-Matrice fiindcă Elementul -Comun le dă calitatea de a fi Tipologice faţă de Cuvântul-Matrice în care se regăsesc, altfel dacă nu ar fi Elementul-Comun prin intermediul căruia să se regăsească în celălalt Cuvânt-Matrice, acestea ar fi Atipologice de celălalt Cuvânt-Matrice.

Elementul-Comun Om este cel care-i dă Omului anumite caracteristici pe care le are şi El,dar abia acum în această carte am definit Sinele Omului care este Cuvântul-Matrice Iubire,ca fiind Elementul-Comun Om.

Astfel Elementul-Comun Om este Cuvântul-Matrice Iubire şi Sinele Omului.

Acesta este Sinele Omului sau Elementul-Comun Om care este de fapt Cuvântul-Matrice Iubire,şi prin care transced toate Cuvintele-Matrici care se regăsesc în lumea desfăşurată de Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii,în calitate de Om.

Pentru fiecare om, Sinele său va fi Iubire şi Dumnezeul Său.

Astfel Omul este Iubire şi atât, este Antichrist şi Christ fiindcă nu poate simţi iubirea decât prin Bine şi Rău, Frumos şi Urât, etc. ! Dacă Omul ar gândi cu un alt Coeficient logic mai mare decât 2, alături de Bine şi Rău, Antichrist şi Christ ar mai fi şi alte poluri ale propriei sale divinităţi, în funcţie de Coeficientul logic pe baza căruia ar raţiona.

Antichristul la fel ca şi Christul este Iubire, dar în debusolarea în care trăim adevărata Iubire este blasfemiată în cel mai brutal şi batjocoritor mod de Străinul Christic din Om, care a creeat o societate bolnavă a banului, dar care se doreşte a fi cufundată în teama faptului că Dumnezeul acestui Străin este un Dumnezeu care bate şi se răzbună crunt dacă nu îi devii supus.

Unul dintre instrumentele de tortură ale acestei lumi create de Dumnezeul Străinului Christic este Banul.

*Acest fapt **NU** înseamnă că sunt de acord cu practicile **sataniste,** întrucât acestea în loc să **înţeleagă Răul şi să-l apropie de Bine** pentru a creea Echilibrul fiinţei umane îl exacerbează, la fel cum exacerbează Binele, Dogma religioasă, atribuindu-i Christului anumiţi Factori despre care acesta nici nu a pomenit, sau determinând noi practici religioase în totală neconcordanţă cu învăţăturile Christului.*

Orice am spune, Christos este la fel ca şi alţi Mari Profeţi, Budha, Mahomed, Moise, etc, o piatră de temelie în istoria spirituală a umanităţii, fiindcă prin învăţăturile sale încearcă să înţeleagă Răul şi nu să-l învingă prin luptă sângeroasă, escamotând astfel violenţa.

Christos este un deschizător de drumuri în spiritualitatea acestei lumi, care deschide calea concilierii, a înţelegerii Răului, a iertării şi a luptei prin Bunătate şi Dragoste. Fără Christos, viaţa ar fi fost mult mai chinuitoare dar şi mai săracă.

Omul va trebui să înţeleagă atât Răul dar în aceeaşi măsură şi Binele, fiindcă unul se completează pe celălalt, Binele pe Rău şi Răul pe Bine.

Exact ca şi în politică, extremele dogmatice se unesc. Care este diferenţa dintre Inchiziţie şi Satanism?

Satanismul este o extremă a Răului încercând astfel să lupte împotriva Dogmei religioase, care şi ea are extremele şi fanatismele ei.

Paradoxal, Satanismul în loc să-l apropie pe Om de Rău, să-l determine a-l înţelege pe acesta Satanismul îl desparte de Rău, îl determină să înţeleagă că Răul este crud şi sângeros, că este total opus Binelui şi nu o completare a acestuia cum trebuie să devină înţeles, fiindcă fără Rău nu ar mai fi Bine.

Atât Răul cât şi Binele fac parte din Sinele Omului, care este Elementul său Comun, deci Dumnezeul său.

Înţelegând Răul îl vei apropia de Bine, iar înţelegând Binele îl vei apropia de Rău, dar apropiindu-le pe fiecare faţă de cealaltă vei avea un Rău mai puţin Rău şi un Bine mai puţin Bine? NU!

Vei avea doar un Rău mai puţin Rău şi un Bine la fel de Bine sau mult mai Bine, fiindcă sensul existenţei Omului este de la Rău spre Bine, Omul îşi caută mereu Binele şi încearcă să fugă de Rău, neînţelegând că dacă va înţelege Răul îi va fi mult mai uşor să posede Binele.

Chiar şi Binele are partea lui de Rău, precum Răul de Bine.

Astfel că fugind de Rău fugim şi de un Bine al acestuia către un Bine care are şi Rău în el.

Doar înţelegând Răul de care fugim vom putea ajunge la Binele către care fugim. De aceea trebuie să vedem relaţiile de apropiere dintre acestea, complementarităţile şi similitudinile existente pentru a şti încotro fugim, către ce fel de Bine.

Este cu atât mai periculos cu cât deviem spre extreme, negând Binele (practici sataniste) sau Răul (practici dogmatice fanatice).

Orice deviere spre extremele unuia sau altuia duce la înstrăinarea de sine a Omului.

<u>Prin dogma fanatică extremă</u>, Christul în loc să fie un supus al Înţelegerii Răului şi Binelui din Om este un supus al Dumnezeului Străinului din Om care-l supune pe acesta la teama de a nu fi bătut de forţa sa supranaturală, iar în cazul supuşeniei totale, Omului i se iartă păcatele create tot de Dumnezeul care i-a dat naştere, în calitatea sa de Om păcătos.

De ce nu a lăsat Dumnezeu Oamenii fără păcat care să nu mai fie nevoiţi să-i cerşească mila?

Fiindcă Omul a urmat calea Diavolului.

Dacă Dumnezeu nu a fost capabil să ştie dinainte că Omul va urma calea Diavolului mâncând din mărul care-i va da Cunoaşterea, act prin care a păcătuit, înseamnă că NU e un Dumnezeu care a Creat Totul, ci un jalnic prestidigitator.

Putea fi altfel Dumnezeul creat de Străinul din Om, Dumnezeul Străinului din Om? Nu!

Oare a Cunoaşte este un atât de mare Rău? Chiar dacă în realitate Omul nu Cunoaşte şi prin urmare nu are nici Voinţă datorită Iluziei Vieţii care-i dă acest vis care este propria sa viaţă, Unicul lucru real din viaţa Omului, respectiv din Conştiinţa individuală a acestuia nu este nici Cognitivul (Cunoaşterea) şi nici Volitivul (Voinţa) ci Afectivul determinat de Iubire.

La fel cum am mai spus în Moarte, Neant, Aneant, Viaţă şi Bilderberg Group, tot ceea ce face parte din conştiinţa Omului este Iubire şi atât.

Omul nu numai că nu Cunoaşte dar nu posedă în realitate nici Voinţă, întrucât întreaga lui existenţă este axată pe Iluzia Vieţii, iar aceasta îi dă visul care este propria lui viaţă, vis care determină Cunoaşterea dar şi Voinţa ca fiind Iluzorii în cadrul existenţei Omului.

*Unicul lucru real din conştiinţa Omului este Iubirea, prin care Omul **<u>simte</u>** lumea care-l înconjoară. Acestei simţiri îi este adresată în mod iluzoriu atât Cunoaşterea cât şi Voinţa.*

<u>Astfel Omul prin Simţire îi atribuie Cunoaşterii sale ca fiind o multitudine de semne care stabilesc anumite relaţii,ajungând la Semiotică, respectiv, Pragmatică (raportul semn-Om), Semantică (raportul semn-semnificant) şi Sintactică (raportul semn-semn). Acestea nu sunt reale decât în Iluzia Vieţii Omului, în cadrul acestui vis, tocmai fiindcă Omul NU Cunoaşte semnul, ci acesta îi survine prin Simţirea dată de Iubire, unicul lucru real din viaţa Omului, ce nu este Cunoaştere şi nici nu poate fi semn al acesteia.</u>

<u>Omul se află în lumea Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii, dar alături de Cuvântul-Matrice Comun Om, acesta este format şi din Cuvântul-Matrice al Iubirii. Fiindcă Omul</u>

nu Cunoaşte şi nici nu are Voinţă ci doar Simte, unicul fapt adevărat din viaţa lui este Iubirea.

Astfel nici cele trei ramuri ale Semioticii nu sunt reale, fiind determinate de către Om prin intermediul Cunoaşterii (false) a acestuia, şi de aceea Semiotica în cadrul Coaxiologiei va deveni Asemiotică şi va cuprinde şase ramuri de bază care sunt şi ramurile de bază ale Simţirii date de Iubire prin care aceasta poate Cunoaşte.

Astfel Asemiotica are la bază Iubirea şi nu Cunoaşterea, fiind o expresie prin care Iubirea prin Simţăminte poate Cunoaşte,dar mult mai apropiat de Adevăr decât Iluzia Cunoaşterii de la nivelul Semioticii. Acest fapt înseamnă că ceea ce consideră Omul a fi semn este simţire la fel ca tot ceea ce include semnul, de la forţă la absolut tot ceea ce ne desluşeşte lumea în care ne aflăm, prin intermediul falsei Cunoaşteri dar al adevăratei Iubiri. Astfel Omul este Iubire fiindcă Cuvântul-Matrice Comun Om alături de cel al Cunoaşterii au înveşmântat unul din infinitatea de Cuvinte ale Limbajului Pur Universal pentru a defini Omul ca un Întreg, iar acesta a fost tocmai Iubirea ,unicul fapt adevărat al Omului.

O viaţă întreagă unii dintre noi suntem obsedaţi într-un fel sau altul de Dumnezeu.

Referitor la acest subiect am scris mai mult în *Starea de Concepţiune în Coaxiologia Fenomenologică,* definind Domeniul Deistic şi cum anume îl văd eu pe Dumnezeu. În nici un caz în postura jalnică de prestidigitator pe care I-a adus-o dogma. De ce prestidigitator?

Fiindcă acest Dumnezeu al Dogmei este un Dumnezeu care reflectă Dogma în toată splendoarea ei bazată pe trucuri ieftine dar periculoase pentru fiinţa umană.

Dogma îl consideră pe Dumnezeu mereu într-o dispută cu Diavolul, precum Binele este în aceeaşi dispută cu Răul în timpul visului acestei vieţi.

Din start Dumnezeu Nu este un luptător şi nici o persoană gata de dispute cu tot felul de diavoli, care de fapt se află în Om iar acesta îi atribuie Lui Dumnezeu, care devine salvatorul Omului gata oricând să umple buzunarele popilor,care dau spectacole în catedralele pline de lume, ce se vrea salvată.

Dumnezeu nu este un luptător fiindcă Nu are cu cine să se lupte decât cu El însuşi la fel ca şi Omul, fiindcă Dumnezeu, nu are rival, El este stăpânul absolut al Totului şi al Totului din spatele Totului, respectiv al Totului-Nesfârşit, prin „Continuumul Infinit" şi cele patru caracteristici de bază ale sale: Funcţia Asimptotică, Reperul Negaţiei, Structuralizarea şi Nedefinirea.

Aceste patru caracteristici, în concordanţă cu Întregul lor reprezentat prin „Continuumul Infinit" sunt cele care prin raportarea la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale determină etern şi continuu Cuvintele-Matrici ale Limbajului Pur Universal, prin noi şi noi atribute funcţionale pentru ca acestea să poată primi anumite caracteristici. Atunci primul Cuvânt-Matrice a fost Dumnezeu? NU!

Dumnezeu **nu este** un Cuvânt-Matrice al acestui Limbaj Pur Universal, dar nici nu putem vorbi despre un prim Cuvânt-Matrice, întrucât nu există un Început şi un Sfârşit decât tot în calitate de Cuvânt-Matrice, dar cine a precedat totuşi aceste caracteristici funcţionale atributive ale Cuvintelor-Matrici de a se determina la infinit unele pe altele?

Răspunsul constă în raportarea „Continuumului Infinit" la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale. Caracteristicile de bază ale „Continuumului Infinit" s-au raportat la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, determinând prin Funcţia Asimptotică la început prima funcţie şi anume funcţia conjunctivă aceea ca Totul să se afle în Tot conform Analogiei Totului, despre care am mai scris.

Acest fapt va determina Cuvântul-Matrice al Infinitului, fiindcă Totul va deveni mereu datorită Funcţiei Asimptotice a „Continuumului Infinit" un Tot depăşit de Nesfârşit, care se reflectă prin Infinit.

A afirma: Cuvântul-Matrice Infinit, este primul Cuvânt-Matrice din cadrul Limbajului Pur Universal, este eronat, întrucât Infinitul prin accepţiunea lui structurală dar şi conjunctiv funcţională, reprezintă întocmai Nesfârşitul iar a-i acorda Nesfârşitului statutul de „prim" este exact ca şi cum i-ai spune că nu este Nesfârşit, fiindcă Nesfârşitul, Eternul (din perspectivă temporară spre exemplificare) nu poate fi niciodată un „prim" fiindcă dacă ar avea un Început nu ar mai fi Nesfârşit, ci sfârşit la un capăt, chiar dacă la celălalt ar fi Nesfârşit.

Începutul, este şi el un Cuvânt-Matrice la fel ca şi Infinitul şi atunci nu am putea vorbi de primul Cuvânt-Matrice ci de primele Cuvinte-Matrici. Atunci dacă nu putem determina „primul"Cuvânt-Matrice, înseamnă că ele nici nu există, fiindcă se află într-o succesiune a determinărilor funcţionale, prin faptul că unele se determină pe altele prin raportarea la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale. Cine este responsabil de apariţia acestor Cuvinte şi în ce mod?

Dar cine este responsabil de apariţia Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale şi în ce mod?

Funcţia Asimptotică a „Continuumului Infinit" îl determină pe acesta ca fiind **„Continuu",** determinând **„Continuitatea-Reper" este Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale definită ca fiind Reperul Negaţiei prin raportarea la „Continuumul Infinit".**

Rog a nu se face greşeala de a asocia „Continuumul Infinit" cu Cuvântul-Matrice Infinit, chiar dacă simbolic reprezintă acelaşi lucru, ele nu sunt acelaşi lucru, întrucât „Continuumul Infinit" nu este un Cuvânt-Matrice precum este Infinitul.

Odată ce Funcţia Asimptotică determină **„Continuitatea-Reper"**, care devine astfel **Reper, (Reperul Negaţiei)** , **„Continuitatea-Reper"** al Funcţiei Asimptotice a **„Continuumului Infinit"** îl **neagă** pe **acesta** tocmai prin faptul **că-i devine Reper, deci un Sfârşit** în cadrul **„Continuităţii"** sale.

Această **„Continuitate-Reper"** a Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale va desemna Totul-Nesfârşit,de fapt „cadrul" în care Cuvintele-Matrici se definesc.

Această **„Continuitate-Reper"** va consta **prin** şi **pentru** Funcţia Asimptotică care se raportează la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale **(Reperul Negaţiei)**, pe care o defineşte ca Reper, în schimb Funcţia Asimptotică se defineşte ca fiind Cuvântul-Matrice în Matricea căruia se află, deci se regăsesc Cuvintele-Matrici, deci ca fiind **Totul,** ce determină în **structura (Structuralizarea)** sa **diversitatea.** Astfel Cuvântul-Matrice Infinit, reprezintă întocmai diversitatea tuturor Cuvintelor-Matrici care sunt definite astfel de către el.

Prin urmare NU poate fi niciodată „primul" Cuvânt-Matrice!

Cum am spus adineaori, Continuitatea determinată de Funcţia Asimptotică ca fiind Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale nu este altceva decât un **Reper**, care se neagă mereu, respectiv **Reperul Negaţiei**, ce devine astfel din caracteristică a „Continuumului Infinit", şi caracteristica de bază care defineşte Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Întrucât aceea „Continuitate" care devine un Reper al „Continuumului Infinit" datorită Funcţiei Asimptotice, este un Reper care va **nega** tocmai „Infinitul" pentru a determina „Continuitatea" Sa, devenind astfel **Reperul Negaţiei.**

Astfel raportat la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale,"Continuumul Infinit" este identificat ca fiind doar „Infinit" şi nu „Continuu", tocmai pentru ca astfel să se poată determina continuitatea sa, de către Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale care este şi **Reper al Negaţiei** în acest caz.

Cum anume poate fi determinat ca „Infinit" fără a fi „Continuu" de către Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, şi astfel să rămână şi **Reper** dar să fie şi **Negat** în acelaşi timp, faţă de Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale?

Odată ce aceasta devine Reper al „Continuumului Infinit", tocmai pentru ca **acesta („Continuumul Infinit")** să rămână **etern „Continuu"** va trebui mai înainte de toate să-l considere la rândul **ei,** care avea până acum calitatea de **Reper** faţă de „Continuumul Infinit",

drept **Reper Infinit al Expresiei** **Unice al Conştiinţei Pure Universale,** cu titlu de **Reper Infinit Întreg al Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale.**

Acest **Reper Infinit Întreg** de fapt defineşte o **Infinitate-Finită**, prin **Infinit (Infinitate)** şi prin **Întreg (Finitate)**.

Partea **Finităţii** din cadrul „Continuumului Infinit" va fi un nou Cuvânt-Matrice, care se va Structuraliza în cadrul acestuia devenind prin **Nedefinire** din **Întreg** , o diversitate în diversitate, care va fi preluată de Funcţia Asimptotică pentru a se putea relua ciclul respectiv.

Astfel Reperul care este Expresia Unică a Conştiinţei Unice Universale faţă de „Continuumul Infinit", va deveni un Reper al Negaţiei atât pentru „Continuumul Infinit" care recunoaşte Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale dar o Neagă etern, prin caracteristicile sale, redevenind "Continuu" din Întreg, precum şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale consideră „Continuumul Infinit" ca fiind un Reper care se neagă mereu pe aceleaşi considerente fiindcă devine etern „Continuu" din Întreg.

În consecinţă, cea de-a doua caracteristică a „Continuumului Infinit" care este Reperul Negaţiei este responsabilă de „localizarea şi determinarea în calitate de Reper" al Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale, care odată determinat Infinitul ca fiind un Reper Întreg, deci Finit, va Structuraliza Finitul ca fiind un Tot, prin cea de-a treia caracteristică a „Continuumului Infinit", de care Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale nu este străină şi i se datorează Tot, ce va deveni Diversitate prin cea de-a patra caracteristică, respectiv: Nedefinirea.

Astfel între „Continuumul Infinit" şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale există o puternică interdependenţă, la fel cum există pentru fiecare Cuvânt-Matrice în parte şi propria sa Expresie care de fapt este propria sa Expresie Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Astfel Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale este Expresia Unică a „Continuumului Infinit", cum fiecare Cuvânt-Matrice are propria sa Expresie Unică, doar că la nivel de diversitate, de infinitate de astfel de Cuvinte-Matrici acea Expresie nu mai este Unică, ci parte din Infinitate, faţă de „Continuumul Infinit" care va avea mereu şi Etern doar o singură Expresie Unică a Conştiinţei Pure Universale. Astfel atât Expresiile Cuvintelor-Matrici cât şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, definesc Conştiinţa Pură Universală? DA!

Doar că şi Conştiinţa Pură Universală, este structurată având la bază Expresia Unică a ei la care se raportează toate Expresiile Cuvintelor-Matrici, iar când spun raportare o fac în adevăratul sens al cuvântului, întrucât niciodată Expresia Unică nu va fi echivalentă cu Expresia vreunui Cuvânt-Matrice şi nici nu se va amalgama sau amesteca cu acesta.

Prin urmare Conştiinţa Pură Universală este „împărţită" în două părţi şi anume: Expresia Unică, o parte şi cea de-a doua parte, Expresiile Cuvintelor-Matrici care se raportează etern la Expresia Unică pentru a se putea defini.

La fel şi în cazul „Continuumului Infinit" acesta este structuralizat din Cuvintele-Matrici, care-i conferă calitatea de Tot şi din „Continuitatea sa" care-i conferă calitatea de Infinit. Astfel „Continuumul Infinit" devine un TOT-NESFÂRŞIT iar Conştiinţa Pură Universală devine Unică prin Expresia Unică a sa şi Infinită prin infinitatea Expresiilor Cuvintelor-Matrici.

Astfel, observăm cum acest raport se inversează între „Continuumul Infinit" şi Conştiinţa Pură Universală, întrucât Totul este format în cadrul „Continuumului Infinit" din Cuvintele-Matrici iar în cadrul Conştiinţei Pure Universale Expresiile Cuvintelor Matrici formează tocmai Infinitul.

În concluzie, Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale este Expresia Unică a „Continuumului Infinit".

Fiecare Cuvânt are un Simbol şi un Înţeles al său.

Fiecare Element Primordial este un Cuvânt.

Totalitatea Cuvintelor formează Limbajul Pur Universal a cărui Expresie determină Conştiinţa Pură Universală.

În cadrul Cunoaşterii, Cuvintele Limbajului Pur Universal sunt reflectate în „EUL" Factorului Primordial în care se regăsesc toate aceste Cuvinte.

Fiecare Cuvânt sau Element Primordial are o anumită Matrice a sa care-i determină dezvoltarea în funcţie de celelalte Cuvinte alături de care, datorită Expresiei Limbajului Pur Universal, care este Conştiinţa Pură Universală, se află într-o relaţie de interdependenţă continuă.

Pentru Cuvântul Cunoaştere, sursa Limbajului Pur Universal este Matricea Noastră, întrucât doar prin intermediul ei se pot Cunoaşte aceste Elemente Primordiale care sunt Cuvintele prin „EUL" Factorului Primordial, care devine prima reflectare pentru aceste Cuvinte în Cuvântul Cunoaştere, unde se află şi lumea noastră.

În schimb Sursa privită distinct de Cuvântul Cunoaştere, nu mai este Matricea Noastră care a determinat „EUL", Factorului Primordial şi nici alte aspecte dezvoltate de către aceasta cum ar fi Adevărul Absolut şi Instinctul, ci caracteristicile „Continuumului Infinit" care sunt: Funcţia Asimptotică, Reperul Negaţiei, Structuralizarea şi Nedefinirea.

Din punct de vedere al Limbajului Pur Universal Matriceal al Cunoaşterii, respectiv a Formelor de Expresie Matriceale şi a Limbajului Pur Universal, Infinitul primeşte conotaţii diferite de la caz la caz.

Astfel în cadrul Limbajului Pur Universal Matriceal al Cunoaşterii, Infinitul este echivalent cu Nesfârşitul, de aici şi Funcţia Asimptotică care planează în calitate de caracteristică de bază asupra lui.

Din punct de vedere a Formelor de Expresie Matriceală, aici Infinitul poate primi o infinitate de conotaţii întrucât fiecare Matrice în parte dezvoltă propriul său Limbaj Pur Universal Matriceal şi de aici acest Limbaj devine o Formă de Expresie Matriceală la rândul său alături de infinitatea de alte Forme de Expresie Matriceale şi astfel putem defini ca fiind Forme de Expresie Matriceale totalitatea Limbajelor Pure Universale printre care şi acela al Cunoaşterii, unde fiecare Matrice îşi dezvoltă Limbajul Pur Universal Matriceal respectiv.

Astfel avem trei tipuri de Limbaje: *Limbajul Pur Universal Matriceal*, care este Limbajul Pur Universal al unei Matrici, Limbaj care se dezvoltă doar prin intermediul Matricii respective, în cazul nostru fiind Limbajul Pur Universal al Cunoaşterii, pe urmă sunt *Formele de Expresie Matriceală*, unde putem vorbi despre o multitudine infinită de Limbaje Pure Universale Matriceale şi bineînţeles de *Limbajul Pur Universal*, luat ca un Tot, cel care defineşte în Totalitatea Sa EXPRESIA ce are rol de Conştiinţă Pură Universală şi implicit de Stare de Concepţiune.

Limbajul Pur Universal Matriceal al Cunoaşterii, este definit de Matricea Noastră, care este o Matrice-Scop ce determină Instinctul şi Adevărul Absolut pentru a putea determina odată cu acesta „EUL" Factorului Primordial, unde se reflectă Cuvintele Limbajului Pur Universal, primind alte Simboluri şi Înţelesuri în urma reflectării, propice Cunoaşterii, determinând astfel Limbajul Pur Universal Matriceal al Cunoaşterii.

Odată determinat acest Limbaj, apare Cunoaşterea Absolută, alături de Adevărul Absolut şi Instinct.

Cunoaşterea Absolută alături de Adevărul Absolut determină Gândul Originar al Factorului Primordial.

Acesta este responsabil de determinarea fiecărui Factor Creator şi Unic Întâmplător, unde fiecare în parte nu este nimic altceva decât un Cuvânt al Limbajului Pur Universal Matriceal al Cunoaşterii, sau Cuvintele Limbajului Pur Universal, reflectate în „EUL" Factorului Primordial şi distorsionate ca Simbol şi Înţeles Pur al acestora de către „EUL" Factorului Primordial.

Toate acestea, pentru a crea Limbajul Pur Universal Matriceal al Cunoaşterii care este o Formă de Expresie Matriceală din infinitatea de Forme de expresie Matriceale.

Acest fapt înseamnă că fiecare Cuvânt al Limbajului Pur Universal are un anumit Înţeles şi Simbol al său în calitate de Cuvânt al Limbajului Pur Universal, Simbol şi Înţeles nefiltrat de nici un alt Cuvânt-Matrice.

Fiecare Cuvânt al Limbajului Pur Universal este un Cuvânt-Matrice.

Acest lucru este o regulă generală.

Cuvântul Matricei Cunoaşterii poate fi denumit ca Matrice-Scop.

Scopul este acela care determină de fapt Limbajul Pur Universal Matriceal al Cunoaşterii. Acesta este Simbolul şi Înţelesul Cuvântului Cunoaştere în starea lui Pură, de Cuvânt al Limbajului Pur Universal.

Fiecare Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal este definit ca având un Simbol care are un Înţeles al său, deci **şi** un Înţeles, chiar dacă Simbolul prin excelenţă poate să fie el însuşi un Înţeles, o formă sau orice altceva care să-l determine.

De ce trebuie neapărat adăugată particula „şi” care demonstrează faptul că Simbolul este un simbol lipsit în sinea lui de un anume Înţeles fiind probabil doar un Simbol al Formei şi nicidecum al Înţelesului?

Dacă ar fi un simbol al Formei şi nu al Înţelesului ar însemna că nu are un anumit Înţeles ceea ce din punctul de vedere al Cunoaşterii este total greşit întrucât orice Formă este un Înţeles în sine.

Atunci ce se întâmplă de fapt şi ce fel de Simbol este fiecare Cuvânt în parte al Limbajului Pur Universal?

Noi, fiinţele umane, nu putem înţelege un anumit Simbol decât dacă acesta are un anumit Înţeles, cum identificăm ca fiind sub aceeaşi structură atât Simbolul cât şi Înţelesul.

Fiindcă trăim în lumile Cunoaşterii, fiecare Simbol pentru noi va avea un Înţeles.

Dacă am trăi în lumile altui Cuvânt-Matrice, cu siguranţă că fiecare Simbol ar avea rezonanţa dată de Cuvântul respectiv, în Cunoaştere, în cazul altui Limbaj Pur Universal Matriceal în care se află şi Cunoaşterea.

În cazul Formelor de Expresie Matriceale în care nu se află Cunoaşterea, Cuvântul-Matrice nu mai are nici măcar un Simbol din punct de vedere al Cunoaşterii diferit de Înţeles, şi înlocuit cu rezonanţa dată de Cuvântul-Matrice respectiv.

Acest fapt se datorează lipsei în totalitate a Cunoaşterii. Astfel Cuvintele-Matrice ale Limbajului Pur Universal, au Simboluri ce posedă un anumit Înţeles.

Doar în cadrul Cunoaşterii, sunt doar Simboluri unde Înţelesul este înlocuit de Cuvântul-Matrice respectiv doar acolo unde în „vocabular” intervine şi Cunoaşterea iar în cazul Formelor de Expresie Matriceale unde nici măcar nu se află Cunoaşterea, deci nu interacţionează, sub nici un fel conform Primei Analogii a Totului, cu Cuvintele-Matrice respective, se pierde în totalitate Simbolul acestor Cuvinte-Matrice.

Simbolul fiind înlocuit cu Cuvântul-Matrice respectiv, pe care noi, fiinţele umane, care gândim numai şi numai cu ajutorul Cunoaşterii, îl vom percepe tot ca pe un anumit Simbol chiar dacă acesta nu este aşa ceva.

Scriam într-o altă carte, despre Cunoaştere că este Motivul Creaţiei.

Este perfect, dar aceasta doar pentru Limbajul Pur Universal Matriceal al Cunoaşterii.

Pentru Formele de Expresie Matriceale sau pentru Limbajul Pur Universal al altor Cuvinte-Matrice unde se află inserată Cunoaşterea ca un simplu Cuvânt al Limbajului şi nu în calitate de Cuvânt-Matrice iarăşi Motivul Creaţiei nu va consta în Cunoaştere, ci în Cuvântul-Matrice respectiv.

Referitor la Creaţie se mai face iarăşi o distorsiune întrucât Creaţia este Creată în lumile Cunoaşterii doar de către Unicii Întâmplători care sunt Factorii Creatori împreună cu Factorul Primordial, prin reflectarea Limbajului Pur Universal în „EUL” acestuia.

Astfel, Creaţia în cadrul Cunoaşterii survine ca fiind o oglindire a Limbajului Pur Universal iar imaginea oglindită în „EUL" Factorului Primordial a acestor Cuvinte ale Limbajului Pur Universal nu este altceva decât Factorii Creatori şi Unic Întâmplători.

Astfel, Creaţia este de fapt oglindirea în „EUL" Factorului Primordial al acestui Limbaj Pur Universal, pe când în cadrul altor Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal, Creaţia nu mai este apanajul oglindirii în „EUL"Factorului Primordial ci primeşte cu totul şi cu totul alte valenţe în funcţie de cuvântul-Matrice, respectiv, fiind chiar şi Cuvântul-Matrice Creaţie, care este la fel ca şi Cuvântul-Matrice Cunoaştere, în sensul de a avea propriile sale dezvoltări matriceale, cu lumile şi Universele sale.

Astfel, Cuvântul-Matrice Creaţie este total diferit şi independent de Cuvântul-Matrice Cunoaştere în cadrul Limbajului Pur Universal, între ele existând doar anumite relaţii de interdependenţă cum ar fi acelea cauzate funcţiei atributive şi bineînţeles celei conjunctive despre care urmează să aprofundez mai mult subiectul în paginile următoare.

În concluzie, una este Creaţia văzută prin prisma „EULUI" Factorului Primordial, prin intermediul funcţiei disjunctive a Întâmplării şi alta este Cuvântul-Matrice Creaţie independent de acest „EU" al Factorului Primordial, în calitate de Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal.

Prin urmare Creaţia este în Cunoaştere, acea oglindire care se produce o singură dată în „EUL" Factorului Primordial, oglindire în care se regăsesc toţi Factorii Creatori şi Unic Întâmplători, atunci, doar o singură dată când Întreaga Creaţie se desăvârşeşte şi nu şi de alte şi alte dăţi.

De aceea Factorii Creatori sunt Unic Întâmplători.

Dacă Creaţia ar fi o oglindire continuă a Limbajului Pur Universal, factorii Creatori nu ar mai fi şi Unic Întâmplători ci ar fi doar simple oglinde prin intermediul cărora se reflectă Limbajul Pur Universal.

De ce se reflectă doar o singură dată acest proces care este în sinea lui un Eveniment-Fenomen?

Am spus Eveniment-Fenomen cu toate că pentru a fi un Fenomen este necesară o succesiune evenimenţială, dar în acest caz Creaţia este Evenimentul care devine Fenomen doar printr-un singur Eveniment, acela al unei singure oglindiri a Limbajului Pur Universal, şi odată cu aceasta Fenomenul Creaţiei desăvârşindu-se definitiv şi irevocabil.

Orice desăvârşire a unui Eveniment care prin forţa sa majoră nu mai poate determina o succesiune evenimenţială se reduce la Fenomen prin singura sa intervenţie evenimenţială, respectiv prin singura oglindire a Limbajului Pur Universal când s-a desăvârşit Creaţia.

Odată Creaţia desăvârşită, tot ceea ce urmează în lumile Cunoaşterii aparţine numai şi numai Destinului, care este de fapt un aliat al Iluziei Vieţii dar mai ales al Iluziei arhetipale din acest vast imperiu al Cunoaşterii.

De ce este un astfel de aliat Destinul?

Pentru simplul fapt că tot ceea ce pare a avea un Destin Necunoscut, este de fapt Cunoscut, odată cu Creaţia ce are un singur Eveniment prin oglindirea Limbajului Pur Universal în Cunoaştere, respectiv în „EUL" Factorului Primordial.

Atât Omul cât oricare altă fiinţă sau lucru, fiecare are propriul său Destin Cunoscut din momentul Creaţiei care s-a desăvârşit, şi mai mult decât atât, s-a săvârşit, terminându-se odată cu unicul Eveniment-Fenomen din lumile Matricei Noastre care este Cuvântul Cunoaştere al Limbajului Pur Universal.

Creaţia este Unicul Eveniment, care devine în sinea ei un Fenomen fără a mai fi necesare alte şi alte succesiuni evenimenţiale ca şi în cazul altor Fenomene, aspect ce ne indică faptul că, Creaţia este Cuvântul-Matrice, cu care Cuvântul-Matrice Cunoaşterea a interacţionat pentru prima dată.

Chiar şi expresia „a interacţionat” mi se pare nepotrivită, întrucât nu poate fi vorba de o interacţiune în adevăratul sens al cuvântului cunoscut de fiinţele umane, întrucât prin interacţiune înţelegem un anumit Fenomen care este datorat unei întregi succesiuni evenimenţiale, ceea ce nu este cazul în acest loc.

Astfel cred că este mai potrivită expresia: Creaţia este Cuvântul-Matrice al Limbajului Pur Universal care a fost inclus pentru prima dată, fiind şi primul Eveniment Fenomen în Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii.

În lucrările mele de până acum am vorbit destul de des despre Evenimentul Primordial datorat Oglinzii Semantice a Infinitului.

Oare acest Eveniment Primordial să fie tocmai Creaţia? Răspunsul meu este DA!

Abia acum în această carte s-a ajuns la o dezvoltare prin care Creaţia să poată fi definită ca atare şi pusă acolo unde îi este locul.

Şi cu toate acestea „EUL” Factorului Primordial s-a „format” să-i spunem impropriu „mult mai târziu” la fel de impropriu, decât Oglinda Semantică a Infinitului, Asemanticul, Periodicul şi Lipsa acestuia.

Evenimentul Primordial apare odată cu reflectarea în Oglinda Infinită a Semanticului şi a Asemanticului determinând Periodicul care se va reflecta în Asemantic şi pe urmă în Semantic realizând acea Periodicitate Infinită, în cazul de faţă imagine Infinită ca atunci când pui două oglinzi faţă în faţă iar imaginea creată de către oglinzile paralele se produce în interiorul acestora la Infinit.

Exact la fel stau lucrurile şi în cazul descrierii mele, doar că cea de a doua oglindă este Asemanticul şi imaginea infinită care se crează între cele două oglinzi, respectiv, Oglinda Infinită a Semanticului şi Asemanticul, este Periodicul.

Acesta se reproduce la infinit desăvârşind Creaţia, în cadrul Matricei Cuvântului Cunoaştere al Limbajului Pur Universal.

Primul Eveniment sau Evenimentul Primordial s-a desăvârşit odată cu prima reflectare la Infinit a Periodicului în Oglinda Semantică a Infinitului datorat Asemanticului, parte din această Oglindă.

Toate acestea au fost de **dinainte** de a fi **determinată** Matricea Noastră, respectiv, Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii din Limbajul Pur Universal, după cum am scris în Coaxialismul.

Cum anume puteau să se producă toate acestea Înainte de a fi determinată Matricea Noastră?

Înainte de a fi determinat Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii nu înseamnă, dinainte de a fi, în cadrul Limbajului Pur Universal.

Primul Eveniment s-a produs atunci când Cuvântul -Matrice al Cunoaşterii urma să-şi dezvolte propriile sale desfăşurări.

Pentru aceasta Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii avea nevoie de a primi un „impuls” din partea altui Cuvânt-Matrice din cadrul Limbajului Pur Universal, iar acest „impuls” constă în atribuirea Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii, propriile sale caracteristici de bază dar pentru ca, Cuvântul-Matrice Cunoaşterea să poată a-şi dezvolta propriile sale caracteristici de bază era necesar ca să-şi dezvolte mai înainte de toate prima sa caracteristică şi aceasta constă în Oglindire, fiindcă Cunoaşterea este o Oglindă.

Astfel primul lucru care i-a fost **recunoscut** de către Cuvântul Matrice al Creaţiei Cunoaşterii a fost calitatea sa de a fi Oglindă.

În această **recunoaştere** constă apariţia Oglinzii Semantice a Infinitului şi odată cu aceasta a Asemanticului, Periodicului şi a primului Eveniment-Fenomen din cadrul acestui proces.

Cu toate acestea, atât Semanticul, cât şi Asemanticul, dar şi Periodicul sunt **atribuite** Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii de către Cuvântul-Matrice al Creaţiei dar **nu sunt în cadrul** Cuvântului -Matrice al Cunoaşterii, decât ca **atribut** al acesteia.

Se pot atribui în cadru lărgit ca aparţinând Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii dar numai şi numai în calitate de atribute ale acestui Cuvânt -Matrice care este Cunoaşterea.

Aceste atribute, Semanticul, Asemanticul, Periodicul, unde fiecare în parte reprezintă Lipsa din celălalt odată cu Evenimentul-Fenomen Primordial, au fost cele care au determinat SCOPUL Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii, care s-a rezumat la Instinct, Adevărul Absolut, ”EUL” Factorului Primordial, Factorii Creatori şi Unic Întâmplători, iar în cadrul Factorului Nostru Creator şi Unic Întâmplător au determinat Persoana, Personalizările acesteia, Noţiunea determinată de totalitatea acestor Personalizări care au primit fiecare în parte propria lor Noţiune, iar Personalizarea Noastră a primit Noţiunea de Existenţă devenind Existenţa, ce a determinat Fiinţa şi Factorul Vieţii, pe urmă dezvoltarea Universelor şi lumilor paralele în funcţie de Coeficientele Logice ale Iluziei Vieţii, etc.

Tot acest tablou din cadrul Cuvântului-Matrice Cunoaştere s-a datorat atributelor acesteia: Semantic, Asemantic şi Periodic datorate de Cuvântul-Matrice al Creaţiei.

Acest fapt înseamnă că **NU** Cunoaşterea este aceea care are „inclusă” în cadrul său Creaţia ci exact invers:

Creaţia este Cuvântul Matrice al Limbajului Pur Universal care determină Cuvântul Matrice al Cunoaşterii prin atributele sale, iar Creaţia din Cuvântul-Matrice Cunoaştere sau Creaţia Cunoaşterii este total diferită de Creaţia în calitate de Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal.

Astfel Creaţia este dinaintea Cunoaşterii şi Nu Cunoaşterea dinaintea Creaţiei.

Odată ce Creaţia este Cuvântul-Matrice care devine atributul Cuvântului Matrice al Cunoaşterii, înseamnă că, Creaţia este părintele Cunoaşterii, întrucât aceasta îi determină Cunoaşterii caracteristicile sale de bază cum am desemnat adineaori.

Acest fapt ne arată că fiecare Cuvânt-Matrice are un Atribut al său, practic un părinte al său, ceea ce ne determină un alt lucru tulburător şi anume ORIGINEA.

Originea este prin urmare un atribut suprem al Întregului Limbaj Universal.

Pentru aceasta Originea ar trebui să fie Cuvântul-Matrice care să înlocuiască Funcţia Asimptotică despre care vorbeam într-o altă carte, întrucât şi Originea este în cele din urmă un Cuvânt al acestui Limbaj Universal.

Tot ce pot să afirm în acest moment este că Originea devine atribut al Creaţiei, respectiv al Cuvântului-Matrice Creaţie, la fel cum acesta este atributul Cunoaşterii.

Calitatea de atribut al unui Cuvânt -Matrice al Limbajului Pur Universal, defineşte Cuvântul-Matrice care determină la rândul său un alt Cuvânt-Matrice, sau îl precede prin propriile sale caracteristici care primesc calitatea de atribut al celuilalt Cuvânt-Matrice.

Calitatea de atribut poate fi atribuită numai unui singur Cuvânt-Matrice care prin caracteristicile sale poate determina celălalt Cuvânt-Matrice.

Caracteristice atributive ale Cuvântului-Matrice Creaţie pentru Cuvântul-Matrice Cunoaştere sunt: Semanticul, Asemanticul şi Periodicul, definite prin Lipsa care le determină şi în cele din urmă determină la rândul ei, prima caracteristică de bază a Cuvântului-Matrice a Cunoaşterii şi anume Scopul acesteia.

Astfel se „Formează” Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii, care de fapt are drept atribut, Cuvântul-Matrice al Creaţiei, iar Cuvântul-Matrice al Creaţiei are ca atribut la rândul său Originea.

După cum am mai spus Originea nu este sub nici o formă Originea întregului Limbaj Pur Universal, ci un simplu Cuvânt-Matrice al acestui Limbaj Pur Universal care este atributul Creaţiei.

Poate fi atributul Originii, Funcţia Asimptotică?

În nici un caz, fiindcă Funcţia Asimptotică nu este atributul vreunui Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal ci este prima caracteristică a „Continuumului Infinit” urmate de Reperul Negaţiei, Structuralizare şi Nedefinire care sunt celelalte trei caracteristici.

Aceste caracteristici nu sunt Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal ci au rol de a determina „Continuumul Infinit”.

Astfel stând lucrurile, înseamnă că Originea în calitate de Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal nu este nici pe departe Originea întregului Limbaj Pur Universal ci un simplu Cuvânt al său, adevărata sa Origine constând în cele patru caracteristici de bază: Funcţia Asimptotică, Reperul Negaţiei, Structuralizarea şi Nedefinirea.

În acest caz, care ar putea fi atributul Originii în calitatea sa de Cuvânt-Matrice al limbajului Pur Universal?

Prin accepţiunea sa Originea reprezintă din punct de vedere al Cunoaşterii tocmai atributele date Cunoaşterii de către Creaţie şi anume: Semanticul, Asemanticul şi Periodicul prin Lipsa acestora.

Astfel Originea ar putea avea drept atribut unul dintre aceste Cuvinte în calitatea lor de Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal?

Prin Semantic înţelegem o infinitate de posibilităţi semantice deci de sensuri, de semne sau de caracteristici care pot fi disjuncte într-o infinitate de alte şi alte caracteristici care în cele din urmă să definească un sens.

Să fie Semanticul atributul Originii?

Semanticul este un atribut al Cuvântului-Matrice Creaţie care determină Cunoaşterea tocmai prin aceste *funcţii atributive* ale sale.

Din punct de vedere al Cunoaşterii ar fi foarte simplu de identificat drept atribut al Originii Semanticul în calitate de Cuvânt-Matrice, doar că Originea însăşi este Cuvântul-Matrice ale cărei *funcţii atributive* determină Creaţia cea care la rândul său prin funcţiile sale atributive determină Cunoaşterea şi astfel lucrurile se complică, fiindcă Semanticul ne apare ca o funcţie atributivă a Creaţiei pentru determinarea Cunoaşterii şi nicidecum a altui Cuvânt-Matrice care să determine la rândul său Originea.

Astfel Semanticul este o determinantă a funcţiilor atributive ale Creaţiei care este un Cuvânt-Matrice determinat tocmai de funcţiile atributive ale Originii şi în acest caz nu putem vorbi de o determinare a Originii tocmai de determinantul său datorat funcţiilor sale atributive.

Ce se află dincolo de Cuvântul-Matrice Origine şi care sunt funcţiile atributive ce poate defini acest Cuvânt-Matrice?

Pentru aceasta va trebui să ne reîntoarcem la Limbajul Pur Universal care prin excelenţă am mai afirmat că nu poate fi Creat întrucât Creaţia este un simplu Cuvânt -Matrice din cadrul acestui Limbaj Pur Universal şi astfel ceea ce NU poate fi Creat nu poate avea nici o Origine de unde să pornească Creaţia sau să se declanşeze.

Funcţiile atributive nu sunt funcţii care prin natura lor determină un anumit Cuvânt-Matrice sau altul Creîndu-l, ci determinându-l din punct de vedere al Cunoaşterii ca aparţinând Limbajului Pur Universal, de altfel acel Cuvânt-Matrice este o Formă de Expresie Matriceală.

Eu în acest moment încerc pe cât posibil să mă depărtez de Cuvântul-Matrice Cunoaştere şi să schiţez chiar axat pe funcţiile atributive un tablou al Formelor de Expresie Matriceale unde fiecare astfel de Formă a Expresiei este un Cuvânt-Matrice ce aparţine Limbajului Pur Universal, doar că nu mai este văzut prin intermediul Cunoaşterii.

Funcţiile atributive aparţin Cunoaşterii doar în măsura în care Originea este interdependentă de Creaţie şi astfel ne apare o Origine pentru Întregul Limbaj Pur Universal ceea ce din punct de vedere a Formelor de Expresie nu poate fi câtuşi de puţin adevărat.

Care să fie în cele din urmă funcţiile atributive ale Originii dacă nu Semanticul, care poate fi o astfel de funcţie atributivă, repet, doar din punct de vedere al Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii, întrucât acesta este una din caracteristicile Creaţiei devenite *funcţii atributive* pentru Cunoaştere, deci o Origine a acesteia, dar nicidecum şi Originea Creaţiei care constă tocmai în funcţiile atributive ale Originii.

Acestea pot fi caracteristicile de determinare şi nedeterminare precum şi caracteristicile atributive ale Totului care se divide pentru a determina Creaţia, doar că această diviziune a Totului este una Infinită şi de aici rezultă, diferenţierea Tot-Infinit, văzut prin prisma Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii, a cărui caracteristici devin *funcţii atributive* pentru Cuvântul-Matrice Creaţie.

Din acest loc totul se închide fiind imposibil de determinat şi funcţiile atributive ale Originii?

Pentru aceasta revin iarăşi la cele patru caracteristici de bază ale „Continuumului Infinit" pe care le putem determina ca fiind *funcţii atributive* pentru Cuvântul-Matrice Origine.

Dacă acestea sunt *funcţii atributive* pentru Cuvântul-Matrice Origine, atunci care sunt funcţiile atributive pentru infinitatea de alte şi alte Cuvinte al Limbajului Pur Universal dacă vedem că Totul are un Început în aceste caracteristici ale „Continuumului Infinit"?

Bineînţeles că Funcţia Asimptotică, Reperul Negaţiei, Structuralizarea şi Nedefinirea pot fi *funcţii atributive* ale Originii doar dacă acestea nu ar fi caracteristicile „Continuumului Infinit" şi prin urmare funcţiile atributive ale Întregului Limbaj Pur Universal deci printre infinitatea de Cuvinte-Matrici ale Originii.

Astfel Originea trebuie să aibă alte *funcţii atributive*.

Ce anume ar putea determina Originea decât Începutul?

De ce?

Fiindcă Originea este un Început chiar dacă acest Început ar fi unul continuu, el poate fi privit din punct de vedere al Originii ca un determinant.

Acest determinant poate fi nedeterminat sau determinat precum poate fi autodeterminat sau raportat.

Astfel funcţiile atributive ale Originii pot consta în caracteristicile Cuvântului-Matrice Început.

Odată determinat astfel acest Cuvânt, el este determinat la rândul lui de alte *funcţii atributive* care sunt caracteristicile de bază ale Cuvântului Matrice care îl determină iar acest Cuvânt din urmă este Cuvântul-Matrice Sfârşit.

Am spus „din urmă" nu pentru că „înaintea" lui nu ar mai urma o întreagă infinitate de Cuvinte-Matrice, ci pentru că noi nu putem gândi pe baza Coeficientului Logic 2 al Cunoaşterii decât prin intermediului unui început şi al unui sfârşit, al unui bine şi al unui rău, al unui frumos şi al unui urât, etc.

De aceea odată ajunşi la nivelui Cuvântului-Matrice Început era uşor de a determina funcţiile atributive care-l pot determina pe acesta din punct de vedere al Cunoaşterii, respectiv al Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii.

Acest „generator" nefiind altul decât Cuvântul-Matrice Sfârşit, care prin esenţa caracteristicilor sale poate determina funcţiile atributive ale Începutului şi anume: *Orice sfârşit va începe precum orice sfârşit se termină cu un început*, întrucât nu putem spune că acolo totul s-a sfârşit, întrucât acel sfârşit este de fapt iniţiatorul noului început chiar şi în calitatea sa de sfârşit.

Cum anume? Un simplu exemplu: Parada militară a luat sfârşit. Faptul că parada respectivă a fost, s-a ţinut şi acum s-a sfârşit înseamnă un nou început fiindcă de acum înainte acea paradă a fost, deci este un nou început al acelui „fost", precum odată cu decesul cuiva este un nou început fără acea persoană, dar un început diferit de începutul care era cândva

înainte de naşterea persoanei fiindcă prin dimensiunea sa istorică, persoana respectivă se înscrie cu o viaţă trăită, care lasă loc unui nou început. Exemplele în aceste cazuri ar putea continua la nesfârşit.

Astfel că, noi fiinţele umane, prin gândirea noastră atribuită Coeficientului Logic 2, putem cunoaşte doar funcţiile atributive ale următoarelor Cuvinte-Matrice din cadrul Limbajului Pur Universal şi numai în această ordine descrescătoare şi anume:

Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii determinat de funcţiile atributive ale **Cuvântului-Matrice al Creaţiei**, determinat la rândul său de funcţiile atributive ale **Cuvântului-Matrice al Originii**, determinat de funcţiile atributive al **Cuvântului-Matrice al Începutului** şi acesta din urmă determinat de funcţiile atributive al **Cuvântului-Matrice al Sfârşitului.**

Acestea sunt Cuvintele-Matrice cărora fiinţa umană le poate determina caracteristicile lor elementare ce devin pentru determinantul lor *funcţii atributive*.

Toate aceste funcţii atributive sunt la rândul lor determinate de un alt Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal pentru fiinţa umană care percepe pe baza Coeficientului Logic2.

De ce? Fiindcă fiecare astfel de funcţie trebuie la rândul său să aibe un anumit determinant tocmai datorită intervenţiei în această ecuaţie frazeologică a Cuvântului-Matrice al Originii, care se situează ca fiind un determinant al celorlalte două Cuvinte-Matrice şi anume Începutul şi Sfârşitul.

Chiar şi acestea trebuie să fie determinate la rândul lor, odată ce sunt avatarii Originii, şi prin esenţa lor definesc cu funcţiile lor atributive: Originea.

Ce anume poate determina Originea dacă nu Creaţia?

Am mai spus că, Creaţia se află ca un determinant atributiv al Cunoaşterii iar Originea este determinantul atributiv al Creaţiei şi nu invers. Aceasta înseamnă că Originea nu a fost niciodată Creată, dar, Creaţia are o Origine.

Acest enunţ determină în cele din urmă o rezolvare la nivelul funcţiilor atributive luate de data aceasta în ansamblul lor şi nu disparat cum le-am identificat până acum pe baza Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal.

Ce anume putea determina toate aceste funcţii atributive ale celor cinci Cuvinte-Matrici?

A reveni la caracteristica „Continuumului Infinit” şi a susţine că se datorează Funcţiei Asimptotice sau Reperului Negaţiei, etc, nu este posibil fiindcă funcţiile atributive nu pot fi determinantul direct al „Continuumului Infinit” întrucât nici unele dintre ele nu au incluse în totalitatea lor „Continuumul Infinit” deoarece primul Cuvânt-Matrice ce determină prima funcţie atributivă este tocmai Sfârşitul, ceea ce este un opus total al Infinitului, iar sfârşitul nu poate fi sub nici o formă „Continuum Infinit” tocmai prin faptul că se sfârşeşte.

Acest aspect ne indică faptul că, Cuvântul-Matrice Sfârşit se află inserat atât în celelalte Cuvinte-Matrice cum sunt Începutul, Originea, Creaţia şi bineînţeles Cunoaşterea.

Toate celelalte Cuvinte-Matrice inserate adineaori au inserat în sinele lor Sfârşitul şi pe urmă Începutul, care ambele sunt tot un opus al Infinitului, fapt ce ne determină să ascedem că şi Semanticul, respectiv, Oglinda Semantică a Infinitului are incluşi în cadrul său opuşii Infinitului, respectiv Începutul şi Sfârşitul, opuşi care prin funcţiile lor atributive asupra Originii vor determina prin Creaţie funcţiile acesteia atributive, prin care se va Oglindi pentru determinarea Cunoaşterii, tocmai Infinitul.

Astfel Oglinda Semantică a Infinitului, oglindeşte Infinitul dar nu este Infinitul în sine, care după câte se vede are cu totul alte caracteristici, fiind catalogat de mine drept „Continuumul Infinit” cu cele patru caracteristici de bază şi anume: Funcţia Asimptotică, Reperul Negaţiei, Structuralizarea şi Nedefinirea.

Este adevărat că una dintre aceste caracteristici se va repercuta şi asupra funcţiilor atributive ale Începutului şi Sfârşitului, doar că aceasta se va produce mai târziu şi prin

intermediul altor „pasaje de trecere", care prin natura lor vor întregi tabloul respectiv, pe care-l putem denumi: Tabloul Funcţional al Limbajului Pur Universal.

Acest tablou va include atât Limbajul Pur Universal cât şi Expresia acestuia, şi anume Conştiinţa Pură Universală care este şi Starea de Concepţiune căreia i-am închinat o carte întreagă, dar care nu este acelaşi lucru cu Conştiinţa Pură Universală decât din punctul de vedere al Conştiinţei Pure Universale, implicit al Expresiei acesteia, şi nu din punctul de vedere al Stării de concepţiune care se defineşte ca fiind nu numai Totul şi Totul din spatele Totului, dar şi Totul structural care defineşte „Continuumul Infinit" dar care nu se regăseşte în Expresia ce defineşte Conştiinţa Pură Universală.

În Starea de Concepţiune alături de Expresia Conştiinţei Pure Universale vom întâlni inclusiv fiecare Cuvânt-Matrice cât şi fiecare element dezvoltat de Cuvântul-Matrice respectiv nu numai ca o inserţiune ideatică în cadrul unei frazeologii ce devine inclusă în Expresia Conştiinţei Pure Universale, ci mai ales în Matricea sa de structură care determină prin funcţiile sale un nou determinant sau nedeterminant, având o arie infinit de largă în ceea ce priveşte stabilirea şi deliberarea legităţilor şi enunţurilor care sunt astfel determinante.

Revenind la problematica de unde am purces adineaori, Începutul şi Sfârşitul sunt două Cuvinte-Matrice responsabile de celelalte trei Cuvinte-Matrice şi anume: Origine, Creaţie şi Cunoaştere.

Toate acestea vor avea incluse în cadrul lor acest Început şi Sfârşit, transmis pe baza funcţiilor atributive care le-au determinat.

Astfel aceste trei Cuvinte-Matrice vor avea Începutul şi Sfârşitul în ele iar aceasta le va determina următorul enunţ: Tot ce are or Origine, devine Creat şi astfel Cunoscut datorită Începutului şi Sfârşitului din acestea.

Altfel spus nu vom putea vorbi niciodată despre Origine, Creaţie şi Cunoaştere fără să amintim de Început şi de Sfârşit, ceea ce determină ca viziunea din punctul de vedere al Cunoaşterii asupra Originii să fie una Creaţională ce are un Început care se va Sfârşi.

Faptul că se va Sfârşi Începutul Originii ne duce cu gândul la perenitatea însăşi a Limbajului Pur Universal, perenitate care din perspectiva Cunoaşterii se va Sfârşi odată cu Începutul şi va Începe odată cu un nou şi nou Sfârşit.

Astfel din punct de vedere al Cunoaşterii, Limbajul Pur Universal este reliefat ca fiind unul de sorginte Periodică şi iarăşi revenim la Periodicul Creaţional ca funcţie atributivă a Creaţiei ce a determinat Cunoaşterea şi anume că prin el s-a structuralizat în cadrul Cunoaşterii, Prima Funcţie Atributivă, şi anume Sfârşitul.

Odată ce Totul din punct de vedere al Cunoaşterii Începe cu Sfârşitul înseamnă că înainte de acel Sfârşit a mai fost un Început care urma să se Sfârşească sau poate că „Continuumul Infinit" este doar finit la un capăt şi infinit la celălalt?

Nu, în nici un caz!

Nu putem vorbi de o astfel de supoziţie întrucât „Continuumul Infinit" este responsabil de Totul-Nesfârşit, care de fapt este un Tot etern care stă mereu ascuns în spatele altui Tot etern ce devine Nesfârşirea şi astfel Totul-Nesfârşit se defineşte ca fiind „Continuumul Infinit".

Pe de altă parte nu putem accepta sub nici o formă faptul că Limbajul Pur Universal ar fi format doar din cele cinci Cuvinte-Matrici, care ar fi Sfârşitul, Începutul, Originea, Creaţia şi Cunoaşterea, întrucât chiar şi în cadrul Cunoaşterii fiinţei umane sunt mult mai multe Cuvinte care chiar dacă se reflectă eronat prin intermediul Iluziei Vieţii datorată în principal calităţii de Oglindire a Cunoaşterii, şi mai ales faptului că imaginea dată de Oglindă nu este câtuşi de puţin imaginea reală.

Una este când ne privim în Oglindă, chiar dacă suntem noi acea imagine pe care o vedem, ea nu este persoana noastră ci o imagine virtuală, pe care ne-o dă Oglinda respectivă despre noi.

Poate că noi nici măcar nu arătăm cum ne reflectă Oglinda respectivă, poate că suntem cu totul altfel, la fel ca şi lumea care ne înconjoară. Poate că plopii de pe stradă sunt alte suflete, sau zei sau orice altceva.

Tot ceea ce ştie Omul că Cunoaşte se datorează imaginii virtuale pe care Oglinda Cunoaşterii i-o dă Omului despre el şi despre lumea care-l înconjoară.

Tot astfel se întâmplă şi în cazul Cuvintelor-Matrice şi a înţelesurilor acestora, în cadrul Limbajului Uman, care este un limbaj total diferit faţă de Limbajul Pur Universal.

Gândirea umană va atribui Originii un Început şi un Sfârşit, şi nu un Sfârşit, care pe urmă să determine toate câte sunt sau nu sunt ştiute de către Om.

Acest lucru ne determină să ne dăm seama cât de mare este diferenţa dintre Limbajul Pur Universal şi Limbajul Uman.

Pentru Limbajul Pur Universal Sfârşitul şi Începutul nu sunt altceva decât nişte Cuvinte-Matrici la fel ca şi Originea şi Creaţia.

Acestea nu sunt niciodată Originea şi nici Creaţia Întregului Limbaj Pur Universal, ci doar o simplă şoaptă a acestuia. Devin Origine şi Creaţie doar pentru Limbajul Uman.

Astfel că Limbajul Pur Universal nu Începe şi nu se Sfârşeşte cu Cuvintele-Matrici Început şi Sfârşit, nu are o Origine şi nu este Creat de Cuvintele-Matrici Origine şi Creaţie deci în consecinţă nu poate fi Cunoscut de către Cuvântul-Matrice Cunoaştere decât Oglindit prin intermediul acestuia, dar şi Oglinda Semantică a Infinitului ce determină Cuvântul-Matrice al cunoaşterii este de fapt o funcţie atributivă a Cuvântului-Matrice al Creaţiei.

În acest caz va trebui să definim ce anume se poate „ascunde dincolo” de Cuvintele-Matrici Sfârşit şi Început, de unde au pornit funcţiile atributive pentru Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii.

Pentru aceasta va trebui mai înainte de toate să vedem ce anume poate determina calitatea unui Cuvânt-Matrice de a avea anumite *funcţii atributive*.

Prin ***atributivitate***, putem defini ca fiind calitatea unui Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal de a atribui anumite caracteristici altui Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal, caracteristici care determină Simbolul şi Înţelesul acelui Cuvânt-Matrice.

Trebuie specificat faptul că Înţelesul alăturat Simbolului poate fi folosit doar din punct de vedere al Limbajului Pur Universal Matriceal a Cunoaşterii şi nicidecum din punctul de vedere al Formelor de expresie matriceale, unde Înţelesul îşi pierde absolut orice definire, fiind unul dintre principalele caracteristici ale Cuvântului-Matrice a Cunoaşterii.

În concluzie caracteristicile atributive ale celor cinci Cuvinte-Matrici sunt „văzute” de către restul de infinitate al Cuvintelor-Matrici ca fiind Simboluri şi nu Înţelesuri.

Astfel funcţiile atributive sunt cele care determină Simbolul unui Cuvânt-Matrice prin Simbolul unui alt Cuvânt-Matrice care l-a precedat.

Ca exemplu, Simbolul Cuvântului-Matrice a Originii determină prin funcţiile sale atributive, Simbolul Cuvântului-Matrice a Creaţiei, tocmai prin caracteristicile atributive pe care le imprimă Cuvântul-Matrice a Originii, Creaţiei.

Cu toate acestea referitor la funcţiile atributive putem face remarca că, acestora le corespund doar cele cinci Cuvinte-Matrici: Sfârşitul, Începutul, Originea, Creaţia şi Cunoaşterea.

Faptul că Limbajul Pur Universal nu este alcătuit doar din cele cinci Cuvinte-Matrici, ci dintr-o infinitate de astfel de Cuvinte-Matrici, înseamnă că funcţiile atributive nu sunt unicele funcţii care se află în cadrul Limbajului Pur Universal şi că întotdeauna înainte de Sfârşit care în cadrul funcţiilor atributive se remarcă ca un Început fiind creat astfel un paradox al acestor funcţii odată cu apariţia lor, înseamnă că acest paradox al Sfârşitului-Început este determinat la rândul său de către un alt paradox al Începutului-Sfârşit, la fel cum Nesfârşitul este Terminat iar Totul va fi mereu Neterminat fiindcă va fi structuralizat de Nesfârşitul care îl şi înglobează ca sistem al Totului-Nesfârşit, ca sistem al unui Tot care cuprinde Nesfârşitul.

Odată cu aceasta Totul ar trebui să fie cel Terminat, dar Totul nu va putea fi Terminat niciodată fiindcă este mereu în funcţie de Nesfârşit care devine la rândul lui un Tot ce se Termină dar doar în calitate de Nesfârşit.

Oare acest paradox care stă la Originea Totului-Nesfârşit despre care am mai vorbit în cadrul Stării de Concepţiune să fie la Originea celor cinci Cuvinte-Matrice incluse în cadrul funcţiilor atributive?

Nu, în nici un caz, fiindcă dacă ar fi astfel, ar însemna ca Totul să fie determinat de către cele cinci Cuvinte-Matrici ceea ce nu este câtuşi de puţin astfel întrucât Totul este determinat de Infinitatea de Cuvinte -Matrici ceea ce înseamnă cu totul altceva.

Ceea ce se află „Înaintea" acestui paradox al Sfârşitului-Început este de fapt o funcţie disjunctă, funcţiei atributive, care o determină într-un mod cu totul şi cu totul paradoxal, dar în acelaşi timp, impropriu, fiindcă nu putem vorbi de similarităţi sau complementarităţi între *funcţiile disjunctive* şi cele atributive.

II.4.2.CAPITOLUL II
FUNCŢIILE DISJUNCTIVE

Pentru a defini *funcţiile disjunctive* va trebui mai înainte de toate să revenim la cele cinci Cuvinte-Matrici ale funcţiilor atributive: Sfârşitul, Începutul, Originea, Creaţia şi Cunoaşterea. Acestea sunt Unice.

Calitatea de unicitate ne duce la Cuvântul-Matrice: Unic. Acesta este un Cuvânt-Matrice care determină Factorii Creatori care sunt Unici alături de Factorul Primordial, Factori Creatori care nu sunt altceva decât totalitatea Cuvintelor-Matrice reflectate în Oglinda „EULUI" Factorului Primordial.

Cu toate acestea pentru determinarea *funcţiilor disjunctive* va trebui mai înainte de toate să aflăm ce anume le determină calitatea acestor Factori Creatori şi Unic Întâmplători de a fi Unici, fiindcă în ecuaţia frazeologică de faţă unicitatea este de o importanţă capitală.

Această unicitate este determinată de Întâmplare, fiind Unic Întâmplătoare?

Referitor la acest aspect am mai dezvoltat şi am mai scris multe pagini, şi anume de ce sunt Întâmplători, fiindcă toate acestea se datorează Cuvântului-Matrice al Creaţiei.

Dacă se datorează Cuvântului-Matrice al Creaţiei, Creaţia se află în cadrul funcţiilor atributive şi nu al celor *disjunctive* ceea ce îngreunează şi mai mult disertaţia respectivă, fiindcă Factorii Creatori devin Unici Întâmplători datorită faptului că Întreaga Creaţie se produce doar o singură dată, ca o reflectare a unui Cuvânt-Matrice în cadrul Oglinzii Cunoaşterii, fapt ce complică iarăşi şi mai mult lucrurile, întrucât Creaţia este „înaintea" Cunoaşterii şi nu Cunoaşterea „înaintea"Creaţiei.

O altă întrebare ar fi ce anume caută aici aceşti Factori Creatori şi Unic Întâmplători odată ce se vor în afara funcţiilor atributive ale acestor Cuvinte-Matrici, fiindcă dacă ar fi în interiorul funcţiilor atributive ale acestor Cuvinte-Matrici ar însemna că fiecare Factor Creator şi Unic Întâmplător ar aparţine nu numai Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii ci şi Cuvântului-Matrice al Creaţiei ceea ce nu este aşa, întrucât am stabilit cum anume „apar" Factorii Creatori şi Unic Întâmplători alături de Factorul Primordial în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii.

Odată ce aparţine unui Cuvânt-Matrice nu are cum anume să mai aparţină şi altor Cuvinte-Matrice, fiindcă nu sunt sub nici un aspect dezvoltările lor.

Astfel Factorii Creatori şi Unic Întâmplători sunt în afara Cuvintelor-Matrici pe care le reprezintă ca fiind Creatori, Întâmplători şi Unici? Răspunsul constă în *funcţiile disjunctive* care sunt cele ce determină funcţiile atributive.

Factorii Creatori sunt reflectarea Cuvintelor-Matrici în oglinda „EULUI” Factorului Primordial unde fiecare astfel de Cuvânt-Matrice devine astfel un Factor Creator şi Unic Întâmplător.

Factorii Creatori aparţin Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii care este un determinant al funcţiilor atributive.

Dacă aparţin numai şi numai Cunoaşterii, cum pot să fie Unici, Întâmplători dar şi Creatori?

Creaţia ca şi Cuvânt-Matrice se află printre cele cinci care aparţin la fel ca şi Cunoaşterea funcţiilor atributive.

Faptul că aceşti Factori sunt Creatori se datorează funcţiei atributive ale Creaţiei date Cunoaşterii, ca fiind una dintre caracteristicile acesteia, şi anume: Creaţia.

Oricine poate afirma despre creativitatea din cadrul Cunoaşterii, unde aceasta dă un sens sistemului cognoscibil şi totodată prin acest sens Cunoaşterea se autodetermină ca fiind un determinant al Creaţiei, şi ***NU*** Creaţia un determinant al Cunoaşterii.

Acest enunţ ne duce cu gândul până şi la fiinţa umană care consideră eronat că, Creaţia este determinată de Cunoaştere, în propria sa Iluzie a Vieţii şi astfel ar deveni fiinţa umană posesoarea propriei sale Voinţe.

Nimic mai fals.

Înaintea Cunoaşterii a fost etern: Creaţia!

Creaţia a determinat Cunoaşterea, şi prin funcţiile sale atributive a inserat Cunoaşterii, care poate fi numită la fel de bine şi Oglindă, calitatea de a fi creativă, făcându-se primul pas, dar şi cel mai important pentru apariţia în cadrul său a Iluziei, reliefate la fiinţa umană drept Iluzie a Vieţii.

Acum ştim de ce Factorii Creatori sunt Creatori dar de ce sunt şi Unic Întâmplători?

Aici intervin *funcţiile disjunctive* care implică două Cuvinte-Matrici şi anume Unicul şi Întâmplarea.

Odată ce aceste Cuvinte-Matrici care se reflectă în Oglinda „EULUI” Factorului Primordial primesc datorită funcţiilor atributive calitatea de a primi ca rezultantă a imaginii reflectate titulatura de Factor Creator, această Creaţie, în cadrul imaginii dată de Oglindă (Cunoaştere) se desfăşoară doar o singură dată, aspaţial şi atemporal, fiindcă la acel nivel nici nu poate fi vorba de dimensionalitate pentru cei care se gândesc întâmplător la aşa ceva, sau chiar şi mai mult, întreaga Creaţie a unui Factor Creator şi Unic Întâmplător se desfăşoară, plastic vorbind „în acelaşi moment, fiind atât Începutul cât şi Sfârşitul Creaţiei, iar tot ce urmează după aceea nu mai este Creaţie, ci Destin, care urmează calea creată de dinainte şi nu o nouă cale.

Creaţia s-a desăvârşit dar şi sfârşit,odată cu apariţia Factorilor Creatori şi Unic Întâmplători.

Odată ce acea Creaţie s-a săvârşit, Destinul care aleargă pe căile sale nu este nimic altceva decât un tren care urmează o şină de cale ferată construită cu mult înainte şi care duce trenul respectiv la o anumită staţie şi numai şi numai la acea staţie şi niciodată în altă parte, fapt ce reliefează fără tăgadă unicitatea Creaţiei, şi mai ales faptul că acestei Creaţii nu poate sub nici o formă şi sub nici un chip să mai apară o altă Creaţie, întrucât toată infinitatea de Cuvinte-Matrici s-a reflectat în „EUL” Factorului Primordial.

Acest fapt implică automat Întâmplarea şi Unicitatea ca fiind două Cuvinte-Matrici care nu sunt conjuncte prin nici un fel de funcţii atributive şi nici nu sunt implicate ca fiind Cuvinte-Matrici ale infinităţii de Factori Creatori şi Unic Întâmplători, întrucât cele două Cuvinte-Matrici nu pot fi decât Cuvinte-Matrici care să-şi determine imaginea în „EUL” Factorului Primordial doar pentru doi Factori Creatori şi Unic Întâmplători şi nu pentru ceilalţi.

Nefiind astfel Cuvinte-Matrici de „imagine” ale infinităţii de Factori Creatori şi Unic Întâmplători se reliefează acestora datorită *funcţiilor disjunctive*, funcţii care implică Cuvinte-Matrici, cum sunt în cazul de faţă Unic şi Întâmplătorul care nu fac parte dintre cele cinci Cuvinte-Matrici ale funcţiilor atributive.

Astfel funcţiile disjunctive pot fi definite drept acele funcţii care nu fac parte din cadrul celor cinci Cuvinte-Matrici ale funcţiilor atributive dar care se regăsesc în Cuvintele-Matrici ale funcţiilor atributive, ca şi cum ar fi funcţii atributive ce le conferă caracteristicile de bază în cadrul desfăşurărilor unui Cuvânt-Matrice, cum este Unicul şi Întâmplătorul în cazul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii.

Astfel aceste Cuvinte-Matrici ale funcţiilor disjunctive care sunt Întâmplarea şi Unicul se află datorită funcţiilor lor disjunctive ca şi cum ar fi funcţii atributive ale celor cinci Cuvinte-Matrici ale funcţiilor atributive, respectiv Începutul, Sfârşitul, Originea, Creaţia şi Cunoaşterea.

Acest fapt va face ca Întâmplarea şi Unicul să se regăsească în Început, Sfârşit, Origine, Creaţie şi Cunoaştere sub diferite forme în funcţie de dezvoltările lor.

În cazul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii aceste atribute sunt determinate prin intermediul Factorilor Creatori care sunt Unici dar şi Întâmplători prin intermediul Creaţiei. De ce prin intermediul Creaţiei?

De ce nu prin intermediul Originii sau al Începutului şi Sfârşitului?

Răspunsul constă în faptul că Factorii Creatori şi Unic Întâmplători sunt Unici şi Întâmplători nu numai datorită Creaţiei ci implicit datorită tuturor celor cinci Cuvinte-Matrici care sunt Sfârşitul, Începutul, Originea , Creaţia şi Cunoaşterea, fiindcă în toate aceste cinci Cuvinte-Matrici prin intermediul funcţiei disjunctive Întâmplarea şi Unicul se răsfrâng asupra Factorilor Creatori şi Unic Întâmplători care sunt Creatori tocmai fiindcă Sfârşitul la fel ca şi Începutul lor sunt Unice şi Întâmplătoare, la fel cum Unică şi Întâmplătoare este Originea Lor, la fel cum Unică şi Întâmplătoare este Creaţia Lor şi de aici şi aceştia sunt Unici şi Întâmplători şi în cadrul desfăşurat de Cunoaştere.

În esenţa Factorilor Creatori se află Sfârşitul, Începutul, Originea, Creaţia şi Cunoaşterea unde toate acestea sunt „produse” ale unui singur Eveniment Unic şi Întâmplător, realizat odată cu reflectarea Cuvintelor-Matrici în Oglinda Semantică Infinită a „EULUI” Factorului Primordial, unde la această reflectare au participat cele cinci Cuvinte-Matrici cu funcţii atributive la fel ca şi Cunoaşterea fiindcă Cunoaşterea devine o determinantă a funcţiilor atributive ale acestor cinci Cuvinte-Matrici alături de celelalte două Cuvinte-Matrici care pe baza funcţiei disjunctive se află în toate acestea cinci dându-le propria lor identitate unor caracteristici ale lor.

În consecinţă, diferenţa dintre funcţiile atributive şi cele disjunctive constă în faptul că funcţiile disjunctive sunt funcţii atributive pentru toate cele cinci Cuvinte-Matrici, pe când funcţiile atributive se transmit doar de la un Cuvânt-Matrice la altul.

Astfel Unicul şi Întâmplarea vor deveni atribute ale celor cinci Cuvinte-Matrici, faţă de Sfârşitul ce devine un atribut al Începutului, Începutul ce devine un atribut al Originii, Originea ce devine un atribut al Creaţiei şi Creaţia ce devine un atribut al Cunoaşterii.

Astfel Întâmplarea şi Unicul vor fi pentru toate acestea cinci Cuvinte-Matrici un atribut.

Odată ce sunt Unice şi Întâmplătoare înseamnă că sunt caracterizate de un singur Eveniment?

La acest nivel nu putem vorbi de Eveniment ca cel Oglindit în Oglinda Semantică a Infinitului din lumile Cunoaşterii, dar Evenimentul este definit ca fiind Unicul şi Întâmplarea prin funcţiile sale disjuncte asupra celor cinci Cuvinte-Matrici.

Prin urmare Sfârşitul datorită funcţiilor disjuncte a Unicului şi Întâmplării devine Eveniment Unic şi Întâmplător ,la fel ca şi Începutul, Origine, şi Creaţia, faţă de

Cunoaştere care deşi este Eveniment-Unic şi Întâmplător va mai deveni şi Eveniment Primordial fiindcă în dezvoltările sale matriceale regăsim Evenimentul Primordial.

Acest fapt ne relevă că funcţiile disjunctive ale Unicului şi Întâmplării le determină pe Cuvintele-Matrici ale grupului celor cinci, respectiv grupul funcţional atributiv de a fi Evenimente Unice şi Întâmplătoare, dar nu Primordiale, fapt pe care-l vom întâlni numai la Cunoaştere.

Astfel Evenimentul Primordial ne apare în cadrul Cunoaşterii pentru prima oară ca fiind un Eveniment datorat de funcţiile disjunctive, şi de partea atributiv-funcţională care s-a transmis de la Cuvânt la Cuvânt prin intermediul şirului celor cinci Cuvinte cu funcţii atributive.

Astfel în structura compoziţională a Evenimentului Primordial care constă în prima raportare a Semanticului la Asemantic prin Lipsă, se transmit, prin şirul Cuvintelor-Matrice atributive, funcţiile atributive ale Sfârşitului, prin intermediul Începutului, pe urmă ale Începutului prin Intermediul Originii, ale Originii prin intermediul Creaţiei şi ale Creaţiei prin intermediul Cunoaşterii, iar toate acestea sunt asociate cu funcţiile disjunctive ale Întâmplării şi Unicului.

Tot ceea ce se transmite ca funcţie atributivă sau disjunctivă către un Cuvânt-Matrice prin intermediul altui Cuvânt-Matrice, pentru a se reliefa asupra unui Cuvânt-Matrice terţ poartă denumirea de esenţă a acelui Cuvânt-Matrice terţ sau secund.

Am spus secund, întrucât atributele funcţionale atributive ale Sfârşitului transmise Începutului devin parte din esenţa acestuia alături de funcţiile disjunctive pe care le înnobilează această esenţă.

Astfel esenţa Începutului va consta în Sfârşit, Întâmplare şi Unic, a Sfârşitului numai în Întâmplare şi Unic fiind primul din şirul celor cinci, al Originii în Sfârşit, Început, Întâmplare şi Unic, al Creaţiei în Sfârşit, Început, Origine, Întâmplare şi Unic iar a Cunoaşterii, în Sfârşit, Început, Origine, Creaţie, Întâmplare şi Unic.

Prin urmare toate Cuvintele-Matrici din şirul celor cinci cu atribute funcţionale atributive vor fi Unice şi Întâmplătoare, dar şi fiecare în parte un Eveniment Unic şi Întâmplător.

Astfel Creaţia devine un <u>Eveniment Unic şi Întâmplător,</u> fiindcă are în esenţa sa Sfârşitul, Începutul şi Originea a căror funcţii atributive au transces până la aceasta, dar şi funcţiile disjunctive ale Unicului şi Întâmplătorului.

Prin urmare nu se poate Crea decât o singură dată, iar tot ce urmează după aceea este Destin şi Iluzie.

Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii are astfel în esenţa sa Sfârşitul, Începutul, Originea, Creaţia, alături de Unic şi Întâmplare.

Prin intermediul Evenimentului Primordial deci al Oglinzii Semantice a Infinitului, Semantic primit ca atribut de la Creaţie, Cunoaşterea îţi dezvoltă propriile sale desfăşurări matriceale, al căror specific constă în Oglindire.

Creaţia se desăvârşeşte în Cunoaştere ca fiind parte din esenţa acesteia în momentul Unic şi Întâmplător când „EUL" Factorului Primordial devine Oglinda infinităţii de Cuvinte-Matrici al Limbajului Pur Universal.

Astfel în momentul Unic şi Întâmplător al „EULUI" Factorului Primordial se reflectă imaginile Unic şi Întâmplătoare al fiecărui Cuvânt-Matrice în parte ce devine imagine Unică şi Întâmplătoare datorită funcţiilor disjunctive translatate ca fiind parte din esenţa Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii.

Prin urmare în esenţa imaginilor Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal, care devin imagini prin oglindirea acestora în „EUL"Factorului Primordial, se vor afla toate cele aflate în esenţa Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii, respectiv, Sfârşitul, Începutul, Originea şi Creaţia alături de Unic şi Întâmplător, fiindcă aceste imagini sunt

de fapt atributul suprem al Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii care prin Oglindire, realizează Imaginea infinităţii Cuvintelor-Matrici.

Aceste imagini sunt de fapt Factorii Creatori şi Unic Întâmplători care alături de esenţa dată lor de către Cunoaştere, respectiv, esenţa Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii, mai intervine pentru fiecare în parte şi reflectarea esenţei date de către fiecare Cuvânt-Matrice din infinitatea de Cuvinte-Matrici care se oglindesc astfel în Oglinda Semantică a Infinitului, respectiv Oglinda Cunoaşterii, ceea ce le determină Unicitatea nu numai ca o caracteristică funcţională disjunctivă primită prin intermediul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii dar şi ca o caracteristică funcţională conjuncturală, primită ca o calitate a lor de a se diferenţia astfel unul de celălalt.

În consecinţă în esenţa fiecărui Factor Creator şi Unic Întâmplător în parte se află: Sfârşitul, Începutul, Originea, Creaţia, Unicul, Întâmplătorul, şi esenţa reflectată al Cuvântului-Matrice a cărui imagine o reprezintă.

Această din urmă esenţă le dă şi calitatea de Creatori în cadrul Cunoaşterii,fiindcă numai pe baza acestei esenţe a imaginii reflectate a Cuvântului-Matrice pentru fiecare în parte, Factorii Unic Întâmplători devin diversitate, prin raportarea la ceilalţi care au fiecare în esenţa lor şi imaginea esenţei Cuvântului-Matrice pe care îl reprezintă.

Prin această diversitate a Factorilor Creatori Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii recunoaşte Cuvântul-Matrice al Creaţiei şi atributele sale funcţionale, care s-au transmis de la Cuvânt-matrice la Cuvânt-Matrice prin şirul celor cinci alături de cele două cu funcţii disjunctive, respectiv, Unicul şi Întâmplarea care acţionează în mod direct.

Prin Factorii Creatori,Cunoaşterea recunoaşte Creaţia dar şi Creaţia îşi desăvârşeşte funcţia sa atributivă în cadrul Cunoaşterii.

Specificitatea Cunoaşterii stă în Oglindă şi de aceea aceşti Factori devin la început înainte de toate imagini, iar prin diversitatea lor aceste imagini devin Creaţie, chiar dacă Creaţia imaginii în Cunoaştere, este Unică şi Întâmplătoare.

Dacă este o imagine a Creaţiei înseamnă că aceşti Factori Creatori şi Unic Întâmplători nu creează?

Imaginea reflectată a Creaţiei nu este tot una cu Creaţia în sine ,în calitatea sa de Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal?

Aici am ajuns la unele dintre cele mai importante enunţuri din întreaga Coaxiologie Asemiotică Fenomenologică şi anume: <u>Creaţia este un Eveniment-Unic şi Întâmplător fiind odată, o singură dată creată -(determinată etern prin raportarea la „Continuumul Infinit, Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale şi a Limbajului Pur Universal,termenul „creată” este pur figurativ) - prin desăvârşirea sa în calitate de Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal.</u>

<u>Creaţia din Cunoaştere este o Creaţie Unică şi Întâmplătoare având drept esenţă Sfârşitul, Începutul, Originea şi Creaţia, pe când Creaţia în calitate de Cuvânt-Matrice are drept esenţă doar Sfârşitul, Începutul şi Originea, iar doar faţă de acestea Cuvântul-Matrice al Creaţiei devine Unic şi Întâmplător, faţă de Creaţia Cunoaşterii care devine Unică şi Întâmplătoare şi faţă de Creaţie.</u>

<u>Atributele funcţionale ale Cuvântului-Matrice al Creaţiei, constau tocmai în Creaţie, pe care Cunoaşterea nu putea să le pună în practică decât prin „inventarea” Oglinzii, întrucât o a doua Creaţie nu mai putea fi Creată!</u>

<u>Prin Oglindă şi numai prin Oglindă, Cunoaşterea poate pune în practică atributele funcţionale ale Creaţiei de a Crea, dar totodată să nu determine o a doua Creaţie care-i era imposibil, fiind deja prima un Eveniment Unic şi Întâmplător.</u>

<u>Astfel Cunoaşterea prin Oglindă Creează imagini. Creând IMAGINI nu se repetă Creaţia ce ar fi fost imposibil. Astfel Creaţia a fost cea care i-a impus Cunoaşterii, Oglinda Semantică a Infinitului prin atributele sale funcţionale de a-şi perpetua propria sa Creaţie</u>

Unică şi Întâmplătoare, dar care să fie CREAŢIE A IMAGINII şi nu CREAŢIE ÎN SINE. CREAŢIA IMAGINII ESTE DIFERITĂ DE CREAŢIA ÎN SINE FIINDCĂ IMAGINEA UNUI LUCRU NU VA FI NICIODATĂ LUCRUL ÎN SINE, PRECUM IMAGINEA UNUI OM ÎNTR-O OGLINDĂ NU ESTE OMUL ÎN SINE, CI DOAR IMAGINEA LUI.

ACEASTA ESTE ŞI DIFERENŢA DINTRE CUVÂNTUL- MATRICE AL CREAŢIEI ŞI CREAŢIA FACTORILOR CREATORI SAU CREAŢIA DIN CADRUL CUNOAŞTERII CUM AM MAI DENUMIT-O, IMAGINEA ÎN OGLINDĂ ESTE INVERSĂ, CEEA CE NE ARATĂ ÎNCĂ ODATĂ CĂ, CUVÂNTUL-MATRICE CREAŢIE TINDE CĂTRE ORIGINE ETERN ŞI NU DE LA ORIGINE, CUM ESTE CAZUL CREAŢIEI CUNOAŞTERII, NEAVÂND ASTFEL O ORIGINE A SA, CI DOAR UN ATRIBUT FUNCŢIONAL AL ACESTEIA CĂTRE CARE TINDE, CUM CUNOAŞTEREA ARE DREPT ATRIBUT FUNCŢIONAL CREAŢIA CĂTRE CARE TINDE.

O astfel de imagine este fiecare Factor Creator în parte care este o Imagine, ce reflectă Unic şi Întâmplătoarea Creaţie prin atributele transmise de aceasta Cunoaşterii, dar totodată datorită diversităţii infinite ale imaginilor create de Oglinda Semantică a Cunoaşterii şi implicit prin intermediul „EULUI" Factorului Primordial, aceşti Factori Creatori devin diversitate iar prin propria lor diversitate devin şi Creatori, fiindcă infinitatea de Cuvinte-Matrici reflectate în Oglinda „EULUI" Factorului Primordial, nu este altceva decât asigurarea atributelor funcţionale ale Creaţiei că vor putea beneficia de o diversitate pentru a se putea Crea asocieri sau diverse combinaţii ale acestei diversităţi dând astfel Imaginii acestor Imagini Oglindite care sunt Factorii Unici Întâmplători, calitatea lor de a putea realiza Combinaţii şi asocieri între imaginile oglindite ale altor şi altor Cuvinte-Matrice în oglinda „EULUI" Factorului Primordial, care nu sunt altceva decât Factorii Creatori şi Unic Întâmplători.

Prin posibilitatea de a realiza asocieri şi combinaţii între aceste Imagini, Factorii Unici Întâmplători devin Creatori.

Ce anume le determină Factorilor Creatori posibilitatea de a realiza anumite combinaţii şi asocieri între alţi Factori Unic Întâmplători care de fapt sunt aceste diversităţi de imagini oglindite în „EUL" Factorului Primordial de către Cuvintele-matrici ce dau astfel o diversitate infinită de imagini, respectiv de Factori Creatori şi Unic Întâmplători?

Calitatea ca aceştia să poată face asocieri combinative, distributive sau de orice natură în cadrul diversităţii infinite de imagini care sunt tocmai ei înşişi le este dată de către Cunoaştere prin Înţelesul Simbolului.

Se vede ce fantastic se aşează aceste lucruri ce păreau la prima vedere de neînţeles, şi anume, Creaţia este cea care determină Cunoaşterea să-şi definească o Oglindă pentru a-şi reflecta propria sa imagine (Creaţia şi nu Cunoaşterea) în această Oglindă, tocmai pentru că ea fiind Unică şi Întâmplătoare nu se mai putea repeta în Cunoaştere, dar Imaginea ei da.

O astfel de Imagine a Creaţiei constă în diversitate şi astfel avem o imagine a diversităţii prin reflectarea Cuvintelor-Matrici în „EUL" Factorului Primordial.

Ca aceste Imagini să poată Crea aveau nevoie de posibilitatea conştientizării anumitor combinaţii asociative şi distributive între imaginile care erau tot EI, aceşti Factori Creatori şi Unic Întâmplători.

Ce le-a dat această calitate de a conştientiza, atunci când erau doar un Simbol al unei Imagini?

Expresia Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii care constă în Înţelegerea sau Cunoaşterea Imaginii care este Simbol.

Astfel prin Cunoaşterea Simbolului Creaţia devine reflectată în Cunoaştere în calitate de Imagine.

Cine alcătuieşte această Imagine a Creaţiei?

Factorii Creatori şi Unic Întâmplători, care astfel sunt Creatori.

Cum Creaţia este Unică şi Imaginea acesteia este Unică.

Astfel şi cei ce alcătuiesc Imaginea Creaţiei sunt Unici, fiind FACTORII CREATORI ŞI UNIC ÎNTÂMPLĂTORI.

Astfel s-a „născut” etern Numerologia.

Evenimentul Unic şi Întâmplător, este Evenimentul care se află înaintea Evenimentului Primordial al Cunoaşterii, şi după Fenomenul Asemiotic despre care voi vorbi în paginile care urmează.

Această Oglindă determină Evenimentul Primordial, de fapt Unicul Eveniment Primordial, dar şi Întâmplător al Funcţiilor atributive din şirul celor cinci, determinat de acest şir şi nu de funcţiile disjunctive ca şi până acum care le determinau Cuvintelor-Matrici funcţiilor atributive din acest şir calitatea de a fi Evenimente Unice şi Întâmplătoare, dar nu Primordiale.

De ce nu sunt aceste Evenimente Unice şi Întâmplătoare Primordiale odată ce definesc Evenimente de „dinaintea” celui Primordial şi conlucrează la „apariţia” Evenimentului Primordial?

Fiindcă aceste Evenimente nu sunt atribuite pentru nici un Cuvânt-Matrice al şirului celor cinci cu funcţii atributive, ci devin Evenimente datorate celor două Cuvinte-Matrici cu funcţii disjunctive, ceea ce determină ca Evenimentele respective să fie definite din afară şi nu din sinele lor, din „exterior” şi nu din „interiorul” funcţiilor lor atributive, astfel Evenimentul Unic şi Întâmplător le aparţine ca o definiţie a unor funcţii externe lor (disjunctive) şi nu ale lor (atributive), deci prin urmare aceste Evenimente sunt determinări, iar determinarea devine Eveniment scindat mereu în două, unul din punct de vedere al determinantului şi altul al determinatului.

Prin urmare în cadrul acestor Evenimente Unice şi Întâmplătoare nu putem vorbi de un Eveniment Unic şi Întâmplător în sinea lui, ci de un determinat Unic şi Întâmplător al determinantului disjunctiv.

Astfel Evenimentul Unic şi Întâmplător devine un Eveniment fără a avea structuralizată o funcţie atributivă în cadrul său, dar se răsfrânge asupra şirului celor cinci cu funcţii atributive.

Prin caracterul său determinat-determinant, Evenimentul Unic şi Întâmplător se reduce la funcţiile disjunctive care-l determină şi astfel nu este un Eveniment în Sine pentru Cuvintele-Matrici din şirul celor cinci cu funcţii atributive, nefiind determinat de către funcţiile atributive, ci rămâne un Eveniment doar în măsura raportării funcţiilor atributive la funcţiile disjunctive, abordări care se fac în funcţie de fiecare Cuvânt-Matrice în parte, şi astfel NU putem să-i acordăm acestui Eveniment statutul de a fi un Eveniment în sine, la fel cum este Evenimentul Primordial, care în substratul său ascunde funcţiile atributive care l-au determinat şi în care se desfăşoară.

Astfel pentru ca un Eveniment să poată fi considerat Eveniment Împlinit cum este cazul Evenimentului Primordial, va trebui să fie definit de funcţiile (în cazul de faţă), ale Cuvintelor-Matrici din şirul celor cinci care să-l determine în mod direct şi nu ca acestea să fie un determinat al acestui Eveniment nerecunoscut, aparţinând altor funcţii, respectiv funcţiilor disjunctive, şi prin urmare, devenind astfel un Eveniment Neîmplinit.

Pentru ca un Eveniment să fie Împlinit cum am mai spus trebuie să fie determinat în mod direct şi esenţial de către cel căruia îi aparţine Evenimentul devenind astfel determinantul său, iar Evenimentul să se răsfrângă asupra şi numai asupra determinantului său care astfel să realizeze un determinant. În cazul de faţă, asupra

Evenimentului Unic şi Întâmplător vorbim despre un Eveniment Neîmplinit, fiindcă dacă ar fi fost Împlinit, ar fi trebuit să se răsfrângă asupra celor două Cuvinte-Matrici posesoare ale funcţiilor disjunctive, respectiv asupra Unicului şi Întâmplătorului mai înainte de toate pentru a se Împlini în calitate de Eveniment Unic şi Întâmplător şi mai apoi să devină un determinant al şirului celor cinci cu funcţii atributive.

Cum se poate Împlini Evenimentul Unic şi Întâmplător acționând asupra Unicului sau Întâmplătorului când tocmai acestea sunt Unice şi Întâmplătoare în calitatea lor de Cuvinte-Matrici din cadrul Limbajului Pur Universal?

Se ştie foarte bine că nici un Cuvânt-Matrice nu este un Eveniment în sine, fiindcă nu are cum anume, nefiind determinat de un anumit Fenomen, Eveniment, respectiv, de o succesiune evenimenţială, fapt care poate fi atribuit doar Cunoaşterii, iar Fenomenul Asemiotic despre care voi vorbi în paginile următoare nu este un Fenomen asemănător Fenomenului Primordial din cadrul Cunoaşterii care să fie determinat de un Eveniment Primordial.

Astfel Cuvintele-Matrici nu sunt Evenimente, şi prin urmare nimic nu ar fi putut duce la desfăşurarea acestui Eveniment Unic şi Întâmplător mai puţin tocmai cele două Cuvinte-Matrici cu funcţii disjunctive care reprezintă întocmai Unicul şi Întâmplătorul.

Din acest punct de vedere Evenimentul Unic şi Întâmplător este Neîmplinit. Poate din alt punct de vedere să devină un Eveniment Împlinit?

Prin răsfrângerea lui asupra şirului celor cinci Cuvinte-Matrici cu funcţii atributive?

În nici un caz, fiindcă nici una dintre aceste funcţii nu pot defini acest Eveniment.

Şi totuşi ce anume îl clasează pe acesta în calitate de Eveniment?

Răspunsul constă în funcţiile disjunctive, a modului cum acestea acționează asupra Sfârşitului mai înainte de celelalte, fiindcă acesta are în esenţa sa cele două caracteristici ale funcţiilor disjunctive, Întâmplarea şi Unicul chiar dacă el devine membru şi fondator al şirului celor cinci.

Astfel prin intermediul Sfârşitului Evenimentul Unic şi Întâmplător devine un Eveniment Împlinit doar pe jumătate întrucât acesta devine posesor al funcţiilor atributive şi <u>nu</u> disjunctive cum ar fi trebuit ca acest Eveniment să fie în totalitate Împlinit. Cu toate acestea el se transmite astfel pe cale atributivă şirului celor cinci Cuvinte-Matrici şi astfel la nivel de Cunoaştere va determina Primul Eveniment Împlinit, respectiv: Evenimentul Primordial!

Cu toate acestea şi acest Eveniment poate fi considerat ca aparţinând celor cinci Cuvinte-Matrici fiindcă el se transferă prin intermediul Sfârşitului şi al funcţiilor atributive determinate de acesta, şi celorlalte Cuvinte-Matrici sub formă atributivă, rămânând ca Eveniment doar pentru Cuvintele-Matrici disjunctive care sunt Unicul şi Întâmplarea iar pentru acestea doar atunci când se raportează la şirul celor cinci, fiind astfel un Eveniment de Raportare din punct de vedere disjunctiv al Unicului şi Întâmplării.

Astfel Sfârşitul se interpune Evenimenţial prin acest Eveniment care va deveni Împlinit abia în calitatea sa de Eveniment Primordial, la care conlucrează tocmai prin funcţiile atributive în care s-a impregnat.

<u>Concluzia este:</u> <u>Prin Cunoaştere s-a desăvârşit Creaţia care are o Origine într-un Început ce are un Sfârşit sau un Sfârşit ce are un Început şi a determinat Originea care a desăvârşit Creaţia pentru a Cunoaşte.</u>

<u>Toate acestea se datorează Factorului Creator şi Unic Întâmplător, care după câte se vede, determină Creaţia, prin Unicitatea Sa, fiind şi Unic Întâmplător, dar rog mare atenţie, fiindcă această Creaţie a Factorului Creator NU este Cuvântul-Matrice al Creaţiei, ci o altă Creaţie diferită de acest Cuvânt-Matrice, o Creaţie unde intervine Întâmplarea, fiind o Întâmplare Întâmplătoare faţă de Cuvântul-Matrice Creaţie care NU este o Întâmplare Întâmpălătoare, ci un Cuvânt al Limbajului Pur Universal, în</u>

cadrul căruia datorită funcţiilor disjunctive şi acolo intervine Unicul şi Întâmplarea dar nu pentru a determina statutul ca atare al Cuvântului-Matrice al Creaţiei ci pentru a le transcede prin acest Cuvânt-Matrice al Creaţiei către Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii prin funcţiile sale atributive, în Scopul devenirii Factorilor Creatori şi Unic Întâmplători.

Mai mult de atât, scopul funcţiilor disjunctive nu este numai acel de a „trece" prin Cuvintele-Matrici Sfârşit, Început, Origine şi Creaţie pentru a ajunge la Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii, ci are şi o altă caracteristică şi anume de a se Uni doar cu atributele funcţionale ale acestora, astfel în atributele funcţionale ale Sfârşitului se va afla Unicul şi Întâmplarea, precum în toate celelalte atribute funcţionale ale celor cinci Cuvinte-Matrici din cadrul funcţiilor atributive.

Astfel Unicul şi Întâmplarea intervin asupra Cuvântului-Matrice al Creaţiei doar prin Cuvântul-Matrice al Originii din punct de vedere funcţional dar şi atunci numai şi numai ca un atribut funcţional Unic şi Întâmplător al Originii Creaţiei şi nu al Creaţiei, fiindcă atributul funcţional Unic şi Întâmplător al Creaţiei este Cunoaşterea.

Astfel se vede cum Cuvântul-Matrice al Creaţiei prin Cuvântul-Matrice al Originii este Unic şi Întâmplător dar numai din punct de vedere al Originii, el nefiind CREAT!

Fiindcă Totul se ascunde etern în spatele Totului iar Starea de Concepţiune NU acceptă Creaţia în înţelesul nostru despre Creaţie, respectiv al Cunoaşterii.

Cuvântul-Matrice al Creaţiei la fel ca şi toate celelalte Cuvinte-Matrici Nu au fost Creat, ele se determină asimptotic la Nesfârşit.

În concluzie, între Cuvântul-Matrice al Creaţiei care este Necreat având o Origine Unică şi Întâmplătoare şi între Creaţia Factorilor Creatori şi Unic Întâmplători din cadrul Cunoaşterii este o mare deosebire, întrucât în Cunoaştere, Creaţia este CREATĂ!

Cuvintele-Matrici fiind Limbajul Pur Universal al Stării de Concepţiune, NU sunt Create, ele se determină mereu prin raportarea Conştiinţei Pure Universale şi a caracteristicilor de bază a „Continuumului Infinit", astfel Starea de Concepţiune NU acceptă Creaţia, în sensul dat de noi prin Cunoaştere, ci doar ca unul din infinitatea de Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal, necreate, dar care are nume de Creaţie, al cărui Simbol adevărat, noi oamenii nu îl vom putea Cunoaşte vreodată!

Precum Originea are în esenţa sa Sfârşitul şi Începutul ale căror funcţii atributive au transces până la aceasta, iar Începutul va avea în esenţa sa Sfârşitul, pe când Sfârşitul va avea în esenţa sa doar funcţiile disjunctive ale Unicului şi Întâmplării, care la rândul lor se vor afla în esenţele Începutului alături de esenţele lor atributive pe care le-am amintit adineaori, în esenţa Originii, a Creaţiei şi a Cunoaşterii, care va avea în esenţa sa alături de funcţiile disjunctive ale Unicului şi Întâmplării şi funcţiile atributive care au transces de la Sfârşit până la Creaţie.

Astfel funcţiile disjunctive se află în toate cele cinci Cuvinte-Matrici cu funcţii atributive, în schimb funcţiile atributive transced de la un Cuvânt-Matrice la celălalt, dându-i astfel anumite caracteristici atributive celuilalt Cuvânt-Matrice.

Mai pe înţeles, odată ce Întâmplarea şi Unicul în calitate de funcţii disjunctive acţionează în mod direct pentru fiecare dintre cele cinci Cuvinte-Matrici, ca şi cum ar fi premergătorul Cuvânt-Matrice care să-i dea atributele sale funcţionale atributive următorului, Cuvintele-Matrici cu funcţii atributive îi vor transmite următorului Cuvânt-Matrice din atributele primite de la premergătorul Cuvânt-Matrice, fără să poată a-i transmite şi un altui Cuvânt-Matrice în mod direct funcţiile sale atribuite decât numai prin intermediul următorului Cuvânt-Matrice.

Prin „următorul Cuvânt-Matrice” se va înţelege Cuvântul-Matrice care urmează în şirul creat de Ordinea celor cinci Cuvinte-Matrici cu funcţii atributive, ordine compusă din următorul şir: Sfârşit, Început, Origine, Creaţie şi Cunoaştere.

Cuvântul-Matrice Sfârşit este Unicul care nu are nici o determinantă funcţională atributivă în caracteristicile sale fiindcă nu are nici un Cuvânt-Matrice premergător în şir care să-i transmită caracteristicile sale atributive, fiind prin excelenţă, primul Cuvânt-Matrice care va dezvolta caracteristici atributive, dar care este determinantul caracteristicilor disjunctive, faţă de Început, care este un Cuvânt-Matrice ce alături de caracteristicile disjunctive ale Întâmplării şi Unicului mai întruneşte pentru prima oară în cadrul şirului celor cinci, şi caracteristicile atributive ale Sfârşitului, precum Originea va întruni prin Început, caracteristicile atributive atât ale Sfârşitului cât şi ale Începutului alături de caracteristicile disjunctive ale Unicului şi Întâmplării, iar Creaţia conform şirului va întruni prin Origine caracteristicile atributive ale Sfârşitului, Începutului şi Originii,iar alături de acestea pe cele disjunctive ale Unicului şi Întâmplării iar prin intermediul Creaţiei, Cunoaşterea va întruni caracteristicile atributive ale Sfârşitului, Începutului, Originii şi Creaţiei, iar alături de acestea pe cele ale funcţiilor disjunctive ale Unicului şi Întâmplării.

La nivelul Creaţiei ne apare şi Evenimentul Unic, care este diferit de cel al Oglinzii Semantice a Infinitului datorat Cunoaşterii, dar tocmai acest Eveniment Unic este transmis Cunoaşterii de către Creaţie prin funcţiile sale atributive, pentru a determina ceea ce în Creaţie se numeşte Evenimentul Primordial.

Astfel, Evenimentul Primordial este o rezultantă a funcţiilor atributive ale Creaţiei, şi implicit a Evenimentului Unic şi Întâmplător al acesteia, devenind acelaşi Eveniment doar că privit din punct de vedere al Creaţiei ne apare ca Eveniment Unic şi Întâmplător, iar din punct de vedere al Cunoaşterii ne apare ca Eveniment Primordial.

Tot ceea ce a transmis Cunoaşterii ca atributivitate a sa funcţională, Creaţia, constă în Semantic, care este veşmântul ***Evenimentului Unic şi Întâmplător,*** ce prin intermediul Cunoaşterii îşi va pierde latura sa de funcţie atributivă a Creaţiei devenind astfel Oglinda Semantică a Infinitului şi prin Asemanticul izvorât din aceasta: Evenimentul Primordial ce va determina Lipsa şi Periodicul.

Astfel Evenimentul Primordial devine Unic dar şi Întâmplător, numai şi numai prin Creaţie, iar Primordial, numai şi numai prin Cunoaştere.

Într-un cuvânt diferenţa dintre funcţiile disjunctive şi cele atributive constă în faptul că, cele disjunctive se adresează direct fiecărui Cuvânt-Matrice în parte, pe când, cele cu funcţii atributive doar următorului Cuvânt-Matrice, primind şi el la rândul lui anumite caracteristici atributive de la premergătorul Cuvânt-Matrice.

Astfel *funcţiile disjunctive* sunt determinate de Unic şi Întâmplător.

Referitor la Întâmplătorul în calitatea sa de Cuvânt-Matrice putem reliefa calitatea sa de Întâmplare Pură la fel cum aceasta disjunge la nivelul Factorilor Creatori care sunt imaginea Cuvintelor-Matrice reliefate în „EUL”Factorului Primordial.

Astfel, faptul că aceşti Factori Creatori sunt Întâmplători este cât se poate de real, deoarece Creaţia nu a fost începută ca desfăşurare în lumile Cunoaşterii decât odată cu Factorul Primordial şi Factorii Întâmplători.

La fel sunt şi Unici, deoarece imaginea fiecărui Cuvânt-Matrice oglindită în „EUL” Factorului Primordial este Unică.

Odată ce Factorii Creatori sunt atât Unici cât şi Întâmplători în adevăratul sens al Cuvântului-Matrice, cum poate fi acel Cuvânt o imagine virtuală reflectată în Oglinda Cunoaşterii şi nu o imagine reală?

Creaţia prin caracteristicile sale nu poate să fie decât Unică, iar tot ceea ce este Unic devine prin caracteristicile Unicităţii sale şi Întâmplător.

Toate acestea transced Factorilor Creatori ca fiind caracteristica de bază a lor, datorată funcţiilor disjunctive.

Aceasta înseamnă că Întâmplarea şi cu Unicul sunt unicele două Cuvinte-Matrice a căror imagine reflectată de „EUL" Factorului Creator devine o imagine care se potriveşte ca o mănuşă cu realitatea sau cu ce anume sunt cele două Cuvinte-Matrici, care disjung.

Acestea penetrează funcţiile atributive, şi dau în cele din urmă caracteristicile lor Factorilor Creatori ce vor săvârşi Creaţia tocmai datorită caracterului primit de la funcţiile disjunctive acela de a fi Unic şi Întâmplători.

Dar celelalte Cuvinte-Matrici?

Pot oare acestea să-şi reliefeze caracterele lor asupra Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii?

Da, dar nu mai pot fi incluse în cadrul funcţiilor atributive şi nici al celor disjunctive, formate din cele două Cuvinte-Matrici şi anume: Unicitatea şi Întâmplarea care prin caracterul lor specific se vor răsfrânge asupra Creaţiei dându-i caracterului acesteia specificacitatea de Unicitate şi de Întâmplător.

Ce s-ar fi întâmplat oare dacă alături de funcţiile atributive ale celor cinci Cuvinte-Matrici nu ar fi intervenit şi funcţiile disjunctive ale celorlalte două?

Oare mai putea fi Cunoaşterea în calitatea sa de oglindă la fel ca acum?

Ar mai fi putut crea imaginile infinităţii de Cuvinte-Matrici, unde imaginea fiecăruia în parte reprezintă un Factor Creator şi Unic Întâmplător?

Cu siguranţă că nu.

Fără funcţiile disjunctive ale celor două Cuvinte-Matrici cheie, nici funcţiile atributive nu ar fi avut nici un rost, şi mai mult decât atât nu ar fi fost determinate sub nici o formă, fiindcă o Creaţie continuă şi fără Destin precedat de Predestinare prin Creaţia Terminată odată cu Începutul său Sfârşit, ar fi fost echivalentul „Continuumului Infinit" reflectat în Creaţie ceea ce nu ar fi dus sub nici o formă la dezvoltarea imagisticii de oglindire datorate funcţiilor atributive ci ar fi rămas în faza „amorfă" de etern Început-Neterminat şi Sfârşit, Creat!

În acest caz ce anume determină funcţiile disjunctive?

Răspunsul constă în funcţiile conjunctive care se bazează pe Prima Analogie a Totului despre care am mai scris de atâtea ori într-o altă lucrare de-a mea.

Aceste *funcţii conjunctive* sunt funcţiile care se răsfrâng asupra tuturor Cuvintelor-Matrici de la toate Cuvintele-Matrici prin faptul că fiecare astfel de Cuvânt-Matrice, trebuie să se regăsească în celălalt, sub o formă sau alta.

Funcţiile conjunctive au la bază, după cum am mai spus, Prima Analogie a Totului, pe care o citez din *Starea de Concepţiune în Coaxiologia Fenomenologică* ca fiind:

ANALOGIA TOTULUI: Se defineşte prin faptul că orice Element Primordial se află întotdeauna localizat ÎN Infinit şi niciodată ÎN exteriorul său, fiindcă dacă atribuim Infinitului Primordial Noţiunea de TOT, şi numai din acest punct de vedere, niciodată un Element Primordial nu va putea fi în afara Totului prin care şi acesta se identifică în cele din urmă.

Astfel apare Prima Analogie sau Analogia Totului.

Astfel fiecare Element Primordial va trebui să se regăsească sau să se afle în Toate celelalte Elemente Primordiale, chiar dacă sunt Atipologii între acestea , reflectarea se va face printr-un Element Primordial Comun care va avea dubla calitate de Tipologie faţă de cele două Elemente Atipologice între ele.

Doar Elementele Tipologice între ele se pot regăsi unele în altele. Închei citatul.

*A*ceastă Analogie este responsabilă de determinarea celor trei funcţii de bază ale Limbajului Pur Universal, respectiv a funcţiei conjunctive, definită prin starea conjunctivă creată între Cuvintele-Matrici ale limbajului Pur Universal, caracterizată prin faptul că aceste

Cuvinte-Matrici converg către un Tot al lor prin Prima Analogie, astfel regăsindu-se în toate celelalte, prin enunţul: Totul este în Toate şi Toate sunt în Tot.

Astfel funcţiile disjunctive se vor reliefa asupra tuturor Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal, chiar şi asupra acelora care sunt posesoarele unor funcţii disjunctive sau atributive.

Astfel funcţiile conjunctive sunt funcţii, determinate de Prima Analogie sau Analogia Totului, care sunt valabile pentru toate Cuvintele-Matrici chiar dacă acestea la rândul lor sunt posesoarele altei funcţii, cum am mai spus adineaori.

Totul se menţine prin această funcţie care este cauza tuturor celorlalte.

Noi fiinţele umane putem determina doar aceste trei tipuri de funcţii, dar cu siguranţă numărul lor este de ordinul infinitului, doar că alte asemenea funcţii vor putea fi nominalizate doar atunci când fiinţa umană va gândi cu un alt Coeficient Logic decât 2.

Astfel Cuvintele-Matrici ce pot fi determinate ca având funcţii diferite de funcţiile conjunctive, care converg datorită Totului, sunt, cele atribuite funcţiilor atributive şi anume: *Sfârşitul, Începutul, Originea, Creaţia* şi *Cunoaşterea*, pentru funcţiile disjunctive mai avem *Unicul şi Întâmplarea*, iar restul de o infinitate de Cuvinte-Matrici aparţin funcţiilor Conjunctive cum am mai stabilit.

Acest fapt implică un alt enunţ, şi anume: Cele şapte Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal care alcătuiesc lumea Omului sunt : Unicul, Întâmplarea, Sfârşitul, Începutul, Originea, Creaţia şi Cunoaşterea, care aparţin funcţiilor disjunctive, primele două şi funcţiilor atributive următoarele cinci.

Nu putem atribui cele şapte Cuvinte-Matrici ca fiind principalele Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal, întrucât acestea devin principale doar pentru lumea Omului, respectiv pentru Matricea Noastră care este Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii, la fel cum pentru această Matrice sunt şi cele trei categorii de funcţii care o determină din punct de vedere caracterologic.

Într-o asemenea ordine unde se mai află Dumnezeu în calitatea de Cuvânt-Matrice al limbajului Pur Universal privit prin prisma Formelor de Expresie Matricească, adică diferit de intervenţia Cunoaşterii?

O astfel de întrebare ne duce cu gândul la Origini, la o reprezentare structuralistă a Totului,fiindcă accepţiunea de Dumnezeu este aceea de Demiurg, deci de Creator în sufletul fiinţei umane.

Mai poate fi Dumnezeu un Creator din perspectiva Formelor de Expresie Matriceale?

Am stabilit până acum unde şi care este rolul şi locul Creaţiei, care are caracteristicile datorate funcţiilor atributive ale Originii iar Creaţia la rândul ei prin funcţiile sale atributive dă caracteristicile Cunoaşterii, pentru a se reîntregi funcţia lor conjunctivă care este o funcţie prezentă la toate Cuvintele-Matrici ale Limbajului Pur Universal.

Astfel Creaţia are două funcţii şi anume atributivă şi conjunctivă faţă de Unic sau Întâmplare care au şi ele tot două funcţii dar disjunctive şi conjunctive.

Acest fapt ne duce la raţionamentul că Dumnezeu ar putea fi un complex din trei funcţii şi anume Conjunctive, Disjunctive şi Atributive?

De ce?

Datorită faptului că este Unic şi Întâmplător (Funcţii disjunctive), Creator (Funcţii atributive) iar toate acestea sunt incluse funcţiilor conjunctive care determină convergenţa Cuvintelor-Matrici în Totul care cuprinde Nesfârşitul şi astfel se perpetuează „Continuumul Infinit”.

Un astfel de Dumnezeu al Originii şi Creaţiei acesteia cât şi al tuturor celorlalte este un Dumnezeu al Omului, al Elementului-Comun sau Cuvântului-Comun al Omului care include în accepţiunea sa toate acestea prin Tipologia sa coroborată cu Tipologia Cunoaşterii, care

este o Tipologie de sorginte atributivă şi conjunctivă, dar care este determinată de către tipologia disjunctivă.

De ce folosesc funcţiile Cuvintelor-Matrice în acest exemplu ca fiind Tipologii?

Pentru faptul că aceste funcţii sunt Tipologice între ele, având anumite complementarităţi, similarităţi sau pur şi simplu determinanţi comuni cum ar fi cei ai Unicului şi Întâmplării care disjung în Sfârşitul ce devine atributiv Începutului.

Acest raţionament ne trimite la funcţia conjunctivă, care este o funcţie de convergenţă valabilă pentru toate Cuvintele-Matrici ceea ce înseamnă că toate aceste Cuvinte sunt Tipologice între ele?

NU, în nici un caz, chair dacă funcţia conjunctivă dă această caracteristică de Tipologie Cuvintelor-Matrici acestea nu pot fi în totalitatea lor Tipologice între ele, în pofida faptului că funcţia conjunctivă este o funcţie general valabilă pentru toate Cuvintele-Matrici.

Cauza constă în faptul că fiecare Cuvânt-Matrice alături de funcţia general valabilă pentru toate care este funcţia conjunctivă mai este atribuit şi altor funcţii ca în exemplul de mai sus, unde fiecare Cuvânt-Matrice din cele şapte aparţinea pe lângă funcţia conjunctivă şi funcţiilor disjunctive sau atributive, ceea ce nu îi mai dădea caracterul Tipologic în totalitate decât parţial prin funcţia conjunctivă datorate Primei Analogii sau Analogiei Totului.

Aceste funcţii diferite le dau Cuvintelor-Matrici, caracterele lor Atipologice între ele, respectiv, cele care posedă funcţia disjunctivă vor deveni Atipologice faţă de cele care posedă funcţia atributivă chiar dacă între ele sunt Tipologice din punct de vedere al funcţiei conjunctive.

Cine este de fapt Dumnezeu am mai spus-o în Starea de Concepţiune în Coaxiologie Fenomenologică, şi anume că Dumnezeu este tocmai Starea de Concepţiune, iar dacă noi vedem în Dumnezeu un Creator şi un Unic Întâmplător se datorează tocmai Unicităţii Creaţiei ca şi Cuvânt-Matrice care se reflectă astfel prin Factorii Creatori şi Unic Întâmplători aflaţi în dezvoltarea matriceală a Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii.

Acest fapt ne determină pe noi oamenii să atribuim acestor Factori Creatori şi Unic Întâmplători, Creaţia.

De ce Creaţia este reflectată şi atribuită acestor Factori Creatori, unde fiecare reprezintă o imagine a unui Cuvânt-Matrice reflectată în Oglinda „EULUI” Factorului Primordial?

Creaţia îi este atribuită şi Factorului Primordial aproape în aceeaşi măsură ca şi Factorilor Creatori şi Unic Întâmplători, doar că Factorul Primordial nu face altceva decât să reflecte prin „EUL” Său, imaginea Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal, pe când aceste imagini de un număr infinit care devin Factori Creatori şi Unic Întâmplători şi care în mod uimitor sunt şi numerele ce definesc Numerologia, sunt imagini Creatoare ce dezvoltă în cadrul Matrici Noastre, care este Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii, propriile lor lumi şi Universe cu sau fără dimensionalitate, cu sau fără viaţă, dar care au fiecare în parte propriile lor structuri şi amprente ale acestora.

De ce toate acestea?

De ce nu este atribuită Creaţia altor asemenea forme sau structuralizări diferite de cele ale Factorilor Creatori şi mai cu seamă cum pot aceştia Crea fiecare în parte când ei sunt o infinitate iar Cuvântul-Matrice al Creaţiei nu este decât unul singur.

În acest aspect se află poate cea mai frumoasă dezvoltare din cadrul filosofiei mele, şi la care ţin în mod personal, unde converg mai multe elemente pe care le-am prezentat până acum.

În primul rând Factorii Creatori sunt o infinitate iar Creaţia este una singură, şi normal ar fi ca acesta să se afle la un singur Factor Creator care reflectă Limbajul Pur Universal din cadrul „EULUI” Factorului Primordial şi nu la o infinitate.

Acest fapt se datorează unui concurs care a dus în cele din urmă la Tipologizarea anumitor Cuvinte-Matrici cu funcţii diferite şi anume cele două Cuvinte-Matrici ale funcţiilor disjunctive şi celelalte cinci ale funcţiilor conjunctive.

Unicul apare la fel ca şi Întâmplarea în acelaşi sistem disjunctiv-atributiv alături de Creaţie, doar că, Creaţia este atributivă, iar Unicul şi Întâmplarea disjunctive, dar tocmai prin această funcţie devin Unice pentru ele ca Sine al lor, unicitatea care le-o dă la rândul lor şi celorlalte Cuvinte -Matrici cu care acestea realizează Tipologia celor şapte, alături de Unicitatea disjunctă, mai apare şi Întâmplarea la fel de unică şi de disjunctă în acelaşi timp.

De ce sunt acestea disjuncte am explicat în paginile de dinainte.

În această ordine de idei cele şapte Cuvinte -Matrici devin reprezentate în cadrul „EULUI" Factorului Primordial ca fiind Unice şi Întâmplătoare tocmai datorită disjuncţiilor care se reflectă în acest „EU" al Factorului Primordial alături de Cuvintele-Matrice atributive ce alcătuiesc caracteristicile principale ale lumilor Cunoaşterii, care sunt datorate funcţiilor conjunctive generale, disjunctive şi atributive, funcţii întregite de cele şapte Cuvinte -Matrici de bază pentru aria Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii şi anume, disjunctivele, Unic şi Întâmplător şi atributivele, Sfârşit, Început, Origine, Creaţie şi Cunoaştere.

II.4.3.CAPITOLUL III
INFINIT ŞI „CONTINUUM INFINIT"

Fiecare Factor Creator şi Unic Întâmplător, datorită funcţiilor disjunctive care se răsfrâng asupra Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii va deveni Unic şi Întâmplător, dar totodată datorită celor şapte Cuvinte -Matrice devenite Tipologice în acest ciorchine care defineşte în cele din urmă Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii, va determina ca toate cele şapte să se afle în caracteristicile de bază ale fiecărui Factor Creator şi Unic Întâmplător în parte, caracteristici care pentru aceştia vor deveni, UNIC CREATOR şi ÎNTÂMPLĂTOR, enunţ în care se vede caracterul disjunct al Unicului şi atributiv al Creaţiei reflectată prin intermediul celor şapte Cuvinte-Matrici în fiecare astfel de Factor Creator şi Unic Întâmplător.

Mai mult decât atât chiar dacă noi nu folosim această denumire tot timpul, trebuie neapărat reliefat faptul că fiecare Factor Creator are prin Unicitatea sa Întâmplătoare şi toate celelalte caracteristici ale celor şapte Cuvinte-Matrici care definesc Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii, şi anume este *Unic, Întâmplător, ce are un Sfârşit dar şi un Început, în Origine şi Creaţie pentru a Cunoaşte!*

Aceasta este adevărata denumire a Factorilor Creatori şi Unic Întâmplători.

Principiul al patrulea al Stării de Concepţiune, menţionează că:*"Întâmplarea Întâmplătoare sau Întâmplătorul este Creaţia,atribuită numai Factorilor Creatori. Astfel Numerologia este Creaţie."*

Astfel funcţiile disjunctive se caracterizează mai ales prin faptul că se regăsesc în toate Cuvintele-Matrici cu caracteristici funcţionale atributive, faţă de Cuvintele-Matrici atributive a căror caracteristici atributive nu se regăsesc decât la următorul Cuvânt-Matrice ce transcende caracteristicile atributive ale anteriorului Cuvânt-Matrice în propriile sale caracteristici, care la rândul lor vor determina noi şi noi caracteristici atributive.

Cu toate acestea, funcţiile disjunctive şi atributive pot fi atribuite Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii prin care şi noi fiinţele umane le determinăm, şi doar prin acest Cuvânt-Matrice putem structuraliza conjunctural toate cele şapte Cuvinte-Matrici, respectiv două care aparţin funcţiilor disjunctive şi cinci funcţiilor atributive, faţă de funcţiile conjunctive de convergenţă, conform Analogiei Totului, unde fiecare Cuvânt-Matrice din infinitatea de astfel de Cuvinte-Matrici deţine această funcţie conjunctivă.

O altă problematică asupra celor şapte Cuvinte-Matrici care sunt adiacente Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii prin funcţionalitatea lor ar mai fi problematica Infintului, respectiv a Oglinzii Semantice a Infinitului care aparţine ca o caracteristică a Cunoaşterii fiind o funcţie atributivă a Creaţiei, prin Factorul Semantic.

Infinitul, după cum stabilisem în Principiile Stării de Concepţiune are o anumită funcţionalitate reliefat la Cunoaştere, datorată tocmai Oglinzii Semantice a Infinitului şi o cu totul altă funcţionalitate reliefată la infinitatea de Cuvinte-Matrici unde funcţia sa de bază este funcţia conjunctivă, pe baza căreia Totul se va regăsi în Nesfârşitul care-l înconjoară, şi care va defini mereu un nou Tot din spatele Totului.

Această stratagemă de aşezare a Infinitului într-o matcă motoare, ce include în sorgintea sa un paradox al Totului-Nesfârşit, unde Totul este eternul Neterminat iar Nesfârşitul eternul Terminat reuneşte de fapt principala caracteristică a „Continuumului Infinit” şi anume funcţia sa Asimptotică, funcţie care stă la baza acestuia.

Astfel Infinitul pe baza funcţiei sale principale şi anume aceea de a fi conjunctiv faţă de toată infinitatea de Cuvinte-Matrici, se poate regăsi în acestea.

Trebuie făcută neapărat precizarea că Infinitul, luat în calitate de Cuvânt-Matrice nu este nici pe departe „Continuumul Infinit” care nu mai este un Cuvânt-Matrice din cadrul Limbajului Pur Universal, ci un cumul al celor patru caracteristici de bază: Funcţia Asimptotică, Reperul Negaţiei, Structuralizarea şi Nedefinirea, caracteristici a căror cumul întruneşte „Continuumul Infinit” care se află la baza Limbajului Pur Universal.

Astfel Limbajul Pur Universal se va dezvolta mereu în cadrul acestui „Continuum Infinit” care nu este un Fenomen fiindcă în interiorul lui nu se produc niciodată Evenimente care să poată determina un anume Fenomen în sine.

”Continuumul Infinit” este mai presus decât un Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal şi implicit şi decât Cuvântul-Matrice Infinit al acestui Limbaj Pur Universal, fiindcă „Continuumul Infinit” este responsabil de toate caracteristicile Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal, determinându-le atât parametrii cât şi funcţionalitatea acestora bazată pe anumite funcţii procesuale despre care am scris până acum, respectiv, Disjunctivă şi Atributivă, etc.

Numărul acestor funcţii procesuale este infinit de mare, doar că noi fiinţele umane nu putem discerne pe baza Coeficientului Logic 2 decât două astfel de funcţii pe care să le raportăm funcţiei Conjunctive, general valabilă pentru întreaga infinitate de Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal.

De ce funcţii procesuale, termen care până în prezent nu l-am folosit? Deoarece sunt responsabile cu procesarea noilor Cuvinte-Matrici pe care le determină (în cazul funcţiilor atributive) sau se implică în acelaşi timp în procesarea mai multor Cuvinte-Matrici dându-le astfel propria lor caracteristică, cum este în cazul funcţiilor disjunctive.

Astfel Infinitul definit ca şi Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal este cu totul alt infinit faţă de „Continuumul Infinit” care nu este un Cuvânt-Matrice ci o conglomeraţie sau o sumă de caracteristici, respectiv cele patru despre care am tot amintit: Funcţia Asimptotică, Reperul Negaţiei, Structuralizarea şi Nedefinirea.

Dacă acestea nu sunt Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal, ce anume pot fi, şi ce anume le determină?

O parte din acest subiect l-am epuizat în Starea de Concepţiune în Coaxiologia Fenomenologică, unde logica fenomenului respectiv nu era altceva decât un simplu instrument al Cunoaşterii şi nu al oricărei Cunoaşteri, respectiv al Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii, ci al Cunoaşterii de la nivelul iluzoriu al Coeficienţilor Logici, din care Coeficientul Logic 2 îi este atribuit şi fiinţei umane.

Acest fapt demonstrează că de fapt atunci când vorbim despre Coaxiologia Fenomenologică, vorbim despre o cu totul şi cu totul altă Fenomenologie decât aceea de până

acum în care logica juca un rol esenţial, fiind un fel de Conştiinţă pură, delimitată în totalitate de fiinţa umană.

În realitate în Coaxiologia Fenomenologică, Conştiinţa Pură constă în Expresia Limbajului Pur Universal, fără să aibă o legătură cu logica, iar Fenomenul este o succesiune de Evenimente care se întrepătrund în cadrul unui Fenomen ce va deveni un nou Eveniment la rândul lui, neavând nici o legătură cu logica în vreun fel sau altul.

Am acceptat terminologia de Coaxiologie Fenomenologică, care s-ar traduce prin Coaxiologie Fenomen şi Logică doar pentru faptul că prin intermediul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii pe care l-am atribuit ca fiind Matricea Noastră, noi oamenii gândim şi raţionăm chiar dacă prin intermediul Iluziei Vieţii.

La baza Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii se află principala sa caracteristică ce transcende datorită funcţiei atributive a Cuvântului-Matrice al Creaţiei şi anume Semanticul, respectiv Oglinda Semantică a Infinitului, care determină primul Eveniment şi implicit cu acesta primul Fenomen, fapt care duce ca datorită lui să putem noi oamenii în prezent discerne indiferent dacă acest discernământ este eclipsat de către Iluzia Vieţii.

Totul este un vis pentru om inclusiv propria lui viaţă, doar că şi acest vis se datorează Fenomenului iniţial datorat Evenimentului Primordial, şi care constă pentru Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii, Oglinda Semantică a Infinitului.

Înainte de acest Fenomen, Fenomenologia nu numai că nu-şi mai are locul, dar aceasta nu mai are nici o rezonanţă raţională dacă dispare cu totul Fenomenul, iar logica se află doar în calitate de simplu instrument, lăsând locul Coaxiologiei să continue acest periplu.

Aşa şi este doar că noi discernem toate acestea tot prin intermediul Cunoaşterii, respectiv al Primului Eveniment-Fenomen ce survine pe baza funcţiei atributive a Creaţiei, ca fiind Semanticul care prin Lipsa sa din Asemantic va determina Periodicul, un fel de reflectare a „Continuumului Infinit" în Oglinda Semantică a Cunoaşterii.

Am spus un fel de reflectare întrucât orice imagine în Oglindă, fie ea chiar şi Oglinda Cunoaşterii, nu este o imagine reală, chiar şi pentru noi oamenii, ci o imagine virtuală.

Astfel Oglinda Semantică a Infinitului este un „Continuum Infinit" virtual.

De aici „Încolo" doar la nivel de Cuvânt-Matriceal al Cunoaşterii, intervine Coaxiologia Fenomenologică, respectiv Coaxiologia bazată în aplicaţiile sale pe Eveniment-Fenomen sau succesiuni evenimenţiale.

În Starea de Concepţiune în Coaxiologia Fenomenologică am subliniat cu preponderenţă caracterul Fenomenologic al Stării de Concepţiune, respectiv în raport cu Cunoaşterea, dar fără să omit a reliefa întregul arsenal al Stării de Concepţiune şi raportul acestuia faţă de Cuvântul-matrice al Cunoaşterii, prin Analogiile care se desfăşurau antrenând-o pe aceasta.

Astfel Starea de Concepţiune a fost reflectată în Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii şi implicit s-au făcut referiri la succesiunile evenimenţiale care structuralizează Fenomenul ce va deveni Eveniment, fără ca logica să aibă vreun cuvânt major de spus în toate acestea decât în calitatea sa de simplu instrument ajutător.

Astfel Fenomenologia viitorului va consta în Coaxiologie şi în reliefarea acesteia la Coaxiologie în contextul depăşirii frontierei Cunoaşterii, respectiv a Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii.

Am făcut acest mic tur referitor la Fenomenologie, întrucât avem nevoie să definim cauza diferenţierilor de aspect a Infinitelor, respectiv a Cuvântului-Matrice Infinit şi a „Continuumului Infinit" cât şi pentru a stabili ce anume este „Continuumul Infinit" dacă prin esenţa sa nu este un Fenomen, întrucât Fenomenul nu poate fi decât determinat de un anumit Eveniment, iar „Continuumul Infinit" nu poate fi determinat sub nici o formă de un anumit Eveniment întrucât Evenimentul Primordial se desfăşoară numai şi numai în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii.

Este o Stare de Fapt „Continuumul Infinit"?

Pentru a fi o Stare de Fapt, trebuie să devină produsul unui Fapt care este mai mult decât un Evenimen-Fenomen în sine.

Acest lucru ne demonstrează că „Continuumul Infinit" nu este sub nici o formă o Stare de Fapt asemănătoare Instinctului sau Adevărului Absolut din cadrul Matricei Noastre respectiv, Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii.

Atunci ce anume este „Continuumul Infinit"?

Până acum ştim că este un cumul de caracteristici, dar şi aceste caracteristici sunt date de către noi oamenii prin intermediul Coeficientului Logic 2, iar dacă nu am întruni acest Coeficient Logic 2 ci am poseda un altul şi aceste caracteristici structuralizate astfel s-ar schimba?

Cu siguranţă că da!

Atunci ce a determinat aceste caracteristici, am mai spus, când m-am referit la Tot şi Nesfârşit, dar aceste caracteristici nu au un Eveniment al lor Primordial de când au fost determinate de Totul-Nesfârşit?

NU!Acest lucru îl susţin fiindcă Totul-Nesfârşit NU are un început al său şi nici un sfârşit.

Începutul şi Sfârşitul au sens doar în calitatea de Cuvinte-Matriceale ale Limbajului Pur Universal, unde îşi transcend atributivităţile datorate funcţiilor lor atributive, Originii, care la rândul lor le va transcede Creaţiei şi aceasta Cunoaşterii.

Astfel la nivel de caracteristici a „Continuumului Infinit" nu putem vorbi despre un Sfârşit sau un Început şi nici despre vreo altă alternativă care ar putea genera vreun Eveniment-Fenomen.

Nici în cadrul Evenimentului Primordial al Cunoaşterii nu putem vorbi despre un Început anume al său sau despre vreun Sfârşit, dar tot ce putem să afirmăm este că la acesta se pune părtaş un Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal care este Infinitul şi NU „Continuumul Infinit".

Infinitul va interveni pe baza funcţiei conjunctive datorate Analogiei Totului în acest incident al Evenimentului Primordial, datorat Semanticului şi Oglinzii Semantice a Infinitului, care nu este altceva decât reliefarea conjunctivă a Cuvântului-Matrice a Infinitului conform Analogiei Totului în Cuvântul Matrice al Cunoaşterii, determinând astfel Oglinda Semantică a Infinitului şi odată cu aceasta prima Lipsă prin Asemantic şi bineînţeles Evenimentul-Fenomen-Primordial.

Mai mult decât atât, faptul că Semanticul se datorează funcţiei atributive a Creaţiei, înseamnă că, Cuvântul Matrice Infinit a devenit convergent prin funcţia sa conjunctivă cu funcţia atributivă a Creaţiei pentru a se reuni sub cupola Oglinzii Semantice a Infinitului, determinând astfel Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii.

Această conjunctură nu poate fi pusă şi la nivelul „Continuumului Infinit" care este anterioară Limbajului Pur Universal, chiar dacă la acest nivel nu putem folosi decât la modul cât se poate de figurativ noţiunile de tipul anteriorului şi posteriorului ele se cer introduse pentru a reliefa prin propriul nostru limbaj omenesc, faptul că „Continuumul Infinit" este un cumul de caracteristici (cele patru caracteristici), care se desfăşoară, chiar şi în mintea noastră între Tot şi Nesfârşit având la „Origine", iarăşi devenit cuvânt figurativ al limbajului nostru fiindcă nici Originea nu poate fi pusă în discuţie, ea fiind Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal.

Deci având la „Origine" Paradoxul Tot-Neterminat, Nesfârşit-Terminat.

Acest Paradox devine esenţa care stă la baza „Continuumului Infinit" determinând, Funcţia Asimptotică, Reperul Negaţiei, Structuralizarea şi Nedefinirea.

Ce anume reprezintă aceste Cuvinte-Matrici Funcţie, Asimptotic, Reper, Negaţie, Structuralizare şi Nedefinire luat ca atare şi nu în calitatea de caracteristici ale „Continuumului Infinit”?

Să fie acestea „primele” Cuvinte-Matrici din cadrul Limbajului Pur Universal?

În primul rând nu putem vorbi niciodată nici de primele precum nici de ultimele Cuvinte-Matrici din cadrul acestui Limbaj Pur Universal întrucât a fost structuralizat doar o singură dată, nefiind Creat, Creaţia fiind un Cuvânt-Matrice ca toate celelalte.

Odată ce nu pot fi primele Cuvinte-Matrici înseamnă că şi cele inserate adineaori de mine sunt la fel ca toate celelalte Cuvinte-Matrici, doar că Simbolul lor diferă faţă de altele devenind sinonim cu cel al caracteristicilor de bază ale „Continuumului Infinit”.

Acest fapt denotă că, caracteristicile de bază ale „Continuumului Infinit” nu au nici o legătură cu Simbolul Cuvintelor-Matrice, precum nici Cuvântul-Matrice Simbol de exemplu nu are nici o legătură cu Simbolul tuturor Cuvintelor-Matrice fiindcă acesta nu le-a precedat în vreun fel sau altul cedându-le acestora calitatea de Simbol, ci a apărut odată cu toate Cuvintele-Matrice şi mai mult decât atât, chiar dacă Simbolul este o calitate a acestora, Cuvântul-Matrice Simbol nu este câtuşi de puţin diferit faţă de toate celelalte Cuvinte-Matrice.

Acest fapt ne poate duce la un raţionament curios şi anume, toate celelalte Cuvinte-Matrice pot avea aceeaşi asemănare pe care o au şi Cuvintele-Matrice invocate de mine adineaori cu anumite caracteristici de bază ale „Continuumului Infinit” sau cu calitatea comună a Simbolului pe care o are fiecare Cuvânt-Matrice.

Faptul respectiv ne determină să înţelegem că noi fiinţele umane atribuim cele patru caracteristici de bază „Continuumului Infinit” tocmai datorită capacităţii noastre reduse de raţionament, iar dacă am avea o capacitate mai mare , aceste caracteristici de bază ale „Continuumului Infinit” nu ar mai fi doar (patru) 4, ci mult mai multe, iar dacă am raţionaliza infinit, atunci numărul caracteristicilor de bază ale „Continuumului Infinit” ar fi infinit, prin urmare fiecare Cuvânt-Matrice ar fi similar cu o caracteristică de bază a „Continuumului Infinit”.

Acest lucru fiind valabil şi pentru calitatea comună a Cuvintelor-Matrici pe care în Starea de Concepţiune în Coaxiologia Fenomenologică le-am denumit Elemente primordiale, întrucât au şi această calitate dar doar din anumite puncte de vedere faţă de Simbol care este universal, adică din toate punctele de vedere posibile dar mai ales imposibile.

Astfel alături de Simbol pentru un raţionament mult mai evoluat decât cel al fiinţei umane ar mai fi şi alte calităţi ale Cuvintelor-Matrici ale limbajului Pur Universal, iar în cazul în care raţionamentul ar fi Infinit, atunci numărul acestor calităţi aflate alături de Simbol ar fi infinite, ceea ce ne duce la următorul enunţ, şi anume:

Numărul caracteristicilor de bază ale „Continuumului Infinit” este Infinit, dacă raţionamentul pe baza căruia acestea sunt determinate, este Infinit, astfel şi numai astfel, numărul caracteristicilor de bază care au un Înţeles din punct de vedere al Cunoaşterii sunt Echivalente, Similare, dar şi Atribuite, Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal, unde fiecare astfel de Cuvânt se regăseşte în caracteristicile de bază ale „Continuumului Infinit” şi fiecare Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal, primeşte alături de calitatea de Simbol al Cuvântului-Matrice Simbol şi calităţile tuturor celorlalte Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal care se regăsesc în fiecare alt Cuvânt-Matrice în formă de calitate .

Unica calitate de Simbol o primesc Cuvintele-Matrice
doar prin intermediul fiinţei umane care se află în incapacitatea de a mai discerne şi o altă calitate universală ale acestor Cuvinte-Matrici.

Spun calitate universală, întrucât Omul, alături de calitatea de Simbol o mai poate determina şi pe aceea de Înţeles, dar calitatea de Înţeles nu poate fi determinată ca o calitate universală de către Om, fiindcă acesta nu poate opera cu Cuvântul-Matrice Înţeles decât prin

intermediul Cunoaşterii, iar calitatea atribuită doar prin intermediul Cunoaşterii, care în cazul în care Cunoaşterea ar fi îndepărtată, ar fi dată la o parte, nu poate fi numită o calitate universală.

Omul nu este capabil să discearnă fără ajutorul Cunoaşterii calitatea de Înţeles.

La fiinţa umană, orice Înţeles se bazează pe Cunoaştere, ceea ce din punct de vedere al Limbajului Pur Universal nu este astfel, întrucât Cuvântul-Matrice Înţeles, este un Cuvânt de sine stătător la fel ca şi Cunoaşterea.

Mai mult decât atât noi nici măcar nu putem concepe Cunoaşterea la rândul ei fără Înţeles.

Acest amalgam face parte din Iluzia Vieţii, dar trebuie să ştim că fiecare astfel de Cuvânt-Matrice în parte este de sine stătător.

De ce nu putem distinge Cunoaşterea fără Înţeles şi invers?

De ce Simbolul poate fi definit ca o calitate universală a Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal de către Om?

Voi începe mai înainte de toate prin a răspunde la cea de-a doua întrebare pe care mi-am pus-o şi anume faptul că oricât ar părea de ciudat Simbolul în sine este unicul Cuvânt-Matrice care poate fi Cunoscut într-o anumită măsură de către Om, şi nu pentru că acesta ar fi o calitate mai principală sau mai importantă decât alta, ci pentru faptul că fiinţa umană chiar dacă trăieşte visul datorat Iluziei Vieţii alături de acest vis, aceasta răspunde la anumiţi Factori externi care devin subliminali, respectiv subconştienţi, şi se răsfrâng asupra acesteia sub formă de Simboluri, unde fiecare astfel de factor extern, de mediu, sau intern, dinlăuntrul fiinţei umane devine un Simbol.

La fel şi Cunoaşterea din acest punct de vedere devine un Simbol alături de toate celelalte Simboluri.

Abia în momentul când Simbolul în cauză devine Cunoscut, acesta se transformă în idee, viziune, gând, sau orice altceva ce poate îmbrăca haina Cunoaşterii, devenind astfel din Simbol, un element al Iluziei Vieţii.

De aceea Omul are o existenţă a sa structuralizată pe două planuri sau cum scriam în *Starea de Concepţiune în Coaxiologia Fenomenologică,* Omul trăieşte două vieţi sau pe două planuri diferite.

Aprofundând mai mult această problematică ajungem să vedem că Omul trăieşte o viaţă a Simbolurilor şi o Viaţă în care aceste Simboluri sunt denaturate de către Cunoaştere, devenind lumea sa.

Cu toate acestea şi o lume şi alta din cele două lumi paralele în care trăieşte Omul, sunt lumi total opuse Omului, fiind Lumea Morţii (cea în care se află în prezent) şi Lumea Vieţii (aceea pe care crede că o trăieşte), dar se vede reflectat în Oglinda Morţii (lumea pe care o cunoaşte) întrucât întrega sa viaţă Omul nu face altceva decât să se raporteze la Moarte, privindu-se în Oglinda Morţii.

Dacă nu s-ar privi în această Oglindă a Morţii, nu ar mai trăi, întrucât Viaţă fără Moarte nu poate exista precum Moarte fără Viaţă, fiindcă nu ar avea la ce anume să se raporteze una la alta.

Odată ce Omul este conştient că se află în timpul Vieţii sale, înseamnă că se raportează mereu la Moarte, privindu-se în Oglinda Morţii şi nicidecum a Vieţii, fiindcă dacă s-ar privi în Oglinda Vieţii, Omul nu s-ar raporta la Moarte ci la Viaţă considerând că trăieşte Moartea!

Atâta timp cât avem conştiinţa că trăim conştient în Viaţă înseamnă că ne reflectăm mereu în Oglinda Morţii, care devine lumea noastră a mediului înconjurător, de fapt Cunoaşterea noastră, fiindcă noi Cunoaştem prin Oglindă.

Prin excelenţă Oglinda este Cunoaştere.

Astfel tot ceea ce vedem că ne înconjoară, şi tot ceea ce realizăm că ştim, nu este altceva decât Lumea Morţii, iar tot ceea ce nu realizăm că ştim dar devine Cunoscut odată ce le proiectăm în această Oglindă a Cunoaşterii care este Lumea Morţii, respectiv Viaţa noastră paralelă, subliminală, care ne parvine prin Simboluri, prin care Cuvintele-Matrici ale Limbajului Pur Universal interacţionează cu noi, nu este altceva decât Lumea Vieţii.

Prin urmare Omul trăieşte propria sa Viaţă în Moarte!

Astfel Omul chiar dacă există pe două planuri unul subliminal al Vieţii, determinat prin Simboluri ale Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal şi unul „real" (iluzoriu), datorat reflectării planului subliminal, respectiv a unei părţi din acesta în Oglinda Cunoaşterii, dar cum Omul se raportează la Moarte, subconştient, dar tot timpul pentru a-şi Cunoaşte Viaţa, în aceasta se priveşte în Oglinda Cunoaşterii care pentru Om devine Moartea la care acesta se raportează şi prin urmare subconştientul acestuia odată privit în Oglinda pe care doreşte să o vadă că-l conştientizează, aceasta în loc să-i conştientizeze lumea lui subliminală, Simbolică reală, îi conştientizează exact imaginea opusă Lumii sale Simbolice Subliminale, respectiv imaginea la care acest Subliminal Simbolic, care este Viaţa se reflectă şi anume inversul său, care este Moartea.

De aceea fiecare Om atunci când va privi într-o Oglindă un şurub cu pasul pe dreapta acesta va avea imaginea inversată având pasul pe stânga.

Atunci înseamnă că după Moarte odată ce nu ne vom mai raporta la aceasta, ci la Viaţă, vom trăi de fapt adevărata Viaţă? Da! Dar, doar în măsura în care Oglinda Cunoaşterii ne va lăsa să vedem Lumea Vieţii, care atunci va deveni pentru noi Lumea Morţii fiindcă în cazul în care vom avea conştientizarea Vieţii şi „acolo" va trebui să ne raportăm mereu la Moarte fiindcă fără această raportare Viaţa nu ar mai avea nici un Înţeles.

Pentru a avea acel Înţeles va trebui să ne privim în Oglinda Cunoaşterii, cea responsabilă faţă de fiinţa umană cu Înţelesul.

Astfel Oglinda în care ne vom privi „acolo" va fi de fapt ceea ce nu vedeam în această Lumea a Morţii, dar ne aparţinea nouă, fără să realizăm „dincolo" că de fapt ceea ce vedem „acolo" nu ne aparţine, "acolo" întrucât ceea ce credem că ne aparţine acolo ne aparţinea „aici" iar ceea ce ne aparţine „acolo" vedem şi credem că ne aparţine „aici".

Acestea sunt cele două planuri Viaţă-Moarte între care se interpune Oglinda Cunoaşterii.

Cum această Oglindă este responsabilă de Înţeles, este cât se poate de clar de ce nu putem vedea Cunoaşterea decât ca pe un Înţeles.

Scriam deunăzi în cărţile mele despre Reîncarnare, respectiv despre faptul că nu Sinele (Sufletul) în sine este cel care se reîncarnează ci Amprenta Karmică pe care acesta o lasă la rândul lui.

Aşa şi este, de aceea fiecare Sine care reprezintă de fapt un Element Primordial în parte are o anumită încărcătură Karmică de-a lungul „Vieţilor" în anumite ipostaze, prin intermediul anumitor Tipologii unde au intervenit un număr de Elemente Comune.

Sinele fiinţei umane, poate trece de la un Element Comun la altul sau poate rămâne tot la acel Element Comun mai multe „Vieţi" precum poate trece de la un Element-Primordial la altul faţă de care are anumite Tipologii, sau poate trece prin intermediul unui Element Comun în cadrul unui alt Element Primordial (cum este cazul Omului), faţă de care este Atipologic (vezi: „Starea de Concepţiune în Coaxiologia Fenomenologică" şi „Moarte, Neant, Aneant, Viaţă şi Bilderberg Group").

Toate acestea nu pot spune că de fapt Sinele, care şi el este un Element Primordial la rândul său, iar orice Element Primordial este un Cuvânt-Matricde al Limbajului Pur Universal, se Reîncarnează, decât impropriu, întrucât poate să se reflecte „Viaţa de după Moarte", poate să se reflecte la alte şi alte nivele ale Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii, precum poate să se reflecte prin intermediul unui alt Element Comun sau nu, în alte Cuvinte-Matrice sau Elemente Primordiale, ceea ce înseamnă că NU Sinele este cel care se

Reîncarnează de fapt, ci Amprenta Karmică care transcende odată cu acesta „acolo” unde se va „reîncarna”.

Amprenta Karmică este de fapt esenţa acestui Sine, care-l deosebeşte de ceea ce este el de fapt, respectiv o reflectare a unui Element Primordial sau al unui Cuvânt -Matrice în cadrul altui Element-Primordial sau Cuvânt-Matrice din punct de vedere al Limbajului Pur Universal, şi prin urmare calitatea de Sine al acestei reflectări ne este dată tocmai de către Amprenta Karmică.

Astfel orice fiinţă umană este o reflectare a unui Cuvânt-Matrice din infinitatea de Cuvinte-Matrice al Limbajului Pur Universal, iar Sinele Omului este istoria reflectării acestui Cuvânt-Matrice într-un anumit Element Primordial (Cuvânt-Matrice), sau în anumite structuri ale acestui Cuvânt-Matrice, prin intermediul unui Element Comun (Cuvânt Matrice Comun) sau fără intermediul acestuia când Cuvântul-Matrice care se reflectă într-un alt Cuvânt-Matrice, este Tipologic faţă de acesta.

Toate acestea tind să ne dezvăluie faptul că fiecare fiinţă, lucru sau orice altceva oricât de neînsemnat ar părea la prima vedere, este la fel de mare şi de luminos ca, cel mai măreţ lucru pe care noi îl putem concepe în această lume iluzorie, dacă nu chiar mult mai măreţ.

Totul depinde de modul cum un anumit Cuvânt-Matrice se reflectă în cadrul altuia, de faptul dacă între acestea se stabilesc Tipologii sau Atipologii, dacă intervin sau nu Cuvinte-Matrici Comune sau Elemente Comune, sau Elemente Primordiale comune care sunt Elemente Primordiale la fel cum pot fi şi cele care determină reflectarea Sinelui fiinţelor umane în Elementul Primordial al Cunoaşterii, dar le-am denumit astfel într-o altă carte a mea, şi nu Cuvinte-Matrici fiindcă doream mai mult să pun accentul pe structuralismul acestui nou mod de studiu care este Coaxiologia.

Mergând pe baza Principiilor Stării de Concepţiune şi mai ales pe Principiul Primei Analogii, înseamnă că fiecare Cuvânt-Matrice (Element Primordial) trebuie să se regăsească într-un alt Cuvânt-Matrice, ceea ce înseamnă că fiecare Cuvânt-Matrice în parte va avea o infinitate de reflectări, odată ce se reflectă în infinitatea de Cuvinte-Matrici.

Considerând fiecare astfel de reflectare un Sine care are o Amprentă Karmică, înseamnă că fiecare Cuvânt-Matrice are o infinitate de Sine-uri, în infinitatea de Cuvinte-Matrici unde se reflectă, având fiecare Sine în parte propria sa Amprentă Karmică.

Astfel fiecare Om, plantă, animal, lucru, obiect, etc., are propriul său Cuvânt-Matrice care se reflectă în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii care şi el la rândul său are propriile sale reflectări atât în Cuvântul-Matrice al fiecărui Om în parte cât şi al celorlalte Cuvinte-Matrice aparţinând plantelor, animalelor, lucrurilor, obiectelor, unde fiecare în parte la rândul lui are propriul său Cuvânt-Matrice, iar de aici porneşte diversitatea din toate punctele de vedere până şi în lumea noastră a Cunoaşterii.

Faptul pentru care sunt mai multe fiinţe umane sau animale de aceeaşi rasă sau plante sau alte şi alte astfel de reprezentări, am mai spus că toate acestea se datorează unui Element Comun al fiecărei rase în parte, Element Comun care apare doar în momentul când sunt Atipologii între Cuvintele-Matrici ale acestora şi Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii, Element-Comun care devine Tipologic faţă de ambele Cuvinte-Matrici ce sunt Atipologice între ele stabilindu-se astfel premisele funcţionării Principiului Primei Analogii sau al Analogiei Totului.

După cum am văzut modul în care se reflectă în vocabularul nostru anumite Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal, nu se datorează faptului că unele dintre acestea ar avea o importanţă mai mică sau mai mare din punct de vedere Simbolic faţă de Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii, ci pentru că relaţiile modului în care se reflectă aceste Cuvinte-Matrici în cadrul Cunoaşterii sunt diferite de la caz la caz.

Părearea mea este că, Cuvintele-Matrici care sunt Tipologice fără intermediul unui alt Cuvânt-Matrice intermediar ce devine astfel Element Comun, sunt cele care prin natura lor sunt unice în cadrul cunoaşterii fiinţei umane.

Acestea pot fi anumite forme de relief? Nu. De ce?

Fiindcă nici acestea nu sunt unice decât din punct de vedere al formelor lor. Atunci ce anume sunt unice?

Formele sunt unice oare?

Sunt unice doar în măsura în care nu sunt asimilate toate la un loc ca fiind Forme. În acel moment nu sunt unice.

Ce anume este unic?

Dacă stăm cu adevărat să reflectăm la această întrebare ce pare la prima vedere de-a dreptul copilărească, ajungem să vedem că nimic din ceea ce cunoaştem nu este Unic.

Planeta noastră Terra, este unică, nemaifiind nici o altă astfel de planetă în întreg Universul.

Într-adevăr din acest punct de vedere este unică, dar oare câte miliarde de planete nu mai sunt în Univers?

La fel ca şi Formele, dacă luăm noţiunea de planete şi o asociem Terrei vedem că nici aceasta nu este unică cum nici un Om nu este unic dacă luăm noţiunea de fiinţe umane şi o asociem fiecărui Om.

Acest aspect ne duce cu gândul că nimic din tot ceea ce Cunoaştem sau ceea ce ne înconjoară, nu este *Unic*?

Ce anume este Unicul?

Prin definiţie ar trebui să fie un element care să nu se regăsească şi în cadrul altui element sau al altor elemente, lucru care fiinţei umane îi este imposibil de reprodus, fiindcă dacă stăm să ne gândim Cunoaşterea se bazează întocmai pe aceste asocieri.

Unicul se află şi în calitate de Cuvânt-Matrice unde fără intermediul Cunoaşterii poate deţine o anumită ordine de calităţi din infinitatea de calităţi pe care le deţin Cuvintele-Matrici.

Această ordine a calităţilor unui Cuvânt-Matrice să stea la baza reflectării unora în altele conform Analogiei Totului, sau nici Ordinea nu există ca atare decât din punct de vedere al Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii?

După cum am amintit la începutul acestei cărţi, Semiotica nu ne poate demonstra prin semne şi raporturile dintre acestea, - semne,care sunt apanajul Cunoaşterii Omului deci al Iluziei Vieţii - care sunt interdependenţele care se stabilesc între Cuvintele-Matrici.

Aceste interdependenţe care sunt asociative, distributive şi conjuncturale, se pot demonstra de către Om, dar nu prin intermediul Cunoaşterii sale datorate Iluziei Vieţii, ci prin intermediul Sinelui sau Dumnezeului său, care este Iubirea.

Astfel va trebui să înlocuim semnul dat de Iluzia Vieţii din visul Cunoaşterii cu elementul dat de Sinele Omului,sau Dumnezeul său, care este Iubirea şi prin care un anumit Cuvânt-Matrice se regăseşte în Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii pentru a defini Omul.

Aceste interdependenţe asociative, distributive şi conjuncturale stau şi la baza definiţiei Cuvântului-Matrice Iubire în raport cu toate celelalte Cuvinte-Matrici.

Raporturile dintre aceste interdependenţe poartă denumirea de Coaxiologie Asemiotică.

Astfel dacă vrei să defineşti Iubirea din punct de vedere al interdependenţelor sale cu celelalte Cuvinte-Matrici care sunt valabile pentru fiecare în parte, va trebui să defineşti structura Coaxiologiei Asemiotice deci ramurile sale.

Omul numai prin intermediul Sinelui său, poate defini mai aproape de adevăr raporturile care stau la baza Cuvintelor-Matrici, fiindcă chiar dacă ne aflăm în lumile

Cunoaşterii noi Cunoaştem doar imaginea Sinelui nostru care este Iubirea reflectată în aceasta, fără să Cunoaştem Cunoaşterea.

În concluzie pentru a şti relaţiile de interdependenţă care se stabilesc între Cuvintele-Matrici din cadrul Limbajului Pur Universal,va trebui mai înainte de toate să ne aplecăm asupra Sinelui care este şi Dumnezeul nostru cu nume de Iubire şi doar acesta ne va putea dezvălui raporturile de interdependenţă dintre Cuvintele-Matrici care sunt de altfel şi raporturile sale de interdependenţă.

Din punct de vedere al definiţiei prin Coaxiologia Asemiotică înţelegem starea raporturilor dintre două sau mai multe elemente (NU semne! ca în Cunoaştere) care pot fi asociative, distributive şi conjuncturale .

Vedem că la baza Coaxiologiei Asemiotice stau tocmai termenii pe care i-am vehiculat adineaori, termeni care se regăsesc în Cunoaştere sub forme combinative (al Totului, al Limbajului Pur Universal) şi sugestive, (al Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale) ce au caracteristici specifice în funcţie de formele combinative şi sugestive care se succed.

Prin urmare ramurile Coaxiologiei Asemiotice Fenomenologice vor fi:

1)Ramura Combinativ Asociativă,
2)Ramura Combinativ Distributivă,
3)Ramura Combinativ Conjuncturală,
4)Ramura Sugestiv Asociativă,
5)Ramura Sugestiv Distributivă,
6)Ramura Sugestiv Conjuncturală.

II.4.4.CAPITOLUL IV
RAMURA COMBINATIV ASOCIATIVĂ, RAMURA COMBINATIV DISTRIBUTIVĂ, RAMURA COMBINATIV CONJUNCTURALĂ

Abia după ce vom defini aceste Ramuri vom putea defini în sfârşit ce este Cunoaşterea, Ordinea, Unicul, atât pentru Om (Iubirea, Voinţa, Cunoaşterea, respectiv conştiinţa acestuia) cât şi pentru Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii, care sunt interdependenţele dintre Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii şi al Cuvintelor-Matrice din cadrul Limbajului Pur Universal, interdependenţe pe baza cărora se stabilesc modurile în care Cuvintele-Matrici se reflectă unele în altele conform Analogiei Totului.

Rog a nu se face greşeala de a se confunda Ramurile Coaxiologiei Asemiotice cu cele trei ramuri ale Semioticii , respectiv, Pragmatica (relaţia semn-om), Semantica (relaţia semn-semnificant) şi Sintactica (relaţia semn-semn), întrucât aceste trei ramuri nu au nici o legătură de principiu cu acestea decât în măsura în care pot fi atribuite Semanticului din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii, sau atributului Semantic al Creaţiei, unde acestea pot fi cu adevărat ajutătoare într-un anumit procentaj.

Toate acestea se datorează faptului că ele se definesc numai prin intermediul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii şi nu al Formelor de Expresie Matriceale unde Cunoaşterea nu mai are nici o relevanţă.

Astfel relaţia Om-semn, (pragmatica) sau semn-semnificant (semantica) sau semn-semn (sintactica) dispare fiind înlocuită de relaţiile şi caracteristicile ramurilor Coaxiologiei Asemiotice Fenomenologice, unde semnele sunt înlocuite de caracteristici, Cuvinte-Matrici, Expresii, ”Continuum Infinit”, Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, etc. Toate acestea nu pot fi semne!

Chiar şi în cadrul Cunoaşterii, respectiv al părţii Coaxiologice care o implică pe aceasta, despre Pragmatică nici nu poate fi vorba întrucât aceasta este arbitrară, datorită Iluziei Vieţii pe care o trăieşte Omul de la naştere până la moarte.

A afirma cu tărie că Omul cunoaşte semnul şi că are o anumită relaţie cu acesta este ca şi cum ai susţine faptul că visul vieţii este realitate şi că Omul cunoaşte Adevărul Absolut, întrucât dacă asociezi Omului realitatea aceasta aparţine doar Adevărului Absolut unicul care o poate disocia de Iluzie. Din start, Pragmatica, cade ca ramură a Coaxiologiei Asemiotice Fenomenologice. Semantica se ştie foarte bine ce poate reprezenta prin Infinitul Oglinzii Semantice despre care am mai scris.

Cu toate că până acum erau denumite „ramuri" ale Semioticii, eu consider că ramurile Semioticii sunt mult mai vaste şi trebuie să cuprindă un areal mult mai vast, întrucât cel desemnat până acum de Pragmatică, Semantică şi Sintactică este cu mult depăşit de Coaxiologie, fiindcă Coaxiologia defineşte noi şi noi ramuri structurale ale Semioticii în consens cu dezvoltarea filosofică a acestui domeniu, devenind ramurile Asemioticii deoarece, cele trei ramuri ale Semioticii clasice sunt datorate relaţiei Omului cu Cunoaşterea prin intermediul Coeficientului Logic 2, ce determină raporturile, de genul, Om-semn, semn-semnificant şi semn-semn.

În cadrul Coaxiologiei Asemiotice, *Semantica* devine un simplu atribut al Creaţiei la fel ca şi Asemanticul şi Periodicul definite prin Lipsă.

A fi un atribut al unui Cuvânt-Matrice nu înseamnă că este o ramură a Coaxiologiei Asemiotice Fenomenologice.

Pragmatica este un simplu mod de a raporta Omul la natura propriei sale fiinţe, care reprezintă relaţia semn-om şi anume: Restrictivitatea, Competiţionalitatea, Socialitatea, Esenţialitatea, Demiurgitatea, Neantizarea dar şi Aneantizarea, după cum am scris în *Moarte, Neant, Aneant, Viaţă şi Bilderberg Group.*

Astfel că Pragmatica nu poate fi o ramură universală a Semioticii Coaxiologice, la fel cum sunt cele şase enumerate de mine.

Chiar şi din punct de vedere al Cunoaşterii şi al Coaxiologiei Asemiotice cu privire la Cunoaştere, Sintactica nu-şi are locul fiindcă semnul este în funcţie de Coeficientul Logic prin care acesta devine raţionalizat, şi astfel şi *Sintactica* este la fel ca şi *Logica* un simplu instrument al Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii care acţionează asupra acestui vis care se numeşte Iluzia Vieţii.

Cuvântul-Matrice alături de Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale,"Continuumul Infinit" şi Fenomenul Asemiotic sunt cele care ***înlocuiesc*** ***semnul*** din cadrul Semioticii clasice, întrucât semnele în acel context sunt doar nişte simple atribute ale raportării Omului la Cunoaştere şi implicit a raportării semnificaţiei elementelor Cunoaşterii între ele ca şi în Semiotica clasică sau a raportării acestor elemente fără a implica semnificaţia ca şi în cazul Sintacticii clasice.

Toate acestea sunt depăşite, întrucât nu semnele sunt cele care alcătuiesc lumea privită generalizat ca un Tot, şi nici semnificaţiile lor, privite prin intermediul Omului sau al Cunoaşterii ci Limbajul Pur Universal, Conştiinţa Pură Universală, "Continuumul Infinit" şi Fenomenul Asemiotic, cel responsabil de Coaxiologia Asemiotică Fenomenologică.

Toate acestea sunt independente de Cunoaştere care nu este altceva decât un Cuvânt-Matrice din infinitatea de astfel de Cuvinte al Limbajului Pur Universal.

Prin accepţiune generalizată,numai prin intermediul Cunoaşterii, am putea atribui Cuvintele-Matrici semnelor, la fel şi caracteristicile acestora, precum şi Expresiile acestora, inclusiv Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale dar niciodată „Continuumul Infinit" cu Fenomenul Asemiotic fiindcă nici unul şi nici celălalt nu au o semnificaţie stabilă decât atunci când sunt raportate la „ceva"stabil, primind o anumită

semnificaţie în funcţie de raportor,dar chiar şi instabilitatea poate fi o semnificaţie din punct de vedere al Cunoaşterii şi numai prin intermediul acesteia, dar dacă facem abstracţie de Cunoaştere, mai putem vorbi de SEMNIFICAŢIE? NU! Mai putem vorbi de semn? NU! Mai putem vorbi de OM? NU!

Această nouă calitate diferită de Cunoaştere, face ca semnul să nu mai poată fi explicat fiindcă el devine un simplu instrument al Iluziei Vieţii pe care o posedăm în această viaţă.

Semnul este, doar atâta timp cât este Cunoaşterea, fără aceasta dispare la fel cum a venit.

Prin semn Cunoaşterea poate deveni un Înţeles, dar acest Înţeles este parte al visului vieţii noastre, iar Înţelesul este în funcţie de Coeficientul Logic 2, astfel că la un Coeficient Logic diferit va fi un Înţeles diferit, deci un semn diferit.

Prin urmare acelaşi semn chiar şi în Cunoaştere devine diferit sau poate să nu fie deloc. Totul depinde de modul de abordare. Odată ce poate să nu fie deloc, înseamnă că el nici măcar nu este decât un simplu instrument al Visului Iluziei Vieţii noastre. Astfel cele trei ramuri ale Semioticii clasice, Pragmatica, Semantica şi Sintactica, se prăbuşesc, fiind necesare noi abordări.

Mai mult decât atât, în susţinerea acestei problematici intervine şi multitudinea semnificanţilor unde acelaşi Cuvânt-Matrice defineşte Infinitul la fel ca şi „Continuumul Infinit” dar ambele sunt de fapt infinite, total diferite, nu numai ca semnificaţie, dar şi în calitate de caracteristici de bază sau caracteristici structurale pe care le dezvoltă fiecare în parte, ceea ce iarăşi ne denotă că nici măcar Cunoaşterea nu acceptă această împărţire a Semioticii.

De aceea i-am şi schimbat numele în Asemiotică, deoarece Semiotica prin accepţiunea pe care o defineşte reprezintă raporturile dintre semne, iar cum acestea lipsesc cu desăvârşire la nivelele unde lipseşte şi Cunoaşterea sau chiar nu lipseşte, dar este privită prin alte Coeficiente Logice, Semiotica nu mai poate fi validă, fiind înlocuită cu Asemiotica care reprezintă raporturile dintre înlocuitorii semnelor.

Între Cuvintele-Matrici ale Limbajului Pur Universal pot exista similitudini, care să ducă până la a avea acelaşi Înţeles şi Simbol cu alte Simboluri şi Înţelesuri, (vezi Infinit-”Continuum Infinit”) cu al altor reprezentări, dar care au totuşi dezvoltări structurale şi caracteristici diferite.

A vorbi din punct de vedere Sintactic de relaţia semn -semn sau Semantic de relaţia semn-semnificant fiindcă de relaţia Om-semn cred că nu mai are rost să amintim, la nivel de Limbaj Pur Universal, este a nesocoti întru totul „Continuumul Infinit”, Fenomenul Asimptotic, Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale care este Unică pentru fiecare Cuvânt-Matrice din Limbajul Pur Universal în parte, ceea ce-i conferă acelaşi caracter Infinit tocmai prin Unicitatea sa la fiecare Cuvânt-Matrice în parte, iar având acest caracter Unic dar Infinit nu putem să-i acordăm un anumit semn întrucât devine o Infinitate de astfel de semne prin raportarea sa la Cuvintele-Matrici ale Limbajului Pur Universal, raportare care le defineşte Continuu şi Infinit pe acestea.

Astfel, Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale nu i se poate da un semn fiindcă este Unică şi totodată infinită, iar orice semn cu privire la Expresia unică a Conştiinţei Universale ar consta tocmai în anularea lui,fiindcă ar definind-o ca fiind Infinită,dar ea este Unică, iar atunci când ar definind-o ca fiind Unică ea este Infinită.

Acesta este doar unul dintre multiplele aspecte care intervin în această nouă abordare a Coaxiologiei Asemiotice Fenomenologice.

1) Ramura Combinativ Asociativă

Prin definiţie, Ramura în sine reprezintă un sistem care delimitează o structură.

Acest sistem structural primeşte capacitatea Combinativă datorită diversităţii de Cuvinte-Matrici conform Analogiei Totului.

Este o Formă ce defineşte prin excelenţă Reperul Negaţiei şi Nedefinirea putând fi denumită simplificat şi Negaţie, întrucât calitatea sa Combinativă este negată pe baza Reperului Negaţiei a „Continuumului Infinit" de către partea sa Asociativă care reprezintă întocmai inversul Combinativului fiindcă odată realizată Asociativul va interveni invers faţă de Combinativ realizând şi asociativitatea grupurilor combinative, o regrupare a acelor grupuri pe alte principii faţă de cele ale combinativităţii.

Disocierea principiilor în cauză se situează tocmai pe palierul Reperului Negaţiei unde Combinativul devine Reperul în anulare al Asociativului iar Asociativul al Combinativului.

Tocmai faptul că Asociativul este asemănător cu Combinativul dar ambele bazate pe principii diferite duce la acest deznodământ prin Reperul Negaţiei, devenind ambele, două Repere în anulare.

2) Ramura Combinativ Distributivă

Aceeaşi diversitate ale Cuvintelor-Matrici, care se răsfrânge asupra Reperului Negaţiei, ca fiind cea de-a doua caracteristică de bază a „Continuumului Infinit", diversitate care pentru a determina Reperul prin Negaţie devine distributivă formelor sale asociative anterioare, ceea ce impulsionează desfăşurarea asimptotică a Cuvintelor-Matrici în realizarea unei Ordini a Unicului, pentru anumite Cuvinte-Matrici printre care şi Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii şi implicit cu acesta al celor şapte Cuvinte-Matrice al funcţiilor atributive (cinci) şi al celor disjunctive (două) fapt ce le dă un caracter general valabil pentru toate cele şapte Cuvinte-Matrici şi anume caracterul premonitoriu care se concretizează prin admiterea Cuvântului-Matrice Ordine ca fiind posesor al *funcţiei premonitorie*, funcţie care se răsfrânge asupra grupului celor şapte Cuvinte-Matriceale, dar nu numai asupra acestora, ci din punct de vedere al Cunoaşterii, Ordinea se răsfrânge asupra întregului Limbaj Pur Universal fiind astfel prin *funcţia sa premonitorie* similară funcţiei conjunctive caracterizată prin convergenţa datorată Analogiei Totului a Limbajului Pur Universal.

Cu toate acestea Ordinea este şi va rămâne un Cuvânt-Matrice ca toate celelalte Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal fără ca vreunul dintre ele să fie mai puţin important decât altul prin funcţiile pe care le determină Simbolurile lor.

Tocmai aici se observă partea frumoasă a Coaxiologiei şi anume că alături de Simbolurile Cuvintelor-Matrice ce determină funcţiile mai sunt o infinitate de astfel de opuşi, neo-opuşi, sau asemănători Simbolurilor Cuvintelor-Matrice fiindcă am mai spus că la fel cum Cuvântul-Matrice Simbol se găseşte în caracteristicile tuturor Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal tot astfel toate celelalte Cuvinte-Matrici se regăsesc ca fiind caracteristici la toate celelalte Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal.

Întâmplarea face, ca prin intermediul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii, Omul să nu poată înţelege şi asocia Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal, decât aceste două caracteristici de bază şi anume Simbolul şi Înţelesul asociat acestuia.

Dacă nu am gândi prin intermediul Cunoaşterii, ar dispărea cu certitudine, Înţelesul de lângă Simbol, fiind înlocuit cu alte şi alte Cuvinte-Matrici, decât acel al Înţelesului.

Înţelesul este unul dintre atributele supreme ale Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii care devine la rândul său Cuvânt-Matrice tocmai datorită funcţiei atributive a Cunoaşterii ce va determina „noul" Cuvânt-Matrice, precum Cuvântul-Matrice al Creaţiei a determinat prin

atributele sale, Semantic, Asemantic, Periodic şi implicit, Lipsa acestora, Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii.

Cu toate acestea Înţelesul ca şi Cuvânt-Matrice nu face parte din grupul celor şapte Cuvinte-Matrici deoarece atunci când nu mai este un atribut al Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii, Înţelesul nu mai reprezintă un anumit Simbol, cu ajutorul căruia Cunoaşterea defineşte Cuvintele-Matrice ale Limbajului Pur Universal, ci Simbolul este înlocuit cu alte şi alte structuralizări ale Înţelesului, care îl determină ca fiind opus Cunoaşterii şi mai ales Simbolului care pentru Cunoaştere reprezintă tocmai Înţelesul său.

Simbolul în schimb în calitate de Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal primeşte calitatea de a deveni dezgolit de Înţeles cel de-al doilea atribut al Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii care devine astfel cel de-al doilea Cuvânt-Matrice alături de Înţeles determinat de aceasta.

Prin aceasta se observă că, Cuvântul-Matrice al Cunoaşterii determină prin Simbol şi Înţeles două alte Cuvinte-Matrici faţă de celelalte patru din grupul celor cu funcţii atributive care determină doar câte un Cuvânt-Matrice.

Acest lucru nu înseamnă că asupra Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii intervine o nouă funcţie, ci totul se datorează în primul rând modului prin care Înţelesul care provine din funcţia atributivă a Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii, îşi pierde orice tangenţă cu aceasta, devenind opus, întrucât se schimbă din momentul în care „devine" Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal, şi astfel are un cu totul alt Înţeles decât Simbolul, celălalt atribut al Cunoaşterii.

Având un cu totul alt Înţeles decât Simbolul, Înţelesul în calitate de Cuvânt-Matrice devine străin sau opus total al Cunoaşterii şi astfel aceasta determină prin cel de-al doilea atribut al său, respectiv Simbolul un „nou" Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal, care va fi opus Cuvântului-Matrice Înţeles, dar de sens apropiat Cuvântului -Matrice al Cunoaşterii, şi anume de: neosens.

Prin neosens, putem înţelege un sens care nu este nici opus dar nici asemănător ci undeva la mijloc între acestea două.

De aceea Cuvântul-Matrice Simbol poate fi atribuit ca având un neosens faţă de Cunoaştere.

Această schimbare de sensuri, respectiv, sens (Cunoaşterea) sens diferit (Înţelesul), neosens (Simbolul), duce la Formele de Combinaţii distributive, care au ca origine alături de Analogia Totului ce determină funcţia conjunctivă, şi Ordinea, ce defineşte funcţia premonitorie.

În acest caz Ordinea nu trebuie luată ca o Ordine anume dată, ci este o Ordine ca un rezultat al Analogiei Totului, respectiv al *funcţiei conjunctive*, ceea ce are un cu totul alt sens decât Ordinea din cadrul dezvoltărilor matriceale ale Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii.

Diferenţa de sens constă tocmai în „Continuumul Infinit" care se află cu cele patru caracteristici ale sale la baza funcţiei conjunctive ce o determină pe cea premonitorie, caracterizată prin modul de interrelaţionare dintre Cuvintele-Matrici, interrelaţionare care se produce prin intermediul acestei *funcţii premonitorii* ce va determina Combinativă Distributivă despre care vorbim în acest moment.

Astfel Ordinea în calitatea sa de Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal are capacităţile sale atributive în *sens, nonsens şi neosens,* similare cu ale acestei Ordini, iar această Ordine la rândul său nu este altceva decât explicitarea Ordinii în calitatea sa de Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal, care se datorează celui de-al treilea atribut al Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii, atribut caracterizat pe ordonarea Simbolurilor ce au avut un Înţeles.

Astfel cele trei atribute principale ale Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii sunt: Înţelesul, Simbolul şi Ordinea.

Ordinea datorită funcţiei atributive a Cunoaşterii devine un Cuvânt-Matrice cu acelaşi sens ca şi Cunoaşterea, faţă de Simbol (neosens) şi Înţeles (nonsens).

Astfel Cuvântul-Matrice Ordine devine un Cuvânt-Matrice cu funcţii atributive, similare Cunoaşterii, doar că, alături de aceste funcţii atributive, Ordinea este şi posesoarea funcţiei premonitorii care o deosebeşte din acest punct de Cunoaştere, chiar dacă au acelaşi sens şi mai presus de toate au atributivităţi (funcţii atributive) specifice asemănătoare, fiindcă la Ordine, atributivităţile (funcţiile atributive) sunt caracterizate prin Simbol, Înţeles ca şi la Cunoaştere, din punct de vedere al Cunoaşterii, Ordinea se regăseşte în Cunoaştere şi Cunoaşterea în Ordine, doar că alături de celelalte două atributivităţi, sau funcţii atributive se mai găsesc şi aranjamentele, combinaţiile, permutările, sau alte şi alte funcţii procesuale care pot indica o anumită Ordine, dar toate acestea chiar dacă nu au un Înţeles prin Cunoaştere, ce poate să îl şi posede în anumite cazuri, vor fi definite întotdeauna printr-un simbol.

Faptul că Ordinea nu face parte din grupul celor şapte se datorează funcţiilor premonitorii ale Ordinii de care am amintit adineaori, prin combinări, aranjamente, permutări şi gama ar putea continua la infinit, funcţii care sunt total străine Cunoaşterii cât şi celorlalte Cuvinte-Matrici din grupul celor şapte, iar Ordinea în afară de Cunoaştere nu se regăseşte ca atribut care să fi transces prin Cunoaştere şi care să aparţină celorlalte şase Cuvinte-Matrici din grupul celor şapte.

Astfel Combinativă Distributivă nu se răsfrânge doar unui anumit Cuvânt-Matrice care „rupe” astfel lanţul unui grup de astfel de Cuvinte-Matrici, prin noi funcţii sau atribuţii ale sale ce devin *neosens* sau *nonsens* sau şi mai mult nu se regăsesc deloc în cadrul funcţiilor atributive ale Cuvântului-Matrice ce a determinat „noul” Cuvânt-Matrice, dar mai ales, Combinativ Distributivă se răsfrânge asupra întregului grup de Cuvinte-Matrici (grupul celor şapte) care deosebeşte dar şi defineşte grupul respectiv de alte şi alte structuralizări diferite de acesta din cadrul Limbajului Pur Universal.

3)Ramura Combinativ Conjuncturală

La această Formă Combinativă cele mai importante sunt *nivelele conjuncturale* care alături de sensurile din precedentă determină starea conjuncturală dintre două sau mai multe Cuvinte-Matrici sau dintre două sau mai multe grupuri din astfel de Cuvinte-Matrici.

Astfel *primul nivel conjunctural* este acela care se stabileşte la nivelul funcţiilor de bază ale Cuvintelor-Matrici, printre care sunt funcţiile conjunctivă, premonitorie, cât şi alte funcţii cunoscute şi necunoscute.

Acest prim nivel conjunctural se stabileşte prin intervenţia celor trei sensuri respectiv, *sensul, nonsensul şi neosensul* care iarăşi nu are legătură cu cele trei laturi ale Semioticii care se răsfrâng doar începând cu funcţia atributivă a Creaţiei şi odată cu Semanticul acestei funcţii ce determină caracteristica de bază a Cunoaşterii.

Prin urmare primul nivel conjunctural se va numi *nivelul conjunctural funcţional*, întrucât se defineşte prin intervenţia celor trei sensuri determinate ca fiind atribute ale Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii, sau prin multitudinea de sensuri, respectiv prin infinitatea de sensuri pe care noi nu o putem determina concret dar ea este, întrucât sunt toate aceste posibilităţi ale caracteristicilor infinite ale fiecărui Cuvânt-Matrice în parte al Limbajului Pur Universal.

Ce înseamnă „toate aceste posibilităţi a caracteristicilor diferite”?

Toate acestea înseamnă în primul rând că fiecare Cuvânt-Matrice, după cum am mai spus, are nu numai un Simbol al său ce-i devine astfel o caracteristică a sa, dar mai presus de toate la fel cum Cuvântul-Matrice Simbol este la rândul său prin ceea ce el reprezintă o caracteristică pentru întreaga infinitate de Cuvinte-Matrice determinată ce-i drept prin intermediul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii, tot astfel fiecare Cuvânt-Matrice devine la

rândul său prin ceea ce el defineşte o caracteristică pentru toate celelalte Cuvinte-Matrice ale limbajului Pur Universal, prin intermediul unui anumit Cuvânt-Matrice.

Astfel primul nivel conjunctural se realizează la nivelul funcţiilor de bază ale Cuvintelor-Matrice iar al doilea nivel conjunctural se realizează la nivelul funcţiilor de bază ale Cuvintelor-Matrice, *dar prin intermediul unui alt Cuvânt-Matrice care asemeni Elementului Comun, realizează transcederea definirii unui anume Cuvânt-Matrice ca fiind o caracteristică de bază a altui Cuvânt-Matrice.*

Cum am demonstrat adineaori Cuvântul-Matrice Simbol devine o caracteristică de bază a tuturor Cuvintelor-Matrici *prin intermediul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii*, ceea ce-i determină Simbolului *nivelul conjunctural al doilea* faţă de primul care stabileşte interdependenţe conjuncturale *directe* între funcţiile de bază ale Cuvintelor-Matrice, prin intermediul celor trei sensuri, respectiv, sensul, nonsensul şi neosensul.

Prin urmare faţă de primul nivel conjunctural care este definit ca un nivel funcţional, cel de-al doilea nivel conjunctural poate fi definit ca fiind un *nivel intermediar funcţional conjunctural.*

Şi în cel de-al doilea nivel intervin cele trei sensuri de bază determinate de mine acum, dar mai mult decât acestea, cum am mai spus, mai este o infinitate de sensuri care nu pot fi determinate de mintea omenească doar deduse.

Cum anume pot interveni cele trei sensuri în cazul exemplului dat cu Simbolul, este cât se poate de simplu, şi anume, fiecare Cuvânt-Matrice care primeşte această caracteristică a Simbolului prin intermediul Cunoaşterii, se află implicat în cadrul unor funcţii de bază, cum ar fi cele disjunctive, atributive, etc., funcţii care pot avea la rândul lor un anumit sens, nonsens, sau neosens faţă de caracteristica Simbolului lor, astfel încât propriul lor Simbol să fie determinat ca *sens,* cum este cazul Înţelesului sau al Ordinii, ca *neosens*, cum este cazul Creaţiei sau al Originii unde Simbolul în sine îşi are rostul doar pentru a da o semnificaţie şi nu un sens acestei semnificaţii (Originea este, dar nu se îndreaptă către, rămâne Origine, etc, sau Creaţia este dar nu are un Înţeles decât determinată prin Cunoaştere, respectiv prin „EUL” Factorului Primordial, etc.).

Iar în cel de-al treilea caz Simbolul poate fi determinat ca nonsens, cum este în cazul Necunoscutului, unde acest Cuvânt-Matrice opus Cunoaşterii nu identifică Simbolului un anumit sens, iar tocmai această neidentificare dă nonsens Simbolului, devenind astfel o caracteristică al cărei *sens* constă în *nonsens*.

După *nivelul funcţional conjunctural* şi *nivelul intermediar funcţional conjunctural* urmează *nivelul interrelaţional conjunctural*, care nu implică în mod expres funcţiile ce determină caracteristicile de bază ale Cuvintelor-Matrici, ci defineşte relaţiile interrelaţionale care se stabilesc între aceste Cuvinte-Matrici sau grupuri de Cuvinte-Matrici definite prin Expresii Comune.

Pentru prima dată la nivelul interrelaţional conjunctural apare termenul de Expresii Comune al Cuvintelor-Matrici.

Aceste Expresii Comune sunt de fapt cele formate în cadrul unor grupuri în care se stabilesc filiaţii nu numai de natură funcţională, ci şi de natură caracteriologică, definită prin caractere diferite care converg dar şi prin natura caracteriologică definită prin caracterele care diverg.

Funcţiile care se stabilesc între Cuvintele-Matrici cum sunt cele atributive sau disjunctive pot să determine anumite filiaţii caracteriologice de convergenţă sau divergenţă dar nu pot stabili şi Expresiile Comune pe care aceste filiaţii de grupuri le pot determina, Expresii Comune care pot fi definite ca fiind o Conştiinţă Pură Universală a unui anumit grup de Cuvinte-Matrici, Expresie Comună care face parte la fel ca şi Limbajul Pur Universal din Conştiinţa Pură Universală sau Expresia Limbajului Pur Universal.

Vedem că şi în cazul în care intervin anumite funcţii între Cuvintele-Matrici sau anumite caracteristici ale lor, nu numai funcţii, se pot realiza şi altfel de filiaţii între acestea pe baza Expresiei Comune care se datorează nivelului interrelaţional conjunctural definit tocmai prin cele amintite mai sus şi anume: filiaţii interrelaţionale stabilite nu numai pe baza funcţiilor de bază ci şi pe baza caracteristicilor de bază ale fiecărui Cuvânt-Matrice în parte cât şi pe baza a ceea ce se stabileşte între aceste caracteristici care este Expresia Comună, de fapt o Conştiinţă Pură Comună numai a acelor Cuvinte-Matrici care participă la filiaţia amintită.

În concluzie *Combinativă Conjuncturală* se defineşte prin cele trei nivele de bază ale sale care sunt: *nivelul funcţional conjunctural, nivelul intermediar funcţional conjunctural şi nivelul interrelaţional conjunctural.*

II.4.5.CAPITOLUL V
RAMURA SUGESTIV ASOCIATIVĂ, RAMURA SUGESTIV DISTRIBUTIVĂ, RAMURA SUGESTIV CONJUNCTURALĂ

4)Ramura Sugestiv Asociativă

Sugestivul se defineşte ca fiind o parte opusă oricărei caracteristici de bază sau funcţii ale unui Cuvânt-Matrice sau ale unui grup de astfel de Cuvinte-Matrici.

Sugestivul Matriceal se identifică ca fiind o determinantă sub formă amprentologică a Expresiiilor Comune din cadrul Limbajului Pur Universal.

Astfel Sugestivul devine o constantă a Conştiinţei Pure Universale, o latură distinctă faţă de funcţiile şi caracteristicile de bază ale Cuvintelor-Matrici de care am discutat până în prezent.

Astfel Ramura Sugestivă Asociativă, poate fi definită ca o formă asociativă la nivelul Expresiilor Comune definite de Cuvintele-Matrici care se ordonează Conştiinţei Pure a Limbajului Pur Universal.

Caracteristicile asociative ale Expresiilor Comune determină Sugestivă Asociativă.

Aceste caracteristici asociative se determină mai înainte de toate prin Sugestivul Matriceal care este o Amprentă a Expresiilor Comune, şi care poate avea mai multe grade în funcţie de modul prin care aceasta se „imprimă" folosesc acest termen la modul figurativ, în cadrul Expresiei Conştiinţei Pure Universale.

De ce trebuie să se „imprime" şi nu devine parte asociată a Întregului realizat de această Expresie, iar dacă trebuie să se „imprime" în ce anume se „imprimă"?

În primul rând nu poate deveni parte integrantă din cadrul Expresiei Conştiinţei Pure Universal a Limbajului Pur Universal, întrucât nici una dintre Expresiile Comune nu se poate identifica cu Expresia Conştiinţei Pure Universale, ci doar poate fi pusă în faza de a se regăsi sub o formă sau alta în aceasta.

Într-un alt rând, nici o astfel de Expresie Comună nu poate interveni să schimbe în vreun fel sau altul Expresia Conştiinţei Pure Universale fiindcă dacă s-ar putea realiza aşa ceva, atunci Expresia Conştiinţei Pure Universale s-ar nărui cu întregul Limbaj Pur Universal, întrucât întregul Echilibru datorat Limbajului Pur Universal constă în Expresia Conştiinţei Pure Universale iar a Conştiinţei se datorează Limbajului Pur Universal.

Lucrurile nici în acest caz nu se opresc aici ci ar mai fi şi o altă cauză prin care nu poate interveni direct alături de Expresia Conştiinţei Pure Universale, Expresia Comună, şi anume în acest mod ar dispare Analogia Totului, prin care fiecare Cuvânt-Matrice se regăseşte în celălalt întrucât în cazul schimbării sau transformării de orice natură a Expresiei Conştiinţei

Universale nici unul dintre infinitatea de Cuvinte-Matrici nu ar mai rămâne cu aceleaşi caracteristici ca şi până în acel moment, ci acestea s-ar schimba radical, ceea ce ar duce la năruirea întregului Limbaj Universal.

Astfel nimeni, niciodată nu poate atenta la Expresia Conştiinţei Pure Universale a Limbajului Pur Universal.

Toate celelalte Expresii Comune sunt surori mai mici ale Expresiei Conştiinţei Pure Universale, faţă de care aceasta este intangibilă şi inalienabilă vreunei Expresii Comune sau alteia.

Întrebarea care se pune este de ce anume se dezvoltă toate aceste structuri?

Care este de fapt sensul lor?

Sensul lor constă tocmai în faptul de a avea sens Expresia intangibilă a Conştiinţei Pure Universale.

Prin urmare oricât de mult am dori ca Sugestivul Matriceal să devină parte din Expresia Conştiinţei Pure Universale acesta nu este, ci doar se „imprimă” în calitatea sa de Amprentă a Expresiei Conştiinţei Pure Universale.

Sugestivul Matriceal în calitatea sa de Amprentă poate avea mai multe *grade* care sunt definite în funcţie de Cuvintele-Matrici, respectiv de caracteristicile de bază ale acestora, şi astfel avem, definit primul grad: *Sugestivul Matriceal Caracteriologic,* în funcţie de *funcţiile* ce definesc aceste Cuvinte-Matrici, pe urmă avem al doilea grad: *Sugestivul Matriceal Funcţional*, în funcţie de structura analogică şi al treilea grad: *Sugestivul Matriceal Analogic*.

Am spus că Sugestivul Matriceal este o Amprentă a Expresiilor Comune, şi prin urmare vom avea prin Sugestivul Matriceal Caracteriologic o Amprentă a Expresiilor Comune ce definesc o caracteriologie comună a anumitor Cuvinte-Matrici.

În cazul Sugestivului Matriceal Funcţional este vorba despre Amprenta comună a mai multor Expresii Comune care definesc funcţii la fel de comune ale Cuvintelor-Matrici care se află în discuţie, iar prin Sugestivul Matriceal Analogic, definim analogiile comune ale Cuvintelor-Matrici ce au determinat Amprenta Expresiilor Comune respective pentru a fi „imprimată” în cadrul Expresiei Conştiinţei Pure Universale.

Toate aceste grade definesc Sugestivă Asociativă.

5)Ramura Sugestiv Distributivă

Această ramură este răspunzătoare de Fenomenul Asemiotic.

Faţă de Fenomenul obişnuit despre care am vorbit până acum în cărţile mele, şi care este de fapt un Fenomen-Eveniment, fiind o sumă a unei succesiuni evenimenţiale, în cazul *Fenomenului Asemiotic* nu mai poate fi vorba de succesiuni evenimenţiale fiindcă nu putem defini un anumit moment iniţial de reflectare a „ceva” în Oglinda Semantică a Infinitului cum este de altfel în cazul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii, fiindcă din punct de vedere Asemiotic Sugestivul-Matriceal Distributiv nu constă în reflectarea Expresiilor Comune ale Cuvintelor Matriceale în Oglinda Semantică a Cunoaşterii fiindcă şi Cunoaşterea este un Cuvânt-Matriceal dintr-o infinitate care participă la întregirea Limbajului Pur Universal.

Fenomenul Asemiotic este definit de capacitatea Distributivă a Expresiei Conştiinţei Pure Universale care se poate reflecta parţial atât în Expresiile Comune ale grupurilor de Cuvinte-Matrici cât şi în fiecare Expresie a fiecărui Cuvânt-Matrice în parte.

Prin Expresia Cuvântului-Matrice se înţelege totalitatea caracteristicilor acelui Cuvânt-Matrice.

Aceste caracteristici sunt reflectate prin intermediul calităţii Sugestiv-Distributivă a Expresiei Conştiinţei Pure Universale în cadrul acesteia dând Cuvântului-Matrice respectiv nuanţarea propriei sale Expresii în cadrul Conştiinţei Pure Universale ca fiind Cuvânt al Limbajului Pur Universal.

Acest aspect al laturii Sugestiv-Distributive din cadrul Semioticii rezultă din modul de interrelaţionare dintre Cuvintele Limbajului Pur Universal şi Conştiinţa Pură Universală pe baza Expresiilor care se vehiculează în cadrul Limbajului Pur Universal pentru a departaja Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale de restul Expresiilor Comune.

Ramura Sugestiv Distributivă se împarte în două grade de comparaţie a Sugestiv-Distributivului şi anume gradul Sugestiv Distributiv Convergent şi Sugestiv Distributiv Divergent.

Aceste două grade sunt tocmai cele care determină Fenomenul Asemiotic, fiind inclusiv şi caracteristicile de bază ale Fenomenului Asemiotic, Fenomen care stă la baza Coaxiologiei Fenomenologice şi care nu este bazat pe un Eveniment iniţial ca şi restul Fenomenelor despre care am mai vorbit în cărţile mele până în prezent, întrucât nu poate fi vorba la nivel Asemiotic de un Eveniment iniţial care se produce doar prin reflectarea unui anumit Eveniment în Oglinda semantică a Infinitului care dă naştere primului Eveniment sau Evenimentului Primordial ce defineşte la rândul său Fenomenul Primordial.

Între Fenomen şi Fenomen Asemiotic este o foarte mare diferenţă întrucât Fenomenul Asemiotic nu este un Fenomen în sensul cuvântului Fenomen vehiculat până acum, nu numai pentru că este „înaintea” Fenomenului Primordial determinat printr-un moment iniţial al reflectării Evenimentului Primordial în Oglinda Infinitului, moment iniţial infinit ce-i drept dar care poate fi definit astfel faţă de Fenomenul Asemiotic care nu numai că se află înaintea Fenomenului Primordial despre care am mai amintit dar nu are nici măcar un moment iniţial sau un Eveniment oarecare care să poată fi reflectat de „ceva” în „ceva” şi astfel să nominalizeze Fenomenul Primordial.

Pe de altă parte Fenomenul Asemiotic care stă la baza Coaxiologiei Asemiotice Fenomenologice nici măcar nu este determinat de către Cuvintele-Matrici prin reflectarea acestora între ele conform Analogiei Totului ci este determinanta principală a Expresiei Conştiinţei Pure Universale pe baza căreia se definesc Cuvintele-Matrici prin raportarea la aceasta.

Deci Fenomenul Asemiotic este o rezultantă a Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale care determină prin reflectarea sa în Cuvintele-Matrici, Fenomenul Asemiotic, dar este identic şi prin reflectarea Cuvintelor-Matrici în Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Cu toate acestea elementul responsabil de Fenomenul Asemiotic nu sunt Cuvintele-Matrici, ci Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale care determină gradele sau cele două caracteristici de bază ale Fenomenului Asemiotic care se răsfrâng asupra Cuvintelor-Matrici.

În concluzie Fenomenul Asemiotic se datorează „intervenţiei” Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale asupra Expresiilor Comune sau asupra Expresiilor fiecărui Cuvânt-Matrice în parte.

Dacă nu ar fi Fenomenul Asemiotic nici Cuvintele-Matrici nu ar putea la rândul lor să se reflecte şi astfel să se raporteze la Expresia Unică a Conştiinţei Universale, iar în acest caz Fenomenul Asemiotic nu apare doar în calitate de răspuns al Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale ci în calitate de structuralizare ce defineşte modul prin care se poate realiza această raportare fiind de ordinul divergent şi convergent, astfel încât raportarea să se poată realiza astfel încât să nu se interpună sub nici o formă celor patru caracteristici de bază ale „Continuumului Infinit”.

Fără Fenomenul Asemiotic nici una dintre caracteristicile „Continuumului Infinit” nu ar putea să se răsfrângă asupra Cuvintelor-Matrici şi nici Analogia Totului care se răsfrânge asupra acestor Cuvinte-Matrici nu ar putea avea loc întrucât convergenţele şi divergenţele care stau la baza Analogiei Totului dar şi a celor patru caracteristici de bază ale „Continuumului Infinit” sunt datorate tocmai acestui Fenomen Asemiotic care întăreşte dar şi păzeşte mersul acestora asemeni unei legităţi, dar nu putem folosi termenul de legitate pentru

a-l atribui acestui Fenomen fiindcă după cum veţi vedea imediat nu putem atribui calitatea succesională evenimenţială acestui Fenomen Asemiotic şi prin aceasta să devină o legitate determinată de un anumit determinant, condiţie care se cere unei anumite legităţi, pentru a putea fi structuralizată la rândul ei, tocmai pentru că Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale nu poate fi un determinant in corpore al Fenomenului Asemiotic întrucât acesta survine ***ca o consecinţă*** a raportării Cuvintelor-Matrici şi al Expersiilor acestora la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, doar că această consecinţă este realizată datorită Expresiei Unice a Conştiinţei Universale care recunoaşte Fenomenul Asemiotic definit prin divergenţă şi convergenţă.

Consecinţa nu înseamnă câtuşi de puţin determinant, întrucât consecinţa stabileşte o serie de auspicii sub oblăduirea cărora se produce, iar determinantul, sunt tocmai aceste auspicii.

Mai mult decât atât Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale poate fi determinantul auspiciilor sub care să se producă respectiva consecinţă care încadrează respectivul Fenomen Asemiotic.

Cum anume se naşte această consecinţă determinată de Expresia Unică Conştiinţei Pure Universale?

Spune această Expresie Unică a Conştiinţei Pure Universale în conţinutul său ceva care să determine consecinţele definirii unui asemenea Fenomen Asemiotic?

Noi fiinţele umane nu vom putea afla niciodată ce anume semnifică Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale dar vom putea susţine că el este o consecinţă datorată Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale, pentru ca Expresiile Cuvintelor-Matrici să se poată reflecta şi raporta la aceasta, astfel fiind întărită Analogia Totului, care prevede ca fiecare Cuvânt-Matrice să se regăsească într-o formă sau alta în caracteristicile celorlalte Cuvinte-Matrici, caracteristici care determină Expresia fiecărui Cuvânt-Matrice în parte, Expresii care împreună se raportează la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Mai mult decât atât, această consecinţă survine şi datorită „Continuumului Infinit” care prin cele patru caracteristici de bază ale sale determină prin răsfrângerea lor asupra Expresiei Unice a Conştiinţei Universale, tocmai consecinţele premergătoare Fenomenului Asemiotic.

Să fie „Continuumul Infinit” diferit de Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale?

Care este în acest caz relaţia sau interdependenţa dintre „Continuumul Infinit” şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale?

În acest caz ne delimităm la două planuri şi anume la planul „Continuumului Infinit” care devine acel plan „in corpore”, respectiv al Cuvintelor-Matrici, al structuralităţilor acestora, plan care stă la baza întregii desfăşurări structuraliste din cadrul Cuvintelor-Matrici şi cel de-al doilea plan este delimitat la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale care se referă la partea de Conştiinţă Pură Universală şi nu de Limbaj Pur Universal.

Astfel „Continuumului Infinit” îi corespunde Limbajul Pur Universal iar expresiei Unice, Conştiinţa Pură Universală.

Tocmai această delimitare de planuri, respectiv planul „Continuumului Infinit” (Limbajul Pur Universal) şi cel al Expresiei Unice (Conştiinţa Pură Universală) sunt responsabile de determinarea consecinţelor care să definească Fenomenul Asemiotic, consecinţe care vedem că survin din două planuri oarecum diferite, dar care se finalizează la nivelul Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale ce va determina prin raportarea Expresiilor Cuvintelor-Matrici, Fenomenul Asemiotic.

Trebuie neapărat amintit modul celor două planuri care duce în sfârşit la determinarea Fenomenului Asemiotic de către unul dintre cele două planuri, respectiv al Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale, ce nu ar fi putut determina niciodată acest Fenomen fără ca la nivelul consecinţelor pentru a putea fi determinat să nu intervină şi planul „Continuumului Infinit” care de altfel alături de Fenomenul Asemiotic va avea o adevărată realizare care va consta în Ramura Sugestiv Conjuncturală a Semioticii.

Fenomenul Asemiotic este un determinant al consecinţelor stabilite între Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale şi „Continuumul Infinit”, urmând ca aceste consecinţe să fie puse în practică de către Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

În concluzie Fenomenul Asemiotic nu este o legitate în sine dar se poate defini printr-o anumită structuralizare a sa care sunt cele două grade care-l definesc.

În privinţa determinantului pentru a stabili o legitate pe care să o atribuim Fenomenului Asemiotic, am putea desemna ca fiind determinant Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, care şi este în acest caz, dar lucrurile sunt mult mai complicate decât par la prima vedere, întrucât această Expresie Unică nu determină Fenomenul Asemiotic pentru ca acesta să devină o legitate pentru Cuvintele -Matrici, şi nici măcar nu îl determină în sensul pe care îl putem noi atribui determinării, ci mai degrabă îl defineşte fiindcă dacă l-ar determina ar fi şi Primul Fenomen sau Fenomenul Primordial.

Putem considera o determinare şi prin definire?

Da, dar nu şi în acest caz întrucât definirea trebuie să fie realizată de către „ceva” pentru a sugera „altceva” sau chiar acel „ceva”.

În cazul nostru definirea ar fi realizată de către Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale pentru a realiza”ceva” sau a defini „ceva”.

Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale defineşte doar Cuvintele-Matrici sau Expresiile acestora cât şi Expresiile Comune ale acestora, în nici un caz Fenomenul Asemiotic care este un amalgam realizat din două calităţi şi anume convergenţa şi divergenţa.

Acest amalgam este definit pentru a realiza astfel definirea Analogiei Totului.

Fenomenul Asemiotic nu este o lege, fiindcă nu acest Fenomen menţine Analogia Totului de exemplu ci caractersiticile de bază ale Analogiei Totului date de interrelaţionarea cu caracteristicile infinite ale fiecărui Cuvânt-Matrice în parte, care se reflectă unele în altele.

Fenomenul Asemiotic are doar menirea de a redefini Expresia Unică Matricească faţă de Cuvintele-Matrici sau faţă de Expresiile acestora şi nicidecum expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale nu este sinonimă cu Fenomenul Asemiotic.

Astfel Fenomenul Asemiotic are două caracteristici de bază care sunt şi gradele Sugestiv Distributiv Convergent şi anume gradul care determină caracteristica convergentă a Expresiilor Comune către Expresia Conştiinţei Pure Universale prin Sugestivul-Matriceal, iar cel de-al doilea grad este cel care determină caracteristica divergentă a Expresiei Conştiinţei Pure Universale faţă de Expresiile Comune ale Sugestiv Matricealului astfel încât să se poată autodetermina Funcţia Asimptotică, Reperul Negaţiei, Structuralizarea şi Nedefinirea pentru „Continuumul Infinit” al expresiei Conştiinţei Pure Universale care o defineşte astfel văzută prin intermediul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii pe baza căruia putem raţiona noi oamenii.

Fenomenul Asemiotic se răsfrânge doar asupra Expresiilor Cuvintelor-Matrici şi nu asupra quintesenţei acestora, respectiv asupra fiecărei caracteristici în parte.

De altfel esenţa Fenomenului Asemiotic constă în Expresie.

Astfel Expresiile devin Fenomene Semiotice, pornind de la Expresiile Cuvintelor-Matrici şi până la Expresiile Comune ale acestora inclusiv Expresia Conştiinţei Pure Universale ce defineşte forma supremă a Fenomenului Asemiotic.

Prin urmare Fenomenul Asemiotic nu este o rezultantă de structuralitate a Cuvintelor-Matrici sau a Limbajului Pur Universal ci o rezultantă de Expresie a Sugestiv-Matricealului al acestui Limbaj Pur Universal, ceea ce duce la raţionamentul că la baza Fenomenului, la nivelul esenţei sale nu se află o diversitate structuralizată pe semne, ci pe însemnătatea acestora, ceea ce denotă că nu Cuvântul-matriceal în sine este cel care contează pentru desăvârşirea Fenomenului Asemiotic ci Înţelesul său, cum îl vedem noi oamenii prin intermediul Cunoaşterii, sau Expresia acestuia, care se reuneşte în Expresii Comune ale grupurilor de Cuvinte, Expresii Comune care primesc grade *Sugestiv Distributive de Convergenţă sau de Divergenţă* faţă de Expresia Conştiinţei Pure Universale care este Unică

şi nu se schimbă niciodată decât gradele prin care se reliefează Expresiile Cuvintelor-Matrici sau Expresiile Comune ale acestora faţă de Expresia Conştiinţei Pure Universale.

De ce sunt aceste grade mereu Sugestiv Distributive şi nu Sugestiv Asociative sau Conjuncturale?

Datorită faptului că Totul raportat la Expresia Conştiinţei Pure Universale ***NU*** poate fi niciodată Asociativ sau Conjunctural decât Distributiv întrucât Totul faţă de Expresia Unică a Conştiinţei Universale care defineşte Totul nu poate fi asociat cu sine şi nici în relaţii conjuncturale cu sine decât distributive faţă de sine.

Un Tot asociat cu sine ar denota o asociere nulă, sau că acel Tot nu mai este Tot.

Mai mult decât atât chiar dacă acea asociere ar fi conjuncturală tot la acelaşi rezultat s-ar ajunge.

Pe de altă parte odată ce Expresia Conştiinţei Pure universale este Unică ea nu poate fi schimbată, fiindcă atunci şi-ar pierde imediat caracterul său intangibil de Unicitate, devenind pluralitate care s-ar răsfrânge asupra Totului pe care îl determină divizându-l şi astfel transformându-l într-un Tot destructibil ce ar rezulta un alt Tot cu alte calităţi, fapt ce ar determina surparea întregului Limbaj Pur Universal odată cu transformarea tuturor infinităţii de caracteristici ale Cuvintelor -Matrici.

Mai mult decât atât Expresia Conştiinţei Universale poate avea doar caracter Distributiv faţă de Totul pe care-l defineşte şi anume prin ordonarea acestuia ca Expresie Unică a Conştiinţei Pure Universale, Expresie care lasă să se raporteze toate celelalte Expresii Comune sau Expresii ale Cuvintelor-Matrici la Expresia Conştiinţei Pure Universale.

Această raportare este cea care devine responsabilă de caracterul Distributiv faţă de toate Expresiile care se raportează la Expresia Conştiinţei Pure Universale, fiindcă prin această raportare toate celelalte expresii se definesc prin raportarea la aceasta, definire care le dă statutul de pluralitate faţă de singularitatea şi unicitatea Expresiei Conştiinţei Pure Universale, statut care determină caracterul Sugestiv Distributiv al raportării la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, raportare care se face pe baza celor două grade despre care am mai amintit şi anume Sugestiv Distributiv Convergent şi Divergent, grade care prin esenţa lor constau în raportarea la Expresia Unică şi intangibilă a Conştiinţei Pure Universale definesc Fenomenul Asemiotic.

Astfel Fenomenul Asemiotic survine prin Totul definit ca totalitate a Cuvintelor-Matrici din cadrul Limbajului Pur Universal care se raportează etern Sugestiv Distributiv Convergent, atunci când Expresiile lor converg către Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale şi Sugestiv Distributiv Divergent, atunci când aceste Expresii sunt definite de către Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale şi prin urmare se definesc ca pluralitate faţă de unicitatea Expresiei Conştiinţei Pure Universale.

Şi în cadrul gradului Sugestiv Distributiv Convergent sunt definite tot ca pluralitate doar că atunci converg către unicitatea Expresiei Conştiinţei Pure Universale pentru a se putea defini faţă de gradul Sugestiv Distributiv Divergent când sunt definite ca pluralitate.

Diferenţa dintre aceste două grade stă în definire şi anume convergenţa este înainte de definire, iar divergenţa după definire.

Bineînţeles că acel ”înainte” şi „după” sunt folosite doar cu titlu figurativ, întrucât nu putem folosi la modul propriu aceste înţelesuri, fiindcă ele nu-şi au locul şi rolul în acest context.

Dacă nu îşi au rolul şi locul cum anume putem defini diferenţa dintre cele două grade al Sugestiv Distributivului?

Explicaţia constă tocmai în cadrul Sugestivului ce defineşte prin excelenţă faţa Sugestivă, de Expresie ale Cuvintelor-Matrici sau grupurilor bazate pe funcţionalitate sau anumite caracteristici ale acestora ce determină Expresii Comune.

Acest lucru realizează gradele de Convergenţă sau Divergenţă dintre aceste Expresii şi nu la nivel cantitativ de caracteristici ale acelor Cuvinte-Matrici sau grupuri definite de către acestea.

Aceste grade de Convergenţă sau Divergenţă, aparţin Expresiilor prin raportarea lor continuă la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, raportare care poate converge sau diverge după modul cum devine Expresia Comună sau Expresia Cuvântului-Matrice respectiv, faţă de Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale. De ce?

Pentru simplul fapt că Expresiile Comune se schimbă necontenit prin raportarea Cuvintelor-Matrici între ele conform Analogiei Totului, pe când Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale nu se schimbă niciodată.

Mai mult decât atât chiar dacă caracteristicile Cuvintelor-Matrici nu se schimbă, ele fiind definite în cadrul Limbajului Pur Universal ca atare, dar Expresiile lor se schimbă mereu prin raportarea la Expresiile Comune sau la Expresiile altor Cuvinte-Matrici datorate funcţionalităţilor ce creează filiaţii între anumite grupuri de Cuvinte-Matrici ce rezultă Expresii Comune.

Toate acestea determină Fenomene Semiotice.

Astfel Fenomenul Asemiotic mai poate fi definit ca fiind fazele de convergenţă sau divergenţă a Expresiilor Comune sau ale Expresiilor Cuvintelor-Matrici datorate raportării acestora la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale care înainte de definire primeşte caracter convergent, pentru a se reflecta, ca odată reflectate acest caracter să devină divergent pentru ca cele patru caracteristici de bază ale „Continuumului Infinit” să poată fi astfel definite.

Prin urmare Fenomenul Asemiotic defineşte prin împlinirea lui tocmai caracteristicile de bază ale „Continuumului Infinit” şi anume: Funcţia Asimptotică, Reperul Negaţiei, Structuralizarea şi Nedefinirea.

Cauza acestei definiri stă tocmai în caracterul Unic şi Intangibil al Expresiei Conştiinţei Pure Universale care lasă etern să conveargă toate celelalte Expresii pentru a fi definite de către Ea prin raportarea la sine care pe urmă diverg.

Am mai spus că acel „înainte” şi „după” sunt pur figurative, întrucât acest proces se desfăşoară etern sau mai corect atemporal, fiindcă temporalitatea nu se regăseşte la acel nivel decât în calitatea sa de Cuvânt-Matrice la fel ca şi spaţialitatea sau alte şi alte posibile infinite dimensiuni pe care noi fiinţele umane nici măcar nu le putem percepe.

Chiar dacă implicăm eternitatea şi atemporalitatea în desfăşurarea acestor Fenomene Semiotice ele sunt axate pe cele două grade ale Formei Sugestiv Distributive şi anume pe convergenţă şi divergenţă.

Odată ce sunt axate pe aceste grade care se obţin numai prin schimbarea calităţii prin raportarea unei Expresii la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, această schimbare de la convergenţă la divergenţă şi invers implică o trecere de la una la alta deci un moment iniţial al trecerii de la una la alta chiar dacă această trecere se face etern?

Să intervină pentru acest moment iniţial Cuvântul-Matrice Timp, şi astfel prin calităţile sale acesta să deturneze Evenimenul Primordial de la nivelul Oglinzii Semantice a infinitului din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterei la un alt Eveniment Primordial care să fie tocmai trecerea sau schimbarea de la convergent la divergent şi invers?

NU, în nici un caz.

Această schimbare nu este o schimbare a caracteristicilor Cuvintelor-Matrici şi nici al propriilor lor Expresii, ci această schimbare este datorată modului din ce unghi se priveşte Expresia respectivă raportată la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Privită prin intermediul unei Expresii al unui Cuvânt-Matrice din infinitatea de Cuvinte-Matrici va avea o anumită însemnătate care raportată la Expresia Unică va fi convergentă sau divergentă, însemnătate care privită prin intermediul altei Expresii ale Cuvintelor -Matrici din

infinitatea de Expresii ale Cuvintelor -Matrici aceasta va avea un alt unghi de raportare la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, unghi care va fi diferit de celălalt unghi de raportare fiind convergent în cazul că celălalt era divergent sau invers.

Astfel se deduc convergenţele şi divergenţele prin raportarea la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale şi nu printr-un moment iniţial.

De ce nu există un moment iniţial odată ce toate acestea suferă schimbări, de ce un moment iniţial care să deducă fiecare schimbare în parte?

Tocmai pentru că fiecare astfel de schimbare se datorează unghiului prin care se priveşte o anumită Expresie din infinitatea de Expresii stabilite de Cuvintele-Matrici din cadrul Limbajului Pur Universal.

Aceste unghiuri prin care se privesc anumite Expresii prin intermediul altora ca pe urmă să fie raportate la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale sunt diferite.

Odată ce sunt diferite, această diferenţă constă tocmai în infinitatea lor, fiind astfel o pluralitate a infinităţii, sau un Tot în Toate conform Analogiei Totului care va avea mereu un Tot în spatele Totului prin sintagma Tot-Infinit, şi astfel diferenţa dintre infinitatea de unghiuri prin care se poate raporta o Expresie pentru a fi astfel raportată la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale este astfel nulă, fiindcă Toate sunt un Tot şi un Tot Toate, la nivel infinit!

Practic la nivel infinit, dacă privim o Expresie printr-o infinitate de unghiuri ea va fi văzută la fel prin întreaga infinitate şi diferit prin fiecare unghi în parte, astfel va converge prin Infinit şi va diverge prin viziunea asupra Expresiei a fiecărui unghi în parte.

Acest fapt nu înseamnă că se schimbă ceva anume ce ar determina un Eveniment Iniţial ce ar surclasa Evenimentul Primordial din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoaşterii despre care am mai scris de atâtea ori în cărţile mele până în prezent.

Nu are loc nici o schimbare sau transformare prin intermediul celor două grade a Ramurii Sugestiv Distributive a Semioticii care defineşte Fenomenul Asemiotic, ci schimbarea este de fapt acelaşi enunţ al Expresiei văzut din unghiuri diferite, care la nivel infinit formează un Tot Unitar, respectiv acelaşi unghi, care în cele din urmă se raportează la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale unde Expresia Cuvântului-Matrice de exemplu, vizionată prin prisma sau calitatea Totului devine convergentă faţă de Expresia Unică a Conştiinţei Universale iar în calitate de unghi al acelui Tot devine divergentă, astfel fiind determinat Fenomenul Asemiotic al fiecărui Cuvânt-Matrice în parte.

6)Ramura Sugestiv Conjuncturală

Se defineşte ca fiind o ramură a Coaxiologiei Asemiotice determinată de Fenomenul Semantic, respectiv de relaţia acestuia faţă de „Continuumul Infinit".

Astfel raporturile Fenomenului Semantic faţă de „Continuumul Infinit" pot fi structuralizate astfel: Fenomen Asemiotic-Funcţie Asimptotică, Fenomen Asemiotic-Reperul Negaţiei, Fenomen Asemiotic-Structuralizare şi Fenomen Asemiotic-Nedefinire.

Se observă că raportarea Fenomenului Asemiotic la „Continuumul Infinit" se realizează prin raportarea acestuia la caracteristicile de bază ale „Continuumului Infinit", caracteristici care prin asocierea la Fenomenul Asemiotic, respectiv la ceea ce a determinat consecinţele creării Fenomenului Asemiotic, determină Ramura Sugestiv Conjuncturală a Coaxiologiei Semiotice.

Prin raportarea Fenomenului Asemiotic la caracteristicile de bază ale „Continuumului Infinit" de fapt se raportează Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale şi „Continuumul Infinit" în Totalitatea sa la propriile sale caracteristici de bază.

De ce Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale şi „Continuumul Infinit"?

Fiindcă ambele sunt cele care determină consecinţele apariţiei eterne a Fenomenului Asemiotic.

Astfel prin Fenomenul Asemiotic Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale şi „Continuumul Infinit" se reflectă unele în altele iar prin Ramura Sugestiv Conjuncturală a Coaxiologiei Asemiotice atât Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale cât şi „Continuumul Infinit" se reflectă la caracteristicile de bază care au determinat „Continuumul Infinit" iar prin intermediul Fenomenului Asemiotic rezultanta acestor caracteristici de bază care este „Continuumul Infinit" se întoarce mereu la propriile sale origini pentru a redeveni o eternă nouă rezultantă.

De altfel „Continuumul Infinit" se autodetermină cu ajutorul Fenomenului Asemiotic la consecinţele căruia a participat alături de „Continuumul Infinit" şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

În concluzie ciclul de autodeterminare a „Continuumului Infinit" al Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale şi al Fenomenului Asemiotic este următorul: "Continuumul Infinit" determinat de cele patru caracteristici principale, respectiv, Funcţia Asimptotică, Reperul Negaţiei, Structuralizare şi Nedefinire, determină Cuvintele-Matrici unde conform Analogiei Totului fiecare astfel de Cuvânt-Matrice trebuie să se regăsească în toate celelalte, astfel posedând caracteristicile tuturor celorlalte Cuvinte-Matrici care în totalitatea lor formează Expresia Cuvântului-Matrice respectiv, prin suma caracteristicilor care se raportează la el.

Această Expresie este de fapt Conştiinţa de sine a Cuvântului-Matrice.

Mai multe astfel de Expresii realizează Expresia Comună, iar totalitatea acestor Expresii, raportată la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale care este Expresia „Continuumului Infinit" determină una din consecinţele apariţiei Fenomenului Asemiotic.

Cum poate determina „Continuumul Infinit" Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale iar tot acelaşi „Continuum Infinit" să determine şi Cuvintele-Matrici unde fiecare în parte are propria sa Expresie?

Acest fapt se realizează datorită dualităţii „Continuumului Infinit" şi anume atunci când este privit în perspectiva Totului, determină Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale iar când este privit din perspectiva Nesfârşitului determină infinitatea de Cuvinte-Matrici unde fiecare are propria lui Expresie sau Conştiinţă de sine.

De ce ***„privit"*** dintr-o anumită perspectivă „Continuumul Infinit"?

Cine anume îl priveşte dintr-o anumită perspectivă?

Răspunsul constă în Fenomenul Asemiotic.

Astfel „Continuumul Infinit" determină Expresia Unică şi Expresiile Cuvintelor-Matrice care alături de „Continuumul Infinit" realizează consecinţele apariţiei Fenomenului Asemiotic care la rândul său asigură perspectivele de Tot şi Nesfârşit al „Continuumului Infinit", perspective ce determină motorul eternităţii acestora.

Aceste două perspective sunt : Convergenţa şi Divergenţa.

Totul trebuie să Diveargă prin Fenomenul Asemiotic, ca pe urmă să Conveargă prin acelaşi Fenomen Asemiotic, asigurând eterna raportare Tot-Nesfârşit.

Se vede cum la acest proces Tot-Nesfârşit despre care am mai vorbit şi în alte cărţi de ale mele, intervin alături de cele patru caracteristici de bază ale „Continuumului Infinit" care îl determină pe acesta, Expresiile, respectiv Conştiinţele Pure ale Fiecărui Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal dar şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Aceasta alături de „Continuumul Infinit" caracterizat prin cele patru caracteristici de bază determină consecinţele Fenomenului Asemiotic cel care va face mereu ca „Continuumul Infinit" să se reîntoarcă etern în matca sa, unde reprezintă Totul, pentru a se raporta iarăşi la Nesfârşitul Cuvintelor-Matrici, iar acestea din urmă să fie cele care prin Expresiile lor să redefinească etern Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, pentru a genera etern

consecinţele apariţiei Fenomenului Asemiotic a cărui activitate constă în a menţine etern „Continuumul Infinit" în matca sa de Tot care devine etern Nesfârşit, prin Convergenţa şi Divergenţa generată de acest Fenomen Asemiotic asupra „Continuumului Infinit" şi Expresiilor acestuia, respectiv a Expresiei Unice a Conştiinţei Universale generată de „Continuumul Infinit" când acesta se află în fază de Tot şi al Expresiilor infinite ale Infinităţii de Cuvinte-Matrici când „Continuumul Infinit" se află în fază de Nesfârşit.

Cele două faze ale „Continuumului Infinit" fiind determinate de Convergenţele şi Divergenţele Fenomenului Asemiotic.

Astfel datorită Fenomenului Asemiotic etern, "Continuumul Infinit" se va reîntoarce la Expresia sa Unică a Conştiinţei Pure Universale iar odată ajuns la aceasta prin Convergenţa Fenomenului Asemiotic va Diverge către Nesfârşirea Expresiilor Cuvintelor-Matrici care astfel se vor raporta la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Ciclul este următorul: "Coninuum Infinit" - Expresia Unică a Conştiinţei Universale – Fenomen Asemiotic – Cuvintele-Matrici -Expresiile Cuvintelor-Matrici -Fenomen Asemiotic -Continuum Infinit".

Acest ciclu se produce etern.

Abia acum se poate vedea importanţa capitală a Fenomenului Asemiotic, importanţă care transcede toate nivelele posibile, devenind un fel de cauză care stă la baza Totului-Nesfârşit.

Revenind la Raporturile Fenomenului Asemiotic faţă de „Continuumul Infinit", acestea pot avea următoarele forme de bază şi anume: Raportul Fenomen Asemiotic-Funcţia Asimptotică este raportul care asigură primul pas şi anume trecerea de la faza Convergentă la faza Divergentă sau invers, de la faza Divergentă la faza Convergentă, fiind raportul de bază al trecerii.

Acest lucru face ca structurile să-şi schimbe perspectivele atât la nivel de Conştiinţă pură respectiv de la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale la Expresiile Cuvintelor -Matrici sau invers, cât şi perspectiva de Tot sau Nesfârşit şi invers prin care „Continuumul Infinit" devine Tot, deci cu o Expresie Unică a Conştiinţei Pure Universale, sau Nesfârşit cu Expresiile infinite ale Cuvintelor Matrici din cadrul Limbajului Pur Universal.

Astfel relaţia Fenomen Asemiotic -Funcţie Asimptotică este o relaţie ce reprezintă diferenţele de perspectivă.

Nu folosesc termenul de schimbare fiindcă la acest nivel nu putem folosi noţiunea de schimbare sau de transformare ci doar pe aceea de perspectivă fiindcă nu se schimbă nimic ci doar unghiul perspectivei prin care se vede „Continuumul Infinit" în raport cu Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale sau cu Expresiile infinite ale Cuvintelor-Matrici.

Cel de-al doilea raport stabilindu-se între Fenomenul Asemiotic şi Reperul Negaţiei, care se defineşte ca fiind un raport de consolidare a Convergenţei sau Divergenţei respective, în funcţie de faza în care se află Fenomenul Asemiotic care poate fi ori Convergent (Totul) ori Divergent (Nesfârşitul).

Astfel prin relaţia acestui Fenomen Asemiotic cu Reperul Negaţiei se stabileşte aprofundarea fazei respective prin negarea oricărui alt reper dintr-o fază anterioară, cum ar fi repere ale divergenţelor în cazul convergenţelor sau ale convergenţelor în cazul divergenţelor.

Toate acestea se produc pentru a determina cel de-al treilea raport al Fenomenului Asemiotic cu caracteristicile de bază ale „Continuumului Infinit" şi anume cu Structuralizarea.

Raportul Fenomen Asemiotic-Structuralizare, deschide poarta spre o structuralizare multiplă în cazul Fenomenului Asemiotic Divergent cum este cazul Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal sau o structuralizare unică în cazul Fenomenului Asemiotic Convergent cum este cazul Totului sau al Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale.

Acestui raport îi urmează cel de-al patrulea şi ultimul raport, şi anume raportul dintre Fenomenul Asemiotic şi Nedefinire care este un raport ce determină premisele trecerii către

primul raport al Fenomenului Asemiotic cu Funcţia Asimptotică şi anume devenind un raport ce anulează toate raporturile preexistente până atunci.

Chiar dacă folosesc terminologia care implică o anumită succesiune, aceasta în realitate nu se produce, fiindcă aceste raporturi dintre Fenomenul Asemiotic şi caracteristicile de bază ale „Continuumului Infinit” nu succed ci interrelaţionează etern, fiind atemporale şi adimensionale din toate punctele de vedere, fiindcă dacă revenim asupra celor implicaţi în fiecare raport în parte vedem că în Fenomenul Asemiotic se află tocmai consecinţele „Continuumului Infinit” şi ale Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale, consecinţe care acţionează tocmai asupra caracteristicilor „Continuumului Infinit” ce l-a determinat pe acesta şi astfel prin Fenomenul Asemiotic caracteristicile „Continuumului Infinit” acţionează asupra aceloraşi caractersitici ale „Continuumului Infinit” doar că alături de acestea la realizarea consecinţelor ce au determinat Fenomenul Asemiotic se află şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, astfel pe lângă caracteristicile „Continuumului Infinit” ce l-au determinat pe acesta ca la rândul lui să realizeze premisele consecinţelor apariţiei „Continuumului Infinit” să mai apară şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Astfel ceea ce determină perspectivele cât şi fazele de Convergenţă şi Divergenţă în care se află „Continuumul Infinit” prin Fenomenul Asemiotic sunt tocmai caracteristicile acestuia care transced astfel prin Fenomenul Asemiotic şi alături de acestea Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Ce anume a determinat această Expresie Unică a Conştiinţei Pure Universale?

Există o interrelaţionare a sa cu „Continuumul Infinit” şi Fenomenul Asemiotic în privinţa consecinţelor propriei sale apariţii sau autodeterminări?

După câte am stabilit până acum Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale alături de „Continuumul Infinit” au determinat premisele realizării consecinţelor determinării Fenomenului Asemiotic responsabil cu Convergenţa şi Divergenţa.

Dacă nu ar fi Fenomenul Asemiotic nici Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale nu ar mai avea cum să se raporteze la Expresiile Cuvintelor-Matrici fiindcă caracteristicile acestora sunt implicaţiile de Convergenţă şi Divergenţă ale Fenomenului Asemiotic asupa Analogiei Totului, astfel că Fenomenul Asemiotic, ”Continuumul Infinit” şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale sunt interdependente şi se relaţionează reciproc, autodeterminându-se unele pe altele.

Expresia Unică având rolul de a fi raportorul tuturor, prin intermediul căreia se fac determinate atât „Continuumul Infinit” cât şi Fenomenul Asemiotic, Fenomenul Asemiotic este cel care duce mereu la raport „Continuumul Infinit” pentru a se raporta propriei sale Expresii Unice a Conştiinţei Pure Universale, iar „Continuumul Infinit” prin caracteristicile sale de bază devine generatorul Totului-Nesfârşit.

Astfel apar cele trei prezenţe importante ale Totului-Nesfârşit, şi anume „Continuumul Infinit”, Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale şi Fenomenul Asemiotic.

Nu am folosit cuvântul Origine, respectiv că acestea trei s-ar afla la Originea Totului, întrucât Cuvântul-Matrice Origine se află doar în vocabularul fiinţei umane datorită conjuncturilor funcţionale atributive ale acestuia faţă de Cuvântul-Matrice Cunoaştere, altfel Originea nu există decât ca o caracteristică pentru câteva Cuvinte-Matrici din grupul celor şapte despre care am tot amintit anterior.

Coaxiologic nu putem să ne imaginăm că Totul-Nesfârşit ar avea o Origine, fiindcă nu are un Început şi nici un Sfârşit.

Începutul şi Sfârşitul sunt în vocabularul nostru fiindcă se află şi acestea în grupul celor şapte Cuvinte-Matrici cu filiaţii funcţionale de ordin disjunctiv şi atributiv.

PARTEA A TREIA
UMANISM ȘI IUBIRE

III.1. MOARTE, NEANT, ANEANT, VIAŢĂ ŞI BILDERBERG GROUP

III.1.1.CAPITOLUL 1
BINELE ȘI RĂUL PENTRU NOI

1

1) Unica filosofie adevărată este aceea care acceptă că Omul nu cunoaşte Adevărul, deci implicit, nici filosofia.

2) Omul nu va Cunoaşte Niciodată Adevărul Absolut şi nici Cunoaşterea Absolută, întrucît întreaga lui existenţă este axată pe Iluzia Vieţii.

3) Orice sistem filosofic sau filosof care va pretinde că spune Adevărul este mincinos.

4) Coaxialismul este prin excelenţă filosofia care NU pretinde că spune Adevărul dar care acceptă aplicaţii care susţin raportarea Iluziei Vieţii la Adevăr.

5) Esenţa Adevărului constă în reflectarea acestuia la Elementele apărute înaintea sa, cum sunt cele ale Cunoaşterii Deschise provenite din Starea de Fapt.

6) Coaxialismul acceptă operarea cu opuşii, opuşilor Existenţei, cu sau fără a fi necesară raportarea la aceasta, determinînd Coaxiologia..

7) Fiecare Opus are la Infinit un alt Opus identic cu el.

8) Cu cît un Opus este mai depărtat, adică între el şi elementul opozabil sînt intercalaţi un număr mai mare de opuşi, cu atît similitudinile dintre aceştia vor fi mai pronunţate, iar cu cît numărul opuşilor intercalaţi între cele două Elemente va fi mai mic cu atît contrastele dintre aceştia vor fi mai pronunţate.

9) Cum putem vorbi de Universuri fără substrat în Existenţă, putem vorbi de Cunoaştere fără substrat în esenţă, deci fără subiect.

10) Factorul va fi întotdeauna opusul infinităţii faţă de care se va raporta că finit, la fel cum Cunoaşterea se raportează la necunoaştere şi viaţa la Moarte. În accepţiune Coaxială, Factorul va echivala cu Dumnezeu, Unicul Creator dar şi Întîmplător faţă de lumile sale.

11) În lumile fiecărui Factor Creator şi Unic Întîmplător se vor reflecta toţi ceilalţi Factori Creatori şi Unic Întîmplători sub formă de numere, de la UNU, care este Factorul Primordial, pînă la un Infinit mius UNU de Factori Creatori şi Unic Întîmplători.

(Principiile Coaxialismului)

"Dacă nu vom mai şti niciodată că am trăit cîndva o viaţă pe această planetă atunci de ce o trăim şi pentru cine? Dacă după noi rămîne doar praf şi oase în descompunere, de ce le mai producem? Aceste oase au visat cîndva, au iubit, suferit, dorit său urît. Aceste oase s-au răzbunat sau au luptat. Teama de a nu şti că am fost cîndva aici, că după moarte nu mai este nimic, uitînd pentru totdeauna pînă şi viaţa trăită cîndva, a născut miturile alimentate de religiile timpurilor despre Lumea de Apoi, ale sufletelor care dau socoteală pentru toate mîrşăviile săvîrşite cîndva, undeva, sub un soare plin de strălucirea şi dogoarea morţii." Ce ar fi dacă am privi adevărul în faţă şi am realiza că acea mitică viaţă de apoi care într-un fel ajută omul să moară nu există?

Dacă am şti că moartea ne desparte de fapt de acest vis denumit viaţă şi că la fel de bine ne putem trezi la o altă realitate care este tot vis raportată la o alta şi alta, la fel cum ne trezim dimineaţa din somn, conştienţi că am trecut printr-un coşmar pe care l-am trăit cît se poate de intens. Cîţi oameni realizează în momentul visului că visează? Foarte puţini sau aproape deloc. Majoritatea trăiesc din plin realitatea acelui vis precum trăiesc la fel de plin realitatea celuilalt vis care se numeşte viaţă.

Odată ce există moarte, oricîte averi am avea ele rămîn aici, în această pseudorealitate a visului. De ce mai este goana după noi şi noi bunuri ale unora care au bani cu care să trăiască mai multe sute de mii de vieţi, în timp ce alţii nu au ce pune pe masă, fiind robii celor avuţi? De ce această goană absurdă care are ca rezultat suferinţa celor furaţi şi bucuria celor care fură?

Unicul sens este absurdul chiar dacă acesta încearcă să devină estompat de tot felul de replici a unor voci planetare, cum ar fi puterea şi influenţa naţională, regională sau globală, menţinerea unui sistem ce denotă o anumită ordine mondială.

Oare această ordine mondială este benefică pentru miliardele de oameni care vieţuiesc pe această planetă sau este doar un indice machiavelic prin care aceste miliarde de suflete pot fi mai lesne întemniţate şi terorizate de către ordinea în sine?

Cine este regele atotstăpânitor în această lume demonică dacă nu banul? El urcă sau coboară destine, împovărează miliarde de oameni cu datorii la bănci, îi determină să-şi vîndă în fiecare zi puţin cîte puţin din sufletul pur care le-a mai rămas.

Este banul demonic sau divin? Cu toate că oricine poate da un răspuns la această întrebare şi bineînţeles să conchidă: banul este demonic, răspunsul nu este absolut deloc atît de simplu pe cît pare, întrucît foarte multe forţe superioare care cochetează cu divinul susţin în mod miraculos banul.

2

Cine sînt aceste forţe ale divinului care susţin banul? În primul rînd să ne gîndim la preoţii care săvîrşesc un act de cult în urma unui aconto mai mult sau mai puţin consistent sau la campaniile de ajutorare a unor semeni aflaţi în nevoie, etc.

Oare toate acestea nu sunt susţinute de forţe ale divinului? Preoţii nu slujesc divinul primind bani? Chiar dacă banul e ochiul dracului, iar preotul omul lui Dumnezeu care are nevoie de acest ochi al dracului să supravieţuiască nu se poate face o împăcare între Drac şi Dumnezeu pentru supravieţuire? Oare de ce atribuim mereu necesitatea, nevoia, dată de acest vis al vieţii noastre Diavolului? De ce tot ceea ce dorim trebuie să fie diavolesc? Avem nevoie de hrană, îmbrăcăminte, atîtea şi atîtea în decursul vieţii, lucruri pe care le-ar dori omul undeva în subconştient pierdute, uitate, nedorite şi de aceea devin satanizate? Cu siguranţă.

Banul reflectă necesitatea provenită din valorile materiale iar preotul pe aceea a valorilor spirituale? Şi preotul are nevoie de bani şi este perceput de acest Rege, Banul, în funcţie de cît de avut este din mai multe puncte de vedere. Un om nu neapărat trebuie să fie bogat avînd bani în bancă sau bijuterii depuse la anumite seifuri ci poate fi bogat deţinînd o anumită funcţie sau poziţie socială care-i dă la rîndul ei o anumită putere decizională ce este imediat convertită în valorile materiale sau de ordin spiritual pe care le poate influenţa, influenţă care este imediat convertită în banii acelor valori.

Ce perfid rege are Omenirea!

Banul reflectă cantitatea de bunuri ale vieţii materiale mai întîi, dar este cu atît mai lugubru cît reflectă şi cantitatea bunurilor spirituale. Într-un cuvînt tot ceea ce putem noi dori, spera, concepe, percepe, suferi, dovedi, preţui, facilita, iubi, urî, într-un cuvînt: gîndi, poate fi evaluat în bani.

3

Pînă şi libertatea noastră, sfinţenia şi dimensiunea divină a acestui vis pe care-l numim viaţă poate fi evaluat în bani.

Sufletul fiecăruia evaluează şi este evaluat la rîndul lui în bani.

De ce în bani? Aici începe acum marea problemă.

Mai înainte de toate cum altcumva poţi să faci o anumită evaluare a totului care ne înconjoară atunci cînd doreşti să-l vinzi altcuiva decît în bani, aceste bilete de bancă atît de inofensive la prima vedere dar atît de periculoase în realitate care au ucis atîtea vieţi, au despărţit atîtea destine, au adus în pragul nebuniei atîţia oameni care nu mai puteau îndura suferinţa în care se zbăteau?

Dar de ce să vinzi intervine o altă întrebare? Oare omul nu ar putea subzista pe această planetă decît dacă vinde şi cumpără?

Avem nevoie de anumite produse pe care nu le avem iar pentru a le procura va trebui să le cumpărăm dar pentru aceasta va trebui ca şi noi la rîndul nostru să vindem ceva care ne prisoseşte mai puţin la fel cum face cel de la care am cumpărat.

Visul pe care-l trăim se zbate între o necesitate şi alta. Oare un poem celebru care a învins secolele cum poate fi catalogat în bani? Dar opera unui mare scriitor sau filosof? Dar iubirea cuiva care-ţi este împărtăşită, dar fericirea, dar suferinţa dar candoarea? Oricît de monstruos ar suna dar şi acestea sunt monitorizate şi măsurate tot în bani de către servitorii docili ai acestui rege ce sălăşluieşte în acest vis care este: Banul!

Absolut orice trece printr-o evaluare a sa. Nimic nu scapă ochiului vigilent pe care-l are şi care este desenat chiar şi pe anumite bancnote.

Cum fiecare rege trebuie să aibe o anumită elită a sa care să-l înconjoare şi să-l sfătuiască şi acest rege al visului vieţii are propria sa elită care deţine cele mai mari valori planetare şi bineînţeles funcţii din care să poată decide în orice moment soarta a miliarde şi miliarde de oameni care în realitate nu sunt altceva decît un număr, fără sentimente şi dorinţe, fără simţire şi trăire, sînt privite ca nişte simple mase de cifre unde fiecare astfel de cifră este evaluată la rîndul ei tot în bani.

Sentimentele, dorinţele, speranţele şi alte asemenea lucruri ale umanului sînt permise atunci cînd este vorba de soarta miliardelor de cifre doar cîtorva mari slujitori ai acestui rege monstru şi anume celor care pot să facă parte din elita mondială, cea care poate decide moartea sau viaţa a unui număr impresionant de semeni doar printr-o simplă întîlnire a acestui grup care se numeşte: Bilderberg.

Ce este de fapt prin definiţie banul? Banul este valoarea necesităţilor spirituale şi materiale ale omului. De ce este atît de satanizat banul?

Tocmai pentru că reprezintă aceste necesităţi care, de-a lungul vieţii omului, nu fac altceva decît să-l îngenuncheze din ce în ce mai apăsător, pavîndu-i acestuia calea către moarte.

De ce să nu-l ridice?

Nimeni, oricît de bogat sau de fericit ar părea nu va fi niciodată împlinit chiar dacă ar simţi că are totul, că întreaga planetă se află la picioarele sale, tocmai pentru că necesităţile sale materiale sau spirituale vor evolua pe măsura dobîndirii lor, astfel că odată dobîndit un vîrf al unor necesităţi, omului în cauză îi va fi dat să observe un alt şi alt vîrf, şi tot aşa pînă cînd clipele vor ajunge la frontiera vieţii şi de acolo firul acestei lumi cu identitatea sa cu tot se va destrăma.

Omul nu va fi niciodată mulţumit de ceea ce a reuşit să obţină, iar atunci cînd o necesitate este satisfăcută, în locul ei apar noi şi noi necesităţi.

De aceea, invidia este una dintre cele mai prosteşti şi mai absurde sentimente ale omului, întrucît şi cel care are acoperită o arie mai mare de necesităţi faţă de un altul va fi la fel de fericit sau de trist ca şi celălalt, poate mult mai nefericit.

Fericirea constă pe moment prin obţinerea unei sau altei necesităţi, materiale sau spirituale dar nu se poate menţine reflectînd la acel moment mereu, ci sursa ei va trebui mereu şi mereu reîmprospătată.

Să nu creadă nimeni că marii regi sau reginele pline de celebritate sau avere sunt mai fericiţi decît un simplu cerşetor sau un slujbaş amărât care se duce zilnic la un loc de muncă pentru care ar da orice ca să scape, doar că orizontul unui posibil şomaj i se pare mult mai cumplit, fiindcă astfel nu şi-ar mai putea achita ratele la cutare sau cutare bancă.

Atunci care este adevărata sursă a fericirii?

Pentru regi sau marii magnaţi tocmai necesităţile la care visează şi pe care nu le pot dobîndi pe moment, cum ar fi achiziţionarea unor noi companii în cazul magnaţilor sau alianţe dintre cele mai fanteziste în cazul regilor, toate acestea sunt, şi ţin locul, locului de muncă al amărâtului care trudeşte de dimineaţa pînă seara, fiindu-i frică de şomaj.

Pentru acest amărît adevărata sa fericire este tocmai acel loc de muncă pe care îl urăşte poate cel mai mult pe lumea asta dar, cu toate acestea el este adevărata sursă a fericirii.

Fericirea îşi are originea în suferinţă şi oricît de mult am dori să trăim numai în fericire este absolut imposibil, întrucît fără suferinţă aceasta niciodată nu-şi va arăta miraculosul său spectru.

Astfel banul determină prin valoarea lui cît de multă suferinţă este necesară pentru a deveni fericiţi, indiferent dacă aceasta este materială sau spirituală.

4

Este adevărat că cei bogaţi vor putea mult mai lesne să-şi plătească această suferinţă cu braţele celor săraci, dar numai iluzoriu, întrucît odată plătită astfel şi bineînţeles obţinută astfel, fericirea va dispare curînd lăsînd locul unei noi suferinţe care va trebui plătită la rîndul ei.

În acest caz apare un mecanism interesant, şi anume, dacă omul respectiv poate să-şi plătească cu braţele altor oameni cantitatea de necesitate la nesfîrşit, atunci necesitatea

respectivă nu-i va mai reveni sub forma posibilităţii de plată, chiar dacă banul poate acoperi şi necesităţile spirituale prin activităţi culturale dintre cele mai diverse sau de ce nu, prin atît de vechea şi simpla cumpărare de suflete.

Acel om chiar dacă va simţi că are TOTUL va realiza că de fapt nu are nimic, că este cel mai nenorocit dintre toţi nenorociţii sorţii care pot visa cel puţin la necesitatea lor de a fi fericiţi. Acest nenorocit nici măcar nu va putea visa la această necesitate fiindcă nu o va mai putea afla, astfel propria lui viaţă devenindu-i unul dintre cele mai cumplite infernuri. La fel ca un drogat care ajunge la un capăt unde nici drogul nu-i mai este de ajuns pentru a visa, iar atunci realizează că doar moartea devine unica soluţie salvatoare. În cazul bogătaşului din exemplul meu este mult mai grav.

Mulţi indivizi ajunşi folosesc banul pentru a deveni persoane influente, crezînd că visul puterii ar putea fi soluţia salvatoare care să le acopere în cele din urmă necesarul de a fi fericiţi. Nu numai că se îmbată cu apă rece, dar reversul medaliei este mult mai chinuitor şi decît primul exemplu, întrucît atunci cînd obţii puterea, ea devine ceva firesc la fel cum ai bea un pahar de apă sau ai privi o ploaie caldă de vară.

Cumplit este cînd acest firesc atît de fals în realitate, dispare. Ce rămîne în urmă? Marile chinuri. Mai mult decît atît firescul puterii determină noi necesităţi, contabilizate printr-o putere şi mai mare şi atunci? Puterea însăşi devine la fel de banală ca şi orice ciorap tras pe picior.

Se doreşte mai multă putere, mai multă forţă, ajungîndu-se într-o horă nebună a absurdului, horă care oricît de bizar şi banal ar părea, oricît de ciudat sau de absurd în sine ar sugera, este de fapt motorul care ţine omenirea trează, care duce omenirea la “progresul şi civilizaţia”, care îi face pe oameni “fericiţi”!

Pe parcursul acestei lucrări voi demonstra care este adevăratul progres şi adevărata civilizaţie către care trebuie să ne îndreaptăm chiar dacă aceea care ne este nouă arătată azi cu degetul ni se pare edenică nu este absolut deloc aşa.

Civilizaţia pe care o înţelegem că fiind perfectă şi spre care tindem este de fapt o civilizaţie a valorilor date de bani ceea ce denotă falsitatea actului civilizaţional din start. Atunci înseamnă că ne îndreptăm spre calea cea rea? Răspunsul este paradoxal: NU! De ce?

Deoarece chiar dacă în aceste momente evoluăm spre răul civilizaţional din noi, aceasta este calea cea bună pentru a ajunge în final la bine. Astfel la bine vom ajunge doar dacă vom traversa răul. Mai înainte de toate civilizaţia va trebui să ajungă în faza ei cea mai hidoasă şi mai alienată din punctul de vedere al fiinţei umane ca mai apoi să se întoarcă înapoi către valorile sale cele mai pure şi mai adevărate odată cu detronarea regelui suprem actual civilizaţional care este Banul!

Această detronare din nefericire nu se va mai putea face decît tot prin el, fiind nevoie de cei mai bogaţi şi influenţi oameni de pe planetă care vor crea în cele din urmă într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat un guvern mondial, odată cu mondializarea ramurilor economice şi cu federalizarea administrativ-politică a statelor care-şi vor da seama că singure nu au nici o şansă să reziste presiunilor economice mondiale.

Tot acest motor este de fapt visul nebun al puternicilor momentului care prin necesitatea nebuniei lor, prin dorinţa de a-şi estompa calvarul propriei lor necesităţi, plătind cu fantezia bolnavă a celui care doreşte mai mult decît poate fi în această lume, aduc omenirea în fiecare clipă în faza de a mai produce un nou şi nou element care să valoreze cît nebunia lor de moment pe care să o poată achita, astfel plătindu-şi o nouă necesitate.

Chiar dacă aceşti indivizi, fie bărbaţi sau femei sînt cei mai invidiaţi de pe planetă, fiind personal răspunzători de destinele a miliarde de oameni, ei sunt cei mai nenorociţi reprezentanţi ai rasei umane care în realitate ar trebui plînşi şi faţă de care ar trebui să ne fie infinit mai milă decît faţă de un cerşetor fără casă care doarme undeva la un colţ de stradă, zgribulind alături de un cîine vagabond într-o noapte rece şi umedă. Oare să fie aşa? Poate că

sunt un instrument al destinului acestei omeniri, prin care se va trece la o treaptă socială mult mai superioară celei actuale.

Cu toate acestea ei sunt în mare parte răspunzători de chinurile prin care trec în viaţă miliarde de oameni, pornind de la cei mai umili cerşetori pînă la cei mai bogaţi patroni ai unor companii.

Acest grup exclusivist poate genera crize economice, conflicte interregionale, bunăstarea unor zone ale planetei în schimbul mizeriei din alte zone, etc.

În primul rînd acest grup, cu biroul într-un orăşel pe nume Leiden din sudul Olandei, se întrunea pînă în anul 2007 în diferite locaţii din Statele Unite ale Americii şi Europa. Începînd cu acest an membrii săi se vor întruni la hotelul Ritz din Istanbul, Turcia, iar printre invitaţi numărîndu-se chiar şi un iranian, ceea ce denotă o oarecare deschidere.

Grupul Bilderberg este un fel de antecameră a întîlnirii liderilor mondiali din grupul G 8, respectiv ai SUA, Canadei, Marii Britanii, Franţei, Italiei, Rusiei, Japoniei şi Germaniei care decid noile măsuri privind procesul de globalizare, fapt ce denotă că şi Grupul Bilderberg este avid pentru desfăşurarea acestui proces, dar pe ce principii urmează să aflăm şi mai ales, de ce!

Pentru a răspunde de ce are omenirea un astfel de Grup Bilderberg va trebui în primul rînd să ne reîntoarcem la conştiinţa individuală a omului, cea care determină conştiinţa socială şi care caracterizează societatea umană. Omul în sine este un animal, care în realitate are foarte puţin uman în el.

Este acaparator, invidios, lacom, dornic de putere, laş, avid de dorinţa de a parveni pe orice căi, ipocrit, plin de scrupule, uneori răutăcios cînd interesele diverg sau bun cînd acestea converg.

Într-un cuvînt omul în sine nu poate fi uman cu adevărat decît dacă ar renunţa la toate aceste trăiri.

Unde este bunătatea, iubirea, întrajutorarea sau dorinţa de a face bine? Sunt şi acestea pierdute în amalgamul răului.

Scriam în “Coaxialismul”, că omul gîndeşte doar cu 2% din scoarţa sa cerebrală, fapt care-i conferă printre altele şi acest caracter.

Sunt convins că dacă omul ar gîndi cu mai mult decît cele 2% din capacitatea sa cerebrală ar înţelege că toate relele, provin din necunoaştere şi chiar mai mult, din necunoaşterea de sine.

Cu toate acestea datorită zestrei sale genetice omul, fie că vrea sau nu, în faza de inconştienţă în care se află, lasă să răzbată prin fisurile create de genele sale şi valenţe ale unui sistem mai apropiat de realitate decît de delirul paranoid al omului şi anume structuralizarea social-politică pentru a facilita globalizarea.

Este cel mai bun lucru pe care îl poate face omul pentru propria sa societate.

Globalizarea va fi aceea care-l va urca pe om în Eden dar care va putea în aceeaşi măsură să-l arunce în infernul de unde se afla, odată cu actul cunoaşterii de sine, şi din care a plecat încetul cu încetul cînd a reuşit să-şi asume responsabilitatea acestui act al cunoaşterii, responsabilitate care i-a adus mai întîi de toate o structuralizare socială la nivel de ginţi, care s-au transformat în triburi, apărînd sclavia, pe urmă în primii germeni ai unor formaţiuni statale primitive, şi odată cu acestea a măririi treptate a puterii individuale pe seama celei sociale.

5

Ca omul să devină un cîine care poate vîna mult mai uşor în haită decît de unul singur a trebuit forţat de împrejurările create de necesităţile sale dar şi de genele cu care era înzestrat

să accepte ierarhizarea socială. Unii indivizi, şi cei mai mulţi din păcate erau sclavi iar alţii, cei mai puţini, conducătorii acestor mase de nenorociţi.

Istoria omenirii este scrisă cu valuri de sînge care s-au scurs odată cu trecerea mileniilor de la acel act, infernal dar şi edenic, cînd omul a realizat că ştie unde se află, cînd minunata grădină a edenului devenise peste noapte un infern datorită cunoaşterii.

Adevăratul păcat originar al omului, i s-a revelat acestuia sub forma de cunoaştere.

Cu toate acestea adevărata cale spre Eden a omului este presărată de cunoaştere şi se datorează cunoaşterii, astfel drumul către Eden este tocmai Păcatul Originar! Atîta timp cît omul nu cunoştea unde se află, putea fi în mijlocul celui mai cumplit infern care pentru el era un paradis, dar odată cunoscînd "paradisul" în care se afla acesta i-a devenit pe loc infern.

Astfel sunt mai multe tipuri de paradisuri şi infernuri, dar unul dintre acestea este şi infernul cunoaşterii precum altul va deveni paradisul cunoaşterii. Dacă am şti şi alte cunoaşteri care să fie opuse ale opuselor termenului de cunoaştere, cu siguranţă că am cunoaşte tot atîtea paradisuri şi infernuri faţă de care am avea nevoie de tot atîtea păcate originare.

Din punct de vedere genetic omul are mai multe asemănări cu lumea vie. Narcisa deţine 30% din genele omului, iar cimpanzeul 98%. Cît de perfect a trebuit să ne clădească natura Factorului Creator încît să nu devenim nici narcisă şi nici cimpanzeu, să devenim, om, şi cu toate acestea să nu avem puterea de a procesa datele cunoaşterii decît cu cele două procente ale scoarţei noastre cerebrale.

De ce? După cum am mai spus şi în alte cărţi ale mele, un om care ar avea o capacitate de sută la sută ar fi capabil să mute munţii din loc, dar pentru aceasta ar trebui să înţeleagă că şi ceilalţi semeni pot face exact acelaşi lucru, iar pentru miliarde de oameni nu sunt şi miliarde de munţi.

Poate că omul trebuie să ajungă la un anumit nivel social, bine structuralizat, de ordin mondial, pentru ca încetul cu încetul, pe baza noilor sale descoperiri ştiinţifice şi tehnologice, să poată accesa şi această parte mai puţin cunoscută din el însuşi care este mărirea capacităţilor de procesare a scoarţei sale cerebrale de la 2% la mai mult.

Aceasta este o ipoteză, dar tot la fel de adevărat devine şi faptul că odată redescoperită această capacitate de procesare a scoarţei sale cerebrale, omul ar fi capabil din start să-şi etaleze alte şi alte sentimente atît faţă de el însuşi cît şi faţă de semenii săi, ceea ce ar duce din start la o nouă ordine socială, fiind creat un om cu adevărat nou. Atunci de ce omul este condamnat în această lume să proceseze cu doar 2% din scoarţa sa cerebrală?

După cum am mai scris, în istoria nescrisă a omenirii este posibil să fi intervenit o anumită mutaţie de ordin genetic, sub forma unei gene recesive, etc, care să-i determine omului această cădere, sau mai bine zis, căderea sa din Edenul adevărat, despre care se prea poate să nu fi ştiut decît atunci cînd şi-a recăpătat actul cunoaşterii de sine, cei drept la un nivel mult diminuat, realizînd că Edenul în care credea că se află se transformase într-un nemilos infern, în care acoperirea anumitor necesităţi fiziologice duce la cruzimi de neegalat.

Se prea poate că plecarea omului din paradis să se datoreze chiar unui experiment, şi de ce nu al unei condamnări. Poate că sufletele care văd acest cer albastru, plin de stele noaptea, a căror lumină vine din trecutul nostru de acum cîteva miliarde de ani, să fie condamnate pentru a vedea lumea astfel iar odată trecut acest vis să ne trezim într-un loc cu adevărat paradisiac, unde să putem contempla lumea cu alţi şi alţi ochi ai minţii pe care aici nu o avem.

Un argument în acest sens sînt miliardele de ani din trecutul nostru, care ne parvin prin stele fără ca noi să putem înţelege cum poate veni trecutul în viitor, chiar fiind depărtat de o secundă, dar de miliarde şi miliarde de ani? Embrionul uman în primele săptămîni ale creaţiei are forma unui mormoloc, din coada căruia vor apărea picioarele noului născut.

Toate acestea se datorează anumitor gene ale trecutului nostru ancestral. Poate că în paradis aveam cîndva şi forma unui delfin sau a unei balene?

6

Cu siguranţă că da. Poate că aceste vieţuitoare marine sînt mult mai fericite decît noi oamenii, tocmai pentru că nu cunosc cît cunoaştem noi?

Şi necunoaşterea poate să fie un atribut al nemuririi paradisiace.

Odată ce nu cunoşti moartea, dar nici naşterea, iar cu toate acestea posezi anumite simţuri, cum ar fi cel al hranei sau al plăcerii de a înota, odată ce nu cunoşti răul, dar nici binele care se suprapune ca revers acestuia, nu eşti mai fericit?

Oare sunt mai fericiţi cei care nu cunosc atît de mult rău dar nici atît de mult bine? Nu putem spune că delfinul care este un animal marin nu ar cunoaşte. Este unul dintre cele mai inteligente mamifere marine, iar în urma unor experimente s-a demonstrat că ar deţine un anumit limbaj destul de evoluat. Exemplul care l-am dat eu a fost pentru a reliefa mai în amănunt cît de mult determină tipurile de cunoaştere infernul sau paradisul subiecţilor care aderă la acestea.

Poate că delfinii sunt cu adevărat în paradis, fiindcă nu cunosc atît de mult rău pe cît cunoaşte omul. Dacă aceştia ar fi trăit în mediul uscat, şi ar fi ajuns să cunoască una dintre cele mai mari descoperiri ale omului care este focul, poate că şi ei ar fi fost alungaţi de foarte mult timp din paradis.

De ce am distruge paradisul altor fiinţe prin goana după paradisul nostru care determină poluarea oceanelor? Oare există un punct critic, care odată cunoscut nu mai are cale de întoarcere şi căderea din paradis devine ireversibilă? Cu siguranţă că acest punct există, cel puţin în gîndirea căreia îi este atribuită o logică bivalentă, bine-rău, frumos-urât, etc.

În această gîndire există şi reversul medaliei, care alături de reversibil apare ireversibilul. Pînă acum nu s-a demonstrat dacă delfinii gîndesc pe baza unei logici bivalente ca şi a omului sau pe baza unei altfel de logici. În nici un caz omul nu va putea determina o altfel de logică întrucît nu cunoaşte şi un alt opus binelui şi răului, după cum am afirmat în "Coaxialismul", lucrare unde mi-am expus principiile mele cu privire la filosofia cunoaşterii.

Ar fi nemaipomenit să existe fiinţe care să poată procesa cunoaşterea pe alte nivele ale palierului logic decît omul. Poate plantele, sau alte vieţuitoare pe care din neştiinţă sau teamă că nu am mai fi noi stăpînii acestei planete iluzorii, le ignorăm. Una dintre căile spre paradis a lumii omului, care este o lume a Coeficientului Logic 2, deci a cunoaşterii structuralizate pe logică bivalentă, este fără putinţă de tăgadă: Globalizarea.

7

La fel cum în istorie, viaţa socială a omului s-a structuralizat în formaţiuni sociale din ce în ce mai proeminente, pornind de la ginţi, triburi, state, şi ajungînd pînă la sistemele confederale ale prezentului, tot aşa adevărata împlinire a sistemului social planetar va fi atunci cînd acesta va deveni global, adică, un singur Guvern Mondial, care să poată guverna peste întreaga planetă, fără să facă diferenţă între rase, sexe, etnii sau alte cauze care ar putea genera discriminare.

Un astfel de sistem poate deveni poarta de reîntoarcere a omului în paradis sau poarta de cădere a acestuia în cel mai cumplit şi inuman infern pe care îl poate genera această existenţă, înveşmîntată cu cele două procente ale vălului orbirii.

Oricum este ştiut că omul nu ar fi ajuns să aibe aceste 2% din capacitatea sa cerebrală dacă nu ar fi fost instrumentul unei schimbări în istoria sa.

Orice fiinţă, după cum am mai spus în "Coaxialismul", nu-şi dezvoltă anumite organe de-a lungul timpului dacă nu le foloseşte. De exemplu, anumite organe, cum ar fi o aripă, dacă nu mai este folosită ea se atrofiază, dînd în milioane de ani de evoluţie noi şi noi indivizi care nu-şi vor mai folosi acea aripă, cum este cazul pinguinului, care găsindu-şi hrana în mediul acvatic şi-a transformat aripa în înotătoare sau în cazul unor păsări care, găsindu-şi hrana pe sol au aripile atrofiate, avînd în acelaşi timp picioarele adaptate găsirii hranei.

La fel şi la om, dacă nu şi-ar fi folosit niciodată acele 100% procente din scoarţa cerebrală, evoluţia acestuia, pe parcursul milioanelor de ani nu ar fi reliefat o aşa de mare scoarţă cerebrală, ci una mult mai mică!

Acesta poate să fie un indiciu pentru care Grupul Bilderberg există într-o astfel de ipostază şi nu într-o altă poate mult mai favorabilă omului, deoarece adevăratul ctitor al politicilor de globalizare din prezent este tocmai cel care nu ar trebui să fie şi anume: Banul!

Grupul Bilderberg a fost fondat în anul 1954 şi poartă numele unui hotel din Olanda unde sau întîlnit, prinţul Bernhard al Olandei, Joseph Retinger, David Rockfeller şi Denis Healey. Aceste reuniuni sunt secrete iar presa nu are acces.

Raţiunea înfiinţării acestui grup, este armonizarea şi aprofundarea opiniilor, referitor la mecanismele economice din Europa Occidentală şi America de Nord, unde să participe persoane foarte influenţe din această parte a lumii. Cu timpul aria geografică s-a extins, datorită noilor configuraţii şi transformări geopolitice, urmînd să intre în această sferă întreaga planetă, odată ce întrunirea din acest an, 2007, are loc în Istanbul, Turcia. La o astfel de reuniune se stabileşte o listă de cel mult o sută de persoane. Pentru a fi protejaţi cel mult, maximum o sută de invitaţi ai acestui grup, diferite servicii secrete, printre care CIA, acţionează împreună, ceea ce dovedeşte încă odată şi fără putinţă de tăgadă că trendul actual al omenirii este îndreptat către globalizare.

8

Acest lucru este nemaipomenit de benefic pentru toţi locuitorii acestei planete, doar dacă procesul de globalizare va avea la bază, după cum am mai spus, anumite principii de echitate şi egalitate între etnii, rase şi sexe, nu doar pe hîrtie, ci, ca acestea să se oglindească în nivelul economic, şi de bunăstare al fiecărui cetăţean care trăieşte pe această planetă.

În cărţile mele cum ar fi The origin of God sau şi mai mult în Coaxialismul, acest tratat filosofic, amintesc mereu că salvarea socio-politică a omenirii constă în Globalizare, că odată cu aceasta vor dispare anumite nereguli care sunt prezente în această lume, că sistemul politic cu adevărat benefic al acestei globalizări este socialismul, dar adevăratul socialism în care omul să poată avea un anumit cuvînt de spus şi nu acea dictatură mizeră.

Indiferent dacă o dictatură se numeşte capitalistă sau socialistă ea tot dictatură se numeşte. Cu ce este mai ne - dictatorială actuala ordine mondială? Prin faptul că oamenii pot vota? Dar oare aceştia nu votează ceea ce li se impune? Oare în spatele acestor alegeri electorale din toate statele acestei lumi, nu stă regele cu nume de BAN!?

Oare toate aceste lucruri se datorează lui Dumnezeu sau Diavolului? Faptul că există în această nenorocită Existenţă a noastră, a fiecărui Om sau Fiinţă, Grupul Bilderberg, este o binefacere dumnezeiască sau una diavolească.

În "Coaxialismul" vorbeam despre ceea ce este adevărata fiinţă umană şi cine este de fapt Dumnezeu. A vorbi despre Dumnezeu ca şi cînd l-ai cunoaşte mi se pare la fel de ambiguu ca şi cum ai vorbi despre Diavol, întrucît în existenţa noastră cu logică bivalentă nici unul dintre aceştia nu ar fi putut exista fără celălalt, iar mai mult decît atît, chiar dacă noi ne-am ruga unuia dintre Ei, care de fapt reprezintă binele şi răul din noi, atîta timp cît nu cunoaştem Adevărul Absolut, habar nu avem care este de fapt adevăratul BINE, şi de aceea

de cîte ori ne rugăm pentru a fi ajutat un om bolnav, şi vedem că în loc să fie ajutat pe calea însănătoşirii, acesta este din ce în ce mai bolnav!

De ce? Fiindcă nu cunoaştem care este ADEVĂRATUL bine pentru acest suflet, lucru care-l atribuim bineînţeles lui Dumnezeu, unicul care cunoaşte ADEVĂRATUL BINE, întrucît El este reprezentantul BINELUI NOSTRU şi nicidecum DIAVOLUL care apare întotdeauna ca reprezentant al RĂULUI. Odată ce nu cunoaştem adevăratul BINE, cine este de fapt adevăratul nostru binefăcător, DUMNEZEU SAU DIAVOLUL, respectiv, BINELE SAU RĂUL DIN NOI?

Aceasta este întrebarea care aşteaptă adevăratul răspuns pentru care lumea noastră este plină de mizerie, războaie, furturi la nivel statal care sunt trecute că mari realizări de către cei furaţi şi văzute ca nimicuri pentru hoţi. O lume în care cel escroc, reuşeşte să parvină la cele mai înalte grade, indiferent că este vorba de un stat sau de un simplu om.

De ce toate acestea? Fiindcă nu CUNOAŞTEM adevăratul BINE şi RĂU, fiindcă nu ştim care este DORINŢA ADEVĂRATULUI DUMNEZEU ŞI CINE ANUME ESTE ACESTA. Faptul că în viaţa noastră ne apare acest nume de hotel, pierdut undeva în Olanda nu este absolut deloc întîmplător, la nivel de divinitate ci doar la nivelul nostru.

Este bine sau rău că această caracatiţă mondială care propovăduieşte globalizarea se distinge prin acest nume sau număr de indivizi, mai mult sau mai puţin greţoşi pentru miliardele de oameni care trudesc din răsputeri că să le încropească averile fabuloase din care ar putea trăi sute de mii de vieţi, cu care se laudă, şi mai mult decît atît, cu care aceşti indivizi graşi din sudoarea altora atît din punct de vedere spiritual cît mai ales material se desfată, trăgînd linii peste miliarde de vieţi?

A cui este această diabolică voie? Bineînţeles că toţi vor spune că este a celui RĂU, pentru că toţi văd sub aura RĂULUI ceea ce se întîmpla. Dar dacă noi nu ştim care este adevăratul BINE, atunci aceşti indivizi ajunşi în anumite funcţii sau dregătorii importante pe moment mai sînt atît de diabolici?

9

În această carte nu doresc să scot în evidenţă anumite date despre persoanele sau întrunirile Grupului Bilderberg şi nici să trag o linie a ceea ce consider eu că este bine sau rău cu privire la activitatea invitaţilor acestui grup.

Doresc în primul rînd să realizez o incursiune filosofică, coaxialistă cu privire la necesitatea unui anumit moment istoric de a determina un astfel de grup, tocmai pentru că societatea umană trebuie să urce pe o nouă treaptă a dezvoltării sale.

Societatea umană tinde să se coaguleze încă din momentul creaţiei sale, la început în triburi, mici state, pe urmă în confederaţii, imperii ca în cele din urmă, mai repede sau mai tîrziu să se ajungă la statele de tip continental, cum este Uniunea Europeană, Statele Unite ale Americii, Rusia, etc.

Toate acestea se vor uni odată şi odată formînd un stat mondial cu un guvern mondial. Calea către un astfel de guvern mondial nu este nicidecum aceea a cuceririlor militare atît de des folosită în vechime, ci este în primul rînd calea cuceririlor economice.

Odată şi odată era necesar ca să se înceapă procesul de mondializare. Cu cît acest proces va debuta mai repede cu atît va fi mai bine pentru omenire, dar cum am mai spus şi o repet, depinde modul cum se va desfăşura această globalizare, întrucît mai bine de nu ştiu cîte ori cu statele aşa cum sunt ele conturate astăzi, decît cu un stat mondial care să fie condus de o elită compusă din punct de vedere etnic din două trei naţiuni, iar restul sclavi!

Oare nu asta se urmăreşte în realitate? Un stat mondial economic, care va prelua încetul cu încetul întîietatea celui politic, devenind o singură ţară sub forma unui imperiu uriaş de tipul Statelor Unite? Ei bine în acest amalgam de etnii, cele care azi reprezintă statele

care ştiu să-şi însuşească prin tot felul de tertipuri economice munca celor din statele sărace, vor deţine poziţii în diferite funcţii de conducere, avînd prin urmare un anumit nivel social pe cînd ceilalţi nivele sociale mai inferioare.

Va fi exact ce se întîmpla azi la nivel de state. Unele sînt mari puteri economice, iar altele sunt în ordine descrescătoare undeva sub acestea.

Modul cum este perceput de către economii Noua Ordine Mondială şi mai ales procesul de globalizare nu va face altceva decît să treacă de la nivelul statelor, procesul de subordonare economică, la cel al individului, atunci cînd va exista doar un singur stat.

Normal că indivizii statelor bogate de azi vor fi cei care vor avea oricum o putere economică mult mai mare decît cei ai statelor sărace, şi astfel aceştia vor deveni nu numai cei mai influenţi dar şi conducătorii din umbră ai noului stat mondial.

Acesta este de fapt şi un proces natural de selecţie. Dacă ne uităm în natură, vedem cum în lumea animală supremaţia este luată de cel mai tare. Atunci unde este animalul din Om? S-a pierdut? În nici un caz.

Omul este o fiinţă duală, care fiinţează tocmai fiindcă are capacitatea de a oscila între Bine şi Rău.

Omul are în el atît partea Umană cît şi partea sa Animală. Prin partea sa animală, Omul ucide, de aceea sînt atît de multe războaie şi acum în toată lumea, iar prin partea sa Umană, Omul fură! Aceasta este diferenţa dintre animal şi uman la Om!

Chiar şi în momentul cînd fiinţa umană nu doreşte să fure o face prin esenţa sa umană de a se fura în primul rînd pe sine substituindu-se unei societăţi care nu o reprezintă.

Ei bine, vor spune unii, dar dacă ar încerca Omul să nu se substituie societăţii respective şi nu s-ar mai fura pe sine ce ar păţi?

În acest caz ar trebui să aleagă între viaţă şi moarte, într-un cuvînt între acceptare şi excludere, între a fi şi a nu fi, ca în cele din urmă să intervină umanul din Om prin teama atavică a acestuia faţă de moarte şi să-l determine a fi supus şi a slăvi astfel Ierarhia otrăvită care-l va apăsa întreaga sa viaţă, doar pentru faptul că este o fiinţă care subzistă prin teamă, iar umanul din el este cel care speculează această teamă furîndu-l pe Om de sine însuşi lăsînd acolo un străin care nici măcar nu mai ştie ce este adevărata fiinţă umană într-o realitate nu numai potrivnică dar mai ales iluzorie. De aceea a folosi termenul de uman sau de furt este echivalent cu unul şi acelaşi lucru.

10

Teama este aceea care l-a făcut pe Om uman, pentru că acesta i-a înţeles mesajul! Dacă Omul nu ar fi înţeles mesajul temerilor ar fi rămas şi în ziua de azi la stadiul pe care-l considerăm noi a fi animalic, dar fără să ştim care este limbajul sau adevăratul mod de gîndire sau raţionalizare al animalelor sau plantelor.

Dacă omului nu i-ar fi fost frică mai înainte de toate de el însuşi şi mai apoi de societatea pe care o crease, acesta nu ar fi devenit niciodată uman, iar astăzi am fi descoperit doar partea animalică din noi.

Într-un cuvînt dacă nu ne era teamă nu ne-am fi furat mai înainte de toate pe noi înşine şi mai apoi pe aproapele nostru, născînd prin acest proces al furtului de sine umanismul în varii domenii, de la cel artistic, politic, ideologic, arhitectural, filosofic, şi lista domeniilor în care a pătruns această dimensiune stranie şi falsă a fiinţei umane ar putea continua.

Întrebarea care se pune este dacă ar fi putut lua naştere un umanism care să nu se bazeze pe teama de existenţă a fiinţei umane sau pe teamă în general, teamă prin care fiinţa umană este obligată prin laşitate să se fure pe sine, devenind odată cu acest furt umanistă, teamă prin care umană a devenit paradoxal: Genială?

Genialitatea este de fapt un furt de sine al fiinţei umane. În Coaxialismul am încercat pe cît posibil să realizez o structuralizare a fiinţei umane în raport cu genialitatea şi am conchis că la baza genialităţii se află sentimentul frustrant de teamă, sentiment care a născut atîtea capodopere sau realizări epocale ale omenirii.

A vorbi în acest context al fiinţei umane la o altă temelie în afară de furtul cauzat din teamă al umanismului, mi se pare la fel ca şi cum am accepta că apa nu este udă sau că norii nu sunt compuşi din aburi şi particule de praf. Dacă am încerca să substituim furtul de sine al umanismului cu orice alt substitut am ajunge la cu totul altfel de dezvoltări şi ne-am depărta de Om sau cel puţin de omul actual.

Chiar şi atunci cînd gîndeşte Omul fură, fiindcă se fură mai înainte de toate pe sine şi pe urmă tot prin furt se raportează la mediul lui social din care încearcă să tragă foloase pentru fiinţa sa. Iniţial societatea a fost creată de către Om pentru ca acesta să se adape din ea şi doar mai apoi societatea devenind mai puternică decît Omul în sine a început să se adape aceasta din Om, tocmai pentru că era clădită după chipul şi asemănarea Omului.

A accepta un umanism pe principiile dreptăţii şi al adevăratelor şi înălţătoarelor idei umaniste vehiculate de-a lungul istoriei de către tot felul de indivizi lozincari care una vorbeau şi alta gîndeau ar fi echivalent cu faptul de a accepta ideea unui alt tip de Om, care nu mai este străin de el însuşi, care nu acceptă banul ca fiind sursă şi mijlocul bunurilor sale pentru a putea parveni social.

Un astfel de Om ar trebui să fie fiecare Om de pe această planetă albastră blestemată să treacă prin această experienţă cumplită şi umilitoare a banului şi al societăţii iniţiate de către această fiară. Un asemenea Om nu ar fi cîtuşi de puţin un Om umanist pentru că nu ar fi un Om înţelegător mai înainte de toate cu el însuşi şi mai apoi cu societatea. Ar fi un Om care ar deveni competitiv cu sine mai înainte de a concura cu societatea. Prin competiţia cu sine şi-ar restricţiona mai înainte de toate, cauzele care-l duc la fericirea iluzorie ca în cele din urmă să realizeze că nenorocirile şi cauza relelor sunt tocmai cauzele iluzorii ale fericirii sale, devenind o fiinţă umană restrictivă cu sine însuşi.

Acel Om nu ar mai putea fi umanist, pentru că nu ar mai putea avea o înţelegere faţă de dimensiunea socială mai înainte de toate, dimensiune pe care ar anula - o din topul valorilor sale înlocuind-o cu dimensiunea spirituală, moment în care Omul va putea fi apt să dezvolte tipul de societate pe care îl consider ca fiind cel mai dezvoltat şi anume societatea SPIRITUALISTĂ.

Faptul că naţiunile bogate au învăţat să fure după ce au ucis cu bestialitate pe cei mai neajutoraţi în diferite războaie, înseamnă că au evoluat pe calea umanismului. A fi uman înseamnă a fura. Este oricum o alternativă mai evoluată a "uciderii" sau chiar a exterminărilor în masă.

III.1.2.CAPITOLUL 2
RĂZBOIUL ECONOMIC

11

Războiul economic este un război mult mai evoluat decît cel militar, care orice am spune, aparţine umanului din Om.

Pentru a duce o luptă economică este nevoie în primul şi primul rînd de anumite principii, care oricît de imorale ar părea în ochii celor furaţi, ele trebuie să devină morale în ochii celor care fură, tocmai pentru a-şi legitima acest furt.

Lozinci de genul:" Spre binele poporului care astfel va scăpa de sărăcie" etc.

Acesta este umanul din OM! Să te ferească Dumnezeu de războaiele umanului din Om fiindcă acestea sunt mult mai perfide şi mai înrobitoare decît cele ale animalului. Umanul este furt, este premeditare a acestuia caracterizat prin mijloace deosebit de perfide şi diabolice.

Omul este în sine o fiinţă diabolică, iar sublimul său nu este nici pe departe unul angelic, ci unul totalmente diabolic. De cîte ori vei găsi ceva sublim atît în Om cît şi în societatea creată de acesta să ştii că este cireaşa de pe tortul cu nume de diabolic.

Pe de altă parte Omul este un conglomerat de paradoxuri dar şi de compromisuri cu el însuşi fiindcă viaţa lui constă în acest compromis diabolic de a se fura pe sine însuşi, pentru a deveni mai puternic şi triumfător, culmea, în faţa altor semeni de-ai săi care fac acelaşi lucru. În acest compromis diabolic constă sublimul Omului, cele şapte minuni ale lumii, cele mai mari descoperiri ştiinţifice dar şi operele de importanţă mondială din varii domenii.

S-ar putea vreodată schimba Omul? Dacă da, ar trebui să revină la starea lui de dinainte de a fi uman? Oare starea lui de dinainte de a fi uman era doar cealaltă stare a lui, adică animalul din el? Era animalul superior umanului? Dacă da, atunci de ce a evoluat spre uman? A considera animalul superior umanului este ca şi cum am fi capabili să înţelegem cu adevărat animalul, dezbrăcîndu-l din blană lui brută şi trecîndu-l undeva sub oblăduirea unui limbaj al animalului pe care noi încă nu îl înţelegem.

A dovedi animalul ca fiind ceea ce umanul din noi îl consideră şi anume o stare inferioară care nu cunoaşte decît forţa brută şi lupta fizică, unde cel mai puternic învinge înseamnă că animalul din acest punct de vedere este mai superior umanului, care reuşeşte să dovedească o anumită supremaţie doar prin viclenie, laşitate şi furt. Cu siguranţă animalul nu este ceea ce umanul din Om afirmă în aceste momente dar nici umanul din Om nu ar fi fost acesta dacă Omul ar fi ales cîndva în negura dimensiunii sale istorice, calea cea bună pentru el însuşi dar mai ales pentru societatea pe care urma să o clădească.

Să fi fost teamă de moarte un motiv pentru care Omul să fi devenit laş? În nici un caz aceasta nu poate să fie o scuză, atît timp cît este mult mai uşor să lupţi împotriva morţii, cunoscîndu-te mai înainte de toate pe tine şi mai apoi încercînd să cunoşti adevărata faţă a morţii, înfruntînd-o, decît să fabulezi tot felul de amăgiri cu privire la originea şi definiţia morţii, născînd în urma fabulaţiilor variate, tot ceea ce ar fi putut înlocui moartea, şi anume religia sau mitologia necesară, care să propovăduiască că ştie tot ceea ce Omul nu ştie despre moarte sau despre esenţa sa.

Cu siguranţă că şi Omul undeva în vechime cînd scoarţa sa cerebrală funcţiona la întreaga sa capacitate pe care i-a dat-o evoluţia sa milenară şi nu numai la doi la sută, cum de altfel se întîmplă şi în prezent, Omul era el în sinele său, ca persoană un sacerdot mai înainte de toate pentru sine dezvoltînd un tip sacerdotal de societate pe care l-am denumit şi amintit în cărţile mele de atîtea ori, şi anume: Spiritualismul.

12

Calea pe care va trebui cu adevărat să o urmeze Omul va fi în primul şi în primul rînd să ştie cum să alunge umanul diabolic şi satanic în ultimă ipostază din el şi mai apoi pe solul său, rămas fertil după aruncarea şi a ultimului moloz din acest uman, să clădească o lume nouă care să-i aparţină în primul rînd lui şi nu unor indivizi ierarhizaţi ai unei societăţi străine şi bolnave.

Cel care ţine din toate baierele sale umanul, nu este nimeni altcineva decît banul. În decadenţa sa zornăitoare crede că a fi uman trebuie să fii neapărat milos şi atent la semenii tăi. În nici un caz.

A fi uman trebuie să fii mai înainte de toate drept cu tine însuţi ca mai apoi să fii drept cu semenii tăi.

Mila nu are ce să caute în adevăratul umanism şi nici condescendenţa, precum nu au ce căuta interesele meschine de toate felurile ascunse sub hainele binelui sau ale onestităţii.

A fi uman înseamnă a fi interesat de semenii tăi, dar nu înainte de a şti că te cunoşti pe tine şi că interesul tău nu este în nici un caz unul de natură josnică prin care să urmăreşti un bine pentru propria ta persoană.

Priviţi la miliardele de credincioşi din atîtea şi atîtea religii ale lumii acesteia. Toţi sunt adepţi ai cultelor respective pentru că au crezul că în urma practicării cultului respectiv vor primi o răsplată de la Dumnezeul credinţei respective. Indiferent cum este această răsplată şi pentru ce scop se aşteaptă ca aceasta să fie dobîndita, toţi dar toţi aceşti oameni umani, nu fac decît un singur lucru: Să se mintă mai înainte de toate pe ei şi pe urmă societatea în care fiinţează.

Minciuna acestui uman a ajuns la un grad atît de încetăţenit încît s-a transformat în obiceiuri străvechi, surse de preţ arhaice ale istoriei popoarelor cu privire la originea lor religioasă, născînd sărbători şi datini, obiceiuri şi alte forme de reflectare a acestui uman din Om. Oricît de mult nu aş fi de acord cu naţional socialismul german, al lui Hitler, din punct de vedere politic sau din punctul de vedere al crimelor săvîrşite, sunt de acord cu modul cum acesta a tratat tranşant ideea de umanism.

Îl felicit pe Fr. Nietzsche, care nu credea că Omul poate avea o voinţă a sa, cum de altfel nu cred nici eu întrucît şi aceasta aparţine Iluziei Vieţii, dar mai înainte de toate nu cred că Omul poate fi Uman în adevăratul sens al cuvîntului, iar umanul actual din Om ar trebui să dispară la fel cum ar trebui să se transforme vechiul Om supus umilinţei de către propria sa existenţă şi mai apoi de către societate, indiferent de poziţia şi statura falsă a scării ierarhice pe care este cocoţat în această societate.

Pentru aceasta Omul uman ar trebui să se schimbe în Omul spiritual şi implicit, sacerdotal.

Orice am spune Omul este lăsat pe această lume nu în calitate de fiinţă perfidă sau laşă, şi nici de fiinţă linguşitoare sau meschină cu el, cu societatea sa şi mai apoi societatea sa cu sine, şi tot aşa.

Omul este o fiinţă eminamente spirituală.

El s-a născut pentru a fiinţa în Universul său spiritual călcînd pe moartea spaţio-temporalităţii, a bunurilor materiale de tot felul, a tot ceea ce îl înconjoară. Pentru ca în loc să trăiască plenar în Universul său spiritual şi să înţeleagă Universul morţii pe care calcă ca fiind un Univers străin de el însuşi, Omul alege drept Universul său cel mai de preţ, tocmai Universul morţii, care este şi acesta fără nici o îndoială, Universul ce deţine substratul pe care să se dezvolte Universul său spiritual. Repet, Universul morţii nu este Universul spiritual al Omului ci substratul acestuia.

Tot ce vedem noi că ne înconjoară aparţine acestui Univers. Tot ce considerăm noi ca fiind bunuri materiale sau frumuseţi aparţin acestui Univers şi nicidecum adevăratului Univers al vieţii actuale a Omului care este Universul spiritual.

Şi Universul morţii devine un Univers spiritual la rîndul său dar pentru sufletele care se află în acea lume a morţii şi nicidecum pentru cele care în prezent sunt aici în lumea vieţii. Un munte sau un diamant în acea lume unde Universul de substrat pe care l-am denumit Universul morţii poate fi definit, ca un cîntec minunat sau un oftat şi atît. De aceea nu este bine pentru nici o fiinţă să se îndepărteze de Universul său spiritual. Prin urmare nu cred într-un umanism care îndepărtează fiinţa umană de sine în loc să o apropie. Nici un Om nu ar trebui să plîngă, să ofteze, să jongleze în acest paradis cu nefericirea, pentru că nu-i este permis.

13

De fiecare fiinţă în parte depinde dacă vrea să deschidă cu adevărat ochii pentru a vedea paradisul care o înconjoară sau dacă doreşte să rămînă în infernul social în care se află. Pentru aceasta va trebui ca Omul să renunţe cît mai repede la aşa zisul umanism.

A înlocui umanismul cu minciunile sale frumoase nu înseamnă sub nici un aspect cu a trece la tot felul de acţiuni împotriva existenţei Omului ca fiinţă, cum de altfel au greşit unii de-a lungul istoriei.

A renunţa la umanism înseamnă a pune imediat în locul său spiritualismul, născînd fiinţa sacerdotală. O astfel de societate nu va fi sub nici un fel o societate de popi sau de călugări, unde membrii acesteia nu vor face nimic altceva decît să se spovedească unul altuia de dimineaţă pînă seara.

O astfel de societate, va fi o societate, unde binele nu va mai trebui ascuns în spatele vreunui interes meschin al banului, iar răul va trebui să iasă la lumină, fără să mai fie ţintuit acolo de tot felul de alte interese şi jonglerii la fel de meschine.

Va fi o societate în care fiinţa umană va avea ca interese primordiale, faptul de a se înţelege pe sine şi mai apoi societatea, unde competitivitatea se va răsfrînge mai înainte de toate asupra persoanei de către sine şi mai apoi drept răspuns asupra societăţii.

Un alt interes primordial va fi acela ca fiinţa umană să nu se fure sub nici o formă şi în nici un fel pe sine, înţelegînd că acest lucru este cele mai mare rău pe care l-a putut face Omul de-a lungul existenţei sale istorice, iar această enormă greşeală nu mai trebuie sub nici un chip repetată. Astfel animalul din Om ucide şi umanul, fură, cînd este vorba de o structuralizare socială.

Ei bine, se vor întreba mulţi, cum anume fură umanul din Om cînd a fi uman înseamnă în mintea multora exact inversul? Realitatea este cu totul alta.

14

Scriam în "Coaxialismul" despre teamă care înlănţuie Omul întreaga lui viaţă şi la care acesta se raportează.

În această carte, unde pun accentul pe filosofia socială, menţionez că Omul pentru a scăpa de teama care-l stăpîneşte chiar şi inconştient pe baze instinctuale, încearcă să-şi mintă propria sa teamă, de lume, de moarte, de absolut orice, iar atunci Omul se fură pe sine dacă nu pe altcineva.

Furtul de sine este poate cel mai sublim dar şi cel mai nefast lucru pe care-l dă existenţa umană.

Toate capodoperele acestei lumi sînt rezultatul furtului de sine, datorat sentimentului de teamă izvorît în faţa existenţei.

Acesta este Omul, care gîndeşte cu doar două procente din materia sa cenuşie. Sunt convins că această dimensiune a furtului de sine se reflectă mult mai stringent, amplificîndu-se în existenţa multor oameni, devenind din furtul de sine, furtul faţă de aproapele său.

Aceasta este originea tuturor filosofiilor sociale şi politice.

Atunci cînd Omul a început să-şi fure aproapele au început şi primele formaţiuni sociale, bazate pe o anumită ordine ierarhică, născîndu-se ierarhia tribală, ierarhie care şi astăzi se reflectă în ierarhizarea socială a civilizaţiei.

Pornind de la preşedinţii de state şi pînă la cel mai umil funcţionar, toţi sunt rezultatul acestei ierarhizări avînd ca şi cauză: FURTUL CAUZAT DE TEAMĂ!

Chiar dacă am reveni la "paradisul pierdut" de dinaintea naşterii orînduirilor sociale, cînd încă nu existau nici un fel de servanţi sau sclavi, şi chiar dacă am încerca pe toate căile posibile să nu lăsăm acele fiinţe să meargă pe calea unei noi structuralizări ierarhice, ne-ar fi absolut imposibil.

Fiecare astfel de fiinţă va trăi cu teama de tot ceea ce o înconjoară, încercînd pe toate căile să devină din ce în ce mai puternică atît faţă de sine cît şi faţă de cei din jurul ei, furîndu-se astfel pe sine cît şi pe cei din jurul său, pentru a supravieţui, născînd astfel ierarhizarea socială.

Bine, vor spune unii, dar o asemenea ierarhizare s-a clădit pe forţa brută a celui mai puternic care îl învinge pe cel mai slab. Aşa şi este, doar că cel mai puternic trebuie să-l învingă pe cel mai slab datorită fricii de a nu fi el cel mai slab, determinînd Competiţia, şi prin aceasta furîndu-se pe sine.

Competiţia este momentul prim reliefat prin prima fază a ierarhiei, dîndu-i acesteia propriul său tipar, şi anume furtul de sine.

Astfel Ierarhia devine Competiţie, prin furtul de sine. Cum ne furăm pe noi înşine prin Competiţie, odată ce aceasta ar trebui să fie motorul dezvoltării societăţilor din cele mai vechi timpuri şi pînă astăzi?

Dacă stăm să analizăm cîte crime în diferitele războaie purtate de-a lungul istoriei nu au determinat competiţia, cîte nenorociri şi asupriri, cîte suferinţe aduse oamenilor, atunci realizăm că de fapt noţiunea de furt de sine este echivalentă cu competiţia devenind astfel propria sa definiţie.

Cu toate acestea fără competiţie nu ar fi existat progres şi nici civilizaţie? Personal nu cred în aceasta întrucît adevăratul progres şi civilizaţie nu stă în competiţie cum se credea pînă acuma, întrucît fiinţa umană nu este nici pe departe o fiinţă competitivă ci mai degrabă restrictivă!

Cînd omul a devenit competitiv cu sine şi mai apoi cu semenii săi s-a îndepărtat de Edenul în care se afla, mergînd pe o cale a angoasei, alienării şi debusolării de sine. Toate marile şi epocalele, descoperiri ştiinţifice sau tehnologice, întreaga cultură şi civilizaţie bazată pe competitivitatea omului faţă de el însuţi, nu este nimic altceva decît calea otrăvită a destinului uman!

Nu această cale ar fi trebuit să o aleagă omul, şi poate de aceasta a "fost alungat şi din Paradisul biblic". Adevărata cale era exact inversul acesteia, şi anume aceea de a nu mai fi competitiv cu sinele său şi mai apoi cu semenii, de a înţelege că, competitivitatea este cea mai mare minciună, atîta timp cît viaţa omului este un vis, că acesta nu cunoaşte Adevărul Absolut şi nici alte forme ale adevăratei realităţi.

15

Omul trebuia să înţeleagă că competitivitatea este o Fată Morgana, care oricît de mult ar arăta calea prin care Omul poate scăpa de tema morţii sau alte temeri care-l stăpînesc, competitivitatea nu face nimic altceva decît să-i de-a iluzia pe moment că a scăpat de această teamă ca pe urmă teamă să revină cu o putere înzecită asupra lui.

Această teamă a dus la structuralizarea socială, structuralizare care urma să declanşeze sclavismul, atîta şi atîta suferinţă care va transforma în cele din urmă întreaga cultură şi civilizaţia umană într-o cultură şi civilizaţie a suferinţei.

De aceea este considerată viaţa ca fiind o incursiune pe tărîmul suferinţei. Tocmai pentru că Omului i-a fost teamă şi s-a furat pe sine în momentul iniţial de configurare a unui destin. Furtul mărului din grădina Edenului nu este atît de îndepărtat faţă de adevăratul FURT!

Cum ar fi arătat societatea umană dacă la originile acesteia, Omul nu s-ar fi furat pe sine? Dacă nu ar fi ales calea competitivităţii ci pe aceea a restrictivităţii? În orice caz o societate bazată pe cu totul alte principii, care ar fi fost scutită de războaie, crime, furturi, jafuri dintre cele mai perfide.

Toate acestea fiindcă Omul nu este o fiinţă competitivă ci una restrictivă. Prin restrictivitate, înţeleg orice încercare de a anihila teama dar nu prin furtul de sine, ci prin cunoaşterea şi înţelegerea de sine.

Astfel competitivitatea a fost determinată de laşitate, furt şi minciună, iar restrictivitatea de curaj, cunoaştere şi înţelegere.

Cum ar fi fost istoria unei umanităţi restrictive? În primul rînd Omul ar fi gîndit cu mai multe procente din materia sa cenuşie, deoarece cred că şi acest accident prin care omul poate procesa date informaţionale cu doar doi la sută din scoarţa sa cerebrală se datorează căii greşite pe care a apucat-o la un anumit moment iniţial.

Dar chiar dacă am face abstracţie de acest aspect, am realiza că o astfel de societate restrictivă ar fi o societate edenică, întrucît ar dispare minciuna, dorinţa de parvenire, lăcomia, dispreţul, aroganţa şi toate celelalte cohorte de rele care le însoţesc pe acestea.

Omul ar deveni dintr-o fiinţă eminamente acaparatoare o fiinţă eminamente creatoare, de o adevărată spiritualitate, prin care viaţa sa să nu mai fie considerată o incursiune într-o lume a suferinţei şi o luptă care începe odată cu naşterea şi se termină cu moartea. Animalul din Om ar dispare pentru totdeauna fiind înlocuit de un alt uman care să nu mai fie reprezentat prin furt şi alte josnicii cărora să li se abroge o aură de slavă şi beatitudine, pentru a fi reliefate drept mari realizări a fiinţei umane.

Toate aceste josnicii ar dispărea în acel context al fiinţei restrictive, fiind înlocuite cu adevăratul uman din Om care nu mai are nici o legătură cu multele dedesubturi meschine şi ascunse care determină acel uman iluzoriu.

O societate umană restrictivă ar fi o societate unde credinţa omului nu ar avea drept fundament interesele ascunse ale acestuia de a o practica, de genul: Merg la biserică pentru bani şi sănătate. În acea societate fraza ar suna: mă rog pentru toate sufletele posibile şi imposibile ale lumilor, pentru slava şi binele lor, etc.

Sunt convins că într-o asemenea societate nici clădirile şi nici localităţile umane nu ar mai fi la fel, întrucît întreaga strucuralizare a sistemului social ar fi diferită, structuralizare care nu s-ar mai baza pe competitivitate şi ierarhizarea competitivităţii ci pe restrictivitate şi neierarhizarea acesteia.

Oare cum ar arăta omenirea după cele zece sau unsprăzece mii de ani de istorie oarecum cunoscută, socială? Răspunsul constă în faptul că nu ar mai fi avut loc această structuralizare socială, cum am mai spus adineaori.

Marile invenţii şi descoperiri, considerate de morala societăţii competitive ar fi avut loc la alte date sau nu ar fi avut loc deloc. Într-o societate restrictivă, ştiinţa poate fi considerată o panoplie a răului competitiv din Om, ceea ce ar fi îndepărtat aceste descoperiri de ordin tehnologic şi material, dar în schimb ar fi dezvoltat o arie mare de alt gen de descoperiri şi anume de descoperiri spirituale, adevăratele descoperiri de care are cu adevărat nevoie fiinţa umană.

16

Aceste descoperiri spirituale în loc să-l îndepărteze pe Om de sine, cum au făcut-o descoperirile ştiinţifice, acestea l-ar fi apropiat din ce în ce mai mult de sine însuşi, realizînd astfel cu fiecare nouă descoperire spirituală, edenul în care se afla, dar în care s-a născut orb, fiind lăsat de Factorul Creator să-şi deschidă ochii minţii spre acest Eden, care este în sufletul omului!

De ce s-a născut omul orb şi nu cu ochii deschişi spre edenul sufletului său? Pentru că frumuseţea Edenului nu este aceea care este dată de la sine, ci aceea care este descoperită prin sine!

Omul în sinea lui este o fiinţă care devine fericit atunci cînd descoperă noul şi eternul nou, eden care i se derulează în faţa ochilor săi. Orice Eden oricît de frumos şi de prefect ar fi, atunci cînd acesta se învecheşte devine un infern.

Eternitatea noului este constantă universală, absolut valabilă pentru toate fiinţele umane care defineşte omul în lumina unuia dintre adevărurile Iluziei Vieţii. Mai mult decît atît, Iluzia Vieţii la nivel uman se defineşte ca fiind eternitatea noului.

De aceea Omul nu poate fi fericit decît dacă aleargă printre clipe asemeni unui atlet, întreaga sa viaţă. Omul a greşit atunci cînd a ales cîmpul competitivităţii faţă de sine şi faţă de semeni, în loc să alerge pe cîmpul restrictivităţii faţă de sine şi faţă de semeni. Dacă ar fi ales cîmpul restrictivităţii, atunci Omul ar fi realizat paradisul în care se află.

Scriam în "Coaxialismul" că Omul nu cunoaşte realitatea decît Iluzia Vieţii şi mai mult decît atît că acesta nu posedă o voinţă care să aparţină realităţii ci una care aparţine imaginarului. De aceea argumentul pentru societatea restrictivă este şi mai puternic.

Mulţi se vor întreba dacă prin restricţionismul social mă refer şi la dictatură? Chiar dacă Nietzsche, era de acord cu un singur gînd şi o singură voinţă, din punct de vedere social eu nu sunt de acord cu această aspectare a societăţii, întrucît dictatura oricît de mult am încerca să o includem sistemului restricţionist social pe care l-am creat aici, ea aparţie fără nici un drept de tăgadă competiţionismului social.

Orice dictatură sucombă dacă nu devine competitivă mai întîi faţă de indivizii care o înglobează şi mai apoi faţă de ceilalţi indivizi, polarizaţi în exteriorul acesteia.

Dictaturile aparţin prin excelenţă competitivităţii, chiar dacă sînt restrictive din punct de vedere al libertăţilor de diferite feluri şi aspecte, ci se poate observa foarte bine ce poate face competitivitatea din restrictivitate într-o societate unde competitivitatea primează. Se naşte dictatura competitivităţii dar care, culmea, se bazează tocmai pe restrictivitate, pentru a îngrădi anumite drepturi şi libertăţi sociale.

Acest lucru nu se poate întîmpla într-o societate unde nu există competitivitatea care să se răsfrîngă asupra restrictivităţii. Aici restrictivitatea devine un panaceu al sinelui fiecărui individ, şi mai apoi o proiectare a acestuia la nivel social. Nivel social care va avea inclusă în el o restrictivitatea care-l populează şi defineşte, identificîndu-se cu libertatea, sau Edenul. Edenul în sine este definit că libertatea fără de margini a individului, şi totodată limita dorinţelor acestuia.

O societate competitivă, este o societate derivată din indivizii a căror conştiinţă individuală este definită prin competitivitate, această societate nu poate fi niciodată identificată cu Edenul şi nici cu libertatea deoarece, oricîte realizări sau noi frontiere vor fi atinse, acestea nu vor fi niciodată ultimele şi mai mult decît atît, aceste frontiere vor fi ca o lovitură pentru toţi ceilalţi indivizi care nu pot să le atingă, dar datorită sistemului competitiv social îşi doresc din tot sufletul acest lucru!

O altă întrebare cît se poate de doctă în acest moment ar fi şi aceea dacă societatea de tip restrictiv poate avea o evoluţie tehnologico-ştiinţifică la fel ca şi societatea de tip competitiv? Răspunsul meu la această întrebare rămîne cît se poate de clar.

Societatea Restrictivă este o formă socială mult mai superioară Societăţii Competitive, întrucît în acest tip de societate, competiţia nu apare nicidecum sub imboldul luptei pentru putere şi nici pentru anumite foloase sau poziţii sociale care sunt structurate pe cu totul alte principii, ci competitivitatea se menţine ca un impuls latent al restrictivităţii, ceea ce-i dă un nou impuls Individului de a fi şi mai aproape de sine dar, prin această apropiere de a se cunoaşte în primul rînd mai mult pe sine în beneficiul mulţimii de indivizi, respectiv, beneficiul social.

Acest tip superior de societate nu este nicidecum o societate doar a viitorului. Ea putea la fel de bine să devină şi o societate a dimensiunii istorice pe care o posedă omenirea

dacă NU ar fi luat-o pe o cale greşită undeva în istoria ei, cale care a dus la atîta suferinţă, moarte cumplită sau disperare multora dintre indivizii care au determinat-o.

Restrictivismul Social este definit prin totala libertate a individului de a se cunoaşte mai înainte de toate pe sine, cunoaştere care să se reflecte sub formă de libertate şi împlinire în planul social. Exact inversul planului social al Competivismului.

17

Astfel cu siguranţă Păcatul Original din punct de vedere social a apărut atunci cînd omenirea a părăsit calea Restricţivionismului şi a luat calea greşită a Competivismului, cale care vrînd nevrînd duce la dezvoltări dintre cele mai macabre şi lugubre experienţe sociale, cum ar fi nazismul, comunismul stalinist, bolşevismul sau alte devieri ale normalului care pentru Competivism este un normal denaturat, deoarece vrînd nevrînd omenirea a ales undeva în istoria ei milenară calea spre acest deznodămînt.

Bine vor spune unii dar Restrictivismul, prin însuşi denumirea sa care reflectă restrictivitate, nu este o dictatură la fel ca cea bolşevică sau nazistă ascunsă undeva în anumite unghere ale spiritului uman?

Spiritul uman oricît de mult am dori să fie un spirit liber în toate sensurile cuvîntului el nu poate îndeplini acest deziderat decît prin substituţia propriei sale libertăţi în detrimentul propriei sale dictaturi.

Pentru a fi mai explicit, Omul este o fiinţă care gîndeşte bivalent. Bine-rău, frumos-urât, etc. Deci este o fiinţă care vrînd nevrînd aparţine Coeficientului Logic 2, după cum am mai scris în "Coaxialismul" carte apărută tot în acest an.

Odată ce Omul aspiră mereu spre libertate, depăşindu-se mereu pe sine ca şi în Competivismul Social, adică exact la fel ca şi în societatea actuală, atunci alergînd către noi şi noi frontiere ale libertăţii nu face nimic altceva decît să găsească în aceste noi frontiere, frontierele dictaturii care sălăşluiesc în fiinţa lui.

Odată ce nu va mai alerga la nivel Competivist către frontierele libertăţii, ci o va face din punct de vedere Restrictivist, atunci, acolo unde îşi va afla Omul libertatea va înţelege că aceasta se suprapune cu propria sa dictatură sau invers al libertăţii, asimilîndu-le pe ambele ca fiind dorinţa esenţei sale pentru care s-a născut.

În sistemul Competiţional, Omul recunoaşte că limita este mereu o Fată Morgana pe care trebuie să o atingă, şi astfel să se autodepăşească pe sine, dar în sistemul Restrictiv, autodepăşirea constă numai în propriile sale limite, care dă o altă alură şi un impuls diferit acelui tip de societate.

Oricît de mult am dori să facem o societate competitivă perfectă, aceasta se va afunda din ce în ce mai adânc în nămolul dimensiunii viitorului care va deveni o istorie a unor noi chinuri şi suferinţe, pornind de la prejudecăţi şi pînă la debusolarea totală a fiinţei umane faţă de sine şi odată cu aceasta a pierderii definitive a sensului pentru care a fost creată.

Cum poţi să speri vreodată că va putea exista o societate competitivă perfectă, cînd indivizii din start nu sunt egali, şi fiecare pleacă la un maraton străin total de ei înşişi la intervale de timp diferite pentru a alerga pe piste cu lungimi diferite.

A atinge perfecţiunea cu un astfel de tip de societate, mai înainte de toate nu numai că ar trebui ca indivizii să devină egali, adică să plece la acest maraton la aceeaşi oră dar să şi alerge pe acelaşi traseu, dar mai ales ar trebui ca toţi aceşti indivizi care compun societatea competitivă să fie nişte indivizi a căror aspiraţii să fie doar pozitive.

Cînd mă refer la aspiraţii pozitive, mă gîndesc că toţi cei care aleargă la acest maraton al vieţii, să nu gîndească niciodată negativ faţă de aproapele lor, să nu dorească niciodată să se fure pe sine, să înşele, să ucidă, să mintă pentru ca astfel să parvină în primele locuri ale acestui tip permisiv şi bolnav de societate.

18

Din start şi cel mai neiniţiat om în ale filosofiei recunoaşte că aşa ceva este cu totul şi cu totul imposibil.

Cum omul este posesorul libertăţii din sine tot astfel omul devine şi posesorul dictaturii din sine.

Pentru că Omul a ales calea Competiţionismului Social, sau al Societăţii Competiviste, acesta a uitat că, competiţia spre libertate nu este una către adevărata libertate fiindcă acolo poate găsi şi cealaltă faţă umană şi anume dictatura, precum omul este sălăşuit nu numai de bine ci şi de rău.

Libertatea efemeră a Omului pendulează mereu între binele şi răul său, deci între dictatură sau libertate dar şi între libertate sau dictatură, iar inversiunea voită pe care am făcut-o este pentru a reliefa că atunci cînd libertatea devine dictatură această dictatură poate fi adevărata libertate pentru Om precum adevărata libertate poate fi dictatură.

Omul nu cunoaşte nici binele şi nici răul, întrucît se zbate între aceste două polarităţi în Iluzia Vieţii lui de la naştere către moarte.

Ambele polarităţi îşi pot schimba sensul dar şi semnul în funcţie de alte şi alte polarităţi care intervin pentru a le determina pe acestea două. Într-un cuvînt alături de bine pot interveni o sumedenie de alte polarităţi, cum ar fi culoare, interes, dorinţă, frumuseţe sau urît, linişte, plictiseală, etc.

Acestea au fiecare la rîndul lor înţelesul lor opus fapt pentru care le-am denumit polarităţi.

Cînd toate aceste înţelesuri în loc să conveargă în continuare cu binele Omului, ele pot să diveargă la un anumit moment dat, cum de altfel se întîmpla pe parcursul vieţii acestuia în fiecare clipă de gîndire, fapt care duce la schimbarea totală sau parţială a polilor binelui cu cei ai răului.

Tot acest lucru ne determină faptul că nu putem spune hotărît că odată ajunşi la o anumită frontieră acea va fi şi frontiera definitivă a binelui, minciună şi iluzie după care aleargă Competiţionalismul Social actual şi nu numai, aici mă refer şi la cel istoric.

Prin urmare, oricît de mult ar dori Omul să fugă de dictatură într-un sistem social Competivist, el nu va face nimic altceva decît să se afunde şi mai mult în noroiul acesteia. Nazismul şi comunismul stalinist sînt dovezi clare a acestor derapaje sociale, care ca şi orice tip de societate au la bază anumite aspiraţii, care pentru anumite clase sociale, sau indivizi ai anumitor zone etno-geografice acestea pot părea ca aspiraţii spre mai bine, dar ele datorită Sistemului Competiţionalist, toate duc la prăpastie.

19

Societatea Restrictivă nu este nicidecum un tip de societate dictatorial, ci un tip de societate care restricţionează doar datoria Omului de a se cunoaşte mai înainte de toate pe el însuşi, de a se împrieteni cu el, de a fi mulţumit de natură sa divină primită de la Factorul Creator şi Unic Întîmplător, sau de la Dumnezeu cum vor spune unii.

Prin acest mod restrictiv de a vedea şi înţelege lumea Omul poate realiza că unica competiţie adevărată este doar aceea cu el însuşi şi nicidecum cu vecinii sau cu alţi indivizi care determină societatea. Este societatea care nu acceptă nici un gen de polarizare, cum ar fi cel financiar, politic sau de orice altă natură.

Marile crime şi fărădelegi în cadrul societăţii competiţionale au drept cauză dorinţa unora de a avea din ce în ce mai mult indiferent că înoată peste miliarde de dolari în timp ce alţii se lăfăie într-o cruntă mizerie doar pentru că nu sunt din neamul unor indivizi care au

spoliat munca celor mulţi de-a lungul timpului, sau din neamul celor care au înţeles că furtul este unica raţiune de a fi.

Orice tip de societate restrictiv va fi infinit mai superior unui competiţional, în afară de un singur lucru, şi anume cel militar. Într-o societate restrictivă nu este nevoie de arme pentru că acestea nu au ce cuceriri sau ocupaţii să facă.

O astfel de societate nu va putea face niciodată faţă din punct de vedere militar unei societăţi competiţionale, întrucît aceasta va avea mereu drept cel mai dezvoltat domeniu, domeniul apt să producă teroare şi teamă în orice moment, dar şi moarte sau exterminare.

Raţiunea pe care se axează societăţile competiţionale este aceea de a fura, ucide şi cuceri, indiferent dacă ceea ce s-a furat este necesar indivizilor care compun societatea sau nu.

Este cît se poate de uşor de văzut că Competiţionalul cu toate derivatele acestuia a fost deturnat în interiorul fiinţei umane, către RĂU, Răul devenind astfel sensul competiţional al individului, mai înainte de toate cu el însuşi şi mai pe urmă faţă de ceilalţi indivizi care compun societatea.

În Societatea Restrictivă, sensul competiţional este polarizat către BINE, acesta fiind sensul către care tinde individul care compune respectiva societate şi prin intermediul căruia acesta vede pe toţi ceilalţi membri ai societăţii.

Era nevoie de atît de puţin, atunci, undeva, cîndva, pentru a deveni fericiţi de-a lungul istoriilor noastre milenare, încît doar hazardul a făcut ca Omul să coboare cu atîta inconştienţă şi dezinvoltură din Eden! Tot ceea ce trebuia făcut, era ca să devină competitiv cu el însuşi şi nu cu cei din jurul său! Ce se poate face în acest moment?

20

Faptul că a apărut Grupul Bilderberg este cel mai minunat şi înălţător moment istoric pe care l-a trăit omenirea pînă în prezent, deoarece, indiferent cît de inoportun este sensul pe care acest grup îl dă procesului de globalizare într-o societate competiţională, este bine că acest proces a început şi că el se desfăşoară, chiar dacă lent, dar sigur!

Este adevărat că Grupul Bilderberg are invitaţi care reprezintă polarizarea competiţională în diferite domenii, inclusiv financiar şi politic. Într-un cuvînt aici se fac şi desfac anumite doleanţe sau viitoare legi care vor fi votate pe viitor de către parlamentele naţiunilor.

Repet, este un lucru îmbucurător, deoarece numai prin globalizare, societatea umană va reuşi să scape într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat de Competivism, iar acestuia să-i fie luat locul de către Restrictivism, curentul de avangardă care va determina un Om Nou, cu un nou mod de a vedea şi percepe lumea, unde Competiţionalismul morbid va fi înlăturat tocmai de către vîrfurile care-l vor călăuzi şi îl vor determina în acele momente.

Cînd mă refer la vîrfuri ale Competiţionalismului, mă refer la cei mai mari bancheri ai lumii, industriaşi, politicieni sau alte somităţi ale acelui moment.

Ce anume îmi spune că odată şi odată se va întîmpla acel fenomen care va urca pentru prima dată în istoria ei milenară omenirea pe o nouă treaptă socială, mult mai superioară decît în trecut, cum nu a mai cunoscut ea niciodată în timpul istoriei sale zbuciumate, este în primul rînd faptul că OMUL ESTE DUAL, şi că odată şi odată sensul Competiţionalismului din sufletul omului se va polariza şi către bine nu numai către rău cum s-a făcut într-un anumti moment istoric.

Fiind prin excelenţă o fiinţă restictivă orice tip de societate umană bazată pe competiţionalism va fi dat pierzaniei, nefăcînd nimic altceva decît să ducă fiinţa umană la debusolare, suferinţă şi înstrăinare de sine.

Astfel, dacă Omul ar fi ales calea cea bună pentru a dezvolta o societate în care personalitatea acestuia să se îmbine perfect ar fi fost o societate în care azi Omul ar fi reuşit să treacă prin asceză şi cunoaştere de sine, treptele fundamentale ale transcedentalismului, devenind mult mai puternic şi influent în lumea care-l înconjoară, reuşind să-şi eternizeze viaţa prin propriul său spirit, dîndu-i acesteia caracterul mesianic şi paradisiac al începuturilor de omenire.

Toate acestea prin interiorizarea competiţiei şi nu prin exteriorizarea ei, devenind o competiţie a Omului cu el însuşi şi nicidecum cu ceilalţi indivizi. Prin urmare orice principiu de rivalitate urmînd să dispară, fiind înlocuit cu principiul rivalităţii de sine.

Se prea poate că odată în istoria atît de neagră şi de tumultoasă a umanităţii, Omul să fi fost obligat să treacă de la restrictivism la competiţionalism, tocmai datorită pierderii capacităţilor sale cerebrale de a procesa cu mai mult de două procente din scoarţa cerebrală, devenind o fiinţă împinsă către acest deziderat social nefast şi străin de el însuşi, şi nu o fiinţă care ar fi dorit toate acestea.

Să fi fost Omul, un simplu experiment? Nimeni nu poate răspunde la o atare întrebare, decît cel mult să-şi dea cu presupusul.

21

Chiar şi cu aceste două procente de gîndire, dacă Omul ar fi fost pe calea cea bună a restictivismului, totul ar fi arătat azi altfel, începînd de la clădiri, centre urbane, credinţă, societate, structuralizări politice şi implicit moneda de schimb care nu ar mai fi fost sub nici o formă banul ci o monedă de ordin spiritual.

Ar fi fost o societate de sacerdoţi? E greu de răspuns la o astfel de întrebare, odată ce noi nu putem simţi sau discerne cum anume ar fi o astfel de societate reprezentată la un nivel din ce în ce mai structuralist.

Orice fiinţă prin esenţa sa este un sistem restrictiv, indiferent că raţionalizează sau nu, indiferent dacă raţionalizarea se produce printr-un Coeficient Logic 2 sau 2.000.000.000.

Totul depinde de natura fiinţei care are următoarele caracteristici: Restrictivitate, Competiţionalitate, Socialitate, Esenţialitate, Demiurgitate şi caractersitica de Neantizare, caracterstică ce aparţine doar fiinţelor care conştiente şi raţionalizatoare prin care Omul sau o altă fiinţă cu un Coeficient Logic inferior, deci 1, sau superior, mai mare decît 2, se autodetermină la moarte sau la necunoscutul de dinaintea propriei sale creaţii, privit prin prisma fiinţei sale şi nicidecum a lumii care-l găzduieşte.

NEANTIZAREA: -Întrebarea cheie pentru procesul de Neantizare este, ce anume am fost eu înainte de a mă naşte şi ce voi fi după moarte?

O astfel de întrebare determină partea restrictivă a Omului să accepte neantul ca fiind succesorul marelui necunoscut, dar partea competitivă, reflectată în societate, neagă neantul, atribuindu-i acestuia capacitatea de competitivitate cu viaţa actuală a fiinţei, transformîndu-l imediat în "Lumea de Apoi".

Aceasta fiind lumea din care vine pe acest pămînt fiinţa competitivă şi spre care urmează să se îndrepte după moarte, în timp ce fiinţa restrictivă, consideră inexistentă această lume, renegînd-o şi dîndu-i atribut de pierdere definitivă a prezentului existenţial ce va deveni trecut, ascuns, tot mai ascuns, în colbul uitării de sine a fiinţei singuratice şi angoasate de propriul său destin.

SOCIALITATEA ŞI COMPETITIVITATEA-Orice fiinţă raţională sau nu subzistă într-un domeniu social cu sau fără voia ei imaginară, drept consecinţă a diversităţii bazată totuşi pe unitatea să indestructibilă faţă de diversitate şi mai ales restrictivă.

Dacă Diversităţii îi va aparţine competiţionalul, unicităţii îi aparţine cu siguranţă: restrictivul.

Întreaga diversitate există doar în funcţie de unicitatea fiinţei.

Cînd fiinţa a murit, odată cu moartea sa, dispare şi diversitatea celorlalte fiinţe raportate la aceasta, întrucît aceasta nu se mai raportează la nici una dintre ele, devenind autoexclusă din punct de vedere social.

Cu toate că, trebuie să recunoaştem, Socialitatea celorlalte fiinţe persistă dar numai raportate la ele atît timp cît sunt în viaţă. Odată moarte, întreaga socialitate ar dispărea dacă toate fiinţele ar dispărea. Acest aspect ne îndreaptă către natura temporară a fiinţei care călătoreşte printr-un spaţiu mai mult sau mai puţin virtual datorat Iluziei Vieţii, natură care poate fi atribuită termenului de Socialitate prin excelenţă.

Socialitatea nu este Competiţionalitate chiar dacă ambele sînt două caracteristici care-şi întrepătrund proprietăţile datorate diversităţii, dar numai acesteia şi atît.

Procesul de socialitate defineşte indivizii raportaţi la unicitatea dar şi la singurătatea ancestrală a fiinţei mereu în goană după absolutul său conştient sau inconştient definit prin necesitate, pe cînd Competiţionalitatea este exact inversul fiinţei, deci raportarea diversităţii în sine, a multitudinii la Unicul indestructibil al individului, pe care doreşte să-l doboare, ajutat de Iluzia Vieţii şi lipsa de Voinţă, antrenînd singurătatea fiinţei în malaxorul gigant al egalizării tuturor individualităților, pentru ca nici una să nu se poată opune procesului competitiv la care sunt raliate toate fiinţele care compun societatea.

Aceste fiinţe își pierd astfel individualitatea, devenind social-competitive, în loc să devină structural-competitive, cum de altfel ar fi fost normal pentru fiinţa umană cel puţin.

Acest social-competitivism a determinat şi dezvoltările formaţiunilor politice de tipul naţional-socialism, ca mai apoi să fie concurate cu cele de sorginte socialist-staliniste sau comuniste. Aici stă cauza alienărilor sociale care au determinat anumite deraieri istorice.

DEMIURGITATEA-devine caracteristica fundamentală a fiinţei, contopindu-se cu natura sa primordială dar şi transcedentală, pentru care orice fiinţă este desăvîrşita şi săvîrşită în această lume. Demiurgul devine fiinţa însăşi că scop al creaţiei dar mai ales ca deznodămînt al acestui scop. Fără această caracteristică, fiinţa şi-ar pierde cu desăvîrşire sensul existenţial pentru care a înfruntat propria sa neantizare, devenind restrictivă dar şi competitivă totodată.

Demiurgitatea este caracteristică de bază care stă la baza Restrictivităţii dar şi a Competitivităţii fiinţei, aplatizîndu-i acesteia, într-o măsură mai mare sau mai mică, caz care depinde de fiecare individ în parte, frustrarea, angoasa sau extazul şi plenititudinea provocate de Neantizare.

22

Orice caractersitică a fiinţei dintre cele enumerate mai sus dacă va fi înlăturată sau renegată prin diferite politici mai mult sau mai bine ticluite de către tot felul de lideri, va determina o societate alienată dar mai ales o societate unde nu va exista niciodată dreptatea, pentru indivizii care o compun.

Dacă ne uităm la lunga istorie a societăţilor omeneşti, vedem că au existat de toate, războaie, măceluri, crime, bogăţii fabuloase, lideri mai mult sau mai puţin carismatici, invenţii, realizări, descoperiri epocale, într-un cuvînt cam tot ce vrei şi ce nu vrei dar un singur lucru a lipsit, cu toate că a fost cel mai des pe buzele liderilor din toate timpurile, şi aceasta este Dreptatea!

De ce nu s-a putut ajunge niciodată la cucerirea ei? De ce oamenii au dorit-o atît de mult dar nu au avut-o niciodată? Răspunsul constă tocmai în faptul că Omul s-a depărtat de ceea ce ar fi trebuit să fie.

Dacă s-ar fi respectat cu adevărat caracteristicile fiinţei uman sau a oricărei fiinţe în general, cu siguranţă că nu s-ar fi ajuns aici.

Cu toate acestea se poate spune că şi plantele sînt fiinţe întrucît aparţin lumii vii, şi că de fapt orice individ care aparţine lumii vii este fiinţă, indiferent dacă acesta este plantă sau o simplă celulă, etc. Atunci pentru acestea mai sînt valabile caracteristicile enumerate mai sus ale fiinţelor?

Cu siguranţă voi răspunde eu, chiar dacă acestea se răsfrîng în alte ipostaze, în funcţie de fiecare caz în parte. Dacă luăm planta ca exemplu, (să reamintesc că narcisa are 30% din genele omului) şi îi atribuim caracteristicile fiinţei vom avea astfel: Restrictivitatea la plantă se caracterizează prin capacitatea acesteia de a-şi desfăşura pentru sine procesele bio-chimice şi de fotosinteză care-i sînt necesare pentru a subzista.

Competiţionalitatea o propagă în mediul său înconjurător faţă de alte plante, dintre care unele pot avea un coronament mai mare care să o umbrească pe aceasta nelăsîndu-i îndeajuns soare. Atunci şi aceasta va face tot posibilul să se înalţe sau să se retragă într-un unghi favorabil pentru a primi lumina solară de care are nevoie.

Socialitatea este rezumată la ecosistemul în care vieţuieşte planta respectivă.

Demiurgitatea este caracteristica plantei de a da viaţă altor şi altor plante din specia respectivă dar mai mult decît atît, de a ajuta într-un mod indirect dezvoltarea altor plante din jur, şi în fine, cea din urmă caracteristică, Neantizarea, care se concretizează prin teama plantei de a fi tăiată sau ruptă sau de a i se aduce anumite prejudicii.

Această teamă s-a demonstrat de curînd prin diferite experienţe care au demonstrat că atunci cînd cineva se apropie de o plantă cu intenţia de a o tăia, aceasta simte emiţînd anumite influxuri energetice. Şi plantele suferă nu numai oamenii.

Se vede că aceste caracteristici pe care le-am atribuit fiinţei sînt general valabile pentru întreaga lume vie. Este adevărat că fiecare astfel de caracteristică se răsfrînge în funcţie de fiinţă.

Bineînţeles că Omul va avea un alt grad de a-şi manifesta aceste caracterstici faţă de o plantă sau un animal.La nivelul animalelor depinde de rasa acestuia, de ce fel de animal este, domestic sau sălbatic, etc.

Revenind la Om caracteristica de Neantizare a fost cea care a determinat în istorie trecerea de pe calea cea bună a Restrictivităţii pe aceea a Competitivităţii atât de străină Omului.

Chiar dacă această trecere s-a desfăşurat accidental dar şi incidental totodată, prin reducerea capacităţii acestuia de a gîndi, decît cu cele 2% din scoarţa cerebrală, la baza tuturor acestora stă caracteristica fiinţei umane de Neantizare. Neantizării i se datorează teama de moarte dar şi tăria de a rezista acesteia. Neantizarea fiind balanţa care ţine trează fiinţa umană pe prăpastia destinului dintre viaţă şi moarte.

De aceea, o spun şi o repet, chiar dacă calea greşită a Omului către Competitivitate este una accidentală datorate unui incident poziţionat undeva în istoria acestuia, această cale are ca origine caracteristica fiinţei de Neantizare. Prin Neantizare se înţelege în primul rînd teamă.

III.1.3. CAPITOLUL 3
FRICA ȘI LUMEA COMPETITIVITĂȚII

23

Teama stă la baza genialităţii dar şi a necesităţii. Ea este stindardul suprem pentru care fiinţa există şi nu dispare în colbul uitării. Orice necesitate ar fi o simplă boare de vînt dacă nu ar fi fost teama de consecinţele neîndeplinirii sale, unde totul se raportează la moarte.

Astfel moartea devine atît cel mai înverşunat duşman al fiinţei care reprezintă viaţa, într-o lume a competitivităţii.

Orice devine necesar devine şi competitiv. Astfel necesitatea se raliază competitivităţii unindu-se şi devenind un corp comun al fiinţei debusolate şi singuratice, care aleargă spre moarte odată născută în lumea competitivităţii.

Dacă ar fi fost aleasă calea cea bună a restrictivităţii, fiinţa ar fi simţit caracteristica de Neantizare nu ca o teamă, ci mai ales ca o dorinţă, iar necesitatea ar fi devenit dorinţă şi fapt împlinit, iar moartea la care acestea s-ar fi reliefat tot timpul fiindcă caracteristica de Neantizare a fiinţei o determină pe aceasta să se raporteze pe sine ca viu, viaţă şi fiinţa la moarte.

Moartea în acest caz al căii restrictive ar fi devenit din cel mai de temut duşman cum este de altfel pe calea competitivă, cel mai bun prieten. Cu toate acestea devenind cel mai bun prieten, acest lucru nu înseamnă că fiinţa şi-ar fi pierdut încetul cu încetul caracteristica sa vitală de altfel, aceea de Neantizare şi s-ar fi scufundat în dispariţia sa voită? Într-un cuvînt s-ar fi sinucis?

În această lume meschină a competitivităţii avem impresia că viaţa este susţinută mai înainte de toate de frică de moarte, dar în lumea restrictivităţii ce impresie am fi avut că susţine viaţa? Cu siguranţă şi fără drept de tăgadă: Iubirea Morţii.

Iubind moartea am înţelege viaţa şi invers. Nu poţi urî moartea pentru ca să iubeşti viaţa, deoarece atunci cînd deteşti moartea deteşti ceea ce a fost înainte de viaţă şi ceea ce a determinat viaţa. A detesta ceea ce a determinat viaţa şi a pretinde că de fapt iubeşti viaţa este absurd. Cum oare putea moartea determina viaţa?

Viaţa nu se determină pe sine şi doar se raportează la moarte? NU! În nici un caz. Viaţa nu s-ar putea determina niciodată fără de moarte, întrucît nici binele nu se poate determina fără de rău şi nici frumosul fără de urît. A încerca din punct de vedere biologic să defineşti ce anume stă înaintea vieţii, este la fel ca şi cum ai încerca din punct de vedere coaxiologic să determini ce anume stă înaintea Iluziei Vieţii şi cum anume se poate vedea cu ochii omului această dezvoltare.

Răspunsul este că această dezvoltare descrisă de mine în “Coaxialismul” se poate deduce dar niciodată nu vom putea spune cum anume arată o Personalizare, alta, în afară de Existenţă. Şi totuşi, coaxiologic vorbind, înaintea vieţii se află moartea. De ce?

Deoarece după viaţă este tot moartea. Să fie moartea de după viaţă ceva deosebit decît moartea de dinaintea vieţii?

Pentru aceasta va trebui să definim moartea. În primul rînd aceasta primeşte o conotaţie de Neantizare, conotaţie care devine una dintre caracteristicile fundamentale ale fiinţei.

Prin moarte fiinţa restrictivă vede o ieşire totală din imperiul spaţio-temporalităţii, asociată cu pierderea totală a Iluziei Vieţii. Astfel infinit de lunga moarte poate ţine doar o clipă şi nimic mai mult, o clipă infinită din punct de vedere spaţio-temporar. Cum putem vorbi în acest caz de clipă care are şi atribut de spaţialitate? Caracteristica fundamentală a fiinţei de Neantizare, se structuralizează în primul rînd pe îmbinarea unităţii de măsură temporare cu cele spaţiale.

24

Nu putem vorbi de un kilometru spaţio-temporar, pentru că niciodată spaţiul nu poate acoperi timpul decît printr-o unitate de măsură temporară, pe cînd timpul, prin unităţile sale de măsură poate acoperi spaţiul, ceea ce denotă superioritatea dimensiunii temporare faţă de dimensiunea spaţială.

Ce înţelegem prin această superioritate? În primul rînd faptul că în Iluzia Vieţii, dimensiunea temporalităţii este redată ca un element superior ierarhic celui spaţial.

Într-o clipă se poate produce întotdeauna un anumit spaţiu, dar într-un milimetru nu se poate scurge timpul.

Acest fapt ne mai defineşte încă un lucru, şi anume că în Iluzie Vieţii cu Coeficientul Logic 1, spaţiul este dimensiunea fundamentală şi unică. Iar în Coeficientul Logic 2, acestuia i se atribuie şi timpul, urmînd ca la celelalte Coeficiente Logice, celor două să li se atribuie alte şi alte dimensiuni, echivalente ca număr cu numărul Coeficientului Logic.

Revenind la caracteristica de Neantizare, şi definind-o ca o caracteristică fundamentală a fiinţei prin care aceasta se referă la moarte, ajungem să vedem că, clipa devine unitate de măsură atît pentru spaţiu cît şi pentru timp, ceea ce înseamnă că în cadrul acestei caracteristici fiinţa se raportează la neant, pe care-l consideră ca fiind moarte, neant care nu este nimic altceva decît neantul din interiorul fiinţei, pe care aceasta îl exteriorizează atribuindu-l exteriorului.

Astfel moartea nu se află niciodată dincolo de fiinţă, ci numai în interiorul ei. Care este interiorul unei fiinţe care raţionalizează pe baza unei logici bivalente de tipul, bine-rău? Nu este un interior al Coeficientului Logic 2, deci un interior spaţio-temporar? Cu siguranţă că aşa este. Atunci acest interior va fi de la sine unul spaţio-temporar, dar cum fiinţa nu poate parcurge infinitatea spaţială din interiorul său, în clipa infinităţii temporare, şi infinitatea spaţială va fi trecută în contul deschis spre moarte al temporalităţii.

Astfel moartea devine o clipă infinit de mare dar şi infinit de mică, întrucît tocmai Coeficientul Logic 2, este cel care determină cele două sensuri ale infinitului, şi anume: mare şi mic.

În Coeficienţii Logici mai superiori, fiinţele care-i folosesc vor atribui morţii în locul clipei care este corespondentul cel mai de preţ în această bidimensionalitate, o altă corespondenţă, care să aparţină celei mai superioare dimensiuni, corespondenţă care la rîndul său să îmbine toate celelalte dimensiuni existente în acea Iluzie a Vieţii, dimensiuni care vor fi egale cu numărul Coeficientului Logic din acea existenţă.

25

Neantizarea în cazul fiinţei este mai înainte de toate o raportare a acesteia la cele mai superioare valori posibile dar necunoscute de către această decît pe fundamente de posibilitate determinantă.

Posibilitatea Determinantă la fiinţă este tot ceea ce se află dincolo de orizontul cunoaşterii sale, sau în cadrul cunoaşterii sale datorate Iluziei Vieţii, a cărei esenţă, nu va putea fi atinsă niciodată decît relevată.

Astfel posibilitatea determinantă a fiinţei devine părintele relativismului care planează de-a lungul vieţii acesteia şi care-i oferă fiinţei ideea falsă de libertate. Spun falsă pentru că şi aceasta se supune Iluziei Vieţii.

Fiinţa nu cunoaşte adevărata libertate şi nici adevărata voinţă. Atît libertatea cît şi voinţa îi sînt relevate fiinţei sub forma Posibilităţii Determinante.De altfel întreaga viaţă a fiinţei se axează în primul rînd pe această Posibilitate Determinantă.

Tot ceea ce simte fiinţa că o înconjoară dar şi tot ceea ce cunoaşte face parte din aria Posibilităţii Determinante, deoarece chiar dacă are Iluzia Vieţii că cunoaşte, respectivul lucru sau fenomen, fiinţa nu va putea în realitate să le cunoască niciodată decît ca acestea să-i fie relevate de către Iluzia Vieţii.

După cum se vede caracteristica de Neantizare devine suprapusă fiinţei atît prin raportarea acesteia la moarte cît şi la Iluzia Vieţii care-i relevă propriile sale iluzii devenite indubitabil adevăruri.

Revelaţiile sînt oglindiri ale fiinţei în Iluzia Vieţii. În funcţie de aceste oglindiri fiinţa va şti ce anume este libertatea sau voinţa fără a le înţelege sau cunoaşte vreodată.

Diferenţa dintre libertate, voinţă şi moarte, constă în faptul că fiinţa se poate oglindi în Iluzia Vieţii pentru a "şti" ce anume este libertatea sau voinţa, chiar dacă acestea îi sînt arătate total altfel decît este esenţa lor în realitate, atunci cînd ajunge la moarte aceasta nu îi mai este arătată fiinţei absolut deloc, sau în cel mai bun caz sub forma unui neant. Atunci fiinţei nu-i rămîne decît să atribuie moartea prin procedeele sale substitutive, libertăţii, voinţei sau altor caracteristici sine qua non pe care fiinţa le poate raţiona.

Astfel fiinţa îşi creează propriul său cult cu privire la moarte, de fapt prima religie. Oricît de ciudat ar părea, dar aici se află esenţa religiei, în necunoscut substituit experienţei fiinţei.

A folosi termenul de cunoscut în coaxialism este ca şi cum ai crede în Iluzia Vieţii, de aceea consider că termenul de experienţă poate fi cel care să înlocuiască cu brio, termenul de cunoaştere.

Spun aceasta întrucît la fiinţă orice cunoaştere este de fapt o experienţă. Experienţa implică în cadrul său atît procesul de cunoaştere atribuit fiinţei prin prisma Iluziei Vieţii cît şi pe acela de trăire, simţire, raţionalizare şi experimentare a acestui proces cognitiv.

Prin urmare, fiinţa pe tot parcursul vieţii sale nu numai că se raportează la moarte dar trăieşte experienţa morţii în fiecare clipă, reuşind să o piardă abia atunci cînd va muri! Dacă această moarte faţă de Iluzia Vieţii este moarte cu adevărat.

A considera moartea ca fiind Neantizare este pentru fiinţă cît se poate de adevărat, datorită propriilor sale experienţe, dar această Neantizare nu ar fi putut niciodată exista, nici chiar în experienţa fiinţei dacă nu ar fi fost viaţa, iar viaţa la rîndul său nu ar fi putut exista dacă nu ar fi fost moarte.

Moartea este ceea ce dă sens vieţii, iar viaţa ceea ce dă sens morţii. Una fără altă ar fi două oglindiri fără sens în Iluzia Vieţii.

Vorbeam adineaori de subsidiaritatea termenilor de genul libertăţii şi voinţei atribuiţi morţii de către fiinţă tocmai datorită Neantizării acesteia, al golului care nu se mai oglindeşte în Iluzia Vieţii, iar aceasta nu mai are ce imagine să-i transmită fiinţei pentru propria sa experienţă.

Atunci cînd fiinţa nu primeşte nici o imagine de la Iluzia Vieţii pentru a o experimenta aceasta are capacitatea şi mai mult decît atît dorinţa şi impulsul de a umple acest gol pe care nu vrea să îl umple nici Iluzia Vieţii, cu diferite experienţe pe care le-a trimis Iluzia Vieţii dar pentru cu totul alte înţelesuri.

Astfel morţii i se vor atribui o sumedenie de alte înţelesuri, clădind o adevărată religie. În consecinţă dar mai ales în concluzie, religia devine această umplutură pe care o face fiinţa într-un gol pe care refuză să îl umple Iluzia Vieţii. De ce refuză pînă şi Iluzia Vieţii acest lucru?

26

Revenind iarăşi la întrebarea pe care mi-am pus-o anterior. Și anume ce este moartea?

Experienţa noastră ne trimite la ceva care urmează vieţii, respectiv un proces de descompunere al organismului viu care a fost cochilia ce a adăpostit o viaţă care nu mai există. Organismul în descompunere este tot ceea ce lasă Iluzia Vieţii să se întrevadă pentru toţi ceilalţi participanţi din exterior la procesul morţii, dar nu şi pentru participantul din interior, în cazul de faţă: defunctul.

Pentru cel care priveşte moartea din interior, aceasta are o cu totul altă înfăţişare, fiind singurul care va părăsi organismul ce va putrezi, odată cu propria sa viaţă. Deci viaţa lui, respectiv a sa, în sine, va părăsi organismul în descompunere ale cărui minerale vor hrăni o

altă şi altă viaţă! În acest caz viaţa este cea care trece dintr-un anumit stadiu, într-un altul unde ar mai fi fost şi înainte de naştere?

Oare moartea este acea stare de dinainte de naştere? Pentru aceasta va trebui să ne punem următoarea întrebare şi anume, de ce fiinţa substituie anumite lucruri şi fenomene Neantizării, care devine şi o caracteristică fundamentală a sa? De ce nu realizează aceste substituiri cum ar fi voinţa şi libertatea cît şi multe altele şi altor experienţe, primite în dar ca imagini de la Iluzia Vieţii? Răspunsul este unul singur: - Pentru că exprimă Necunoscutul!

Fiinţa prin excelenţă este caracterizată prin Cunoscutul (Experienţa) care navighează prin oceanul Necunoscutului, dorind să-l transforme şi pe acesta în fiinţă, fiindcă este oceanul cu care aceasta se hrăneşte.

Într-un cuvînt fiinţa se hrăneşte cu moartea pentru a fiinţa, pentru ca viaţa sa să se poată desfăşura primind noi şi noi valenţe sub imperiul necesităţii de la Iluzia Vieţii.

Fiinţa în sine este un produs lacom al Iluziei Vieţii. Odată ce se hrăneşte cu oceanul Necunoscutului, doreşte ca tot acest întreg ocean să-i aparţină numai ei, şi aceasta datorită unui alt imbold pe care aceasta îl are şi anume necesitatea, care este caracteristică de bază a vieţii, caracteristica care susţine viaţa dar se şi identifică cu aceasta în acelaşi timp.

Viaţa în sine este o necesitate şi bineînţeles un Cunoscut, o experienţă de fapt a Iluziei Vieţii. Această experienţă, care este necesitatea se hrăneşte cu Necunoscutul care este moartea şi astfel viaţa renaşte etern din moarte.

Acest Necunoscut care nu mai poate fi oglindit nici de Iluzia Vieţii este de fapt unicul şi cel mai apropiat Adevăr faţă de Adevărurile fundamentale ale Coaxialismului, cum ar fi Adevărul Absolut, Adevărul Semantic, Adevărul Anoţional şi Adevărul Noţional.

De ce viaţa (Experienţa) se hrăneşte cu moartea (Necunoscutul) pentru a se depărta de adevărurile fundamentale? Răspunsul constă în Iluzia Vieţii. Aceasta se depărtează de adevărurile fundamentale pentru a experimenta noi şi noi oglindiri, dar oricît de mult s-ar experimenta aceste oglindiri, nu se poate trece peste un singur element, şi anume Necunoscutul.

De ce ar fi Necunoscutul un element? Atunci înseamnă că şi viaţa este un element la fel ca şi moartea? Înseamnă că toate aceste elemente sunt doar nişte simple înşiruiri în infinitatea de alte şi alte elemente? Cu siguranţă.

Întreaga Iluzie a Vieţii cu toate multitudinile sale infinite de reprezentare a Experienţelor diferitelor tipuri de viaţă oglindite în aceasta, nu este decît un element oarecare la fel ca şi Existenţa în infinitatea de alte elemente care se succed alături de acesta.

Primul element care îi succede este tocmai Necunoscutul, urmîndu-i şi acestuia alte şi alte infinităţi de astfel de elemente. Aici trebuie să facem o paranteză şi anume că Necunoscutul nu neapărat trebuie să aparţină unei alte Personalizări cum ar fi Nonexistenţa, ci poate să aparţină la fel de bine şi existenţei doar că acesta este axat pe alte paliere cu paleative diferite. Necunoscutul poate fi şi în cadrul Existenţei deoarece acesta este un rezultat al Experienţei fiinţei şi nicidecum un rezultat exterior acesteia.

27

Chiar dacă devine uimitor, şi oricît de mult am dori să ne cunoaştem pe noi înşine, aceasta nu o vom putea face niciodată fără a apela la Necunoscut.

Necunoscutul aparţine fiinţei mai înainte de toate şi bineînţeles experienţei acesteia, fără de care Necunoscutul nu ar exista.

Fiinţa prin excelenţă este cea care alimentează la rîndul ei Marele Necunoscut, hrănindu-şi astfel propriile sale necesităţi.

Dacă Necunoscutul există ca urmare a Experienţei fiinţei de a-l determina, atunci înseamnă că el nu este nimic altceva decît o experienţă a fiinţei, lucru uimitor, pentru a putea defini moartea în cele din urmă ca fiind această experienţă a fiinţei care este Necunoscutul.

Odată devenită o experienţă a fiinţei, înseamnă că fiinţa a mai trecut cel puţin odată prin moarte dacă nu de mai multe ori. Acest "odată" reprezintă tot o încercare arbitrară de a determina o anumită succesiune numerologică. Spun arbitrară deoarece pînă şi succesiunea în sine nu este altceva decît tot o experienţă datorată Iluziei Vieţii şi prin urmare, ea poate sau nu să fie confirmată sau infirmată în funcţie de reperul la care ne raportăm.

Astfel tot ceea ce devine Experienţă, face parte din fiinţă, care la rîndul ei se caracterizează în primul rînd prin procesul de Experienţă datorat reflectării fiinţei în oglinda Iluziei Vieţii. În concluzie, la fel ca şi viaţa şi moartea se află tot în fiinţă şi nu în exteriorul ei, precum Necunoscutul face parte din panoplia de experienţe ale fiinţei alături de Cunoscut.

Cu cît fiinţa va fugi de moarte, cu atît se va depărta de ea însăşi, lăsând şi propria sa viaţă la o parte în acelaşi timp. Iubind moartea fiinţa va iubi viaţa, iar iubind cu adevărat viaţa va înţelege cum anume să iubească moartea.

Nu poţi iubi Cunoscutul fără să iubeşti Necunoscutul, oricît ai încerca fiindcă şi aluatul fiinţei tale în această lume este plămădit cu ajutorul logicii bivalente, bine-rău, etc. Dar oare ceilalţi reprezentanţi ai lumii vii, cum ar fi animalele sau plantele, iubesc şi înţeleg moartea?

Au acestea noţiunea Necunoscutului la fel cum o are şi Omul? În nici un caz.

Fiecare experienţă în Iluzia Vieţii este dată de modul cum este reflectată fiinţa luată ca individual în aceasta. O plantă care nu are capacitatea de raţionalizare la fel ca şi omul, sau poate că studiile viitoare în biologie vor descoperi cu totul altceva, dar în cazul că aceasta nu ar avea aceeaşi capacitate de experimentare să nu folosim termenul mult prea pretenţios de raţionalizare, se datorează Iluziei Vieţii care nu face altceva faţă de fiinţa plantei respective în această lume decît să-i determine o atare experienţă.

Pentru aceasta moartea şi Necunoscutul ar putea apărea din punct de vedere al experienţei date de Iluzia Vieţii sub formă de durere sau nici atît, poate sub o multitudine de forme, care, unui om îi sînt aproape imposibil de descris. La fel se poate întîmpla şi în lumea animalelor, fiinţe care în această lume au alte şi alte experienţe la oglindirea lor în Iluzia Vieţii faţă de Omul care susţine că raţionalizează.

Eu sunt sceptic în privinţa celor care susţin cu tărie raţiunea umană, pe care nu o consider cu nimic mai superioară în realitate raportată la aceea a plantelor sau a animalelor. Afirm acest lucru deoarece totul este un vis, iar aceeaşi fiinţă umană care aici visează pe baza unei logici bivalente într-o altă lume aparţinînd unui alt Univers, acest vis poate fi într-o logică trivalentă sau cu un miliard de coeficienţi, etc.

Un fapt deosebit de interesant este cum anume apare viaţa şi moartea, Cunoscutul şi Necunoscutul în lumile în care fiinţele trăiesc experienţe cu mult mai mult decît cei doi Coeficienţi Logici ai lumii noastre, de care am tot amintit pînă acum. În astfel de lumi este normal că alături de Bine şi Rău, Moarte şi Viaţă, Cunoscut şi Necunoscut să mai fie şi alte repere echivalente ca număr cu numărul Coeficienţilor Logici primiţi drept experienţă de la Iluzia Vieţii, odată cu oglindirea fiinţelor în aceasta.

28

Astfel în Coeficientul Logic 3, alături de viaţă şi moarte va mai fi şi un al treilea element care nu va fi în nici un caz doar o simplă stare intermediară între celelalte două, ci un al treilea element care va avea exact aceeaşi importanţă ca şi celelalte două.

Într-o lume cu un Coeficient Logic 100, vor mai fi încă 98 de alte elemente alături de viaţă şi moarte de aceeaşi importanţă covîrşitoare ca acestea.

Un atare fapt ne arată cu certitudine că moartea nu este nici pe departe ceea ce credem noi azi prin experienţa dobîndită în lumea cu Coeficientul Logic 2, ca fiind Neantizare, deci reducerea la nimic, ci este un element la fel de important ca şi viaţa dar care nu ne este desluşit de către Iluzia Vieţii, odată cu oglindirea fiinţei noastre în aceasta, decît sub formă de Neantizare şi de Necunoscut.

Mai mult decît atît ajungem la concluzia că şi Necunoscutul nu este decît un element din infinitatea de multe alte elemente care şi el la rîndul său devine posesorul unei infinităţi de opuşi (la fel ca şi Moartea sau Viaţa), infinitate care-i va conferi Necunoscutului aspect de element cognoscibil, de către unii dintre opuşii săi.

Prin urmare nu cred că există o explicaţie mai doctă care să determine faptul că şi moartea este viaţă.

Pentru cei care nu au studiat Coaxialismul, carte apărută tot în anul acesta, trebuie să fac o remarcă referitor la opuşi, unde susţineam că fiecare Personalizare, una dintre acestea fiind Existenţa, în lumile căreia ne aflăm noi, are opuşii săi la infinit, iar opusul cel mai "opus" al unui opus este cel de alături.

În cazul Existenţei fiind Nonexistenţa, iar cu cît ne depărtăm de acel opus către alţi şi alţi opuşi, aceştia vor deveni din ce în ce mai similari cu cel de care ne-am depărtat cu cît depărtarea este mai mare, urmînd ca fiecare opus să aibe la infinit un alt opus dar identic cu el.

În acest context Necunoscutul va avea un opus în Cunoscut precum viaţa în moarte dar cu cît ne îndepărtăm de unul dintre aceşti opuşi vedem că ceilalţi devin din ce în ce mai apropiaţi faţă de opusul acestuia, astfel moartea devine din ce în ce mai pronunţat viaţă pentru opuşii vieţii precum viaţa moarte pentru opuşii morţii, ajungînd ca la infinit să redevină aceeaşi viaţă şi moarte dar printr-un proces de inversiune, respectiv moarte pentru opusul vieţii şi viaţă pentru opusul morţii, dar repet, numai la nivelul Coeficientului Logic 2.

Oare Necunoscutul există doar în funcţie de fiinţă, ca fiind necunoaşterea acesteia, sau există şi independent de fiinţă?

Dacă noi nu am şti că ne raportăm la Necunoscut cu siguranţă că acesta ar mai înceta să existe pentru noi dar nu şi pentru alte fiinţe.

Generalizînd, dacă nu ar mai exista nici o fiinţă care să se raporteze la Necunoscut acesta ar înceta să mai existe.

Oricît de uimitor ar părea, Necunoscutul este un Cunoscut al fiinţei, care dispare odată cu aceasta. Cum poate fi Necunoscutul, Cunoscut? Pentru că fiinţa se raportează la acesta.

Absolut la tot ceea ce se raportează fiinţa este Cunoscut, chiar şi Necunoscutul, întrucît fiinţa realizează că, Cunoaşte în primul rînd noţiunea în sine de Necunoscut care prin definiţia ei înseamnă, necunoaştere.

Astfel fiinţa cunoaşte că Necunoscutul este necunoaştere. Dacă nu ar cunoaşte mai înainte de toate că Necunoscutul este necunoaştere, acesta ar dispare la fel de repede precum a fost reperat de experienţa fiinţei. Necunoscutul cunoscut de către fiinţă este Neantul care devine Neantizat de către principala sa caracteristică. Neantizarea este de fapt acest Necunoscut cunoscut ca fiind necunoaştere de către fiinţă.

Prin Neantizare, fiinţa cunoaşte că moartea face parte din acest Necunoscut supus propriei sale cunoaşteri despre necunoaştere. Bineînţeles că şi moartea dispare odată cu fiinţă. Prin urmare doar cei vii vor şti că există moartea şi niciodată cei morţi, pentru care moartea nu mai este cunoaşterea Necunoscutului, într-un cuvînt Neantizare, deoarece în acea fază fiinţa dispare, în înţelesul dat de viaţă, lăsînd în locul Neantizării un alt Necunoscut, deci o altă structuralizare a fiinţei?

29

Dacă Neantizarea este cunoaşterea Necunoscutului de către fiinţă ce anume este Necunoscutul care nu mai este cunoscut ca fiind Necunoscut de către fiinţă?

Mulţi vor spune că Necunoscutul odată necunoscut de către fiinţă nu mai este Necunoscut, întrucît nu este cunoscută necunoaşterea sa, devenind ceva care nu există, iar fiinţa atribuie ca fiind Neant la absolut tot ceea ce nu există. Este adevărat voi spune eu, dar şi Neantul există în funcţie de fiinţă, întrucît aceasta cunoaşte că acolo nu se află nimic, deci îl cunoaşte.

Neantul este cel la care se raportează fiinţa pe tot parcursul existenţei sale prin caracteristica sa fundamentală Neantizarea.

Neantul poate fi un atribut nu numai al încărcăturii spaţiale sau temporare cît şi al încărcăturii care reliefează cunoaşterea, în sensul că acolo nu se mai află nimic, atît spaţio-temporar, cît şi cognoscibil, dar toate astea sunt deduse numai prin raportare asupra fiinţei, deci prin Neantizare.

Dar ce este Neantul necunoscut de către fiinţă? În primul rînd acesta nu mai este neant şi nu mai poate face obiectul Neantizării, din panoplia căruia se situează moartea. Astfel că inversul Neantizării ar fi Aneantizarea, adică caracteristica Neantului necunoscut de către fiinţă.

Aneantizarea nu este structuralizarea spaţio-temporalităţii şi a cognoscibilităţii prin raportarea la fiinţă ci este această structuralizare bazată tocmai pe neraportarea la aceasta.

Am folosit spaţio-temporalitate şi elemente ale cunoaşterii referindu-mă în acest context la Om, respectiv la lumea noastră. Doar că acestea pot fi schimbate în funcţie de fiinţa care se raportează la Neant dar mai ales la particularitatea acestuia care este: Moartea!

Moartea există doar raportată de către o altă fiinţă şi nicidecum de către fiinţa defunctă care nu ştie că este moartă chiar dacă a trecut printr-o lungă agonie înainte de momentul crucial al decesului, fiindcă fiinţa vede doar moartea altor fiinţe şi niciodată propria sa moarte, tocmai pentru că odată moartă nu se mai poate raporta la Neantizare şi astfel prin moarte dispare moartea!

Moartea este atributul suprem al vieţii fiinţei şi al caracteristicii fundamentale a acesteia: Neantizarea. Prin moarte fiinţa trece din faza de Neantizare unde a cunoscut ceea ce înseamnă moartea altor fiinţe, dar niciodată pe a sa proprie, în faza de Aneantizare, unde moartea în înţelesul dat de către viaţă dispare, fiind înlocuită cu o nouă stare.

Ce se poate afirma cu tărie, este că fiinţa a provenit din Aneantizare înainte de a se naşte şi se îndreaptă spre această Aneantizare întreaga viaţă pentru a se integra definitiv în ea în momentul decesului.

30

Care sunt tipologiile Neantizării şi Aneantizării? Să începem mai întîi cu Neantizarea fiind mult mai uşor de determinat că pe urmă să trecem şi la Aneantizare.

Cu siguranţă că sunt mai multe tipuri de Neantizare cum ar fi, Neantizarea conştientă, subliminală şi socială.

Neantizarea conştientă este tipul cel mai comun de raportare a fiinţei la moarte şi la necunoscut, prin realizarea conştientă şi plenară asupra acestei raportări.

Neantizarea subliminală, este procesul prin care fiinţa se raportează la Necunoscut şi inclusiv la moarte prin raportarea subconştientă a acesteia la ele. Această Neantizare se produce prin ingerarea de către fiinţă a anumitor imagini sau idei fără ca acestea să fie procesate de către aceasta la modul conştient, aşa spus volitiv. Spun „aşa spus” cînd mă refer la Voinţă, întrucît şi aceasta nu este nimic altceva decît tot un surogat supus Iluziei Vieţii.

Cu toate acestea Neantizarea subliminală este tipul de Neantizare care determină în cea mai mare parte personalitatea fiinţei umane, într-un cuvînt este educatorul omului. Diferenţa dintre oameni se regăseşte la acest tip de Neantizare, ei i se datorează că unii au caractere atît de diferite faţă de alţii, într-un cuvînt acest tip de Neantizare este responsabil de diversitatea caracteristicilor fiecărei fiinţe vii în parte.

Am folosit cuvîntul „vii" întrucît fiecare astfel de fiinţă care posedă caracteristica de Neantizare este o fiinţă vie şi niciodată o fiinţă care nu mai aparţine lumii vii, fiindcă altfel ar aparţine celeilalte caracteristici opuse care este Aneantizarea.

Neantizarea socială, este este procesul social prin care fiinţa se raportează la Neant, într-un cuvînt nu doar ca fiinţă individuală ci mai ales ca fiinţă care face parte dintr-o societate cu anumite legi şi structuri bine definite.

Tot prin această tipologie de Neantizare, putem defini şi raportarea unei societăţi întregi la Neant. Această tipologie este cît se poate de necesară înţelegerii mecanismelor socio-economice ale diferitelor tipuri de societate, întrucît definesc aceste tipuri de societăţi prin raportarea acestora la moarte dar şi la noţiuni cum ar fi destinul sau necunoscutul.

Se poate vedea foarte bine că întotdeauna societăţile care au slăvit anumite noţiuni ca moartea sau necunoscutul ce trebuia neapărat cucerit au fost şi societăţi cu un anumit grad mai mic sau mai mare de dictatură. De obicei dictaturile sunt cele care sfidează moartea prin cerinţele lor către fiecare individ care le compun, de a fi devotat unei cauze cu orice preţ, chiar şi cu cel al vieţii.

31

Chiar dacă la început tindem să definim dictatura ca ceva care sfidează moartea, nu este deloc aşa, fiindcă conspectînd mai amănunţit tabloul ideatic al dictaturilor ajungem să realizăm că viaţa ca cel mai de preţ bun trebuie subordonată dictaturii în sine, deci ca darul cel mai de preţ pe care omul îl poate face dictaturii.

Astfel în societăţile unde moartea este pusă la rang de frunte, indiferent că este văzută ca sacrificiu suprem sau ca opusul celui mai de preţ lucru care este viaţa, Omul în mod paradoxal nu este centrul atenţiei, ci Neantizarea socială. Ea este cel mai de preţ lucru. Astfel de exemple se pot găsi în dictaturile naziste şi socialist-staliniste.

În schimb societăţile care pun omul în valoare, iarăşi în mod la fel de paradoxal, vom găsi sfidarea morţii dar şi al interesului pentru viaţă, locul Neantizării sociale fiind luat de bani.

Prin urmare Neantizarea socială atunci cînd nu este în centrul atenţiei unei societăţi aceasta este substituită banului, iar cînd este în atenţia societăţii este substituită interesului dictatorial.

Astfel iese încă odată în evidenţă caracterul restrictiv al fiinţei umane. Omul prin bani, care nu sunt nimic altceva decît expresia valorică a unor necesităţi, nu face altceva decît să-şi ascundă partea restrictivă a propriei sale fiinţe în spatele unor bancnote, pentru că altfel omul este prin excelenţă o fiinţă care devine cu adevărat fericită doar în sisteme sociale restrictive la fel cum este şi el ca individualitate.

De aceea tipurile actuale aşa zis," moderne" de societăţi, sînt mereu supuse alienării şi înstrăinării de sine, modele sociale unde indivizii sînt din ce în ce mai debusolaţi şi mai alienaţi, tocmai pentru că sunt modele sociale care nu reprezintă individul în totalitatea plenară a fiinţei sale.

Cum ar fi o societate unde omul să poată fi fericit, împlinit şi să dezvolte un randament maxim al fiinţei sale? În primul rînd ar trebui să fie o societate dictatorială, care să definească partea restrictivă a fiinţei umane, dar nu o dictatură bazată pe interzicerea drepturilor fundamentale, ci una bazată pe egalitatea de şanse, de idei, de concepţii, o

dictatură a binelui fiinţei umane şi nu a răului cum au fost cele care s-au perindat de-a lungul timpului, încărcînd istoriile cu tot felul de atrocităţi.

Chiar şi aşa zis cele mai democratice modele sociale sunt de fapt tot un soi de dictaturi care se răsfrîng împotriva omului prin regele lor încoronat care este: Banul. Nimic nu mişcă sau nu se poate realiza fără acest monstru, care distruge destine chiar dacă îl au sau chiar dacă nu. Este un rege pentru care nu contează aspiraţiile spre frumos şi absolut ale fiinţei umane, ci doar interesul incolor şi inodor al unei lupte surde dar crîncene pentru puterea economică.

Noul mileniu nu a făcut nimic altceva decît să înlocuiască războiul rudimentar militar cu unul mult mai perfid, cel al banului. Tot ce pot să afirm este că banul reprezintă tot ceea ce este străin din om, ceea ce repugnă fiinţa. De ce?

În primul rînd fiindcă defineşte necesitatea acesteia, iar în al doilea rînd, întotdeauna necesităţile fiinţei au fost mijloc de şantaj dar şi monedă de schimb cu alte şi alte necesităţi, ducînd în cele din urmă la adevăraţi prestidigitatori care au ştiut să jongleze cu aceste necesităţi, posedînd din ce în ce mai multe pînă cînd prin puterea lor au devenit cei mai abilitaţi să deţină anumite frîie sociale.

Aceşti diavoli încoronaţi, cu multe zerouri în cozile lor negre de smoală gîndurilor necurate care-i macină sînt cei care terfelesc zilnic omenirea de la un capăt la altul dînd diferite indicaţii din ce în ce mai macabre cu privire la ce anume ar trebui să facă miliardele de fiinţe în această lume pentru a le spori lor şi mai mult visteriile şi aşa doldora de bani, în numele libertăţilor şi progresului fiinţei umane.

După cum am mai spus, sînt conştient de faptul că exact ce nu ar trebui să se afle în vîrful funcţiilor decizionale ale societăţii tocmai acela se află: Banul. A trecut de la specularea perfidă a necesităţilor fiinţei la puterea de a le deţine şi a le împărţi după bunul său plac.

32

Pe de o altă parte chiar şi faptul că aceste necesităţi sunt un simplu număr fără fond sau culoare, care în sufletul fiecărei fiinţe conţine atîta culoare înseamnă că partea restrictivă a răului din fiinţă se lasă angrenată în acest substitut diavolesc al prestidigitaţiei mondiale, dornice de putere cu orice preţ pentru faptul la fel de absurd, de a clădi o piramidă a durerii, suferinţei, debusolării şi cruzimii cu care fiinţa se poate înveşmînta în această lume plină de iarna lipsirii totale de sentimente, cînd fiecare cuvînt de iubire sau înflorire sentimentală a îngheţat fiindu-i furat de marele învingător: Banul.

În Coaxialismul am încercat să definesc tipul de societate pe care-l consider eu, ca fiind cel mai superior din punct de vedere al aspiraţiilor fiinţei umane, societate pe care am definit-o ca Spiritualism.

Văd Spiritualismul ca fiind tipul de societate unde partea rea a necesităţilor marcată prin ban, să fie demult apusă.

De ce spun parte rea a necesităţilor, întrucît chiar şi cele mai deosebite şi elevate necesităţi spirituale pot fi obţinute prin bani, dacă fiinţa respectivă îi deţine iar dacă nu, oare pentru acea fiinţă necesităţile respective nu devin rele?

Cîţi oameni săraci nu şi-ar dori o carte din rafturile unei librării dar pentru că aceasta li se pare prea scumpă nu o pot obţine? Cum devine necesitatea respectivă, care iniţial în faza de dorinţă a fost una mai mult decît lăudabilă? Oare nu devine una rea, odată ce produsul cultural respectiv nu a putut fi obţinut?

Chiar dacă multora nu le vine să creadă că banul va fi detronat într-o zi a unui timp viitor eu sunt convins de acest lucru, întrucît puterea trebuie să fie coborîta din seifurile

băncilor în inimile fiinţelor care o produc şi care ar avea nevoie de ea în starea brută pe care au dat-o cîndva marelui prestidigitator: Banul.

Acesta nu a făcut nimic altceva cu puterea respectivă decît să o deturneze, atribuind-o celor mai nefaste şi macabre sisteme care nu pot fi înţelese de nici o minte a acestei lumi, sisteme făcute parcă înadins să distrugă fiinţa şi nu să o înnobileze cu diadema strălucitoare a necesităților atît de sublime dar şi atît de decadente uneori.

De aceea banul a fost acela care a dat doar coloratura decadentă a necesităţilor fiinţei.

Spiritualismul va fi societatea unde unica monedă de schimb va fi şi va rămîne aceea de ordin spiritual, în care fiecare necesitate a fiinţei va primi coloratura pe care o merită şi nu pe care o dădea cîndva banul.

Spiritualismul va fi tipul de societate definit prin neacceptarea sub nici un chip a deţinerii unor necesităţi ale fiinţelor de către alte fiinţe şi prin aceasta implicit a puterii absolute asupra lor.

De aceea cei care profită din plin de pe urma banului vor considera ca fiind o dictatură a celor mulţi împotriva celor puţini care deţin puterea financiară şi prin aceasta implicit destinele atîtor oameni.

Aceşti indivizi sunt nişte satane care se dau dumnezei, dar sunt de fapt nişte falşi dumnezei care atunci cînd vor ajunge în starea de Aneantizare sunt mai mult decît convins că vor plăti cu vîrf şi îndesat clipele în care deţineau puterea celor nenorociţi şi mulţi, ţinuţi într-o societate sclavagistă modernă în care toţi au drepturi şi libertăţi, mai puţin dreptul de a deţine drepturile şi libertățile, într-un cuvînt nu au nici un drept.

Dacă totuşi vor alerga după aşa zisele drepturi, atunci vor trebui neapărat să devină implicit de teapa celor care deţin puterea financiară, să se murdărească cu smoala iadului din care fac aceştia parte şi abia apoi să poată fi primiți în înalta societate a acestora.

Poate că folosesc anumite expresii cu o tendinţă mai mult sau mai puţin metaforică, dar o fac pentru a realiza cît mai amplu, caracteristicile societăţilor actuale aşa zis moderne în care fiinţele sînt copleşite de numărul uriaş de drepturi şi libertăţi cu care acestea sun învesmîntate. Oricît de mult ar alerga fiinţa umană spre democraţia absolută, aceasta nu va face nimic altceva decît să se depărteze de aceasta cu cît va dori să se apropie mai mult.

33

Societatea perfectă pentru fiinţa umană este o societate dictatorială întrucît şi fiinţa umană este restrictivă. Restrictivitatea la nivel social se caracterizează prin dictatură.

Chiar dacă Omul întreaga lui viaţă aleargă spre libertate, acesta o face doar fiindcă el în calitate de fiinţă restrictivă este supus propriei sale dictaturi de sine iar libertatea devine automat unul dintre apanajele fundamentale ale Neantizării alături de moarte, voinţă şi destin.

Omul trebuie să se raporteze pe sine mereu Neantizării pentru ca fiinţa lui să subziste.

Libertatea este prin excelenţă o iluzie la fel de mare ca şi moartea, voinţa sau destinul la care în mod voit sau nevoit, conştient sau subconştient se raportează în fiecare frîntură de clipă fiinţa umană.

Din cadrul Neantizării mai fac parte şi dimensiunile spaţio-temporare faţă de care se mai raportează Omul.

Astfel Neantizarea este structuralizată la fiinţa umană în moarte, voinţă, libertate, destin şi dimensionalitate spaţio-temporară.

Oricît de mult ne-am dori să definim moartea ca fiind Neant, nu vom putea ajunge nicăieri dacă acestui neant nu i-am substitui însuşi dimensiunile spaţio-temporare prin care să poată fi definit, ca fără timp sau spaţiu sau chiar cu spaţiu şi timp dar în care nu se „aflăˮ nimic. Am pus în ghilimele cuvîntul află, întrucît una dintre determinantele fundamentale ale

fiinţei este aceea de a acoperi un anume conţinut căruia fiinţa să-i dea la rîndul său identitatea necesară.

În cazul în care această identitate lipseşte atunci fiinţa o substituie automat Neantizării. Este cu adevărat uimitor cum Neantizarea posedă spaţio-temporalitatea şi nu alte caracteristici fundamentale ale fiinţei, tocmai pentru că cel mai înţeles neînţeles al fiinţei este spaţio-dimensionalitatea care nu are un sens în cugetul său, fiind supusă infinităţilor, despre care fiinţa nu ştie decît că acestea pot exista dar niciodată nu pot determina ca lungime, mărime sau alte şi alte caracteristici ale infinitului.

Este fenomenal cum prin Neantizare deci prin aceleaşi principii esenţiale pe care fiinţa le atribuie morţii, şi la care aceasta se raportează în fiecare moment, aceasta se raportează şi spaţio-dimensionalităţii tot la fel, prin aceleaşi principii ale morţii.

Într-un cuvînt Omul calcă pe şi prin moarte de la naştere şi pînă la moarte cînd probabil nu va mai călca pe şi prin moarte ci va călca pe şi prin viaţă.

Acest fapt tulburător ne arată faptul că atît spaţiul cît şi timpul aparţin morţii iar tot ceea ce determină Omul ca fiind un conţinut sau o anumită formă, nu este nimic altceva decît moartea, libertatea, voinţa şi destinul. Într-un cuvînt toate aspiraţiile de libertate ale omului, toate declaraţiile sale pline de voinţă, toate frumuseţile pe care acesta le atribuie naturii, de la munţii care se pierd în orizonturi şi pînă la boarea vîntului de toamnă care răvăşeşte frunzele galbene, toate acestea inclusiv faptul că omul posedă un destin al său, toate, dar toate aparţin MORŢII ÎNTR-UN CUVÎNT: NEANTIZĂRII.

Prin urmare fiinţa umană are nevoie de o societate care să-i dea posibilitatea de a se raporta necontenit la Neantizare, societate care trebuie să fie structuralizată pe dictatura spiritualităţii împotriva tendinţelor care despart fiinţa umană de ceea ce-i aduce acesteia plenitudinea.

Societatea banului, nu-l lasă pe om să se raporteze la Neantizare în mod plenar ci îl supune propriei sale restrictivităţi pînă cînd acesta defineşte un tip de societate alienat şi debusolat, care este societatea capitalistă actuală. Ceea ce a făcut cîndva stalinismul socialist sau naţional-socialismul german face acum pe cu totul altă cale dar şi cu alte mijloace: Banul.

De aceea orice societate umană pînă acum indiferent că a fost o dictatură a unor indivizi avizi de putere sau a banului, ea nu a făcut nimic altceva decît să ţină omul din ce în ce mai mult închis în propria sa colivie a recesivităţii fiinţei sale, fapt ce a dus întotdeauna la alienare, furîndu-i acestuia aproape orice posibilitate de a se raporta la Neantizare cum de altfel natura sa divină o cere. Ei bine, vor spune unii, cum nu te lăsa stalinismul sau altă societate dictatorială să te gîndeşti la moarte?

34

Cum nu te lasă capitalismul mai mult sau mai puţin sălbatic în care în locul unui despot dictator de primă clasă se află banul? Cîţi oameni nu se sinucid pe motiv că nu mai suportă viaţa mizeră pe care o duc, din diferite motive? Printre aceste motive cele mai des uzitate sînt diferite decepţii în dragoste sau pierderea averii, precum imposibilitatea de a achita datoriile la bancă?

Nu este sfidător cum poliţiile dictaturilor personale se transformă în aşa zis libertate în bănci sau instituţii fiscale? De ce toate acestea? Prin goana către libertate omul dă de fapt de un alt gen de dictatură doar că este structuralizată diferit faţă de precedenta?

Dar mai ales cum se poate ca în aceste societăţi dictatoriale care îndeamnă fiinţa umană spre sinucidere să nu fii lăsat să te raportezi la moarte, libertate, destin, voinţă, spaţio-temporalitate?

Este totuşi un mare paradox al fiinţei umane şi anume ceea ce te îndeamnă spre moarte să nu te lase să te raportezi la Neantizarea care are în componenţa sa pînă şi moartea?

Bineînţeles voi răspunde eu, fiindcă nu impulsul de a te sinucide te apropie cu adevărat de Neantizare şi implicit de moarte, ci tocmai dorinţa de viaţă şi libertate, de absolut şi fericire, de plenititudine şi împlinire.

Acestea sunt cele care te fac să te raportezi din ce în ce mai mult şi mai plenar totodată de Neantizarea care este de fapt şi o caracteristică fundamentală a fiinţei umane. Un om restrîns, obligat să se raporteze doar la caracteristica sa de Restrictivitate, va deveni un om frustrat, alienat, angoasat şi în cele din urmă va avea mult mai mult şanse de a alege astfel calea sinuciderii, care-i va deveni astfel calea care-l va raporta prin cel mai suprem nivel la moarte şi implicit la Neantizarea din sine.

Oricine ştie că, cu cît fiinţei umane îi este mai interzis anumit lucru acesta devine din ce în ce mai dorit tocmai fiindcă îi lipseşte.

A ţine fiinţa încătușată în Recesivitatea din sine este echivalentul cu condamnarea acesteia la viaţa care calcă pe moarte prin spaţiu şi timp, prin setea de libertate şi voinţă, prin destin şi întîmplare ca în cele din urmă să sucombe în viaţa eternă a morţii pentru defunctul în cauză dar şi cu moartea eternă a vieţii pentru ceilalţi rămaşi în viaţă.

De aceea Restrictivitatea la fel ca şi Neantizarea trebuie deţinute de către fiecare fiinţă umană în mod egal fără ca acestea să poată fi controlate de vreun despot dictator sau de către regele ban.

Mai mult decît atît acest control se poate face nu numai pe baza unor precepte pur pecuniare sau de putere, cum este cazul serviciilor secrete în dictaturile de toate felurile ci prin anumite mijloace de constrîngere cum sunt şi cele de nivel moral, etnic, rasial, sau de alte şi alte feluri care-i pot da un anumit impuls fiinţei pentru ceea ce consideră această libertate şi împlinire pe diverse planuri, pornind de la cele profesionale, politice, juridice, administrative sau de o cu totul altă natură.

35

Oricîte cuvinte se vor scrie despre subiectul morţii, toate la un loc nu spun nimic pentru că nu au ce anume să spună.

Moartea este unicul fenomen din această lume despre care nu poţi să spui nimic cu privire la ce anume este aceasta.

La întrebarea ce este moartea? Răspunsul meu vine astfel: - Moartea este ceea ce nu poate fi!

Moartea este pentru fiinţa plină de viaţă din noi un zid de nepătruns, privit cu groază sau cu resemnare, cu fericire sau cu dezgust, dorit sau urît, salvator sau potrivnic, moartea este, a fost şi va fi tot ceea ce ne-am dori noi să se afle sau să nu se afle în spatele zidului pe care nu-l putem trece decît o singură dată şi atunci, obligatoriu, pentru totdeauna.

Moartea este cea care a scris mai multe poveşti de iubire decît şapte vieţi la un loc, dar şi altele de spaimă. Întreaga operă a omenirii se rezumă într-un fel sau altul la moarte, chiar şi atunci cînd glorifică viaţa, fiindcă Viaţa este o altă faţă a Morţii!

Fără Viaţă nu am şti ce este Moartea precum fără Moarte nu am şti ce este Viaţa. Una nu face altceva decît să o determine pe cealaltă.

Întreaga Viaţă ne raportăm la Moarte fără a şti dacă atunci cînd sîntem morţi ne vom raporta la Viaţă. Cei mai mulţi oameni nu au vrut să ştie acest lucru, ci au hotărît sub imboldul Vieţii existenţa Lumii de Apoi, ca şi cum dincolo nu ar fi decît o prelungire eternă a Vieţii. Acesta este un aspect uman de laşitate.

Chiar dacă Moartea este o altă faţă a Vieţii şi Viaţa a Morţii, asta nu înseamnă că ambele feţe seamănă una cu cealaltă sau că sunt identice, chiar dacă ar exista o oarecare asemănare. Dar cîţi dintre noi s-au gîndit că şi cea mai infimă neasemănare ar distruge întregul mit al Lumii de Apoi.

De ce vor spune unii? Dacă în locul unui salcîm din acea Lume de Apoi va fi un brad sau un carpen cred că nu este nici o supărare. Important este să ştim că mergem undeva unde acel „ceva” devine un fel de prelungire a Vieţii.

Nu este absolut deloc astfel voi spune eu, întrucît lipsa salcîmului va antrena toate celelalte lipsuri posibile şi imposibile ducînd la lipsa întregii Lumi de Apoi! Ori este o prelungire a Vieţii ori nu! Cum anume? Se ştie foarte bine că viaţa şi lumea care ne înconjoară se bazează pe o înşiruire de evenimente. Dacă acestea nu s-ar fi produs întreaga lume nu ar fi existat.

Un alt exemplu ar fi cel genetic, unde lipsa unei simple gene duce la schimbări mai mult decît importante, dar lipsa unui pom, indiferent care ar fi acela, nu numai că ar duce la transformări importante, dar ar duce în primul şi primul rînd la lipsa evenimentului în sine, ceea ce ar duce la lipsa Vieţii, sau a prelungirii acesteia în moarte.

De ce spun „lipsa Vieţii în Moarte” fiindcă Lumea de Apoi se doreşte ca un fel de prelungire a Vieţii. Bine vor spune alţii dar ce nevoie mai este de Eveniment în cazul Morţii, dacă tot nu vrem să o antrenăm sub nici o formă alături de Viaţă şi mai mult decît atît Viaţa nu este Moarte.

Paradoxal, în mare măsură cei care vor spune aceasta au cît se poate de multă dreptate, doar că privind moartea, chiar şi în calitate de zid care se raportează la viaţă, observăm că pînă şi Moartea este determinată de un Eveniment, chiar dacă mai multe nu putem şti ce se petrece cu fiinţa în sine în spatele acelui Eveniment care este Evenimentul decesului, iar de aici putem afirma cu certitudine că şi Moartea la fel ca şi Viaţa au un numitor comun într-un anume Eveniment, Viaţa în Evenimentul naşterii iar Moartea în Evenimentul decesului. Din acest punct de vedere iarăşi putem afirma că atît Viaţa cît şi Moartea se supun, cel puţin privit prin prisma Vieţii, caracteristicii de Evenimenţialitate.

36

Acum revenind la exemplul de unde am plecat adineaori şi anume la acela cu copacul. Dacă un singur copac ar lipsi atunci înseamnă că Evenimentul iniţial care a produs Lumea de Apoi nu a avut loc, întrucît, orice Eveniment nu este altceva decît o verigă din cadrul unei succesiuni foarte ample de alte şi alte Evenimente care se desfăşoară încă de la originile lumilor (vezi Coaxialismul).

Prin urmare cum am putea noi să credem că moartea este o simetrie a vieţii, dar pe cealaltă parte a zidului? Dacă ar fi cu adevărat Lumea de Apoi ar însemna că aceasta ar trebui să fie exact la fel cu lumea în care trăim noi în aceste momente.

Unii vor spune că poate Evenimentul morţii în sine este cel care duce la un alt fel de desfăşurare a Evenimentelor acelei lumi a Morţii, şi prin urmare ar fi puţin diferită faţă de Lumea Vieţii în care ne ducem azi zilele.

Nu este deloc astfel fiindcă este necesar un singur Eveniment schimbat ca toate celelalte Evenimente care aparţin succesiunii să fie schimbate.

Prin urmare ori Lumea de Apoi este o prelungire a Lumii Vieţii, ori nu este nimic din toate acestea. Şi Moartea la fel ca şi Viaţa are un Eveniment de unde începe.

Ceea ce ştim cu certitudine despre Moarte este că are un Eveniment comun cu al Vieţii în început. Ambele au un început dar ştim numai despre Viaţă că are un sfîrşit nu şi despre Moarte. Evenimentul începutului le uneşte pe cele două dar le şi desparte în acelaşi timp.

Odată ce nu putem vorbi de un sfîrşit al Morţii decît în miturile pe care le-am născut de-a lungul timpului unde majoritatea au fost determinate de frica Morţii nu putem să afirmăm că Evenimentul care produce Moartea se va desfăşura la fel ca şi Evenimentul care produce Viaţa dar pe cealaltă parte a zidului.

Dacă s-ar desfăşura astfel el ar trebui să dea naştere unui ciclu de alte Evenimente care să se producă la fel ca şi în ciclurile evenimenţiale ale Vieţii şi astfel Moartea să posede în cele din urmă un sfîrşit.

Mai mult decît atît, nici Evenimentul care determină Moartea nu mai este echivalent cu cel care determină Viaţa, fiind deosebit sub toate auspiciile spaţio-temporare de cel al naşterii de exemplu. Una este naşterea şi alta este decesul, chiar dacă în această lume a Vieţii ambele sînt obligatorii.

Pe de altă parte, nimănui nu i-ar conveni să vadă o Lume de Apoi la fel de mizeră şi inumană precum este lumea în care ne aflăm, decît celor puţini care ştiu să profite de pe urma celor mulţi sau de ce să nu o recunoaştem, celor norocoşi care au dat de un trai pe măsura viselor şi aspiraţiilor lor.

În schimb majoritatea oamenilor nu şi-ar dori o Lume de Apoi, cu aceleaşi mizerii, nedreptăţi şi abuzuri ale lumii de acum. Mulţi ar prefera să renunţe la crezul unei Lumi de Apoi la fel de murdare şi chiar să o înlocuiască în crezul lor cu neantul.

Ar fi pentru mulţi mai preferabil neantul decît cele şapte minuni cu tortura lor cu tot din lumea noastră. Prin urmare NU există Lumea de Apoi pe care ne-o descriu miturile, dar oare Viaţa de Apoi există?

Care este diferenţa între Lumea de Apoi şi Viaţa de Apoi? Moartea există pentru defunct sau nu?

Moartea există fiindcă aparţine Existenţei. Chiar şi din timpul Vieţii ştim că există! Odată ce există înseamnă că subzistă, deci trăieşte? Moartea trăieşte fără să aparţină Vieţii? Să fie un alt fel de Viaţă? Nu!

Moartea nu este Viaţă datorită Evenimentului care o produce şi are o succesiune diferită de Evenimentul Vieţii care este naşterea. Dacă nu este Viaţă ce anume este? Pentru aceasta va trebui să revenim la evenimenţialitate şi să înţelegem că Moartea este doar o desfăşurare diferită de evenimente faţă de Viaţă. Nu putem nici măcar să afirmăm că ar fi inversul Vieţii întrucît nu ştim dacă şi la nivelul evenimenţial al Morţii există inversiunea.

Spun aceasta datorită faptului că inversiunea evenimenţială poate însemna o succesiune de evenimente cu un desfăşurător invers faţă de o altă succesiune de evenimente. În cazul Morţii ar însemna ca să se ajungă din nou la viaţă. Acest lucru ar determina existenţa într-un fel sau altul a reîncarnării, susţinută de atîtea religii orientale şi în prezent.

Ce putem spune este că nu ştim cum anume se scurg evenimentele declanşate de moartea, unei persoane, lucru sau fenomen. Ştim cu precizie că există într-adevăr un Eveniment de început, cel al Morţii propriu zise, al trecerii de la Viaţă spre Moarte, şi mai ştim că orice Eveniment determină o altă succesiune de Evenimente.

Este cu atît mai important cu cît această succesiune de evenimente se petrece nu numai către moarte ci şi către viaţă. Cum? Orice trecere de zidul morţii este un Eveniment comun atît al Vieţii din care se face trecerea cît şi al Morţii în care se intră.

Acest Eveniment comun determină o succesiune nu numai în cadrul imperiului Morţii dar şi în cel al Vieţii, întrucît şi în cadrul Vieţii se cunoaşte spre exemplu că a trecut în neființă cutare şi cutare, ceea ce schimbă cursul Vieţii celor apropiaţi, se schimbă starea sa civilă, se fac schimbări domestice, etc.

Toate acestea lasă urme evenimenţiale succesionale şi asupra Vieţii. Ce fel de urme lasă asupra Morţii nu ştim dar ştim că şi naşterea este un Eveniment care vine de dincolo de zid, poate că al Morţii şi lasă o succesiune evenimenţială în lumea Vieţii.

Această succesiune evenimenţială se află atît în Moarte cît şi înainte de Viaţă, întrucît orice Eveniment care se află atît la baza unui lanţ evenimenţial succesional, ca şi în cazul Naşterii, sau în vîrful acestuia cum este cazul Morţii, este determinat de un alt lanţ evenimenţial succesional sau va determina un alt lanţ evenimenţial succesional, astfel lanţul

succedării evenimentelor nu se poate opri niciodată întrucît primul Eveniment în sine provine de la nivelul Oglinzii Semantice a Infinitului (vezi Coaxialismul).

Acest lucru înseamnă că şi în Moarte există un fel de Viaţă dar întoarsă pe dos, odată ce şi aceasta aparţine existenţei şi la fel ca şi Viaţa sau ca şi ceea ce a fost dincolo de Viaţă este o succesiune de evenimente, deci prin urmare este o devenire şi transformare continuă.

Acest deziderat ne poate duce la posibilitatea creierii a tot felul de scenarii posibile de desfăşurări evenimenţiale după Moarte. Această scenaristică nu îşi găseşte locul în filosofie deci trebuie înlăturată din faşă, fiind înlocuită cu aplicaţii care să se bazeze pe anumite principii solide cu privire la Existenţă în cazul de faţă, Adevăr şi Iluzie a Vieţii respectiv, la Coaxialism.

Din punct de vedere al Iluziei Vieţii, Omul deţine visul că ar fi un sistem biologic, într-o continuă efervescenţă, compus din celule, muşchi, vase de sînge, creier, atît cît poate folosi, tendoane, etc.

Toate acestea sunt cunoscute în acest vis de către Om datorită conştiinţei de sine prin care acesta cunoaşte mediul înconjurător ajutat de simţurile care în acest vis provin tot de la partea aceasta biologică, pe motiv că ar fi determinate de către organele de simţ. Este un vis pe cît de candid pe atît de parşiv.

Dacă nu vedem, ochii sunt de vină, dacă nu auzim, urechile şi exemplele pot astfel continua, fără ca noi să ştim ce anume sînt ochii sau urechile noastre, decît o structură de atomi care formează celule care la rîndul lor pe baza unor structuralizări genetice cît se poate de precise de această dată vor forma organul respectiv de simţ odată cu evoluţia fătului. Ceea ce ştim noi despre noi, este în acest vis echivalent cu o parte dintr-un nimic şi nimic mai mult. Cu siguranţă nu acesta este Omul. Dacă am avea structurat acest vis pe cu totul alte criterii, atunci am înţelege lumea pe cu totul alte criterii. Dacă nu am visa deloc, nu am „înţelege" lumea deloc.

37

Cu toate acestea să pornim de la nivelul visului generat de Iluzia Vieţii. Ce ştim despre moarte este că „organismul" celei care a fost o fiinţă se descompune, pentru a fi reintrodus în circuitul universal mineral.

Odată cu Moartea, dispare şi visul Omului, care apare în această ipostază în calitate de fiinţă. Tot ceea ce visează sau simte în această lume, este fiinţă. Se ştie că şi plantele simt.

Odată terminat visul în cazul Omului sau simţirea în cazul fiinţelor mai „inferioare", considerate astfel tot de către Om, survine Moartea, şi astfel „dispare" fiinţa.

Fiinţa prin definiţie nu este altceva decît tot ceea ce visează în această lume, începînd cu Omul şi terminînd cu cea mai neînsemnată plantă sau celulă. Chiar şi celula este o fiinţă, întrucît simte. De unde ştim noi că o celulă simte? Prin faptul că se dezvoltă şi se hrăneşte cu anumite „materii" pentru a vieţui.

Visul Iluziei Vieţii poate să fie la fel de bine structuralizat numai pe simţire, ca să fie vis, nu neapărat trebuie să îmbrace forme dintre cele mai bizare cum ar fi conştiinţa de sine, ca fiind un loc unde se centralizează mai multe simţiri. În primul rînd nici măcar nu ştim dacă şi atomii sau alte şi alte structuri simt de la aşa zisa scară „materială" care în realitate ne apare doar în visul nostru din această lume.

Odată ce şi Moartea aparţine existenţei şi este o succesiune evenimenţială, înseamnă că şi aceasta poate dezvolta un vis al Iluziei Vieţii care să se bazeze pe anumite principii de succesiune evenimenţială, vis pe care să-l putem defini ca fiind Visul Iluziei Morţii?

Orice vis poate denatura prin succesiune evenimenţială în Viaţă şi atunci să putem folosi, termenul de Viaţa de Apoi? Pentru aceasta va trebui în primul rînd să stabilim ce anume înseamnă visul şi cum anume poate fi reprezentat, care sunt frontierele sale, ajunsurile

şi neajunsurile sale, caracteristicile sale de bază şi nu în ultimul rînd stările şi nivelele prin care visele se pot raporta la structuri superioare sau inferioare lor, atît timp cît şi superioritatea sau inferioritatea este de fapt o constantă la fel de ambiguă raportată la Adevărul Absolut.

Spun toate acestea deoarece pentru a înţelege Moartea, va trebui mai înainte de toate să înţelegem Viaţa, Iluzia Vieţii, care genereazǎ visul acestei lumi, şi abia pe urmă să pornim într-o incursiune a ceea ce a generat Iluzia Vieţii din punct de vedere al naşterii unui nou Om, dar şi ce poate genera acest vis în urmă decesului unui Om de exemplu.

Visul este o succesiune evenimenţială, conştientă, indiferent că aceasta este reprezentată prin simţuri, sau orice alte oglindiri imagistice sau neimagistice dar întotdeauna oglindite sau suboglindite, evenimenţiale.

Pe baza acestei definiţii visul poate fi atît o succesiune de evenimente, deci aparţine dimensiunii temporare la prima vedere, dar şi ale altor dimensiuni. În acest caz vorbim pentru prima dată despre multidimensionarea Evenimentului care este Evenimentul Multidimesional.

Evenimentul Multidimensional poate fi un produs bazat pe succesiune, la fel ca şi cel temporar sau spaţial doar că se află în afara sferelor acestor două dimensiuni sau poate fi şi în cadrul sferelor acestor două dimensiuni cu diferenţa că alături de acestea mai sunt şi alte dimensiuni.

Evenimentul Primordial din cadrul Oglinzii Semantice sau celelalte Evenimente care i s-au succedat, nu erau supuse sub nici un fel spaţio-temporalităţii chiar dacă erau succesionale, prin faptul că se succedau unul altuia, dar nu în timp şi spaţiu.

Mai mult decît atît, Evenimentele celor care s-au succedat Evenimentului Primordial, chiar dacă deveneau opuse unul altuia, dar nu în sensul de opus reflectat de către un vis care are Coeficientul Logic 2, deci nu poate opera decît cu bine sau rău, frumos-urât, etc.

Acest handicap datorat visului lumii noastre, ne demonstrează că nu poate gîndi sau reflecta la un alt Eveniment care se petrece sub auspiciile unui Coeficient Logic mai mare decît cel al visului nostru, Eveniment pe care l-am denumit, Eveniment Coeficienţial. Dar nu poate nici opera cu un Eveniment care este opus ideii de producere al unui Eveniment decît ca fiind un Eveniment care nu a avut loc şi deci aparţine Nonexistenţei, pe aceste tip de Eveniment l-am denumit Eveniment Personalizant, întrucît Nonexistenţa este o Noţiune a unei Personalizări a Persoanei opusă Existenţei noastre.

38

Dacă am încerca să realizăm un şir evenimenţial succesional al Opusului Evenimentului, care se află în opusul Existenţei, deci în cadrul Nonexistenţei, iarăşi nu am putea, cu visul actual al vieţii. Acestor tipologii de Evenimente li se poate adăuga titulatura lor structuralizată mai în amănunt.

Dacă va fi un Eveniment Multidimensional, care să aparţină unei alte dimensiuni dar în care să nu existe nici spaţiu şi nici timp, vom putea adăuga acestei denumiri, Eveniment Multidimensional Aspaţial şi Atemporal sau pentru a specifica mai în amănunt numărul Coeficientului Logic, îl vom putea defini ca fiind un Eveniment Coeficienţial 3 sau 22, etc.

La fel şi în cadrul Evenimentului Personalizant, îi vom putea adăuga titulatura Personalizării la final, spre exemplul: Eveniment Personalizant Nonexistenţial. Prin urmare vedem cît de mare devine în cele din urmă desfăşurarea evenimenţială.

Orice opus al unui Eveniment chiar dacă prin opus înţelegem neproducerea unui anumit Eveniment, acesta devine un Eveniment Personalizant Nonexistenţial, şi va avea la rîndul său o succesiune evenimenţială în Nonexistenţă. Dar atenţie!

Tot o succesiune evenimenţială s-ar putea să posede chiar în Existenţă, dar la un alt Coeficient Logic, ceea ce-l poate face invizibil lumii noastre şi trecut din necunoştinţă de cauză, Nonexistenţei.

Tot în definiţia visului în loc de conştient sau subconştient am folosit terminologia de oglindit sau suboglindit, dat fiind faptul că şi ideea de conştienţă sau subconştienţă se datorează acestui vis al vieţii datorat Iluziei Vieţii, şi prin urmare nu putem vorbi nici pe departe de o adevărată fenomenologie conştientă la nivel al limbajului, întrucît, în acest vis noi nu cunoaştem decît o mică frîntura, neînsemnată dintr-un singur cuvînt al Limbajului Pur Universal, iar acel cuvînt este Existenţa.

Pentru a vorbi de o Conştiinţă ar trebui cel puţin să cunoaştem cîteva din cuvintele Limbajului Pur Universal pentru a putea vehicula prin intermediul acestora anumite idei sau viziuni cu privire la fenomenologia Conştiinţei adevărate. Ceea ce visăm acum este o reflectare cît se poate de atrofiată a ideii despre ce ar putea însemna conştientul sau subconştientul unui anumit limbaj, date care ne sunt oglindite în acest vis.

O altă latură a visului este comunicarea care se realizează între aşa zis subiecţii care participă prin naştere acestui vis comun al lumii, comunicare care se datorează unui limbaj propriu mult diferit de Limbajul Pur Universal.

Faptul că se foloseşte un anumit limbaj pentru comunicare, dar mai ales faptul că există posibilitatea de comunicare se datorează Coeficientului Logic 2 care este cel responsabil de faptul prin care fiecare subiect care visează pe coordonatele sale va avea ca structuralizare de bază, Unitatea în Diversitate, deci individul şi societatea.

Bineînţeles că această reprezentare va fi mult diferită în cadrul visului dintr-un Coeficient Logic 3 unde Unicitatea în Diversitate va mai avea şi un al treilea termen sau poate că nici unul dintre cei trei termeni nu va fi Unicitate şi Diversitate?

Deocamdată va trebui să ştim următoarele. În primul rînd dacă Moartea este o trecere pe un alt palier al corsetului ţinut de Coeficienţii Logici, respectiv trecerea pe palierul Coeficientului Logic 3, în al doilea rînd pentru a putea defini mai în profunzime aspectele mai apropiate de realitatea visului nostru care s-ar desfăşura în spatele zidului care desparte Viaţa de Moarte, va trebui să ştim cum anume este prezentă Unicitatea în Diversitate şi care ar fi un al treilea termen cadru într-o astfel de dezvoltare coaxiologică.

Vreau să subliniez că această dezvoltare este una pur aplicativă pentru a încerca să ne apropiem mai mult de unul dintre Adevărurile cu privire la acest subiect. Spun unul dintre acestea, deoarece, alături de Adevărul Absolut, care este imposibil de atins, sînt Adevărurile Anoţionale şi Noţionale, Semantice, etc. Din punct de vedere al visului propriei noastre vieţi, şi lumea pe care o vedem şi în care visăm că ne ducem viaţa este un adevăr, chiar dacă el aparţine Iluziei Vieţii şi în loc să ducem noi propria noastră viaţă, ne duce ea pe noi. Oare cum s-ar realiza comunicarea într-un alt Coeficient Logic, dar mai întîi de toate ce este Comunicarea?

39

Din punct de vedere coaxiologic aş defini-o ca fiind capacitatea de relaţionare între două sau mai multe domenii diferite. De ce „domenii diferite” şi nu unul sau mai mulţi subiecţi?

Comunicarea se realizează între subiecţi în primul rînd. Am folosit titulatura de domenii întrucît comunicarea nu este doar între mai mulţi subiecţi, adică în exterior, ea se poate produce şi în interior, în cadrul domeniului aceluiaşi subiect, prin comunicarea de sine.

Interiorul şi exteriorul, sînt două noţiuni care aparţin Coeficientului Logic 2. Comunicarea din interiorul subiectului este o comunicare care are loc în cadrul unui domeniu fără ca să-l depăşească pe acesta, faţă de comunicarea de exterior care depăşeşte domeniul.

Visul Iluziei Vieţii noastre se bazează pe domenii în comunicare, iar prin acestea îşi delimitează structurile.

Fiecare domeniu la rîndul său poate să fie unul din indivizii care pot participa la o comunicare de exterior, precum fiecare domeniu poate avea propria sa comunicare de interior dar atenţie!, orice domeniu la rîndul lui poate avea şi o comunicare de exterior în propriul său interior, cum ar fi comunicarea dintre celule în cadrul organismului unei fiinţe, celule care fiecare în parte sunt tot un domeniu la rîndul lor.

Mai înainte de toate va trebui să aflăm de ce noi suntem oameni şi nu plante sau animale? De ce avem două picioare şi două mîini şi nu patru sau şapte? Privitor la acest răspuns va trebui să ştim ce anume caracterizează un domeniu în privinţa comunicării sale atît interioare cît mai ales exterioare?

Prima şi cea mai importantă caracteristică a unui domeniu este limbajul său propriu, fiindcă în orice comunicare cel mai important este limbajul transmis de un domeniu pentru ca acesta să poată fi recepţionat de către alte şi alte domenii.

Prin ce se deosebeşte un Om de o celulă sau de o floare? Prin limbajul său. Omul va avea un limbaj al său diferit în mediu faţă de o floare. Când folosesc terminologia de limbaj, rog a nu se face absolut deloc greşeala, ca cititorul să se refere la limbajul format din cuvinte ale Omului. Nu, aici este vorba despre limbajul său genetic, transformat de către visul acestei lumi în cod genetic.

Este cunoscut majorităţii oamenilor cum fiecare genă care apare în calitate de un mic punct în sutele, zecile de mii de alte puncte, de fapt nişte repere aşezate în ordine pe un sul de hîrtie. Acest cod genetic, diferă de la plantă la Om, de la animal la floare, etc. Fiecare domeniu din acest vis al nostru are un număr exact de gene, deci un cod genetic cît se poate de bine definit şi structurat.

40

Ei bine, acest limbaj genetic este unul din limbajele care determină în acest vis apartenenţa domeniilor. Cred că s-a subînţeles pînă acum ce este un domeniu, şi anume orice fiinţă sau sistem care aparţine lumii vii.

Tot ceea ce aparţine lumii vii are prin urmare un anumit limbaj în cadrul visului acestei lumi bipolare al Coeficientului Logic 2, căruia i se datorează şi paritatea în lumea anumitor organisme. Omul are două picioare, animalele, patru, etc.

Paritatea este o trăsătură de bază a acestei lumi datorate cum am spus adineaori acestui Coeficient Logic 2. Într-o lume cu un Coeficient Logic 3, paritatea ar dispare fiind, probabil, înlocuită cu tot ceea ce s-ar putea împărţi la trei, ş.a.m.d.

Limbajul genetic nu este nimic altceva decît informaţiile care ne parvin din lumea de dincolo de naşterea unui anumit viitor domeniu în această lume. La fel se poate întîmpla şi în lumea de dincolo de Viaţă?

Ce fel de Limbaj este Limbajul genetic şi ce anume reprezintă acesta? De cîte ori văd desfăşurarea de role lungi unde fiecare punct reprezintă o informaţie genetică, îmi aduce aminte de sulul folosit de orgile medievale, unde fiecare punct reprezintă o anumită notă muzicală. Prin răsucirea acestui sul, pot fi ascultate unele dintre cele mai impunătoare compoziţii muzicale.

Fiecare astfel de cod genetic este descifrat în lumea noastră ca fiind un domeniu. Ce anume le-a dat genelor modul lor de aranjare sub forme dintre cele mai complexe, astfel încît unele forme, să fie „citite” de către lumea noastră ca fiind oameni, sau animale, plante, etc? Ceva anume a determinat tiparul genetic, ca acesta să prindă viaţă în lumea noastră.

Nu odată am amintit în lucrările mele despre ceea ce poate fi denumit ca Urmă şi Formă. Spun aceasta pentru că şi tiparul genetic citit de această lume nu este nimic altceva decît o urmă a unei alte lumi care s-a impregnat în aceasta?

Să fie o Karmă aparţinînd unor domenii din alte lumi, supuse unui Coeficient Logic diferit de cel al lumii noastre? Oare şi în acea lume era tot un fel de Viaţă?

În primul rînd prin Viaţă înţelegem simţire sau chiar cunoaştere şi conştientizare a acestei simţiri. Dacă este astfel atunci înseamnă că ceea ce denumim noi ca fiind materie anorganică nu trăieşte?

Nu întîmplător am dat definiţia de domeniu la tot ceea ce poate poseda o comunicare într-un fel sau altul, fiindcă Viaţa se caracterizează cel puţin în lumea noastră prin comunicare şi prin construirea unui limbaj, indiferent de tip, limbaj al cuvintelor, al simţurilor, culorilor, etc.

Orice limbaj nu este nimic altceva decît un produs al unei oglindiri, al unui „ceva" oglindit în altceva.

Această oglindire naşte cunoaşterea acelui „ceva" ajungînd în anumite forme mai evoluate pînă şi la conştiinţa de sine care şi ea este o oglindire a unui „ceva" în „altceva".

De aceea orice domeniu din indiferent orice lume poate transcede în alte şi alte lumi, întrucît NU spaţio-temporalitatea contează, aceasta nefiind altceva decît un domeniu al unei alte lumi care susţine domeniile lumii noastre.

De aceea revenind la întrebarea de adineaori, privind lumea considerată de către noi, anorganică, şi anume lumea fără Viaţă. Nu poate fi o greşeală mai mare decît a considera fără Viaţă lumea anorganică, întrucît, tot ceea ce noi cunoaştem se datorează Coeficientului Logic 2, în funcţie de care dezvoltăm un anumit limbaj.

Acest limbaj nu poate determina Viaţa anumitor domenii care ne înglobează pe noi cu întreaga noastră lume la rîndul ei, domenii care sunt reperate de către noi ca fiind anorganice sau fără Viaţă, întrucît acestea nu pot fi reflectate ca avînd Viaţă de către Coeficientul Logic 2 al nostru, în care ne-am creat un limbaj specific acestuia şi o lume la fel de specifică, lumea umană, cu toate caracteristicile ei fenomenologice.

III.1.4.CAPITOLUL 4
CUNOAȘTERE ȘI CONȘTIENTIZARE

41

Privită din perspectiva unui Coeficient Logic 3 sau poate mult mai superior o astfel de lume anorganică, deci neînsufleţită de la noi poate apare drept o lume cît se poate de însufleţită. Să ne amintim exemplul de adineaori cu sulul codului genetic sau cu cel al orgii. Primul va naşte o nouă suflare în această lume iar al doilea văzut din perspectiva rotirii sale va determina sunetele angelice dintr-o compoziţie genială.

Deci nu contează aparenţele din nici un punct de vedere, întrucît tot ceea ce ne înconjoară nu face parte decît din recuzita atît de bine pusă la punct din cadrul acestui vis al vieţii pe care-l trăim de la naştere şi pînă la moarte, recuzită care depinde de ce fel de sul se învîrte în orga ancestrală cu nume de lume, şi care va cînta în funcţie de punctele aflate pe acest sul care ne parvin ca fiind o altă existenţă dintr-o lume aflată înaintea acestei lumi.

Tot ce a lăsat existenţa noastră în acea lume, a fost o anumită configuraţie de ordin genetic care apare în cadrul acestei lumi, configuraţie care va „curge" la rîndul ei către o altă lume la fel ca şi cea care vine dintr-o altă lume?

Abia acum se vede cît de importantă este comunicarea dintre domenii sau mai ales limbajele folosite de către acestea, întrucît fiecare limbaj nu este altceva decît o oglindire a unei succesiuni evenimenţiale.

Această oglindire ne apare nouă ca fiind cunoaştere şi conştiinţă de sine, altor fiinţe, cum ar fi plantele sau animalele, ca avînd alte şi alte desfăşurări.

Astfel orice succesiune evenimenţială care se oglindeşte în Fiinţă, Factorul Vieţii sau oricare alt element cu capacitate de Oglindă poartă denumirea de limbaj.

Despre ceea ce este Fiinţa, Factorul Vieţii sau alte reprezentări asemenea lor nu cred că mai are rost să repet decît sumar întrucît întreaga problematică aferentă acestora a fost pe larg dezbătută în Coaxialismul. Acolo am scris că orice Amprentă care îşi va trimite Conştientizarea spre Factorul Vieţii care are rol de Oglindă, în sensul de a transforma Conştientizarea în Cunoaştere.

În fine, orice Amprentă care-şi va trimite Conştientizarea spre această Oglindă va primi înapoi, odată reflectată Conştientizarea în Oglinda respectivă, Cunoaşterea Conştientizării respective, doar că ceea ce reflectă înapoi sub formă de Cunoaştere Oglinda respectivă este captat de toate celelalte Amprente din Universul respectiv cu care Oglinda este în contact.

Diferenţa este că tot ceea ce este transmis Amprentei din exemplul respectiv sub formă de Cunoaştere, toate celelalte Amprente vor primi informaţia receptată de Amprenta noastră ca şi Cunoaştere, celelalte o vor recepţiona tot sub formă de Conştientizare, dar ca fiind o nouă Conştientizare reflectată de Oglinda care în cazul de faţă ţine loc de Factor al Vieţii.

În această ordine de idei, celelalte Amprente îşi vor retrimite Conştientizarea primită de la Factorul Vieţii, care a avut pentru o singură Amprentă şi încărcătura de Cunoaştere, fiind unica care şi-a trimis la început acest tip de Conştientizare, şi astfel se produce un alt tip universal de comunicare, dezvoltîndu-se un anumit limbaj, în funcţie de elementul Amprentă, care poate să fie chiar şi un domeniu al lumii noastre.

Terminologia de Amprentă este o terminologie uzitată mai ales în cadrele mult mai largi, unde desfăşurarea evenimenţială pot întruni atît lumi ale Coeficienţilor Logici cît şi alte Nivele de Conştientizare cum ar fi Antilogicul sau toate cele care ar putea urma desfăşurărilor nesfîrşite ale Limbajului Pur Universal.

Prin urmare această problematică am dezbătut-o în toate celelalte publicaţii ale mele, fiind consider eu, cu prisosinţă să le mai amintesc din nou aici. În schimb succesiunea evenimenţială a limbajului pentru a întregi comunicarea porneşte de la ciclurile, Conştientizare-Cunoaştere prin intermediul Oglinzii la un capăt şi al Amprentei sau Domeniului dacă este vorba despre lumea noastră sau vecină cu ea, al elementului care primeşte Cunoaşterea şi transmite Conştientizarea de la celălalt capăt.

42

Fiecare transformare, Cunoaştere-Conştientizare şi Conştientizare-Cunoaştere, aduce cu sine şi o nouă încărcătură evenimenţială care va spori succesiunea Evenimentelor care se vor insera de-a lungul acestui proces. De fapt, originea Evenimentului constă tot în reflectarea datorită unei Oglinzi, şi anume Oglinda Infinitului sau Oglindă Semantică a Infinitului.

Toate celelalte Oglinzi nu fac altceva decît să reflecte în funcţie de prima Oglindă Semantică alte şi alte Oglinzi, care să determine alte şi alte Evenimente la rîndul lor. Cu toate acestea determinarea Oglindă-Eveniment, se produce astfel. Întîi Oglinda determină Evenimentul ca mai apoi Evenimentul să determine Elementul care va primi rolul de Oglindă.

Astfel şi Domeniile sau chiar Amprentele pot avea rol de Oglindă? Bineînţeles, atîta timp cît ajung să primească Cunoaşterea.

Odată primind Cunoaşterea elementul respectiv poate Oglindi această Cunoaştere altor şi altor elemente sub formă de Conştientizare, dar doar un singur Element, poate să

transforme Conştientizarea primită de la Elementul care primeşte, Cunoaşterea, şi anume Factorul Vieţii în cazul lumilor cu Fiinţă. De ce?

Datorită faptului că Factorul Vieţii este un element care s-a format cu mult înaintea Amprentelor şi Domeniilor, care a stat la originea lor alături de Fiinţă şi astfel din punct de vedere Ierarhic este suprapus unei alte scale.

Chiar dacă folosesc terminologia de Ierarhie, despre care am scris în lucrările mele atîta, nu există Ierarhic superior sau inferior, precum nu poate fi privită Ierarhia exact ca şi cum o privim noi în cadrul Iluziei Vieţii noastre, întrucît, aceasta este cu totul altceva, ea se referă mai înainte de toate la scala întîietăţii în creaţie, care nu determină neapărat şi o subordonare în înţelesul pur omenesc a ceea ce poate fi subordonare, întrucît Infinitul Oglinzii Semantice se află în tot şi în toate, iar atît totul cît şi toatele nu sunt nimic faţă de Oglinda Semantică Infinită, Nimic care le nominalizează pe toate ca fiind egale.

Odată ce am văzut cum se realizează Comunicarea, prin succesiunea evenimenţială, Conştientizare-Cunoaştere-Conştientizare, şi iarăşi aşa la nesfîrşit, Amprentă sau Domeniu şi Oglindă, putem să realizăm cum anume se produce procesul de Cunoaştere şi în cadrul lumii noastre. Conştientizarea nu este Cunoaştere, atît timp cît nu este oglindită.

Este o greşeală să atribui Conştientizării calitatea de a fi ceva cunoscut dar la nivel subconştient. Definiţia de Conştientizare în Coaxialism nu este o stare a conştiinţei umane, sau o parte din aceasta. Conştientizarea este atributul care va îmbrăca haina Cunoaşterii abia după ce va fi fost oglindit într-o Oglindă.

Să nu încurcăm acest termen cu conştiinţa care este cu totul altceva. Am reamintit aceşti termeni întrucît în această lucrare unde trebuie să dezvoltăm o reflecţie asupra Morţii, ei sunt neapărat necesari, chiar dacă ne aflăm la un nivel mult apropiat nouă ca fiinţe umane, nivelul lumii noastre.

Omul are tendinţa de a folosi terminologia de conştiinţă şi mai ales de conştiinţă de sine. Generalizînd termenul ar fi cognitivul, volitivul şi afectivul Omului caracteristic societăţii într-o perioadă determinantă a dezvoltării sale.

Aceasta ar fi conştiinţa socială, iar cea individuală ar fi caracteristică doar individului pe o anumită treaptă a dezvoltării sale. Din cadrul acestui reper putem să extragem, afecţiunea, cunoaşterea şi afectivitatea ca aparţinînd conştiinţei. Pe cînd în cadrul Conştientizării nici unul dintre aceste trei repere nu poate fi identificat.

Atunci care este frontiera dintre conştiinţa umană şi Conştientizarea sa şi unde anume Conştientizarea poate să intre în cadrul conştiinţei sub formă de Cunoaştere şi cum? Întrebarea aceasta este una dintre cele mai importante cu privire la filosofia despre ceea ce este fiinţa umană ca domeniu dar mai ales ca sine. A Conştientiza nu înseamnă a Cunoaşte!

43

Omul ajunge să ştie abia atunci cînd sinele său sufletul său realizează că Conştientizează şi nu înainte de acest pas. Astfel nici noi nu ştim că am Conştientizat ceva anume pînă nu ştim că am Conştientizat.

Sunt foarte multe informaţii pe care fiinţa umană le Conştientizează dar nu va şti niciodată că le-a Conştientizat fiindcă aceste informaţii nu sunt transmise sinelui Omului pentru a fi Cunoscute. Acestea sunt de regulă informaţii din mediul astral al Amprentelor sau al Domeniilor, lumilor vecine, care comunică necontenit, contribuind la limbajele adiacente Limbajului Pur Universal.

Trebuie subliniat faptul că fiecare cuvînt din cadrul Limbajului Pur Universal, are dezvoltat în jurul său o infinitate de alte limbaje adiacente universale, prin care se realizează Comunicarea în procesele dintre Conştientizare şi Cunoaştere.

Alături de Conştientizare şi Cunoaştere mai sunt o infinitate de opusuri pentru fiecare, pe care noi nici măcar nu ni le putem imagina.

Un astfel de opus prim al Cunoaşterii ar fi Necunoaşterea dar privită drept Cunoaştere fiindcă şi ea aparţine Existenţei. Alături de acestea ar mai fi un al treilea, al cincilea, pînă la opusul infinit. Astfel acest lucru este cât se poate de valabil şi pentru Conştientizare.

Acum se poate realiza cît de vast este acest mai mult decît o infinitate de Universuri şi mai mult decît Cunoaşterea, Conştientizarea şi Necunoaşterea de încă o infinitate de ori. Revenind la fiinţa umană. Unde anume se face trecerea către Cunoaştere a Conştientizării. În sinea noastră, vor spune cu toţii. Aşa şi este. Chiar şi atunci cînd privim pe un ecran o imagine. Acea imagine sau informaţie devine cunoscută în noi înşine mai înainte de toate.

44

Dacă nu e cunoscută în noi, nu va putea fi cunoscută niciodată.

Atunci înseamnă că în noi se află o Oglindă a Factorului Vieţii, sau Factorul Vieţii prin fiinţa noastră are tangenţă cu noi, dîndu-ne senzaţia de: ” prin noi”. Fiecare Om este conştient de existenţa Fiinţei pe care o atribuie fiecărui domeniu al lumii vii. Fiecare Animal, Om, Plantă se consideră că ar avea propria sa Fiinţă. Este adevărat că Fiinţa se află în noi din punct de vedere al Cunoaşterii noastre trecută prin sita Iluziei Vieţii.

Viaţa există prin excelenţă prin fiinţare. Fiind atribuită în mod eronat Fiinţei, prin sintagma că tot ce vieţuieşte are o Fiinţă. Fiinţa în coaxiologie, are atributul ei suprem de fiinţare. Chiar şi o stîncă poate fiinţa la fel de bine ca şi un iepure sau planeta Terra.

Totul depinde cu ajutorul cărui Coeficient Logic priveşti lumea, după cum am mai afirmat undeva într-un pasaj de adineaori. În acest caz Fiinţa nu numai vieţuieşte dar poate la fel de bine fi şi Fiinţă fără de viaţă. În acest caz mai putem vorbi altfel decît la modul peiorativ de sintagma: „fiinţa umană?” Chiar şi eu am folosit-o destul de des în operele mele, întrucît este atît de uzitată încît folosirea ei ajută mult înţelegerea anumitor procese fenomenologice care se petrec în coaxiologie.

Cu toate acestea rog a se cunoaşte că folosirea ei este permisă doar pentru a reflecta Omul, dar nu pentru a aprofunda noţiunea de Fiinţă în sine.

Acest lucru s-a încetăţenit întrucît fiecare atunci cînd vrem să raţionalizăm ceva, să cunoaştem un anumit lucru sau fenomen, atunci cînd simţim un anumit sentiment o facem direcţionîndu-ne către propriul nostru sine, unde vom găsi cu adevărat Fiinţa doar cu deosebirea că această Fiinţă nu este numai a noastră şi nici măcar nu putem avea fiecare o Fiinţă, ci Ea este şi va aparţine tuturor lumilor şi Universurilor Cunoaşterii, deci ai unei infinităţi de Coeficienţi Logici, Nivele de Conştientizare, etc.

Este vorba de Fiinţa noastră a tuturor, a pleiadei infinite de lumi şi Universuri, faţă de care noi nu sîntem nimic altceva decît o Amprentă care a primit fiinţarea de la Ea, şi acum vrea să-şi reflecte Conştientizarea către Factorul Vieţii, prin sine, deci implicit şi prin Fiinţă, odată ce fiinţăm, spre a Cunoaşte.

De aceea nimic nu poate fi mai imens, dar şi mai puternic, nimic nu ne poate apropia de alte lumi, oricît de mult am căuta în toate cărţile şi scrierile savanţilor, decît sinele nostru, care ne uneşte cu toate acestea prin Fiinţă!

Mai trebui să amintesc despre cele două tipuri de Cunoaşteri, şi anume Cunoaşterea Închisă şi Cunoaşterea Deschisă.

Cunoaşterea Închisă este formată din elementele care au ca origine pe Factorul Nostru Creator iar Cunoaşterea Deschisă provine de la Matricea Noastră care a determinat prima sa Stare de Fapt, Instinctul, şi odată cu acesta Adevărul Absolut. Instinctul fiind primul reprezentant al Ierarhiei, iar Adevărul Absolut, al Scopului, determinat de Ierarhie, întrucît originea matriceală este reprezentată tot de Scop, care precede Ierarhia.

Orice Conştientizare trebuie să întrunească trei elemente şi anume, Scopul, Adevărul Absolut, sau unul dintre Adevărurile Anoţional sau Noţional şi Ierarhia. Scopul Matricei provine de la Matricea Scop care precede Instinctul, primul element al Ierarhiei după cum spuneam în Coaxialismul.

Orice element care aparţine unei forme sau alta de Cunoaşteri, cum ar fi Cunoaşterea Deschisă provenită de la nivelul Instinctului şi Cunoaşterea Închisă de la cel al Factorului Creator, sînt elemente energetice, întrucît orice act de Cunoaştere este format în urma Conştientizării care se reflectă în Oglindă, care este un alt element ce îndeplineşte acest rol.

Astfel elementele Cunoaşterii Închise au ca origine Factorul Nostru Creator care a Conştientizat la început primul element care a fost Persoana, a cărei Conştientizări s-a Oglindit în Gîndul Pur al Factorului Creator, constituit din Adevărul său Absolut şi Cunoaşterea sa Absolută.

Factorul Creator împreună cu Gîndul său Pur a fost determinat de către Factorul Originar, care deţine Gîndul Originar, format din Adevărul Absolut Originar şi Cunoaşterea Absolută Originară, iar Adevărul Absolut Originar este determinat de primul element al Ierarhiei care este Instinctul, şi care prin prima sa Conştientizare cînd a spus „EU" a determinat Cunoaşterea Absolută Originară, dependentă de acest Adevăr Absolut Original, şi odată cu aceasta s-a determinat Factorul Originar, sau Dumnezeul Primordial.

Odată Conştientizat acel „EU", s-a oglindit în Adevărul Absolut Originar care avea rol de oglindă în acest context. Prin urmare Adevărul Absolut Originar şi Cunoaşterea Absolută Originară au determinat Gîndul Originar al Factorului Creator Originar.

Toate acestea se întîmpla doar la nivelul matricei noastre întrucît întreaga infinitate formată din celelalte Matrici, au dezvoltări diferite. Am fost obligat să fac această mică trecere în revistă a dezvoltării coaxiologice din Coaxialismul pentru a se cunoaşte terminologiile şi elementele cu care vom opera de acum înainte.

Revenind la Moarte, aceasta este privită astfel fiindcă este o trecere dintr-o lume cunoscută într-una unde cunoaşterea fiinţei umane nu este permisă. Fapt care după cum am mai spus a dat naştere la tot felul de fabulaţii, unele mai fantastice decît altele născînd mitologia. Mitologia fiind faţa fiinţei umane proiectată în necunoscutul de care îi este teamă dar pe care îl doreşte cu ardoare în acelaşi timp.

Odată ce Moartea este un rezultat al unui Eveniment pe care şi noi îl putem deduce în timpul Vieţii, iar acest Eveniment ca oricare altul naşte o succesiune evenimenţială atît în lumea Vieţii cît şi în aceea a Morţii, iar cum orice Eveniment este şi un element în sine, întrucît Evenimentul devine Cunoscut abia după ce a fost Conştientizat de către un alt element, iar această Conştientizare a fost trimisă spre Oglindire altui element, sau unui element terţ, care a retrimis Oglindirea Cunoscută elementului ce şi-a trimis Conştientizarea, înseamnă că şi Moartea ca şi Viaţa este un element energetic, un element care poate la rîndul său poseda un Limbaj pentru a realiza o Comunicare, în cadrul imperiului său.

Prin Limbaj înţelegem o oglindire a unei succesiuni evenimenţiale. Acest lucru ne indică că însuşi Limbajul în sine nu este altceva decît o înşiruire de elemente care au devenit Cunoscute, întrucît Limbajul prinde contur abia după ce elementele care îl compun devin Cunoscute.

Înainte de acest deziderat, cînd elementele ce vor compune limbajul sunt în stare de Conştientizare, termenul pe care l-am denumit acestei stări este de: Antelimbaj.

Astfel Antelimbajul precede Limbajul, precum Conştientizarea, Cunoaşterea. Viaţa este un Antelimbaj al Morţii şi de aceea să nu poată fi înţeleasă Moartea în timpul Vieţii, precum lumea de dinainte de naştere să fie un Antelimbaj al Vieţii şi de aceea Comunicarea dintre aceste lumi să devină oarecum, imposibilă? Spun oarecum, întrucît în acest moment îmi trec prin minte tot felul de practici spiritiste care spun că pot contacta spiritele celor decedaţi.

Filosofia nu se ocupă cu aceste aspecte decît dacă aplicaţiile sale o cer, şi atunci în cadrul contextual specific. Să nu poată exista Comunicarea dintre Antelimbaj şi Limbaj? Acest fapt ne duce la gîndul că orice Conştientizare nu poate fi Cunoscută decît după ce a fost Oglindită într-un element care posedă acest rol, iar atunci vor fi Cunoscute sub o altă înfăţişare elementele care aveau o cu totul altă înfăţişare în faza lor de Conştientizare?

Anteviaţa (lumea de dinainte de naştere) să fie Conştientizarea Vieţii iar Viaţa Conştientizarea Morţii, iar Moartea Conştientizarea, altor şi altor elemente-domenii din acest ordin? Din cîte s-a putut constata pînă în prezent astfel stau lucrurile.

Revenind la Comunicare, aceasta este imposibil de realizat prin intermediul fazelor Conştientizare-Cunoaştere, deoarece limbajul nu poate transcende dintr-o fază în alta, acesta primind noi şi noi conotaţii în momentul sau evenimentul oglindirii în elementul care poate purta rolul de Oglindă. Oglinda este aceea care întrerupe transcendentalitatea Limbajului dintre aceste două faze.De ce anume? Oglinda nu ar trebui să facă altceva decît să facă inteligibil un asemenea Limbaj şi nu să îl întrerupă.

45

Aceasta înseamnă că tot ceea ce Conştientizează Omul, este total diferit faţă de ceea ce Cunoaşte. Practic fiecare fiinţă umană trăieşte în două lumi paralele, una fiind Luma Cunoaşterii şi cealaltă a Conştientizării.

Omul nu este altceva decît un domeniu ce defineşte o incluziune a acestor două lumi care se suprapun delimitînd astfel Conştiinţa Omului, ca fiind Cunoaşterea, ce aparţine Lumii Cunoaşterii, iar Voinţa şi Afectivitatea care aparţin Lumii Conştientizării. Omul nu va Cunoaşte niciodată Cunoaşterea decît Iluzia Vieţii, precum nici Conştientizarea, întrucît odată reflectată în Oglindă, limbajul Conştientizării se întrerupe, fiind reflectat eronat prin Cunoaştere.

De aceea Omul nu va înţelege niciodată propria sa iubire, afectivitate, sentimentalism, dar nici voinţa sau aspiraţiile sale, dorinţa de a înfrunta noi şi noi repere.

Toate acestea nu le va înţelege niciodată, doar va avea Iluzia Cunoaşterii lor, întrucît acestea îi devin Omului Cunoscute, abia după ce au fost Oglindite prin Fiinţă în Factorul Vieţii, prin intermediul Elementului-Domeniu ce are particularitatea de Oglindă pentru Om şi care poate fi propria sa lume.

Astfel Elementele Conştientizării sînt total denaturate cu ceea ce ar fi fost dacă ar fi fost înţelese în starea lor pură a Conştientizării. Cine anume trimite această Conştientizare prin Lumea Noastră sau planeta Terra, către Fiinţă şi Factorul Vieţii dacă nu miliardele de elemente umane de pe Terra?

Astfel Lumea Noastră este Ierarhic unul dintre mulţii intermediari dintre noi, Oamenii, Fiinţă şi Factorul Vieţii, fiind unul din Elementele-Domeniu, la fel ca şi noi Oamenii.

Prin urmare atît lumea în care trăim care este după cum am mai spus adineaori un Element-Domeniu, cît şi toate celelalte Elemente-Domeniu, aflate între noi, Lumea Noastră, Fiinţă şi Factorul Vieţii, au fiecare Fiinţa şi Viaţa lor, fiindcă se reflectă prin alte şi alte Elemente-Domeniu intermediar Ierarhic, în Fiinţă şi Factorul Vieţii precum se reflectă şi Omul la rîndul său, prin Lumea Noastră care şi ea la rîndul său se reflectă prin celelalte Elemente-Domeniu intermediare.

Acest fapt înseamnă că Elementul -Domeniu în care se reflectă Lumea Noastră este de fapt Lumea Lumii Noastre! Iar fiecare Element-Domeniu care are Ierarhic, calitatea de Oglindă faţă de un alt Element-Domeniu, care se reflectă în acesta, ţine loc de lumea Elementului-Domeniu reflectat!

Prin urmare toate aceste miliarde de elemente trăiesc o Viaţă dublă, fiind mult mai puternice decît s-a crezut vreodată, fiinţarea lor fiind în funcţie de Lumea Conştientizării şi nicidecum de Lumea Cunoaşterii, care îi este zugrăvită în culorile mohorîte ale suferinţei din Viaţă, ale luptei eterne pentru supravieţuire sau întîietate, etc.

De aceea atunci cînd am afirmat că Omul trăieşte în Paradis nu am greşit, doar că în realitate trăieşte cu un picior în paradis şi cu altul în infern, iar dintr-un motiv anume stă cu faţa spre infern, parcă dorind să scape de paradisul atît de primitor al Lumii Conştientizării.

Viaţa nu este un paleativ care să aparţină doar lumii noastre, precum nici Fiinţa. Factorul Vieţii a fost determinat de către Personalizarea noastră cu nume de Existenţă, sau mai precis a cărei Noţiune este Existenţa.

Viaţa este prezentă într-o infinitate de forme şi tipologii, în funcţie de lumea care o reflectă prin Factorul Vieţii şi prin care se reflectă. Viaţa în sine este o energie izvorîtă din procesul de Conştientizare-Cunoaştere a Personalizării Existenţei.

Şi Viaţa în sine este un element ca oricare alt element, doar că posedă energia vitală pe care o distribuie şi altor elemente. După cum spuneam în Coaxialismul, că orice element Cunoscut devine şi un element energetic, tocmai datorită mişcării de translaţie de la faza de Conştientizare în faza de Cunoaştere. Fiecare element din infinitatea de Universuri cu tot atîtea infinităţi de lumi are o anumită energie a sa.

46

Omul posedă o energie vitală a sa, deci o energie a vieţii distribuită prin intermediul fiinţei sale care îl determină ca domeniu în sine, şi primită de la Factorul Vieţii, care este sursa de energie vitală pentru toate lumile şi toate Universurile.

Omul primeşte de la naştere sursa sa de energie vitală, care transcende odată cu ele din lumea de dinainte de naştere unde ceea ce era el acolo, a Conştientizat, prin cea din urmă Conştientizare a sa o Cunoaştere care avea să-i parvină în această lume.

Astfel Conştientizarea poate transcende lumile în momentul Morţii. De unde ştim noi că se moare în acea lume de dinainte de naştere? Nici măcar asta nu putem şti.

Poate că în acea lume nu se moare deloc, iar visul lumii noastre de acum nu este decît un simplu vis care în acea lume poate dura o noapte, iar odată coşmarul trecut ne spălăm pe ochi odată cu venirea zorilor şi ne trezim iarăşi în Paradis. Poate dar nimeni nu poate să fie sigur de asta.

Ceea ce putem fi siguri din punct de vedere al Iluziei Vieţii actuale, este că visul Vieţii începe cu Naşterea şi se sfîrşeşte cu Moartea.

Să fie Anteviaţa o stare de Conştientizare a vieţii care este starea de Cunoaştere a acelei Conştientizări? Acesta începe să contureze o Cale. De ce? Pentru simplul fapt că Lumea Conştientizării ar putea fi lumea din care credem noi că venim iar Lumea Cunoaşterii, lumea actuală pe care pretindem că o Cunoaştem.

Dar lumea Morţii, despre care nici nu ştim nimic şi nici nu putem pretinde nimic ce anume este? În cadrul procesului Conştientizare-Cunoaştere intervine Oglinda care va determina Cunoaşterea unei anumite lumi, în cazul Omului.

Oglinda este un element care posedă această calitate de a Oglindi o lume. Un astfel de element este prin excelenţă un Domeniu în care se include sau pot să se excludă alte Domenii, cum ar fi lumea fiinţei umane de exemplu.

Acest Domeniu care are capacitatea de Oglindă faţă de un alt Domeniu, trebuie să posede caracteristica de a reflecta lumea unui Domeniu care-şi trimite Conştientizarea.

Astfel Domeniul Morţii este Oglinda care ne dă nouă Cunoaşterea lumii în care ne aflăm. Odată ce Moartea este o Oglindă, înseamnă că aceasta nu ne lasă să trăim Paradisul

Lumii Conştientizării care aparţine lumii noastre şi ne lasă să vedem doar Infernul Lumii Cunoaşterii, cum ne este zugrăvită lumea noastră?

Moartea este aceea care ne interzice accesul la Antelimbajul prin care am putea Comunica cu propria noastră Conştientizare? NU! Lucrurile nu stau astfel.

Nu Moartea este cea care ne interzice acest lucru, ci noi înşine suntem cei care ne interzicem cu desăvîrşire acest lucru. Oglindirea Conştientizării şi transformarea acesteia în Cunoaştere nu înseamnă şi transformarea Conştientizării în sine, a Antelimbajului acesteia şi mai mult a schimbării totale a elementelor Antelimbajului în elemente total diferite ale Limbajului. Acest lucru este sfidător dacă l-am aborda Morţii.

Nu Moartea face aceste schimbări, nu Ea este aceea care ne interzice să Cunoaştem Paradisul, ci Omul, fiinţa umană în toată splendoarea sa, care nu era pregătită pentru a Cunoaşte, a dorit să Cunoască, spune Biblia creştină. Eu în schimb din punct de vedere filosofic, voi spune că Omul s-a înstrăinat atît de mult de el alegînd Calea greşită a Competitivităţii în locul celei bune a Restrictivităţii, încît în loc să devină ceea ce pentru care a fost lăsat în această lume, o fiinţă competitivă cu sine prin restrictivitate, o fiinţă sacerdotală, a devenit exact opusul acesteia.

47

Abia atunci cînd Omul va înţelege cu adevărat Moartea, cînd se va privi în oglinda Morţii şi va zîmbi, înţelegînd Paradisul pe care îl poate naşte această Oglindă în sinea lui dar şi Infernul deopotrivă, atunci va înţelege că nu frumuseţea trecătoare a cărnii sau zîmbetele mai mult sau mai puţin vinovate sunt cele care trebuie să primeze în această lume, precum nici furtul de sine, minciuna sau lauda, ci în primul rînd faptul de a înţelege că tot ceea ce ai Iluzia Vieţii că Cunoşti, că-ţi place sau că doreşti, nu sunt nimic altceva decît nişte Iluzii care se pierd asemeni fumului în vîntul toamnei cu fiecare frîntură de clipă.

Toate acestea nu fac decît să te fure şi să te înstrăineze de tine. Mulţi Oameni aleargă din zori în noapte pentru a avea mai multă avere, alţii sînt nemulţumiţi că Viaţa lor ar fi prea scurtă, altora li se pare prea lungă, unii sunt săraci lipiţi, alţii nu au ce face cu banii.

Toate acestea nu sunt decît Iluzii. Toate acestea s-ar rezolva imediat odată ce am realiza cine anume suntem şi unde mergem, ce anume este Moartea şi ce se ascunde în spatele Oglinzii sale.

Viaţa Omului constă în Antelimbaj şi Limbaj. Comunicarea verbală o face prin intermediul Limbajului în schimb fiinţa umană posedă şi o altă cale de Comunicare a sa cu lumea invizibilă, aceea care-i gîndeşte Destinul şi îl înţelege, aceea care poate accesa anumite premoniţii, lumea care îi este prezentată ca o lume paranormală, şi anume Lumea Conştientizării.

Prin urmare Moartea are o lume a sa care este un Domeniu ce poartă calitatea de Oglindă în raport cu lumea umană.

Astfel pentru prima dată pot să afirm că atît timp cît Moartea ca element există, cît este un element energetic la rîndul său, cît posedă toate celelalte calităţi necesare unui element inclusiv pe aceea de Oglindă faţă de elementul care este lumea noastră sau impropriu spus Lumea Vieţii, întrucît am afirmat că Viaţa există într-o infinitate de alte şi alte lumi, aceasta înseamnă fără drept de tăgadă că putem vorbi la fel de bine despre o Lume a Morţii precum vorbim despre o Lume a Vieţii.

Repet „o lume a vieţii" este impropriu fiind o infinitate de astfel de lumi, dar pentru a uşura modul de înţelegere îmi permit să fac intenţionat acest lucru. Odată ce am aflat că Moartea are o lume a ei, ceea ce va trebui să aflăm este dacă Lumea Morţii este o lume cu Viaţă sau o lume fără Viaţă.

Pentru a fi o lume cu Viaţă ar trebui ca elementele care compun propriul său Domeniu să se reflecte prin Fiinţă, Factorului Vieţii. Oricît ar fi de uimitor şi Omul, Animalul sau Planta sînt Domenii, unde fiecare poate avea inserate în cadrul său o infinitate de lumi, precum şi Muntele, Rîul sau Cîmpia sînt Domenii, fără să vorbim de Terra, alte planete sau stele, Universuri, etc. Toate acestea sunt Domenii.

Nu există Domeniu inferior sau superior ci doar din ce unghi este privit acel Domeniu şi prin prisma cărui Coeficient Logic.

Modul cum este perceput un Domeniu sau altul îi dă acestuia o anumită calitate, care trebuie să recunoaştem că este o calitate dată de percepţie şi nu a Domeniului în sine. De exemplu, Omul este compus din miliarde de atomi, dintr-un număr impresionant de particule elementare, din alte şi alte constituente a căror număr este infinit.

Fiecare astfel de constituent este un element, orice element este energetic fiind produs de mişcarea de translaţie din cadrul procesului Conştientizare-Cunoaştere.

Acest lucru ne îndeamnă să înţelegem că orice element este de fapt o lume, care la rîndul său poate să primească rolul de Oglindă pentru Conştientizarea alte sau altor lumi.

Astfel şi Omul ca şi orice Domeniu de exemplu are în constituţia să o infinitate de lumi unde fiecare la rîndul lor posedă propriile lor elemente. Acest lucru ne îndreptăţeşte să credem că şi Omul, Planta, Animalul din exemplul de faţă nu sunt nimic altceva decît parte a Marelui Domeniu Infinit care cuprinde în cadrul său toate Universele posibile şi imposibile, Cunoscute dar mai ales Necunoscute. Unica diferenţiere făcîndu-se în funcţie de unghiul Cunoaşterii prin care este reperat acest Domeniu. Exemplul de faţă ne îndreptăţeşte să afirmăm faptul că atît Lumea Vieţii cît şi cea a Morţii pot la rîndul lor să se afle în Om precum şi Omul în ele.

Omul trăieşte într-o lume din care nu Cunoaşte nimic, întrucît şi ceea ce-i apare lui sub formă de Cunoaştere este distorsionat de vălul Iluziei Vieţii care-i întregeşte acestuia visul despre Viaţă. Adevărata Viaţă a Omului se află în Lumea Conştientizării acestuia.

48

Cum ar putea fi cunoscută cu adevărat această lume, am mai spus. Prin redirecţionarea căii pe care se află Omul, şi prin transformarea sa într-o fiinţă sacerdotală, destinare care-i întregeşte adevărata sa menire.

Ce este de fapt Oglinda Morţii? Să fie o altă lume sau de fapt Lumea Morţii este tocmai Lumea Cunoaşterii pe care nu o Cunoaşte Omul datorită Iluziei Vieţii, dar în interiorul căreia trăieşte şi îşi duce adevărata sa Viaţă?

Pentru a afla acest uimitor răspuns va trebui mai înainte de toate să aflăm ce anume poate da calitatea de Oglindă. În primul rînd această calitate este responsabilă de transformarea Conştientizării în Cunoaştere.

Dacă Lumea Cunoaşterii Noastre ar fi una şi aceeaşi cu Lumea Morţii, atunci tocmai aceasta nu ne lasă să o Cunoaştem decît prin intermediul Iluziei Vieţii care ne dă visul despre realitatea acestei lumi.

Poate fi Conştientizarea Oglinda Cunoaşterii? În nici un caz.

Dacă Conştientizarea nu poate fi Oglinda sa în sine pentru ca tot ea să ne dea Cunoaşterea atunci ce anume este Oglinda Morţii, sau Oglinda acelui element în care se reflectă Conştientizarea fiinţei umane? De ce Oglinda Morţii? Pentru simplul fapt că întrega noastră Viaţă există doar pentru că prin ea ne raportăm la Moarte.

Dacă nu ar fi Moartea nu ar fi nici Viaţa! Ce altceva poate să fie în cazul Omului, Oglinda la care el se raportează pe parcursul Vieţii sale decît Moartea?

Întreaga sa Viaţă, Omul se raportează la Moarte, altfel Viaţa sa nu ar exista. Viaţa Omului este Cunoaştere şi atît. Dacă Omul nu şi-ar Cunoaşte Viaţa, aceasta nu ar exista.

Nu poate exista Viaţă fără Moarte.

Dacă Viaţa nu s-ar Oglindi în Moarte, dacă Omul nu s-ar raporta la Moarte prin faptul că „ştie că există” doar pentru faptul că poate „să nu existe”, Omul nu ar putea Cunoaşte nimic!

Tot ceea ce Cunoaşte Omul provine din Oglindirea Sinelui său în „poate să nu existe, de aceea există”, deci Oglindirea sa în Moarte. Moartea este cea care-i dă Cunoaşterea Omului, prin „poate să nu existe, de aceea este”. Astfel Conştientizarea Omului se va reflecta (raporta) mai înainte de toate elementului care este reprezentat de către Domeniul acestei lumi, respectiv, Lumii Noastre, care este Oglinda Morţii. Nici o altă explicaţie nu mai poate fi plauzibilă în acest caz.

Cine este elementul care aparţine Domeniului acestei lumi şi totodată lumea să fie Domeniul său? Acest element este planeta albastră sau Terra. Astfel răspunsul este la fel de tulburător.

Oglinda Morţii constă în Domeniul planetei pe care ne aflăm. Acesta ar fi elementul în care se oglindeşte Conştientizarea noastră, pentru a primi Cunoaşterea deformată a acestui Domeniu. Ce Cunoaştem nu este nimic altceva decît o faţă deformată a Morţii, fiindcă trăim în Lumea Morţii! Lumea Morţii este cea care ne dă dreptul la a Cunoaşte atît cît vrea ea, fără să ne Cunoaştem propria noastră Conştientizare, ce anume înseamnă Iubirea şi Voinţa din noi.

Conştientizarea noastră reprezintă de fapt Sinele Nostru iar odată ce ne vom Oglindi într-o altă Lume, după ce vom trece de „Zidul Morţii” în funcţie de Karma fiecăruia în parte, vom avea o nouă lume în care să ne putem Oglindi şi prin urmare acea Lume s-ar putea să ne reflecte fiecăruia din noi, sau mai precis fiecărui Sine al nostru, o Cunoaştere mai apropiată despre Adevărul Conştientizării noastre care se reflectă în Oglinda Lumii respective.

Într-un cuvînt poate vom Cunoaşte mult mai mult despre ce înseamnă Iubirea şi Voinţa din noi. Prin urmare Lumea Morţii este de fapt lumea pe care o vedem şi prin care mergem spre Moarte cu fiecare Clipă care trece! Răspunsul este doar pe jumătate afirmativ şi am să vă spun de ce.

49

În primul rînd, aşa este din perspectiva elementului Oglindă care e Moartea dar nu şi din perspectiva Morţii. De ce?

Elementul Oglindă (Lumea Morţii sau Lumea Terestră sau Lumea Planetei Albastre) este cel care ne dă Cunoaşterea şi visul acestei Vieţi (În Moarte), este planeta albastră pe care ne naştem, doar că în spatele acestui zid care este planeta albastră, şi care nu ne lasă să ne vedem Adevărata Viaţă, decît deformată de Iluzia Vieţii, se află Lumea Conştientizării noastre reale, ce se reflectă pentru a primi Cunoaşterea în Lumea Planetei Albastre, sau Lumea Terestră, iar Conştientizarea noastră, este de fapt Adevărata Viaţă pe care nu o vom Cunoaşte în această lume, compusă din Iubire (Afectiv) şi Voinţă (Volitiv), decît după ce vom trece de „Zidul Morţii” şi astfel odată ce trecem de Domeniul Morţii care nu este altceva decît planeta pe care ne aflăm, cu privelişti dintre cele mai fermecătoare dar şi dintre cele mai odioase, vom afla Adevărul despre Noi, şi Adevărata Noastră Viaţă!

Practic ne aflăm în Moarte şi vom învia odată cu moartea noastră din Moarte.

Şi Moartea are Oglinda sa, ceea ce înseamnă că Moartea Conştientizează la fel ca şi noi, şi-şi poate trăi propria Moarte la fel ca şi propria Viaţă la fel ca şi noi. Depinde care este lumea ce-i oglindeşte Conştientizarea, ce anume conţine acea Conştientizare şi mai ales sub ce formă i se transformă acesteia Conştientizarea în Cunoaştere.

Astfel Moartea poate avea o Viaţă de Sine, care nici măcar să nu Cunoască vreodată noţiunea de Moarte, chiar dacă ea în calitate de Element-Domeniu a devenit, o întreagă lume pentru miliarde de Oameni care se raportează mereu la aceasta Cunoscînd-o ca fiind Moarte.

Într-un Cuvînt Moartea în Sine poate să nu Cunoască niciodată Moartea, dar poate determina această Cunoaştere devenind Element Oglindă pentru alte Elemente-Domeniu cum este Omul în acest exemplu.

Conştientizarea Morţii nu va Cunoaşte în urma reflectării acesteia în Elementul său Oglindă aceeaşi Cunoaştere ca Omul, faţă de care ea în Sine este Element-Oglindă. Oare Omul ştie pentru ce fiinţe este în Sinea lui Element-Oglindă? Cu siguranţă nu!

Moartea nu-şi Cunoaşte Lumea sa, Lume pe care o crează fiind Element-Oglindă pentru Om. Nu Cunoaşte evoluţiile şi frămîntările sociale şi politice şi nici de ce întreaga ciorbă care este societatea umană, începe să dea în clocot şi să determine la un moment dat, Bilderberg Group, care va omogeniza societatea, determinînd unitatea acestei Lumi a Morţii, prin mondializare. Moartea în Sinele său nu Cunoaşte că mondializarea va duce la schimbarea din temelii a raporturilor sociale, iar în cele din urmă la schimbarea Lumii Morţii.

O va putea determina pe aceasta să devină o Lume a Vieţii, prin faptul de a ne putea determina Conştientizarea în urma reflectării în această Oglindă? Poate ca parţial, Da! Cum?

Determinînd Omenirea să aleagă Calea Restrictivităţii faţă de Sine, realizînd o viziune socială, politică, filosofică dar mai ales de Cunoaştere a Omului şi împrietenire cu Sinele său, Spiritualism, descoperindu-şi astfel Omul poate cea mai importantă dimensiune a sa şi anume Dimensiunea Sacerdotală!

Abia atunci cînd va înţelege Omul că-şi trăieşte propria Moarte în această Lume a Morţii, va putea înţelege ce trebuie să facă pentru Adevărata Sa Viaţă, Viaţa Sinelui său, compusă din Iubire şi Voinţă.

În această lume, Omul îşi trăieşte propria Moarte, sau mai bine spus îşi trăieşte Viaţa propriei Morţi! După moartea noastră naturală, adică atunci cînd Sinele Nostru nu se va mai reflecta în Oglinda acestei Lumi în care trăim, vom ajunge să ne Oglindim într-un alt Domeniu care va avea calitatea de element Oglindă, Domeniu care ne va crea o altă lume.

50

Sau vom rămîne reîntorşi la adevărata noastră Viaţă, aceea a Conştientizării, care fiinţează prin propria sa Conştiinţă de sine compusă din Volitiv şi Afectiv, excluzînd pentru totdeauna Cognitivul, reprezentat prin Cunoaştere?

A trăi într-un Paradis în care să nu existe Cunoaşterea decît simţirea afectivităţii şi voinţa de a realiza aceasta într-o măsură mai mică sau mai mare pare un Paradis în care fiinţa ar deveni una vegetativă?

O fiinţă cu opţiuni nu poate fi una vegetativă. Privind la lumea animalelor observ că acestea în mod paradoxal sînt mult mai apropiate acestei lumi decît Omul. Să fie animalele elementele acestei lumi?

Ce este de fapt Lumea morţii? Am stabilit că Oglinda elementului Moarte constă în planeta noastră, în lumea care ne înconjoară şi în care trăim. Dar vorbind despre Lumea Morţii ca atare, nu în sensul de a fi în Viaţă, lume pe care de fapt o vedem la tot pasul, ci în sensul de a fi după Moarte, acest lucru se schimbă. De ce?

Fiindcă Lumea adevărată a Morţii, sau a elementului Oglindă care ne determină şi se identifică cu Moartea este tocmai lumea în care trăim acum. În schimb vorbind de Lumea Morţii ca fiind lumea în care vom fi după ce vom dispare din această lume, lucrurile sînt total schimbate, întrucît acea lume este tot lumea în care trăim în prezent, dar inconştient, şi anume Lumea Conştientizării, unde fiecare element pe care îl Cunoaştem primeşte o altă formă,

fizionomie şi înfăţişare şi astfel se schimbă din temelii toate caracteristicile pe care le-am avut noi vreodată despre bine şi rău, frumos şi urît, etc.

În acest context după Moarte vom trece de fapt de pragul Morţii pentru a intra în adevărata Viaţă în care ne aflăm de fapt şi înainte de Moarte dar pe care nu o Cunoaştem, acum! Astfel Moartea este Cunoaştere şi Viaţa Conştientizare. În aceste momente noi ne aflăm în Moarte pentru a învia spre Conştientizare, spre Viaţă, odată ce vom scăpa de această Cunoaştere.

Dacă Moartea este Cunoaştere, atunci înseamnă că şi cele două Cunoaşteri şi anume cunoaşterea Deschisă şi Cunoaşterea Închisă sînt Moarte? Înseamnă că orice totalitate a unor elemente care sunt Cunoscute prin Oglindire înseamnă Moarte? Oglinda Semantică a Infinitului este Moarte? Răspunsul este: - Pentru fiinţa umană, DA!

Prin urmare Moartea este Cunoaştere iar Viaţa Conştientizare. Dacă elementele Cunoaşterii Deschise şi ale Cunoaşterii Închise nu ar fi Cunoscute, ele ar fi aparţinut astfel Vieţii, doar din punctul de vedere al fiinţei umane.

În schimb privind cele două tipologii de Cunoaşteri, Deschisă, respectiv Închisă din alte perspective acestea NU aparţin Morţii ci altor şi altor stări care pot deveni opusurile Vieţii şi ale Morţii.

Deoarece omul îşi procesează datele Cunoaşterii prin intermediul Coeficientului Logic 2, nu va Cunoaşte decît un singur opus al Morţii şi anume Viaţa. Trebuie să adaug că alături de cele două opuse, respectiv, Viaţă şi Moarte, mai sunt o infinitate de opuse unde fiecare reprezintă ceva diferit dar este un opus mai mult sau mai puţin depărtat al celor două.

În acest context depinde din ce perspectivă privim Viaţa sau Moartea în context cu Cunoaşterea. Dacă din perspectiva umană Cunoaşterea este echivalentă cu Moartea iar Conştientizarea cu Viaţa din perspectiva unuia dintre opuşii infiniţi ai Vieţii şi ai Morţii, Cunoaşterea nu mai este absolut deloc sinonimă cu Moartea ci poate fi mai mult sau mai puţin, în funcţie de opus sinonimă sau apropiată Vieţii, fără să mai vorbim despre Coeficientul Logic pe baza căruia este privită Moartea sau Viaţa cît şi apartenenţa uneia la Conştientizare (Viaţa) sau la Cunoaştere (Moartea).

Astfel Moartea în lumea Omului fiind Cunoaştere, se datorează în primul rînd Iluziei Vieţii care nu lasă Conştientizarea să fie Cunoscută decît Visată.

51

Imediat trecut de vălul Iluziei Vieţii, respectiv de vălul Morţii pe care noi o considerăm viaţă, imediat Conştientizarea va fi simţită şi trăită ca atare, sau într-o altă ipostază se va putea Oglindi într-un alt element care să poarte calitatea de Oglindă, element diferit de planeta Terra, unde şi celălalt va avea printre altele la fel ca şi Terra, calitatea de Domeniu, şi va putea determina o altă Cunoaştere ca urmare a trimiterii spre reflectare în această a Conştientizării Sinelui Elementului Domeniu care este ce a trecut de zidul Morţii din fiinţa umană.

De fapt sintagma de „Zidul Morţii" nu este nimic altceva decît schimbarea Elementului-Domeniu, care în cazul lumii noastre este planeta pe care ne aflăm cu întreg relieful şi caracteristicile sale, element care poate fi înlocuit cu un altul şi astfel Cunoaşterea va fi diferită, sau schimbată în funcţie de Elementul-Domeniu în care se va face reflectarea Conştientizării Sinelui celui care a fost Om.

Chiar şi după această trecere a „Zidului Morţii", pot exista Elemente-Domeniu care sunt atrase de planeta Pămînt şi atunci vor căuta să-şi reflecte Conştientizarea în continuare în aceasta devenind iarăşi o fiinţă pe această planetă, dar nu neapărat Om, întrucît totul va depinde şi de Karma genetică a Sinelui care va dori să Cunoască prin reflectarea sa în

continuare în acest Element-Domeniu al planetei Pămînt. Unele vor putea fi cu totul altceva decît Om, chiar şi plantă sau animal.

Acesta este un mod posibil de reprezentare care duce la o posibilă reîncarnare, dar nu pot să afirm că este aşa. Din punctul de vedere al unor conexiuni coaxiologice, acesta este cel mai plauzibil mijloc de a defini Moartea în raport cu posibila reîncarnare.

Personal cred că nici un Sine al vreunui Element-Domeniu, nu şi-ar dori să se reîntoarcă în Moarte şi suferinţă, odată revenit la Viaţă, decât forţat într-un fel sau altul. Alte Elemente-Domeniu care au fost pe această planetă, oameni, animale, plante sau chiar şi fiinţe pluri sau unicelulare, vor căuta să se reflecte în Elemente-Domeniu care să poată a le ţine loc de Oglindă.

Cred că nu orice element poate avea la întîmplare calitatea de Oglindă pentru un Element-Domeniu sau altul, ci acest deziderat se face în funcţie de anumite caracteristici pe care le are Elementul-Domeniu care vrea să-şi trimită Conştientizarea spre reflectare într-o Oglindă. De ce?

În primul rând o fiinţă umană nu poate avea calitatea de Element-Domeniu cu caracteristică de Oglindă pentru planeta Pămînt. Aceasta se va oglindi într-un Element-Domeniu care să poată avea faţă de ea, această calitate. Cred că această calitate se referă la Domeniu, văzută cel puţin sub vălul Iluziei Vieţii cu ajutorul căruia gîndim.

Coaxiologia este filosofia care Nu pretinde că spune adevărul, ci doar încearcă anumite aplicaţii, care să apropie într-o oarecare măsură Iluzia Vieţii noastre de Adevăr, fie el chiar şi Noţional de cea mai joasă reflectare, în Adevărul Noţional al Noţiunii sau al Factorului Vieţii, Fiinţei, etc.

Dacă am accepta vreodată procesul de reîncarnare, acesta numai aşa ar putea fi descris ajutîndu-ne de Coaxialism. Coaxiologic vorbind, în cazul foarte puţin probabil că ar exista reîncarnarea şi că Sinele anumitor Elemente-Domeniu ar dori să revină iarăşi la Moarte, acest impuls ar trebui să fie generat de ceva, poate de faptul că toate celelalte Elemente-Domeniu care ar putea primi caracteristica de oglindă faţă de Sinele Elementului-Domeniu respectiv, l-ar refuza sau nu ar deveni compatibile în ultimă instanţă cu Sinele respectiv.

Se pot face o serie nesfîrşită de speculaţii asupra acestui subiect, dar filosofia nu trebuie axată pe factorul speculativ decît dacă acesta este în măsură să determine o propoziţie logică care la rîndul său să devină o concluzie contextuală bineînţeles al propoziţiilor pe care le-am implicat în dezbatere.

Dacă se trece acest prag atunci ne depărtăm de filosofie, de Coaxiologie, şi intrăm pe tărîmurile speculative ale paranormalului sau practicilor oculte. Dacă am încercat adineaori să dezvolt un posibil scenariu al relaţiei Sinelui trecut de „Zidul Morţii” cu un viitor Element-Domeniu cu caracteristică de Oglindă am făcut-o special pentru a-mi întări afirmaţia de adineaori. O altă întrebare la fel de uimitoare este relevată la Cunoaştere.

52

Cunoaşterea Deschisă cît şi Cunoaşterea Închisă sînt două tipologii de Cunoaşteri reprezentate prin cele două infinităţi de Elemente unde fiecare în parte nu pot fi şi Elemente - Domeniu, cum ar fi Instinctul, Adevărul Absolut, etc. Ele devin Cunoscute odată cu Cunoaşterea Absolută Originală a Factorului Primordial, care survine prin Adevărul Absolut şi Instinctul ce determină” EU” -l Factorului Primordial.

În Coaxialismul am spus despre Cunoaştere că ar fi cauza fiinţării sau existenţei din punctul uman de vedere al Totului. De ce din punctul de vedere uman? Deoarece noi nu putem gîndi decît cu Coeficientul Logic 2 şi astfel nu putem discerne mai mulţi opuşi ai Cunoaşterii, decît Necunoaşterea, dar nici pe acesta măcar, nu-l putem determina.

Ştie cineva ce se află în cadrul Necunoaşterii? Cu siguranţă că nimeni nu va putea răspunde odată ce termenul de Necunoaştere implică lipsa Cunoaşterii. Cu toate acestea el este un opus al Cunoaşterii.

Atunci ce anume este Cunoaşterea? Mai este ea acelaşi lucru privită prin intermediul unui alt Coeficient Logic? Bineînţeles că nu! Astfel orice definiţie a Cunoaşterii este relativă.

Din punctul nostru (al omului) de vedere, Cunoaşterea reprezintă o sumă de elemente a căror poziţionare sau localizare, cît şi ale căror caracteristici sau procese fenomenologice, pot fi determinate. Astfel ajungem la un aspect determinist al Cunoaşterii.

Dar oare ştim noi cu adevărat ceea ce determinăm odată ce visul sub imboldul căruia ne ducem Viaţa se află în imperiul iluzoriu al Iluziei Vieţii? Pentru a şti ce este Moartea va trebui mai întîi să aflăm ce este Cunoaşterea, iar pe urmă după ce vom şti ce este Cunoaşterea şi vom dovedi Moartea vom afla ce este Viaţa!

Cunoaşterea este tocmai fenomenul pe care nu îl ştie fiinţa umană, chiar dacă are Iluzia Vieţii că îl cunoaşte. De ce? Am mai spus că aceasta este o Oglindirea a „ceva” într-un Elemente-Domeniu care poate avea caracteristică de Oglindă faţă de Elementul care se reflectă, şi căruia îi transformă Conştientizarea în Cunoaştere.

Conştientizarea la Om este afectivul şi volitivul. Prin urmare Omului îi este transformat afectivul şi volitivul său în Cunoaştere de către Elementul-Domeniu care este Oglindă pentru Om.

Omul nu Cunoaşte Conştientizarea decît faţa reflectată de Oglindă a acesteia sub forma Cunoaşterii care şi ea este distorsionată de Iluzie Vieţii.

Omul deţine şi caracteristica fundamentală Neantizare, adică de raportare a acestuia la Moarte.

Pînă acum am determinat că Moartea este tocmai lumea în care Omul se află în prezent şi pe care NU o Cunoaşte! Acest lucru îi determină caractersitica fundamentală de Neantizare.

Prin această caracteristică Omul se raportează mereu la Moartea în care se află pe parcursul acestei false Vieţi, iar prin această raportare, Moartea sau Neantul care se identifică cu Moartea tocmai prin Necunoaştere îl face pe Om să se ferească de Adevărata Viaţă de după Moarte!

Cu toate acestea Neantizarea devine cea mai importantă caracteristică a Omului, întrucît ea este unica tangenţă cu adevărata Cunoaştere. Neantizarea fiind determinată prin raportarea Omului la Neant deci la Moarte, acest Neant este cu adevărat Cunoaşterea care ar trebui să o deţină Omul pe parcursul vremelnicei sale Vieţi.

De ce nu se întîmpla acest lucru? Pentru faptul că Omul datorită capacităţii sale înguste de discernămînt, gîndind doar pe baza Coeficientului Logic 2, alături de Neant, Omul nu va putea Cunoaşte şi determină Aneantul, unde va avea nevoie de cel puţin un Coeficient Logic 3, deoarece, pentru Om, Neantul este tot ceea ce se află în partea opusă a Existenţei, într-un cuvînt, Nonexistenţa, iar Omul poate doar să determine Nonexistenţa şi nu să o şi Cunoască. În schimb nu va putea niciodată determina vreun opus al Nonexistenţei, nici măcar un singur opus al acesteia. Astfel Omul nu poate Cunoaşte Neantul decît să se raporteze la el, iar de un opus al Neantului, nici nu poate fi vorba.

Dar de ce trebuie să determine Omul, Aneantul pentru a putea să-şi Cunoască, Cunoaşterea? Pentru faptul că se află în prezent pe tărîmul adevăratei sale Morţi, în infernul de care încearcă să scape prin tot felul de rugăciuni închinate lui Dumnezeu, neştiind că de fapt se roagă pentru a scăpa de această Viaţă (Moarte) ca să treacă cu adevărat pragul Morţii (Vieţii) pentru a trăi.

Conştientizarea pe care o trimite Sinele Omului către Elementul-Oglindă, este de fapt Neantul, adevăratul Necunoscut, pe care Omul îl identifică în mod eronat cu Nonexistenţa, care şi ea este o mare Necunoscută ca fiind opusul Existenţei, dar nu este sub nici o formă

Conştientizare, întrucît, Conştientizarea aparţine Existenţei, deoarece afectivul şi volitivul Omului, există chiar dacă în realitate ele nu sunt Cunoscute.

În schimb prin caracteristica sa fundamentală de Neantizare, Omul nu poate face o distincţie clară între Necunoscutul ce aparţine Existenţei şi Necunoscutul ce aparţine Nonexistenţei.

Revenind la procesul de Cunoaştere, ajungem la concluzia că, Conştientizarea (Neantul sau Necunoscutul) se reflectă în Elementul-Oglindă, care la rîndul lui re-trimite această reflectare sub formă de Cunoaştere Sinelui Omului. Cum Cunoaşterea este inversul Conştientizării, iar aceasta este raportată de Om ca fiind Necunoscutul din Neantul, Cunoaşterea va fi inversul Neantului, deci Aneantul.

Am subliniat adineaori că Omul ar trebui să posede cel puţin un Coeficient Logic 3 pentru a se putea raporta şi identifica Aneantul cum identifică acum Neantul, adică fără să-l Cunoască decât, doar, să-l determine, iar pentru a Cunoaşte Aneantul ar avea nevoie de un Coeficient Logic superior.

Abia la un Coeficient Logic 3, fiinţa umană ar putea începe să cunoască propria sa caracteristică de Neantizare (Conştientizarea) şi astfel ar şti ce este Voinţa (volitivul) şi Iubirea, sentimentele (afectivul), în schimb la un Coeficient Logic cu cel puţin mai mare cu o treaptă faţă de cel prin care şi-ar Cunoaşte Conştientizarea (Neantizarea), Omul şi-ar putea Cunoaşte, opusul Neantizării (Neantului) Aneantul, care este Cunoaşterea. Abia atunci omul şi-ar Cunoaşte propria sa Cunoaştere.

Prin urmare ceea ce pot să spun este că Omul se află într-o lume a Morţii care nu numai că nu îl reprezintă, dar nici măcar nu este croită pentru Sinele Său, fiind ţinut într-un întuneric total al Iluziei Vieţii, întuneric care-l propulsează pe străzile pline de obstacole dintre cele mai diverse ale acestei lumi, şi orb dar şi nebun, fără să ştie că de fapt arborele din faţa sa poate fi un minunat soclu al unei statui sau o bancă dintr-un parc, o poveste tristă de iubire.

Ceea ce mi se par interesante uneori, sînt picturile sau sculpturile abstracte care prin linii sau forme aranjate într-un fel sau altul, primesc nume care nouă ni se par bizare, precum Călăreţul sau peisaj selenar, etc, deşi nici o astfel de lucrare artistică nu ne aduce aminte de ceea ce afirmă autorul că ar reprezenta.

53

Să fie o încercare disperată a artistului de a încerca să înţeleagă tocmai Neînţelesul? Subconştientul Omului este o capacitate a sa care-i permite să se apropie şi mai mult de Sine. Astfel subconştientul are anumite trăiri datorate Conştientizării, dar nicidecum Cunoaşterii.

O altă întrebare este aceea că de ce Omul îşi „cunoaşte” mai mult propriul său corp decât propriul său Sine. Spun Sine, fiindcă denumirea de suflet sau spirit uzitată deja în atîtea şi atîtea locuri, mi se pare oarecum improprie, pentru că nu corpul este cel care ţine „încătuşat” sufletul, căruia îi dă drumul la Moarte să zburde liber către alte planuri spirituale.

Sinele este cel răspunzător de cum arată corpul fiinţei umane, prin modul cum cerne Iluzia Vieţii primită în dar de la Elementul-Oglindă care ne arată în felul său lumea în care ne aflăm. Cum de a ajuns Sinele Omului într-o atare situaţie şi de ce nu s-a ferit de această lume înainte de naştere? Cu siguranţă nu cred că şi-ar fi dorit o astfel de lume, dar aceasta i-a fost probabil într-o anumită conjunctură cea mai bună ofertă pentru caracteristicile sale de dinainte de a veni aici, caracteristici care nu cred că ar fi străine de Limbajul Genetic al fiecărui individ în parte.

Prin urmare sîntem o lume de damnaţi? Pot afirma cu certitudine că DA! În acest caz este preferabil ca părinţii să nu mai nască copii, pentru a nu mai aduce alţi şi alţi damnaţi în această lume atît de precară faţă de aspiraţiilor şi speranţele noastre, în această lume care ne

trimite pe drumul lung şi sinuos al acestei Vieţi (Morţi) cu ochii legaţi, încît să nu putem observa obstacolele care ne pîndesc la tot pasul.

Oare dacă Omul ar dispărea, ar fi un lucru benefic sau malefic? Cred că pentru Omul acestei lumi ar fi un lucru benefic. Poate că şi această lume este o lume a fericirii unor Sine-uri aflate la alte nivele spiritual, cum ar fi cele ale animalelor sau plantelor, dar şi în acele cazuri mă îndoiesc, întrucît şi existenţa lor este condiţionată de necesitatea care le umbreşte de cele mai multe ori fiecare clipă a vieţii, asemenea Omului.

III.1.5.CAPITOLUL 5
ADEVĂRATA SOCIETATE DEMOCRATICĂ PENTRU FIINȚA UMANĂ

54

Adevărata societate democratică pentru fiinţa umană este aceea care va respecta din punct de vedere moral, etnic, rasial, administrativ şi politic natura restrictivă dar şi neantizantă a fiinţei, societate pe care am denumit-o societate spiritualistă.

Pentru aceasta societatea viitorului respectiv va trebui să se axeze în primul rînd pe o altă caracteristică fundamentală a fiinţei umane, pe care am lăsat-o voit mai la urmă, avînd o importanţă covîrşitoare, dar abia după ce celelalte caracteristici fundamentale cum ar fi Restrictivitatea şi Neantizarea vor fi fost înţelese.

Este vorba despre Esenţialitate. Prin Esenţialitate se defineşte caracteristica fundamentală a fiinţei de a esenţializa toate celelalte caracteristici, dîndu-le fiecărora în parte caracteristici atît că esenţă în sine cît şi ca substrat.

Astfel Restrictivitatea prin Esenţialitate, poate trece printr-un proces de esenţializare devenind substratul Neantizării, precum Socialitatea sau Demiurgitatea poate deveni substratul Restrictivităţii sau de ce nu chiar al Esenţialităţii, prin acelaşi proces de esenţializare pe care-l poate desăvîrşi fiinţa umană.

Astfel Omul îşi găseşte un echilibru continuu în propria sa natură spaţio-temporară, echilibru care-l transformă atît ca individ cît şi ca societate de indivizi umani. Precizez că aceste caracteristici fundamentale sînt valabile deocamdată doar în cazul fiinţelor umane întrucît nu cunoaştem cu precizie lumile altor fiinţe cum ar fi acele ale animalelor sau plantelor pentru a le putea stabili caracteristicile fundamentale ale fiinţelor lor.

Personal nu cred că lumile plantelor sau ale animalelor ar fi mai inferioare lumii oamenilor cum s-a tot speculat de-a lungul istoriei pînă în prezent. Ceea ce cred referitor la acest aspect este că noi trăim într-un acvariu construit de propriile noastre caracteristici fundamentale cu ajutorul Iluziei Vieţii, care ne dă imaginea falsă de voinţă, iar în interiorul acestui acvariu, absolut totul trebuie să se supună, presupusei noastre superiorităţi.

Datorită caracteristicii sale Demiurgice, Omul are nu numai capacitatea de a-şi crea propriul său acvariu social, dar atunci cînd el care se autoconsideră fiinţă supremă în această lume, nu poate construi sau nu poate desluşi anumite aspecte ale lumii care-l înconjoară, cum este cazul lumii plantelor sau animalelor, tinde să le considere lumi ale unor fiinţe inferioare.

Abia în ultimele decenii cînd s-au înmulţit studiile asupra limbajelor plantelor şi animalelor şi Omul a putut desluşi o anumită raţionalitate în acestea, a început, în sfîrşit să apropie superioritatea acestor lumi de lumea sa. Acvariul în care s-a închis Omul de-a lungul mileniilor, faţă de celelalte lumi ale fiinţelor care îl înconjoară s-a datorat lipsei acestuia de discernămînt cu privire la sine.

Cred că acvariul de care am amintit a ajutat Omul de a evolua pe calea celei mai complexe caracteristici a fiinţei sale şi anume caracteristica de Esenţializare.

Esenţializarea este şi unica caracteristică care este capabilă de a lucra cu un sumă de alte caracteristici determinîndu-le dar şi exteriorizîndu-le sau interiorizându-le după caz.

Ce anume stă la originea capacităţii de Esenţialitate? Răspunsul constă în opusul capacităţii de Neantizare, despre care am amintit doar în treacăt şi anume Anenatizarea. Bine, dar Aneantizarea este o caracteristică a Lumii de Dinainte de naştere sau a Lumii de Apoi şi nicidecum al fiinţei actuale umane, care se află sub imperiul vieţii care se raportează ca fiinţă restrictivă la Neantizare?

Este adevărat că Omul se raportează la Neantizare dar, şi Neantizarea trebuie să devină esenţializată de către fiinţa umană la fel ca şi celelalte caracteristici, deoarece numai prin esenţializare Omul va putea gîndi într-un plan al propriei lui lumi, va putea să înţeleagă calitatea de substrat sau structură intrinsecă a unor domenii, începînd cu cele mai rudimentare reprezentări şi ajungînd la cele mai superioare din punct de vedere imagistic sau al limbajului informaţional uman.

Chiar dacă mulţi filosofi şi biologi consideră că limbajul este un produs superior al fiinţei umane, că articulaţiile lui dar şi numărul de semne şi noţiuni care-l includ sunt un semn că Omul este fiinţa cea mai superioară din această lume, eu tind să mă îndoiesc de acest mod paleativ de a vedea şi concepe lumea în favoarea Omului de către Om, întrucît limbajul cît şi articulaţiile sale nu reprezintă sub nici o formă un motiv de superioritate sau de inferioritate. Limbajul este prin excelenţă un mod de comunicarea pentru ca Omul să-şi poată îndeplini una dintre caracteristicile sale fundamentale şi anume Socialitatea şi odată cu aceasta aceea de Competiţionalitate.

55

Din contră limbajul i-a adus fiinţei umane mult mai mult nenorociri în istoria sa recentă milenară, mă refer la ultimele zeci de mii de ani decît i-ar fi adus lipsa sa. Prin limbaj Omul şi-a pierdut echilibrul său dimensional de fiinţă preponderent restrictivă care esenţializează prin această prismă a propriei sale restrictivităţi.

Odată pierdut în negurile istoriei acest echilibru, fiinţa umană a fost determinată să aleagă calea Competitivităţii în exces, devenind din ce în ce mai străină de sine, implicit odată cu apariţia unor modele sociale monstruoase, cum ar fi sclavagismul sau mai apoi dictaturile absurde ale perioadei moderne dar fără să uităm de o altă pată neagră, aceea din Evul Mediu.

Astfel destinul fiinţei umane a fost compromis pe momentul a mai multor zeci de mii de ani. Bine, vor spune unii dar dacă nu ar fi fost limbajul, azi nu ar fi fost atîtea şi atîtea realizări tehnico-ştinţifice remarcabile, nici culturale sau de altă natură.

Răspunsul meu este unul cît se poate de tranşant, şi anume: Nu este adevărat!

Limbajul în sine nu este nimic altceva decît capacitatea de comunicare a indivizilor unei societăţi dar poate fi la fel de bine şi capacitatea de comunicare a fiinţei umane cu sine însuşi.

Limbajul poate să nu fie format numai din cuvinte articulate sau dezarticulate, cum bine se ştie pot exista felurite tipuri de limbaj, începînd cu limbajul culorilor, al sunetelor, al mirosului, al naturii, etc.

Această multitudine de limbaje ne specifică faptul că limbajul fiinţei umane creat în acvariul otrăvit al acesteia nu numai că nu este cel mai superior dar este şi un limbaj complet fals, odată ce realizăm că la originea gîndurilor, voinţei, cunoaşterii şi afectivităţii noastre se află marea doamnă cu nume de Iluzie a Vieţii. Realizăm că toate acestea sunt false şi că nu au în realitate nici o noimă decît pentru fiinţele umane din acvariul otrăvit.

Dacă fiinţa umană ar fi luat-o pe calea cea bună, iar majoritatea esenţializărilor sale să fie de ordin Restrictiv şi nu Competitiv, Demiurgic, Social şi Neantizant, dar Neantizant doar

ca raportare a celorlalte, Fiinţa umană nu ar mai fi avut nevoie de un limbaj, prin care aceasta să poată comunica cu semenii săi?

Comunicarea este cel mai important mijloc pe care fiinţa umană în calitate de membru al unei societăţi trebuie să îl îndeplinească. Să nu creadă nimeni că dacă fiinţa umană ar fi ales calea restrictivităţii care o caracterizează în esenţa sa cel mai mult nu ar fi fost o fiinţă socială.

Cu siguranţă ar fi rămas o fiinţă mult mai socială decît este acum, dat fiind faptul că în acel moment fiinţa în loc să fie împinsă din centrul social către periferie, cum se întîmpla în acest blestemat vis al Iluziei Vieţii cu nume de Competitivitate, ea ar fi fost atrasă tocmai către centrul social devenind o fiinţă cu adevărat socială şi nu o fiinţă umană asocială, frustrată, debusolată şi alienată ca în prezent.

Prin urmare ar fi avut nevoie de limbaj, chiar şi de un limbaj al cuvintelor dar doresc să subliniez că acel limbaj nu ar mai fi arătat ca limbajul decadent de azi, ci ar fi fost un singur limbaj dat de către adevărata parte spirituală a Omului, de către divinul din sine.

Un atare limbaj ar fi ajutat societatea să nu mai treacă prin întunericul tenebroşilor ani cînd fiinţele umane erau sclavii propriei lor societăţi într-un acvariu otrăvit al Competitivităţii.

Cu toate acestea Competitivitatea este o caracteristică fundamentală a fiinţei umane. În acest caz aceasta ar trebui înlăturată şi incriminată ca atare? În nici un caz. Acvariul otrăvit cu nume de societate nu-l spargi dacă înlături caracteristica fundamentală de Competitivitate a fiinţei umane, ci îl vei sparge ştiind cum să direcţionezi această Competitivitate spre binele, şi evidenţierea Restrictivităţii care trebuie să devină vioara întîi în procesul de esenţializare al celorlalte caracteristici fundamentale.

De aceea, Competitivitatea trebuie să fie întoarsă din calea sa greşită şi direcţionată către interiorul fiinţei umane, pentru a deveni în primul rînd competitivă propria sa restrictivitate cu Omul însuşi şi mai apoi cu societatea care-l înconjoară, înţelegînd că totul este un vis supus Iluziei Vieţii, pînă şi voinţa Omului.

56

Astfel Omul va deveni mai puternic iar energiile sale vitale nu vor mai fi irosite spre realizarea unor acţiuni care nu au nici un sens în planul existenţei sale.

Să ştiţi dragi cititori că oricît de mare ai ajunge în viaţă şi oricît de multe bunuri materiale ai dobîndi, chiar dacă toată lumea ți-ar ajunge la picioare, ai realiza că toate sunt nimic şi atunci ţi-ai da seama de calea greşită pe care ai ales-o urmînd alienarea socială. Dacă un psihiatru ar fi obligat să analizeze societatea în ansamblul ei, chiar şi societatea cea mai „modernă" cea actuală, cu siguranţă că ar considera-o o societate bolnavă, schizofrenică, care în alienarea ei distruge atîtea vieţi.

Să fie acesta destinul omenirii? Dacă vorbim la trecut putem să afirmăm că da, întrucît tot ce este trecut nu poate fi schimbat dar oare viitorul?

Dacă destinul trecut al omenirii a constat în boală gravă, schizofrenică a acesteia nu cred că şi destinul viitorului acestei omeniri va fi la fel. Cu siguranţă omenirea se va însănătoşi pentru că fiinţa va trebui în cele din urmă să-şi afle adevărata sa cale către ceea ce o caracterizează cel mai mult şi anume Restrictivitatea.

Este cu atît mai uimitor cu cît Restrictivitatea această uimitoare caracteristică fundamentală a fiinţei umane, ne apare nouă astfel, adică restrictivă, tocmai pentru faptul că suntem otrăviţi de alienarea schizofrenică a acestei societăţi care ne ţine în acvariul ei cu apă fetidă.

Dacă am înţelege cu adevărat în ce anume constă această Restrictivitate şi dacă am urma - o pînă în adîncurile sufletului nostru, am realiza că pe cît de restrictivă ni se părea

privind-o din societatea bolnavă este de fapt o caracteristică a binelui nostru, unica caracteristică prin care putem să ne cunoaştem cu adevărat pe noi înşine şi pe baza ei să ne regăsim divinul pierdut din noi.

De ce am spus unica caracteristică, întrucît în calitate de caracteristică de bază, toate celelalte trebuie cernute numai prin prisma acesteia, şi nu cum se întîmpla azi prin prisma Competitivităţii, detronînd Restrictivitatea, într-un cuvînt detronînd Omul în sine şi punînd în locul lui banul, reprezentantul de seamă al Competitivităţii.

A pune banul în locul Omului este echivalentul cu înlocuirea sinelui fiecărui individ cu banul. Astfel Omul în loc să se cunoască pe sine şi să se apropie de el însuşi pentru a fi fericit va cunoaşte banul, încercînd să se apropie de ban pentru a fi fericit. Astfel se va antrena şi mai mult în propria sa înstrăinare de sine.

Cea mai nefastă cale pe care o putea alege fiinţa umană era aceasta a folosirii greşite a Competitivităţii, în detrimentul său. Dacă ar fi ales orice altă cale a oricărei alte caracteristici fundamentale, fiinţa umană nu ar fi ajuns în această fundătură a propriei sale istorii.

Esenţializarea Competitivităţii a adus banul în titulatura de rege al sufletelor, dar oricît de bizar ar părea, orice are un început are şi un sfîrşit precum banul care ajuns la apogeul murdar al existenţei sale, tinde către decădere, întrucît, fiinţa umană prin însăşi calitatea sa fundamentală de Esenţialitate poate esenţializa astfel planurile propriei sale existenţe astfel încît absolut orice a ajuns într-un vîrf absolut, dacă nu mai urcă va trebui să coboare. Acest lucru se întîmpla cu nefastul ban.

Cum să coboare dintr-o ierarhie socială mondială, pe criteriile căruia s-au consolidat sisteme administrative şi imperii economice multinaţionale? Acest lucru ar fi doar un nimic, faţă de detronarea lui din interiorul fiecărui Om, şi înlocuirea acestuia cu ceea ce Omul are de fapt nevoie, cu umanul din el însuşi.

Înlocuirea banului nu se poate face decît prin el însuşi, prin faptul că odată ajuns în vîrful muntelui nu mai are unde urca, iar sistemul Competitivităţii care l-a cocoţat acolo devine deodată imun şi-şi pierde orice urmă de sevă, atît timp cît muntele s-a terminat, iar dincolo de vîrf nu mai are unde urca, caracteristică de bază a Competitivităţii, ascensiunea spre un vîrf imaginar.

Prin esenţa sa umană calitatea fundamentală Competitivă nu poate exista decît dacă transcede spre o nouă culme, iar dacă nu reuşeşte acest lucru ea se transformă imediat într-o altă caracteristică fundamentală, dispărînd încetul cu încetul. Dacă pînă în prezent banul a fost instrumentul de bază al Competitivităţii pe bazele căruia a funcţionat aceasta, acum când urcuşul s-a încheiat va putea să-şi aleagă un alt instrument?

57

Omul prin capacitatea sa de esenţializare şi atribuire prin această esenţializare a substratului unei caracteristici pentru toate celelalte rămase, va trebui să înlocuiască şi substratul Competitivităţii pe care se oglindesc toate celelalte caracteristici cu cel al Restrictivităţii, iar atunci se subînţelege că banul va trebui să fie scos din scena Competitivităţii care va fi nevoită să opereze sub alte auspicii, nemaifiind o calitate fundamentală de substrat ci una care se oglindeşte în acest substrat.

Cum va fi scos din scenă banul şi care vor fi schimbările de bază socio-politice ale viitorului? Am afirmat adineaori că banul nu va putea fi scos din scenă de către nimeni altcineva decît de către el însuşi, iar pentru aceasta se vor forma treptat instituţiile necesare unei atare schimbări.

Oare dacă ar rămîne banul într-o lume unde Competitivitatea nu va mai fi substratul în care să se oglindească celelalte caracteristici fundamentale, iar Competitivitatea sa deturnată către Restrictivitate, care să devină competitivă la rîndul ei faţă de sufletul uman în sine?

Un astfel de scenariu este imposibil, nu pentru că banul nu şi-ar dori acest lucru, fiindcă el ţine prin puterea sa diabolică şi în prezent miliarde de suflete, într-o dictatură atroce şi inumană, ci fiindcă pierzîndu-şi propria sa esenţă de valoare, prin Competitivitate, ar fi inversul ceea ce este acum, dintr-o fiară atroce şi devoratoare s-ar transforma într-un cîine amărît lăsat de stăpîn undeva de izbelişte pe un maidan.

Decît o astfel de imagine jalnică, sunt convins că cea mai dorită destinaţie a sa este cu certitudine exterminarea totală, şi cu aceasta trecerea în uitare a celui mai mare coşmar al istoriilor umanităţii.

Chiar dacă noi, cu mintea cea de azi, îndobitocită de banul care ne sălăşluieşte în suflete ne-am gîndi că odată cu deturnarea Competitivităţii către Restrictivitate vor avea loc pe lîngă minunate transformări ale fiinţei umane şi pierderi incalculabile, cum ar fi marile bogăţii, care dădeau pînă acum splendoarea istoriei lumilor.

Aceste mari bogăţii erau mari doar pentru unii foarte puţini, iar pentru alţii nu exprimau altceva decît marile suferinţe îndurate de-a lungul timpului. Revenind la modul cum se va face trecerea de la ban la o lume cu adevărat normală pentru fiinţa umană, am spus adineaori că banul fiind atît de puternic această trecere se va face tot prin ban. În primul rînd prin cei mai bogaţi şi influenţi oameni ai acestei planete.

Nu întîmplător s-a înfiinţat Grupul Bilderberg, care chiar dacă a avut cu totul alte perspective în momentul primelor întruniri, fiind axat în principal pe problematica războiului rece din acea perioadă, încetul cu încetul vrînd nevrînd realizează că cel mai important factor pentru fiinţa umană în particular şi pentru omenire în general este mondializarea.

Prin mondializare se vor îndepărta încetul cu încetul structurile administrative ale economiilor mondiale, primind o perspectivă din ce în ce mai accentuată de mondializare, structuri care arată că ne apropiem de vîrful muntelui pe care l-a avut de urcat banul şi că mai mult de atît nu va mai avea unde să se caţere.

Este foarte importantă mondializarea, întrucît toate structurile administrativ-economice de putere sînt vasalii istorici multimilenari ai banului. Dispărînd aceşti vasali va urgenta şi dispariţia sa.

Faptul că la întîlnirile acestui Grup Bilderberg, sînt invitaţi cei mai influenţi oameni din diferite sectoare de activitate, bancheri, finanţişti, industriaşi, politicieni, nu fac altceva decît să ne demonstreze că banul încearcă din punct de vedere social să facă tot posibilul de a-şi menţine acest apogeu, dar chiar aceste sforţări uriaşe de mondializare şi menţinere a regelui sufletelor noastre furate pe tronul său făurit din bogăţiile suferinţei popoarelor, ne arată că sfîrşitul este aproape.

58

Economiile au luat-o înaintea politicului, ceea ce denotă că banul în substratul său devine din ce în ce mai rapace, nemaifiind mulţumit cu puterea mondială pe care o are ci doreşte să se întreacă pe sine, fapt ce-i anunţă sfîrşitul.

Bineînţeles că atunci cînd vorbesc despre sfîrşitul banului acesta nu se va produce nici imediat şi nici peste noapte, ci peste o perioadă considerabilă de timp dar ceea ce menţionez aici sînt cauzele şi procesul în sine care determină o atare evoluţie.

Oricît de paradoxal ar părea, banul este cel care fără voinţa sa va duce, tocmai prin rapacitatea sa, la formarea primului sistem global economic, care va mondializa încetul cu încetul viziunea fiinţei umane atît despre ea însăşi cît şi despre dimensiunea sa socială dar mai ales spirituală.

Această mondializare de sorginte economică va duce la mondializarea de sorginte politică, prin afilierea statelor mai puţin puternic economic la cele mai puternice, proces care va continua în secolele următoare şi care va duce la crearea primului stat mondial terestru.

Acesta va fi momentul suprem al omenirii cînd pentru prima dată de la crearea nivelelor şi structurilor sociale, aceasta va învinge prejudecăţile şi angoasele create la origine tot de ban şi va reuşi în cele din urmă să se desprindă de trecutul său zbuciumat şi trist, presărat cu războaie de tot felul, duse pentru supremaţia regelui detronat care se credea etern: banul!

Oricît de mult am dori să dăm războaielor aura de sacralitate pentru a găsi un motiv demn pentru moartea atîtor şi atîtor nenorociţi aflaţi acolo pentru a apăra unul sau mai multe domenii ale aceluiaşi ban care se lupta el cu el însuşi în loc să lase fiinţa umană să se lupte cu ea însăşi, este imposibil.

Chiar dacă la mijloc e vorba de apărarea unor unităţi administrativ teritoriale ca ţări sau domenii ale unor triburi, etc. Toate acestea s-au structuralizat astfel tot datorită banului sau a ceea ce a reprezentat şi reprezintă chiar dacă erau vremuri cînd nu exista sub forma cunoscută astăzi de bancnote şi monede.

Chiar şi cele mai populare obiceiuri de ordin etnologic se desfăşoară datorate acestui rege al suferinţei. Familiile, triburile, regiunile, alte şi alte unităţi administrative s-au format prin apartenenţa la cel mai avut care a posedat supuşi apţi pentru a-l venera dar şi pentru a-i păzi averile. Aşa s-a născut iubirea de pămînt!

Fiinţa umană a lăsat banul să se lupte în locul său, în loc să se lupte Omul cu el însuşi prin natura sa restrictivă. Astfel a luat naştere multitudinea de războaie care au adus atîtea victime de-a lungul istoriei.

Dacă Omul ar fi înţeles că este necesar să se lupte cu sine şi nu cu alţi oameni, dacă ar fi înţeles că aceasta este una dintre menirile sale în această lume, nu ar mai fi fost niciodată învins de războaiele care în loc să înalţe Omul îl înjoseau şi adînceau şi mai mult în fundătura sa istorică către înstrăinare de sine.

Prin urmare fiinţa umană trebuie să esenţializeze aşa zisa realitate dată de către Iluzia Vieţii prin prisma caracteristicilor sale fundamentale, dar caracteristica restrictivităţii trebuie să-i devină întotdeauna şi negreşit substratul esenţializator. De ce?

Datorită în primul rînd faptului că orice proces de esenţializare trebuie să se producă în funcţie de un substrat esenţializator în funcţie de care acest proces se poate derula. Fără acest substrat esenţializator, întregul proces este compromis.

De ce este fiinţa umană una eminamente restrictivă am mai spus-o de mai multe ori. De altfel nu numai fiinţa umană este supusă acestei caracteristici care trebuie să troneze ca fiind principală în aria tuturor celorlalte caracteristici, ci toate celelalte fiinţe indiferent de natura lor.

Acest fapt se datorează modului de existenţă al unei fiinţe, întrucît orice fiinţă este o parte, un individ care subzistă într-o comunitate compusă din mai mulţi astfel de indivizi, deci fiinţe care împreună alcătuiesc o altă fiinţă, şi anume fiinţa socială, care va lua chipul şi asemănarea fiinţelor care o compun.

Dacă acestea vor avea partea lor hidoasă ascunsă, atunci şi fiinţa socială va avea aceeaşi parte, doar că de data aceasta nu va mai fi ascunsă în spatele mincinoaselor pudori sau interese, ci toată această hidoşenie se va revărsa asupra fiinţelor creînd efluvii de alienare socială şi înstrăinare de sine la majoritatea fiinţelor care se vor afla în acea societate dar care nu posedă în totalitate acea faţă hidoasă ascunsă pe care o posedă unii dintre membrii societăţii.

Chiar dacă aceşti hidoşi sînt într-un număr mult mai mic decît membrii care alcătuiesc societatea, prin micimea lor sufletească reuşesc să învenineze întreaga societate ca şi cum numărul lor ar prima, aducînd debusolare, alienare şi angoasă membrilor ei care nu au în totalitate această faţă hidoasă.

Din acest motiv, fiinţa umană trebuie să fie în primul rînd restrictivă cu sine însăşi şi pe urmă cu societatea în care convieţuieşte. Prima formă de restrictivitate am denumit-o restrictivitate individuală iar pe cea dea doua formă, restrictivitate socială.

Pentru început este bine să pornim cu restrictivitatea individuală şi să vedem care din caracteristicile fundamentale au determinat-o, cum s-au determinat aceste caracteristici şi care este ordinea determinării sau autodeterminării lor şi totodată în ce măsură au influenţat caracterul fiinţei umane din punct de vedere al dimensiunii sale istorice. Pe urmă vom putea pune în discuţie caracteristica de restrictivitate socială care este o sumă a restrictivităţilor individuale.

59

Restrictivitatea individuală este caracteristica fundamentală a fiinţei de a se partaja pe sine şi departaja de societate printr-un summum de calităţi pozitive sau negative pe care le posedă acea fiinţă prin natura sa de a da dimensionalitate prin Iluzia Vieţii atît cunoaşterii cît şi necunoaşterii de orice natură.

Acest lucru se desfăşoară prin capacitatea fiinţei de a-şi determina un întreg al său prin care ea se reprezintă şi care devine parte inalienabilă din aceasta dar căruia îi conferă la rîndul său tot felul de calităţi structurale datorită caracteristicilor sale fundamentale.

Ei bine, şi aceste caracteristici sînt datorate Iluziei Vieţii, care după cum am scris în Coaxialismul, începe odată cu apariţia Persoanei, a Personalizărilor acesteia a căror summum formează Noţiunea în care acestea se reflectă primind fiecare Personalizare în parte o anume Noţiune.

Oricît de uimitor ar părea dar toate caracteristicile fundamentale ale fiinţei nu sunt nimic altceva decît un număr de noţiuni trecute bineînţeles prin filtrul Iluziei Vieţii şi care se resfrâng asupra fiinţei.

Oare orice element al Cunoaşterii, cum sunt şi aceste caracteristici fundamentale ale fiinţei, este fiecare în parte cîte o Noţiune a unei Personalizări? Aceasta înseamnă că orice cuvînt rosteşte fiinţa umană, fiind o anume Noţiune acesta este posedat de către o anumită Personalizare şi astfel în cadrul Noţiunii acelui cuvînt sun lumi şi universuri infinite? NU! O spun şi o repet că în nici un caz.

Elementele Cunoaşterii nu sunt echivalente cu elementele limbajului, chiar dacă şi unele şi altele sînt posedate de către o noţiune în sine. Elementele Cunoaşterii sînt Noţiuni unde fiecare în parte este posedată de către o anumită Personalizare. Cuvintele fac parte din elementele limbajului omenesc de exemplu. Ele în calitate de elemente ale Cunoaşterii sînt reduse la limbaj. Astfel, noţiuni ca şi casă, şosea, rădăcină, mugure, etc, nu sunt noţiuni distincte ale unor Personalizări şi nici ale Elementelor Cunoaşterii. Ele nu sunt altceva decît noţiuni ale limbajului prin care fiinţa poate comunica la nivel individual, spiritual, social şi metafizic mai înainte de toate cu sine şi pe urmă cu membrii societăţii, chiar dacă în societatea actuală bolnavă fiinţa comunică mai înainte de toate cu membrii societăţii şi pe urmă cu sine ceea ce duce indubitabil la înstrăinarea de sine.

Cînd folosim aceste noţiuni ale limbajului nu facem altceva decît să reflectăm prin capacitatea noastră spirituală dată de caracteristicile fundamentale, Elementele Cunoaşterii, transpuse transcendental prin Iluzia Vieţii în elemente ale limbajului nostru dar unde fiecare în parte au un înţeles mult diminuat şi schimbat, tocmai datorită Iluziei Vieţii de care aminteam şi nu în ultimul rînd datorită modului de structuralizare a acestor elemente ale Cunoaşterii, datorat naturii fiinţei umane, care nu poate face nimic altceva decît să folosească un singur element dintre acestea, să-l generalizeze iar prin intermediul său să reflecte toate celelalte elemente. Toate acestea se datorează naturii sincretice a fiinţei umane, natură care nu poate fiinţa dacă diversitatea nu este filtrată prin unitatea unicităţii.

Astfel atunci cînd folosim cuvîntul limbaj, limbajul în sine devine o Noţiune care la fel ca şi Existenţa poate avea lumile şi Universurile sale, dar în realitate această noţiune în sine nu este un limbaj ci faţa unei Personalizări a Persoanei care este primită de către fiinţa umană drept filtru prin sită căruia se pot cerne toate celelalte Noţiuni.

Cum se pot cerne toate celelalte Noţiuni cînd cuvinte ale limbajului ca cele amintite adineaori nu sunt considerate ca fiind Noţiuni ale unor Personalizări ale Persoanei? Acest fapt se datorează diferenţierii semantice a noţiunilor, după următoarea structură. Limbajul în sine este o Noţiune dar nu şi structuralizarea acestei Noţiuni care sunt cuvintele, chiar dacă această structuralizare este o reflectare pală, filtrată de Iluzia Vieţii a adevăratelor Noţiuni ale Personalizărilor Persoanei. Structura Noţiunii de limbaj, sînt cuvintele.

60

Orice structură a unei Noţiuni nu poate fi Noţiunea în sine, ci caracteristicile acesteia de a se denominaliza. Aceste caracteristici constau în numărul de cuvinte, în înţelesurile acestora şi nu în ultimul rînd în capacitatea lor de a închega structuri ale unor creaţii de excepţie. Aici mă refer la opere literare, ştiinţifice, filosofice, etc.

Cu toate acestea oricine poate spune că nu înţelege, cum anume, cuvintele din cadrul Noţiunii de limbaj nu sunt Noţiuni ale unor Personalizări dar cuvinte din cadrul aceluiaşi limbaj pot deveni Noţiuni ale unor Personalizări, printre care aş aminti Existenţa, Personalizarea şi Nonexistenţa.

Personalizarea poate aparţine Existenţei dar la fel de bine poate aparţine şi Nonexistenţei sau altor Personalizări, unde fiecare în parte întregeşte doar un singur element al Cunoaşterii. Astfel Personalizarea nu poate fi considerată nici ea ca un element distinct al Cunoaşterii decît asociat altor elemente distincte.

Prin urmare noi nu cunoaştem decît două elemente distincte ale Cunoaşterii: Existenţa şi Nonexistenţa. Dar limbajul? În totalitatea noţiunilor sale de structură care sunt cuvintele nu ar putea fi un element distinct al cunoaşterii? Dacă pînă acum am lăsat să se înţeleagă că din punct de vedere al întregului său ar putea fi un astfel de element, de data aceasta am ajuns în faza în care putem atribui limbajul unei alte structuri, şi anume Existenţei.

Limbajul în primul rînd există ca atare şi el împreună cu tot bagajul său structural aparţine Existenţei, de aceea nu putem afirma că este un element al Cunoaşterii în stare pură cum sunt cele care definesc fiecare în parte o Noţiune a unei Personalizări. În cele din urmă am ajuns să definim doar două elemente în stare pură ale Cunoaşterii pe care noi le putem identifica într-o oarecare măsură. Cu toate acestea ce anume putem noi identifica?

Putem identifica Nonexistenţa? Da, voi răspunde în măsura în care un lucru sau un fenomen nu există. Dar oare nonexistenţa acelui lucru sau fenomen nu o realizăm prin prisma Existenţei? Cînd afirmăm că acel munte nu există, de fapt nu ne referim tot la existenţă, deci la posibilitatea ca acel munte să existe mai înainte de toate iar atunci cînd înaintea noastră muntele nu-şi face apariţia, deci nu aparţine Existenţei ideatice, afirmăm că el nu este?

Deci chiar şi atunci cînd invocăm Nonexistenţa, o facem prin intermediul Existenţei, ca unic element pur al Cunoaşterii care ne este dat să-l cunoaştem într-o oarecare măsură. În realitate noi NU ştim ce este de fapt Nonexistenţa, fiindcă de cîte ori încercăm să aflăm acest lucru vălul Existenţei în care ne desfăşurăm propria noastră fiinţare se lasă greoi peste cugetul fiinţei noastre.

În concluzie tot ceea ce ştim cu adevărat este că existăm. Limbajul este un mod Iluzoriu, scăldat de către Iluzia Vieţii, care ne aminteşte oarecum într-un mod mai apropiat despre ce anume se află în spatele Existenţei, despre Noţiune şi Noţiunile Personalizărilor, unde fiecare se reflectă în cealaltă realizînd astfel un limbaj Universal, transcedental, al elementelor pure ale Cunoaşterii care se răsfrînge într-o mică măsură mult deformată şi la

nivelul limbajului fiinţei umane dîndu-i acesteia caracteristica sa divină, prin Demiurgitatea propriului său limbaj. În acest caz mă refer la Persoană şi Personalizările acesteia, unde limbajul lor Universal dat de către elementele pure ale Cunoaşterii comunică în cele mai felurite chipuri cu putinţă.

După cum am mai afirmat, limbajul nu este numai cel al cuvintelor ci poate fi al culorilor, semnelor, sunetelor, etc. Chiar şi limbajul muzical este un limbaj, ce poate fi mult mai evoluat decît cel al cuvintelor de exemplu. Revenind la restrictivitatea individuală a fiinţei observăm că aceasta să datorează raportării acesteia la tot ceea ce înseamnă în primul rînd nefiinţă.

Acest lucru se datorează propriului său limbaj, prin care orice ar face, atît subconştient cît şi conştient într-o anumită măsură, fiinţa este într-o continuă raportare la sine prin sine şi pentru sine, pe baza unui singur element cunoscut în realitate din întreg limbajul cuvintelor, culorilor, sunetelor şi al altor tipuri de limbaj. Această sintagmă este „Eu Exist”, prin aceasta fiinţa se auto - restrictivizează faţă de tot ceea ce o înconjoară care primeşte automat denumirea de mediu.

61

Mediul pentru fiinţă nu este nicidecum un străin faţă de care aceasta se raportează, ci o prelungire a funcţiilor sale sociale şi vitale prin care fiinţa în calitatea sa de element restrictiv se desfăşoară.

Restrictivitatea individuală se datorează în primul rînd limbajului. Datorită faptului că Omul nu cunoaşte decît un singur element al cunoaşterii Universale în realitate şi acel element este Existenţa, sau tot ceea ce se poate distinge prin intermediul vălului acesteia a formei sau compoziţiei altor elemente ale cunoaşterii Universale care oricît de mult am dori să le ştim ele ne sunt distorsionate într-un mod care nu are nici o legătură cu elementul respectiv decît propria lui distorsiune.

Această distorsiune se datorează Existenţei în principal şi Iluziei Vieţii în plan secund. Odată ce noi cunoaştem ca fiind cel mai apropiat element de realitate Existenţa, sub impulsul căreia ne ducem zilele şi aceasta este doar un singur element din infinitatea de elemente ale cunoaşterii date de infinitatea de noţiuni ale infinităţii Personalizărilor, şi cum fiecare noţiune a fiecărei Personalizări în parte este un element al cunoaşterii universale, acest lucru înseamnă că ceea ce cunoaştem aproape de Adevărul Noţional (vezi Coaxialismul) este tocmai, Personalizarea Existenţei, sau mai bine spus Noţiunea acesteia. Ea ne face să vedem toate celelalte elemente ale cunoaşterii aşa cum ne sunt redate.

Acest fapt ne determină să înţelegem unicitatea şi individualitatea fiecărei fiinţe în parte. Dacă ne-ar fi fost dată posibilitatea să cunoaştem două sau mai multe elemente la fel cum ne este dată posibilitatea de a cunoaşte Existenţa, atunci fiinţa ar fi cu totul şi cu totul diferită. Nu ar mai fi o fiinţă care să posede o restrictivitate individulă, ci doar una socială iar înţelesurile într-un atare Univers ar primi o cu totul altă turnură.

Restrictivitatea individuală, o determină pe fiinţa umană, în acest caz să se raporteze mereu la Neantizare dar odată cu aceasta să reuşească şi dimensionalizarea propriei sale vieţi. Întrucît doar raportat la moarte Omul ştie că vieţuieşte. Dacă nu ar fi moartea nu ar fi nici viaţa.

Astfel fiinţa umană este o fiinţă prin excelenţă restrictiv individuală. Fiind restrictiv individuală datorită unicului element cunoscut ea are totuşi capacitatea de esenţializare, capacitate datorată Neantizării şi mai mult decît atît a Aneantizării, întrucît prin Neantizare fiinţa se raportează la moarte iar prin Aneantizare aceasta înţelege că moartea nu reprezintă altceva decît o nouă stare prin care Omul trece la fel ca şi viaţa sau ceea ce a fost înainte de aceasta, adică înainte de a se naşte. A mai fost Om sau animal, plantă sau orice altceva se

poate vedea în faza de formare intrauterină a noului născut cînd mai înainte de toate are formă de mormoloc, iar din coada acestui i se vor forma picioarele. Această formă amfibiană aminteşte de trecutul mult mai îndepărtat al Omului cînd reptilele erau stăpîne în această lume, rămînînd un străvechi reper al evoluţiei biologice. Astfel, undeva, cîndva pe această planetă sufletele unor alte entităţi au trecut şi prin faza amfibiană. Ce este important este că acestea nu erau oameni.

Esenţializarea constă prin raportarea fiinţei umane atît la Neantizare din punct de vedere conştient, cît şi la Aneantizare din punct de vedere subconştient. Viaţa fiinţei umane nu se produce numai conştient, dar mai ales subconştient. Conştientul şi subconştientul sunt cele două repere din viaţa Omului care au terminaţiile şi se sprijină pe Neantizare (conştient) şi Aneantizare (subconştient). O formă de Anenatizare este şi acel mormoloc din faza intrauterină, dar este o formă prin care ceea ce cunoaştem noi ca fiind biologic în acest vis dat de Iluzia Vieţii ne arată că am fost din acest punct de vedere, atenţie mare, nu din altul, amfibianul respectiv.

De ce am tras atenţia unui anumit punct de vedere este faptul că chiar dacă forma biologică în plin avînt al construcţiei sale lasă să se întrevadă anumite urme genetice ale unui trecut atavic, aceasta nu înseamnă că şi sufletul fiinţei umane are acel statut atavic, dimensionat astfel istoric. În nici un caz.

Lumea aceasta ca toate celelalte lumi în care sunt proiectate dimensiunile temporare sau spaţiale sau în cazul altor lumi, alte şi alte dimensiuni, care nu aparţin lumilor respective, ci doar sînt reflectate în acestea, sînt lumi tranzitorii, în care pot exista nu numai un început sau un sfîrşit ci mai multe astfel de începuturi sau sfîrşituri în care fiecare are propriul său opus. Datorită esenţializării şi deci a caracteristicii de Esenţialitate a fiinţei umane, Omul poate defini două forme ale caractersiticii sale fundamentale de bază, care este Restrictivitatea, definind astfel restrictivitatea individuală şi restrictivitatea socială.

62

Restrictivitatea în sine se datorează cunoaşterii unui singur element din cunoaşterea Universală, Existenţa, devenind astfel restrictiv faţă de faptul că vede toate celelalte elemente prin vălul acesteia. Dar datorită caracteristicii sale Esenţialitatea, Omul reuşeşte să esenţializeze această cunoaştere a unui singur element, şi să o raporteze atît conştientului său prin Neantizare cît şi subconştientului prin Aneantizare, dovedind astfel o restrictivitate individuală prin Neantizare şi o restrictivitate socială prin Aneantizare.

Restrictivitatea individuală prin Neantizare se naşte datorită faptului că Neantizarea raportează Omul ca individ la moarte, ca neant, pe cînd restrictivitatea socială se datorează faptului că Omul se raportează pe sine ca individ Aneantizării care de fapt devine o lume a subconştientului plină de o multitudine de alte şi alte elemente atît din trecutul atavic al anumitor domenii prin care Omul este informat dar mai ales din viitorul la fel de fascinant în care Omul doreşte să se piardă încercînd să-şi definească totuşi pe cît posibil şi statutul său restrictiv. Acest lucru îl îndeamnă să devină fiinţă socială.

Ce anume îi determină caracterul Demiurgic al Omului? Oare capacitatea sa de a esenţializa prin abstracţiune anumite aspecte reliefante din existenţă? Exact. Omul îşi clădeşte prin esenţializare mai înainte de toate propriul său Univers abstract că mai apoi să încerce a-i da acestuia conotaţii materiale. Întreaga creaţie a omenirii mai înainte de toate a fost o abstractizare în minţile oamenilor ca mai apoi să se materializeze în ceea ce ştim că există.

Oare abstractizarea nu aparţine existenţei? Care este limita dintre Existenţă şi opusul său Nonexistenţa? Şi abstractizările aparţin Existenţei fiindcă ele există în mintea fiinţei umane chiar dacă nu au un veşmînt de ordin material. Nici măcar vesmîntul material nu este

astfel decît tot în simţurile noastre întrucît tot acest vesmînt s-ar schimba imediat dacă simţurile noastre s-ar schimba.

De altfel materia există doar în închipuirea noastră, fiind un simplu vis la fel ca tot ceea ce ne înconjoară. Atunci ce anume este adevărat în toată această lume falsă? Pentru a răspunde la o asemenea întrebare vă trebui mai întîi de toate să înţelegem ce anume este fals pentru a putea face diferenţa dintre fals şi adevăr.

Oare existenţa noastră este falsă sau Existenţa în sine? Oare gîndurile noastre sînt false sau existenţa lor? Oare limbajul nostru este fals, sau existenţa lui, cum de altfel şirul acestor întrebări poate continua la nesfîrşit. Dacă ar fi Existenţa ca Noţiune a unei Personalizări falsă atunci înseamnă că şi existenţa noastră ca fiinţe umane este falsă?

În primul rînd Existenţa în calitatea sa de Noţiune a unei Personalizări este falsă doar în măsura în care fiecare Noţiune a unei Personalizări în parte întregeşte prin adevărul său Iluzia, chiar dacă la acel nivel nu este cazul să vorbim de Iluzie a Vieţii. Astfel Adevărul determină Iluzia. Acest fapt denotă că doar Iluzia este cea adevărată. Cu toate acestea Iluzia este un adevăr în sine, un adevăr al Iluziei în sine.

Prin urmare fiecare Noţiune a Personalizărilor care întregeşte Iluzia este un Adevăr, un cuvînt pur al Limbajului pe care-l pot denumi: Limbajul Pur Universal.

Această stare de lucruri se poate translata la nivelul existenţei fiinţei umane? După cum am mai afirmat pînă acum doar un singur element din această infinitatea de elemente ale Limbajului Pur Universal îi este cunoscut fiinţei umane, şi anume Existenţa.

Toate celelalte elemente care ne parvin în conştiinţa noastră, şi pe care le folosim întreaga viaţă pentru a ne întregi Universul nostru abstract sînt elemente care au rădăcina în elementele Limbajului Pur Universal dar ele ajung la noi foarte mult distorsionate, astfel încît sensul lor iniţial este mult schimbat faţă de cel pe care-l vom da noi, întrucît fiinţa umană nu are acces decît la un singur element sau putem să-l denumim chiar şi cuvînt al Limbajului Pur Universal. Vă puteţi imagina ce ar fi dacă fiinţa umană ar cunoaşte două sau mai multe cuvinte din acest limbaj?

63

Cu siguranţă că Omul ar fi o fiinţă schimbată totalmente faţă de imaginea palidă pe care o posedă în prezent. Dacă fiinţa umană ar cunoaşte mai multe cuvinte decît unul singur din Limbajul Pur Universal, unde fiecare cuvînt în parte poate fi interpretat ca fiind o Noţiune a unei Personalizări, atunci Coeficientul Logic 2 al Omului, bine-rău, frumos-urât, ar fi mai evoluat?

Adică alături de bine-rău ar mai fi şi un al treilea sau al patrulea opus? Această întrebare este poate cea mai importantă şi crucială întrebare a filosofiei de la începuturile sale şi pînă în prezent.

Pentru a schimba numărul Coeficientului Logic va trebui să se schimbe totalmente lumea interioară a fiinţei umane, astfel încât pe lîngă doi opuşi să fie şi un al treilea sau un al patrulea.

Dacă fiinţa umană ar cunoaşte cel puţin încă un singur cuvînt în plus faţă de singurul cuvînt care-l cunoaşte, şi anume Existenţa, din Limbajul Pur Universal, Omul nu numai că ar gîndi cu mai mult de doi opuşi, dar numărul acestora ar fi echivalent cu numărul cuvintelor noi cunoscute deînmulţit cu 2? De ce deînmulţit cu 2?

Fiindcă dacă cu un singur cuvînt al Limbajului Pur Universal fiinţa umană va putea opera cu doi opuşi la un al doilea cuvînt aceasta va putea opera cu patru, iar la un al treilea cu şase, numărul opuşilor fiind echivalenţi cu numărul cuvintelor cunoscute din cadrul Limbajului Pur Universal? NU! Categoric NU!

Spun aceasta întrucît întreaga Logică se bazează pe Existenţă şi se raportează la Nonexitenţă prin capacitatea de Neantizare a fiinţei umane. Pentru a se putea gîndi cu mai mult de doi opuşi, cum de altfel se întîmpla în lumea noastră va trebui să înţelegem şi mai profund singurul cuvînt cunoscut al Limbajului Pur Universal.

Acest fapt înseamnă că noi cunoaştem Existenţa dar nu îndeajuns pentru a putea gîndi cu cel puţin trei sau patru opuşi? Acesta este răspunsul meu. Profunzimea acestui cuvînt este atît de vastă încît cine ar cunoaşte-o în întregime ar putea gîndi cu o infinitate de opuşi, avînd o infinitate de Coeficienţi Logici şi nu numai doi.

Noi cunoaştem Existenţa, doar că ceea ce cunoaştem din aceasta sunt doar două procente dintr-o infinitate. Noi nici măcar matematic nu putem opera cu procente din infinitate fiindcă nu ştim unde anume începe şi unde se termină infinitatea. Tot ce ştim, şi asta este un lucru bun, este că infinitatea există şi că aparţine Existenţei.

Prin urmare întreaga Logică aparţine numai şi numai Existenţei chiar dacă se raportează la unicul său opus cunoscut de Om, Nonexistenţa. La întrebarea de adineaori dacă existenţa noastră este falsă sau nu, pot să afirm că DA!

Odată ce cunoaştem doar două procente şi astea raportate la un infinit pe care nu îl înţelegem, două procente din unicul cuvînt al Limbajului Pur Universal, existenţa noastră este un fals al propriei noastre vieţi, fals care undeva, cîndva s-ar putea şterge cu buretele Aneantizării. Prin urmare lumea pe care o trăim, vedem şi simţim este o lume falsă. Ieri vedeam pe o perdea o gâză venită de undeva din grădină. Am privit-o şi pe loc mi-a venit ideea să o asociez cu destinul fiinţei umane. De ce? Fiindcă probabil gâza habar nu avea că se află pe o perdea din biroul meu, cum nici noi oamenii nu ştim în realitate în fiecare clipă unde anume suntem şi ce facem, cu toate că avem conştiinţa de sine mincinoasă care ne spune că suntem stăpîni pe noi înşine. Ce mare minciună. Vrînd să o dau jos de pe perdea şi să o arunc în grădină, am strivit-o fără voia mea. Astfel se naşte evenimentul care survine prin necunoscut, astfel apare Inefabilul, Soartă sau Destinul? Dacă gâza ar fi fost conştientă că se află pe perdeaua mea, ar fi realizat pericolul care o pîndeşte şi ar fi zburat ea singură în grădină. Oare Omul cîte pericole nu realizează?

64

De câte ori nu pune vina pe „aşa a fost să fie” sau alte asemenea expresii care denotă neputinţa, dar şi mai mult falsitatea vieţii pe care acest inconştient care se dă marele cuceritor al planetei, o trăieşte? La fel ca şi gâza din exemplul de adineaori, noi, oare de cîte ori nu ne aflăm fără să ne dăm seama pe o astfel de perdea?

Ştim oare că suntem la un pas de moarte atunci cînd totul pare să ne meargă bine şi brusc, fulgerător, apare moartea din senin, la fel ca şi în cazul gâzei? A fost acesta destinul inefabil al gîzei? Dacă eu nu aş fi dorit să o arunc in grădină, oare ar fi murit atunci? Cu siguranţă că nu. Astfel dacă gâza ar fi fost conştientă de pericolul care o păzea nu ar fi murit.Vă daţi seama cîte pericole ne pasc şi pe noi oamenii odată ce trăim o viaţă falsă, iar adevărata noastră viaţă este trăită, decisă şi văzută de alte sfere, cum de altfel am văzut şi eu acea frântură din viaţa gîzei.

Odată ce am răspuns întrebării despre falsitatea existenţei noastre acum putem să trecem şi la ceea ce ar însemna dacă s-ar cunoaşte cel puţin un al doilea cuvînt din cadrul Limbajului Pur Universal, cuvinte formate din Noţiunile Personalizărilor Persoanei (vezi Coaxialismul). Am arătat ceea ce ar însemna dacă am cunoaşte Existenţa pe deplin, şi că, cu cît vom cunoaşte mai în profunzime Existenţa cu atît vom putea urca pe scara ierarhică a Coeficienţilor Logici, de la 2, cît avem în prezent la infinit, atunci cînd vom cunoaşte în întregime infinitatea Existenţei.

Gândiţi-vă că întreaga Logică cu infinitatea sa de Coeficienţi Logici aparţine numai Existenţei. Atunci cînd va mai apare încă un cuvînt în plus din cadrul Limbajului Pur Universal, se va trece de la infinitatea Coeficienţilor Logici la Coeficienţii Antilogici, după cum i-am denumit eu, întrucît operează cu Nonexistenţa, şi aceştia vor avea o infinitate de astfel de Coeficienţi Antilogici, dacă ceea ce definim noi ca fiind infinitate se mai poate numi în acel caz, pe urmă la apariţia celui de-al treilea cuvînt vor apare noi forme de structuralizare a Cunoaşterii, forme pe care ar fi impropriu să le numim Coeficienţi Logici, întrucît în acel context nu au nimic în comun cu Logica dată de Existenţă, etc.

Numărul cuvintelor din cadrul Limbajului Pur Universal este infinit, deci se poate realiza cît de vast poate fi acest proces al Cunoaşterii. Atenţie însă, cînd am spus că numărul acestor cuvinte poate fi infinit am făcut-o doar din punctul de vedere al Existenţei şi nu al altui cuvînt, fiindcă putem vorbi de infinitate doar prin acest cuvînt divin al Limbajului Pur Universal şi nu prin intermediul altor cuvinte.

Revenind la întrebarea de adineaori în care mă întrebam dacă gîndurile noastre sînt false sau existenţa lor, va trebui înainte de toate să reamintim că viaţa noastră în această lume este falsă, că nu numai că nu cunoaştem adevărul despre noi înşine neştiind cine sîntem dar nici măcar nu putem să ne apărăm în faţa unor vicistitudini peste care trecem fără să ştim unde anume călcăm la fel ca şi în exemplul gîzei de adineaori.

Odată ce nu cunoaştem toate acestea ce anume sînt gîndurile noastre, decît nişte muzicieni care cînta acorduri false din celebra arie a Existenţei? Nu, în nici un caz, existenţa muzicienilor nu este falsă în schimb acordurile cu care cînta aceştia aria Existenţei sînt false. Muzicienii (gîndurile) nu pot fi false întrucît nici Existenţa în sine nu este falsă, ea nefiind altceva decît un cuvînt divin al Limbajului Pur Universal, din care cunoaştem infinit de puţin dar care încearcă să ni se destăinuie în cele mai paradisiace imagini, doar că nu era de ajuns că noi avem o capacitate atît de redusă de a o înţelege, pe deasupra am mai şi luat-o pe-o cale istorică greşită, alegînd Competitivitatea în locul Restrictivităţii, într-un cuvînt infernul în locul paradisului.

Adevărul este că şi din infern se poate vedea paradisul dacă doreşti cu adevărat acest lucru, iar paradisul adus în plin infern are o strălucire parcă mai pronunţată decît pe propriul său teritoriu. Astfel, existenţa gîndurilor nu este falsă ci este fals doar ceea ce reprezintă şi gîndesc acele gînduri.

65

Deci limbajul fiinţei umane este un limbaj fals, care nu reprezintă cîtuşi de puţin adevărul prin semnele sale. Acest deziderat duce la faptul de a fi necesară demiurgitatea fiinţei umane, prin speranţa că odată şi odată întreaga falsitate subconştientă a limbajului uman va fi scoasă la iveală nu numai pe plan social dar mai ales pe cel individual.

Caracteristica fundamentală a Demiurgităţii se reflectă în lumea cu Coeficient Logic 2, cum este şi lumea noastră prin sinusoidala sus-jos, care nu este altceva decît o altă abordare a binelui şi răului. Această sinusoidală este aceea care determină şi stă totodată la baza caracteristicii fundamentale de Demiurgitate a fiinţei umane.

Absolut totul este sinusoidal în lumea umană. Societatea ca şi viaţa Omului în sine este sinusoidală cu suişuri dar şi cu coborîşuri. Demiurgitatea este aceea care doreşte să clădească noi şi noi repere pentru ca sinusoida sa să poată atinge noi culmi. Acest aspect este cel care va duce în cele din urmă la mîntuirea omenirii de Păcatul său Originar, acela de a încerca căile, alegînd calea cea rea a Competitivităţii în locul căii bune a Restrictivităţi.

În schimb sinusoida Demiurgităţii este aceea care va salva Omenirea în cele din urmă. Cum? Prin însăşi capacitatea sa de a determina o tendinţă mereu schimbătoare a tablourilor sociale, atingînd apogeul cu Grupul Bilderberg, care este primul şi cel mai important pas

către schimbarea definitivă a tendinţei, care pînă acum era aceea de statalitate într-o tendinţă vădită de globalizare. Chiar dacă prin mijloace rudimentare la început, importantă este tendinţa acestui grup, de creare a unui stat mondial în cele din urmă.

Sunt mai mult decît convins că dacă omenirea ar fi luat-o pe calea cea bună la începuturile istoriei sale, aceasta ar fi avut o singură limbă şi un singur stat mondial, iar religia nu ar fi existat, fiind înlocuită cu Spiritualismul fiecărui Om în parte. Pornind însă din faza actuală, în care s-a greşit milenii la rînd, mai înainte de toate se vor putea mondializa interesele şi necesităţile omenirii chiar dacă acestea au sau nu un substrat meschin.

Odată mondializate prin companii transnaţionale şi diverse organisme internaţionale, va urma mondializarea statelor, la început prin afilierea celor mai puţin puternice economic, celor mai puternice iar în cele din urmă prin unirea tuturor statelor într-un stat mondial care să posede o singură economie mondială.

Religiile au fost create cu milenii în urmă, tot datorită căii greşite pe care se afla omenirea, şi de aceea trecerea la schimbarea lor se va face treptat, prin apropierea fiinţei umane către sinele său şi nu către sinele vreunui profet sau pretins Dumnezeu pe Pămînt. Acest lucru nu se va face peste noapte, ci la început asemeni statelor şi religiile se vor uni, urmînd ca în cele din urmă să primească noi şi noi valenţe ale noilor ştiinţe şi descoperiri care vor schimba modul de gîndire al oamenilor, transformînd încetul cu încetul şi raportul lor cu divinitatea.

Se va ajunge în cele din urmă la o religie mondială care în loc să dispară va primi un caracter filosofic profund, făcînd trimiteri la religiile din trecutul milenar al omenirii doar sub formă de pilde sau de învăţături, fiindcă trebuie să recunoaştem religiile au cernut suferinţa umană prin sită lor deasă, care substituia fiinţa umană, îndepărtînd-o de sinele său pierdut şi mai mult, substituind-o unui profet sau sfînt care ţinea loc de sine Omului.

Această înlocuire a Omului cu un sfînt sau cu un profet are şi partea sa sublimă, întrucît mult din ceea ce ar fi trebuit să gîndească Omul despre sine o face sfîntul sau profetul despre ce trebuie să fie făcut, lăsîndu-l pe Om mulţumit de sfatul primit dar fără să înţeleagă că acel sfat ar fi trebuit să fi izvorît la început din sine şi nu din slova altuia, întrucît ceea ce contează cel mai mult nu este cine anume ascultă cuvintele respective, ci cine le spune.

Cel care le spune se eliberează prin ele de un puroi mai vechi care sălăşluieşte în sinele său, puroiul Competitivităţii, şi ce este mai important este ca Omul, să scoată acel puroi afară din el şi nu să se mînjească cu puroiul altora. Scriam în The origin of God că odată creat Guvernul Mondial şi Religia Mondială nu vor mai exista războaie pe această planetă. Este cît se poate de adevărat, dacă înţelegem prin război păruiala dintre două tabere, atunci cînd armele încep să-şi spună cuvîntul.

66

În acea carte nu am făcut referire la cel mai mizer război al Omului cu sine însuşi care porneşte de la faza lui cea mai generalizată şi cea mai brută totodată, sub forma războiului economic, ajungînd la o multitudine de alte şi alte reprezentări, pînă la războiul necontenit al Omului cu sine. Toate acestea nu pot fi sub nici o formă înlăturate nici în cadrul unui stat mondial care să posede o religie mondială. Da, vor putea fi înlăturate războaiele religioase, dar nu şi cele ale Competitivităţii.

Omul va înlătura pentru totdeauna războiul doar atunci cînd în adîncul sufletului său va înţelege odată pentru totdeauna CALEA greşită pe care a apucat-o cîndva în negurile istoriei sale şi care este CALEA Competitivităţii, pe care va trebui să o înlocuiască cu aceea a Restrictivităţii. Dacă fiinţa umană nu va face acest lucru se va autodistruge.

Acesta este drumul pe care va trebui să îl urmeze, chiar dacă obţinerea acestui deziderat se va face cu exterminarea a unui număr mai mic sau mai mare de oameni, care nu

vor dori să se abată nici în ruptul capului de la calea Competitivităţii fiindcă astfel îşi vor pierde o mare parte din controlul asupra altor fiinţe umane, ce le-au fost subordonate pînă în acel moment. În cazul că se va trece iarăşi la o înţelegere „frăţească” acest lucru va duce la autoexterminarea întregii omeniri, dar nu înainte ca urmaşii, urmaşilor noştrii să treacă prin nişte nenorociri şi catastrofe insurmontabile, datorită blestematei căi a Competitivităţii.

Demiurgitatea este salvatorul de facto al omenirii datorită caracteristicii sale sinusoidale. Dacă nu ar fi avut această sinusoidă, care în cele mai tensionate momente duce la schimbarea de sens al societăţii indiferent că acesta este conştient sau subconştient, cunoscut sau necunoscut.

Grupul Bilderberg fără să-şi dea seama că în momentele cînd discuta despre o contrapondere economică a occidentului faţă de statele blocului estic, socialiste, omenirea trăia poate începutul celui mai înălţător moment al său, şi anume momentul cînd în sfîrşit începea şi pentru fiinţa umană numărătoarea inversă către schimbarea CĂII greşite pe care aceasta se afla.

Chiar dacă acest grup este format din cei care pot schimba destinele a miliarde de oameni în prezent, dintre cei care deţin Banul, oricît de paradoxal pare, tocmai aceştia sunt cei care vor îndepărta omenirea de ceea ce sunt ei azi şi de ceea ce deţin în prezent: Banul.

De aceea Omul oricît de trist şi de amăgit ar fi, oricît de sărac sau de supus, oricît de neliber sau constrîns, oricît de dezamăgit sau de disperat, poate în pofida tuturor acestor lucruri să facă unul singur, care le poate pune pe toate sub balanţa certitudinilor sau incertitudinilor sale. Acest magic lucru, este să SPERE!

Speranţa nu moare niciodată şi nu poate fi constrînsa de nimeni, fiindcă ea reprezintă mereu o nouă posibilitate, o nouă şansă, un nou avînt. Aceasta este mama Demiurgităţii, prin care fiinţa umană a clădit imperii ca în cele din urmă să le ardă cu propria sa suferinţă, a clădit cele şapte minuni, a clădit altare şi religii, descoperiri fabuloase în toate domeniile care s-au clădit prin speranţă.

Toate aceste înălţătoare construcţii s-au clădit cu speranţa de a dăinui, ca arse în cele din urmă de atîta suferinţă vor fi dărîmate cu aceeaşi speranţă pentru a fi construite în locul lor alte şi alte edificii care şi ele vor fi arse de aceeaşi suferinţă a propriilor lor constructori dacă Omul nu va şti să aleagă în cele din urmă adevărata cale, cea care-l va apropia şi mai mult de sine, Calea Restrictivităţii, prin care Omul va uita de umilinţa milenară a ceea ce înseamnă alegerea unei căi greşite.

67

Nu există şi nu va exista niciodată o realitate adevărată a ceea ce ne înconjoară. Totul este un vis care distorsionează Conştientizarea noastră datorită Oglinzii Morţii în care ne privim întreaga Viaţă, Oglindă la care ne raportăm pentru a şti la fel de distorsionat ce este Viaţa.

Dar pentru a şti ce este Viaţa trebuie să privim Lumea Morţii în care trăim. Ne naştem pentru a ne trăi fiecare propria sa Moarte!

Absolut totul depinde de Coeficientul Logic prin intermediul căruia gîndim, Coeficient care ne arată lumea în funcţie de el şi nicidecum de noi, care nu sîntem altceva, şi nici măcar atît, cît este fumul unei ţigări, dus spre nicăieri. Avînd şi un Coeficient Logic atît de redus, noi nici măcar nu ştim şi nu vom afla vreodată ce anume este Cunoaşterea şi nici Conştientizarea, întrucît pentru a afla acest lucru ar fi trebuit să avem un Coeficient Logic mai mare decît 2, şi nu 2 ca în prezent, iar atunci ne-am apropia cel puţin de ce anume poate fi Cunoaşterea, învăţînd mai mult din acest Cuvînt al Limbajului Pur Universal care este Existenţa. De ce toate acestea?

Fiindcă pentru a afla ce anume este Cunoaşterea, ar trebui să ştim ce este Necunoaşterea, la fel cum pentru a afla ce este Neantul ar trebui să ştim ce este Aneantul.

Omul îşi Conştientizează subliminal dar mai ales subconştient, Viaţa, sau ce crede el că este Viaţa, dar care face parte din Moartea sa.

Întreaga sa Viaţă a Morţii, Omul se raportează la Neant, cum întreaga sa Viaţă prin Cunoaşterea se raportează la Necunoaştere. Astfel Cunoaşterea devine Viaţa, iar Necunoaşterea, Neantul.

Pentru a-şi putea înţelege Viaţa, Omul ar trebui să o Cunoască, mai înainte de toate. Pentru a putea-o Cunoaşte ar trebui să ştie ce anume este Necunoaşterea, precum alături de Viaţa Morţii sale, ar trebui să Cunoască Neantul.

Omul nu poate Cunoaşte Necunoaşterea (Neantul) la care se raportează Cunoaşterea, şi nici Neantul (Necunoaşterea) la care se raportează întreaga sa Viaţă, datorită faptului că nu-l lasă Coeficientul Logic 2, care este prea redus pentru acest deziderat. Spun aceasta întrucît, pentru a Cunoaşte Necunoaşterea (Neantul), ar trebui să Cunoască opusul Neantului, care este Aneantul sau cel puţin să se poată raporta la modul orb la acesta la fel cum se raportează Omul la Neant în timpul Vieţii sale în Moarte de pe Pămînt. Spun aceasta pentru că odată Cunoscut opusul Neantului, Neantul devine Cunoscut în sine şi prin urmare fiind raportorul Cunoaşterii, sau cel la care se raportează Cunoaşterea, şi aceasta ar deveni Cunoscută.

Atîta timp cît cel la care se raportează Cunoaşterea nu este Cunoscut, fiind Neantul pentru Om, nici Cunoaşterea nu este Cunoscută.

68

Pentru că Omul să se poată raporta alături de Neant şi la Aneant ar avea nevoie de cel puţin un Coeficient Logic 3, întrucît prin Coeficientul Logic 2 se raportează la Neant, iar prin 3 la Aneant.

Chiar şi Coeficientul Logic 3, dacă ar fi Cunoscut de Om, nu i-ar permite acestuia decît să se raporteze la Aneant dar niciodată să-l Cunoască decît ca fiind Necunoaştere sau Necunoaşterea Cunoscută, la fel cum este Neantul pentru Coeficientul Logic 2, întrucît pentru a deveni Aneantul Cunoaştere Cunoscută, ar fi necesar cel puţin un Coeficient Logic 4 în care alături de Neant ar putea să Cunoască Aneantul pe care să-l raporteze ca fiind Cunoaştere Cunoscută la opusul Aneantului, care ar deveni implict Necunoaşterea Cunoscută iar opusul opusului Aneantului devenind Necunoaşterea Necunoscută cum este Aneantul pentru Om.

În schimb prin Coeficientul Logic 5 ar Cunoaşte şi Opusul Aneantului ca fiind Cunoaştere Cunoscută putînd să se raporteze la opusul, opusului Aneantului, ce ar deveni Necunoaştere Cunoscută iar abia opusul opusului, opusului Aneantului ar fi Necunoaştere Necunoscută, iar lista exemplelor ar putea continua după acest exemplu la infinit.

Am definit Neantul ca fiind ceea ce este considerat de actuala Viaţă ca fiind Moarte, dar care în realitate poate însemna Viaţă iar actuala Viaţă: Moarte!

În schimb Aneantul la fel ca şi Neantul pot fi stări în care va ajunge Sinele omului sau din care provine în această lume-capcană, în care se află în prezent. Am spus toate acestea, întrucît, Omul în această Lume a Morţii este şi orb şi surd, fără să ştie încotro se îndreaptă şi de unde vine.

De aceea are impresia că totul se datorează Neprevăzutului, iar abia după ce priveşte în trecut cu mînia existenţei sale debusolate, realizează că acel Neprevăzut era de fapt un Destin! Că ar fi putut fi scris de dinainte de naştere, cu slovele de aur ale Limbajului Pur Universal, dar că nu are capacitatea de a citi aceste Cuvinte magice care-l definesc inclusiv pe el, cel care în această Lumea a Morţii se consideră „stăpînul” planetei, dar care în realitate nu este nimic altceva decît o şoaptă aruncată la întîmplare de Destin, într-o înserare friguroasă de toamnă tîrzie.

Conştientizarea, nu ne este dată să o vedem, probabil, indiferent de Coeficientul Logic, oricît de mare ar fi acesta, întrucît, a Cunoaşte Conştientizarea care este transformată în Cunoaştere de către Elementul-Oglindă, ar însemna, ca această transformare să devină ori una identică cu Conştientizarea, ceea ce nu ar mai fi transformare, ori una care să poată determina ceea ce s-a reflectat în Oglindă, pentru a se creea pe sine.

Dar, atenţie, în concluzie, Omul nu Cunoaşte Cunoaşterea întrucît gîndeşte cu Coeficientul Logic 2, de bine-rău, frumos-urât, etc. Ceea ce înseamnă că pentru a Cunoaşte ar trebui ca pe lîngă cele două opusuri să fie cel puţin un al treilea, întrucît alături de Conştientizare-Cunoaştere să fie cel de-al treilea opus care să spună ce sînt celelalte două, sau cel puţin să raporteze celelalte două la cel de-al treilea opus.

Conştientizarea este un Opus al Cunoaşterii, întrucît este reflectat de către Elementul-Oglindă într-o formă diferită faţă de Conştientizarea în sine.

Atunci ce este un Opus? Este ceva diferit total, parţial sau doar are o diferenţă neinteligibilă? Dacă este neinteligibilă înseamnă că nu poate fi Cunoscută niciodată Conştientizarea, fiindcă dacă este neinteligibilă diferenţa, Conştientizarea nu se poate transforma în „ceva” diferit, adică în Cunoaştere.

Atunci cum poate fi ea Cunoscută prin intermediul Oglinzii? Abia acum îşi face necesară prezenţa Fenomenologia Coaxiologică.

Nu cred că există o „Conştiinţă Pură” a Logicii ci doar a Limbajului Pur Universal care este cu mult deasupra Logicii. Nu Logica este aceea care deţine această Conştiinţă, ci Limbajul Pur Universal.

Logica nu este decît un simplu instrument prin care ne este redată nouă Cunoaşterea într-un mod distorsionat de către Iluzia Vieţii. La fel ca şi la nivel de Viaţă-Neant-Aneant, putem şi în cazul Logicii să definim Logicul (Viaţa) sau ceea ce credem noi că este aceasta, chiar dacă eronat, Antilogicul (Neant) şi cel de-al treilea opus al Logicului care poate fi reprezentat prin Aneant, cum bineînţeles se poate continua cu această scală la nesfîrşit.

Cum poţi să foloseşti Logica ca făcînd parte din Conştiinţa Pură, odată ce ea nu este nimic altceva decît instrumentul prin care Omul gîndeşte în această Lume a Morţii sale? Dar chiar şi aici poate fi o Logică în ceea ce înţelegem noi prin Logică, chiar dacă ea este supusă Iluziei Vieţii, şi chiar dacă ceea ce reprezintă cu adevărat este un fals. De ce fals?

Fiindcă este foarte departe de Adevărul Absolut, cunoscut şi utilizat doar de către Limbajul Pur Universal, de care am mai amintit de atîtea ori, unicul Limbaj care prin diversitatea sa alcătuieşte Conştiinţa Pură Universală. Oare chiar şi această Logică a noastră, distorsionată fiind, este o Logică? Pentru aceasta trebuie în primul rînd să vedem ce sau cine anume deţine rolul de Element-Oglindă pentru noi oamenii, rol care ne „traduce” Conştientizarea noastră în Cunoaştere.

Am spus pînă acum că acest rol poate fi deţinut de propria noastră planetă. Una dintre întrebări este dacă planeta este rotundă, sau oceanul din faţa mea este real, sau de ce apa dă viaţă? Este adevărat pentru fiecare Om aceste întrebări pot părea prosteşti, copilăreşti şi atît de simple încît fiecare dintre noi ar putea răspunde, doar că la o aprofundare mai detaliată ne dăm seama că ne apropiem de Adevăr prin aplicaţia noastră Coaxiologică, tocmai prin astfel de întrebări puerile. Începînd cu forma planetei, acest „rotundă” ne aminteşte în primul rînd de cerc care din punct de vedere geometric este cea mai complexă figură geometrică avînd pe circumferinţa sa o infinitate de puncte.

Astfel cercul este candidatul principal în cadrul acestei Iluzii a Vieţii care poate reprezenta geometric infinitul, iar sfera reprezentarea spaţială a acestui infinit. La ce anume se raportează Omul, în calitate de finit decît la infinit. Pornind de la cel de-al doilea exemplu cu apa, de ce tocmai apa este cea care dă viaţă şi oceanul sau ceea ce vedem noi ca fiind real în această lume este cu adevărat real? În privinţa aceasta am mai spus de mai multe ori că nu, întrucît totul se datorează Iluziei Vieţii. Dar oare nu apa este cea care ne dă viaţa?

Care este legătura dintre apă şi viaţă? Cu toţii ştim că lipsa apei duce la dispariţia vieţii şi că organismele vii deţin cantităţi apreciabile de apă în structura lor, apă care ajută la funcţionarea proceselor biologice din cadrul acestora. În imaginea imediată, apare ideea că fiecare organism viu, este o maşinărie, care funcţionează în urma anumitor procese. Aşa şi este, fapt care ne duce cu gîndul la faptul că noi avem Cunoaşterea (aşa cum e ea datorită Iluziei Vieţii), că Viaţa se află în apa, din care sunt alcătuite organismele vii care funcţionează după anumite legi biologice bine stabilite.

Abia acum apare relaţia dintre apă şi lege, iar legea intervine în calitate de necesitate, de element fără de care Viaţa în această Lume a Morţii ar fi imposibilă. În ce constă necesarul cel mai mare pentru a subzista al unui organism viu? În apă. Mai mult decît orice va avea nevoie de apă. Ce reprezintă în acest context al vieţii apa? Un necesar deci o legitate.

Se poate vedea, cum pornind de la cele mai simple întrebări ajungem la cele mai cruciale reflectări ale logicii pămîntene. Dacă ne gîndim la structura acesteia, observăm că este formată din doi atomi de hidrogen şi unul de oxigen. Hidrogenul apar ca primul element în tabelul lui Mendeleev. Apa ca prim element ce susţine viaţa. Să fie doar o simplă asemănare? În nici un caz. Astfel înseamnă că, Conştientizarea noastră se reflectă pentru a deveni Cunoaştere, mai înainte de toate în Oglinda Apei din cadrul acestui Element-Oglindă care este planeta noastră. S-ar putea ca această Oglindă să fie aceea care ne dă Cunoaşterea acestei lumi şi amăgitoarea Conştiinţă de sine, fapt care nu întîmplător ne face să vedem apa ca fiind ea în sine un organism viu.

69

Acest mod de a privi apa ne duce cu gîndul la aplicaţia faptului că apa ar trebui să fie organismul viu din cadrul acestei planete care poate şti Adevărul despre noi, gîndind cel mai „curat” din această lume supusă Iluziei Vieţii.

Astfel apa ar deveni un organism, o fiinţă uriaşă a acestei planete, care ştie mai multe decît întreaga omenire la un loc. Nu degeaba încă din cele mai vechi timpuri era atît de des folosită în majoritatea ritualurilor religioase.

Ceea ce spun acum poate părea de domeniul fantasticului şi nu al filosoficului, dar vreu să fie luată în considerare doar în calitate de simplă aplicaţie coaxiologică cu privire la faptul unde poate duce o simplă întrebare referitoare la un anumit subiect, care iniţial părea o întrebare puerilă.

Elementul-Domeniu este cel care se reflectă neîncetat într-un alt Element – Domeniu care are faţă de acesta calitatea de Oglindă. Noi oamenii, ne reflectăm la Elementul-Domeniu care este planeta noastră, deci mediul nostru înconjurător.

La ce ne raportăm noi în decursul vieţii? La Moarte! Cum? Prin raportarea a tot ceea ce ştim, vom şti sau am ştiut la Neant. Atenţie! La Neantul a cărui structură nu o Cunoaştem, fiindcă nimeni nu poate şti ce este în cadrul Neantului, dar al cărui sistem îl Cunoaştem, fiindcă fiecare Cunoaştem că acela este Neant!

Pentru Cunoaştere Neantul poate fi privit şi în calitate de Necunoaştere. Fiecare Cunoaştem că aceea este Necunoaştere. Doar că totul se opreşte cam la acest nivel. Ştim „ceva” despre Neantul Necunoscut, total, adică Necunoscut atît ca structură dar mai ales ca sistem? Nu! Acela este Aneantul.

Aneantul este un Neant al Neantului, la care chiar şi Neantul se poate raporta şi-l „vede” ca fiind Neant. Aneantul, raportat la Cunoaştere ar fi Necunoaşterea Necunoaşterii care prin accepţiune generalizată de negare a negaţiei ar trebui să devină tot Cunoaştere dar nu este deloc astfel în cazul de faţă, întrucît aici nu mai operăm cu elemenetele logicii bazate pe Iluzia Vieţii, ci în primul rînd pe elementele coaxiologiei bazate pe opuşi.

Cel de-al treilea opus nu va fi niciodată echivalent cu primul, decît dacă între aceştia doi au loc o infinitate de alţi opuşi, iar la nivelul Aneantului, nici nu poate fi vorba. Referitor la Aneantizare acest termen, are două înţelesuri. Primul ar fi acela de opus al Neantului iar cel de-al doilea de stare de „după" Viaţă şi de „dinainte" de Viaţă.

De ce s-a ajuns în această situaţie? Răspunsul este simplu şi anume prin Moarte Omul „vede" Neant, fiindcă nu Cunoaşte Moartea decît văzută prin prisma Vieţii. Omul nu ştie ce se află dincolo de „Zidul Morţii" cel care desparte adevărata Moarte de Viaţă. Pentru Om," dincolo" este sinonim cu Neantul.

Prin urmare „dincolo" este Neantul dar care şi el trebuie să posede un opus al său şi acela este Aneantul. Omul nu poate concepe o „Lume" în Neant, precum nu poate concepe ce înseamnă să-ţi pierzi definitiv acest „vis" care se numeşte propria sa Viaţă, fiindcă dacă ar accepta această pierdere nu ar mai găsi nici un sens al Vieţii. Prin urmare, Omul crede într-o Lume de Dincolo pentru că crede în el, în sensul propriei sale existenţe. Dar Lumea de Dincolo îi este reliefată ca fiind Neant şi din această cauză Omul va trebui să umple Neantul cu „ceva", şi-l va umple cu modelele lumii lui, pe care o va considera ca fiind Lumea de Apoi.

70

Acest lucru este puţin probabil ca Lumea de Apoi să arate ca şi acest „vis" al Vieţii, întrucît este o lume a Neantului, a „ceva" diferit faţă de ceea ce Cunoaşte Omul aici. Omul Cunoaşte Neantul dar doar ca sistem fără să ştie ce anume conţine. Şi Neantul are un opus în Aneant iar Aneantul înt-o altă stare care va fi diferită de el şi tot aşa la infinit.

Prin urmare Aneantul este doar o stare opusă Neantului dar care nu se află la frontiera dintre Viaţă şi Neant ci în cealaltă parte, adică dintre Neant şi Aneant.

Poate fi Aneantul o stare din care să provină Omul înainte de naştere sau să ajungă după deces? Da! Şi susţin aceasta cu toată tăria, întrucît Aneantul la fel ca şi Neantul sau Viaţa sînt sisteme, unul faţă de celălalt, sau Elemente-Domeniu care pot avea atît calitatea de Oglindă unul faţă de altul dar mai pot avea şi calitatea de a se reflecta într-o asemenea Oglindă. Atunci înseamnă că reacţionează între ele iar alături de acestea mai intervin în ecuaţie şi o altă infinitate de opuşi asemănători lor.

Astfel Sinele Omului poate trece din reflectarea sa într-un Element Domeniu care este Viaţa, (Planeta Terra) în alt Element Domeniu care este Neantul sau în altul care este Aneantul, etc. Acest proces de reflectare a Sinelui se produce probabil în funcţie de o anumită Karmă pe care asemeni unui Limbaj celest o imprimă în propria sa carte de vizită Sinele, şi anume un alt fel de cod genetic care să fie valabil pentru lumile Neantului, Aneantului sau altele, şi nu pentru cele ale acestui vis pe care-l considerăm Viaţă şi care aparţine tipologiei de Universuri spaţio-temporale.

În schimb spaţialitatea şi temporalitatea nu sunt două dimensiuni în sine ci sînt două moduri prin care se reflectă Cunoaşterea la nivelul Coeficientului Logic 2. La un alt nivel de Coeficient Logic vor apare noi dimensiuni.

Deci, Aneantul este un opus al Neantului, un fel de Neant al Neantului pentru noi, care devine Necunoscutul total, Neantul putând fi cel puţin identificat ca fiind lipsa unor calităţi, faţă de Aneantul care nici măcar în această calitate de lipsă nu poate fi identificat.

Acest lucru dovedeşte cu prisosinţă faptul că la un Coeficient Logic mai mare decît al Omului cu două nivele, Omul nu mai poate avea nici cel puţin capacitatea de a-l determina ca fiind o lipsă din „ceva" ca la Neant, tocmai fiindcă nu poate şti dacă această lipsă nu este tocmai inversul ei, adică surplusul.

Omul în schimb poate proveni din Aneant dinainte de a se naşte dacă Sinele său are o Amprentă Karmică (vezi Coaxialismul), prin care devine compatibil cu această lume a Vieţii

noastre de acum, în cazul că vine dintr-o reflectare a Conştientizării Sinelui său în Aneant, că i-a fost Oglindă, în cazul în care ar fi întrunit această probabilitate, sau poate să plece în lumile Aneantului dacă Amprenta Karmică a Sinelui său este compatibilă cu lumile acestei stări.

Conştiinţa Pură Universală este definită de către mine ca fiind totalitatea Limbajului Pur Universal care în urma reflectării dintre şi între Cuvintele acestuia determină noi şi noi înţelesuri ale acestora care se definesc la rîndul lor prin noi Cuvinte de sine stătătoare, întregind astfel Limbajul Pur Universal.

În cadrul acestui limbaj Nu poate fi vorba de o Conştiinţă Pură Universală în sensul prin care noi oamenii definim şi delimităm conştiinţa, ca fiind totalitatea formelor afective, cognitive şi volitive caracteristice individului pe o anumită treaptă a dezvoltării sale, întrucît alături de aceste forme, care sunt specifice fiinţei umane, mai sunt o infinitate de astfel de forme, unde fiecare la rîndul ei este întregită de un Cuvînt pe care-l reprezintă, făcînd parte din Limbajul Pur Universal.

Toate acestea nu se supun nici unei logici sau forme analoage vreunei logici, întrucît atît Logica cît şi tot ce ar putea însemna infinitatea sa de opuşi se găsesc doar în cadrul unui singur Cuvînt al Limbajului Pur Universal care este Existenţa. Iar toţi ceilalţi opuşi ai Logicii, sau, cum ar fi unicul posibil reperat de noi, în orb, Antilogica, devin posesori în cadrul lor ai infinităţilor de Coeficienţi ai fiecăruia în parte.

71

Astfel toţi aceşti opuşi reprezintă Nivelele de Conştientizare, treaptă superioară a Coeficienţilor Logici cu care operăm noi, respectiv Coeficientul Logic 2. Conştiinţa Pură Universală este o Conştiinţă care printre multe altele are şi calitatea de reflectare a Cuvintelor între ele.

Cunoaşterea privită din perspectiva Conştiinţei Pure Universale, nu este un panaceu structuralizat pe înţelesuri sau nonînţelesuri, pe simţire sau opuşi ai acesteia şi nici pe alte arii pe care noi le-am putea atribui verbului „a şti”, ci pe cu totul alte criterii, în nici un caz cum ar fi cele atributive sau paleative ale vreunui interes, care naşte suspiciuni, dar şi dezinteres.

La acest nivel nu putem vorbi nici de Neant sau Aneant precum nici de infinitatea lor de opuşi aflaţi toţi în cadrul Existenţei, unde întreaga Existenţă devină o simplă şoaptă din acest Limbaj Pur Universal Infinit. Prin urmare Conştiinţa Pură Universală este Starea de Concepţiune, pe care o poate atinge doar Cuvîntul Pur Universal.

Această Stare de Concepţiune nu are nimic în comun cu Demiurgitatea sau cu alte reprezentări pe care le-am întîlnit pînă în prezent. Este un termen total nou, care nu a mai fost folosit sub această titulatură, întrucît defineşte indefinitul Pur şi Neatins, nepîngărit de nici un gînd sau vreo altă caracteristică a acestuia, de nici o Cunoaştere sau opus infinit al acesteia.

În Starea de Concepţiune nu mai ajunge nici un opus infinit al Cunoaşterii, precum nici Cunoaşterea în sine, fiind înlocuită cu Sinele fiecărui Cuvînt în parte, al fiecărei Personalizări a Persoanei, care se Oglindesc una într-alta dar nu pentru a se Cunoaşte, chiar dacă din punctul de vedere al fiinţei umane sensul suprem este Cunoaşterea.

Starea de Concepţiune este definiţia Conştiinţei Pure a Gîndului Pur a Factorului Creator şi Unic Întîmplător. Este adevărata faţă a ceea ce am putea noi defini Cunoaşterea, dar care alături de această faţă mai are inclus în ea o infinitate de opuşi ai acestei feţe, care la rîndul lor au alte infinităţi de opuşi ai lor, depărtîndu-se în infinitate total de Cunoaştere şi de opuşii săi, uitându-i pentru totdeauna fiindcă fiecare sînt acolo nefiind! Sau nu sunt acolo fiind. Este una din propoziţiile care ar putea oarecum foarte vag defini această Stare de Concepţiune. De ce nu de Demiurgitate, fiindcă este tot o Stare de Concepţiune, deci

creatoare a Factorului Nostru Creator, care se află în vîrful piramidei acestei Conştiinţe Pure Universale.

Cu toate că am invocat nu odată caracteristica demiurgică sau creatoare a Factorului Creator, acest „Creator” nu înseamnă „Creator sau Demiurgic” în înţelesul cuvîntului omenesc, prin care a fi creator înseamnă a „realiza” ceva nou, a-ţi aduce un anumit aport la un lucru sau fenomen, etc. Toate acestea privite prin sita Conştiinţei Pure Universale definită prin Starea de Concepţiune, vedem că însumează cu totul alte şi alte caracteristici şi nu de Creator în sensul cunoscut de Om.

Aici caracteristica creatoare nu vine ca o consecinţă a unui nou aport adus acestor Universuri sau Lumi ale Existenţei de exemplu, întrucît toate acestea nu sunt nici noi dar nici vechi decît în funcţie de timp sau spaţiu. Cuvintele nu sunt nici venite sau aduse şi nici spuse de „cineva” diferit de Factorul Primordial, pentru că toate sunt şi au fost spuse într-un singur Cuvînt al Factorului Primordial,” EU” care deţine întreaga infinitate de Cuvinte ale Limbajului Pur Universal al întregii infinităţi de Factori Creatori printre care unul din această infinitate este tocmai Factorul Nostru Creator şi Unic Întîmplător.

Totul şi Toate cîte sunt dar mai ales cîte nu sunt, sînt Cuvinte. Factorii Creatori, Persoana cu Personalizările Factorului Nostru Creator, absolut Totul sînt Cuvinte! Sursa Cuvintelor Limbajului Pur Universal este Matricea Noastră, Instinctul, Adevărul Absolut,” EUL” Factorului Primordial care este acelaşi lucru cu Limbajul Pur Universal. Totul nu a fost clădit de nimeni niciodată, ci este atemporal, dar mai ales un Tot Matriceal al Instinctului, posedat de Scopul Matricei.

72

Totul este un Scop! Celelalte Matrici poate că nu folosesc un Limbaj Pur Universal, ci alte forme opuse sau nu acestuia, pe care le denumesc impropriu, Forme de Expresie Matriceale.

De aceea Creaţia în realitate are cu totul altă conotaţie faţă de ceea ce înţelegem noi oamenii prin creaţie. Ea nu este un aport şi nici o schimbare sau transformare, decît pentru lumea noastră, în care Sinele nostru se Oglindeşte pentru a primi acest mod de a repera mediul sau chiar lumea în sine ei, deci Oglinda.

De aceea atunci cînd am dat definiţiile principalelor caractersitici fundamentale ale Omului am folosit termenul de Demiurgitate şi nu de Creaţie, întrucît pe cel de Creaţie l-am folosit într-un scop mult mai profund acela atribuit Factorilor Creatori.

Faptul că Factorii Creatori sînt cei care determină la rîndul lor Conştiinţa Pură Universală, vorbind Limbajul Pur Universal al Stării de Concepţiune este cît se poate de adevărat. Abia acum putem să ne facem o imagine mai amplă faţă de ceea ce înseamnă MĂREŢIA a tot ceea ce ne înconjoară.

Dacă ne gîndim doar la faptul că alături de Factorul Primordial mai sunt o infinitate de Factori Creatori, unde fiecare în parte foloseşte un Limbaj Pur Universal constituit dintr-o infinitate de Cuvinte, unde fiecare în parte este precum Existenţa în cazul nostru, putem să realizăm cam ce sîntem noi acest firişor de praf în marea infinitate de infinităţi universală.

Această terminologie de „infinitate de infinităţi” este încă un atribut al Stării de Concepţiune, întrucît prin definiţia mea asupra infinitului, acesta este reprezentat printr-o infinitate de elemente care se reflectă în ele într-o infinitate de moduri şi astfel caracteristica infinitului este Oglinda.

Prin Oglindă infinitul este prezent în tot şi în toate de la cele mai mici şi neînsemnate nivele pe care le consideră Omul pînă la cele mai superioare. Repet, tocmai datorită infinitului, nu există inferior sau superior decît în capul fiinţei umane.

Absolut totul, de la cel mai neînsemnat fir de praf pînă la cel mai măreţ Univers, sînt egale. Atunci înseamnă că şi noi Oamenii nu sîntem chiar firicelul neînsemnat de praf de dinainte. Bineînţeles doar că am folosit acea remarcă pentru a putea înţelege mai bine, ceea ce înţelegem noi prin Cunoaştere cam ceea ce ne înconjoară.

Infinitul este Oglinda, şi scriam în Coaxialismul despre Oglinda semantică a Infintului şi despre Cunoaştere care ar fi sensul Totului. Cum poate fi Cunoaşterea sensul Totului cînd ea mai are o infinitate de opuşi? Atunci înseamnă că şi cealaltă infinitate de opuşi este sensul Totului! Dacă este aşa, atunci înseamnă că şi toate celelalte infinităţi de opuşi ai acelor opuşi devin sensul Totului!

Atunci înseamnă că Starea de Concepţiune este sensul Totului, al infinitului, prin care acesta se regăseşte sub formă de Oglindă în Tot şi în Toate. Omul vede Starea de Concepţiune ca fiind un atribut al Cunoaşterii sale, nefiind capabil să gîndească mai departe. Cu toate acestea Conştiinţa Omului se datorează în mare parte Necunoaşterii (afectivul şi volitivul) şi Cunoaşterii (cognitivul).

Ei bine, Starea de Concepţiune se reflectă prin infinitele sale în Om prin Conştientizarea sa pe care nu o Cunoaşte, respectiv prin iubire şi voinţă. Este adevărat că fiecare Om va zîmbi atunci cînd îl vei întreba ce anume este iubirea sau voinţa dar dacă l-ai pune să descrie în esenţa lor aceste fenomene cu siguranţă că ar da tot felul de explicaţii dintre cele mai savante dar toate poziţionate în jurul subiectului, prin raportarea Omului la ce anume simte fără a putea să spună ce anume este iubirea sau voinţa prin ceea ce NU simte! Faptul că Omul posedă în cadrul Conştientizării sale aceste două elemente se datorează Stării de Concepţiune cea care este responsabilă prin infinitele sale de fiecare Oglindă în parte, în ea, în care se oglindesc toate cîte sunt dar mai ales toate cîte nu sunt.

73

Iubirea şi Voinţa sînt două Cuvinte ale Limbajului Pur Universal, altele decît Existenţa, care prin intermediul Stării de Concepţiune se reflectă în cadrul acesteia fiind Oglindite tocmai în Conştientizarea Sinelui uman.

Aceste cuvinte pot fi ale unor Personalizări care să aparţină Persoanei factorului Nostru Creator, sau pot fi Cuvinte din Limbajul Pur Universal ale altor Factori Creatori, preluate de Starea de Concepţiune. Nimeni nu poate şti de unde anume provin, tot ce pot să spun este că ele se află reflectate în Conştientizarea Omului, fiind bineînţeles distorsionate de către Elementul-Oglindă în care se Oglindeşte Omul, care este lumea noastră.

Revenind la Aneant şi Neant, Omul nu are decît caractersitica fundamentală de Neantizare şi nicidecum pe aceea de Aneantizare întrucît nici nu ar avea cum anume să o dobîndească.

Aneantizarea survine doar uneori ca un substitut al inconştientului uman, atunci cînd acesta se raportează la Necunoaşterea care nici măcar nu poate fi Cunoscută ca aparţinînd unui anumit plan existenţial. Într-un cuvînt la Necunoaşterea totală, atît ca sistem cît şi în calitate de structură. Aneantizarea intervine cu adevărat doar în timpul naşterii sau al decesului, cînd devine o caracteristică fundamentală, după care se pierde în timpul derulării Vieţii care este adevărata Moarte a Omului.

Acest lucru se întîmpla datorită faptului că atît la naştere cît şi la deces, Sinele Omului se raportează nu numai la Neant sau la ceea ce ar pute simboliza Necunoaşterea despre care ştie că există, ci se raportează şi la Aneant sau Necunoaşterea despre care nu ştie că există.

Acest lucru devine atît posibil cît şi necesar dat fiind faptul că Sinele în acel moment îşi caută un echilibru din interiorul căruia să poată găsi sursele unei noi Conştientizări sau prelungirea vechii Conştientizări în noile condiţii apărute, precum doreşte aflarea unei noi

Oglinzi (Lumi) compatibile, sau în caz contrar, revenirea la cea veche. Acest lucru face neapărat Aneantizarea necesară.

Ce este de fapt momentul crucial al naşterii sau al decesului? Cum survine iadul sau paradisul unei noi lumi?

Azi noapte am avut un vis ciudat în timpul somnului. Se făcea că mă aflam într-un tren supraaglomerat, care mergea lin şi în viteză pe o cîmpie verde, dar de un verde crud primăvăratic. Deodată am intrat într-un oraş pe care-l admiram într-un mod deosebit datorită clădirilor sale cochete de un lux orbitor. Odată ajunşi într-o staţie, trenul se opri. Era o staţie asemănătoare staţiilor aeriene de metrou, care nu semăna cu o gară clasică. În acea staţie în contrast cu clădirile minunate se aflau cîţiva cerşetori dezbrăcaţi care mureau de foame şi dîrdîiau de frigul care muşca nemilos din oameni. Unii cerşetori erau şi handicapaţi, cu membre întoarse sau unul dintre ei chiar avea capul mutilat în aşa hal încît părea o tavă diformă de os şi carne, decît un cap omenesc. Dîrdîiau cumplit sărmanii şi nimeni nu le dădea nici o mînă de ajutor. Pe moment mi-am spus în sinea mea că trebuie să fi săvîrşit mari păcate aceşti cerşetori mutilaţi dacă se chinuie aici, în acest minunat oraş, într-un astfel de hal.

Dacă aş fi murit în acel moment cînd îmi spuneam toate acelea aş fi rămas cu imaginea eternizată a cerşetorilor mutilaţi cumplit dar şi a oraşului acela, imagine pe care în visul vieţii nu am văzut-o niciodată în starea de veghe. Aceea ar fi devenit lumea mea, dar şi lumea în care mă năşteam, poate pentru o nouă Viaţă sau poate doar pentru aceea frîntură de clipă pe care aveam să o eternizez prin moarte născîndu-mă în ea. Este doar o posibilitate, precum o altă posibilitate este să ai ultima imagine a lumii în care ai trăit starea de veghe.

74

Şi într-un caz dar şi în celălalt intervine Aneantizarea, prin raportarea Sinelui Omului prin propriul său subconştient la Necunoaşterea necunoscută care nu o poate face în stare de veghe.

Chiar şi atunci cînd trecerea nu se face printr-un vis din timpul somnului ci prin visul stării de veghe care este Iluzia Vieţii, odată intrat Sinele Omului în faza de dinaintea Morţii, acesta îşi pierde treptat legătura cu Oglinda care-i dădea visul de Cunoaştere al stării de veghe, intră în faza premergătoare Morţii cînd Viaţa lui trece pe un plan subconştient, unde intervine în mod direct Aneantul, ca fiind Cunoaşterea Necunoscută.

Moartea sau naşterea survine în momentul cînd subconştientul este transferat în totalitate Aneantului sau Necunoaşterii Necunoscute.

Acel moment coincide cu Evenimentul Morţii sau Naşterii, Eveniment cînd Sinele, în calitate de Element-Domeniu îşi regăseşte propria sa raportare la Necunoaşterea Necunoscută şi îşi întrerupe total reflectarea în Oglinda de pînă atunci, lumea noastră în cazul morţii sau posibil tot aceasta sau o altă lume în cazul naşterii.

Momentul cînd se produce Evenimentul Aneantizării sau raportarea la Necunoaşterea Necunoscută a Sinelui Omului se întrerupe reflectarea conştientizării acestuia în Oglinda planetei care este această lume, şi îşi caută un Echilibru în noi posibile reflectări. Aceasta este Moartea şi Naşterea.

Întrebarea este dacă lumea (ultimele imagini sau ultima imagine) văzută de Sinele Omului atunci cînd se produce Evenimentul Morţii şi implicit al naşterii într-o altă lume, devine o imagine a noii lumi, acea eternizare a ultimei imagini, indiferent că este a unui vis din timpul somnului sau al visului Iluziei Vieţii din starea de veghe?

Devine eternizată şi astfel prin ea se realizază naşterea într-o nouă lume? Lumea acelei imagini?

Adineaori am spus că este posibil sau nu dar ce este sigur, este faptul că Moartea indiferent cum ar fi privită este o nouă naştere într-o lume care va rezulta prin reflectarea

Conştientizării Sinelui Omului în Oglinda unei noi lumi, redîndu-i acestuia o nouă posibilă Cunoaştere sau de ce nu, chiar unul dintre opuşii acesteia pe care noi în această lume nici măcar nu putem să ni-i imaginăm.

Atunci ce este momentul acela eternizat al ultimei imagini? Chiar dacă în lumea noastră poate ţine o fracţiune de clipă, prin eternizarea momentului sau Evenimentului respectiv, această fracţiune de clipă poate dura o nouă Viaţă, interval în care se produce noua reflectare a Conştientizării Sinelui într-o nouă Oglindă, adică într-un alt Element-Domeniu decît lumea noastră faţă de care Sinele Omului îşi poate afla calitatea de Element-Domeniu care să-şi reflecte Conştientizarea iar celălalt poate avea calitatea de Oglindă faţă de acesta.

Cu toate acestea, chiar dacă înţeleg mai multe, oare ştiu mai multe? Cine sînt eu, tu, noi, voi? Ce este de fapt conştiinţa Omului? Să fie doar Conştientizarea sa alături de Cunoaştere? Adică pentru Om, absolut nimic? De ce nimic? Fiindcă Omul nu-şi cunoaşte propria sa Conştientizare precum nu-şi Cunoaşte nici Cunoaşterea. Tot ce ştie Omul este Iluzia Vieţii sale şi atît. De fapt nu ştie nimic. Degeaba se mîndreşte cu toate cele şapte minuni.

Chiar dacă acestea ar fi un miliard de minuni ale lumii, Omul tot nimic nu ar Cunoaşte, iar dacă la absurd, ar ajunge să cunoască măcar un singur Eveniment din infinitatea de alte şi alte Evenimente, Omul, tot nu ar reuşi să se Cunoască pe sine. Cunoaşterea de sine este cel mai greu fapt împlinit, fiindcă dacă le vei şti pe toate dar nu te vei Cunoaşte pe tine, tot nimic nu ai Cunoaşte! De ce? Toate acestea se datorează Limbajului Pur Universal, faţă de care Omul nu reprezintă nici măcar un scîncet.

75

Ce este Omul? Un fenomen. De ce? Fiindcă reprezintă un Eveniment. Care? Acela de a fi un Element-Domeniu. Pentru ce? Pentru a se reflecta într-o Oglindă a Cunoaşterii. De ce? Ca să Cunoască. Pe cine? Conştientizarea sa. De ce? Pentru că este Iubire şi Voinţă? A cui? A nimănui. De ce? Fiindcă Omul nu se Cunoaşte pe sine. Pornind de la faptul că Omul nu se Cunoaşte pe sine va trebui să aflăm mai întîi de ce?

Ajungem iar la început cînd am afirmat că Omul este un Fenomen. Ce este un Fenomen în accepţiunea mea Coaxiologică? Un Fenomen poate fi definit ca un Eveniment al unui Element-Domeniu, care îşi reflectă Conştientizarea în Oglinda Cunoaşterii, tocmai pentru a o Cunoaşte.

Cunoaşterea nu are nici o legătură în Fenomenologia Coaxiologică cu organele de simţ, care nu sunt nimic altceva decît nişte produse ale Iluziei Vieţii prin care aceasta încearcă să denatureze adevărata Cunoaştere, chiar dacă şi Cunoaşterea la urma ei, denaturează conţinutul Conştientizării.

Cum poate fi Omul UN Eveniment cînd el produce o multitudine de Evenimente pe parcursul existenţei sale? Omul este un Eveniment mai înainte de toate prin existenţa sa, indiferent dacă aceasta este de o sută de ani sau de o lună. Nu contează dimensiunea temporară şi nici cea spaţială. Evenimentul în sine este independent de timp şi spaţiu, pentru că orice Eveniment se produce prin pură reflectare a unui Element-Domeniu în Oglinda Cunoaşterii care este tot un Element-Domeniu ce are această caracteristică pentru celălalt Element-Domeniu care se poate reflecta în el.

Astfel Cunoaşterea nu este dependentă de dimensiuni, cu atît mai puţin de spaţio-temporalitate, fiind rezultatul reflectării într-o Oglindă, pe cînd toate dimensiunile la rîndul lor sînt dependente de Cunoaştere fiindcă aceasta le poate crea prin diferite accesorii, unul dintre acestea fiind Iluzia Vieţii.

Dacă visul vieţii noastre s-ar schimba automat spaţiul şi timpul ar avea cu totul alte dimensiuni sau conotaţii şi chiar mai mult decît atît, ar dispărea cu desăvîrşire.

Prin urmare orice Eveniment este o frîntură de vis rupt din distorsionarea Conştientizării unui Element-Domeniu, unde aceasta s-a reflectat într-o Oglindă a Cunoaşterii care poate fi orice alt Element-Domeniu, şi care îi redă primului Element-Domeniu, Conştientizarea mult distorsionată dar sub formă de Cunoaştere. Acest traseu poartă numele de Eveniment.

Omul în sine, este un astfel de traseu, deci un Eveniment. Orice Eveniment este şi un Fenomen.

Diferenţa dintre Eveniment şi Fenomen constă în faptul că Evenimentul îşi întrerupe aşa zisa existenţă odată terminat traseul, Conştientizare-Oglindă-Cunoaştere, pe cînd Fenomenul nu, deoarece poate urmări în continuare succesiunea evenimenţială, sau ceea ce a determinat Evenimentul iniţial astfel încît întreaga succesiune să devină un Fenomen cu anumite caracteristici şi proprietăţi, Fenomen care tocmai prin caracteristicile şi proprietăţile sale va determina un nou Eveniment.

Astfel Evenimentul determină Fenomenul iar Fenomenul la rîndul lui determină Evenimentul. Orice Eveniment este şi un Fenomen în schimb nu orice Fenomen poate să fie şi un Eveniment decît în cazurile cînd i s-a terminat succesiunea evenimenţială, iar aceasta a primit deja anumite caracteristici ale sale devenind un tot unitar deci un nou Eveniment.

În toată această perioadă de tranziţie, de succesiune evenimenţială, de la un Eveniment iniţial la cel final, chiar dacă Evenimentul iniţial s-a săvîrşit, ceea ce a rămas în urma sa este Fenomenul care-i menţine importanţa sa în succesiunea evenimenţială, Fenomen căruia i se datorează caracteristicile acestei succesiuni, şi care în cele din urmă determină Evenimentul final ca o sumă a tuturor succesiunilor evenimenţiale existente pînă la acel moment final.

Astfel Evenimentul începe prin Fenomen se termină în Fenomen şi reîncepe prin Fenomen. Fenomenul este cel în care se realizează succesiunea evenimenţială, de la Evenimentul iniţial şi totodată Fenomenul determină ca fiind un Eveniment distinct întreaga succesiune Evenimenţială. Omul este o succesiune evenimenţială din cadrul unui Fenomen care determină Evenimentul Omului pe care acesta îl conştientizează cu: A fi!

Acesta este Omul, un Eveniment al unui Fenomen, un scîncet în corul infinit al lumilor. Care este Fenomenul care-l desparte pe Om de Sinele său? Fiindcă după cum am spus adineaori un Fenomen este şi o succesiune evenimenţială totodată, deci Fenomenul care străjuieşte Omul se întinde poate mult dincolo de propria sa Viaţă luată ca un întreg, în calitate de UN Eveniment, care la rîndul ei (Viaţa) în această calitate de Eveniment, intervine la perpetuarea unui anumit fenomen care prin natura sa poate întregi mai multe Vieţi sau chiar mai multe Evenimente care nici măcar să nu reprezinte în unanimitate Vieţi.

În cazul de faţă aş dori să „cobor” la un alt nivel fenomenologic şi anume la Fenomenul care a fost părtaş la Naşterea Omului şi totodată la Moartea sa, determinînd prin natura sa un Eveniment din întreaga sa Viaţă, Eveniment care va influenţa în continuare fenomenul respectiv pe care-l putem numi ca fiind fenomen de proximitate al Sinelui. De ce?

Întrucît datorită lui s-a produs atît Naşterea cît şi Moartea. Datorită lui aceste două limite extreme ale Vieţii s-au transformat dintr-o succesiune evenimenţială într-un singur Eveniment care la rîndul său va influenţa în continuare fenomenul, devenind şi acel Eveniment al Vieţii Omului format din succesiunea evenimenţială a acestuia, un simplu Eveniment, parte dintr-o altă şi altă succesiune evenimenţială, care se va perpetua astfel la nesfîrşit.

Acest mod de determinare a Fenomenului prin subordonări de noi şi noi succesiuni evenimenţiale, unde fiecare astfel de succesiune evenimenţială devine tot prin Fenomen un simplu Eveniment dintr-o altă şi altă succesiune evenimenţială care şi ea va deveni tot un Eveniment din cadrul altei succesiuni evenimenţiale, întregind din ce în ce mai mult

Fenomenul respectiv ceea ce înseamnă că Evenimentul prin natura sa este Finit iar Fenomenul Infinit.

Fenomenul este cel ce determină Evenimentul iar Evenimentul Fenomenul. Astfel Infinitul determină Finitul iar Finitul Infinitul prin succesiunea Eveniment-Fenomen-Eveniment. Cu toate acestea Fenomenul este cel care va determina noul Eveniment ce va avea în structura sa o succesiune mai mare de „foste", Evenimente.

Am folosit această determinare temporară în ghilimele, întrucît nu am cum altfel să explic atît timp cît orice Om gîndeşte în acest corset al timpului, iar limbajul acestuia este încorsetat în consecinţă de timp. Fiind şi eu Om, nu am o altă soluţie de a face demonstraţia mea mai plauzibilă decît astfel. În acele „foste" Evenimente, s-a aflat şi Fenomenul, avînd în structura sa succesiunile evenimenţiale ale acelor foste Evenimente.

76

Prin urmare la prima vedere ar părea că succesiunile evenimenţiale ale Evenimentelor ar fi cele care întregesc caracteristicile Fenomenului. Dacă este aşa atunci înseamnă că orice Fenomen este de fapt o succesiune evenimenţială care-i dă caracterul întregindu-l, ceea ce ar reduce Fenomenul la Evenimente. Folosesc pluralul întrucît succesiunea evenimenţială prevede un anumit număr de Evenimente.

Astfel mai multe Evenimente definesc un Fenomen iar un Eveniment este doar un Fenomen abia când întreaga succesiune de Evenimente trece în subordonarea unui singur Eveniment, sau pentru a fi mai explicit, întreaga succesiune de Evenimente, prin caracteristicile lor luat ca întreg defineşte un nou Eveniment, ce în acel moment echivalează cu Fenomenul, chiar prin caracteristicile sale, doar că tocmai aceste caracteristici îl vor determina să se subordoneze unei noi succesiuni determinînd un alt şi alt Eveniment, cu noi şi noi caracteristici care-i vor fi impregnate Fenomenului ca atare, pînă cînd Fenomenul va determina un nou Eveniment.

Acest tip de determinism se potriveşte de minune aplicaţiilor filosofice în care intervine temporalitatea, ca dimensiune ce propulsează astfel Evenimentul inclus în Fenomen şi Fenomenul devenit un nou Eveniment într-o determinare vectorială temporară, prin „fost" şi „viitor". Ce se petrece oare acolo unde aceste două," fost" şi „viitor" nu se mai întîlnesc, unde în locul lor se află alte şi alte reflectări ale Conştientizărilor în Oglinda Cunoaşterii?

Dar acolo unde nici măcar nu mai este valabilă Cunoaşterea ci alte şi alte opusuri ale acesteia la infinit? Cum mai poate fi explicată această „înglobare" Fenomen-Eveniment şi iarăşi aşa la nesfîrşit? În cadrul acelui nivel nu mai este necesară dimensionarea temporară sau poate să nu fie necesară nici o altă dimensionare posibilă fiindcă acolo (vezi Coaxialismul), intervine, Oglinda Semantică a Infinitului cu Evenimentul său Primordial, cu „lipsa" de care vorbeam în acea carte.

Reflectările în acea Oglindă care este aievea şi nicăieri totodată, care se află de la cel mai infim fir de praf pînă la cele mai măreţe sisteme pe care ni le putem imagina, se fac datorită Periodicului şi Asemanticului, prin, citez din Coaxialismul:" În Oglinda Semantică se reflectă Periodicul, deci Parţialul, caracterizat la început ca fiind acea parte care este atribuită lipsei Asemanticului, caracterizat atît prin Semantic cît şi prin Lipsa acestuia, datorat lipsei Înţelesului care devine Înţeles tocmai prin această lipsă", închei citatul.

Ce altceva poate fi Evenimentul şi Fenomenul decît o lipsă a Înţelesului care devine înţeles tocmai prin acea lipsă? Tot din Coaxialismul citez:" Mai mult decît atît Evenimentul Primordial are inserat în cadrul său Periodicul, Asemanticul şi Semanticul toate la rîndul lor înveşmîntate în haina periodicului care se repetă şi apare iarăşi şi iarăşi determinînd succesiunea Evenimentelor la Infinit. Această determinare a succesiunii Evenimentelor la Infinit este legea prin care mănunchiul celor trei determină Prima Oglindă Semantică şi

Înţelesul Primordial pentru care aceasta a fost determinată: Succesiunea Evenimentelor. Abia în momentul cînd aceste trei Elemente Primordiale, Periodicul, Asemanticul şi Semanticul, au determinat succesiunea Evenimentelor acestea au fost părtaşe la Devenirea viitoarelor lumi care vor urma, iar Evenimentul Primordial a fost şi el la rîndul său înveşmîntat cu mantaua Succesiunii. Mare atenţie, cu toate că folosesc termenul de succesiune acesta în ipostaza de faţă nu înseamnă sub nici o formă temporalitate şi nici ierarhizare.”

Astfel Fenomenul şi Evenimentul sînt reflectări la care participă implicit Oglinda Semantică a Infinitului, Periodicul şi Asemanticul. Odată ce sînt reflectări, înseamnă că orice Eveniment şi Fenomen este în primul rînd din punctul nostru de vedere Cunoaştere, dar tot atît de bine poate să fie unul din infinitatea de opusuri ale cunoaşterii şi bineînţeles întreaga infinitate de opusuri. Astfel Nu logica este instrumentul Limbajului Pur Universal, ci Evenimentul şi Fenomenul, care nu se supun nici unei Logici, fiindcă ele nu reprezintă doar Cunoaşterea ci întreaga infinitate de opuşi ai acesteia.

77

Prin urmare întreaga Fenomenologie cunoscută în prezent ar trebui schimbată din temelii şi structuralizată după modelul canoanelor coaxiologice, care trimite Logica la locul potrivit.

Mai mult decît atît, cum putem vorbi de o Logică în sine atît timp cît trăim visul Iluziei Vieţii şi habar n-avem nici măcar ceea ce ne înconjoară cu adevărat iar atunci cînd se întîmpla inefabilul punem vina pe tot felul de vini fictive, inclusiv pe noroc sau nenoroc, dar niciodată pe orbirea noastră? Fiindcă am adus vorba de noroc, acesta alături de Întîmplare există astfel doar în Logica Iluziei Vieţii noastre, întrucît Totul este predestinat prin Lipsa Asemanticului din Semantic şi crearea eternă a Periodicului, elemente care şi ele devin multiplicate la infinit prin opuşii săi conform Coaxiologiei.

Atunci, dacă nu ştim nici măcar Cunoaşterea ce este, cine sîntem noi cu Logica noastră, care ne credem mari logicieni? Nimeni! Ce sînt marii filosofi şi logicieni ai secolelor? Simpli creatori de peisaje artistice, nimic mai mult.

Chiar dacă am afirmat cîndva că sensul Totului stă în Cunoaştere am făcut-o pentru că noi nu Cunoaştem nici un opus al ei, dar în această carte afirm că sensul Totului constă în Cunoaştere şi în infinitatea de opuşi ai săi, iar conform Coaxiologiei, aceşti opuşi devin identici cu Cunoaşterea la infinit, deci Cunoaşterea e în toţi opuşii care la rîndul lor se află în Cunoaştere!

A afirma că Sensul Totului stă în Cunoaştere e acelaşi lucru cu a spune că mai stă şi în infinitatea sa de opuşi! Orice am face cineva a botezat filosofia ca fiind „dragoste de înţelepciune”. Aşa a şi fost uneori, dacă nu ar fi intervenit „cenzura” persoanelor „importante” din acest domeniu, care de-a lungul secolelor şi-au spus cuvîntul asemeni unui şef de stat dictator care prin idioţenia lui se considera cel mai mare şi mai frumos.

Puţini au fost cei care în loc să parvină lingînd puternicii domeniului au avut tăria de caracter să-şi spună propria lor părere, să iasă din canoanele create intenţionat pentru a preamări nişte impostori sau pentru a aduce un interes asupra unor naţiuni.

Filosofia a devenit de-a lungul secolelor politică, canoane dar mai ales dogmă. A devenit atît de poluată încît nici un filosof nu poate gîndi liber decît dacă intră într-un anumit „curent” creat de mai nu ştiu care şcoală care nu numai că nu a spus nimic dar care cere taxă de intrare în filosofie prin simplul fapt că se vrea amintită şi mai ales adulată, astfel filosofia altora care ar avea ceva de spus, nu are nici o noimă.

De ce? De ce cei mulţi nu-şi pot spune niciodată cuvîntul îndeajuns de tare pentru a fi auzit de puternicii zilei? Intervine Mizeria Umană, un capitol distinct al filosofiei Iubirii, pe

care am să o promovez. Filosofia a devenit o politică puturoasă, prin care marile puteri îşi pun reprezentanţii lor în „gîndire” iar ceilalţi trebuie să aştepte.

De ce? Fiindcă doar cei tari „gîndesc”. Mai este filosofia dragostea de înţelepciune în care credeau unii sentimentali cîndva? Nu! Filosofia prezentului este dragostea de ură, de putere, de prostie şi de înapoiere mintală a unora în detrimentul celor mulţi. Filosofia a devenit un fel de saltea pentru cei care au puterea şi hotărăsc inclusiv înţelepciunea. O femeie uşoară.

Cine are puterea? Banul! Filosofia actuală este ban, funcţii şi putere! Cu toate acestea m-am hotărît să devin liber în gîndire, să iubesc cu adevărat înţelepciunea şi nu foloasele ei, care ar putea să o ţină ascunsă. Am înţeles că cel mai important lucru din toată înţelepciunea popoarelor, din toată istoria noastră este IUBIREA!

78

În Iubire şi Voinţă stă întreaga înţelepciune şi mai mult decît atît, întreaga noastră filosofie sau dragoste de înţelepciune. Sensul înţelepciunii Omului constă în a Iubi! Dragostea de înţelepciune este Iubire! Filosofia este Iubire! Nimic mai mult. În acest Sens constă şi Voinţa fiindcă atunci cînd Iubeşti te supui unei anumite Voinţe. Oricît de mult ne-am dori să devenim nişte scorţoşi ai puterii, nu realizăm că aceşti indivizi sînt unii dintre cei mai nenorociţi fiindcă se îndepărtează de sine tocmai pentru că în prostia lor nu înţeleg ce este Iubirea.

Cel mai mare monument al Omenirii nu este, nu mai ştiu eu care altă minune a lumii, decît Taj Mahal, acest monument al iubirii. Credeţi în el pentru a crede în voi. Aveţi nevoie de el. Fiecare în parte aveţi nevoie de un Taj Mahal fiindcă voi sunteţi un Taj Mahal, existenţa voastră şi toate gîndurile voastre.

Totul ce face parte din Voi se datorează Conştientizării, adică Iubirii şi Voinţei. Sunteţi Iubire şi Voinţă, nimic altceva. Nu vă îndepărtaţi de Iubire fiindcă vă îndepărtaţi de Voi. Viitoarea mea carte se va numi: Iubire!

În loc de încheiere aştern aceste versuri venite de undeva din Neant sau Aneant sau cine ştie, poate de la Străinul din Mine cu care dialoghez acum: -Pentru ce este lăsat Omul în acest „Nicăieri” de aici? - Pentru a căuta. - Ce anume? - Moartea. - Dar ea este aici, în Om şi în afara lui, este lumea lui. - Tocmai de aceea. - O va găsi vreodată? - Nu! - De ce? - Fiindcă atunci ar muri, şi n-ar mai avea cine să o găsească. Astfel Omul trăieşe în Moarte visul Vieţii. - Dar iubirea, Străine din Mine, cine este? - Dar tu cine eşti Străine de Mine, de mă întrebi? - Eu sunt o întrebare. - A cui? - A morţii din mine care eşti tu. - Eu? Eu sunt doar Eu, şi atît, nu sunt Moarte. - Şi Eu sunt Eu, nu sunt Moarte, dar mă îndrept spre ea. - Amîndoi ne îndreptăm spre Moarte, Străine din Mine. - Aşa e Străine din Mine. - Ciudat ne cheamă pe amîndoi la fel. - Nu. - De ce? - Eu trebuie să fiu Viaţă iar tu Moarte. - De ce? - Din teamă de Moarte, din teamă de Viaţă. Din teamă de Mine din teamă de Tine. - Viaţa cui? - A unuia din noi. - Care Moare?

-Nu... care Murim! - Încotro? - Nicăieri!

III.2.IUBIRE

Dedic aceste gânduri despre iubire şi sfinţenie, despre puritate şi simţire sufletului tău minunat prin care am reuşit să-L iubesc şi să-L înţeleg mai bine pe Dumnezeu.

III.2.1.CAPITOLUL I

~ 1 ~

Îmi amintesc că la despărţire era atât de multă singurătate în privirile cuvintelor tale încât aceasta se prelingea peste bătăile inimii mele atunci când şoaptele tale mă îmbrăţişau de bun rămas.

Şi te-aş aştepta în continuare dacă aş şti că norii îmi vor aduce cel puţin o fărâmă din tine atunci când se va porni iarăşi furtuna amintirilor.

Oare am să te mai întâlnesc vreodată în altă parte decât în palatul de cleştar al lacrimilor mele unde pare că te-ai ascuns pentru totdeauna?

Nu mi-ai spus că există reîncarnare şi că sunt atât de multe lumi şi destine încât norii nu se pot pierde de ploaie precum viaţa de destin?

Spune-mi cum aş putea să ştiu în ce lume eşti?

Pe ce rază de lumină vin gândurile tale?

Nu pot să nu-mi amintesc de zorii care inundau fiinţa destinului meu într-o zi când te-am întâlnit pentru prima oară,şi zâmbeai noii clipe în care ne aflam împreună.

Şi atunci te-am luat de mână neştiind că-mi luasem de mână propriul meu destin,propriul nostru destin.

Mi-e atât de dor de tine încât nu pot înţelege de ce a crescut muşchiul verde pe numele tău scris pe piatra acea impersonală de mormânt,atât de rece atunci când vreau să o strâng în braţe.Ştiu că nu are suflare dar simt dincolo de nori îmbrăţişarea ta,de dincolo de timp,de dincolo de lume.

Oare te gândeşti la mine?Ştii că sunt bolnav de tine?Că m-am răcit de la piatra aceea funerară pe care o sărut chiar dacă plouă cu timp şi muşchi verde peste chipul tău regăsit în amintire?

Am să-ţi vorbesc ca şi cum ai fi aici în această lume alături de mine.Pentru mine nu ai murit şi nici nu poţi muri vreodată,fiindcă niciodată un suflet pereche nu poate muri.De aceea am să-ţi repet mereu că în viaţă să ţii mereu fruntea sus.

~2~

Ştiu că unicul Adevăr pe care-l cunosc în această lume este compus din Dumnezeu şi Moarte.

Prin Dumnezeu simt că exist iar prin moarte văd lumea în care exist fiindcă moartea este oglinda faţă de care se raportează viaţa şi în care se reflectă aceasta.

Răul nu este o greşeală fiind necesar alături de Bine în schimb greşeala devine un Rău fiind un dat.Astfel lumea noastră este un dat,deci are un Dumnezeu al ei.

De ce oamenii sunt ascunşi, de ce se tem de adevăr, uneori până şi de ei înşişi?

De ce nu vor să recunoască că şi-ar dori să poată iubi din toată fiinţa lor fiindcă doar asta rămâne din această deşertăciune cu nume de viaţă?

Toate funcţiile, averile, celebrităţile dispar ca un fulg de nea care se topeşte pe asfaltul negru al morţii.La fel si frumuseţea.

Şi ce altceva rămâne decât fărâma de iubire care a existat vreodată în această mare Iluzie a Vieţii sau în acest vis cu nume de viaţă?

Cu toate acestea iubirea ne-a fost dată nu numai ca împlinire, ca ideal, ci şi ca suferinţă, deznădejde şi disperare.

Să fie toate acestea scutul deşertăciunii acesteia care se numeşte vis al vieţii noastre sau Iluzie a Vieţii?

Să fie disperarea şi deznădejdea o fărâmă dintr-o realitate transcedentală la care noi nu avem acces, fericire şi împlinire, iar fericirea şi bucuria noastră să fie tristeţe şi deznădejde?

Să fie bogăţia în acea realitate transcedentală cea mai nenorocită sărăcie, iar sărăcia cea mai mare bogăţie?

Odată ce noi trăim doar Iluzia Vieţii nu vom cunoaşte niciodată adevărata realitate.

Cine suntem noi de fapt?

De unde venim şi încotro ne îndreptăm paşii?

Cu toţii vom spune:către moarte.

Dar de ce către moarte? De ce nu către viaţă sau către un alt vis sau o altă realitate transcedentală?

Atunci când mergem pe o stradă avem cunoştinţa visului nostru că mergem pe acea stradă.Noi ştim că visul nostru este o realitate.

Este o realitate doar pentru noi nu şi pentru o altă realitate transcedentală unde strada din visul nostru pe care-l denumim realitate poate să fie orice altceva chiar şi un ocean sau iceberg.

Un accident de circulaţie poate fi într-o altă realitate transcedentală cu totul altceva.În cadrul unui accident participanţii pot avea alte şi alte însemnătăţi într-o altă realitate transcedentală. Automobilul poate fi un munte sau un râu, oamenii pot fi absolut orice cuvânt posibil în infinitatea de realităţi transcedentale.

Atunci de ce se produce acel accident aici? Fiindcă devine un eveniment în sine.

Acest eveniment nu se mai produce şi în alte realităţi transcedentale? Chiar dacă se produce are cu totul alt aspect.

Oricât de greu ne-ar veni dar şi adevărata iubire este rezultatul unui accident din visul vieţii noastre, iar acel accident este un eveniment care se produce în sufletul nostru.

Acest eveniment într-o altă realitate transcedentală poate fi un vulcan, un fluture, un munte sau orice imagine posibilă sau pe care noi nici măcar nu ne-o putem imagina.

Ce poate fi iubirea din sufletul meu faţă de un alt minunat suflet aflat atât de departe uneori de sinele meu dar şi atât de aproape?

Ce poate fi oare această simbioză dintre două suflete?

Ce poate fi iubirea atunci când simţi că nu poţi să dormi noaptea că fiecare strop de rouă devine cristal în inima ta, când orice adiere de vânt primeşte conotaţii magice?

Dar ce poate fi iubirea atunci când simţi că nu mai poţi, că-ţi doreşti mai mult decât orice pe lume să fii alături de sufletul iubit?

Dar ce poate fi iubirea în alte şi alte realităţi transcedentale dar sufletele noastre?

Să fie sufletele noastre o cascadă, o adevărată Niagara sau un simplu zâmbet, un flirt al unui Înger. Să fie sufletele noastre o simplă toană a unei zâne sau un fulger al unei ploi de vară?

Toate acestea ar putea fi sufletele noastre şi încă multe altele pe deasupra.

Dar ce se întâmplă de fapt în acea realitate transcedentală atunci când simţim că suntem cu adevărat îndrăgostiţi, că iubim atât de mult încât ne doare.Că aerul din încăpere nu mai poate fi respirat, că distanţele sentimentale, spirituale sau fizice ne ucid?

Ce să fie atunci când zorii vin mai trişti ca niciodată căutând o scuză sau un argument persoanei pe care o iubim atât de mult, Marii noastre Iubiri?

Ce sunt toate acestea?

Ce sunt privirile pierdute în orizonturile pustii ale neîmplinirii sau cele din ochii care se pierd unii în alţii adânc în interioarele sufletelor?

Cu toţii ne dorim Marea Iubire fiindcă suntem clădiţi în acest sens.

Folosim atât de adesea expresia aceasta a sufletelor pereche.

Cu toţii ne-o dorim adevărată fiindcă am vrea ca atunci când ne găsim cu adevărat sufletul pereche să se termine definitiv acest zbucium continuu care este propria noastră existenţă.De fiecare dată rezultatul vine crud şi exact.

Zbuciumul vieţii noastre nu se va termina niciodată atât timp cât vom trăi.

Atunci mai avem nevoie de sufletul nostru pereche?

Oh, da voi răspunde eu fiindcă acesta este albia în care curge fluviul vieţii noastre dint-o altă realitate transcedentală, acesta este nesfârşitul pe care se sprijină orizontul inimii noastre în alte vise sau realităţi transcedentale.

Sufletul pereche este ceea ce aspirăm noi şi am vrea să înţelegem despre noi, este ceea ce considerăm a fi perfecţiune, puritate şi nemărginire la propria noastră fiinţă.

Paradoxal toate aceste minunate dimensiuni pe care le dorim fiinţei noastre lipsesc cu desăvârşire fiind o speranţă, un vis despre perfecţiune ale acesteia.

Atunci această speranţă şi vis de perfecţiune se materializează în viziunea pe care o avem despre sufletul nostru pereche.

Mai mult decât atât chiar dacă avem impresia că ştim ceea ce ne-am dori ca fiind perfecţiune, aceasta rămâne de fiecare dată doar o simplă impresie falsă şi atât, fiindcă atunci când se produce evenimentul unei Mari Iubiri, realizăm că de fapt ceea ce credeam noi despre perfecţiune este fals, iar ineditul, dat de noua imagine despre perfecţiune transpusă în iubit sau iubită ne dă acea trăire intensă de dragoste sufocantă, tocmai fiindcă aflăm noul nostru etalon despre perfecţiune care devine astfel întodeauna mult mai superior celui vechi .

Toate acestea se pot produce şi atunci când cele două suflete nu sunt suflete pereche?

Ce anume sunt sufletele pereche atât de des invocate?

Chiar există aşa ceva sau este doar o fantezie folosită deseori pentru a atrage într-un fel sau altul partenerul?

Răspunsul meu este ca Da!Există suflete pereche.

Cum Binele are perechea sa în Rău şi frumosul în Urât, cum noi gândim pe baza unei logici bivalente în care sunt etern acele două elemente, atunci noi niciodată nu putem fi un întreg atâta timp cât gândirea noastră este axată pe dualitate.Atunci fiecare are un alt suflet alături de care formează dualitatea respectivă.

~3~

Deşi deseori am fost dezamăgit că nu îl voi putea găsi vreodată, pe sufletul meu pereche, l-am căutat plin de dorinţa de a-l simţi şi a vedea măcar o singură dată.

L-am căutat până când am obosit şi în urmă cu mulţi ani am hotărât că Destinul nu mi-e astfel hărăzit în a-l găsi.

Dar cum deseori se întâmplă să găseşti atunci când nu cauţi şi când te aştepţi mai puţin, acest suflet a trecut şi pe strada mea.

Era o zi ce părea oarecare dar apoi am realizat că era la fel de importantă ca şi data morţii sau a naşterii mele când probabil apar tot ca nişte zile întâmplătoare dar de fapt importanţa lor e capitală pentru mine, ca de altfel pentru fiecare dintre noi.

Deşi nu am iubit de la început acest minunat suflet, deşi l-am dezamăgit şi torturat îndelung cu aparenta mea instabilitate, am reuşit să înţeleg că atunci când nu cauţi vei afla şi că atunci când nu vei iubi la început vei trece de fapt prin cea mai mare iubire care va deveni iubirea vieţii tale.

Nici nu am ştiut ce înseamnă să iubeşti până a nu apărea în viaţa mea.

Abia acum am înţeles că marea iubire nu constă în dependenţă faţă de o persoană anume şi nici în egoism ci le întrece cu mult pe toate acestea.

Este ca şi atunci când te afunzi în eternitatea propriului tău suflet, în acel loc unde crezi că îţi aparţine numai şi numai ţie dar de fapt îl întâlneşti pe celălalt.

Acolo abia îi simţi privirea adâncă şi realizezi că şi tu eşti în sufletul său la fel de etern de prezent în cele mai intime unghere ale sale.

Realizezi că nici să plângi, să strigi, să faci orice nu mai are nici o importanţă.

Realizezi că toate câte sunt şi toate câte vor mai fi sau nici măcar nu sunt, nu valorează nici cât cea mai nesemnificativă frunză ruginită căzută din pomul vieţii fiecăruia dintre noi.

Şi atunci simţi nevoia să atingi sufletul cu mâna, să-l strângi în braţe, să-i simţi respiraţia, să-l ştii mai aproape de tine decât eşti tu însuţi.

Vrei să-l săruţi, să-ţi împarţi întreaga ta viaţă cu el.

Iubirea te tulbură atât de mult încât realizezi că este cu mult peste ceea ce numeşti tu viaţă.

Atunci realizezi că oricât de mult ai încerca să-l strângi în braţe, oricât de mult ai încerca să-l săruţi, oricât ai încerca să-i simţi respiraţia, toate acestea nu pot fi realizate niciodată, fiindcă vei săruta doar omul, căruia îi vei simţi respiraţia şi pe care-l vei îmbrăţişa.

Vei realiza că întotdeauna acel suflet va fi cu mult peste viaţa ta. Precum eşti tu peste viaţa lui.

Vei înţelege că a fi alături de acel suflet pereche nu se face nici prin mângâieri şi nici vorbe sau săruturi ci mult mai mult, printr-un zbucium fără precedent pe care oricât de mult ţi l-ai dori ai ajunge să nu-l mai poţi duce fiind atât de dureros de dulce, foc mistuitor care va arde în tine toate clipele eterne ale vieţii tale.

Şi ce va mai rămâne?

Ce va mai rămâne în locul meu şi al lui?

Cenuşa unei amintiri?

Din care va mai renaşte asemeni Păsării Phoenix o nouă iubire?

Din cenuşa acestui zbucium nebun?

Aceasta e viaţa noastră a sufletelor pereche, aceea de a se căuta mereu iar atunci când se întâlnesc să se mistuie reciproc cu focul iubirii lor.

Doamne Dumnezeule!

De ce nu laşi ca cele două focuri mistuitoare să fie numai unul?

De ce laşi să se poată uni doar focuri străine unele de altele?

De ce doar aceste focuri?

De ce Doamne?

~4~

Privesc şi acum adânc în ochii sufletului meu pereche.În ochii care la început mi-au fost atât de străini.

Simt că este mai presus de mine, de fiinţa mea.

Că viaţa mea nu are nici un sens fără de el dar mai ştiu că împreunarea ne-ar ucide, fiindcă ne-am mistui reciproc fiind fiecare mult deasupra vieţii celuilalt.

Suntem ca polii unui magnet care se atrag doar fiindcă sunt opuşi dar dacă s-ar uni vreodată ar dispare întregul magnetism.

De aceea ne vom atrage mereu căutându-ne în celălalt la nesfârşit până când moartea ne va face să uităm unul de celălalt pe momentul unei clipe eterne.

Să nu uităm că şi acea clipă oricât de eternă ar fi este doar o clipă şi nimic mai mult.Şi atunci?

Atunci ne vom căuta iarăşi la nesfârşit, în acelaşi nesfârşit în care ne-am născut pentru a putea muri din nou învăluiţi oare tot în această mantie a deşertăciunii, a neputinţei de a ne apropia vreodată?

Te Iubesc,Te strig,Te caut mereu în inima mea.

Acum că te-am găsit ce-mi mai rămâne decât să-ţi spun poate cel mai dureros Adio din întreaga mea viaţă, frumosul, adoratul şi mistuitorul meu suflet pereche.

Aş vrea să te îmbrăţişez dragul meu suflet pereche dar ştiu că nu pot atinge ceea ce se află peste mine, peste viaţa mea, peste această fărâmă de suflare care sunt atât de înstrăinată de sine.

Ştiu că tu eşti cel care mă poate aduce din înstrăinarea în care mă aflu, că doar tu eşti unicul meu adevăr pentru care exist în această lume.

Mai ştiu că fără tine întreaga lume s-ar nărui dar este tot atât de adevărat că alături de tine s-ar mistui şi atunci ce ar mai rămâne?

Mai ştiu că întodeauna Destinul inefabil îşi ţine uşile larg deschise de parcă ar avea vreun sens atâta timp cât nimeni nu poate ieşi niciodată pe ele.

Şi aceasta este o deşertăciune.

Este o deşertăciune la fel ca şi faptul că toate contrariile se atrag iar cele de acelaşi sens se resping în această lume.

Astfel Binele va fi atras mereu de Rău precum Răul de Bine, iar binele Binelui va fi tocmai Răul pe când binele Răului va fi ceea ce înţelegem noi prin Bine.

Cum perechea Răului e Binele tot aşa sunt şi sufletele pereche.

Fiecare suflet care se crede propriul său rău etern îşi va căuta etern Binele său dar marele paradox este că pentru a se găsi unul pe altul ar trebui ca unul să caute Binele iar celălalt tocmai Răul fiindcă nu pot avea ambele acelaşi sens fiind unul inversul celuilalt.

Sufletele pereche nu pot avea acelaşi semn ci, pentru a fi perechi vor trebui să se atragă iar dacă ambele ar fi numai Bine s-ar respinge.

Astfel fiecare suflet pereche este opusul celuilalt.

Mă gândesc în fiecare clipă la tine şi mă doare cumplit orice imagine a ta.

Vreau să-ţi simt fiecare gând, fiecare şoaptă spusă în tăcerea adâncă a eternităţii sufletului tău.

Să pot plânge alături de tine în mine, alături de mine în tine, să pot înţelege de ce inimile noastre bat, de ce trăim printre clipe şi nu printre eternităţi de parcă nu ar fi tot una.

Să pot înţelege fiecare zîmbet al tău care se sparge adânc în mine asemeni unui val, care se sparge în cele din urmă de stânca eternităţii mele prin sângele străbunilor mei la fel cum necuvintele mele se sparg în eternitatea ta şi a străbunilor tăi.

Şi vor să-ţi spună cât de mult Te Iubesc, cât de mult te ador în această lume deşartă.

Ştiu că noi niciodată nu ne vom putea privi în ochi ci doar în inimi.

Ştiu că acestea bat împotriva infinitului tocmai fiindcă bat de şi ambii ne dorim infinitul şi adevărul acestuia.

Orice bătaie se opune infintului fiindcă măsoară o finitate chiar dacă aceasta este infinită.Şi atunci?

Să înţeleg că iubirea e inversul vieţii noastre finite, că e moarte?

Că noi trăim în această viaţă prin care sperăm să putem iubi, deci să putem muri?

Lasă-mă să pot bea din paharul voluptăţii tale apa vieţii, până în adâncurile fiinţei mele pentru a putea muri!

Cu toate acestea te voi iubi mereu Îngerul meu drag şi sălbatic al Destinului vieţii mele.

Ori unde am să fiu în această lume am să te port cu mine în gând şi am să vorbesc cu tine acolo unde nimeni nu va putea pătrunde niciodată, niciodată, niciodată....

Acum mă înţelegi marea mea iubire, acum înţelegi de ce noi trebuie să vorbim doar acolo şi nu în altă parte niciodată?

Fiindcă suntem condamnaţi să fim suflete pereche care au avut nenorocul de a se recunoaşte în această lume a deşertăciunii.

Întotdeauna în viaţă să ridici fruntea sus chiar şi atunci când te vei simţi singură fiindcă sunt şi voi fi etern alături de tine chiar şi când trupurile noastre vor fi demult praf şi pulbere, chiar şi atunci când oceanele vor seca iar apa vieţii va fi demult băută de deşertăciunea acestei lumi.

Să nu plângi fiindcă suntem Destin, fiindcă suntem tot ce poate fi mai presus acestei lumi.

Iar acum Îngerul vieţii mele te rog să mă laşi să pot zbura pentru a se împlini deşertăciunea acestei vieţi, acestui vis, acestui coşmar care mi te-a răpit etern de mine însumi.

Nu credeam să vii acum la vârsta şi ceasul acestei Iluzii a Vieţii, dar îţi spun printre gratiile acesteea cât de mult Te Iubesc şi să nu te îndoieşti niciodată de mine.

Voi fi în fiecare clipă a acestei vieţi a mele numai al tău, viaţă pe care ţi-o dăruiesc.

Ştiu că îmi este greu să scriu filozofie, că aceasta este mult prea rece faţă de ceea ce simt eu acum când lacrimile îmi curg peste taste.

Mai ştiu că vrem ambii imposibilul dar voi încerca prin filozofie să-ţi spun cât de mult te iubesc.

Să înţelegi că această carte va fi etern un Taj Mahal al iubirii pe care ţi-l dedic peste milenii.

Să ştii că şi sfinţenia face parte din iubire iar tu eşti o sfântă a Destinului meu, o religie a vieţii mele.

Un crez al fiinţei uitate din mine, străinul care mă îndrept spre nicăieri, ştiind că acolo unde va fi mă voi împlini prin moarte, aşteptându-te.....

Te iubesc atât de mult dragul meu suflet pereche încât nu pot exprima în cuvinte.

~5~

Într-o mare iubire cuvintele nu-şi au rostul, precum îşi pierde consistenţa orice atingere sau privire, fiindcă toate acestea sunt şi vor rămâne numai în străfundurile sufletelor noastre.

Vorbesc cu tine aproape în fiecare clipă, te simt alături de mine, şi cu toate acestea nici nu te-am văzut niciodată, nici nu ştiu cine eşti.

Abia acum înţelegi că într-o Mare Iubire nu trupurile contează şi nici cuvintele care zboară peste clipe, ci doar ceea ce rămâne în spatele clipelor, ceea ce le face pe acestea să devină eterne.

Iar aceasta este ceva deasupra oricărei simţiri, deasupra oricărui orgoliu, deasupra fiecărui gând, este mai mult decât perfecţiunea din tine sau cele mai măreţe năzuinţe, este mai mult decât Iluzia Vieţii tale, este aidoma Destinului: propria esenţă a Existenţei tale în care se află etern şi sufletul tău pereche care eşti doar tu Îngerul Meu care mă cauţi peste milenii de eternităţi, în această lume.

În iubire nu trebuie niciodată să te îndoieşti fiindcă nu poţi iubi cu jumătăţi de măsură.

Nu! Niciodată, Marea Mea Dragoste, niciodată în iubire nu poate fi şi o zonă gri decât acele pătrate de alb şi negru aflate pe tabla de şah a acestei Iluzii a Vieţii, pe care o împărţim împreună, prin Destin, până când moartea ne va uni prin eternitatea sa.

Nu poţi să strigi în iubire fiindcă este unicul loc unde nu au ce căuta cuvintele decât sensurile lor care şi aşa devin absurde.

Nu poţi să minţi în iubire fiindcă nici o simţire a ta nu poate fi minţită altfel nu ai exista tu ci minciuna vieţii tale.

Nu poţi trişa în iubire fiindcă nu sunt niciodată două căi pe care să le poţi alege, ci doar una singură care este şi va rămâne calea vieţii tale.

De aceea în iubire nu poţi fi decât tu şi singurătatea din tine în afara sufletului tău pereche.

Orice alt suflet ai întâlni şi ai susţine că îl iubeşti va fi şi va rămâne mereu o minciună care te va înstrăina de tine întreaga ta viaţă.

La fel se va întâmpla şi cu acel suflet care va fi la fel ca şi tine străin de sine nefiind alături de sufletul său pereche.

Trăim într-o lume tristă unde societatea este din ce în ce mai străină de sine, mai angoasată, mai bolnavă tocmai fiindcă sufletele nu-şi găsesc propriile sale perechi.

Să fie acest fenomen datorat Destinului?

Da, este datorat destinului ce are sufletul de plumb pentru această lume.

În loc ca omenirea să fie bolnavă de iubire este bolnavă de orice este străin de sufletul omului începând cu banii şi terminând cu cele mai înjositoare experienţe ale naturii umane.

Oricărui om căruia îi este frică să iubească cu întreaga lui fiinţă este un suflet rătăcit.

Noi nu suntem nimic altceva decât iubire şi în urma noastră nu rămâne nimic altceva decât tot iubirea pe care am lăsat-o acestei lumi şi atât.

Restul se şterge cu buretele deşertăciunii pe tabla uitării.

Asta suntem noi!

Iar cei care nu au trăit o Mare Iubire înseamnă că nici nu s-au născut vreodată pe acest tărâm.

~6~

Totul este deşertăciune în afară de iubire.

Războaiele, structuralizările sociale bolnave, mizeriile acestei lumi se datorează înstrăinării oamenilor de sinele lor care este Iubire şi atât.

Cum poate un suflet care aleargă orb pe clipele propriei sale vieţi să înţeleagă acest lucru, atât timp cât nu şi-a găsit şi poate nu-şi va găsi niciodată sufletul său pereche?

Când acest accident de a-ţi găsi sufletul pereche se datorează numai şi numai Destinului?

De ce este potrivnic acest Destin, tocmai Iubirii?

Oare Dumnezeu nu este Iubire iar Destinul nu este Imaginea Lui Dumnezeu, a acelui Eveniment Primordial Unic şi Întâmplător care e Dumnezeu?

Nu este Destinul continuarea acelui Eveniment Primordial?

Să fie şi Dumnezeu un accident?

O Lipsa din semantic, din semiotic din asemiotic?

Nu, Dumnezeu nu poate fi nici accident şi nici acea Lipsă despre care am amintit, fiindcă orice Lipsă are periodicitatea ei, datorându-se unei alte Lipse din Întregul Inert de dinaintea Evenimentului Primordial, şi atunci înseamnă că Dumnezeu este cel ce determină această Lipsă, deci devine Eveniment Primordial dar şi cauză al acestuia, prin urmare Dumnezeu este Totul din spatele Totului, care nu se poate produce decât o singură dată, iar Destinul ce reflectă succesiunea evenimenţială se produce avându-L drept cauză pe

Dumnezeu care e Unica Întâmplare Întâmplătoare, astfel Destinul devenind Întâmplare Neîntâmplătoare.

Dumnezeu este Totul ce e o Întâmplare Întâmplătoare, de fapt Unica Întâmplare Întâmplătoare care se produce o singură dată prin Evenimentul Unic Primordial, iar Destinul este reflectarea acestei Întâmplări Întâmplătoare care este Totul, devenind astfel o Întâmplare Neîntâmplătoare având o cauză în Dumnezeu ca Unică Întâmplare Întâmplătoare.

Destinul şi absolut tot ce ar urma Întâmplării Întâmplătoare deci lui Dumnezeu care este Totul nu ar putea fi Întâmplător fiindcă are cauza în Dumnezeu, în Tot, iar acest Tot este cel ce determină Destinul,
premeditându-l.

Prin urmare Destinul devine Imaginea acestui Dumnezeu care se reflectă în acesta la fel ca o Imagine ce se multiplică la infinit în cadrul oglinzilor paralele.

Astfel Totul este o Întâmplare Întâmplătoare iar ceea ce vedem noi ca fiind succesiune spaţio-temporară de exemplu, face parte din Destin şi este o Întâmplare Neîntâmplătoare, deci o Imagine a Totului, în cadrul căruia nu pot exista succesiuni de evenimente întrucât se produce doar o singură dată.

De aceea lumea noastră la fel ca tot ce considerăm noi a fi Univers, este o reflectare a Totului la nesfârşit în El însuşi, sau mai bine zis o reflectare a Lui Dumnezeu la nesfârşit în El Însuşi.

Prin urmare să fie Dumnezeu atât de rău şi de infam încât să fie zugrăvit de un asemenea Destin în această lume?

Sau poate că datorită Iluziei Vieţii noastre nu ştim cât de puţin de ce avem nevoie în realitatea transcedentală a lumilor?

Şi într-un caz şi în celălalt ar trebui ca fiecare să-şi găsească propriul său suflet pereche prin sufletul căruia să vadă adevărata culoare şi adevăratul zâmbet al acestei existenţe chiar dacă la mine, acestea constau în ceaşca de cafea băută în zori de Marea Mea Iubire, pe care nu o cunosc, nu i-am văzut ochii niciodată, dar simt asemeni unui orb pentru prima oară în viaţă când văd prin ea, o pată de lumină divină care nu poate veni decât din imensitatea eternităţii întregului Univers, din neliniştea ancestrală a Destinului tuturor lumilor posibile ale Existenţei, din ceea ce este mult mai presus de noi şi care se află în noi, fiind una din infinitele feţe ale Lui Dumnezeu.

Abia acum pot spune că îl cunosc pe Dumnezeu că îi ştiu adevărata Sa faţă care este sufletul meu pereche.

De aceea nimeni, niciodată nu va putea spune că îl simte pe Dumnezeu alături până nu-şi va găsi cu adevărat sufletul său pereche.

Până atunci va trăi doar cu Iluzia Vieţii sale că îl are pe Dumnezeu alături dar niciodată cu adevărat în el.

Abia atunci va vedea măreţia şi grandoarea acestei feţe a Lui Dumnezeu care este mai eternă decât tot ceea ce numim noi eternitate fiindcă se află deasupra acestei eternităţi lăsând Destinul să devină eternitatea Lipsei din semanticul infinit la care să se raporteze.

Prin urmare Dumnezeu se află etern în sufletul pereche al fiecăruia dintre noi, unicul loc unde poate fi găsit cu adevărat.

De ce atunci când mă gândesc la sufletul meu pereche îl simt pe Dumnezeu altfel, mai bun dar şi mai exigent, mai cald dar şi mai răzbunător, mai trist dar gata oricând de cel mai debordant optimism dar şi exuberanţă izvorâtă din adâncul etern al privirilor noastre pierdute în negura necuvintelor acestui vis cu nume de lume?

Atunci mă întreb cine este Dumnezeu?

Dumnezeu este sufletul pereche al întregii lumi, cu universuri paralele cu tot.

Cum fiecare om are sufletul său pereche la nivel individual şi aspiră la acesta, tot aşa în ceea ce priveşte omul ca fiinţă socială, aspiră către Dumnezeu.

Cum fără sufletul pereche nu ar mai fi omul privit ca individ, fără Dumnezeu nu ar mai fi lumea în ansamblul ei.

Dumnezeu este reperul fundamental al lumii, iar cum lumea este cunoaştere, pe Dumnezeu se sprijină întreaga cunoaştere.

Dar tu îngerul meu drag, tu unde eşti?

În mine, în tine, sau în noi?

Oare eu unde sunt?

Suntem simţire şi destin, suntem repere fundamentale unul faţă de altul, de aceea vom fi mereu despărţiţi de blestemul simetriei acestui vis cu nume de lume.

Ştiu că atunci când te strig în vâltoarea clipelor ai să-mi dai întâlnire doar la cascada deznădejdii, fiindcă doar acolo am putea fi alături, doar în zbuciumul ei ai mai putea înţelege calitatea aceasta a noastră de a fi repere fundamentale unul faţă de celălalt, de a fi astfel suflete pereche.

Până şi sufletul pereche al timpului sau al spaţiului rămâne la fel de străin de aceste dimensiuni, precum suntem noi condamnaţi să fim etern înstrăinaţi de noi înşine.

Şi aceste dimensiuni ale visului lumii noastre sunt străine de ele însele căutându-şi mereu propriile lor suflete pereche care se văd dar nu se pot atinge niciodată, care se simt dar nu pot comunica această simţire decât după ce au apus demult fiindcă majoritatea aştrilor care apar pe bolta sufletelor acestor dimensiuni esenţiale ale lumii, care sunt spaţiul şi timpul, sunt dispăruţi demult, rămânând doar imaginea aceea strălucitoare care a înfruntat eternitatea, o simplă imagine, o amintire şi atât a unor stele care au fost cu adevărat cu mult timp în urmă când poate nici timpul şi spaţiul nu ne erau cunoscute ochilor noştri spirituali.

Cum timpul şi spaţiul sunt dimensiunile care dau viaţă acestei lumi, cum sufletele lor pereche, deci reperele fundamentale ale lor sunt imaginile unei amintiri la care se raportează mereu, oare sufletul pereche al acestei lumi să fie tot o amintire?

Dumnezeu să fie o amintire despre imaginea unei stele moarte cu miliarde de ani în urmă?

Dacă nu ar fi fost acea stea nu ar fi fost nici spaţiul şi nici timpul nostru, iar fără ele nu l-am fi cunoscut pe Dumnezeu.

Astfel Dumnezeu devine prin dimensiunile pe baza cărora îl percepem amintirea fundamentală a existenţei.

Prin Dumnezeu şi numai prin Dumnezeu noi cunoaştem amintindu-ne propria noastră imagine despre noi şi lume, imagine care a fost şi va rămâne etern dincolo de deşertăciunea acestei ţărâne care respiră prin noi, cei pierduţi în negura infinităţii lumilor cu nume de vis.

De aceea adevăratul Dumnezeu apare doar atunci când iubeşti profund, când simţi că nu poţi muri dar nici trăi fără clipele sufletului tău drag, pe care le vrei, dar cu toate că eşti atât de însetat vei refuza apa vieţii în schimbul lor, fiindcă trezirea către marea amintire care e Dumnezeu se face doar prin moarte.

Dacă această lume nu ar fi o imagine a unei amintiri pierdută demult în colbul eternităţii nici stelele acelei amintiri nu ar mai apărea pe boltă ca fiind aevea, dar ele fiind moarte de multe miliarde de ani, iar în locul lor de tot atât timp neantul se hrăneşte la masa uitării cu aceeaşi amintire depre strălucire şi măreţie care le-a aparţinut acelor stele.

Atunci înseamnă că noi, doi dragul meu suflet pereche, ne-am mai întâlnit într-o altă lume unde eram alături ca un tot, poate că în visul acestei lumi triste suntem doar imaginea şi amintirea a ceea ce am fost noi cândva, acolo, unde eram împreună.

Cine ştie?

Atunci ce mai rămâne important în această deşertăciune visată de noi, unde nici măcar timpul sau spaţiul nu sunt fericite fiindcă propriile lor repere sunt doar nişte amintiri, nişte stele moarte demult ale căror imagini vin aduse de lumină?

Poate fi ceva mai important decât iubirea?

Doar aceasta poate înfrunta praful deşertăciunii.

Atunci înseamnă că şi imaginea iubirii noastre va trece peste milenii, peste eternităţile şi negurile neantului pentru a apărea pe bolta unei alte lumi visate de alte suflete aidoma unei stele care a apus demult pe bolta lumii noastre?

Într-o altă realitate transcedentală iubirea noastră poate fi absolut orice, chiar şi o stea pe bolta altei lumi, o stea care va străluci pe bolta viselor şi speranţelor acelei existenţe uitând de faptul că e doar o simplă imagine la fel cum sunt stelele pe bolta noastră, unele au murit de atât de mult timp încât nici timpul nu-şi mai aminteşte bine de ele.

Şi aceste stele au fost cândva o mare iubire într-o lume care se credea probabil la fel de reală precum credem noi în realitatea acestei vieţi.

Dar şi aceea era tot o amintire a propriilor sale dimensiuni despre Dumnezeu, cum de altfel este propria noastră lume.

Totul este o mare amintire, fiindcă doar Dumnezeu este Unicul real, iar atunci cand iubim ne amintim mai mult ca oricând de Dumnezeu fiind mai aproape de acesta.

Atunci când privesc în străfundurile fiinţei tale, iubindu-te atât de mult îl privesc şi îl simt pe Dumnezeu, aminindu-mi de una dintre imaginile sale atât de dragi mie: chipul tău.

Fără sufletul tău pereche niciodată nu-l vei putea înţelege deplin pe Dumnezeu fiindcă El este sufletul pereche al întregii lumi.

Diferenţa dintre tine dragostea mea şi Dumnezeu este că El este unica realitate, unica Întâmplare Întâmplătoare, pe când noi suntem imaginile acestei unici Întâmplări Întâmplătoare, şi cu toate acestea adevărata imagine a lui Dumnezeu o vom găsi doar în sufletul nostru pereche chiar dacă şi el este o imagine la rândul său tocmai fiindcă noi suntem amprenta lui Dumnezeu, amprenta acelui Eveniment Primordial Unic Întâmplător, iar orice amprentă este un negativ al originalului iar cum Dumnezeu este sufletul pereche al întregii lumi, înseamnă că propria noastră amprentă devine similară cu imaginea lui Dumnezeu odată ce noi suntem negativul imaginii acestuia.

Ce anume poate fi propria amprentă a fiecăruia decât sufletul lui pereche, deci imaginea lui Dumnezeu raportată la persoana sa.

~7~

Am crezut întotdeauna în lumina divină a sufletelor pereche cum cred în destinul privirilor pierdute pe drumurile încâlcite ale vieţii dar să nu uităm că tot lumina este aceea care ne aduce imaginea vie a unor stele moarte demult.

Oare aş putea vreodată iubire să nu cred în lumina privirii tale, acolo departe de tine, de amândoi unde ne întâlnim atât de adesea?

Abia acolo simţim că în această lume e mai greu să fii fericit fiindcă fiecare clipă de fericire este o mare deşertăciune, poate mai mare decât acea de tristeţe.

Acolo ştim câtă nevoie avem unul de celălalt pentru a înfrunta această lume deşartă unde am ajuns aduşi pe aripile Luminii Divine din cine ştie ce ungher al inimii acestui Univers unde am strălucit odată şi odată ca fiind o singură stea, unde am fost împliniţi neştiind că întreaga noastră strălucire şi împlinire de atunci este la fel de trecătoare precum e acum această lume.

Şi ce a mai rămas din strălucirea noastră de atunci?

Din destinul nostru intergalactic de stea?

O amintire pe bolta unei lumi, iar aici două suflete care se caută etern pentru a se mistui, pentru a arde în neputinţa acestei deşertăciuni, la fel ca şi atunci când eram o stea.

Cum orice imagine este amprenta lui Dumnezeu, cum o vedem prin lumina care ne-o aduce astfel, înţelegem că Dumnezeu e Lumina Divină care se ascunde în spatele acelei imagini, pe care o transportă sufletelor noastre.

Dar unde oare aş putea întâlni mai multă Lumină Divină decât în privirea ta, în frumuseţea clipelor de a fi împreună, în dorinţele tale de a ne vedea, de a ne săruta, de a ne pierde unul în altul?

Nicăieri în altă parte.

Totul se petrece în Lumina Divină a întâmplării, iar această petrecere care se petrece odată cu Destinul va merge iarăşi peste timpi şi spaţii odată cu Lumina Divină, împlinind deşertăciunea Destinului de a fi doar o biată imagine şi atât, ceva gol şi fără conţinut, ceva ireal, fiindcă după cum ţi-am mai spus iubire doar Dumnezeu e real.

Atunci la ce sunt bune toate câte sunt?

De ce mai suntem noi suflete pereche?

Doar pentru a ne sufoca cu iubirea noastră infinită, nebună, care ar mai trebui iubită şi în alte vieţi, în alte dimensiuni, în alte existenţe?

Doar pentru a ne căuta mereu fără să ne găsim cu adevărat niciodată fiindcă atunci l-am afla pe Dumnezeu în noi iar poate că Dumnezeu nu vrea să fie găsit şi de aceea stă ascuns.

Nu cred iubirea mea cea mare că Dumnezeu s-ar putea ascunde de iubirea noastră fiindcă şi El este iubire şi atunci?

Simt că cu cât te iubesc mai mult pe tine îl iubesc şi pe Dumnezeu în aceeaşi măsură fiindcă încep cu adevărat să-L simt, să-L regăsesc pierdut adânc în sufletul tău, dragostea mea.

Abia atunci realizez că Dumnezeu nu se află acolo doar pentru a-mi spune că are chip frumos şi nici pentru a-mi demonstra existenţa Sa ci fiindcă noi suntem un accident de a ne afla în faţa Lui şi de a-I înţelege măreţia eternităţii sale în noi.

Abia atunci vom fi mai mult decât suntem azi sau am fost vreodată.

Vom fi uniţi prin sfinţenia iubirii în şi prin Dumnezeul nostru etern.

Şi atunci, oricât de mult am realiza deşertăciunea acestei lumi, şi am şti că vom fi mereu acea stea care va arde continuu pentru a apărea ca imagine pe o boltă a unei lumi după ce va fi murit demult, vom înţelege că toate acestea şi încă multe altele nu au nici o importanţă fiindcă între noi, în noi şi peste noi e Dumnezeul acela tăcut care nu are nevoie nici de imagini sau alte cuvinte ci doar de iubirea noastră nesfârşită.

Şi vom fi etern împliniţi şi hrăniţi de Dumnezeul iubirii noastre ştiind că ne mistuim pentru acest Dumnezeu care va rămâne etern peste timpi sau spaţii, peste orice deşertăciune, ştiind că doar El, acest Dumnezeu suntem: Noi!

Acesta este sensul iubirii noastre al sufletelor pereche.

Oriunde am fi, oricât de departe unul de altul acest Dumnezeu al iubirii noastre va fi etern cu noi, fiind Parisul viselor noastre, alături de care ne vom plimba împreună pe bulevardele pline de roua sentimentelor noastre prelinsă pe iarba clipelor care se va usca şi ea la rândul ei fiindcă orice ai face iarna nu poate fi oprită.

Atunci Dumnezeul iubirii noastre va fi numai în noi şi nu la Paris, fiindcă şi Parisul va fi doar o amintire, un vis despre iubire şi atât, cum de altfel va rămâne şi această planetă atât de tristă unde mulţi mor fără să-L aibe aproape pe acest Dumnezeu al iubirii, fără să ştie că nu sunt şi nu vor rămâne niciodată singuri.

Şi ne vom trezi într-o lume unde vom fi iar o stea, pe urmă vom arde doar fiindcă va urma să ne stingem iarăşi pentru a ne putea găsi ca două suflete pereche care să viseze la un Paris prin care să se plimbe, să se iubească, să se dorească, să fie bolnavi unul de altul, să sufere dar să şi tremure de fericire, de fiorul divin pe care ţi-l dă dragostea acea arzătoare prinsă de vâlvătaia mistuitoare a pasiunii.

~8~

Îmi amintesc ziua când te-am văzut pentru prima oară, şi mă gândesc că suntem obligaţi să ne amintim fiindcă noi suntem o amintire a Lui Dumnezeu precum Dumnezeu este o amintire a noastră şi atunci, oare chiar nu ştiam că are loc un accident primordial în viaţa mea, că acel accident este iubire, că şi Dumnezeu este un accident în sine, un eveniment primordial, unic şi întâmplător, iar atunci când ni se întâmplă ceva accidental înseamnă că ne întâlnim cu Dumnezeu.

Acea zi când te-am văzut pentru prima oară a fost mai mult decât accidentală în viaţa mea la fel ca şi atunci când te-am întâlnit absolut întâmplător prin scris.

Două accidente până acum în care L-am întâlnit pe Dumnezeu prin tine dragostea mea cea mare.

Chiar dacă la început poate nu ai crezut într-o mare iubire alături de mine cum de altfel nici eu nu am crezut astfel.

Chiar dacă totul părea o joacă a Destinului cu clipele noastre am înţeles că atunci când Destinul se joacă vorbeşte mai serios ca niciodată cu istoria sentimentală a existenţei noastre, cu năzuinţele şi speranţele acestor suflete care se căutau în negurile uitate ale eternităţii propriilor lor identităţi sacre.

De câte ori îmi amintesc despre tine îmi amintesc de faptul că există Dumnezeu iar eu l-am găsit prin tine.

Chiar dacă la început vroiai să alergi de mine te urmam fiindcă vroiam să-L simt pe Dumnezeu mai aproape de sufletul meu.

Astfel te-am ajuns şi am reuşit să te fac să înţelegi că divinitatea noastră constă în aceste accidente ale aspiraţiilor noastre către sufletele noastre pereche, către sufletele pe care le iubim sau pentru care simţim acel fior al dragostei din care s-a născut întreaga omenire.

De aceea am dorit să-ţi cunosc natura sufletului tău, fiindcă oricât de minunată ar fi o privelişte sentimentală în epistole şi fraze calde, ea nu va putea fi niciodată pe deplin simţită dacă nu te plimbi pe aleile străjuite de trandafirii sentimentelor sale, dacă nu vei sta între aceşti trandafiri admirându-i şi simţindu-le parfumul suav.

Atunci am înţeles că sufletul tău este inundat de lumina divină a verii sentimentale, de trandafiri si alei peste care nu vor trece niciodată paşii altui suflet decât ai mei.

Am înţeles că alături de tine printre trandafiri sunt mai puternic mai fericit şi mă regăsesc, eu cel pierdut, străinul din mine, alături de tine, cum tu te vei regăsi în mine, cum nici un alt suflet nu va străbate vreodată aleile sentimentale ale sufletului meu decât tu, iubirea mea cea mare.

Ce ar fi fost fără acel accident al iubirii, al întâlnirii noastre?

Ce ar fi fost dacă nu l-am fi văzut astfel pe Dumnezeu?

Aleile sentimentale ale sufletelor noastre ar fi rămas mereu pustii, neumblate de paşii nimănui iar viaţa ar fi primit o tentă tristă şi am fi înţeles că e un nonsens.

Noi oamenii suntem clădiţi pentru a fi suflete şi nicidecum trupuri, iar dacă aleile sufletelor nu pot fi călcate niciodată de paşii celui care poate ajunge la poarta lor, atunci rămânem mereu străini de noi înşine, născând un existenţialism tern.

Cât de puţini suntem cei care în viaţa am trăit cu adevărat o mare iubire, cât de puţini ne-am născut astfel aici în această lume şi cât de mulţi îşi trăiesc viaţa morţi de ei înşişi, cu sufletele neumblate de paşii nici unei mari iubiri.

De ce?

Să-L întreb pe Dumnezeu sau pe Destinul care e imaginea acestuia?

De ce?

Să întreb vântul, cuvântul sau oceanul din apa căruia am ajuns să visăm această lume?

Răspunsul constă în noi şi numai în noi, în iubire.

Va trebui să înţelegem şi să ştim ce este cu adevărat iubirea.

Nu întâmplător te-am dus pe aleile acelea pline de trandfiri ale sufletului meu fiindcă iubirea este paradisul pierdut în negurile timpului, din noi, din fiecare, odată cu minciuna cunoaşterii ce a luat locul simţirii, trăirii, împlinirii, frumuseţii, plenititudinii sentimentale.

Crezând că ştim de ce e marea învolburată, de ce stelele răsar, de ce gândurile se prăbuşesc în abisul infinităţii am uitat să simţim, iar trandafirii din paradisele sufletelor noastre s-au uscat în toamna înstrăinării de sine.

De aceea au ajuns până şi sufletele pereche să treacă unele pe lângă altele întâmplător, fără să se cunoască vreodată, fiecare la braţul unui alt înstrăinat de sine.

~9~

Oare unde ar fi ajuns această lume de orbi fără vise?

Unde ar fi ajuns iubirile fără speranţe dar suferinţa fără amăgire?

Nicăieri, fiindcă toate sunt pierdute la ruleta Destinului de către Dumnezeu, doar pentru noi cei care nu vrem să înţelegem că Dumnezeu este unicul câştigător dacă ştim să-L găsim în iubire, unde cu siguranţă îl vom găsi pierdut printre aleile sentimentale cu trandafiri ale sufletului iubit.

Acolo va fi adevăratul Dumnezeu care ne va arăta paradisul pierdut din noi, poate vremelnic, poate pentru totdeauna.

Oare are vreun rost această lume fără paradisul nostru pierdut, fără puritatea şi nonşalanţa acestuia?Fără adevărul dar şi copilăria sa?

Uitând să mai fim copii uităm de noi înşine şi ne pierdem fiindcă suntem meniţi să fim copiii acestei lumi şi nicidecum adulţii plini de ifose şi aşezaţi pe tagme şi categorii, în acest paradis pe care înstrăinarea de noi înşine l-a transformat într-un imens ospiciu, odată cu ofilirea trandafirilor din sufletele pure care aparţineau paradisului ofilit sau copilăriei acestei lumi.

Atunci e mai bună dărâmarea acestui ospiciu care e lumea noastră şi vindecarea noastră de tortura cunoaşterii care e o minciună a acestui vis numit de noi viaţă?

Îl vom putea dărâma doar dacă vom înţelege că nu suntem nimic altceva decât iubire şi atât, simţire şi atât.

Abia acum când iubesc atât de mult am curajul să privesc adânc în sufletul tău şi să mă întreb ce anume a determinat pierderea acelui paradis spiritual în care omul era copil, în care iubea sincer şi ştia că viaţa lui e numai simţire şi puritate.

Ce a determinat apariţia cunoaşterii, ale acestei minciuni atât de cumplite , ce a determinat ca minciuna să murdărească cu paşii săi perfizi aleile sentimentale pline de trandafiri ale sufletelor acestei lumi?

De ce suntem atât de străini de noi înşine iubire?

De ce ştim doar că ne naştem pentru a muri şi nu şi pentru a iubi?

De ce nu ştim că ne naştem pentru a fi eterni în iubire unde nu va exista moarte niciodată iar anotimpurile vieţii nu sunt nimic altceva decât nişte stropi de rouă prelinşi pe frunzele vieţilor noastre eterne, unde chiar dacă ruginesc, copacul fericirii rămâne mereu acolo fiindcă e Destin.

Ce pot să înţeleg din sufletul tău?

Că-mi reproşezi dacă respect sau nu un contract al acestei lumi cu alt suflet străin de mine şi de el?

Că mă vrei alături fiindcă m-ai aşteptat de-o viaţă, că vrei să mergi în parc, să mănânci îngheţată, că eşti singură fără mine.

Asta să înţeleg când eu vreu să ştiu de ce e lumea în ansamblul ei străină de sine, de ce acest imens ospiciu cu nume de omenire a fost construit în locul aleilor acelea minunate

de trandafiri sentimentali uscate încă din negurile timpului, ce reprezentau paradisul pierdut al omenirii.

Asta aş fi vrut să ştiu privind în adâncurile sufletului tău, şi totuşi plimbarea în parc cred că a fost răspunsul cel mai indicat pentru o astfel de întrebare.

Acolo sunt alei sentimentale pline de trandafiri.

Aceasta e lumea iubire, o eternă fugă de sine însuşi care oricât de străină s-ar simţi de sinele său ar căuta cel puţin în exterior o fărâmă de alinare, şi o va găsi într-o floare, un parc, o ingheţată, o plimbare pe care le va dori în cele din urmă transpuse în sufletul său încercând să-şi amintească de florile, aleile, şi toate celelalte pierdute din paradisul sufletului său care a existat cândva.

De aceea dragostea mea vreau sa-ţi ofer o floare pentru a o sădi în acel paradis din tine, pentru a înţelege că vreau să-L întâlnim împreună pe Dumnezeu prin noi, şi astfel poate că vom uita împreună până şi de păcatul originar fiindcă Dumnezeul nostru va înţelege cât de mult ne iubim şi astfel suntem parte din El, alături de El şi El se află în noi.

Va înţelege că niciodată nu ne-am fi dorit cunoaşterea mincinoasă a acestei lumi în locul iubirii adevărate.

~10~

Ce trist este că majoritatea oamenilor nu înţeleg sensul vieţii eterne.

Multora o astfel de viaţă li s-ar părea plictisitoare sau chiar banală tocmai fiindcă nu pot înţelege că fiecare clipă pe care o traversează este o eternitate în sine, deci o viaţă eternă prin care trec fără să realizeze frumuseţea şi adevărata ei profunzime.

O văd de parcă ar fi una dintre miliardele de traverse ale căii Destinului peste care trece trenul vieţii lor fără să înţeleagă că fiecare astfel de traversă are propria sa existenţă sentimentală făurită de zbuciumul spiritual al naturii divine care a zămislit-o.

Nu pot şi nici nu vor să înţeleagă că adesea e udată de ploaia necuvintelor acestei lumi în anotimpurile schimbătoare ale bolţilor cereşti pe care se nasc şi mor stele, pe care trec stele călătoare sau pe care apar aştrii morţi demult în alte timpuri când nici nu exista omenirea.

Viaţa lor e acum aici în această amintire adusă nouă de Lumina Divină a existenţei.

Şi atunci cine vrea să trăiască etern?

Tu esti catedrala de care am nevoie iubirea mea, pentru mântuirea propriei mele existenţe.

Sunt bolnav de iubire, sunt bolnav de clipele Destinului tău ce se află în inima mea care împarte cele două eternităţi ale noastre în timpi şi spaţii ale dorinţelor şi sentimentelor noastre nesfârşite.

Te strig adesea în mine ca să-ţi răspund în tine despre viaţa eternă a simţămintelor noastre care vor răsări pe o boltă a viitorului plină de amintirile acestei lumi uitate din noi, dar răsărite pentru a fi sădită peste alte spaţii şi timpi ce traversează Destinul nostru cosmic din noi înşine.

Te strig bolnav de iubire şi mă întreb cât de gravă poate fi această boală din cauza căreia s-au sinucis atâţia şi atâţia.

De fapt ce este sinuciderea?

Oare chiar există sinucidere din iubire?

Cum poate ucide iubirea atât timp cât este idealul absolut, unica dimensiune a sinelui nostru pierdut din noi înşine?

Oare regăsirea cu noi înşine ne-ar ucide?

Este mai bine să trăim tot înstrăinaţi de noi ca şi până acum?

Iubirea poate ucide doar că noi nu înţelegem că moartea este o altă viaţă, fără de care actuala existenţă a noastră nici nu ar exista fiindcă nu ar avea la ce să se raporteze.

Dacă iubirea ne ucide îndemnându-ne la sinucidere înseamnă că steaua noastră e nerăbdătoare să strălucească în adevărata ei împlinire pe bolta unei alte lumi unde nu va mai fi singură şi bolnavă de sufletul său pereche care îi dă întreaga strălucire, ci acesta va fi în ea, etern.

Ambele suflete vor forma acelaşi astru.

Sinuciderea este o fugă de Destinul care nu-şi mai suportă propriul Sine torturat de clipele acestei existenţe absurde, iluzorii, fiindcă şi-ar dori împlinirea propriului său legământ cu viaţa, doar că aici trăirea e numai în iluzia vieţii, iar unica viaţă din iluzie e iubirea.

Fără iubire nu poate fi împlinire prin Destin.

Atunci sinuciderea este o salvare de minciuna acestui vis cu nume de viaţă. O trezire cu nume de naştere în zorii unei alte realităţi.

Nimic mai frumos dar şi mai dureros, decât să mori din iubire pe altarul propriilor tale sentimente.

Să înţelegi că întreaga împlinire a Destinului tău constă numai în moarte chiar dacă de adevăraţii morţi care te înconjoară văd sinuciderea ta ca o fugă banală de viaţă, neînţelegând că trăirea lor e doar trăire şi nicidecum viaţă, tocmai fiindcă aceasta nu poate fi împlinită şi născută decât printr-o mare iubire, pe care poate că nu o vor întâlni niciodată.

Sfinţenia este o formă superioară a iubirii doar că absurdul acestei existenţe atribuie sfinţenia unei religii pentru care sinuciderea este o oroare şi nu un act necesar de multe ori.

Aici se vede cât de departe suntem de noi înşine.

Oricât de greu ne-ar veni să acceptăm aceasta, dar sinuciderea este sensul ascuns al vieţii noastre fiind orbi în această lume unde primează alte valori decât ale iubirii, valorile sinuciderii noastre.

Cu toţii ne îndreptăm către moarte fugind de ea.

Cu toţii ne sacrificăm în visul vieţii pentru orice ne este străin nouă, dar uităm cu desăvârşire de noi, de faptul că suntem iubire şi toate celelalte sacrificii pe care le facem sunt deşertăciune.

~11~

Omul dacă nu ar dispune la rândul lui de capacitatea sa psihică negaţională, nu ar putea să discearnă lumea, fiindcă întreaga lume este o mare negaţie care se neagă continuu pe sine.

Moartea este tot ceea ce nu suntem noi.

Suntem unici fiindcă în viaţa noastră există moarte.

Ne naştem o singura dată pentru a muri tot o singură dată.

De aceea fiecare este unic în felul lui.

Suntem unici fiindcă moartea este ceea ce nu suntem noi dar paradoxal suntem unici tocmai prin ceea ce nu suntem pentru a fi!

Cu toate acestea ne raportăm la moarte trăind prin aceasta întreaga noastră viaţă.

Ce altceva poate să fie viaţa decât propria noastră oglindire în ceea ce nu suntem noi, deci moarte?

La ce altceva se raportează Viaţa dacă nu la Moarte?

Prin această raportare are loc şi procesul de oglindire, fiindcă orice oglindire este o raportare a două sau mai multe elemente într-unul sau mai multe elemente.

Chiar şi noi când privim într-o oglindă ne raportăm pe noi înşine dar prin oglindă .

Noi cei adevăraţi suntem dincoace de oglinda care ne reflectă tot pe noi cei neadevăraţi?

Cum de altfel se reflectă Viaţa adevărată în Moartea neadevărată?

Un singur lucru e cert şi anume că imaginea noastră din oglindă este reală atât timp cât ne reflectăm în această oglindă.

În acest caz oare nu este Moartea imaginea Vieţii şi astfel Viaţa să devină imaginea Morţii?

Viaţa pe care o cunoaştem ca atare prin oglindirea sa în moarte este de fapt: Propria noastră Moarte!

Şi aceasta va avea propria sa apocalipsă.

Ce oare ar putea fi apocalipsa Morţii decât Renaşterea Vieţii?

Viaţa noastră   în Moarte.

Spun aceasta fiindcă datorită oglinzii putem vorbi despre Viaţa Vieţii sau Viaţa Morţii dar şi despre Moartea Vieţii sau Moartea Morţii.

Indiferent despre ce am vorbi, un lucru este cert şi anume, oglinda le face etern pe fiecare în parte să se afle în opusul său.

Unde oare se poate vedea mai multă Moarte, decât în lumea Vieţii unde fiecare clipă există doar prin raportarea sa la Moarte?

Cum probabil nicăieri nu este mai multă Viaţă decât în lumea Morţii unde întreaga sa fiinţă se sprijină pe Viaţă.

Dacă nu ar fi Moartea nu ar fi nici Viaţa, iar la fel cum Viaţa hrăneşte Moartea e posibil ca la rândul ei şi Moartea să hrănească Viaţa la dejunul cosmic al simţămintelor omeneşti.

Cu toate acestea noi nu ştim în realitate ce anume este acest vis cu nume de Viaţă cum nu ştim câtuşi de puţin de celălalt cu nume de Moarte.

Oare dacă am şti pentru o frântură de clipă cu adevărat cine suntem, de unde venim şi unde mergem s-ar schimba ceva din lumea noastră?

Ne-am trezi din acest vis?

Ştim că există Moartea doar pentru că este opusul Vieţii iar noi nu putem discerne decât un singur opus fiindcă gândim pe baza unei logici bivalente de bine şi rău, frumos şi urât, etc.

Oare cum ar arăta Viaţa sau Moartea dacă ar avea la rândul lor trei sau mai mulţi opuşi?

Dar noi?

Am şti cine suntem dar şi de ce suntem atât de adesea umiliţi de clipele propriului nostru Destin?

Nici atunci nu am şti nimic din toate acestea fiindcă nu suntem decât o umbră palidă a unei feţe a Lui Dumnezeu reflectată în Cunoaştere şi atunci.

Umbrele nu vin şi nu pleacă nicăieri, ele dispar.

De ce suntem o umbră şi nu un arbore falnic?

De ce atunci când ne credem primăvară realitatea ne arată că suntem o toamnă târzie?

Datorită faptului că Dumnezeu este Unicul Întîmplător, este Evenimentul Primordial iar tot ce urmează Lui este Întâmplare Neîntâmplătoare deci o imagine a Întâmplării Unice Întâmplătoare.

Această imagine este Destin.

Dacă noi nu am fi o simplă umbră ar însemna că Dumnezeu nu este Unicul Întâmplător ci Neîntâmplător ceea ce nu se poate fiindcă atunci ar însemna că şi Dumnezeu este Creat de un alt Eveniment Primordial dinaintea Lui ceea ce nu poate fi adevărat.

Şi totuşi ştim noi ce este Adevărul?

Nu am fi imaginea Lui Dumnezeu doar dacă nu ar fi Dumnezeu.

~12~

Cum ar arăta această lume dacă nu ar fi Dumnezeu?

Răspunsul este simplu: Ar deveni ea însăşi Dumnezeu.

Odată ce ne oglindim în cu totul altă realitate decât ceea ce suntem noi, însemnă că tot ceea ce credem că trăim, propria noastră existenţă, visele şi speranţele noastre, teama de Moarte este un mare fals, fiindcă realitatea noastră este tocmai ce nu suntem noi, deci: Moartea Noastră!

Astfel ne trăim, cu fiecare clipă care trece, propria noastră Moarte!

Dacă Viaţa noastră ar fi o oglindire în tocmai ceea ce suntem noi, acest lucru ar însemna că noi ne oglindim şi ne raportăm la noi înşine, cu toate că de fapt ne raportăm doar la ceea ce nu suntem noi ajungând să trăim într-o lume paralelă, care pentru a nu ne fi străină ar trebui să arate ca noi ceea ce este imposibil tocmai fiindcă există Dumnezeu.

Dumnezeu ne înstrăinează pe noi de noi înşine?

Odată ce suntem umbra lui Dumnezeu cum putem să fim străini de Dumnezeul care creează această umbră?

Oare şi umbrele noastre sunt străine de noi ?

În existenţa noastră absolut orice s-ar raporta la sinele său, precum răul la rău şi binele la bine ar duce la anularea raportării propriu zise, întrucât este absolut necesar un raportor final care să nu mai fie sub nici o formă la fel cu raportantul.

De exemplu binele nu se va putea raporta niciodată unui mai puţin bine dacă undeva la capăt nu ar fi şi răul faţă de care să se poată opera întregul şir de raportări.

Astfel la unul din capete trebuie obligatoriu să se afle un opus.

Mai mult decât atât este cât se poate de bine ştiut prin propria experienţă a simţurilor noastre că nu putem vorbi de o raportare fără un raportor sau un raportant la acesta.

În orice raportare trebuie să fie neapărat două sau mai multe elemente, cum în orice vis trebuie să existe o altă lume din care să te trezeşti.Cu toate acestea depinde atât de mult unde te trezeşti sau cum te trezeşti?Nu se poate face raportarea unui singur element faţă de sine decât dacă acesta este reliefat faţă de un posibil opus sau alt element diferit.

Ce poate fi mai diferit Vieţii decât Moartea?

Dar ce poate fi mai asemănător Vieţii decât Moartea? Nimic!

Şi totuşi ambele se supun unui Destin care este o umbră a Lui Dumnezeu la fel ca şi noi, doar că această umbră nu mai poate fi definită ca un opus al celor două ci ca Destin, fiindcă nu putem gândi superior unei logici bivalente.

Altfel şi Destinul ar fi unul din opuşii Vieţii sau ai Morţii fiindcă şi el la fel ca acestea două sunt o umbră a Lui Dumnezeu cu diferenţa că este o umbră ce poate fi zărită doar printr-o logică superioară.

Moartea este tot ceea ce nu este Viaţa precum Viaţa este tot ceea ce nu este Moartea dar şi una cât şi cealaltă se definesc etern şi reciproc în deşertăciune!

Cu toate acestea dacă aceste vise sunt umbre ale Lui Dumnezeu reflectate în Cunoaştere, de ce umbrele Lui Dumnezeu sunt vise?

Doar fiindcă din vise poţi să te trezeşti iar toate aceste umbre se trezesc etern într-un ecou infinit care-L zugrăvesc pe Dumnezeu?

Dacă şi umbrele Lui Dumnezeu se trezesc înseamnă că Dumnezeu este undeva deasupra trezirii?

Ce poate fi deasupra trezirii?

Prin Moarte absolut orice primeşte o conotaţie opusă Vieţii, dar cu toate acestea Viaţa nu ar fi niciodată Vie fără Moartea Sa care îi dă pe deplin întreaga sa strălucire, cum nici Moartea nu ar fi ceea ce este.

Nu putem să ne imaginăm Viaţa fără Moarte, fiindcă întreaga Viaţă se sprijină pe Moarte, altfel nu ar exista.

Nu ar exista tocmai fiindcă nu ar avea nici un grad de comparaţie cu sine însăşi .

De ce nu ar avea un grad de comparaţie cu o altă Viaţă de exemplu, diferită total Vieţii respective, deci opusă acesteia?

Răspunsul este cât se poate de simplu: Nici o Viaţă nu se poate compara cu o altă Viaţă decât dacă ambele se raportează la Moarte!

Chiar dacă o Viaţă este diferită de o altă Viaţă, ea, în calitate de Viaţă, există doar prin raportarea sa la Moarte, fiindcă toate celelalte Vieţi la care s-ar raporta duc în cele din urmă la ultimul raportant care este o Viaţă ce are drept raportor: Moartea! De aceea am afirmat că toată strălucirea Vieţii constă în Moarte, precum strălucirea Morţii constă în Viaţă.

Noi oamenii, suntem fiinţe duale, iar lumea noatră este o lume a Vieţii şi a Morţii, a Binelui şi a Răului, etc.

Dacă nu am fi fiinţe duale ci am gândi pe baza unui Coeficient Logic mai mare decât doi, să admitem că acesta ar fi cinci, atunci alături de Viaţă şi Moarte ar mai fi încă trei opusuri ale acestora.

Astfel Viaţa nu ar mai avea caracterul singular pe care-l posedă în lumea noastră, raportându-se la Moarte, ci ar avea un caracter multivalent, având alte trei opusuri alături de un al patrulea opus care ar trebui să devină în mod obligatoriu un raportor la care să se raporteze toţi ceilalţi patru raportanţi.

Pentru a defini un opus este necesar doar un singur element opozabil, iar în lumile unde sunt mai mult de două elemente opozabile dispare singularitatea elementului opozabil faţă de celălalt, în sensul că Viaţa nu ar mai fi Unică în raportarea sa faţă de Moarte, ci ar mai putea avea trei elemente la fel ca şi aceasta sau asemănătoare ei, dar care să se raporteze ca opuşi totali Morţii.

Acest lucru se poate petrece şi invers şi anume Moartea să mai aibe alte trei elemente asemănătoare dar care să devină în totalitatea lor opuse Vieţii.

Lumea noastră este o lume a opuşilor tocmai datorită celor doi opuşi cardinali ai săi care sunt Viaţa şi Moartea.

Pentru a exista o lume a opuşilor este necesară existenţa a cel puţin două elemente care să realizeze opozabilitatea între ele.

Am putea discuta despre o lume fără opuşi?

Cu siguranţă că nu, la fel cum nu am putea discuta despre o lume fără paradoxuri, tocmai fiindcă noi suntem toate acestea.

Dacă nu am fi un paradox atunci nici lumea noastră nu ar fi paradoxală. Tot ce porneşte de la nivelul minim a două elemente către un număr de elemente infinit posedă caracteristica de opozabilitate.

Marea diferenţă, constă în faptul că această opozabilitate pornind de la un nivel mai mare sau egal cu trei elemente şi nu cu două, poate defini conceptul de opozabilitate multivalentă faţă de opozabilitatea singulară caracteristică lumilor ce posedă doar două elemente cardinale, cum este cazul lumii noastre.

Elementele cardinale îşi adjudecă această titulatură prin faptul că reprezintă ultima frontieră a nivelului de conştientizare prin care lumea respectivă poate fi definită.

Viaţa şi Moartea sunt cardinale fiindcă nimic nu le poate include în structura sa devenindu-le raportor opozabil şi totuşi ce poate fi mai opozabil lor decât trezirea din acest vis cu lume şi destin?

Destinul! Trezirea în Destin.

De ce opozabilitatea multivalentă poate fi definită cu un nivel minim de doar trei elemente?

Răspunsul la această întrebare constă în faptul că Alături de cele două elemente care pot alcătui opozabilitatea fiind şi opozabilitate singulară apare un al treilea element care poate fi asemănător unuia dintre celelalte două elemente şi total opozabil celuilalt.

În cadrul unui Coeficient Logic superior alături de singular şi plural ar mai interveni alte şi alte reprezentări echivalente cu numărul Coeficientului Logic respectiv. Toate acestea ne demonstrează interrelaţionarea dintre aceste auspicii printre care sunt pluralul şi singularul într-un tot unitar care pulsează tocmai prin multitudinea auspiciilor pe care acest Tot le întregeşte.

Astfel se explică încă odată maxima Totului în Toate şi a Toatelor în Tot, cât şi al celorlalte diferite de Toatele determinate până acum al Coeficientului Logic 2 dar care nu sunt alte Toate ale acestuia, ci alt Tot al Totului!

De ce să fie un alt Tot al Totului şi nu alte Toate ale aceluiaşi Tot?

Răspunsul constă în faptul că doar prin intermediul Coeficientului Logic 2 putem determina ca fiind opus al Totului, Toatele şi nicidecum prin intermediul unui alt Coeficient Logic, întrucât doar prin intermediul Coeficientului Logic 2, Totul (singularul) are un opus al său corelat în Toate (pluralul).

Într-un alt Coeficent Logic Totul nu se mai raportează doar la pluralul său posibil definit prin Toate ci la un alt Tot definit mai mult decât pluralul său posibil pe care mintea omenească nu poate să-l priceapă precum la rândul său acel Tot ce depăşeşte noţiunea de plural se raportează la o altă reprezentare determinată de către propriul său Coeficient Logic sau de către un Coeficient Logic superior.

Abia acum intrăm încetul cu încetul în minunăţia lumilor care nu au fost niciodată Create fiindcă şi Creaţia face parte din cadrul Limbajului Pur Universal iar deasupra ei se află alte şi alte Cuvinte ale acestui Limbaj Pur Universal care întregesc mirifica dar şi atât de inaccesibila realitate pentru Iluzia Vieţii noastre.Şi atunci am gândit care este Scopul nostru al fiinţelor din această lume.

Suntem noi oamenii mai presus animalelor fiindcă credem cu străşnicie în acest vis al vieţii noastre că suntem superiori pe această planetă sau suntem nişte simpli alienaţi care aleargă către moarte trăind viaţa ca şi cum ar fi eterni?

Trăind o viaţă care de fapt îi trăieşte aceasta pe ei, la fel cum moartea îi moare în fiecare clipă de la naşterea triumfală pentru a muri?

~13~

Încotro mergem noi oamenii dacă nu spre desăvârşirea propriei noastre iluzii?

Ce anume ne poate determina să nu mergem spre desăvârşirea iluziei respective?

Avem noi o călăuză care să ne îndrepte într-acolo?

Da! Acea călăuză se află în noi şi numai în noi şi numele ei este alungarea de Sine, fiindcă această călăuză are datoria de a alunga Străinul din noi, din fiecare, care ne ţine orbi şi surzi, care ne droghează cu noi şi noi iluzii deşarte, ce nu sunt nici pe departe compatibile cu sinele nostru, pierdut, demult în negurile uitate ale istoriei de către noi înşine.

În această alungare constă nu numai curajul de a ne înfrunta propriul nostru Destin pe care străbunii noştri l-au jucat la zarurile istoriei omenirii pecetluindu-l cu păcatul originar, ci mai înainte de toate, alungarea trebuie să fie sământa redobândirii de statut profetic al omului.

Prin statutul său profetic omul trebuie să înţeleagă că nu este hărăzit de nici un destin potrivnic şi că viaţa lui nu ar trebui nici pe departe să fie o luptă cu el însuşi, ci adevăratul destin al omului este de a fi el însuşi şi nicidecum străin de sine şi umilit de un Dumnezeu imaginar care bate dacă nu este ascultat şi iartă cu infernul iadului dacă omul nu îşi îndeplineşte scopul pentru care a fost născocit tocmai de acest Dumnezeu prestidigitator, infatuat şi rău care l-a făcut astfel pe om tocmai pentru a se lupta în această lume ce-l va căli şi cizela astfel pentru cele ce vor veni. Nimic mai fals.

Toate aceste versiuni aiuritoare sunt scornite de mintea nebună şi înceţoşată a unor indivizi care au reuşit să penetreze istoria vremii lor şi pe care să o transmită şi generaţiilor următoare.

Acest tip de Dumnezeu este de fapt tipul de om care a scornit un astfel de Dumnezeu.

De ce este un Dumnezeu bun cu supuşii şi rău cu neascultătorii?

De ce nu este la fel de bun şi cu cei care nu-l ascultă fiindcă el reprezintă în totalitate sinele suprem a ceea ce poate gândi omul în această viaţă!

Răspunsul constă în faptul că omul care a creat un astfel de Dumnezeu care era bun cu cei care erau de partea sa şi aspru, neîndurător cu toţi ceilalţi care i se opuneau propriilor sale interese.

Statutul profetic al omului constă şi în faptul că acesta este o fiinţă eminamente religioasă, dar calea aleasă de către acesta pentru a se defini ca homo religios este cât se poate de străină de el.

Prin faptul de a se defini ca fiinţă religioasă omul este la rândul său mai înainte de toate propriul său profet și abia pe urmă se încadrează în ansamblul pluralist al profeţilor pe care-i identifică cu ambiţiile, aspiraţiile, speranţele dar şi imprudenţele, debusolările, eşecurile sau deziluziile propriei sale vieţi.

Omul nu este nimic altceva decât un făuritor etern de dumnezeire, unde fiecare sentiment al său devine un posibil sfânt sau înger, profet sau demon, în funcţie de valenţele pe care le poartă sentimentul respectiv.

Să nu uităm că şi sinuciderea la fel ca şi fericirea poate deveni un sentiment.

Tot mobilierul religios al omului se va reduce la mobilierul său sentimental, respectiv al propriilor sale trăiri pe care le posedă sinele său,născând astfel religia propriului său Destin dar şi destinare propriei sale realigii,mereu fără nici o putinţă de tăgadă, către eterna cale a deşertăciunii, prin care Omul devine mai puternic cu o altă şi altă deşertăciune.

Sinele Omului ar dori să-şi poată aminti viitorul fiindcă de aceea stă mereu cu năzuinţele sale către acesta, dar o poate face numai atunci când acesta devine trecut.

De ce să-şi amintească viitorul?

Fiindcă nimic nu este mai apropiat propriului său Destin decât Sinele Sacru al Omului, fiind parte din acest Destin.

În aceasta cred că constă absurdul propriei noastre existenţe, să ne privim Destinul mereu din trecut.

Trăim anumite clipe de bucurie sau coşmar faţă de care avem anumite sentimente şi cu toate acestea nici unul dintre acestea nu ne aparţine nouă ci mediului care le-a determinat astfel.

Prin urmare mobilierul sentimental care devine mobilier religios aparţine nemijlocit mediului, exteriorului şi nicidecum interiorului, sinelui în care acest exterior se reflectă ca într-o oglindă a propriului nostru Destin

Bineînţeles că odată reflectată imaginea acestui exterior, interiorul sinelui nostru va răspunde prin a da o anumită identitate exteriorului respectiv, identitate care devine un sentiment, iar acesta de-a lungul istoriei s-a clasificat ca o piesă a mobilierului religios pe care-l posedă societatea umană la un anumit timp.

Religia este de fapt exteriorul care invadează necontenit sinele omului, încercând mereu să-l demonetizeze pe acesta, să-l întrupeze în propriul său sine creionând imagini dintre cele mai diverse cu tentă purificatoare.

Poti să purifici Destinul?

Da,fiindcă tocmai Destinul acceptă dar şi înglobează purificarea.

Păcatul originar a survenit abia în momentul în care omul s-a acceptat învins, renegându-şi propriul său Sine în favoarea celui exterior al lumii din care face parte

fragmentându-şi astfel imaginea despre propriul său Destin, care este compusă atât din lumea sa exterioară cât şi din Sinele său Sacru interior.

Acesta a fost momentul crucial al istoriei fiinţei umane, momentul în şi prin care omul a devenit sclavul propriei sale lumi în care se afla fără nici o vină. De ce nu a încercat omul să exclame sus şi tare că vina aparţine lumii sale înconjurătoare, tunetelor şi fulgerelor, inundaţiilor, gerurilor năpraznice sau focului mistuitor?

De ce nu a spus că cel mai tare şi mai puternic care poate să le facă pe toate şi care are o denumire ce pentru noi înseamnă Dumnezeu, nu a fost atât de darnic şi cu această atât de plăpândă fiinţă care este omul?

De ce nu l-a alungat pe Dumnezeu certându-l aşa cum ar fi trebuit pentru mizeria aceasta de existenţă în care a fost lăsat omul fără nici o vină?

De ce şi-a atribuit omul sieşi vina de a exista în murdăria acestei lumi haotice prin păcatul său originar şi nu i-a atribuit-o lui Dumnezeu?

Toate acestea nu au putut fi realizate de om fiindcă omul prin sinele său este o fiinţă care tinde mereu către perfecţiune, care îi dă un sens, indiferent că evoluează pozitiv sau negativ, aceasta tot evoluţie a sa se numeşte iar Dumnezeu este întruchiparea perfecţiunii.Oare dacă nu ar fi avut un Dumnezeu al propriului său sine definit prin tot ce poate fi mai bun în imaginaţia sa, prin toate superlativele posibile şi imposibile ale năzuinţelor sale ar mai fi avut năzuinţe?

Răspunsul meu este fără echivoc şi anume:NU!

~14~

Cel mai important factor în viaţa omului este speranţa.Aceasta l-a ajutat de fiecare dată cu faptul că indiferent cât era situaţia de vitregă la momentul respectiv, speranţa era aceea care îi mai dădea omului o şansă.

Această şansă a născut necesitatea omului de a crede în ceva care i-ar putea îndulci chinurile propriei sale existenţe, iar acel ceva s-a materializat în mobilier religios, respectiv în toată gama de sfinţi, demoni, îngeri, etc.

Cu toate acestea cel mai important factor al fiinţei umane constă în limbaj. Limbajul este cel care desluşeşte omului fiecare sentiment sau trăire în parte clasificând-o sub o anumită denumire.

Toate aceste denumiri diferă de la anumite comunităţi omeneşti până la adevărate uniuni mondiale de astfel de comunităţi.

Limbajul prin semnele sale care sunt cuvintele şi sunetele care le alcătuiesc diferă în funcţie de modul cum este perceput un anumit fenomen, de rolul care i se atribuie acestuia cât şi de importanţa care i se acordă.

Absolut orice imagine reflectată în sinele omului este un fenomen în parte.

Cum nu putem vorbi de două sine-uri umane identice, tot astfel nu putem vorbi de două astfel de fenomene identice, cum nu putem vorbi de două viziuni umane identice.

Acest lucru a dus la realizarea unui echilibru între viziunile unui anumit grup de oameni, echilibru social care a dus la crearea unui anumit limbaj comun al acelui grup de oameni.

Cu toate că limbajul comun reflectă într-o mare măsură fiecare sentiment sau fenomen realizat prin reflectarea mediului exterior în sinele fiecărui om care aparţine grupului ce uzitează acel limbaj, totuşi fiecare om în parte va simţi şi va discerne fiecare termen al limbajului comun în funcţie de sinele său mai înainte de toate, ca în cele din urmă semnul limbajului respectiv să fie acceptat şi discernut şi în funcţie de grupul căruia îi aparţine limbajul.

Am spus toate acestea fiindcă de aici porneşte una dintre cele mai importante problematici ale religiilor actuale, şi anume, modul în care este perceput Dumnezeu, dar mai ales denumirile şi atribuţiile sfinţilor, demonilor sau altor factori care întregesc religia respectivă.

Prin aceasta fiecare astfel de denumire a unui înger sau demon, curat sau necurat, face parte din cuvintele limbajului comun al grupului sau al mai multor grupuri umane care alcătuiesc societatea respectivă şi implicit cu aceasta conştiinţa socială a societăţii respective.

Termenul de profet aparţine în primul rând prin însemnătatea sa unei persoane care prin profeţiile sale are anumite viziuni prin care această persoană este mai aproape de Dumnezeu.

Această apropiere în multe culturi a determinat o asociere a profeţilor cu cei mai importanţi idoli sau chiar cu Dumnezeu.

Oare putem accepta ca fiind sacre denumirile fiecărui astfel de profet, chiar dacă ele diferă de la o cultură la alta?

Chiar dacă ele definesc în cele din urmă aceeaşi persoană sau personalitate religioasă indiferent că aceasta aparţine binelui sau răului?

DA!

Absolut orice denumire a unui profet este sacră chiar dacă acesta are o multitudine de astfel de denumiri diferite de la o cultură la alta, indiferent dacă acel profet aparţine Binelui sau Răului.

Atât Binele cât şi Răul sunt denumiri sacre, precum este frumosul şi urâtul sau toate celelalte denumiri care le pot identifica.

Prin Bine, indiferent de limbă fiinţa umană înţelege calea sa spre perfecţiune spre năzuinţele la care aspiră, precum prin Rău, calea prin care îşi raportează acest Bine, fără de care Binele NU ar avea nici o însemnătate.

Binele fără de Rău nu poate exista precum fiinţa umană nu poate gândi decât pe baza Coeficientului Logic 2 al Binelui şi Răului, Frumosului şi Urâtului dar şi al tuturor celorlalte care le pot defini ca numitor comun pe acestea.

Acesta este sinele omului şi oricât de mult şi-ar dori omul să devină o fiinţă perfectă care să aparţină Binelui îşi va da seama că această perfecţiune se va lovi mereu de necesitatea sa de a fi raportabilă tocmai Răului pentru a putea fiinţa.

Nu există Bine fără Rău precum nu poate exista Rău fără Bine.

Dorind Binele, Sinele Sacru al Omului priveşte către viitor, către Destin şi de aceea Omul doreşte ca Binele să-i fie atribuit viitorului, Destinului necunoscut încă, care odată supus cunoaşterii devine trecut unde se identifică arareori cu Binele.

Dacă nu am cunoaşte noţiunea de trecut nu am cunoaşte-o nici pe aceea de viitor şi cu toate acestea ne scăldăm în mrejele prezentului fără să ştim dacă acesta există cu adevărat şi cât durează.

O secundă, o fracţiune din aceasta sau nu există deloc devenind instantaneu viitorul, trecut?

Atunci înseamnă că prezentul ne arată că viitorul ar putea exista fără trecut la fel cum Binele ar putea fi fără Rău?

Unde se află prezentul dintre Bine şi Rău?

Răspunsul meu este În Sinele Sacru al Omului.

Poate de aceea este atât de greu de definit Sinele Sacru, fiindcă acesta este o frontieră dintre Bine şi Rău, frumos şi urât, dintre pozitiv şi negativ, dar nu în ultimul rând o frontieră dintre Om şi lumea sa.

Dacă această frontieră este trecută, Omul îşi pierde echilibrul de sine, devenind înstrăinat nu numai de sine dar şi de lumea sa.

Dacă ar fi numai Bine şi acesta nu s-ar putea raporta şi Răului atunci acel Bine ar dispărea cu desăvârşire fiind de fapt cel mai mare Rău cu putinţă.

Tot astfel nu poate exista Răul fără Bine, fiindcă dacă ar fi peste tot numai Rău iar acesta nu ar mai avea cui să se raporteze am ajunge la dispariţia totală a Răului.

Oare dispariţia totală a Răului ar duce imediat la Bine?

Răspunsul este că nu fiindcă dacă nu este acel Rău nu poate fi nici acel Bine.

Omul prin esenţa sa este o fiinţă duală a Binelui şi Răului care fac parte din sinele omului şi pe care nu le poate niciodată alunga din acesta fiindcă dacă se încearcă alungarea Răului, spre a se menţine numai Binele, omul se înstrăinează treptat de el însuşi, transformând Binele spre care tinde în cel mai mare şi mai pronunţat Rău cu putinţă, acela de a se autodetermina ca fiinţă dezumanizată de propriul său sine.

Iniţial orice om va spune că face bine, fiindcă doar astfel putem avea parte de o moralitate sau normalitate care să ne îndrepte spre calea atât de dorită către perfecţiune, fiindcă omul chiar dacă este păcătos el poate fi convertit spre perfecţiune şi autodeterminarea sa ca o fiinţă total schimbată şi bineînţeles opusă sinelui său.

Adevărata religie trebuie să combată Răul din om înţelegându-l, să fie alături de acesta , fiind unica cale de a transforma Răul existent al sinelui uman într-un alt fel de Rău, care va fi mai apropiat Binelui sau chiar îl va putea depăşi pe acesta tocmai în Bine.

Prin urmare va determina Binele să urce alte trepte mai sus spre adevărata cale a perfecţiunii Sinelui fiinţei umane.

Înţelegând Răul la fel ca şi Binele, fiinţa umană se va înţelege pe sine şi odată cu aceasta va dispare şi înstrăinarea de sine a omului atât la nivel individual cât mai ales la nivel social.

Niciodată Dumnezeul omului nu va fi un Dumnezeu diferit de Sinele omului.

Dumnezeul omului va fi imaginea omului.

III.2.2.CAPITOLUL II

~ 1 ~

Tot conţinutul lumii noastre este în imaginea unui Destin, iubirea mea.

Privind în ochii tăi realizez că noi oamenii acestei lumi ne-am pierdut Sinele Sacru şi odată cu acesta Divinul din noi, atunci când nu am mai ştiut aprecia profunzimea privirilor în sufletele pierdute din ceaţa adâncurilor temporalităţii noastre istorice peste a cărei inimă a trecut demult orizontul apus al clipelor sentimentale, moment în care s-a născut Păcatul Originar.

Oare eram sortiţi unui asemenea deznodământ tragic?

Din nou răspunsul meu este afirmativ. Aşa este, eram sortiţi unui asemenea deznodământ tragic iar acest deznodământ NU poate fi nici măcar o lecţie dată de adevăratul Dumnezeu care este Factorul Creator şi Unic Întâmplător.

Dumnezeu nu dă lecţii nimănui şi nici nu apreciază pe nimeni fiindcă El este lecţia şi aprecierea în sine,el este Totul care nu poate fi apreciat.

Doar noi dragostea mea putem aprecia,de aceea suntem înstrăinaţi atât de mult de noi fiindcă în fiecare clipă îl apreciem tocmai noi pe Dumnezeu,la care ne raportăm chiar şi atunci când ne rugăm fierbinte Lui,pentru iubirea noastră.

Dumnezeu nu trebuie şi nici nu poate fi apreciat decât de Iluzia noastră fiindcă Dumnezeu e Totul inclusiv propria noastră Iluzie şi astfel orice apreciere a Lui Dumnezeu ar fi falsă fiind o apreciere despre sine,un narcisism la fel de fals precum ar fi sa apreciem aprecierea,aprecierii si tot astfel la infinit.

De fapt nici noi nu ştim ce anume am aprecia la Dumnezeu,acesta fiind Totul.

Atunci deagostea mea oare Dumnezeu nu se află în ochii tăi minunaţi cărora le plac trandafirii sau în cuvintele tale care-mi acoperă propriile mele sentimente cu grija clipelor ce vor urma,de frigul buzelor care ne înconjoară cu cuvintele sau necuvintele lor reci şi tăiaose ce au adus omenirii glaciaţiunea sentimentală?

~ 2 ~

Sunt momente în care simt cum cerul se prăbuşeşte peste Destinul meu, ascuns în buzunarul propriilor mele sentimente pentru a-l feri de oricine ar încerca să-l fure, tocmai pentru a ţi-l putea dărui ţie, iubirea mea cea mare.

Dacă s-ar prăbuşi cerul oare aş mai putea să ţi-l dăruiesc atâta timp cât Destinul rămâne scris doar sub un cer al întâlnirii noastre accidentale?

Oare am mai fi noi dacă am elimina acest accident al iubirii?

Ne iubim fiindcă visul Destinului tău este în mine.

Priveşte apusul cuvintelor care strigă sau vor să tacă şi ascultă-mi şoaptele necuvintelor mele ce vor să-ţi spună cât de mult te iubesc chiar şi atunci când pe buze e frig şi peste tot e numai durere sau înstrăinare şi asta nu fiindcă lumea ar fi străină de oameni, ci exact invers, oamenii se vor străini de lume fiindcă dacă ar iubi-o şi ar înţelege-o ar realiza că ar trebui să fie ceea ce nu sunt, adică, puţin mai mult oameni, puţină mai multă iubire şi profunzime.

Oare cere această lume prea mult pentru a fi înţeleasă?

De ce suferim din dragoste?

Nu ar fi mai bine să uităm de această durere care e una dintre cele mai acute ale acestui cer, peste care se aştern norii cuvintelor câteodată?

Sunt momente în care vreau să-ţi scriu dar nu pot, în care vreau să alerg dar îmi simt clipele de plumb, în care vreau să sparg cupa plină de venin scrisă în Destinul trecut de dinaintea noastră a acestei lumi dar nu pot fiindcă fac parte din el la fel ca şi tine iubirea mea şi de aceea va trebui să bem durerea iubirii până la capăt împlinindu-ne astfel soarta ca un dat al creaţiei petrecute mai demult decât însuşi timpul.

Sunt alături de tine în acest mister care e filozofia iubirii pe care aş vrea să o înţeleg privind adânc în ochii tăi şi să aflu dacă iubind vei înţelege mai mult despre tine decât dacă ai fi ceea ce eşti azi ca suflet, un străin, un simplu trecător în această existenţă care va deveni un vis uitat odată cu moartea sau poate un vis reamintit dar tot un vis.

Te ţin de mână şi nu vreau să mă trezesc din acest vis care este actuala mea viaţă reală tocmai fiindcă vreau să fiu etern alături de tine.

Poate că doar în acest vis ne este dat să ne întâlnim şi atunci de ce să ne considerăm străini de această lume care ne-a unit?

Cum putem să devenim eterni unul faţă de celălalt decât înţelegând eternitatea fiecărei clipe care ne desăvârşeşte calea spre moarte.

Şi dacă ne-am ascunde într-una dintre aceste clipe eterne ale privirilor noastre în noi înşine ce ar mai rămâne din această lume?

Ar mai fi lumea noastră?

Ar mai fi visul nostru despre nemurire?
Fiindcă oricât de mult am încerca să trecem cu vederea dar lumea suntem noi atâta timp cât o cunoaştem iar când nu o mai cunoaştem, dispare şi lumea noastră definitiv.
Atunci dragostea mea nu putem să ne ascundem în nici una dintre clipele eterne pe care le traversăm împreună fiindcă am fugi astfel de propria noastră lume, şi ce ar mai rămâne din noi fără lumea noastră?

Nu am mai fi noi ci cu totul alţii, alte priviri, alte gânduri, alte vieţi.

Chiar dacă ar fi vieţi eterne ascunse în clipe eterne.

De aceea trebuie să acceptăm trecerea ca fiind o eternitate ascunsă din noi, ca fiind aceea care ne poate face să fim împreună, să nu ne despărţim, să simţim eternitatea fiecărei clipe dar doar trecând prin ea şi niciodată rămânând definitiv în această clipă.

~ 3~

Să fie deşertăciunea iubirii aceea de a afla eternitatea acestui sentiment, al acestei lumi a iubirii din ochii tăi, de a şti că privirile noastre sunt eterne în adâncurile sufletelor noastre doar trecând printre clipe, doar acceptând moartea ca un sfârşit inevitabil al acestei eternităţi?

Unde anume am fi mai fericiţi în clipa eternă a acestei iubiri în care ne-am ascunde fără propria noastră lume care defineşte întocmai iubirea sau trecând printre clipele trecătoare unde moartea oricum ne va despărţi de lumea iubirii noastre?

Lumea în sine ar trebui să fie o sinucidere şi astfel îi înţeleg pe mulţi care încearcă să uite de această lume trecând ca nişte străini prin ea, asemeni nouă care am fi putut trece astfel prin gara iubirii noastre unde ne-am intâlnit accidental.

Îmi este frig de mine însumi de sentimentele mele atunci când mă gândesc la sensul acestora, la faptul că sunt asemeni unor frunze a căror soartă este inevitabila şi ruginia toamnă când ne vom pierde încetul cu încetul de noi înşine pentru a intra în iarna singurătăţii inimilor noastre.

Te gândesc şi ştiu că nu ai tolera o iarnă a singurătăţii niciodată dar mai ştiu că anotimpurile nu pot fi alungate din existenţa noastră efemeră de acum.

Cu cât e mai efemeră existenţa cu atât o dorim mai eternă şi mai înflăcărată de paşii trişti sau plini de sine ai unei iubiri care cu cât este mai profundă cu atât devine mai dureroasă.

E şi asta o deşertăciune.

Să-ţi doreşti atât de mult durerea unei iubiri ca în cele din urmă să realizezi că valurile care s-au spart de stâncile Destinului tău nu vor mai reveni niciodată în întreaga eternitate a acestui Univers.

Să ştii că doar atunci în clipa aceea au existat valurile împlinirii tale care s-au sfărâmat de propriul tău Destin al cărei stâncă din acel moment nu va mai avea nici o importanţă tocmai fiindcă valurile nu o vor mai lovi niciodată.

Şi atunci de ce a mai lăsat Dumnezeu stânca propriului tău Destin?

Propriului meu Destin, propriilor noastre Destine?

Oh, nu dragostea mea, Dumnezeu nu a greşit şi nici deşertăciunea nu a greşit fiindcă stânca aceea este imaginea lui Dumnezeu pe care o vedem şi o simţim noi, este Destinul nostru.

De aceea existenţa noastră nu poate fi o lecţie care ne-ar da-o nouă fiinţelor umane Dumnezeu fiindcă în acest caz ar însemna că Dumnezeu este o creaţie a Răului extrem şi ne-a făcut asemeni unui sadic pentru a duce o viaţă plină de nevoi, nelinişti şi totalmente absurdă.

Noi suntem imaginea lui Dumnezeu dar fiind atât de străini de noi înşine suferim cumplit în această lume fiindcă în loc să ne apropiem de Dumnezeu care este Iubire, noi ne depărtăm de Dumnezeu şi odată cu aceasta ne depărtăm de noi înşine fiind imaginea lui Dumnezeu.

Am spus viaţă absurdă fiindcă oricât de mult credeam la vârsta copilăriei că viaţa este aproape eternă, oricât de mult ne-am trăi viaţa ca şi cum am fi eterni, nu suntem nimic altceva decât nişte umbre trecătoare a suferinţei, dintr-o lume trecătoare.

Totul trece chiar şi ceea ce nu ne-am dori să treacă cum ar fi cei dragi de exemplu, dar trec şi ei prin şi din această lume absurdă a suferinţei.

~4~

Cum aş putea să te pierd dragostea mea, să fim fericiţi, că ne-am găsit sub aceste stele căzătoare ale destinului nostru.

Atunci vino să facem o eternitate fericită din clipa când suntem unul lângă altul, să uităm de noi de toate timpurile şi fluviile de priviri care curg pe lângă noi spre disperarea aceste lumi la fel de trecătoare.

Să ne unim dorinţele în aşa fel încât să alungăm orice urmă de tristeţe din inimile cu bătăi de toamnă târzie în această primăvară a sentimentelor noastre înmugurite de atât de mult noi în fiecare dintre ele.

Aş vrea să-mi spui că zorii nu vor aduce niciodată o nouă zi ci va rămâne mereu acea eternitate a noastră pentru a fi optimişti în dragoste.

Să-mi spui că iubirile nu trec niciodată şi nimeni nu a murit vreodată din cauza lor fiindcă eternitatea nu poate fi ucisă la stâlpul infamiei alcătuit din clipele acestei lumi care apasă atât de straniu pe privirile noastre.

Să înţeleg că iarna va aduce doar puţin frig în necuvintele noastre care sunt spuse mult mai apăsat decât orice vorbe?

Nu cred fiindcă e anotimpul gerurilor extreme, când totul e îngheţat inclusiv privirile noastre.

Şi atunci ne vom despărţi la fel de accidental cum ne-am întâlnit sau lacrimile noastre îngheţate se vor sparge pe asfaltul negru al gândurilor despre o iubire trecătoare care se credea eternă în adâncurile sufletelor noastre?

Să fim optimişti iubirea mea cea mare fiindcă avem de partea noastră clipa şi nu Destinul, fiindcă avem eternitatea acestei clipe şi nu timpul, fiindcă ne avem pe noi, acum şi aici, şi nicăieri în urma clipei, fiindcă va ninge cu timp, şi această urmă va fi îngropată de stele căzătoare devenind o amintire a unei lumi trecute.

~5~

Dacă existenţa noastră aici nu este o lecţie amară dată de Dumnezeu sau Factorul Creator şi Unic Întâmplător al Nostru, ce anume este?

Oare putem noi şti ce anume este această lume?

Pentru a afla ce anume este această lume va trebui mai înainte de toate să ştim cine anume este Dumnezeul care a creat-o?

Ştiind astea, vom afla dacă Dumnezeul ce a creat această lume este un sadic sau vrea să ne dea o lecţie pe care să nu o uităm niciodată sau dimpotrivă faptul că noi vedem astfel lumea se datorează numai nouă şi propriei alegeri pe care am făcut-o din prostie, tocmai fiindcă Dumnezeu ne-a dat Liberul Arbitru.

Cu toate acestea, până a ajunge la Liberul Arbitru va trebui să rezolvăm alte şi alte necunoscute cum ar fi Voinţa, fiindcă Voinţa este unul din principalii promotori ai Liberului Arbitru ai acestei lumi. Omul nu numai că nu poate poseda Voinţa dar nici măcar nu are Liber Arbitru în posibilităţile sale de a alege ci doar în posibilităţile sale de a se supune unei alegeri exterioare.

Pentru a avea Voinţă trebuie să ştii mai înainte de toate ce anume vrei,iar pentru aceasta este nevoie de Cunoaştere.Omul nu posedă deloc adevărata Cunoaştere,decât Iluzia Vieţii.

Pentru a poseda adevărata Cunoaştere va trebui mai înainte de toate să ştie care este Adevărul Absolut,pe când acesta la Om este o mare necunoscută fiind tocmai Necunoaşterea la care acesta se raportează.

Nimeni nu poate afirma că ştie care este Adevărul Absolut, iar acesta nu se poate împărţi în adevăruri mai mici cum susţineau unii fiindcă orice alt adevăr care nu este Adevărul Absolut Unic, este un alt Adevăr deci va reflecta o altă realitate a sa.

Realitatea Adevărului Absolut este Cunoaşterea,pe când realitatea altor Adevăruri sunt Iluziile printre care şi Iluzia Vieţii noastre.

Cunoaşterea este oglinda în care se reflectă sufletele noastre ce aparţin simţirii şi deci Cuvântului Matrice al Iubirii ce este Dumnezeul nostru.

Noi suntem Viaţa, suflarea, în schimb lumea pe care o vedem aparţine Creaţiei care se reflectă în oglinda cunoaşterii, iar Cunoaşterea este Moartea.

De aceea Moartea nu trebuie privită ca un opus al Vieţii ci ca o lume în care se reflectă Creaţia.

Noi credem cât se poate de fals că Creaţia,adică lumea pe care o vedem face parte din Viaţă.

Nu este fals.Creaţia este cât se poate de străină Vieţii deci Iubirii fiindcă este Creaţia care se reflectă în Cunoaştere.

Astfel tot ceea ce este opus Creaţiei,adică oglinda în care se reflectă aceasta şi este Cunoaşterea ne apare nouă ca fiind Moarte dar de fapt este Cunoaşterea şi Adevărul Absolut.

Tot astfel şi Cunoaşterea se poate reflecta la rândul ei în Creaţie dând naştere la proiecţia unei alte lumi.Moartea în realitate nu există,fiindcă opusul Iubirii e Ura, e un sentiment invers acesteia dar nu Moartea fiindcă Viaţa e Iubire,e simţire.

Am putea afirma că opusul iubirii constă în lipsa ei, dar lipsa iubirii nu înseamnă Moarte.

Noi percepem Moartea ca fiind contopirea Iubirii în Creaţie, deci reîntoarcerea în ţărână, ţărâna fiind în cazul de faţă simbolul Creaţiei.

Astfel apare Moartea în Iluzia Vieţii noastre.Cât timp putem face deosebirea dintre noi în calitate de fiinţă şi Creaţie avem sentimentul că trăim.

În realitate întreaga lume pe care o vedem nu este altceva decât imaginea Creaţiei reflectată de oglinda Cunoaşterii.

Când nu mai percepem această imagine,deci nu mai înţelegem lumea aceasta ca atare în accepţiunea Iluziei Vieţii înseamnă că murim iar ceilalţi ne văd corpul reintrând în sistemul mineralelor care l-a hrănit.

De fapt noi nu facem nimic altceva decât să-i înapoiem Creaţiei ceea ce îi aparţine.

În momentul în care nu mai percepem lumea ca atare înseamnă că murim?

În nici un caz.

A percepe lumea şi a avea senzaţia de cunoaştere a acestei lumi nu înseamnă nici pe departe că şi cunoaştem în realitate lumea.

Ce percepem noi este doar simţirea cunoaşterii şi nicidecum Cunoaşterea.

Dar oare atunci când percepem simţirea acestei Cunoaşteri chiar nu cunoaştem simţirea pe care o percepem?

Este cât se poate de adevărat că unicul lucru pe care-l cunoaştem este faptul că percepem simţind Cunoaşterea şi atât, dar fără să o cunoaştem.

A cunoaşte Cunoaşterea înseamnă a cunosşte Adevărul Absolut, ceea ce la Om nu este cazul.

Simţind Cunoaşterea de fapt ajungem să cunoaştem doar un singur lucru şi anume pe Dumnezeu.

Dumnezeu este unicul lucru pe care-l cunoaştem fiindcă prin El, prin simţire, deci Iubire, simţim Cunoaşterea care-l reflectă astfel pe Dumnezeu.

Este unicul lucru cunoscut de Om în această lume,fiindcă astfel se reflectă Dumnezeu prin Om în Cunoaştere şi bineînţeles în oglinda acesteea.

Atunci când ştim că există Cunoaştere de fapt ştim că este Existenţă deci Dumnezeu prin simţirea noastră care este Dumnezeul din noi,ce se reflectă astfel în Cunoaştere.

Simţirea,adică Iubirea din noi este prezentul iar Creaţia devine percepută ca fiind trecutul în schimb Cunoaşterea devine viitorul,fiindcă în ea se reflectă Creaţia pe tot aşa zisul parcurs al Iluziei Vieţii noastre.

Acest lucru privit ca o relaţionare cu dimensiunea temporară a noastră,a sufletului fiecăruia dintre noi.

În schimb din punct de vedere al relaţionării spaţiale,este fără îndoială că imaginea Creaţiei reprezintă spaţiul perceput ca atare de noi.

Percepem o astfel de lume fiindcă ne poziţionăm în cadrul Coefcientului Logic doi,adică de Bine şi Rău,frumos şi urât,etc.De ce?

Răspunsul constă tocmai în faptul că Binele poate fi atât Creaţia cât şi Cunoaşterea precum Răul la fel.

Aceste două elemente sunt unicele cu ajutorul cărora putem percepe lumea, fiindcă mereu Binele (Creaţia sau Cunoaşterea) se va reflecta în Rău (Cunoaştere sau Creaţie) şi Răul în Bine tocmai pentru ca noi să percepem imaginea rezultată de această reflectare, ca fiind lumea în care trăim.

Unicul lucru care nu-l putem vedea decât reflectat ca un tot fără detalii de imagine este sufletul nostru, ce indică faptul că alături de Creaţie şi Cunoaştere la lumea pe care o trăim prin Iluzia Vieţii noastre mai participă şi un al treilea element care este Iubirea, de aici tridimensionalitatea.

Percepem faptul că trăim într-o lume tridimensională dar nu putem raţiona sau gândi decât tot pe baza bidimensionalităţii logice a Binelui şi Răului, iar gândirea este aceea care determină perceperea a doar două dimensiuni principale care sunt spaţiul şi timpul cu toate că sunt proiectate mental in tridimensionalitate.

Lumea noastră este o lume tridimensională,văzută prin intermediul a doar două coordonate care sunt spaţiul şi timpul şi nu trei cum ar fi trebuit dacă am fi putut să ne ştim şi propriul nostru suflet nu doar imaginea reflectată a Creaţiei în Cunoaştere.

De aceea frontiera perceperii noastre se află la nivelul logic.

Dacă am percepe lumea prin intermediul mai multor coordonate logice în afară de Bine şi Rău am vedea o cu totul altă lume.

De aceea la frontiera filizofiei mele se află Deschiderea,adică asimptotismul faţă de reperele Închiderii care sunt tangenţiabilitatea.

Acea Deschidere am asimilat-o celei mai depărtate funcţii posibile din punct de vedere al raţionamentului şi anume funcţia logică, pe care am denumit-o astfel tocmai datorită faptului că logica este aceea care poate întinde mâna infinitului din noi,prin nemijlocitele ei repere.

Chiar dacă acea logică a Hazardului şi Intervenţiei nu mai este deloc logica cunoscută de noi ca fiind strict perceptibilă ci o logică deductibilă,sau extraperceptibilă cum pot să o mai denumesc.

~6~

Mă scald în oceanul deşertăciunii lăsat de Dumnezeu să fie navigat de om, fiindcă doar astfel pot înţelege de ce Răul nu poate fi o greşeală, ci o necesitate alături de Bine, însă greşeala este un Rău, iar acest sens este dat doar pentru a mă privi şi a-mi vedea chipul în Oglinda Morţii, înţelegând că doar astfel trăiesc.

Prin urmare suntem fiinţe care aparţinem Coeficientului Logic 2 deci mai mult decât un opus la Bine nu putem găsi decât în Rău, precum la Rău nu putem găsi decât în Bine.

Acest fapt ne obligă din start să ne rezumăm doar la aceste posibilităţi care ne sunt accesibile noastre ca fiinţe umane dar pe care nu le-am hotărât noi.

Dacă am şti cel puţin un alt opus al Binelui în afară de Rău lumea noastră ar primi o altă conotaţie devenind o lume diferită faţă de aceea pe care o vedem, o simţim şi o înţelegem. Atunci şi diavolii ar mai avea un opus al lor care nu ar consta numai în Dumnezeu precum opusul lui Dumnezeu nu ar consta numai în Diavol.

Odată ce ne axăm pe o astfel de logică coaxiologică eminamente va trebui să aflăm dacă lumea noastră este o lecţie pentru noi sau un joc al unei realităţi independente de noi dar şi de Creaţie.

Pentru aceasta va trebui să vedem ce anume este Creaţia.

Creaţia este unul din infinitatea de Cuvinte Matrici ale Limbajului Pur Universal, alături din Cuvinte Matrici cum ar fi Cunoaşterea, Începutul, Sfârşitul şi Originea, iar toate acestea cinci definesc grupul Cuvintelor Matrici cu funţii atributive, reflectând esenţa lumii noastre, a cunoaşterii noastre, care se interpune între noi ce suntem iubire şi creaţie a cărei imagine devine imaginea ştiută de noi a lumii noastre.

În schimb Destinul este imaginea Lui Dumnezeu.

Sfârşitul va avea ca atribut Începutul, Începutul va avea ca atribut al său Originea, Originea va avea ca atribut Creaţia, iar Creaţia va avea drept atribut Cunoaşterea, dar aceasta va fi de fapt Oglinda în care se va reflecta Cuvântul Matrice al Iubirii pentru a realiza Imaginea Creaţiei, respectiv lumea pe care o vedem.

Cunoaşterea ar reflecta degeaba imaginea Creaţiei dacă aceasta nu ar fi simţită de noi care facem parte din Cuvântul Matrice al Iubirii, care este şi Dumnezeul nostru.

Cunoaştere fără de simţire nu poate exista fiindcă ceea ce cunoşti trebuie să simţi mai întâi,conştientizând.O lume pe care nu o cunoşti nu numai că nu există dar nici nu poate fi simţită, fiindcă simţind-o o cunoşti.

Astfel imaginea Creaţiei reflectată de oglinda Cunoaşterii nu ar avea nici o noimă dacă nu ar fi simţită de Iubire.

Prin urmare Iubirea este un atribut al Cunoaşterii precum Cunoaşterea este un atribut al Creaţiei.

De aceea prin iubire văd în ochii tăi Sfârşitul pe care se spijină Începutul, ce reflectă Originea lumilor pierdute printre infinitatea universurilor, determinând astfel Creaţia, care aduce licărirea Cunoaşterii în cele mai îndepărtate abise ale sufletului, unde poate fi întâlnită Iubirea.

Nu aş putea să cred în nici o stea dacă nu ai fi strălucit într-una din clipele Destinului meu, ale Destinului tău, ale Dumnezeului nostru.

Privesc în ochii tăi şi înţeleg de ce s-au născut lumile din şoaptele Lui Dumnezeu, dar nu înţeleg şi nici nu pot să accept deşertăciunea cu gust amar de mucegai al întâmplării care se aşterne peste paşii noştri.

Dumnezeu nu cred că ar accepta să se învelească cu deşertăciune oricât de frig i-ar veni.

Şi atunci? Poate că noi nu înţelegem în totalitate şoaptele Lui fermecate de zbuciumul creaţiei,tocmai pentru a fi mister.

Prefer deşertăciunea alături de mister decât lipsa lor.

Prin deşertăciune noi înţelegem lipsa sensului pierdut în necunoscut.

Necunoscutul este adevărata Cunoaştere dar şi Adevărul Absolut.

Creaţia se oglindeşte în oglinda Cunoaşterii, iar ceea ce este cunoscut e doar imaginea Creaţiei reflectată în această oglindă şi nicidecum Cunoaşterea în sine, care este doar oglinda ce reflectă subiectul cunoscut.

Noi dragostea mea, suntem iubire şi cunoaştem doar ceea ce reflectă oglinda Cunoaşterii şi anume Creaţia şi nu Cunoaşterea sau oglinda în sine.

Nici pe noi nu putem să ne cunoaştem în realitate, fiindcă ceea ce se reflectă în oglinda Cunoaşterii din noi este simţirea şi atât, nicidecum cunoaşterea noastră.

Astfel oglinda Cunoaşterii este exact inversul a ceea ce considerăm noi a fi Cunoaştere, deci Necunoaşterea , faţă de care se raportează Cunoaşterea noastră ireală, fiind doar o imagine de fapt a Creaţiei.

Prin urmare Necunoaşterea, adică oglinda ce reflectă imaginea Creaţiei este Cunoaşterea adevărată şi bineînţeles Adevărul Absolut faţă de care se raportează Totul şi Toate câte sunt.

~7~

Spune-mi iubire, că nu ţi-ai dori mansarda unui timp în care s-ar auzi sentimentele noastre asemenea stropilor de ploaie pe acoperişul plin de muşchii verzi ai timpului pierdut din noi.

Spune-mi că vrei acel timp acum, cu norii şi ploaia lui sentimentală.Spune-mi că eşti un adevăr al regăsirii de mine în această lume străină.

Pe de altă parte Destinul este lanţul Întâmplărilor Neîntâmplătoare care se succed unei singure Întâmplări Întâmplătoare, sau Eveniment Primordial care este Dumnezeu.

Este imaginea lui Dumnezeu pentru noi care suntem Iubire .

Destinul este imaginea Iubirii, imaginea Dumnezeului nostru care e iubire.

Fiecare întâmplare pe care o avem în viaţă este una dintre imaginile infinite ale Lui Dumnezeu.

De aceea dragostea mea ne-am întâlnit numai prin Dumnezeu şi tot prin el ne vom despărţi vreodată dacă va fi sau vom rămâne împreună până când moartea ne va uni prin eternitatea sa într-o nouă viaţă unde vom înţelege mult mai bine de ce arată astfel Dumnezeu.

Termenul dar şi accepţiunea de Întâmplător devine similară Cunoaşterii doar celor care intră în contact cu aceasta.

Accepţiunea de Întâmplător a Sfîrşitului care determină atributiv Începutul, este un cu totul alt Întâmplător faţă de Întâmplătorul desemnat de noi care se produce într-un interval spaţio-temporar de exemplu, de aceea tot ce ni se pare o Întâmplare, chiar şi iubirea noastră,acest accident aparent a fost etern în Dumnezeu, deoarece chiar şi iubirea noastră este o imagine a Lui Dumnezeu.

Creaţia ce ne pare nouă Unică şi Întâmplătoare este doar unul dintre Cuvintele Matrici ale Limbajului Pur Universal unde nu numai că nu mai este Unică şi Întâmplătoare dar este inclusă în cadrul Continuumului Infinit şi a Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale alcătuită din Expresiile întregii infinităţi de Cuvinte Matrici, iar printre aceste infinităţi de Expresii una aparţine şi Creaţiei.

Doar semnificaţia Creaţiei faţă de noi este Unică şi Întâmplătoare.Astfel nu cuvintele sunt unice ci semnificaţiile lor.

Totuşi întrebarea care se pune este de ce apare Creaţia în cadrul contextual al celor cinci Cuvinte Matrici cu funcţii atributive sub egida disjunctivă a Unicului şi Întâmplătorului?

Răspunsul constă în faptul că raportat numai şi numai la funcţionalitatea celor cinci Cuvinte Matrici şi numai şi numai într-o astfel de ordine Creaţia devine cu adevărat Unică faţă de Sfârşitul ce determină astfel un Început unde îşi are Originea, această Unică Creaţie, care devine Întâmplătoare NU faţă de Oglinda Cunoaşterii care este Necunoaşterea cu Adevărul său Absolut ci faţă de Unicitatea Întîmplătoare a Iubirii care se reflectă în Oglinda Cunoaşterii ce este Necunoaşterea, determinând astfel Imaginea care se reflectă în această Oglindă a Cunoaşterii, Imagine care va avea mereu un precedent în Unicitatea Întâmplătoare a iubirii care este Factorul Nostru Creator şi Unic Întâmplător, pentru care Creaţia al cărei atribut este, devine absolut Întâmplătoare şi Unică.

~8~

Am amintit aceste Cuvinte Matrici fiindcă ele definesc etern lumea noastră cu timpi şi spaţii. Dacă am realiza lumea prin intermediul altui Coeficient Logic, alături de timpi şi spaţii ar mai fi şi alţi opuşi ai acestora.

Revenind la Cuvintele Matrici amintite adineaori care sunt parte a Limbajului Pur Universal ce formează o raportare la Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale prin faptul că Limbajul Pur Universal este alcătuit dintr-o infinitate de Cuvinte Matrici care alcătuiesc în reflectarea lor un Tot Unitar ce este Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Doar văzând prin intermediul Coeficientului Logic 2 ne apare o astfel de structură fiindcă prin intermediul unui alt Coeficient Logic alături de Limbajul Pur Universal ar mai fi şi alte forme similare acestuia care nu ar defini numai Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, axate împreună cu Limbajul Pur Universal pe axioma Totul e în Toate şi Totul e în Tot care defineşte relaţia Limbaj Pur Universal şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale ci ar fi o cu totul altă axiomă dar şi alţi actori care ar defini acea axiomă alături de Limbajul Pur Universal şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

În acest caz trebuie să admitem că limitarea noastră la Coeficientul Logic 2 al lumii noastre ne lasă să vedem lumea doar astfel cum doreşte acest Coeficient Logic 2 sau cu alte cuvinte doar cât putem observa prin gaura cheii acestui Coeficient Logic.

Astfel Limbajul Pur Universal este alcătuit dintr-o infinitate de Cuvinte Matrici unde fiecare astfel de Cuvânt Matrice este un Număr din cadrul acestei infinităţi şi fiecare astfel de Număr este un Factor Creator şi Unic Întâmplător!

Înţelesul Factorului Nostru Creator şi Unic Întâmplător este Simţirea Cunoaşterii, de aceea trăim într-o lume în care simţim cunoaşterea..

Dacă Simţirea Cunoaşterii ar dispărea din această lume, atunci ar dispare şi lumea odată cu ea.

Animalele, plantele care au alte capacităţi de simţire dar şi de Cunoaştere, aparţin acestei lumi doar raportate la noi ca fiind astfel, respectiv animale şi plante dar raportate la alte realităţi, respectiv la realitatea faţă de care sunt acestea cele mai apropiate ele nu mai sunt deloc nişte animale sau plante, ci, cu totul alte şi alte reprezentări.

Cele mai „apropiate” Cuvinte Matrice, pe criterii de funcţionalitate deci ale funcţiilor care le încropesc, sunt: Cuvântul Matrice Sfârşit care determină Cuvântul Matrice Început ce determină pe aceeaşi coordonată funcţională atributivă Cuvântul Matrice Origine care este precursoarea Creaţiei ce devine determinanta Cunoaşterii.

Întotdeauna Sfârşitul a ceva va fi un nou Început iar acel Început va avea la Originea sa acel Sfârşit ,deci şi dincolo de Origine va mai fi un alt Sfârşit ce va avea un Început,deci va mi fi o altă determinare,definită de mine prin Forme Intangibile,deoarece sunt definite pe cu totul alte criterii decât ar fi cele ale Cunoaşterii sau cele existenţiale.

Acestea sunt cele cinci Cuvinte Matrici ale funcţiilor atributive fiindcă fiecare astfel de Cuvânt Matrice are ca atribut al său următorul Cuvânt Matrice.

Aceste cinci Cuvinte Matrici pe care le-am definit în lucrările mele ca fiind ale funcţiei atributive sunt supuse fiecare în parte şi funcţiei disjunctive a Unicului şi Întâmplării astfel fiecare astfel de Cuvânt Matrice este Unic şi Întâmplător, dar şi un Factor Unic şi Întâmplător la rândul lui, în schimb faţă de infinitatea lumilor noastre, doar Factorul Nostrui Creator este Unic şi Întâmplător.

Întotdeauna Începutul va fi Unic şi Întâmplător faţă de Sfârşitul său,precum va avea o Origine a sa Unică şi Întâmplătoare,care va defini o Creaţie a sa la fel de Unică şi Întâmplătoare,ce va avea doar o singură Origine,Creaţie ce va putea fi Cunoscută de o Cunoaştere Unică şi Întâmplătoare,fiindcă oricâte Cunoaşteri ar fi toate sunt Cunoaşteri şi nu

alte opusuri ale acestei Cunoaşteri,deci fac parte din acelaşi Cuvânt Matrice,chiar dacă de oglinda Cunoaşterii se foloseşte Iubirea pentru a cunoaşte astfel simţind Creaţia.

Toate celelalte Cuvinte Matrici participă la alcătuirea lumii noastre doar prin intermediul acestor cinci Cuvinte Matrici cu funcţii atributive şi celui de-al şaselea Cuvânt Matrice care este Iubirea fiind şi Dumnezeul acestei lumi care odată reflectat în Cunoaştere va simţi toate celelalte Cuvinte Matrici care se reflectă în Cunoaştere,dar în primul rând Creaţia ce are o Origine în Sfârşit şi Început urmând ca după aceste Cuvinte Matrici să fie simţite şi restul infinităţii de Cuvinte Matrici care se reflectă în Cunoaştere.

Oricât de multe Sfârşituri sau Începuturi ne-ar fi nouă reflectate ca existând în Univers nu sunt decât un singur Început şi un singur Sfârşit în calitate de Cuvinte Matrici.Acestea se reflectă în toate celelalte Cuvinte Matrici şi de aceea pare această imagine de infinitate de începuturi şi sfârşituri care aparţin doar celor două Cuvinte Matrici.

~9~

De ce Dumnezeul nostru este Factor Creator Unic şi Întâmplător pentru lumile infinite ale Cunoaşterii?

Răspunsul constă în faptul că Dumnezeu sau Cuvântul Matrice al Iubiri a simţit o singură dată întreaga Cunoaştere şi Creaţie cu Originea lor în Început şi Sfârşit.Astfel a fost simţită o singură dată Cunoaşterea ca şi Creaţia şi celelalte,nefiind mai multe Cunoaşteri sau Creaţii.Acest fapt i-a dat şi Iubirii calitatea de a fi Unică şi Întâmplătoare pentru noi, care cunoaştem lumile Creaţiei,de şi suntem Iubire.

Dumnezeul nostru ne apare ca fiind Creator fiindcă îl proiectăm deasupra lumii pe care o cunoaştem dar noi nu ştim că de fapt Creaţia e diferită de Dumnezeul nostru şi de noi,care suntem străini de această lume.

Dumnezeu devine Creator prin minciuna Cunoaşterii pe care de fapt nu o cunoaştem şi care ne arată imaginea Creaţiei în oglinda sa şi nicidecum Creaţia în sine.

Dumnezeul nostru devine Creator doar prin simţire,fiindcă simte Creaţia,şi atât,la fel cum devine Unic şi Întâmplător faţă de Cunoaştere şi Creaţie.

Dacă nu le-ar simţi pe acestea Dumnezeu nu ar avea nimic de-a face cu ele.Faptul că l-am numit Factor Creator şi Unic Întâmplător am făcut-o doar pentru a simplifica într-un fel modul nostru de a fi perceput.

Cu toate acestea, Factorul Nostru Creator aparţine altor lumi sau altor Universe decât lumilor şi Universului nostru, odată ce este Iubire şi devine Creator prin Simţire,iar lumea noastră este lumea Cuvântului Matrice al Cunoaşterii în care se reflectă Creaţia ce are o Origine în Început şi Sfârşit?

Răspunsul meu este un Da hotărât, fiindcă Factorul Nostru Creator este Creator doar prin Simţire,fiindcă a simţit iubind Creaţia,proiectându-şi propria sa simţire în lumile Creaţiei reflectate de oglinda Cunoaşterii.

De aceea suntem pe un sol străin noi aceste suflete în această lume.

De ce ne-a trimis Dumnezeul nostru în lumi străine de sinele nostru sacru şi nu ne-a lăsat în lumile lui unde soclul lumii este format din acelaşi fond din care ne este nouă format sufletul?

Nu este de mirare că suntem străini aici odată ce nici măcar Cunoaşterea nu o ştim,ci vedem doar imaginea proiectată a Creaţiei în oglinda Cunoaşterii fără să ne vedem pe noi înşine, fără să ne cunoaştem propriile noastre suflete decât prin orbirea unei simţiri atât de greu încercată uneori prin întâmplările vieţii noastre mai mult sau mai puţin vitregite de timpul absurd care ne învăluie cu posibila sa ignoranţă faţă de un neştiutor al clipelor care se destramă tăcute şi plictisite strivite de paşii noştri.

Simţirea Cunoaşterii recunoaşte Creaţia în totalitatea sa şi astfel devine Eveniment Primordial, Unic şi Întâmplător, devine Lipsa din semantic, ce va determina periodicitatea sau infinitatea de Evenimente Neîntâmplătoare ce vor urma acestui Eveniment primordial, şi care vor defini Destinul.

Astfel Destinul este Imaginea Lui Dumnezeu, fiindcă este ecoul Lui Dumnezeu.Odată ce Dumnezeu a simţit Cunoaşterea în care se reflectă Creaţia,a lăsat ca această simţire să se reflece la infinit în Oglinda cunoaşterii, determinând Destinul, care este şi Destinul nostru al oamenilor.

Tot ceea ce nu este Unică Întâmplare în Cunoaştere este Destin, deoarece Unica Întâmplare este definită prin Factorul Creator şi Unic Întâmplător adică Dumnezeu.

Acum înţelegi iubire de ce suntem Destin?

De ce întreaga noastră viaţă nu este nimic altceva decât una dintre feţele infinite ale Lui Dumnezeu.

Şi atunci de ce trecem prin atâtea şi atâtea suferinţe în această lume?

De ce suntem atât de departe de fericire uneori?De ce este o lume în care lacrimile strălucesc adeseori în locul stelelor?

De ce ne hrănim cu deşertăciune la masa gândurilor noastre?

De ce iubirile se nasc în zorii care le vor ucide?

De ce sentimentele ruginesc în toamnele târzii ale unor amintiri?

De ce primăverile înmuguresc durerea unor amintiri dintr-o toamnă atât de târzie încât a pierdut propriul său tren al vieţii în gara cu nume de deşertăciune.

De ce toate acestea iubirea mea,daca fiecare întâmplare prin care trecem este una dintre feţele infinite ale Lui Dumnezeu?

Trebui să fim umili şi să ne rugăm acestu Dumnezeu rău, pe care să-L considerăm cel mai bun sau trebuie să uităm cu desăvârşire de Dumnezeu?

În nici un caz dragostea mea.A-L uita pe Dumnezeu înseamnă a ne uita pe noi înşine fiindcă facem parte din El.În toată această deşertăciune cu nume de viaţă unicul adevăr este Dumnezeu şi Iubirea acre face parte din El.

Toate relele,întreaga imagine a deşertăciunii,iubirile care mor în zorii ce ar trebui să le nască se datorează faptului că noi nu ne trăim propria noastră viaţă dragostea mea cea mare ci Iluzia Vieţii.

Visul existenţei noastre nu este câtuşi de puţin cel real ci unul denaturat.Dar cine este vinovat de acest vis denaturat,oare nu Dumnezeu?

De ce nu ne-a lăsat să vedem lumea aşa cum este?

Să înţelegem fiecare Întâmplare,fiecare floare a primăverii, fiecare sentiment care trebuie să ruginească într-o toamnă târzie?

Oare nu era mai bine dacă noi am fi ştiut ce sunt toate acestea,dacă am fi înţeles de ce zorii ucid iubiri fiindcă sunt timp,de ce depărtările nasc amintiri fiindcă sunt spaţii, de ce sunetele nasc plăceri,fiindcă sunt muzici,de ce orizonturile nu pot fi atinse,fiindcă sunt nesfârşit. Nu ar fi fost mai bine dacă am fi ştiut toate acestea?

Nu iubirea mea cea mare,nu cred.Fiindcă suntem într-o lume unde dacă am cunoaşte adevărul despre noi ne-am distruge.

Suntem într-o lume unde orice întâmplare poate fi orice altceva,unde orice lucru poate fi într-o altă existenţă transcedentală ceva înspăimântător sau chiar ceva deosebit de frumos.

Totul depinde de contextul prin care este Simţită Cunoaşterea,de Coeficientul Logic prin intermediul căruia se realizează această simţire.

Şi hai să fim serioşi,dacă Dumnezeu ne-ar fi dat strălucirea de a Simţi Cunoaşterea de la Început oare am mai fi fost fericiţi?

Oricât de neasemuită ar fi o frumuseţe aceasta devine banală dacă ajungi să o îmbrăţişezi fără luptă,fără a şti ce înseamnă şi alte forme de comparaţie.

Şi chiar dacă ar fi acesta unul dintre răspunsurile adevărate tot ar mai fi o întrebare.

De ce nu a lăsat Dumnezeu fericirea fără a fi necesară comparaţia?

Fiindcă acesta este tributul Existenţei.

O strălucire neadmirată,iubirea mea este moartă, aceasta nici nu există.

Atunci ce i-a mai trebuit lui Dumnezeu să simtă Existenţa?

Nu era mai bine să ştie doar că Simte Cunoscând Creaţia care poate să nu fie Existenţă?

Dumnezeu prin Simţirea Sa Cunoaşte întreaga Creaţie inclusiv Existenţa şi astfel toate acestea sunt împlinite prin Iubire care este Simţirea Lui Dumnezeu.

Prin Simţire Dumnezeu le-a adus la viaţă ceea ce nu e puţin lucru.

Fără Simţire oricât de multă Cunoaştere sau Creaţie ar fi nu ar avea nici un rost.

De aceea noi împlinim Destinul Lui Dumnezeu în aceste lumi cărora le dăruim Simţire şi de aceea tot ce va rămâne în urma noastră va fi Iubire şi atât.

Prin noi Dumnezeu binecuvântează aceste lumi fiindcă şi noi facem parte din Dumnezeu.Dacă nu ar fi fost Iluzia Vieţii noastre noi nu am fi putut fi în aceste lumi, fiindcă ne-ar fi ars dorinţa de a ne reîntoarce alături de Iubirea Dumnezeului nostru din care provenim.

De aceea zorii timpului care ucid iubiri o fac fiindcă se hrănesc cu acestea pentru a da viaţă Creaţiei.Nu poate exista Simţire fără Cunoaştere?

Iubire fără Cunoaştere?

Cum ar fi fost Dumnezeul nostru care e Simţire, deci Iubire, dacă nu s-ar fi reflectat în Cunoaştere
simţind-o?

Poţi simţi fără să cunoşti?

Este exact ca şi cum ai cunoaşte fără să simţi.Înseamnă că Dumnezeu era obligat în calitatea Sa de Cuvânt Matrice al Limabjului Pur Universal să se reflecte în aceste două Cuvinte Matrici,Cunoaşterea şi Creaţia?

Nu,în nici un caz Dumnezeu nu era obligat să facă aceasta.Toate Cuvintele Matrici ale acestui Limbaj se reflectă unele în altele determinând Expresia Unică a conştiinţei Pure Universale.

Doar nouă ni se pare ca fiind reală această obligaţie fiindcă noi înşine suntem rezultatul reflectării simţirii noastre în Cunoaştere şi Creaţie.

Nu ne-am putea imagina o lume în care Simţirea să fie reflectată în alte Cuvinte Matrici de şi astfel de lumi există cu desăvârşire.

Oare cum ar fi iubirea mea cea mare dacă noi nu am fi clădiţi din Cunoaştere şi Creaţie alături de Simţire ci din alte cuvinte,cum ar fi Eternitate şi Împlinre alături de Simţire?

Am fi mai fericiţi simţind eternitatea şi împlinirea?Înţelegând şoaptele infinitului din adâncurile privirilor noastre?

Ştiind că fluviul amintirii nu se mai poate abate niciodată în albiile secate de plans ale unor ochi care nu mai ştiu ce e Creaţia şi nici Cunoaşterea acesteia?

Că acest fluviu e secat şi se află astfel încremenit în eternitate.Oare am fi mai fericiţi cunoscând doar împlinirea?

Poate că da,dar Creaţia cu toate toamnele ei pare că ne înţelege mai mult zbuciumul inimilor noastre care bat timpul,certându-l pentru nimicurile spuse în ultimele clipe fiindcă am fi vrut mai mult şi abia atunci înţelegem că de fapt acele nimicuri sunt poate mai importante decât mai nu ştiu eu ce vorbe savante care ne-ar desparţi simţirile tăiate de cuţitul cunoaşterii ascuns în venele zbuciumului nostru.

Atunci am şti că acest cuţit le vor toia şi sângele întregii iubiri se va scurge pe soclul unei amintiri despre o vară cu nume de Destin,în care Soarele ardea cuminte fiecare

sentiment al propriilor noastre necuvinte,pe altarul eternităţii propriului nostru Destin,acela de a fi.Şi atunci vom lua din nou timpul la întrebare, dar de data aceasta nu-l vom mai certa ci ne vom împăca cu el definitiv.

~10~

Cunoaşterea prin excelenţă se caracterizează prin reflectare şi oglindire.

Chiar dacă Cuvintele Matrici se reflectă unele în altele într-o infinită interdependenţă, în realitate acea interdependenţă nu poate fi pentru sufletele noastre decât: Oglindire.

De fapt lumea noastră!

Lumea pe care o înţelegem noi!

Chiar dacă noi suntem străini de această lume fiindcă sufletele noastre aparţin lumii iubirii.

Lumea noastră este o lume datorată Cuvântului Matrice al Cunoaşterii, noi nu putem vedea interdependenţa celorlalte Cuvinte Matrici ale Limbajului Pur Universal decât în calitate de oglindire fiindcă doar aşa o poate percepe Cunoaşterea.

Cuvintele Matrici se oglindesc între ele numai prin Cunoaştere care are calitatea de oglindă,de reflectare.

Aceasta se datorează faptului că odată ce trăim Iluzia Vieţii,şi percepem imaginea denaturată a modului cum se reflectă Dumnezeu sau Evenimentul Primordial Unic şi Întâmplător în această lume,nu putem spune că nu este astfel dar nici că ar fi astfel. Ce putem spune este că noi cunoaştem a fi astfel.

Cu toate acestea fiecare Cuvânt Matrice al Limbajului Pur Universal se reflectă în celălalt fiindcă toate sunt Unul,o singură Expresie Pură Universală precum Unul sunt toate,adică această Expresie este rezultatul tuturor înţelesurilor acestei infinităţi de Cuvinte Matrici.

Calitatea Cunoaşterii de a creea o imagine a sa pe care să o reflecte în mod continuu a creat Destinul, care nu este Cunoaşterea propriu zisă ci imaginea acesteia.

Odată cunoscută Unica Întâmplare imaginea acesteea se perpetuează în şi prin cunoaştere devenind Destin!

Astfel Destinul este Iluzia fiind o imagine virtuală a unui Eveniment Primordial, imagine care se reflectă în funcţie de Coeficientul Logic prin intermediul căruia devine receptată.

Astfel, Destinul este o imagine a Iubirii care a Simţit Iubind Cunoaşterea Creaţiei, iar lumile aflate în aria Destinului nu sunt cât se poate de puţin reale, ci sunt lumi imaginare, în totalitate ireale, un joc al Iluziei Cunoaşterii cum de altfel este şi lumea noastră unde primează acest vis care este propria noastră viaţă fiind definit de mine ca termen de Iluzie a Vieţii.

Unicul adevăr al Destinului este acela că este un ecoul al Lui Dumnezeu. Iar ceea ce ni se întâmplă nouă iubirea mea, face parte din acest ecou pe care l-a strigat Dumnezeu simţind Cunoaşterea Creaţiei.

Destinul nostru este ecoul cuvintelor Lui Dumnezeu,simţirii lui Dumnezeu,este simţământul Lui Dumnezeu purtat de Cunoaştere şi Creaţie pentru a se desăvârşi lumile cu Simţământul Vieţii.

Unicul lucru cu adevărat real din întreaga Iluzie a Vieţii.Şi ce anume poate să fie acest Simţământ al Vieţii dragostea mea dacă nu Iubirea?

Astfel tot ceea ce ni se întâmplă este un ecou a ceea ce s-a întâmplat cândva în Dumnezeu,la fel ca şi dragostea noastră.

Ştiu că e greu să înţelegi de ce se întâmplă şi lucruri urâte cum ar fi crimele sau alte fărădelegi şi ai să mă întrebi dacă şi acestea fac parte din Destin?

Da iubirea mea am să-ţi răspund că fac parte din Destin,că şi acestea s-au întâmplat în Dumnezeu cu mult înainte de a simţi ecoul lor în această viaţă pălină de deşertăciune.

Toate câte sunt dar şi toate câte vor fi s-au întâmplat în Dumnezeu iar ceea ce vedem noi este ecoul acelei prime întâmplări, al Evenimentului Primordial.

Astfel toate cele petrecute dar şi care se vor petrece în Universul Factorului Nostru Creator şi Unic Întâmplător s-au petrecut cu mult înainte de a se petrece.

Ceea ce vedem noi ca o desfăşurare istorică a devenirii lumii noastre nu este nimic altceva decât o palidă imagine reflectată de către calitatea Cunoaşterii a ceea ce este aceasta dar, posibil, să fie total invers, fiindcă imaginea reflectată în oglinda Cunoaşterii este o imagine inversată, astfel pot să dau exemplul unui şurub care privit în oglindă îşi va schimba sensul filetului.

Acest lucru ar însemna că noi vedem ceea ce nu ar trebui şi facem acelaşi lucru? Înseamnă că adevărata lume a Coeficientului Logic 2 este total inversă faţă de lumea noastră reflectată astfel datorită oglinzii Cunoaşterii?

Indiferent cât de mult am dori să explicăm faptul că Cunoaşterea nu se bazează pe reflectare sau oglindire nu vom putea.Creaţia ne survine ca o plămădire tot datorită Cunoaşterii şi bineînţeles Destinului nostru ce devine definit ca fiind Iluzie.

De altfel Creaţia nu ar exista privită prin prisma altor Cuvinte Matrice nu doar fiindcă ar face parte din Destinul sau Iluzia noastră,ci mai presus de toate fiindcă ea nu poate fi desfăşurare sau plămădire a unui concept.Creaţia nu poate să fie creată într-un anumit proces dialectic.

Creaţia nu poate fi dezvoltată,şi nici supusă unei scale evolutive sau involutive,tocmai fiindcă Creaţia dacă ar ajunge la un apogeu infinit ar însemna că evoluţia sa nu are cum să existe întrucât atât infinitul mare cât şi cle mic în cadrul Coeficientului Logic 2 sunt la fel de mari în dimensionalitatea lor si astfel se contopesc.

Prin urmare doar Iluzia Vieţii noastre ne dă imaginea aceasta de evoluţie sau involuţie a Creaţiei.Creaţia poate fi doar confirmată sau infirmată prin Evenimentul Primordial ce survine ca o Lipsă din Semantic,şi care pentru noi este Dumnezeu, sau Cuvântul Matrice al iubirii din cadrul Limbajului Pur Universal.

Toate celelalte Cuvinte Matrici sunt o Lipsa din Semantic la fel ca şi Dumnezeul nostru sau factorul Nostru Creator şi Unic Întâmplător faţă de noi.Putem vorbi prin urmare de o infinitate de Evenimente Primordiale cum de altfel putem vorbi de o infinitate de Cuvinte Matrici unde fiecare este o Lipsă din Semantic?

Nu, în nici un caz chiar dacă sunt o infinitate de Cuvinte Matrici,deoarece toate acestea definesc prin Lipsa lor din Semantic acelaşi Eveniment Primordial,întrucât raportate la infinitul Semantic toate sunt şi fac parte din aceeaşi Lipsă şi nu din alte Lipsuri diferite,deoarece o Lipsă din infinit oricât de mare sau de mică ar fi are aceeaşi valoare fiindcă infinitul Semantic nu are o valoare concretă.

Cu toate acestea doar Dumnezeul nostru poate fi Unic şi Întâmplător fiindcă se reflectă astfel prin simţirea lui asupra cunoaşterii creaţiei.Celelalte Cuvinte Matrici nu pot fi nici unice şi nici întâmplătoare dacă nu sunt percepute prin intermediul simţirii cunoaşterii creaţiei ci pot fi cel mult doar întâmplătoare raportate la infinitate.

Unicitatea o dă simţirea.Chiar şi funcţia disjunctivă care dă Unicul şi Întîmplătorul este reprezentată astfel prin cadrul cunoaşterii noastre şi nu în lipsa acestei Iluzii a Vieţii fiindcă altfel nu am putea gândi astfel.

~ 11~

Este oare Cunoaşterea cu adevărat un fenomen?

În primul rând noi fiinţele umane nu putem şti ce este cu adevărat un fenomen şi nici dacă Cunoaşterea poate fi un fenomen fiindcă nu cunoaştem Adevărul Absolut şi prin urmare nu putem şti cu acurateţe acest lucru.

Prin fenomen înţelegem în primul rând un Eveniment care are un Început sau care se poate substitui unei anumite Intervenţii. Din acest punct de vedere pentru noi oamenii, Cunoaşterea este un fenomen fiindcă noi Cunoaştem prin intermediul unui Început sau al unei desfăşurări spaţio-temporare.

Dacă nu am realiza existenţa acestei lumi prin intermediul desfăşurării spaţio-temporalităţii, oare am mai Cunoaşte?

Răspunsul constă doar în alternanţele pe care le putem asocia Cunoaşterii, atât cele de divergenţă cât şi cele de convergenţă dar mai ales aplicaţiile în posturile din şi în care poate face parte Cunoaşterea.

Referitor la lumea noastră şi la modul nostru de a percepe Cunoaşterea, iniţial am folosit în lucrările mele terminologia de Semantic, deci de sensuri ale acestui Semantic, care există doar dacă aceste sensuri se pot raporta la un reper care să le poată defini.

Acest reper a fost iniţial nominalizat de către mine ca fiind Lipsa din „ceva”, iar acel „ceva” s-a definit a fi Neînţelesul, deci Semanticul.

Această Lipsă din Semantic , odată raportată acestuia a determinat o jumătate de Lipsă fiindcă cealaltă jumătate s-a contopit cu Semanticul sau rezultatul dintre cele două a fost atât Lipsă cât şi Semantic, termen denumit de mine ca fiind Periodicul, cel care este pe jumătate Înţeles al Semanticului, precum pe jumătate Înţeles al Lipsei acestuia.

Revenind la Dumnezeu, Lipsa din Semantic deci din Neînţeles este Simţirea care simţind Necunoaşterea, (infinitul) a nominalizat Cunoaşterea simţind-o, care este Periodicul şi prin intermediul acestuia a putut fi simţită şi cunoscută la rânul său Creaţia.

Periodicul sau Parţialul, cum l-am mai numit, este cel responsabil de Evenimentul Primordial din lumile Cunoaşterii cât şi de perpetuarea continuă a acestui Eveniment , dar atenţie, perpetuarea sa determină reflectarea sa în toate celelalte Evenimente care îi urmează, deci nici unul dintre acestea nu sunt Întâmplătoare şi nici Unice, ci aparţin Destinului, fiind imaginea reflectată la infinit a Evenimentului Primordial.

Acest lucru duce la definirea lumilor Cunoaşterii ca fiind lumi ale Imaginilor şi nicidecum ale realităţii consistente ale acestor imagini.

Factorul Nostru Creator are întradevăr amprenta sa depusă în acest Eveniment Primordial, în calitatea sa de atribut funcţional al Creaţiei ce defineşte Iubirea, prin simţire.

Această amprentă care este simţirea depusă de către Factorul Nostru Creator în lumile Cunoaşterii sau a Cuvântului Matrice Cunoaştere poartă numele de Iubire, fiind aceea care va determina Cunoaşterea, rămânând de altfel să-şi definească şi aceasta la rândul său propriile sale lumi diferite de Cunoaştere.

Observăm cum Iubirea, cu toate că devine un atribut al Creaţiei şi normal ar fi să fie cel de-al cincilea Cuvânt Matrice al celor cu funcţionalitatate atributivă, nu este câtuşi de puţin astfel lăsând în locul său Cunoaşterea, care are la rândul ei calitatea de rezultant al funcţionalităţii atributive, iar Iubirea doar pe aceea de amprentă a acestei funcţionalităţi atributive.

Toate acestea se datorează faptului că lumile Cunoaşterii sunt lumi imaginare, iluzorii,care reflectă o anumită iluzie şi nicidecum o anumită stare de fapt.

Această imagine a Cunoaşterii este determinată şi cu ajutorul Iubirii ce devine implicit Cuvânt Matrice cu propriile sale lumi şi Universuri, la fel ca şi Cunoaşterea, doar că Iubirea are calitatea de intervenţie primară, de amprentă a Evenimentului Primordial care va simţi Cunoaşterea.

Iubirea se reflectă în Cunoaştere nefiind cât se poate de puţin în realitatea sa pregnantă Cunoaştere.

Iubirea este şi Factorul Nostru Creator a cărui Creaţie constă în amprenta pe care o lasă Evenimentului Primordial, ce constă în Lipsa din Semantic, deci din toate posibilităţile infinite care ar fi putut deveni o anumită fiinţare, posibilităţi care nu ar fi devenit niciodată fără această Lipsă din ele care este Amprenta Evenimentului Primordial deci al Întâmplării Unice ce stă la baza Cunoaşterii,şi care-i dă Cunoaşterii titulatura de Oglindă.

Aceste calităţi ale Cunoaşterii sunt cele care definesc şi faptul că cele cinci Cuvinte Matrici cu funcţionalitate atributivă se „opresc" la acest nivel al Cunoaşterii şi nu merg mai „departe" decât sub oblăduirea altor funcţionalităţi.

Am amintit despre funcţiile atributive ale Cuvintelor Matrici, Sfârşit, Început, Origine, Creaţie şi Cunoaştere, dar şi despre cele cu funcţionalitatea disjunctivă şi anume Unicul şi Întâmplătorul.

Iubirea datorită funcţiei disjunctive a Creaţiei este Unică şi Întâmplătoare dar nu poate face parte ca atribut al acesteia odată ce este înlocuită de Cunoaştere şi nici nu poate fi un Cuvânt Matrice intermediar dintre Creaţie şi Cunoaştere fiindcă Iubirea nu determină Cunoaşterea prin atributivitatea sa, întrucât atributul Iubirii nu este Cunoaşterea,ci simţirea. În schimb prin complementaritatea sa la procesul Cunoaşterii, Iubirea devine motorul întregii Creaţii, întrucât amprenta pe care o lasă Iubirea este aceea care face parte din Evenimentul Primordial al lumilor transcedentale ale Creaţiei.

Astfel pe lângă Cuvintele Matrici cu funcţii disjunctive şi atributive mai avem Cuvinte Matrici cu funcţii complementare sau cu totul şi totul alte şi alte tipologii funcţionale, dar toate Cuvintele Matrici sunt posesoare a funcţiei conjunctive conform analogiei Totului, prin care toate sunt un tot şi un tot sunt toate.

Numărul funcţiilor Cuvintelor Matrici este infinit, precum infinit este şi numărul Cuvintelor Matrici.

Cunoaşterea nu este altceva decât un Cuvânt Matrice care are la baza lui Instinctul.Cu toate acestea Cunoaşterea este un Cuvânt Matrice care se află înveşmântat de Cuvântul Matrice al Iubirii, fiind de fapt oglindirea acestui Cuvânt Matrice al Iubirii tocmai fiindcă devenirea Cunoaşterii se face prin Amprenta eternă a Cuvântului Matrice al Iubirii, amprentă pe baza căreia se determină continuu Evenimentul Primordial şi odată cu acesta întreaga gamă de Evenimente care i se succed acestuia, Evenimente care sunt de fapt imaginea , asemeni unui ecou al Evenimentului Primordial, imagine care nu este altceva decât Destinul, determinat prin toate celelalte Evenimente care se succed Evenimentului Primordial.

Odată ce Cunoaşterea este oglinda Iubirii şi Iubirea devine Oglinda Cunoaşterii,înseamnă că Adevărul Absolut aflat în sinele Cunoaşterii se reflectă în oglinda Iubirii fiind simţit.Astfel Adevărul Absolut nu poate fi cunoscut în lumile noastre dar poate fi simţit de întreaga Creaţie,iar acesta este:Iubirea! Cu cât vom iubi mai mult în această lume a Iluziei Vieţii cu atât ne vom apropia mai mult de adevăr.Unicul adevăr, unica licărire de lumină în ceaţa Iluziei Vieţii este:Iubirea.

~12~

Vom putea vreodată admite faptul că odată ce Factorul Nostru Creator care este Iubire, deci este reprezentat prin Cuvântul Matrice al Iubirii, devine Începutul acestul Eveniment Primordial, devine implicit şi Sfârşitul său, iar Începutul şi Sfârşitul se regăsesc în Creaţie dar şi în Iubirea care este o rezultantă a Creaţiei dar nu al funcţiei atributive a acesteia ?

Prin urmare Evenimentul Primordial determinat sau definit ca amprenta Cuvântului Matrice al Iubirii să fie atât la Începutul acestui Eveniment cât şi la Sfârşitul său, ceea ce implică faptul că Factorul Nostru Creator care este Iubire devine atât Începutul acestor lumi infinite ale Cunoaşterii cât şi Sfârşitul lor, sau mai bine zis Iubirea îmbracă infinitatea lumilor

Cunoaşterii prin faptul că se află la ambele capete ale sale atât la Început cât şi la Sfârşit chiar dacă Începutul şi Sfârşitul sunt eterne datorită Evenimentului Primordial.

Cunoaşterea se află în sânul Iubirii datorită funcţiei de complementaritate ale acesteea, ceea ce denotă faptul că implicit Cuvântul Matrice al Cunoaşterii este perceput de noi ca fiind Imaginea Cuvântului Matrice al Iubirii, dar o imagine oglindită, deci o imagine inversă sau cel puţin diferită dacă nu distorsionată a Cuvântului Matrice al Iubirii în Cunoaştere.Astfel ni se înfăţişează nouă lumea în care trăim.

Limbajul Pur Universal este alcătuit dintr-o infinitate de astfel de Cuvinte Matrici, unde fiecare în parte este un Factor Creator şi Unic Întâmplător, (doar pentru noi fiinţele umane)deci o infinitate de astfel de Factori Creatori şi Unic Întâmplători unde fiecare în parte dezvoltă infinitatea sa proprie de lumi şi Universuri, unde fiecare astfel de Factor Creator şi Unic Întâmplător este la rândul său şi unul din numerele infinităţii în care se încadrează.

Totalitatea Cuvintelor Matrici formează Limbajul Pur Universal care are o Expresie Unică a Conştiinţei sale Universale.

Această Expresie Unică a Conştiinţei Pure Universale nu este definită numai de fiecare Factor Creator şi Unic Întâmplător în parte, ci şi de Formele de Expresie Universală care aparţin unor grupuri sau asocieri de mai mulţi Factori Creatori şi Unic Întâmplători,ce sunt şi Cuvinte Matrici la rândul lor şi care pot forma combinaţii sau alte forme asociative ce determină un anume grad de conştientizare Formei de Expresie respective, precum orice altă Conştientizare în afară de Cunoaştere capătă înţelesul şi definiţia ca fiind Forme de Expresie Universală.

O astfel de combinaţie a Formelor de Expresie Universală este lumea noastră care sete rezultatul combinării Cuvintelor Matrice ale Iubirii,Cunoaşterii şi Creaţiei.De ce nu este Dumnezeul nostru Cunoaştere sau Creaţie şi e Iubire?Fiindcă Iubirea a Simţit iubind prin Cunoaştere Creaţia.

De exemplu Unicitatea sau Logica. Ambele au un anumit înţeles în cadrul Cunoaşterii pe când în lumile în care fiecare dintre aceste două denumiri sunt Cuvinte Matrice, Înţelesurile lor diferă, astfel Logica în calitate de Cuvânt Matrice are un cu totul alt Înţeles faţă de ceea ce ştim noi despre Logică, precum Unicitatea la fel.

Astfel vom putea privi un anumit cuvânt atât din punctul de vedere al Cunoaşterii cât şi în calitatea sa ca Formă de Expresie Universală.

Mai mult decât atât, această infinitate de Cuvinte Matrici este definită în cadrul unui Continuum Infinit iar Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale devine o Conştiinţă Unică a acestui Continuum Infinit, tocmai datorită Fenomenului Asemiotic, termen folosit pentru prima dată de mine în cadrul Coaxialismului.De ce am denumit acest termen Coaxialism şi nu altcumva?

Totul s-a datorat faptului că orice mijloc prin care putem concepe lumea este coaxial dar şi absolut orice cunoaştem despre lume,fenomenele acesteia sau caracteristicile acesteia cât şi despre tot ce poate fi exterior dar şi interior acestei lumi,transcedental dar şi subiectiv sau obiectiv este numai şi numai coaxial.

~13~

Noi cunoaştem lumea prin intermediul Coeficientului Logic 2 dar nu putem infirma faptul că lumea poate fi cunoscută şi prin intermediul altor Coeficienţi Logici dar nu de către noi.

Toţi aceşti Coeficienţi Logici devin coaxiali prin propriul lor număr infinit,coaxiali Unui infinit în care sunt toţi Una precum Una este în toate.

Vor fi mai multe axe ale Cunoaşterii,în cazul de faţă, care se vor uni în cele din urmă prin infinitate, devenind coaxiale.Şi Cuvintele Matrici ale Limbajului Pur Universal sunt

coaxiale tot prin raportarea lor la infinitate, fiind o infinitate de astfel de Cuvinte Matrici.,infinitatea care nominalizează Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Chiar şi cea mai depărtată frontieră a filozofiei mele determinată de Formele Intangibile, care sunt dincolo de Tot, dincolo de ceea ce am putea noi imagina nu numai în calitate de concept,fenomen sau lucru dar şi în calitate de posibilă intervenţie,prin hazard sau Întâmplare,sunt coaxiale dezvoltării Hazardului şi Întâmplării,a evenimentelor produse prin infinitatea Cuvintelor Matrici.

Cum sunt Formele Intangibile coaxiale toturor acestora?

Prin simpla raportare a lor la această axă coaxială, prin reflectare şi oglindire,prin semnificţiile lor asupra Totului dar şi prin determinările sau indeterminările pe care le generează.

Da,dar o simplă raportare la o axă coaxială a Formelor Intangibile, nu înseamnă că şi acestea sunt coaxiale în sinea lor,vor spune unii.

Chiar dacă în sinea lor nu ar fi coaxiale ele devin astfel prin raportare,prin schimbarea sensului asimptotismului în tangenţiabilitate şi invers, tocmai datorită raportărilor.

O asemnea raportare se face pe mai multe axe unde multe dintre ele sunt coaxiale în sinele lor iar chiar şi faptul că am considera coaxialitatea unei axe coaxiale drept axialitate,orice raportare dar şi congruenţă la infinit determină coaxialitatea oricărei axialităţi.

Fiecare Cuvânt Matrice se oglindeşte prin Cunoaştere în toate celelalte primind în funcţie de oglindirea sa in fiecare dintre aceste Cuvinte Matrici infinite ca număr câte o semnificaţie aparte pentru fiecare.

Astfel ceea ce numim noi fiinţare de exemplu poate primi o infinitate de semnificaţii.

La fel şi Formele Intangibile denumite de mine,care se afl[dincolo de Cuvintele Matrici, pot primi o infinitate de semnificaţii,la fel şi Dumnezeul nostru care este Iubire.Formele Intangibile devin un fel de amprente ale altor şi altor forme exterioare Limbajului Pur Universal,dar şi acestea în calitatea lor de amprente sau de semnificanţi ori determinanţi,odată oglindite de către Limbajul Pur Universal devin parte din semnificaţiile infinite ale fiecărui Cuvânt Matrice,chiar dacă sunt exterioare acestora.

Şi atunci ce poate fi dincolo de Dumnezeu, dincolo de Creaţie?

Dincolo de Toate,inclusiv de Formele Intangibile?

Nimic fiindcă Toate acestea sunt un Tot prin infinitul propriilor lor semnificaţii,având o singură axă a lor din punct de vedere ale semificaţiilor datorate oglindirii,axă care devine coaxială cu infinitatea, sau infinitatea devine coaxială cu semnificaţiile lor raportate la relaţionările acestora între ele.

Aceasta este esenţa a ceea ce am denumit eu ca fiind coaxialism.

De aceea chiar dacă vorbim de Formele Intangibile,de asimptotism,tangenţiabilitate sau orice altceva, realizăm că toate acestea dar şi cele mai mici amănunte nesemnificative pentru noi care pot determina înţelesul unui Cuvânt poate fi cauza existenţei lumilor,de dinainte de Dumnezeu.

De ce spun aceasta?

Fiindcă toate câte sunt, sunt coaxiale cu Totul infinitului semantic.

Fiecare astfel de Cuvânt este o Lipsă din Semantic, un Dumnezeu.

Şi atunci cine sau ce a determinat această Lipsă din Semantic?

Aici ajungem în punctul culminant a ceea ce am denumit ca fiind coaxialism,deoarece afirm că Totul se datorează Formelor Intangibile care şi ele sunt o amprentă la rândul lor.

Deci vor fi determinate de alte şi alte forme,indiferent că acelea vor determina sau nu un anume asimptotism cu determină aceste Forme Intangibile în cazul lumii cunoaşterii noastre.

Dar şi acestea prin cunoaşterea noastră devin coaxiale infinităţii, neantului nesfârşit dacă vreţi, şi atunci?

Cine le-a creat,sau ce anume le-a determinat?

Răspunsul constă în faptul că fiind coaxiale,pot avea o infinitate de semnificaţii,şi toate aceste semnificaţii se cern asupra propriei noastre cunoaşteri în care Dumnezeul nostru este Iubire.

Şi atunci?Toate au fost create prin simţire,toate au fost determinate prin simţire,şi această simţire este şi va rămâne etern Simţirea Lui Dumnezeu!

Oricât de mult am fugi de Dumnezeu tot în sânul Lui alergăm ori ce am face!

~14~

Acum înţelegi dragostea mea că Dumnezeu este Totul dar şi Totul din spatele Totului?

Că în iubire stă atât fericirea cât şi cele mai neînsemnate fâlfâiri de aripi ale unei gâze sau chiar şi sinuciderea?

Că întreaga lume s-ar destrăma dacă nu ar fi Simţirea Lui Dumnezeu?

Simţirea chiar dacă pentru alte Cuvinte Matrici ale Limbajului Pur Universal poate să aibe alte semnficaţii,pentru noi ea este viaţa şi prin ea poate fi înţeles Totul dar şi Totul care se ascunde ăn spatele Totului.

Doar prin viaţa putem înţelege faptul că şi cele mai exterioare forme ale Limbajului Pur Universal, diferite cuvintelor acestuia, fac parte din semnificanţii externi ai acestora, deci dintr-un alt Tot în care există alte şi alte interdepenedenţe, iar şi acest Tot se reduce datorită unităţii în diversitate la Iubire, la simţire.

Oare atunci iubind nu vedem cu ochii simţirii întreaga arhitectură a lumilor şi dincolo de acestea?Oare iubind nu înţelegem mai mult din Totul care ne înconjoară decât am studia mii de filozofii?

Unicul adevăr în această lume este iubirea,iar dacă nu am trecut niciodată printr-o adevărată iubire înseamnă că nu am înţeles nimic din frumuseţea lumilor,a Universului şi a Tot ceea ce înconjoară Toate câte sunt sau nu ne sunt date nouă să le cunoaştem,nefiind astfel.

De aceea iubirea nu trebuie să fie tristeţe şi nici suferinţă ci trebuie să fie fericire,împlinire de sine a fiecărui om,să aducă pe aripile ei zefirul binecuvântat al Lui Dumnezeu,fiindcă iubind suntem mult mai aproape de Dumnezeu.

Cred că iubirea poate fi o rugă mult mai auzită de Dumnezeu decât sute de cuvinte bolborosite pe genunchii roşi ai unor clipe pline de uitare de sine a unor ochi ce-şi aşteaptă astfel mântuirea.

Iubind lumea ar fi mult mai bună,societatea s-ar însănătoşi de bolile inerente oricărei copilării şi astfel ar înţelege că nu fuga de romantism datorată uitării de sine,va duce la împlinire ci întocmai regăsirea romantismului şi a toleranţei,a frumuseţii unor şoapte spuse sub clar de lună şi nu frumuseţea unor conturi bancare pline de durerea şi deznădejdea unor sclavi care le-au creat va duce la fericire.

De aceea iubirea duce la sinucidere în această lume fiindcă e o lume din ce în ce mai străină de sine, care în loc să iubească, ucide cu perfidie,lent,sufletele iubirii prin politici de forţă introduse asupra poparelor, unde masele uriaşe de sclavi, se îndreaptă spre ziua de mâine plini de teama că nici sclavia nu le va mai fi de folos pentru a umple visteriile unor infami, psihopaţi ce doresc averi din care ar putea trăi mulţi mii de vieţi, milioane de vieţi, care de fapt sunt vieţi furate iubirii.

Vieţi torturate ce duc astfel la înstrăinarea de sine a societăţii, la bolile grave ale acesteia, la sinucidere.

Locul iubirii a fost luat de politicieni corupţi şi perfizi unde majoritatea lor se vând oricui pentru un pumn de arginţi, uitând cu toţii că în moarte nici unul dintre arginţi nu poate fi luat de nimeni în schimb iubirea,da!

Fiindcă iubirea devine eternă, eternizând fiecare clipă din această viaţă.

~15~

Am vorbit despre asemiotică despre faptul că în afară de cele trei domenii ale semioticii trebuie sa fie şi un opus al tuturor acelor semnificaţii, opus care nu mai poate însemna semn ci Necunoaşterea Semnului, de fapt Adevărul Absolut, cum îl percepem noi prin intermediul Cunoaşterii.

Fenomenul Asemiotic este definit ca fiind nu numai un opus al termenului de Semiotică care era definit ca o alcătuire din pragmatică, semantică şi sintactică.

Semiotica nu poate fi plauzibilă pentru o rezolvare coaxiologică întrucât se axează pe relaţiile om-semn, semn-semn, semn-semnificant, ceea ce nu este câtuşi de puţin veridic întrucât Semantica Semioticii poate primi sens, tocmai prin Lipsa unei părţi din sine care determină parţialul sau periodicitatea şi implicit raportarea la Înţeles şi parţial Neînţeles, etc.

Astfel Lipsa nu trebuie privită ca un semn ci ca o Lipsă fiindcă dacă am privi-o ca fiind un semn atunci ar însemna că Necunoscutul,neantul ar fi celălalt semn,deci un non-semn, odată ce semnifică neantul.

Chiar şi dacă toate acestea ar fi semne,prin absurd,atunci opozantul lor nu ar mai fi semn fiindcă nu vorbim în acest caz de un semn opus ci de o opozabilitate totală, la fel cum opusul existenţei este nonexistenţa, opusul semnului devine nonsemnul, deci inexistenţa semnului, ceea ce schimbă radical viziunea asupra semanticii, şi implicit asupra semioticii definind opusul semioticii ca fiind:asemiotica.

Toate acestea ne demonstrează că nu putem accepta faptul că totul se rezumă la înţelesul omului, şi nici că semnele erau dintotdeauna puse la o margine de drum iar ele nu ar fi fost nici create şi nici determinate ci ar fi existat etern fiind atât de adevărate încât ne-a dat şi nouă acea Cunoaştere despre ele iar noi oamenii am Cunoaşte Adevărul absolut.Nici vorbă de aşa ceva.

Semnele nu sunt altceva decât nişte jaloane arbitrare prin care noi oamenii încercăm pe baza Coeficientului Logic 2 al nostru să ne definim şi astfel să identificăm lumea în care ne aflăm şi pe care o constituim, fiindcă dacă noi nu am Cunoaşte această lume nici această lume nu ar mai exista, întrucât lumea nu poate exista independent de noi, precum noi nu putem exista independent de lumea noastră.

Asemiotica cuprinde mai multe domenii şi determinanţi asemiotici .

Ceea ce vreau să subliniez în această lucrare este inerenţa existenţei, Fenomenului Asemiotic, căruia i se datorează convergenţa şi divergenţa realizată între Continuumul Infinit şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Acest Fenomen Asemiotic este tocmai interdependenţa, modul de relaţionare dintre Continuumul Infinit şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, fiindcă Fenomenul Asemiotic ecranează funcţionalităţile atât a unuia cât şi ale celuilalt realizând astfel o conexiune cauzală dintre Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale şi Continuumul Infinit care doar astfel pot să se autodetermine şi genereze unul pe altul, respectiv Totul în Toate şi Toate în Tot, primind fiecare calitatea de oglindă faţă de celălalt.De ce?

Fiindcă dacă nu ar fi non-semnul asemiotic, Continuumul Infinit nu ar putea deveni niciodată inversul Expresiei Unice a Conştiinţei Universale determinată de Limbajul Pur Universal fiindcă nu ar mai avea rol de ecranare, de oglindire ale acestea şi invers ale aceteia faţă de Continuumul Infinit.

Fără non-semnul asemiotic toate ar fi fost acelaşi Tot,anulând Totul din spatele totului şi infinitatea amprentărilor ce trec până şi prin Formele Intangibile.

Astfel asemiotica este aceea care defineşte oglindirea fiind de fapt fenomenul oglindirii.

Datorită asemioticii,lumile şi toate câte sunt,dar mai ales Totul se va oglindi mereu în oglinda sa paralelă care este Totul din spatele totului definind infinitatea.Aceasta este arhitectura filozofică a lumilor şi faţa care ne este dată nouă să o cunoaştem a Lui Dumnezeu cu privire la Univers.

Prin urmare caracteristica Fenomenului Asemiotic este determinată de funcţionalitatea sa, respectiv de funcţia asemiotică, unde alături de pragmatică, semnatică şi sintactică va interveni o altă disciplină, aceea a Lipsei unui semnificant rămânând doar un semn în sine,de fapt nonsemnul, fapt ce demonstrează că tocmai Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale şi Continuumul Infinit, interrelaţionează determinându-se reciproc, tocmai prin Funcţia Asemiotică care caracterizează Fenomenul Asemiotic ce defineşte funcţionalitatea funcţiei Logice.

Funcţia Logică este o determinantă a asimptotismului Formelor Intangibile, structuralizat pe Intervenţie şi Neintervenţie, tocmai prin şi cu ajutorul Funcţiei Logice prin intermediul convergenţei şi divergenţei Fenomenului Asemiotic asupra Continuumului Infinit şi implicit odată cu aceasta asupra Expresiei Unice a Conştiinţei Pure universale.

De fapt structura lumilor noastre este o oglindire convergentă şi divergentă care implică în reflecatrea sa asimptotismul şi tangenţiabilitatea.

~16~

Ne-am născut aici datorită Destinului care este o imagine, probabil, inversă a ceea ce suntem noi în realitate, o imagine a ceea ce suntem noi, adică aceea dinaintea noastră, fiindcă noi suntem mereu dinaintea noastră tocmai datorită imaginii Destinulul şi faptului că Întâmplarea că noi suntem şi existăm aici, chiar şi prin intermediul visului dat de către Iluzia Vieţii se datorează faptului că această imagine a Întâmplării care suntem noi a fost realizată de adevărata Întâmplare prin care suntem noi, iar acea Întâmplare este Unică şi Unic Întâmplătoare, iar tocmai prin acea Unică şi Întâmplătoare Întâmplare noi suntem parte din divinitate, fiind una şi aceeaşi persoană cu Factorul Nostru Creator şi Unic Întâmplător.

Suntem Una În Tot şi Totul Într-Una.

Trăim într-o lume cu Destin, o lume unde tot ceea ce se întâmplă este doar o imagine a ceea ce s-a Întâmplat o singură dată!

Fiindcă tot ceea ce se Întâmplă după Întâmplarea Unică prin care se defineşte Factorul Creator şi Unic Întâmplător, este o Întâmplare Neîntâmplătoare, tocmai fiindcă aceasta are un precedent înaintea ei, iar orice Întâmplare Neîntâmplătoare este imaginea Întâmplării Unice Primordiale reflectate într-unul dintre Cuvintele Limbajului Universal, iar această Imagine este Destinul.

Dumnezeul nostru este un astfel de Cuvânt al Limbajului Universal.Fiecare Cuvânt al limbajului Universal este Unic şi Întâmplător.

Doar Cuvintele Limbajului Universal pot fi Unice şi Întâmplătoare.

Acestea se reflectă unele în altele determinând Destinul sau Întâmplările Neîntâmplătoare.

Chiar şi Destinul în accepţiunea pe care o cunoaştem noi poate fi un Cuvânt Matrice al Limbajului Pur Universal.

Diferenţa este că nu ceea ce reprezintă Destinul în cunoaşterea noastră este Cuvânt Matrice ci ceea ce defineşte acesta în calitatea se de Eveniment Unic şi Primordial faţă de toate celelalte Cuvinte Matrici ale Limbajului Pur Universal,precum toate celelalte Cuvinte

Matrici ale Limbajului Pur Universal sunt Evenimente Unice şi Întâmplătoare pentru toate celelalte în parte.

Astfel Destinul este perceput ca Destin de către cunoaşterea noastră în această lume a cunoaşterii bazată pe logica bivalentă, sau precepţia Cuvântului Matrice Destin de către Cuvântul Matrice al Cunoaşterii, respectiv al logicii bivalente este aceea ce cunoaştem noi despre Destin dar aceasta este doar percepţia acelui Cuvânt Matrice şi nicidecum ceea ce înseamnă el cu adevărat în propriul său Sine dar nici faţă de alte şi alte Cuvinte Matrici.

Înţelesurile Cuvintelor Matrici sunt coaxiale în funcţie de modul cum sunt ele oglindite la fiecare în parte.Chiar şi Cuvântul Matrice al Cunoaşterii faţă de alte Cuvinte Matrici înseamnă cu totul şi cu totul altceva decât ce ştim noi că ar fi Cunoaşterea ,precum şi Cunoaşterea în Sinea ei de Cuvânt Matrice are o cu totul altă conotaţie.

Faptul că Cuvântul Matrice Destin ne apare nouă astfel cunoscut, iar el în realitate simbolizează cu totul altceva se datorează incidenţei pe care o realizează Evenimentul Primordial al propriului nostru Cuvânt Matrice care este şi Dumnezeul nostru, Eveniment Primordial care astfel se oglindeşte în ceea ce ştim noi a fi Cuvântul Matrice al Cunoaşterii, iar această oglindire cade sub incidenţa a ceea ce ştim noi despre Destin şi defineşte astfe Cuvântul matrice Destin perceput prin această incidenţă de logica noastră bivalentă.

Dumnezeul nostru este Cuvântul Limbajului Universal cu nume de Iubire, fiindcă în lipsa adevăratei Cunoaşteri nu avem nici Voinţă iar ce anume ne-a rămas în acest caz din cele trei componente ale conştiinţei noastre care sunt cognitivul, volitivul şi afectivul?

Nu ne-a rămas doar afectivitatea, deci iubirea?

Dumnezeu este Iubire fiindcă noi suntem iubire.

De ce nu cunoaştem?

Fiindcă Omul nu va afla niciodată Adevărul Absolut şi nici Cunoaşterea Absolută iar orice alt adevăr nu va putea reflecta cunoaşterea fiind o minciună.Nu putem vorbi de felii ale Adevărului Absolut care nouă ne-ar fi dezvăluite parţial,fiindcă orice trunchiere a Adevărului Absolut este un Adevăr diferit de acesta,un alt Adevăr.

~17~

Orice Întâmplare care are un precedent al său nu poate să fie o nouă Întâmplare, ori cât de diferită ar părea faţă de prima Întâmplare sau Întâmplarea Primordială prin care se defineşte Factorul Nostru Creator şi Unic Întâmplător.

De ce nu poate să fie din nou o Întâmplare Unică dacă ea este o altă Întâmplare faţă de Întâmplarea Primordială prin care s-a definit etern Factorul Creator şi Unic Întâmplător?

Acest lucru se datorează faptului că orice Întâmplare chiar dacă pare diferită ca şi conţinut faţă de o altă Întâmplare precedentă, ea nu poate fi o Întâmplare Unică, fiindcă în calitatea sa de Întâmplare a mai existat Întâmplarea Primordială care este Unică. Deci nu poate fi unică din punct de vedere al calităţii sale.

Odată ce nu este unică din punctul de vedere al calităţii sale, şi anume acela de Întâmplare, nu poate fi Unică nici din punctul de vedere al conţinutului său, întrucât şi acest conţinut este tot o Întâmplare fiind un conţinut Neîntâmplător.

Faptul că conţinutul ca atare este Neîntâmplător denotă că Întâmplarea lui este una Neîntâmplătoare fiindcă din punct de vedere al calităţii sale Întâmplarea care reflectă conţinutul nu poate fi Întâmplătoare, întrucât a avut un precedent într-o altă Întâmplare, respectiv în Întâmplarea Primordială care de fapt este Unica Întâmplare Întâmplătoare.

Astfel şi conţinutul va primi caracteristicile din punct de vedere al Întâmplării, ca fiind o Întâmplare Neîntîmplătoare.

Fiind o Întîmplare Neîntâmplătoare, acesta va deveni automat Imaginea Întâmplării Primordiale, Unica Întâmplare Întâmplătoare a factorului Nostru Creator şi Unic Întâmplător.

Devenind această Imagine rezultă faptul că şi acel conţinut de care vorbeam nu este nimic altceva decât un DESTIN!

Acesta este Destinul.

III.2.3.CAPITOLUL III

~1~

Am trecut într-o zi prin faţa mansardei clipelor pierdute, unde nici timpul nu mai vrea să-şi amintească că într-o zi am fost acolo, că am făcut dragoste, că ploaia sentimentală a privirilor noastre striga pe acoperişul roşu de atâta emoţie, striga adânc în inimile noastre: Te iubesc.

Şi acum privesc spre cer şi nu văd nici un nor care ne-ar fi putut aduce o asemenea ploaie.

Şi chiar dacă orizontul ar mai readuce norii acelui început de lume sentimentală a vieţii mele nu ştiu unde ai mai fi tu.Fiind de negăsit în imaginea Dumnezeului meu.

Şi atunci îmi vine să-mi spun aşa ca pentru mine, Doamne de ce ai o faţă atât de dureroasă azi?

De ce nu-ţi arăţi frumuseţea nopţilor tale cu lună plină şi şoapte spuse în torentul romantic al acestei existenţe pentru a se împlini lumea.

De ce Doamne, mă laşi să înţeleg un neînţeles atât de străin de mine care e lumea? De ce, Doamne,de ce?

Oare am greşit atât de mult cu toţii prin păcatul originar de început al lumii când am vrut să ştim neştiutul, să înţelegem neînţelesul, pentru a încerca să învăţăm să murim când pentru moarte nu ai nevoie de nici o învăţătură, cum probabil nu avem nevoie nici pentru viaţă?

Sângele străbunilor noştri a crezut altfel, încercând să creadă că pot fi jucători la ruleta unui Destin oricât de inefabil.

Şi ce-au înţeles?

Că Destinul este ecoul şoaptelor tale Doamne,că nu poate şi nici nu va putea fi vreodată schimbat fiindcă şoaptele tale Doamne sunt spuse mai demult decât timpul,mai devreme de a fi vremea şi mai profund decât orice simţire a acestei lumi.

Şi de aceea suntem şoptiţi de Tine Doamne ca fiind nuntiţi cu păcatul originar în locul împlinirii?De a şti că acesta este unicul nostru adevăr primit de la Tine Doamne?

Nu pot să cred,f iindcă ştiu că ai fi înţeles de dinainte de a fi înţelesul că noi ne vom întreba ce este viaţa şi moartea că vom dori să cunoaştem iubirea dar şi profunzimea romantismului care nu va muri niciodată în sufletele noastre.

Mă întreb acum Doamne ce anume poate să fie un suflet?

Acum când trec prin faţa acestei mansarde în care ingheţa apa în cană în lipsa noastră dar atunci când eram împreună,nu puteam privi cerul norilor sentimentali fiindcă geamurile erau aburite de atât de multă dragoste şi împlinire.

De fericirea de a fi împreună,de acel sentiment care se vrea iubire şi nu va putea fi niciodată definit pe deplin fiindcă este unicul sentiment faţă de care oricât de mult ai spune,ai scrie sau ai vorbi,tot ar mai fi ceva de spus.

Şi atunci ce ai mai spune când ştii că nu mai ai cuvinte?

Că nimeni şi nimic nu-ţi va putea reda ceea ce simţi?

Vei spune prin necuvintele tale mai mult decât toate cuvintele la un loc.Iubirea este acel sentiment care te face să vorbeşti cel mai mult tăcând,care te face să simţi că sufletele nu au o definiţie clară fiindcă iubirea din care sunt plămădite nu are o definiţie clară.

Ce ai putea spune ca sunt sufletele noastre?Sunt ele abur sau visare?

Sunt ele fericire sau suferinţă?Sunt ele amăgire sau nori sentimentali?

Sufletele noastre sunt şi vor fi mai mult decât toate acestea fiindcă sunt acea simţire care nu poate fi simţită decât de Dumnezeu.

Fiecare dintre noi simţim orice altceva, buzele celuilalt atunci când le sărutăm dragoste,inimile noastre cum bat, dar niciodată nu ne vom putea simţi sufletele decât să ştim că ele iubesc sau urăsc,suferă sau dor fără să înţelegem ce sunt,fără să putem cădea în acel abis adânc săpat de propria noastră înstrăinare de sine, unde Păcatul originar a săpat falii adânci,mai adânci decât ar putea inimile noastre să înţeleagă şi cu toate acestea doar împreună le-am putea străbate vreodată fără să înţelegem că traversăm geografia sângelui străbunilor noştri uitaţi până şi de colbul devenirii istorice.

Că abia acolo vom putea afla de ce există sădit în valurile acestui sânge Păcatul Originar?

Vom putea şti dacă acele falii sentimentale din adâncurile sufletelor noastre despart viaţa de moarte,iubirea de ură şi necunoaşterea de cunoaştere?

Suntem singuri în paradisul nostru sentimental înconjurat de eternitate şi ne îmbrăţişăm privirile spre a înţelege de ce lumea nu a început şi nu se termină odată cu noi chiar dacă noi astfel simţim.

Suntem un corp imaterial pierdut în eternitatea gândurilor acestei lumi,şi atunci de ce nu ar fi început lumea cu noi?

Dacă vom dispărea din această lume cine va rămâne în locul nostru?

Alte destine cu alte priviri dar nicidecum ale noastre, ale lumii noastre care va dispărea odată cu noi în neantul din care s-a născut pentru a trece dincolo de propriul său sine, de lume pierdută, care va fi probabil viaţa sa în eternitatea încremenită a unei clipe care va uita pentru totdeauna de timpul care o despărţea cândva de alte şi alte clipe asemănătoare ei.

Tot astfel vom uita şi noi de alte priviri asemănătoare nouă,rămânând doar noi şi cu lumea noastră fără de început sau de sfârşit.

Şi abia în lumea noastră eternă vom înţelege că focul sacru al iubirii a fost aprins de Dumnezeu când dorea să se încălzească fiind înfrigurat de neliniştea simţămintelor sale aşternute la poarta infinitului, pe care-l dorea mai mult ca oricând, existenţă.

Şi în răceala aceea de început de lume Dumnezeu s-a gândit la noi,la iubirea noastră,înţelegând pentru prima dată înţelesul şi dorind pentru prima dată dorinţa,fiindcă nu mai putea de frigul propriilor sale şoapte fără de noi.

De aceea ne-a dat focul acestei iubiri,pentru ca în flăcările sale să ne topim propriile noastre destine într-unul singur.

Să alergăm astfel peste spaţii şi deznădejdi,peste timpi şi suferinţe, peste noi înşine spre a renaşte din noi,pentru a câta oară la fel de pierduţi dar şi de regăsiţi în praful cosmic al propriilor noastre sentimente.

Ne vom naşte acolo unde viitorul va nunti cu trecutul un etern prezent al trăirilor şi aspiraţiilor noastre spre împlinirea unui Destin atemporal?

Dar oare vom renaşte?

Abia acum aş vrea să cuprind infinitul,să-l întreb ce a căutat la întâlnirea sa cu Dumnezeu?Doar fiindcă vroia să cunoască Sfârşitul unui Început sau poate că se simţea la fel de singur ca şi Dumnezeu fără de noi?

Mi-e dor de tine şi te-aş răpi din braţele timpului care mi te-a furat despărţind clipa noastră de Destin.

Şi ai căzut în Destin iubirea mea.

Cu toate că ţi-am întins mâna iubirii mele şi te-am ţinut cât de strâns am putut ai alunecat, te-ai desprins şi ai căzut din ce în ce mai departe de mine în mine, precum aş fi vrut

şi eu să pot cădea în tine,la fel de departe dar sufletele se mai îmbolnăvesc câteodată şi nu ai mai putut înţelege că te strig, fiind bolnavă de uitarea de tine.

Acum vreau să mă înţelegi că nu mai pot să te ţin în prăpastia din mine în care ai alunecat într-un apus ce se dorea răsărit fiindca vreau cu adevărat să mijească zorii şi pe strada mea plini de lacrimile uitării, pe pleoapele unui trecut, trecut.

Deci să înţeleg că a murit timpul? Mi-aş dori dar nu şi pentru tine fiindcă aş pierde amintirea ochilor tăi şi ce-aş mai pune în locul lor?

Praful unei speranţe părăsite de Destin pe strada pietruită cu clipele amare ale unui viitor mai sângeriu decât sângele cuvintelor noastre scurs pe piedestalul unei iubiri blestemate de orizontul unei clipe care nu ne-a primit în regatul ei, cu nume de viitor pierdut la ruleta unui noroc al nimănui.

Şi atunci l-aş întreba pe Dumnezeu de ce a mai vrut o asemenea lume?

Doar pentru a fi o religie care să îl preamărească?

Să înţeleg că religia nu ar fi o necesitate pentru tabloul acestei lumi.

Să ne rugăm dragoste pentru a readuce o clipă uitată din noi?

Chiar şi Dumnezeu ne-a spus că este imposibil fiindcă acea clipă a plecat demult cu lumea ei iar acum suntem într-o altă nesfârşire unde am fost primiţi ca doi străini şi aşa vom rămâne fiindcă nimeni şi nimic nu poate schimba lumea cum nu l-ar putea schimba pe Dumnezeu.

În acest moment mă gândesc la genunchii trişti şi roşi de vreme ai acestei lumi care stau la murii bisericilor să se roage clipelor de a fi nedespărţiţi de toamnele care-i vor rugini spre a intra în iarna plecării definitive din gândurile clipelor ce-i vor fi pierdut.

Atunci Doamne vreau să înţeleg mai mult decât propriii mei genunchi tociţi pe podelele bisericilor tale, vreau să ştiu de ce clipele tale eterne şi infinite despart Destine, de ce toamnele cu frumuseţea lor tulburătoare aduc moartea şi de ce ploile sentimentale spală asfaltul trist bântuit de paşii unui Destin care e mereu, şi pentru toti, inevitabil, intolerabil si mai ales imprevizibil acelor pasi care gândesc în genunchi, fiindu-le teamă de tine Doamne, de marea ta iubire.

Şi ai să mă laşi Doamne măcar o clipă să mă spăl în apa vieţii fără să mă gândesc că orice viaţă moare?

Fără să gândesc cu genunchii îndureraţi de podele reci ale bisericilor pe care le vreau mai calde şi mai vii, mai pline de speranţele şi împlinirile noastre răvăşite pe ele decât de transpiraţia rece şi plină de igrazie a sentimentelor noastre căzute cu faţa la ţărâna podelei fiindcă le e teamă Doamne să te privească în ochi şi să-ţi spună cât de greu e de purtat această mare fericire a existenţei noastre.

Te-aş mai ruga Doamne priveşte ochii îndureraţi ai atâtor deznădejdi pe care nici toamnele nu vor să le ruginească chiar dacă ne ruginesc pe noi şi spune, de ce?

Încotro să ne rugăm Doamne, către infinitul din noi sau către cel din afara vieţii noastre pierdute de tine la ruleta deznădejdii cosmice unde stelele cad şi timpii se duelează cu spaţiile, aceşti gladiatori imbatabili ai Destinului nostru lumesc care sfârşesc în cele din urmă învinşi în sângele propriilor lor amintiri despre cuvinte şi priviri pe care nu le vor mai putea îndura ştiindu-le uitate pentru totdeauna.

Şi atunci se vor sinucide în faţa ta fără a fi învinse vreodată, pe coloseumul propriilor tale gânduri izvorâte din negurile Începutului uitat până şi de tine pentru a se putea împlini chipul tău în strălucirea eternităţii.

Abia atunci te vei ridica cu faţa spre eternitate şi vei înălţa sceptrul ce se voia al puterii pentru lumile noastre fără să mai fie nevoie înălţarea lui.

Şi am să te întreb de ce Doamne vei înălţa sceptrul puterii fără a fi nevoie înălţarea lui întrucât puterea vei fi doar tu şi nimeni nu te va mai înconjura şi nici iluziile nu vor mai fi, cum nici visele sau speranţele unor iubiri.

Când nu vor fi nici ecourile gândurilor şi şoaptelor tale stinse demult.

De ce vei înălţa acel sceptru Doamne?

Vei fi doar Unicul Întâmplător care-şi va mai aminti de noi şi unicul care va putea plânge vreodată pentru noi.De ce vei ridica sceptrul amintirii Doamne?Vei recunoaşte deşertăciunea gândurilor tale?

Vei realiza că ai greşit dându-ne o lume cu păcat originar unde nu ar fi trebuit să cunoaştem? Vei accepta vreodată asta Doamne?

Vei spune că ai fost atât binele cât şi răul lumii cel puţin în sinea ta iubite Dumnezeule?

Ştii de ce te iubesc Doamne?

Fiindcă toate vor naviga în cele din urmă la bordul unei clipe eterne dar noi vom fi în sceptrul pe care-l vei ridica, fiind unicul care ne vei da viaţa veşnică amintindu-ţi de noi.

Atunci ce altceva este viaţa noastră decât eternitatea unei amintiri pierdute undeva într-un gând al Lui Dumnezeu care ne iubeşte fiindcă e iubire şi de aceea vom fi un oftat etern al acestuia acolo unde nu mai sunt nici zile şi nici răsărituri cum nu sunt nici speranţe sau iubiri care se nasc în zori.

Acolo unde se află doar simţirea deasupra propriei sale existenţe.

Simţire care devine deasupra sfinţeniei, deasupra tuturor superlativelor fiindcă toate iubirile sunt amintite de aceasta şi încremenite în eternitatea sa, fiind iubirea supremă.

Fiind Lumina Divină care a aprins focul ce a înmuiat atâtea şi atâtea inimi, pentru care sfinţii religiilor au iubit peste fiinţele lor o cale sau alta, pentru care sfinţii poveştilor de dragoste au înţeles că persoana iubită este deasupra oricărui ideal, deasupra oricărei dorinţe sau sepranţe, fiindcă lumina lumii este iubirea care ne-a zămislit.

Şi atunci Doamne sunt sigur că vei plânge pentru fiecare în parte cel puţin odată în îndelungata sau eterna Ta viaţă sau deasupra vieţii cum de altfel eşti şi nicidecum îndelungată fiindcă nici o eternitate nu poate fi îndelungată sau mai scurtă cum nici o iubire nu poate fi altceva decât simţire din simţirea ta Doamne.

De aceea te iubesc şi nu te voi părăsi niciodată Doamne fiindcă dacă te-aş părăsi ar fi ca şi cum m-aş nunti cu neantul din mine şi nu cu simţirea care-i va reda neantului înapoi trupul meu căruia i l-a inchiriat o clipă suspinând odată cu strigătul naşterii pline de durerile facerii când lumea mea se zămislea încercând să înţeleagă neantul.

Şi atunci eram singur Doamne numai cu Tine cum la fel de singur mă voi afla iarăşi numai cu Tine fără mine cel din mine atât de zbuciumat uneori dar şi atât de încremenit în eternitatea clipei în care te-am întâlnit Doamne

Am înţeles că eşti mai mult decât Totul pentru mine cum iubirea nu poate fi decât peste ceea ce înseamnă Totul şi atunci am iubit Doamne încercând să te întâlnesc iar când am simţit că însuşi cerul se desparte de ţărâna facerii mele întâlnind sufletul meu pereche, am realizat că ai fugit iar din viaţa mea Doamne.

Oricât de mult aş fi dorit să ţin alături de mine sufletul meu pereche, oricât de mult aş fi dorit să-l ţin în braţe să-l dezmierd apropierea ne-ar fi ucis, ne-ar fi aruncat neantului al cărui unică simţire am fi fost fără să te mai vedem Doamne.

De aceea te întreb Doamne, de ce nu ne laşi în lumea aceasta să fim împreună cu Tine Doamne prin sufletul pereche?

De ce Doamne?

Încotro să te caut Doamne?

La răsăritul care aduce o nou zi ce ne desprte de trecut, şi aduce despărţire?

Spre apusul care aminteşte trecerea, încotro iubite Doamne,încotro e iubirea Doamne dacă nu în Tine şi în sfinţenia ta atât de sacră încât unoeri despărţirea este mai dureroasă decât moartea şi Destinul decât neantul.

~2~

Dimineţile îşi scutură Destinul de clipele prăfuite şi îţi descopăr chipul uitat din mine.
Şi bate vântul sentimental dinspre amintiri ca în fiecare iarnă sentimentală de altfel, şi-mi amintesc cum alergam pe cărările troienite cu uitare de sine.

Până azi când în praful clipelor căzute de pe Destin mi-am reamintit troienele marii noastre iubiri şi am tuşit atât de înnecăcioasă devenise durerea prafului ochilor tăi,pe care-l simţeam în plămânii viselor mele atunci când respiram praf de amintiri.

Şi eram fericiţi fiindcă cerul era mai nins ca niciodată cu petalele privirilor noastre care au fost luate de acelaşi vânt sentimental şi duse spre nicăieri.

De aceea m-am hotărât să te caut.
I-am spus şi vântului care a început să râdă ironic de parcă ar fi fost ceva atât de absurd.Râdea în timp ce ducea praful clipelor cazute de pe Destin în tăriile unde se ţes noi amintiri uitate de toţi.

Şi atunci am vrut să ştiu de ce duce acolo amintirile pierdute şi neştiute de nimeni că doar nu e cerul biblioteca amintirilor?

Deodată a început să fulgere cu gânduri uitate sau risipite,albe,negre la început,multicolore pe urmă.

S-a stârnit o furtună sentimentală cum nu mi-a mai fost dat să văd vreodată.

Şi ploua cu suflete trecute peste cimitirul gândurilor mele cu nume de Deşertăciunea Învierii, unde un loc de veci e mai ieftin decât unul de o clipă fiindcă,viaţa e mai mică decât o clipă de Univers, prin care trecem.

Îţi privesc părul pierdut în bătăile inimii mele despletit de clipe şi de orice întristare absurdă pe motiv că vine Clipa trimisă de Destin să ne ceară chiria acestor momente.

Altfel ne trece la Trecere şi răi platnicii trecuţi pe această listă sunt penalizaţi cu uitarea de sine.

Dar lasă-ţi părul despletit de orice clipă şi nu te mai gândi la nici un portărel al Destinului fiindcă nu vom fi doar noi doi unicii răi platnici din această seară a tăcerilor topite de iubiri incandescente ci poate mai sunt şi alţii iar până va ajunge Clipa la noi vom fi demult adormiţi întru Domnul.

E mai bine să ucidem deşertăciunea cu deşertăciune.

Şi de ce ţi-e frică de Clipă?

Oare Clipa nu suntem noi iubirea mea cea mare?

Aştept un gând de la tăcerea ta în ecoul spreanţei mele de a te avea alături.

Şi mă întrebi dacă eu mai sunt rătăcit prin deşerturile privirilor şi corpurilor în cădere liberă spre moarte ce trec născându-se în această lume...Îţi răspund că trandafirii cu toate că au spini sunt frumoşi,iar spinii clipelor noastre ne înţeapă doar dacă le atingem şi cum am putea să nu atingi Timpul în această viaţă?

De aceea nu mă interesează ploaia de corpuri şi nici deşerturile aride ale privirilor decât tu,care nu eşti nici corp şi nici deşert ci Destin.

Ce pot să-ţi spun decât că totul e bine aşa cum trebuie să fie,ochii plâng sau râd în adâncurile infinitului uitat din noi,oamenii se nasc şi mor la ruleta sorţii plătită cu jetoane de Destin,cerul e bântuit când de seninul fericirii când de norii suferinţei,toate sunt bune şi rele doar clipele trec fără a netrece vreodată.

Ce adâncă e tăcerea în care mor speranţele atâtor vieţi care şi-ar dori doar atât,propria lor menire,dar se înneacă în abisurile tăcute.

Acolo întâlnesc de fiecare dată epavele corăbiilor atâtor gânduri care se vroiau cândva semeţe escaladând culmile Destinului.

Şi au ajuns aici fiindcă întotdeauna în viaţă va mai rămâne un vârf de cucerit pe care nimeni nu-l va putea atinge vreodată viu,şi acela e moartea.

De aceea o viaţă întreagă trebuie să înnotăm peste valurile întâmplării create şi sortite de stelele căzătoare în oceanul compromisurilor cu noi înşine pe patul morţii hărăzit de naştere.

Ai cei mai frumoşi ochi din lume fiind ochii Clipei mele şi cred în ei.

Te-am regăsit abia în amurgul sentimental al vieţii doar ca să te întreb câte priviri s-au pierdut naufragiind în tine,câte şoapte ai spart în sufletul tău,câte speranţe ai ars pe jarul dorinţelor dăruite deşertăciunii trupeşti,câte şi mai câte....dar am uitat să te întreb de ce?

Doar fiindcă nu ne-am întâlnit la Timpul de la colţul străzii Destinului atunci când ar fi trebuit?

Spune-mi Doamne fără ocolişuri, de ce ai lăsat pe lume, crime şi priviri pierdute,minciuni şi deşertăciune?

Să fim serioşi, nu mă lua cu texte de genul,nu ştiam sau a fost o eroare fiindcă nu ţin.

De ce le-ai gândit la Crâşma Facerii pe toate acestea?

Chiar nu putea-i bea un pahar de Destin ca tot Dumnezeul cuminte?

Trebuiau neapărat să fie atât de multe?

Doar ştia-I că Destinul e o tărie care arde sufletele cu deşertăciune şi suferinţe pe drumul plin de pulbere al speranţelor deşarte dintre naştere şi groapă, dintre ochii care se caută privind neantul depărtărilor de sine fără a se fi regăsit vreodată?

Nu putea fi mai puţin Destin care să nu ardă atât de tare?

Iarta-mă Doamne că ţi-o spun în faţă dar erai prea beat de Destin.

Mă îndrept în noaptea nenăscutelor simţiri spre mine şi mă întreb, de ce vin zorii spreanţelor mai sângerii ca niciodată?

Doar fiindcă în noi curge sângele clipelor desprinse din stele căzătoare pentru a muri?

Sau fiindcă fiecare clipă în parte moare cu propria sa eternitate în privirile noastre apatice de atâta împlinire deşartă?

Atunci de ce te mai aştept dacă şi în tine se sparg aceleaşi valuri sângerii de clipe ale aceloraşi zori sentimentali, de stâncile propriilor tale speranţe prădate de Destin?

E zarvă mare la piaţa gândurilor noastre fiindcă se vând doar sentimente fără etichetă de valabilitate, multe din ele expirate şi de aceea voi depune o plângere Destinului pentru a-l amenda pe Creatorul de modă sentimentală al acestei lumi care a produs sentimente ce se nasc şi mor în deşertăciune, ochi care se caută întreaga viaţă fără să se regăsească, cuvinte care se pierd in praful clipelor duse de vântul deşertăciunii, şi multe alte neajunsuri ale acestei mărfi cu nume de viaţă depozitată în condiţii mizere pe taraba insalubră a unei Clipe de durere, ce vrea un preţ mult prea mare spre a fi cedată altei Clipe de fericire.

Te caut în vâltoarea speranţei de a ne întâlni pe strada Fericirii imediat după colţul Destinului cu Moartea, pe urmă tot înainte şi la dreapta Tatălui cu Neantului.

Acolo cred că e strada mult căutată.

Nu ştiu când voi ajunge acolo dar ce pot să-ţi spun este că mi-e teamă să nu ne pierdem prin acest labirint de parcă odată ajunşi pe strada Fericirii nu va însemna pierdere de noi înşine?

Atunci ne vedem tot aici pe Iubirii, ce zici?

Mă scald în oceanul deşertăciunii lăsat de Dumnezeu să fie navigat de om,fiindcă doar astfel pot înţelege de ce Răul nu poate fi o greşeală ci o necesitate însă greşeala este un Rău iar acest sens este dat,doar pentru a mă privi si a-mi vedea chipul in Oglinda Mortii,înţelegând că doar astfel trăiesc.

M-ai întrebat cândva de sfârşitul lumii şi nu ştiam ce să-ţi spun. Şi ai plecat înghesuită de sentimente la colţul unei întâmplări inevitabile.

Ştiam că nu are nici un rost să priveşti lacrimile cerului pe feţele noastre,şi nici fulgerele ce ne brăzdau speranţele sau tunetele inimilor care încercau să sfarme Clipa.

Te-ai speriat de furtuna aceea sentimentală şi ai tresărit încercând să te reîntorci călcând pe aceleaşi flăcări arzătoare din privirile iubirii noastre de altădată,neştiind că acum te vor arde,fiindcă era cu adevărat sfârşitul lumii...

Mă închin icoanei cuvântului tău spus în ploaia sentimentală ce se prelinge în şiroaie pe obrazul iubirii noastre.

O simt cum curge şi sapă albii adânci de Destin între noi, peste care nici unul nu vom putea trece vreodată.

Atunci vom căuta cu disperare un pod al speranţei care să ne unească privirile sosite în gara fericirii din adâncurile infinite ale sufletelor.

Să nu-mi spui că nu-l vom găsi printre atâtea şi atâtea stele căzătoare care ne vor lumina calea cu moartea lor.

Poate că atunci când îl vom vedea prin inimile noastre ploaia va inceta iar eu voi rămâne singur închinându-mă la icoana cuvântului tău pe care o voi şterge în fiecare zi de praful clipelor care mi-a mai rămas sub cerul deşertăciunii cu cârpa roasă a amintirii unei Mari Iubiri.

Nu aş putea să înţeleg de ce ne-am pierdut în acea Clipă de Destin,cum nu aş putea să înţeleg de ce suntem atât de singuri.

Oare eram cândva împreună şi eram liberi de atât de multă iubire? Am putea să iertăm vara cuvintelor care ne frigeau în plină iarnă a tăcerii de noi?Sau fulgii dorinţelor ce se aşterneau în privirile noastre?

Îţi mai aminteşti că din zăpada aceea mare de cuvinte am făcut un om de foc în loc de om de zăpadă?

Şi eram atât de fericiţi de greşeala noastră, încât am ajuns să plângem acum.

Te rog oriunde ai fi să nu topeşti zăpada iubirii noastre cu lacrimile amintirilor tale.

Poate şi eu plang de prea mult Destin şi nu vreau să ningă fiindcă altfel innebunesc!

Poate de aceea îţi spun: Te Iubesc!

~3~

Şi cerul a încremenit văzând cum plutea pasărea de foc a iubirii noastre peste orizonturile sângerii ale cuvintelor ascunse în buzunarul rupt al amintirilor, de unde mai pierdeam treptat câte unul.

În spatele nostru venea Uitarea să le culeagă pentru parastasul Lumii Noastre.

Au încremenit până şi adierile de suferinţă,fericire,remuşcare sau împlinire peste imensitatea priveliştii Destinului nostru care se pierdea undeva departe spre orizontul morţii.

Abia acolo se vedea oceanul gândurilor unei alte lumi.

Şi atunci am vrut să zburăm împreună pe aripile păsării noastre de foc a iubirii,cât mai sus,cât mai aproape de Dumnezeu pentru a vedea în sfârşitul eternului început, valurile tăcerilor zbuciumate care se lovesc de tâmpla timpului răcorind-o cu naşterea unei noi vieţi.

Primul am urcat eu pe Aripa Despărţirii, pe urmă ai venit şi tu pe cealaltă, era Aripa Regăsirii.

Ambele aripi ne ardeau cumplit, încât am hotărât să ne aruncăm în oceanul eternităţii de sub noi, pentru a ne răcori cu apa descântată de Infinit, Destinului,ce-şi spăla adesea picioarele ostoite de atîta pietriş sentimental, tăios, peste care era obligat să calce.

Ne-a urmat şi pasărea noastră de foc îndeaproape, până ce s-a stins încetul cu încetul pe valurile înspumate ale neantului.

Se va mai aprinde vreodată?

Îţi văd ochii de dinainte de Timp şi parcă ar fi privirea fiinţei mele.

Ne asemănăm atât de mult încât nu ştiu încotro e viaţa ta sau moartea mea,fiindcă ambele se suprapun.

Suntem una şi aceeaşi Clipă în acest Destin.

Aş putea vreodată să te aştept?

Nu, niciodată, fiindcă m-aş aştepta pe mine.

Atunci îţi spun că te ador, dar nici aşa nu pot fiindcă mă înnec în deşertăciunea asemănării.

Atunci îţi spun că te vreau!

Nu pot fiindcă nu vrea lumea cu vremea ei de dinainte de a fi eu să fim noi într-o inimă.

Atunci ce Doamne aş mai putea spune că vreau pentru a fi alături de tine?

Doar moartea?

De şi ai ochii mei pierduţi în tine?

Nu mă lăsa te rog Înger drag.

Mă pierd în clepsidra singurătăţii care cerne nemilos timpul pentru a hrăni zilele înfometate de paşii trecuţi ai amintirilor.

Tăcerile neclintite ale speranţelor noastre se sparg în ecouri prelungi de privirile nepăsătoare ale fericirii uitate într-un colţ de viaţă unde se vând naşteri şi morţi pe clipe.

Se strigă cu atât de multă tăcere încât se sparg până şi zidurile Destinului, lăsând în spatele lor adevărata amintire a Lui Dumnezeu.

E atât de mult cer pe lumea asta încât până şi orizonturile se pierd în cer.

E atât de puţină fericire în privirea ta încât şi ochii se pierd în lacrimi.

E atât de departe bătaia inimii tale încât atunci când vreau să o prind mă împiedic de mine.

E atât de târziu în oceanul acestor clipe,încât şi tu ai devenit o amintire.

E atât de mult tine în mine încât şi eu voi fi un dor care doare.

Dor care doare şi se sparge de Destin.

Dor care doare adânc în infinitul din noi

Dor care doare lovind necontenit valurile gândurilor noastre

Dor care doare strigând adânc în tăcerile noastre pierdute,un strigăt de tăcere

Strigăt de tăcere în sângele cuvintelor care zvâcneşte haotic pe zidurile amintirilor noastre.

Strigăt de tăcere peste cioburile eternităţii iubirii noastre.

Vântul amintirilor noastre a scuturat timpul de frunzele ruginite ale clipelor la umbra cărora ne-am ascuns întreaga vară a iubirii.

Şi a venit frigul până şi în cuvinte adată cu prima brumă a despărţirii,când roua viselor noastre a ingheţat, albind iarba sentimentală a vieţii, încremenind până şi privirile Viitorului asupra noastră.

Şi atunci te-aş fi luat de mână dar în palma dorinţelor mele se afla doar un grăunte de nisip al uitării de tine cernut de clepsidra deşertăciunii.

Ochii adânci ai oceanului zâmbetului tău mă privesc din spatele valurilor sentimentale pierdute în apusul cuvintelor brăzdate de pescăruşii speranţelor inimilor noastre care zboară spre răsărit sfidând Timpul.

Corăbiile gândurilor merg spre nicăieri sperând în vântul amintirilor. Oare vor ajunge într-o zi la destinaţia iubirii unde fiinţa ta spulberă tăcerea orizonturilor?

Doar tu,poţi îndepărta zidul rece al sufletului acestei lumi din mine

Şi atunci voi putea să înţeleg că moartea e uitarea lumii şi viaţa e privirea ta,

Doar tu,eşti deasupra a orice pare real,în acest vis în care privim zorii speranţelor,

Zori pe care-i vedem cum se pierd pe aripile albe ale deşertăciunii.

Şi totuşi vom putea uita prin moarte această lume?

Atunci ea se va pierde difnitiv din noi,iar noi fiind parte din ea ne vom pierde de noi?

Nu pot să cred!Lumea este un vis ireal şi atât,înseamnă că adevărul stă în moarte?

Atunci nu ne rămâne decât să serbăm şi ziua morţii?
Pe aceea nu o ştim.
Nu plânge fiindcă ştiu cât de adânc te-ai pierdut în mine dragul meu cer nesfârşit al dorului,
Şi ştiu că ţi-am pierdut chipul în soarele iubirii care ne ardea visele de prea mult senin al deznădejdii,
Atunci ai să mă ierţi că nu-ţi mai gasesc vreodată adresa iubirii tale?
Fiindcă m-am rătăcit prin viaţă în labirintul unei sorţi ce nu-mi mai arată calea spre acel înger al tău,pierdut de sine.
Nu ştiu dacă voi mai fi credincios religiei iubirii, ci poate clipele mele se vor închina doar străinului din mine,
Uitat pe una dintre băncile roase de amintiri ale unui parc oarecare al aşteptărilor...

~ 4 ~

Oare dacă Atotputernicul este creatorul tuturor văzutelor şi nevăzutelor, acest Atotputernic care este Dumnezeu, pe care eu îl denumesc ca fiind Factorul Creator şi Unic Întâmplător, nu a prevăzut Destinul de dinainte ca acesta să fie prin Unica Întâmplare, fiind de fapt Unicul Întâmplător?

Cu siguranţă că trebuia să îl prevadă, fiindcă Destinul survine abia după ce Întâmplarea Unică s-a zămislit!Prevăzând Destinul, Dumnezeu se vedea pe Sine

Să nu se cunoască Dumnezeu?

Întâmplarea precede Destinul şi nicidecum Destinul Întâmplarea fiindcă orice altă Întâmplare care se substituie primei Întâmplări Unice nu mai este Întâmplare, ci Destin!

Factorul Creator şi Unic Întâmplător ŞTIA prin Unica Sa Întâmplare despre Destinul care avea să vină tocmai fiindcă astfel se ştia pe Sine.

În cazul în care nu s-ar fi cunoscut pe Sine nu avea de unde să ştie nici despre Destinul ce va urma, întrucât Destinul nu este altceva decât imaginea Sa, a acelui prim eveniment, reflectată în Cunoaştere!

Ştia că în acest Destin fiinţa umană este o fiinţă care va cunoaşte Binele prin Rău şi Răul prin Bine.

Ştia că omul va fi posesorul unei lumi a Coeficientului Logic 2 unde Răul este numai raportat la Bine şi Binele la Rău.

Marele Creator şi Unic Întâmplător Ştia toate acestea prin Unica sa Întâmplare care-L defineşte ca Atotcreatorul omului.

Astfel adevăratul Dumnezeu al Omului nu trebuie să fie doar faţa pozitivă a fiinţei umane iar cea negativă a sa să fie demonizată prin tot felul de subterfugii prin care omul nu face nimic altceva decât să-şi decline identitatea sa, care-i aparţine de altfel.

Fiinţa umană este compusă din cele două părţi ale sale, Binele şi Răul, pozitivul şi negativul, fiindcă lumea omului este o lume a Coeficientului Logic 2 unde primează cele două elemente.

Dacă această lume ar aparţine unui Coeficient Logic diferit de 2, atunci alături de Bine şi Rău ar mai fi alte elemente echivalente cu numărul Coeficientului Logic respectiv, dar şi lumea ar prinde o altă dimensiune şi înfăţişare în cunoaşterea Omului.

Lumea fiinţei nu este nicidecum lumea în care aceasta se desfăşoară sau se află, ci lumea pe care aceasta o visează, la care fiinţa respectivă are acces.

Degeaba ne-am afla noi într-o lume total diferită de a noastră, unde curge numai lapte şi miere iar câinii umblă cu covrigi în coadă, dacă noi nu am avea acces la ea, având cunoştinţă pe cale mentală despre existenţa ei.

Dacă am gândi cu un Coeficient Logic diferit de cel cu numărul doi care ne aparţine şi lumea în care ne-am afla ar fi o lume diferită de cea pe care o vedem şi o simţim în prezent.

Oare ştim noi cu adevărat cum arată lumea care ne înconjoară?

Să luăm plantele de exemplu. Abia acum, după mulţi ani s-a demonstrat ştiinţific că şi acestea simt.

Oare privite prin prisma unui alt Coeficient Logic, acestea sunt tot aceleaşi plante care nu se pot mişca asemeni oamenilor de exemplu?

Sau poate că sunt cu totul altceva, cum de altfel cu totul altceva este şi o bancă dintr-un parc sau un animal, pe care noi îl considerăm inferior doar fiindcă nu are un vocabular la fel de elevat ca şi al nostru.

Realitatea în funcţie de Coeficienţii Logici stă cu totul altfel.

Atât animalul sau planta au cu totul alte înfăţişări şi atribuţii în cadrul lumilor văzute prin prisma altor Coeficienţi Logici.

Acest lucru înseamnă că un câine de la marginea drumului acestei lumi poate să fie o personalitate marcantă într-o altă lume unde Coeficientul Logic este diferit.

Această personalitate nu trebuie neapărat să aibe înfăţişarea de om sau să fiinţeze într-o lume structuralizată pe criteriile noastre de percepţie, ci poate fi cu totul diferită de ceea ce considerăm noi ca fiind percepţia de personalitate dar care în lumea respectivă să aibe exact aceleaşi valenţe ca în lumea noastră.

De aceea chinuind sărmanul animal nu facem nimic altceva decât să lovim în sănătatea, viaţa sau destinul acelei personalităţi din lumea cu Coeficient Logic diferit. La fel se întâmplă şi în cazul plantelor.

Atunci când curmăm viaţa unei flori sau a unui arbore, nu facem nimic altceva decât să acţionăm asupra destinului unei vieţi dintr-un alt Coeficient Logic.

Nu mă refer că o persoană din acea lume îşi pierde neapărat viaţa ci la faptul că poate avea anumite neplăceri în ziua respectivă, asta în cazul că şi în acel Coeficient Logic Iluzia Vieţii se axează pe ideea de destin, viaţă sau alte şi alte denominaţii pe care le primeşte lumea noastră ideatică în cadrul acestui Coeficient Logic 2 care ne aparţine.

În alte lumi Binele şi Răul pot primi alte şi alte înţelesuri sau nu pot fi deloc, astfel ideea că doar îngerii sunt buni şi demonii răi este o gogoriţă numai bună de spus celor care nu cunosc pentru a mai proslăvi şi de acum încolo mulţi ani propovăduirile bisericilor spre lefurile cât mai substanţiale ale popilor care înfloresc din neştiinţa unora.

Dacă am accepta denominaţia de sfinţi ale căror suflete ajută de dincolo fiindcă aici au ştiut cum să se prosterneze în faţa unei religii sau alteia, atunci ar însemna că sensul existenţei noastre este acela de a ne prosterna în faţa Dumnezeului care ne-a creat iar acesta ne-a creat tocmai pentru aceasta!

Nimic mai fals.

Dumnezeu nu ne-a creat nici pentru a ne prosterna şi nici pentru a fi religioşi ci pentru a fiinţa în această lume.

Adevărata religie nu constă în prosternare ci în sacrul uman.

Sacralitatea fiecărui Om este o însuşire transcedentală ce străbate nu numai cei doi Coeficienţi Logici pe care îi cunoaşte Omul,ci întreaga infinitate de Coeficienţi Logici asimilându-se astfel divinităţii şi făcând parte din aceasta.

Sacralitatea devine acea parte a divinităţii care nu se poate vedea pe Sine decât prin intermediul Coeficientului Logic 2 şi de aici se naşte lumea Omului, o lume legată la ochi cum s-ar spune tocmai fiindcă sacralitatea sa care ar trebui să vadă o infinitate de Coeficienţi Logici are voie să cunoască doar doi.

Acest lucru nu-i permite să ştie Adevărul Absolut şi nici Cunoaşterea Absolută fiindcă ambele pot fi cunoscute doar prin intermediul infinităţii Coefcienţilor Logici, infinitate care determină astfel divinitatea.

Divinul este compus din această infinitate de Coeficienţi Logici fiindcă doar el poate cunoaşte Cunoaşterea, fiind de fapt o imagine a acestuia reflectată în ceea ce numim noi Cunoaştere dar care în realitate nu este decât un alt Cuvânt Matrice al Limbajului Pur Universal în care se reflectă faţa divinului infinit, reflectare care naşte Destinul.

Ce putem noi şti despre acest divin infinit este că şi El la rândul Său este un Cuvânt Matrice al Limbajului Pur Universal, că este un Eveniment Primordial pentru noi oamenii fiindcă infinitatea Sa nu poate fi gândită de către noi decât sub forma acestui Eveniment Primordial, care se petrece doar o singură dată şi atât.

Cauza pentru care se întâmplă acest lucru se datorează faptului că divinul fiind infinit, noi nu putem gândi şi nici discerne infinit ci doar cu logica bivalentă pe care o avem.

Acest lucru impune ca noi să înţelegem şi să conştientizăm infinitul ca fiind Unul singur şi niciodată două sau trei.

Odată ce conştientizăm astfel infinitul,acest infinit va fi înţeles de noi din punct de vedere evenimenţial ca un Eveniment Unic care se produce doar o singură dată şi niciodată de mai multe ori.

Prin urmare Dumnezeu devine Unic iar prin Unicitatea Sa devine şi Întâmplător iar tot ceea ce-i survine nu este nimic altceva decât alte Întâmplări Neîntâmplătoare,care sunt şi devin Destin.

Destinul este imaginea divinului infinit,imaginea Lui Dumnezeu.

De ce această imagine ne apare ca o succesiune de Evenimente Neîntâmplătoare care se succed Evenimentului Primordial Unic şi Întâmplător?

Acest lucru se datorează faptului că imaginea nu este divinul infinit în Sine ci o copie a lui care se reflectă într-un alt Cuvânt Matrice al Limbajului Pur Universal unde sunt o infinitate de Cuvinte Matrici,unde fiecare astfel de Cuvânt Matrice se poate oglindi în celălalt dând o infinitate de înţelesuri iar totalitatea acestor înţelesuri nefiind altceva decât Conştiinţa Pură Universală care este suma înţelesurilor infinităţii de Cuvinte Matrici fiind Una Singură.

Cum fiecare Cuvânt Matrice se oglindeşte în celălalt,cum divinul infinit este la rândul lui un Cuvânt Matrice care se oglindeşte în Cuvântul Matrice pe care noi îl considerăm că ar apaţine Cunoaşterii dar el poate fi orice altceva,însemnă că de fapt avem două oglinzi care sunt puse faţă în faţă şi care se reflectă între ele.

De fapt avem de-a face cu efectul oglinzilor paralele, iar astfel imaginea Evenimentului Unic care este divinul infinit sau dumnezeu,se va reflecta la nesfârşit ăn celălalt Cuvânt Matrice în care se oglindeşte.

Această reflectare are ca rezultat imaginile cu Evenimentele lor ce se succed Evenimentului Primordial, imagini care alcătuiesc lumile cunoaşterii printre care şi lumea noastră, într-un cuvânt alcătuiesc ceea ce ştim noi că ar fi Destin.

~ 5 ~

A fi religios în actualul înţeles al Omului,este o practică şi nu o religie fiindcă religia este iubire iar tu nu poti practica iubirea, poţi doar să o simţi.

Religia este iubire fiindcă Omul în realitate nu cunoaşte decât Iluzia Vieţii datorită faptului că divinul infinit din el este legat la ochi de logica bivalentă prin care îi este dat să vadă această lume.

Odată ce nu cunoaşte, Omul, nu poate să posede nici voinţă fiindcă pentru a vrea ceva trebuie mai întâi să ştii ce vrei.

Este unanim recunoscut de către întreaga filozofie că nouă oamenilor, conştiinţa individuală ne este împărtăţită prin cele trei aspecte: cognitiv, volitiv şi afectiv.

Dacă dispare cognitivul şi volitivul identificate prin cunoaştere şi voinţă, nu rămâne doar afectivul identificat prin iubire?

Şi atunci ce altceva poate să fie divinul din Om decât Iubire?

Ce altceva poate să fie Dumnezeu decât Iubire?

Putem noi să practicăm Iubirea?

Răspunsul meu este că nu,nu putem practica iubirea dar dacă alţii pot să acceadă la aceasta prin practicarea anumitor religii sunt nişte fericiţi fiindcă înseamnă că iubirea lor este compatibilă cu structura religiei respective,ceea ce îi va face în primul rând să nu se simtă singuri şi părăsiţi.

Dar şi atunci nu poate fi vorba de o practică anume ci de o profunzime sentimentală uluitoare,de un anumit grad de sfinţenie.Am să repet mereu faptul că noi Oamenii suntem Iubire,că divinul din noi este Iubire,că cea mai superioară treaptă a iubirii pe care o cunoaştem noi este sfinţenia.

O religie nu poţi să o practici ci doar să o iubeşti,iar cu cât o vei iubi mai presus de tine cu atât vei fi mai eliberat de vălul logicii bivalente care-ţi ţine ochii divinului din tine legaţi.

~ 6 ~

Momentul în care omul a devenit religios realizând o îndeletnicire din propria sa sacralitate este momentul când în această lume s-a născut Păcatul Originar şi de atunci libertatea de sine a omului a fost compromisă, dând frâu liber sentimentelor de teamă, angoasă şi înstrăinare de sine, sentimente care au determinat evoluţia religiilor pe scala socială.

Religia nu trebuie să fie o îndeletnicire ci iubire profundă,crez lăuntric prin care Sinele nostru Sacru să poată fi înţeles de către noi cei atât de înstrăinaţi de El,tocmai datorită logicii bivalente prin care acesta poate fi simţit.

Atunci religia devine o cale a regăsirii Sinelui Sacru,a regăsirii de sine.

Prin îndeletnicire din propria sacralitate a Omului, înţeleg tot felul de interese meschine care nu aduc acea stare de pioşenie sau regăsire de sine în religie ci mai degrabă de satisfacere a pofetelor sau nevoilor unora aflaţi în anumite ierarhii ale cultului sau chiar din afara lui.

Câte războaie nu s-au purtat şi încă se mai poartă în numele religiei?

Este aceasta o cale spre regăsirea de sine şi aflarea astfel a Sinelui Sacru?

Nicidecum,este o cale a înstrăinării de sine,a angoasei.Oricine practăc o religie sau o vede ca o îndeletnicire ar fi bine să renunţe, dacă nu o poate face cu profundă iubire şi pioşenie fiindcă prin acest act aduce un mare rău semenilor său care ar dori să se reculeagă în religia respectivă prin iubire,fiind unica cale de a fi cu adevărat religios.

Adevărata religie indiferent de cult,este religia iubirii, tocmai fiindcă Omul este Iubire.Odată cu Păcatul Originar, omul a devenit străin de sine tocmai fiindcă şi-a vândut propria sa sacralitate, ca pe o marfă care să hrănească religia.

Nu a înţeles că religia nu poate şi nici nu trebuie hrănită ci iubită.

Atunci sacralitatea a devenit o practică şi nu o conştiinţă de sine, sacrul uman s-a exteriorizat şi odată cu aceasta s-a demonetizat devenind indubitabil o simplă stratagemă a unor interese meschine şi implicit oculte a tot felul de religii.

Cu totul alta ar fi fost lumea noastră, societatea actuală dacă sacralitatea nu ar fi fost demonetizată prin religie cu toate că şi sacralitatea la rândul ei este o religie dar o religie a propriului Sine Sacru şi nu al unui Sine social sau exterior acestei lumi.

Religia trebuia să fie o lacrimă ascunsă în sufletul fiecărui om, o floare care să înflorească ori de câte ori acesta simte nevoia de parfumul său pur şi de netăgăduit, fără să ceară nimănui acces pentru aceasta

Alte flori oricât de frumos mirositoare ar fi, oricât de multă lumină i-ar aduce în acel moment fiinţei umane, ele nu vor fi niciodată floarea omului respectiv, sacralitatea lui ci o sacralitate de import care nu mai este ceea ce ar trebui definit prin sacralitate, întrucât sacralitatea este tocmai acea parte lăuntrică a fiinţei umane care în primul şi primul rând reprezintă tocmai sinele omului, idealurile şi speranţele sale, crezul şi dorinţele sale care nu pot fi importate din nici o altă parte, fiindcă atunci devin false.

Sacralitatea este definită în primul şi primul rând prin originalitate iar originalitatea nu poate fi niciodată plagiată sau contrafăcută.

De aceea religiile (în sensul cunoscut de Om ca practică sau îndeletnicire) nu sunt nimic altceva decât nişte plagieri sau contrafaceri a sacralităţii oamenilor care vor să suplinească tocmai această sacralitate înstrăinând fiinţa umană de propriul său sine şi demonentizând-o până la disperare, transformând-o într-un zombi total străin de sine.

Este foarte important ca omul să-şi ia din nou în propriile sale mâini propria sa sacralitate şi odată cu aceasta va înţelege că adevărata cale de a scăpa de teamă şi angoasă, de absurd şi neîmplinire este numai aceasta.

Mulţi se vor ridica şi vor spune cum anume putem noi să ne preluăm sacralitatea când religia ne ajută să luptăm împotriva demonilor sau a altor şi altor plăsmuiri ale acestei lumi?

Religia vă ajută să luptaţi contra demonilor fiindcă doar astfel îşi poate menţine supremaţia.

Dacă ar dispărea demonii şi relele, ar dispărea şi biserica fiincă şi-ar pierde obiectul muncii, la fel cum şi-ar pierde obiectul muncii doctorii în cazul că ar dispărea toate bolile. În acest caz cine are cea mai mare nevoie de existenţa demonilor decât biserica? Nimeni altcineva.

Cum pot fi născuţi aceşti demoni?

Din OM!

Şi numai din om prin înstrăinarea programată a acestuia faţă de sine, prin pierderea treptată în decursul istoriei a propriei sale sacralităţi şi bineînţeles prin înlocuirea acestei sacralităţi cu demoni şi teama faţă de aceştia.

Adevărata biserică trebuie să fie în voi în fiecare, indiferent că se numeşte creştinism, islamism, budism, zoroastrism, hinduism sau altele.

Adevărata biserică trebuie să fie cea mai superioară formă a iubirii din voi care este sfinţenia şi atunci nu ve-ţi mai practica cultul respectiv ci îl ve-ţi iubi cu pioşenia cuvenită, mai mult decât vă iubiţi pe voi şi doar astfel ve-ţi putea merge spre calea regăsirii propriului vostru Sine Sacru şi să luptaţi împotriva înstrăinării de sine.

~ 7~

Fiinţa umană nu a fost creată în această lume de către Dumnezeu pentru a fi o fiinţă laşă, fricoasă şi a se lupta cu tot felul de demoni reali sau imaginari.

Aceşti demoni au fost creaţi supraevaluati de către religii tocmai pentru ca acestea să se menţină.

Paradoxal Omul are nevoie de religie iar aceasta defineşte de fapt cea mai superioară formă a iubirii pe care o poate cunoaşte şi anume sfinţenia.

Toate religiile jonglează cu sfinţenia indiferent că aceasta primeşte conotaţii de sacralitate sau de divinizare, etc.

Oare demonii împotriva cărora trebuie să lupte sacralitatea religiilor nu sunt una din bivalenţele logicii sale?

Se poate afla Binele fără de Rău?

Nu există demoni decât demonizaţi!

Alungaţi înstrăinarea din voi şi ve-ţi alunga şi demonii.

Alungînd aşa zişii demoni ve-ţi alunga şi tot felul de angoase, de frici care vă stăpânesc existenţa.

Omul are nevoie de religie pentru că are nevoie de Bine, de echilibru, dar paradoxal Binele are nevoie de Rău, şi iarăşi ajungem că Răul are nevoie de Bine, de religie.

Care este izvorul relelor acestei lumi?

Omul!

Dorinţa acestuia de putere, de acaparare, de a fi stăpân peste alte şi alte suflete a determinat pierderea sacralităţii interioare, individuale a omului în detrimentul sacralităţii sociale care s-a definitivat în religie.

Ca definiţie orice religie, în calitatea sa de practică şi nicidecum iubire, nu este altceva decât o imagine de ansamblu a sacralităţii sociale a unei societăţi pe o anumită treaptă a dezvoltării sale.

O astfel de societate nu poate fi determinată sau definită doar într-un an sau un secol din punct de vedere al sacralităţii sociale.

O atare definire poate dura chiar şi milenii cum de altfel este cazul creştinismului.

Cu toate acestea creştinismul poate face parte din Sinele Sacru al multor oameni dacă este simţit în acest Sine Sacru şi nu doar practicat.

Isus a fost unul dintre primii care au afirmat necesitatea Iubirii.

Prin urmare orice religie poate face parte din Om dacă aceasta se identifică cu Sinele său Sacru, în caz contrar, dacă o practică doar din ambiţie sau interese personale Omul devine şi mai înstrăinat.

Nici una dintre marile religii ale omenirii nu ar fi existat azi dacă nu ar fi fost de-a lungul mileniilor identificate de un număr din ce în ce mai mare de oameni în Sinele lor Sacru ca fiind parte din acesta.

Cum Sinele Sacru este Iubire, atunci şi aceste religii sunt Iubire.

Omul poate descoperi Iubirea în orice,chiar şi în mituri sau alte poveşti.

În această lume iluzorie este fericit cel ce poate rămâne copil până la senectute.

Religiile au fiecare o minunată poveste care trebuie trăită de cei mari.

Fericiţi sunt cei care pot face acest lucru.

Realitatea este că tocmai calea cunoaşterii aşa iluzorie cum este, îl va face fericit pe om fiindcă Omul este el însuşi un vis la fel ca şi viaţa, iar astfel va afla mai multe basme din cartea cu poveşti a acestei lumi.

Adevărata teamă a omului trebuie să fie în legătură cu necunoaşterea lumii şi nicidecum cu cunoaşterea acestei lumi.

Să poţi fi copil iar tu să nu cunoşti basmele care au luminat copilăriile atâtor generaţii de oameni, atâtor milenii de omenire, copilăriile care durau de la naştere la moarte, întreaga viaţă.

Cu cât omul va cunoaşte mai multe despre sine şi lumea care-i înconjoară visul propriei sale existenţe cu atât mai mult se va apropia de paradis, altfel s-ar putea trezi. Iar vai de clipa în care ar realiza că nu mai poate visa.

Cu toate acestea fiecare religie se formează în mod paradoxal tot pe fondul unor nemulţumiri sociale profunde.

Nimic nu poate fi mai înălţător pentru Om decât să-şi de-a viaţa pentru o religie faţă de care simte că e parte din Sinele său Sacru.

De ce?

Fiindcă acel Om va simţi prin această religie că nu este singur, că Sinele său Sacru se află în mulţi alţi slujitori ai religiei respective al cauzei pentru care aceasta există: Aceea de a fi un minunat basm care să reuşească să-l ţină pe Om adormit.

Oricât ar fi de necrezut dar tocmai speranţa prin care fiecare sine al fiinţei umane îşi defineşte adevăratele sale valori, definindu-şi dorinţele şi calea pe care o va urma pentru satisfacerea acestora, a determinat cea mai mare înstrăinare a omului de el însuşi, ajungând la întunecatul Ev Mediu şi Inchiziţie, la tortură şi sclavie ascunsă în spatele unor vorbe frumos meşteşugite ale politicienilor până în zilele noastre.

Cum poate fi minciuna sau ticăloşia pervertită în binele religios se ştie cât se poate de bine. Doar dacă ne aruncăm o privire la vieţile primilor papi sau la unele politici murdare pe care le-au dus bisericile de-a lungul timpului.

Dacă în acel moment istoric crucial pentru omenire, care a fost cu siguranţă în perioada când omenirea trecea la diferite modele sociale, orânduiri bazate pe interesele anumitor potentaţi de atunci, Omul în calitate de fiinţă individuală nu şi-ar fi amanetat propria sa sacralitate societăţii în care s-a născut ci ar fi reuşit să menţină o frontieră între sacralitatea individuală şi societatea care nu făcea nimic altceva decât să escamoteze de cele mai multe ori tot ceea ce era negativ din om, ar fi fost mult mai bine.

Culmea, deseori tocmai acea parte negativă primea la nivel social titulatura de Bine deci de parte pozitivă.

Cum anume?

Imaginaţi-vă că sunteţi adepţii unei religii sau rituri practicate de un anume trib, undeva în negurile istoriei.

Dacă acel trib considera că este bine în numele divinităţii să ucizi copii nevinovaţi doar aşa pentru că zeul o cere, atunci faptul de a ucide acei copii nu era numai un bine dar era şi moral.

Astfel adevăratul bine din sacralitatea individuală a omului era considerat la nivel social un mare rău, precum adevăratul Rău din sacralitatea individuală a omului era considerat la nivel social un bine.

Această demonetizare continuă dintre sacralitatea individuală şi cea socială a dus la adâncirea fenomenului de cult religios, prin acceptarea unor practici,iar ceea ce trebuia să devină religia în calitate de formă superioară a iubirii bazate pe sfinţenie, era preluat de îndeletnicire, de diferite practici prin care această îndeletnicire cu titulatură de cult se menţinea, practici care loveau chiar în Sinele Sacru al Omului.

De ce vom vorbi şi pe viitor de religie?

De ce nu poate dispărea cu totul religia din viaţa omului?

Dacă ar dispare cu ce am înlocui-o?

Cu un surogat care să ţină loc de religie?

Oare acel surogat nu s-ar transforma el însuşi în religie?

Răspunsul meu este afirmativ.

Atîta timp cât va exista societate şi viaţă socială la nivelul fiinţelor umane va exista şi religie indiferent cum am redenumi-o sau ce postură i-am atribui.

Omul este o fiinţă socială, el este Iubire, fiindcă divinul infinit din Om este Iubire.

Societatea este formată din Oameni deci din Iubiri.

Cea mai superioară formă a Iubirii e sfinţenia.

Sfinţenia la nivel social devine religie.

Omul va contribui mereu la viaţa socială cu părticica sa de sacralitate individuală, iar un număr de sacralităţi individuale pot oricând, dar o şi fac mereu, să alcătuiască o religie.

O religie este şi aceea prin care un simplu grup de oameni se supun anumitor reguli, chiar dacă aceste regului nu au ajuns la o însemnătate ca şi creştinismul de exemplu.

Acele reguli nu sunt iubire ci infrânare.

Oricât de ciudat ar fi chiar şi înfrânarea,sau oricare alt cuvânt poate să definească o religie dacă Iubirile care alcătuiesc o anumită societate consideră această înfrânare o sfinţenie.

Absolut orice devine sfânt în cadrul unei societăţi este religie, chiar dacă aceasta nu are un anumit statut al său propriu cum au marile religii ale omenirii.

Cu cât o religie devine adulată de un număr mai mare de Iubiri sau de Sine-uri Sacre ale Oamenilor,cu atât înseamnă că se apropie de Adevărul Absolut, dar şi de Cunoaşterea Absolută fiindcă aceasta devine un Adevăr pentru un număr din ce în ce mai amre de Oameni unde fiecare în parte are frântura sa de divinitate deci de Adevăr pe care nu-l va cunoaşte niciodată fiindcă este imposibil acest lucru în Iluzia Vieţii,dar pe care îl va simţi.

Oare un număr mare de simţăminte nu determină un simţământ comun format din părţile care-l alcătuiesc?Odată ce Adevărul nu poate fi cunoscut ci doar simţit,acel simţământ comun nu este mai adevărat la rândul lui decât o părticică minusculă din acesta care este simţit doar de către un singur individ?

Factorul religios va poseda mereu un statut propriu al său chiar dacă acesta raportat la un alt factor religios de nivel naţional sau mondial poate fi reliefat doar ca o simplă influenţă faţă de acesta şi nicidecum o religie în sine.

Drept exemplu pot să reiterez anumite grupări care au devenit profund religioase dar fără să creeze noi religii ci să devină secte ale unei sau altei religii. Cazurile de astfel de exemple sunt numeroase .

În concluzie orice grup ai cărui membri îşi unesc propriile lor sacralităţi individuale sub egida unei sacralităţi sociale, determină o religie, chiar dacă aceasta raportată la altele de nivel mondial este doar o simplă influenţă sau chiar apartenenţă, ea tot religie se numeşte.

De aceea oricât de mult ar vrea omul odată şi odată să scape de religie, el nu va reuşi acest lucru decât atunci când va renunţa definitiv la propria sa viaţă socială renegându-şi trecutul, fapt considerat imposibil.

~ 9 ~

Viitorul omenirii se anunţă unul religios, iar religia poate fi o cale de salvare a omului modern sau al omului viitorului dacă aceasta este folosită cu încălţările necesare şi nicidecum desculţ cum s-a întâmplat până azi.

Religia nu trebuie şi nici nu este permis să devină o dictatură a unei divinităţi în spatele căreia se ascund anumite interese străine de Sinele Sacru al Omului.Religia trebuie să fie oglinda Sinelui Sacru în care acesta să se privească în adevărata lui splendoare.

Prin religie trebuie să înţelegem calea prin care fiinţa umană îşi găseşte propria sa libertate atunci când se raportează la societatea a cărei parte este şi aceasta.Această cale va face ca omul să se regăsească cu adevărat în propria religie şi nu religia să se regăsească forţat în om prin umilirea acestuia, considerat ca fiind un nimic în faţa divinităţii.

Nu putem vorbi de divinitate superioară şi nici de divinitate inferioară ci numai de divinitate, fiindcă nici o divinitate nu s-a dorit nici superioară şi nici inferioară fiindcă adevărata divinitate face parte din Om precum Omul din divinitate şi prin urmare nici unul şi nici cealaltă parte care este divinitatea nu sunt străini unul de altul ci o familie un tot unitar.

De aceea divinitatea nu poate bate şi nici chinui.

Divinitatea nu este nici ascunsă şi nici ticăloasă precum omul care este considerat de către divinitate astfel, ci doar emanciparea şi eradicarea părţii negative din sacralitatea individuală a omului, cu care acesta a contribuit la sacralitatea socială care mergea pe o cale greşită a dus în cele din urmă la escamotarea răului din om de altfel atât de necesar pentru a defini şi raporta Binele, dar numai pentru a se stabili un echilibru al balanţei Bine-Rău şi

nicidecum pentru ca una dintre aceste două talere ale balanţei echilibrului uman să tragă mai greu într-o parte sau în alta.

~10~

Cu cât Răul va atârna mai greoi în balanţă cu atât va fi întradevăr mai Rău iar cu cât Binele va atârna mai greu în balanţă va fi de asemeni mai Rău şi nicidecum Bine, fiindcă adevăratul Bine va fi doar atunci când acesta alături de Rău se vor afla cât mai aproape de un echilibru perfect.

Am mai spus-o de multe ori şi o repet : Niciodată fiinţa umană nu va putea afla Binele fără să cunoască Răul şi nici Răul fără să cunoască Binele, fiindcă suntem într-o lume a cunoaşterii unde totul este axat pe Coeficientul Logic 2 deci alături de Bine, va trebui mereu şi etern într-o astfel de lume să primeze şi Răul.

Alungând Răul din noi vom alunga şi Binele.Acesta este paradoxul Omului de a se căuta mereu fără să se regăsească pe deplin niciodată.

Va trebui să ştim cum să menţinem echilibrul cât mai perfect între Bine şi Rău, ca în cele din urmă să transformăm pe această cale Răul cel mai Rău într-un Rău mult mai puţin Rău iar Binele să devină un Bine şi mai pronunţat, astfel încât Binele de acum să fie un fel de Rău al viitorului, condiţie care şi aceasta va putea fi depășită ajungându-se în cele din urmă la adevărata societate religioasă mondială, în care religia nu va mai fi privită ca un cod de regului cu ajutorul cărora trebuie să cântăm la fiecare secundă ode şi imnuri alexandrine divinităţii ci mai degrabă ca un indicator al adevăratei fericiri şi împliniri a umanităţii.

Iubirea face parte din afectiv şi este sacră iar afectivul este Iubire.

Sacralitatea individuală a fiinţei umane, respectiv aceea cunoscută de Om nu este compusă numai din Iubire ci din toate celelalte forme specifice pe care le poate determina prin definiţia sa conştiinţa individuală şi pe urmă la nivel social cea socială. Sacralitatea este imaginea care se revarsă prin afectivitate fiindcă nu exită voinţă şi nici cunoaştere în conştiinţa Omului, decât Iluzia acestora.

Sacralitatea cunoscută de Om este îmbinarea tuturor acestor Iluzii alături de Iubire, pe când adevărata Sacralitate este forma superioară a Iubirii definită prin Sfinţenie.

Întregul univers al Omului este cernut prin intermediul termenului de SACRU al fiinţei sale, care o defineşte pe aceasta, fiindcă omul este sacru doar că, în istorie, omul a trebuit să-şi vândă propria sa sacralitate pe care a atribuit-o sfinţilor, zeilor sau altor divinităţi ca el să rămână doar cu Păcatul Originar în braţe însingurat şi trist, înconjurat de o societate din ce în ce mai meschină care-i cerea un Bine ce în străfundurile sale de fiinţă istorică era unul dintre cele mai mari rele.

De aceea chiar dacă termenii uzitaţi de sacralitate pot fi regăsiţi în conştiinţa individuală sau socială ca aparţinând afectivului, sacralitatea este mai presus decât afectivul, decât iubirea care se află în afectiv.

Sacralitatea este aceea care defineşte iubirea şi nu iubirea sacralitatea, precum sacralitatea este aceea care defineşte întrega conştiinţă individuală a omului şi nicidecum aceasta sacralitatea, precum, sacralitatea socială este aceea care defineşte conştiinţa socială a omului şi nicidecum conştiinţa socială nu poate defini sacralitatea socială.

Toate acestea se întâmplă datorită faptului că Sacrul este mai presus de conştiinţa omului, este o treaptă superioară care o determină pe aceasta, este o formă superioară a Iubirii care o determină pe aceea cunoscută de Om, ca fiind Iubire, întocmai fiindcă Omul nu este nimic altceva decât: Iubire.

De aceea tot ce este superior în Iubirea Omului devine Sacru.

Faptul că omul în prezent nu cunoaşte importanţa sacrului din el este tocmai datorită Păcatului Originar sau al trădării de sine când şi-a dat propriul său sacru unui sacru divinatoriu fals şi total străin de sine.

~ 11 ~

Fiinţa umană va trebui mai înainte de toate să se descopere pe sine, să-şi etaleze propria sa divinitate ca parte a divinităţii universale şi abia apoi să clădească o societate a eliberării de sine mai înainte de toate care va deveni în cele din urmă adevărata societate pe care ar fi meritat-o omul.

Într-o astfel de societate, omul şi nu divinitatea exterioră omului ar fi în centrul imaginii, iar omul ar fi privit ca parte a acestei divinităţi şi nicidecum ca un element extern,plin de păcate şi urmărit mereu de Păcatul Originar.

Ce vină are nou născutul pentru ceea ce au făcut alte generaţii de oameni cu mii de ani sau cu zeci de mii de ani înainte ca el să se nască.

Oare păcatele nu au fost făcute tocmai fiindcă majoritatea oamenilor au fost forţaţi de unele împrejurări potrivnice să le înfăptuiască?

Ce împrejurări?

Acestea pot fi enumerate la nesfârşit, începând cu foametea, durerea, dorinţa spre propria emancipare, şi ajungând în cele din urmă la sursa acestor păcate care nu este nimic altceva decât calea greşită pe care a luat-o omenirea undeva în istoria sa atât de zbuciumată, cale prin care s-a recunoscut învinsă admiţând Păcatul Originar şi faptul că omul prin acest păcat este un mare vinovat în faţa unei divinităţi exterioare omului. Acela a fost cel mai nefast moment al omenirii.

Întrebarea care se pune este dacă omenirea ar fi putut evita un astfel de moment sau chiar dacă azi ar lua-o de la început ea ar ajunge din nou în acea faza tenebroasă care a distrus şi izolat atâtea miliarde de destine de-a lungul mileniilor, destine, care cu siguranţă că ar fi avut o soartă mai bună decât aceea de a se închina în zadar unei divinităţii reci şi foarte răzbunătoare cu cei care nu i se supun.

Cum s-ar spune, stai în banca ta şi asculţi pe cel puternic, exact ca şi în societatea în care ne aflăm unde cei puternici se pot răzbuna crunt pe tine, tocmai ca tu sau alţii să fiţi descurajaţi a avea vreo altă iniţiativă, potrivnică lor,care ar putea fi aceea de a gândi liber, decorsetat de limbajul de lemn.

De ce aspiră Omul spre acaparare şi mai mult spre a deveni un dictator asupra altor Oameni învinşi?

Cum poate fi Omul Iubire când devine astfel zugrăvit asemeni unui animal de pradă?

Un fenomen deloc întâmplător este că toate religiile mondiale au un infern pentru nesupuşi care este asemuit mereu cu cele mai urâte locuri unde defunctul va îndura şi cele mai cumplite chinuri.Oare acel purgatoriu nu este Răul din Om?

Dacă acest Rău nu ar exista ar mai fi Infernul?

Cum avem nevoie de Rău pentru a cunoaşte Binele tot astfel avem nevoie de Infern pentru a cunoaşte Paradisul.

Dacă Infernul ar lua locul Paradisului am mai şti că în Paradis se află Infernul?

Dar dacă Paradisul ar lua locul Infernului ce ar rămâne în urma lui?

Fiecare Om avem în noi propriul paradis dar şi infern. Să fie acest infern din Om cauza pentru care acesta este în afară de înger şi demon?

Demonul din Om să fie cauza pentru care acesta a admis Păcatul Originar şi s-a depărtat de Sinele său Sacru?

Dacă omenirea ar lua-o de la început ar avea din nou un Păcat Originar datorită acestui demon din Om, în realitate datorită Răului necesar pentru ca Binele să devină definit?

Oricât de sfidător ar fi răspunsul meu acesta este un Da !

Iar acest Da este cât se poate de hotărât.

Chiar dacă Omul ar începe din nou, ar ajunge iarăşi la un nou şi nou Păcat Originar.

Acest fapt nu se datorează fricii sau laşităţii în primă instanţă şi nu după aceasta.

Nu se datorează nici greutăţilor sau ticăloşiilor unora aflaţi în acele momente în vârful unor ierarhizări sociale în devenire.

Nu se datorează nici dorinţelor de parvenire şi nici acelora de acaparare a altor destine sau vieţi.

Totul se datorează Binelui, purităţii Sinelui Sacru al Omului!

Acesta fiind Iubire se află într-o lume impură silit prin puritatea sa să o iubească.

Nu mă refer la societatea impură în acest caz ci la imaginea propriu zisă a lumii, cu frumuseţile dar şi pericolele ei tulburătoare.

Această imagine,era prea sfidătoare dar şi înălţătoare pentru Sinele Sacru al Omului, care-l vedea prin ea pe Dumnezeu.

Atunci Sinele Sacru în puritatea şi iubirea sa a dorit să primească această imagine divină de altfel cu modestie, închinândui-se cu toată consideraţia şi prietenia, de care putea da dovadă în acele momente nefaste echilibru perfect al Sinelui Sacru compus din Bine şi Rău.

Marele moment nefast s-a petrecut deja şi abia de acum înainte Omul va începe să se teamă, să devină umil şi încovoiat forţei propriului său Destin, propriei sale imagini pe care o percepea din ce în ce mai depărtată de Sinele său Sacru, devenind astfel din ce în ce mai înstrăinat de sine.

Cauza fiind în cele din urmă echilibrul prea perfect al Sinelui său Sacru faţă de propriul Destin, faţă de această Iluzie a Vieţii, prin care Omul îşi percepe imaginea sa care de fapt este Destin.

Modul cum a fost percepută această imagine a lui Dumnezeu de către Om, care este Destinul său a dus la momentul iniţial cel mai nefast al Omului din întreaga sa istorie milenară, moment când Omul s-a depărtat de echilibrul propriului său Sine Sacru, mergând pe calea înstrăinării de sine, prin accelerarea dezechilibrului dintre Bine şi Rău, ce a dus la modele sociale din ce în ce mai inumane.

Descoperiţi ceea ce străbunii, străbunilor voştri şi ai mei au pierdut cu multe milenii în urmă, descoperiţi în primul şi primul rând Pacea de Sine.

Aceasta este cel mai important element în toată viaţa unui Om fiindcă ea reprezintă echilibrul de sine al Omului respectiv.

III.2.4.CAPITOLUL IV

~ 1 ~

Noi suntem Iubire fiindcă şi Factorul Nostru Creator şi Unic Întâmplător este Iubire.

Nu putem poseda Voinţă atât timp cât nu cunoaştem Adevărul Absolut, fiindcă a vrea ceva implică de la sine un adevăr şi anume că ceea ce vrei tu este adevărat.

Cum poate fi adevărat ceea ce vrei tu în calitate de persoană, odată ce tu nici măcar nu ştii ce anume vrei.

Ei bine vor spune unii, dar chiar dacă nu ştii ce anume vrei, poţi să vrei absolut orice doar să vrei.

Este adevărat şi acest lucru, doar că atunci când vrei orice vrei la Întâmplare şi tot atât de adevărat este că Nu există adevărată Întâmplare decât la nivelul Factorului Nostru Creator şi Unic Întâmplător care poate fi Unica Întâmplare a Iubirii şi nicidecum noi.

Trăim într-o lume care are un precedent etern în Întâmplarea sa care nu mai este Întâmplătoare ci Neîntâmplătoare, fapt care dovedeşte că nu putem vorbi nici măcar de Voinţa noastră într-o lume cu Destin cum de altfel este propria noastră lume.

Omul nu posedă Voinţă din două motive majore şi anume în primul rând fiindcă nu cunoaşte Adevărul Absolut şi deci ceea ce doreşte Omul nu mai poate fi Voinţa sa întrucât nu ştie ce anume vrea în realitate.Orice frântură chiar şi din Adevărul Absolut este un alt Adevăr întuvât Adevărul Absolut nu poate fi decât unul singur.

Niciodată nu vom putea vorbi de două Adevăruri Absolute.

Pe de altă parte chiar dacă nu ar şti ce anume vrea şi ar alege la Întâmplare, Omul nu poate nici măcar să aleagă la Întâmplare fiindcă se află într-o lume cu Destin unde Unicul Întâmplător este doar Factorul Nostru Creator iar lumea în sine, lumea noastră aceasta a Cunoaşterii, este o lume Neîntâmplătoare.

~ 2 ~

Odată ce Omul nu posedă o voinţă anume înseamnă că nu poate fi vorba de partea volitivă a conştiinţei sale de sine care este alcătuită din cunoaşterea acestei voinţe, cu implicaţii profunde şi asupra cognitivului.

Odată ce de volitiv nu poate sub nici o formă fi vorba în conştiinţa de sine a omului, explicând adineaori de ce anume, ar putea fi vorba de cognitiv, fiindcă doar acesta ar mai fi rămas alături de afectiv în aplicaţia mea de până acum, odată înlăturat volitivul.

Lumea noastră este Cunoaştere iar dacă noi nu am Cunoaşte această lume ea nu ar mai exista..Lumea ne parvine după modul cum o Cunoaştem noi. Dacă alături de Bine şi Rău ar mai fi cel puţin un singur opus al acestora, lumea ar fi cu totul şi cu totul diferită. Pornind de la această supoziţie mai putem noi să afirmăm că Omul nu Cunoaşte?

În primul rând Omul nu Cunoaşte Adevărul Absolut, iar în mod indubitabil nu Cunoaşte nici Adevărul fiindcă absolut totul ce nu aparţine adevărului nu mai este Cunoaştere ci Necunoaştere.

Orice alt tip de Adevăr este un Adevăr raportat la un anumit Reper şi nicidecum Adevărul Absolut sau cel puţin o parte din acesta tocmai fiindcă Adevărul Absolut nu poate să fie nici împărţit şi nici suma mai multor adevăruri nu pot totaliza sub nici o formă Adevărul Absolut, care este un Tot Unitar, Unul Singur!

Orice alt Adevăr cum ar fi Adevărul Coaxiologic, Adevărul Semantic, Adevărul Asemantic sau orice altă conotaţie ar primi în funcţie de termenul pe care-l reflectă şi la care se raportează, în realitate nu este decât o parte a Imaginii a cărei Întâmplare Întâmplătoare a avut loc cu o eternitate în urmă iar acum această Imagine devine indubitabil: Destin!

De aceea orice alt adevăr în afară de Adevărul Absolut este un Neadevăr dar, raportat la Cunoaşterea fiinţei umane care este un vis, o Iluzie a Vieţii, putem să le denumim adevăruri ale acestui vis sau ale Iluziei Vieţii.

Doar Adevărul Absolut nu face parte din acest vis care este Iluzia Vieţii,fiindcă este Necunoaştere.

Viaţa Omului axată pe Cunoaştere este de fapt Necunoaştere şi tot ce Cunoaşte Omul este doar Iluzie a Vieţii iar toate adevărurile folosite chiar şi în aplicaţii coaxiologice sunt adevăruri ale Necunoaşterii şi nicidecum al Cunoaşterii fiindcă nici unul din aceste adevăruri nu poate să fie Întâmplător sau nu poate fi raţionalizat de către Om ca fiind Întâmplător întrucât Omul NU Cunoaşte ce anume este cu adevărat Întâmplătorul decât prin ceaţa propriei sale Iluzii a Vieţii.

~ 3 ~

Orice alt Adevăr decât Adevărul Absolut Nu este un adevăr Întâmplător ci Neîntâmplător, este Iluzie şi Destin, frântură de imagine a Întâmplării Unice Întâmplătoare.

Unicul adevăr Întâmplător al Cunoaşterii este Factorul Creator şi Unic Întâmplător.

Astfel doar el face parte în calitate de Cuvânt Matrice al Iubirii din Adevărul Absolut iar numai El poate cunoaşte Cuvântul Matrice al Cunoaşterii pe care-l determină prin intermediul propriei sale amprente.

Odată ce nici un adevăr nu poate fi un adevăr care să vizeze cu adevărat şi plenar Cunoaşterea ci doar un adevăr al Necunoaşterii, Omul nu face nimic altceva decât să acceadă prin absolut orice fel de adevăr pe care-l enunţă la Necunoaştere, şi implicit să se afunde din ce în ce mai adânc în mocirla propriei sale Iluzii a Vieţii în care a căzut odată cu naşterea sa către moarte!

Nimeni nu moare dacă nu se naşte, precum nimeni nu ştie dacă nu cunoaşte, iar Omul nu cunoaşte nici măcar Necunoaşterea.

Cum nu Cunoaşte Necunoaşterea odată ce adevărurile enunţate de către acesta sunt adevăruri ale Necunoaşterii, datorate Iluziei Vieţii?

Un adevăr poate să fie al Necunoaşterii şi să fie neadevărat dar ca să ştii că un adevăr este neadevărat va trebui să cunoşti mai înainte de toate ce anume este şi un adevăr adevărat.

Oare ştie Omul ce anume este adevărul adevărat odată ce nu Cunoaşte Adevărul Absolut?

Cu siguranţă că nu!

Unica fereastră lăsată filosofiei de către Destinul implacabil, care este Imaginea Întâmplării Întâmplătoare este să realizăm că nu cunoaştem Adevărul Absolut, că orice adevăr pe care noi îl enunţăm este un artificiu pus să susţină soclul fals al Iluziei Vieţii noastre care este aşa zisa Cunoaştere, iar orice astfel de adevăr enunţat de către Om este un Neadevăr precum orice realitatea a acestei Imagini care este Destinul nostru este o irealitate.

Ce tragică existenţă, dar mai cu seamă ce teribil e acest Destin al Omului în această lume care este o Oglindă a unei Întâmplări Întâmplătoare petrecute cu o eternitate înaintea noastră, ce tragic e să fim de o eternitate înaintea noastră şi cu toate acestea să ne vedem Moartea cu ochii în această lume ireală a visului propriei noastre Iluzii a Vieţii.

O Iluzie a Vieţii unde sunt flori şi Iubire, unde e desfrâu şi suferinţă, unde lacrimile curg în şuvoaie de clipe de istorie peste acest monstruos citat al omenirii: Acela de A Fi!

O lume unde orice adevăr nu numai că ascunde Necunoaşterea dar noi în orbirea noastră nici măcar nu ştim ce este aceea Necunoaştere fiindcă nu ştim ce este aceea Cunoaştere necunoscând Adevărul Absolut.

Cu toate acestea avem Iluzia Vieţii că lumea noastră este axată pe Cunoaştere iar dacă noi nu ne-am Cunoaşte lumea aceasta nu ar exista!

~ 4 ~

Dar dacă noi am afla că de fapt nu cunoaştem Cunoaşterea ci cu totul altceva care nu este nici măcar Necunoaştere, iar adevărurile noastre sunt minciuni sfruntate ale propriului nostru Destin, o Imagine a amprentei Factorului Nostru Creator în Cunoaştere,nu ar mai fi lumea aceasta?

De ce nu ne lasă să ştimCunoaşterea dacă ne-a găzduit în lumile sale pe noi, fiinţe ale Iubirii?

De ce nu ne lasă să Înţelegem că Destinul nostru poate fi un Destin Cunoscut?

Oare ne face un mare bine sau un mare rău?

Oare ştim noi ce e Binele şi Răul odată ce nu le cunoaştem?

Oare vom şti vreodată vreunul dintre noi încotro mergem şi de unde venim?

Vom şti dacă aceste lumi sunt pline de capcane şi nu paradise ale culorii sau împlinirii de sine?

Sunt ele, amprenta Factorului Nostru Creator lăsată în lumea Cunoaşterii pe care nu o putem Cunoaşte, o amprentă a suferinţei ,deznădejdii, lipsei de eternitate şi de absolut, a durerii şi neîmplinirii a deşertăciunii, a speranţelor neîmplinite şi a dorului de moarte, unde în loc să murim mai repede primim tocmai viaţă cât nu poate cuprinde nici măcar Iluzia Vieţii noastre.

De ce să fi fost această Unică Întâmplare Întâmplătoare atât de dureroasă sau de ce să mai prindă ecou în imaginile sale nesfârşit cu nume de destin în aceste lumi ale Cunoaşterii!

Spun aceste lumi fiindcă nu putem vorbi doar de lumile Coeficientului Logic 2 ci de alte şi alte lumi ale infinitelor de Coeficienţi Logici unde fiecare astfel de lume vede Destinul axat pe Iluzie Vieţii în funcţie de propriul său Coeficent Logic.

Atunci cine suntem noi cei orbi dar şi legaţi la ochi care nu ştim dacă ne aflăm pe marginea unei prăpastii sau nu, dar alergăm plini de speranţă, crezând că vom putea cuprinde în sfârşit infinitul care fuge de noi asemeni liniei orizontului pe care am vrea să o prindem în braţele noastre pline de speranţe din păcate deşarte?Noi suntem doar Iubire şi atât, sau desfrâul acestei Iubiri odată ce suntem atât de părăsiţi tocmai de Iubire, prin Destinul inchizitor al omenirii?

Cum să fim părăsiţi de acea Iubire pe care ne-o dorim cu atâta ardoare când ne trezim în zorii naşterii noastre?

Noi nu putem fi părăsiţi de noi înşine fiindcă doar atât ne-a mai rămas în noi: Iubire şi atât nimic mai mult!

Suntem părăsiţi mereu şi de Iubirea din noi dar mai ales de noi înşine fiindcă nici o Iubire nu poate dura veşnic decât în cărţi sau basme, decât în afara noastră.

Chiar şi atunci când noi am face tot posibiliul să nu părăsim Iubirea ne părăseşte aceasta pe noi fiindcă pe această Imagine a Destinului care este lumea noastră nu avem voie să fim fericiţi decât să ştim în Iluzia Vieţii că fericirea este acel orizont care aleargă mereu de noi cu atât mai tare cu cât mai repede alergăm noi către el, să ştim că Iubirea ne omoară doar dacă vrem să nu dispară vreodată din noi.

Atunci trebuie să alergăm către Nicăieri, să strigăm că dorim să ţinem vântul în căuşul palmelor nostre bătătorite de atâtea clipe, să privim către Factorul Nostru Creator şi Unic Întâmplător şi să spunem: -Aceasta este Întâmplarea ta Întâmplătoare, Destinul Nostru Neîntâmplător, atât de trist Destin pe cât de tristă a fost Întâmplarea ta Întâmplătoare în această lume magică a Cunoaşterii!

Atunci Factorul Nostru Creator se va întoarce cu faţa spre sinele nostru sacru fiindcă se va întoarce cu faţa spre El!Şi vom simţi că nici o întrebare nu-şi mai are rostul fiindcă este mai mult decît neadevărată.

Vom simţi cum Adevărul Absolut nu va mai trebui spus şi nici măcar oftat de către nici o divinitate sau Factor Creator şi Unic Întâmplător fiindcă el sălăşluieşte în divinul din noi care nu poate fi nici cunoscut şi nici raportat ci doar simţit.

Atunci vom realiza că doar întorcându-ne la noi, la acea fărâmă din noi înşine vom începe să vedem Cunoaşterea dar fără ochi, să simţim Adevărul dar fără simţuri, să ştim Cunoscutul fiindcă am aflat Necunoscutul tocmai fiind necunoscut şi deci de negăsit, atunci vom deveni noi înşine şi abia atunci vom privi către cerul imens şi înstelat din noi trăind ceea ce ar fi trebuit să fie moartea vieţii sau viaţa morţii din noi.

Vom înţelege că eternitatea era undeva în respiraţia noastră şi Destinul nostru nu este altceva decât ecoul unei Întâmplări Întâmplătoare petrecute undeva cu o eternintate înaintea noastră, iar acest ecou suntem noi, sunt sacrele noastre sine-uri care doar astfel se vor recunoaşte pe sine.

Şi în sfârşit vom realiza că ştim fără să vrem sau fără să Cunoaştem ceea ce ştim fapt care nouă azi ni se pare imposibil.

Atunci va fi posibil să ştii fără a Cunoaşte ceea ce ştii, să înţelegi fără a Înţelege ceea ce Înţelegi, să speri fără a spera ceea ce speri şi să primeşti în sfârşit divinitatea pierdută şi răpită de către cei care au dorit să ştie cunoscând ceea ce vor să ştie, să vadă Înţelegând ceea ce au dorit să vadă, să Înţeleagă Înţelegând Înţelesul.

Unde au ajuns astfel: La absurd!

A căuta un Înţeles în această lume este exact ca şi cum ai cunoaşte un Neînţeles sau o necunoaştere.

Şi atunci când vom înţelege în sfârşit toate acestea vom şti să-l vedem pe Dumnezeu Nostru care este Factorul Creator şi Unic Întâmplător prin faptul că simte creaţia prin cunoaştere.

Atunci vom realiza că de fapt Întâmplarea Întâmplătoare prin care şi-a lăsat amprenta în lumea noastră nu a fost o întâmplare a suferinţei şi nici a deznădejdii pe care ne-o insuflă existenţa acestei lumi ce ne-am dorit-o de multe ori să nu mai fie, ci acea amprentă a fost o amprentă care a avut faţă de noi cei din Coeficientul logic 2 o singură dorinţă şi anume să înţelegem miracolul faptului că suntem, că putem simţi poezia, natura, coloritul toamnelor, susurul râurilor, freamătul pădurilor, vuietul valurilor, şi astea nu sunt nici greşeli dar nici tristeţi.

Pentru noi cei din Coeficientul Logic 2, fiindcă pentru alţii din lumile cu alţi Coeficienţi Logici, Întâmplarea Întâmplătoare a fost în eternitatea sa altceva.

Dar pentru noi, a fost în eternitatea sa şi tristeţe fiindcă ar fi fost necesară puţină culoare de tristeţe precum era şi acea de fericire, de dezamăgire sau plenititudine, de speranţă dar şi de neîmplinire, de succes dar şi de trudă şi alte şi alte culori pentru a picta acest minunat tablou care este natura acestei lumi.

Pentru ca noi oamenii să putem admira cu adevărat acest minunat tablou va trebui mai înainte de toate să ne cunoaştem pe noi înşine, să ne acceptăm limitele şi să înţelegem că dacă vrem ca să avem cu adevărat acces la acest minunat tablou al existenţei lumii cunoaşterii Coeficientului Logic 2 în care ne aflăm va trebui să ne privim înlăuntrul nostru, să vedem mai înainte de toate Universul nelimitat să recunoaştem infinitul din care ne-am zămislit şi se află în noi în fiecare pentru a avea acces la infinitul din exteriorul nostru.Tot ce ne-a mai rămas din impozanta definiţie a conştiinţei compusă din cognitiv, afectiv şi volitiv, este doar:afectivul!

Aceasta este adevărata conştiinţă a omului, dar nici pe aceasta nu o cunoaşte ci o simte! Viaţa Omului este simţire şi atât. Chiar dacă prin intermediul Iluziei Vieţii, simţirea se identifică cu Cunoaşterea nu este deloc astfel.

Chiar dacă noi simţim că Cunoaştem nu înseamnă că de fapt Cunoaştem ci înseamnă că doar simţim asta!

~5~

Am fost de acord cu Nietzsche care nu credea că Omul posedă voinţă. Diferenţa este că eu nu cred că omul posedă nu numai Voinţă ci şi Cunoaştere.

Pe de altă parte sunt total opus lui Nietzsche atunci când afirmă că Omul lipsit de Voinţa sa are nevoie de un conducător puternic care să îi arate calea spre împlinire şi astfel sentimente ca mila, compasiunea sau alte asemenea lor nu-şi au locul.

Este cât se poate de greşit. Acest filozof nu a făcut decât să întoarcă filozofia pe dos exact acolo unde ar fi trebuit să puncteze cu adevărat, dând naştere unei şi mai mari înstrăinări de sine a fiinţei umane.

A te interpune umanului din om activând inumanul nu faci altceva decât să dezumanizezi acel om înstrăinându-l şi mai mult de sinele său şi odată cu acesta în calitatea sa de individ social, să realizezi o societate din ce în ce mai absurdă, egoistă şi nedreaptă cu fiinţa umană care astfel va fi într-un număr din ce în ce mai mare exclusă la periferia ideologică a unei astfel de societăţi, periferie care va determina o radicalizare a sentimentelor contrare sinelui sacru al omului, iar la centru o societate elitistă care va determina o la fel de mare înstrăinare de sine a oamenilor care o alcătuiesc dar pe principiul că ei sunt un fel de zei, uitându-se faptul că Zeii sunt cei care au născut Păcatul Originar în mod indirect, că Omul şi-a donat Sinele Sacru zeilor care erau înţelegători cu elita societăţii respective când s-a realizat cotitura nefastă în Destinul omenirii, aceea de a pierde controlul Omului asupra Sinelui Sacru ca în cele din urmă să-l doneze Zeilor în schimbul unor ajutoare. Omul îşi dona Sinele Sacru elitei sociale a acelor timpuri atât de vitrege pentru omenire când se năştea Păcatul Originar.

De aceea pentru mine Nietzsche e un filosof întors pe dos, dar care are marele merit de a fi susţinut faptul că fiinţa umană nu dispune de o reală voinţă.

Şi atunci cine este Omul fără Voinţă şi Cunoaştere? Iubire!

Acesta este Omul, o fărâmă de Iubire de la naştere spre moarte, o şoaptă stinsă şi dureroasă în Univers, o şoaptă a naturii care l-a zămislit să fie fericit şi chinuit, să nu ştie nimic altceva decât că ştie şi atât, iar atunci când ştie să mai creadă că dispune şi de Voinţă.

Omul este o şoaptă mincinoasă a Creaţiei!

Omul ştie că întreaga lui lume fiinţează numai şi numai prin Cunoaştere dar ştie mai puţin faptul că tocmai această Cunoaştere nu o Cunoaşte şi că de fapt nici lumea cunoaşterii nu fiinţează astfel.Tot ceea ce ştie mai puţin Omul este că ar fi Iubire.

Atunci chiar dacă ar şti că este Iubire la ce bun dacă şi această Iubire îi parvine tot prin Cunoaştere?

De ce trebuie neapărat Creatorule să-i parvină totul Omului prin minciuna Cunoaşterii atât timp cât aceasta nu-i este dată spre ştiinţă Omului?

Oare tocmai pentru a ieşi la iveală deşertăciunea vieţii acesteia care aleargă spre moarte odată prihănită dintr-un act sexual? Câtă moarte este într-un act sexual ce va duce la naşterea unei vieţi?

În actul sexual vom găsi naşterea morţii ce va surveni odată cu facerea fiinţei. Fiinţă fără moarte nu există fiindcă tot ce fiinţează moare şi tot ce moare trebuie să fi trăit pentru a muri, cum murirea are în ea atât de multă viaţă precum are viaţa atât de multă moarte în ea.

Unde vom găsi în această lume poarta morţii decât în poarta vieţii, în actul sexual precum poarta vieţii o vom descoperi numai şi numai în moarte fiindcă doar raportată la aceasta viaţa poate să mai fie ea însăşi cu imaginea sa de destin cu tot.

Atunci unde putem şti că începe moartea?

Moartea începe din primele priviri, din primele şoapte de iubire din săruturi, mângăieri şi sex, atunci când fiinţa simte că freamătă alinată de zefirul clipelor care se abate sfidător asupra ei şi vrea să nu piardă viaţa străbunilor, străbunilor şi altor străbuni a căror oase albite se află în suflarea actuală a fiinţei.

Subconştientul Omului transmite că doar prin sex va putea să rămână şi acesta cu oasele sale cu tot în sângele urmaşilor săi menţinând viaţa ce este doar un simplu preludiu al morţii.

Atunci fiinţa va fremăta de dragul şi dorul unui partener de sex opus încercând să înţeleagă impulsul sexual care o stăpâneşte dar fără să-l poată atribui Iubirii fiindcă aceasta vine doar odată cu adevărul despre fiinţă iar acesta se ascunde undeva în Sinele Sacru al acesteia.

În orgasmul sexual stă adevărul despre naşterea unei noi morţi care va veni pe lume cu nume de urmaş ducându-şi calea spre mormânt la fel ca şi înaintaşii, cu sânge şi sudoare, cu trudă, deznădejde dar şi fericire, cu împlinire dar şi lacrimi.

Şi astfel se naşte primul sărut, prima floare făcută în dar, odată cu primele strofe scrise dintr-un poem al Sinelui Sacru.

De ce ne mai naştem?

Dar de ce murim?

De ce sunt ticăloşi pe lumea asta atât de perfidă?

Priviţi o cascadă sau un peisaj de iarnă unde troienele stau tăcute pe crengile brazilor. Oare acestea cunosc dacă vine apusul sau zorile, dacă sunt atât de frumoase în razele strălucitoare ale astrului dimineţii?

Nu cred că ştiu că nouă ne plac atât de mult, cum nici noi nu putem şti dacă altor fiinţe din cadrul altor Coeficienţi Logici diferiţi nu le plac anumite însuşiri ale noastre despre care noi nici măcar nu ştim că le avem.

Atunci cine suntem noi?

Doar o şoaptă de durere spusă într-o seară înnourată de Creator, dar atât de înnourată, încât această şoaptă naşte imediat moartea sau mai bine spus devine implicit moarte odată cu naşterea sa, dar o moarte din ce în ce mai lentă până când trece cu adevărat pragul morţii şi atunci nu mai moare încetul cu încetul ci renaşte, fără a şti dacă această renaştere nu este una care tinde spre o nouă naştere de unde va muri iarăşi încetul cu încetul până la moarte, până în iarna fiinţei, fiindcă întotdeauna ştim că primăvara aduce mugurii noilor frunze care vor însemna ruginiul toamnei, iar dacă aceste frunze nu ar exista unde ar mai fi ruginiul mortuar al toamnei?

Nicăieri.

~ 6 ~

Doar prin primăvară revine moartea toamnei.

Dar iarna, care este moarte propriu zisă?

Atunci când albul imaculat al zăpezii se aşterne peste trupurile goale ale copacilor cărora le-au murit frunzele, când ei dorm visând la noile frunze ce au să vină peste trupurile lor crestate de coaja troienită de gheaţă şi viscol.

Oare ştiu aceşti arbori că sunt asemeni strămoşilor noştri, care generaţii de generaţii au rodit noi şi noi ramuri ale istoriei noastre a fiecăruia dintre noi chiar dacă aceste ramuri, unele pierdute demult în colbul uitării au fost aproape arse de Păcatul Originar abătut ca un blestem asupra fiinţelor noastre odată cu pierderea Sinelui Sacru, a divinului din noi.

Cum nici copacii nu ştiu cât sunt de frumoşi primăverile, când nasc moartea, în ochii oamenilor, tot astfel nu ştim nici noi, cât de frumoşi putem fi odată cu primul sărut sau primele declaraţii de iubire faţă de cei pentru care suntem, cum sunt copacii pentru noi: O minunăţie a naturii, a primăverii.

De ce să nu ne găsim astfel liniştea şi divinul din noi dacă şi copacii şi-au aflat-o.

Sau aceştia nu cunosc ce este aceea linişte?

Să aibe şi ei un Păcat Originar? S

ă fie la fel de blestemaţi ca şi noi oamenii?

Dar noi Oamenii de ce suntem blestemaţi?

Doamne, de ce ai lăsat în visul tău ca această şoaptă de durere, care este Omul să mai fie şi blestemată.

Nu îi era de ajuns că era atât de plăpândă în acest ocean uriaş de suferinţă al istoriei sale desacralizate?

Ce altceva este blestemul decât prohodul morţii de sine a omului?

Blestemul e dezumanizare , părăsire de Sine, iar Omul are nevoie de toate acestea pentru a înţelege umanizarea şi regăsirea de Sine, pentru a le raporta propriului său Sine.

A şti să fugi de blestem, de dezumanizare este calea spre salvare, spre adevărata umanizare. Necunoscând duşmanul de care trebuie să alergi este ca şi cum ai alerga în braţele sale.

Fără blestem Omul nu s-ar fi părăsit niciodată pe sine şi nu ar mai fi murit de atâta şi atâta timp istoric,dar şi fără acelaşi blestem Omul nu ar mai fi căutat calea regăsirii de Sine de tot atât de mult timp istoric.

Fără blestem moartea nu ar mai avea nici un sens, fiindcă nimeni nu s-ar mai raporta la Moarte precum nimeni nu ar mai înţelege Viaţa.

Fără blestem marile creaţii ale omenirii, toate cele şapte minuni, nu ar mai fi existat fiindcă nici una dintre acestea nu poate exista fără de moarte.

Inclusiv în mitul biblic moartea apare ca urmare a unui blestem datorat cunoaşterii.

Moartea ne parvine ca fiind un blestem al acestei lumi, cu excepţia celor care vor acest lucru.

Aceştia nu sunt majoritatea care sa intregească regula.

Sinuciderea este un lucru rău, care nu trebuie recomandat nimanui fiind împotriva firii.

Dacă moartea nu ar fi privită prin intermediul blestemului ci al fericirii, ar insemna ca toţi ar trebui să ne dorim cât mai repede propria moarte, ceea ce nu este câtuşi de puţin adevărat.

Oricât de ciudat ar parea ne raportam la acest blestem al morţii pentru a inţelege viaţa.

Tot ce este împotriva firii devine păcat, pe când Păcatul Originar este unicul păcat care este îmotriva tuturor celorlalte păcate fiind cel care devine oglinda acestora, la care toate celelalte păcate se raportează devenind un adevărat bine faţă de acesta.

Pentru Păcatul Originar tot ceea ce este împotriva firii este un bine fiindcă Păcatul Originar este el însuşi împotriva firii.

Toate celelalte păcate care se raportează Păcatului Originar sunt un bine faţă de acesta fiindcă Păcatul Originar a izvorât din momentul în care Omul şi-a pierdut propriul său Sine Sacru şi l-a donat pe taraba unei societăţi murdare care nu-l reprezenta.

Această societate era adevărata Minciună pe care Omul a dorit-o Adevăr ştiind că până atunci unicul Adevăr era Sinele său Sacru şi nu societatea mizeră a unei ierarhii din ce în ce mai străină de Om.

Această Minciună apare în miturile biblice drept Adevăr al Cunoaşterii şi nu Minciună a Cunoaşterii!

Eva odată muşcând din măr a realizat Adevărul Minciunii care devenea societatea Omului ce şi-a pierdut Sinele Sacru.

Poate că nu era bine să afle acel Adevăr trist şi de aceea trebuia imediat pus pe postamentul unui Păcat Originar prin care fiinţa umană să se consoleze cu această vină atât de necesară marii greşeli care se pierde undeva în negurile istoriei şi se identifică cu momentul pierderii Sinelui Sacru de către Om, moment de cotitură a întregii Omenirii fiindcă de acolo începe Înstrăinarea de Sine care ia locul progresiv fostului Sine Sacru.

Tot ce a realizat omenirea mai măreţ se datorează morţii, fricii, biciului acesta cumplit care loveşte Omul necontenit pentru a-şi duce şoapta sa de durere mai departe către mormântul care-l aşteaptă mai primitor decât propria sa viaţă doar că nu ştie acest lucru.

Şi dacă nu ar mai fi moartea şi nu ar mai fi nici blestemul, noi ce-am mai fi decât nişte etern dezmoşteniţi de noi?

Da, ne-am dezmoşteni de noi, şi am încerca să ne aflăm Sinele Sacru, şi odată cu acesta Viaţa eternă a trecerii.

Orice trecere are eternitatea ei, precum orice eternitate are trecerea ei, deoarece dacă nu ar fi trecere nu ar mai fi nici eternitate.

Dacă n-ar fi trecere n-ar fi nici zbor şi nici speranţe, cum dacă n-ar fi eternitate n-ar fi nici iubire şi nici plenititudine şi doar astfel în această lume care ne e dată să o ştim fără a o Cunoaşte de fapt, nu am mai putea simţi zefirul primăverilor.

Când Omului îi va fi luat Blestemul clipelor sale din şoapta Marelui Creator, şi când acest Om îşi va regăsi Sinele său Sacru, va înţelege câtă nevoie avem de moarte fiindcă doar astfel vom putea obţine trecerea eternă a vieţii!

Când Sinele Sacru al Omului se va descoperi va înţelege că blestemul a fost la fel de necesar cândva ca şi apa şi aerul pe care-l respiră fiindcă prin el Omul a devenit înger şi fiară, demiurg şi războinic, a devenit Om.

Atunci Sinele Sacru nu va alunga blestemul, dar va alunga Păcatul Originar, va înţelege că nu se află aici din vina lui, ci din cu totul şi totul alte raţiuni, iar unele din acestea nici măcar nu-i vor fi date spre cunoaştere.

Oare nici atunci Omul Sinelui Sacru n-ar putea scăpa de blestem dacă ar vrea?

De ce să fie nevoit să îl folosească ca un nou şi nou orizont?

Sinele Sacru al omului este o fărâmă de divinitate, iar Omul va şti atunci mai mult ca niciodată că este divin.

Divinul din Om nu va putea accepta moartea ca o distrugere decât ca o eternitate a sa precum nu va putea accepta viaţa ca fiind ceva trecător, decât ca fiind o cale, un drum ce tinde către eternitate dar care trece prin vămile naşterii şi morţii.

Va şti că o astfel de cale, va trebui să poarte cu ea şi Sinele Sacru, care va atribui blestemului deşertăciunea acestui tărâm atât de elogiat al vieţii.

Ce altceva poate să fie deşertăciunea acestei lumi?O altă deşertăciune sau doar un vis despre deşertăciune,un exemplu despre neajunsurile naşterii acestei lumi?

~ 7 ~

Nici măcar Omul care se va regăsi pe sine nu va putea înlătura deşertăciunea acestei lumi diabolice, dar o va putea schimba dintr-o deşertăciune a desfrâului său ideologic într-o deşertăciune a împăcării cu sine.

Divinitatea din Om nu poate admite deşertăciunea şi astfel va încerca să o înlocuiască cu noi şi noi motive pentru care ne naştem, dar va înţelege în cele din urmă că totul este o mare deşertăciune şi un mare păcat dar care nu ne mai aparţine nouă ci amprentei care a şoptit existenţa noastră plină de spinii clipelor care ne apasă.

Când Omul se va regăsi pe sine, atunci se vor împăca şi demonii cu îngerii dar şi Dumnezeu cu Diavolul.

Va fi un pas înainte dar nu îndeajuns pentru a înlătura deşertăciunea lumii.

Şi totuşi, Omul nu se va lăsa, se va zbate, va fi din nou supus unor noi încercări de a accepta un nou Păcat Originar, de a lua vina divinităţii asupra sa. De data aceasta nu va mai accepta acest târg josnic şi va lăsa pacea eternă dintre Dumnezeu şi Diavol pe această lume, pacea dintre Binele din Om şi Răul din Om.

Atunci va înţelege încetul cu încetul în devenirea sa de fiinţă sacerdotală că nu numai că nu are Voinţă şi Cunoaştere, că nu numai că îi este dat să ştie această lume tocmai prin Cunoaşterea pe care nu o Cunoaşte, va înţelege că este doar Iubirea pe care nu o ştie şi care este unicul sens al existenţei sale în acest vis al Iluziei Vieţii.

Când îşi va descoperi Sinele Sacru Omul se va abate de la lupta cu deşertăciunea propriei sale existenţe fiindcă va înţelege că această deşertăciune îi este dată astfel tocmai pentru a se răzvrăti mereu împotriva sa, că această deşertăciune este tot ceea ce l-a împins pe

Om către josnicie şi smerenie, către fals, minciună, crimă şi furt, va şti în sfârşit că această deşertăciune aparţine doar lumii acesteia care îi este dată de Cunoaşterea pe care nu o Cunoaşte, de visul acestei Vieţi care aleargă către Moarte.

Şi atunci Omul se va ridica în propriile sale slăvi!

Va înţelege că nici măcar divinitatea nu are vreo vină pentru această deşertăciune a deşertăciunilor care este moartea dar şi viaţa fiindcă toate câte sunt dar mai ales toate câte nu sunt îi sunt date Omului prin Cunoaşterea pe care de fapt NU o Cunoaşte.

Doar astfel va alunga veşmântul greu al zădărniciei acestei lumi, şi va striga:

Am învins!

Ştiind că de fapt marea lui Victorie constă în faptul de a realiza că nu ştie nici măcar ce este aceea deşertăciune.

Va încerca din nou să Iubească mai mult şi mai pătimaş ca niciodată, de la plantele care înfloresc primăvara, la căprioarele care se ascund în adâncurile codrilor, de la ploile scurte de vară la miriştea scăldată în razele soarelui, la ochii în care se va pierde ştiind că menirea sa în această lume este aceea de a nu şti dar că el în aceste vis al Iluziei Vieţii se ştie că ar fi Iubire.

Va mai trece prin gânduri negre de genul blestemelor şi deşertăciunilor dar le va alunga, fiind-i teamă să nu recadă în Păcatul Originar.

Fiindu-i teamă de teama cea din urmă a Omului, atunci când se ştia înstrăinat de sine.

Zădărnicia este parte a Necunoaşterii acestei lumi ca şi blestemul de altfel, iar noi chiar dacă existăm în această lume prin Cunoaşterea sa, nu ne este dat să o ştim cu adevărat.

Acesta va fi momentul crucial al Omului, când va trebui să înţeleagă zădărnicia şi să se supună acestei stări de fapt.

Când va trebui să accepte că el, această lacrimă a Creatorului său, se va evapora în razele fierbinţi ale astrului verii dacă nu va accepta că este doar o lacrimă şi atât.

Aceasta este filosofia filosofiilor cu privire la natura umană,absurdul şi orice alt filosof care va susţine că Omul poate Cunoaşte, implicit chiar şi filosofia este un mincinos notoriu.

Chiar dacă folosesc fraze frumos meşteşugite în această descriere a mea nici eu nu pot fi sigur că ceea ce spun aici este adevărat, tocmai fiindcă nu cunosc Adevărul Absolut, dar ceea ce susţin în paginile de faţă este un sentiment al acestei lacrimi care este viaţa mea, un sentiment despre această lume care va dispare la fel cum a apărut, poate în foc şi cenuşă sau în aburi şi smoală.

Şi degetele mele care scriu în aceste momente, sau am senzaţia că scriu, necunoscând Adevărul Absolut, precum corpul meu vor fi odată, peste o clipă raportată la timpul Universului doar praf stelar.

Dar oare ce va rămâne din mine?

Gândurile mele?

Cred că acestea sunt mult mai eterne decât corpul meu. Eterne în vreo conştiinţă?

Chiar dacă vor rămâne în conştiinţa omenirii o anumită perioadă, ele nu vor putea rămâne etern, fiindcă nici omenirea nu este eternă, întreaga omenire, cu miliardele de oameni care trăiesc ca şi cum ar fi eterni, nu este altceva decât o lacrimă trecătoare pe obrazul Creatorului şi atât.

Chiar şi Timpul împreună cu Spaţiul vor trece, rămânând în locul lor doar umbra noastră cu nume de Destin!

Şi atunci se va auzi poate strigătul meu din această Mântuire de Timpi şi Spaţii, un strigăt care va vrea doar o singură dată să ştie Cunoscutul şi nu Iluzia unei Vieţi dintr-o lume cu Coeficient Logic 2.

Şi dacă îmi va fi dat să Cunosc, să ştiu măcar o singură dată Cunoaşterea ce anume voi vedea, dacă voi vedea cu gândurile mele fără ochi sau urechi, fără frunte şi tâmple care să fie ori obosite ori încreţite?

Voi vedea Cunoaşterea.

Şi cum oare va fi aceasta? Va fi frumoasă sau urâtă, apropiată sau depărtată, în mine sau în exteriorul meu?

Tot ceea ce ştiu este că voi rămâne tulburat de ceea ce-mi va fi dat să văd.

Fiindcă ceea ce voi simţi acolo va fi poate cel mai dezamăgitor moment care-mi va fi dat să-l trăiesc traversând odată cu Destinul meu lumile.

De ce va fi cel mai dezamăgitor moment?

Tocmai fiindcă cunoaşterea în loc să-mi apară sub forma strălucirii orbitoare a atâtor şi atâtor coridoare ideatice sau de alte şi alte naturi care să mă îmbie cu frumuseţile lor divine, nu va fi nimic mai mult decât o simplă frază scrisă cu litere de foc, care va suna astfel:

Doar necunoscătorii caută cunoaşterea fiindcă cei care o cunosc nu ştiu ce este aceasta şi nici nu vor afla vreodată, fiindcă cunoaşterea nu există decât pentru necunoscători!

Atunci voi înţelege că la sorocul lumilor este cu adevărat deşertăciunea, că Adevărul Absolut este Deşertăciune şi că aflând aceasta e mult mai rău chiar decât cu Păcatul Originar, darămite faţă de Omul care şi-a găsit Sinele său Sacru.

Şi iarăşi îmi voi dori să revin în lumile Cunoaşterii, unde să primesc din nou o astfel de lume indiferent de Coeficientul ei Logic, chiar dacă această Cunoaştere să-mi fie dată prin simţire asemeni plantelor, chiar dacă ar fi urmat să fiu o insectă sau un animal, un mamifer marin sau Om, sau orice altceva într-o lume cu un alt Coeficient Logic.

Important pentru mine este doar să renasc în Necunoaştere şi nu să aflu Adevărul Absolut al Necunoaşterii fiindcă este mult mai bine aşa.

Important pentru mine într-un asemenea moment ar fi să nu mai socot viaţa unui Om sau Omenirea ca fiind doar o lacrimă de durere care curge pe faţa Creatorului ci să o consider ca o lacrimă de fericire şi de împlinire ce se prelinge pe faţa sa cu nume de natură, pe care noi o vedem cu peisaje dintre cele mai diverse ale acestei lumi.

Atunci voi dori din tot sufletul meu să-I mulţumesc Factorului Nostru Creator şi Unic Întâmplător pentru faptul că această lume ne este dată doar prin faptul că noi ştim despre existenţa ei dar nu o Cunoaştem, şi nu o vom Cunoaşte niciodată, tocmai fiindcă nu există Cunoaşterea.

Abia acum am înţeles că Iubirea nu ar avea nici o competenţă fără această minciună care este un Adevăr!

Am înţeles ce măreaţă este amprenta acestui Factor Creator şi Unic Întâmplător care este cu adevărat Iubire şi faţă de care trebuie să ne aplecăm cu aceeaşi Iubire cu care ne-a zămislit, fiindcă tot ceea ce a făcut a fost să simţim Iubirea sa, dar acest lucru nu se putea fără o lume în care Iubirea să fie oglindită într-un fel sau altul, iar lumile oglinzilor sunt doar lumile aşa zise ale Imaginilor, ale Destinului, deci ale aşa zisei Cunoaşteri care de fapt este doar o imagine a Destinului.

Totuşi, această imagine a Destinului nu poate fi nicidecum schimbată din viziunea aceasta plină de tragedii pe care o are cel puţin în prezent societatea umană?

Să fie toate aceste rele la fel de necesare, pe cât ne este de necesară nouă Necunoaşterea, pentru a ajunge la a şti şi a avea acest vis pe care noi credem că-l Cunoaştem dar nu facem altceva decât să ne trăim Iluzia Vieţii prin el?

Absolut orice este Necesar face parte din acest vis.Precum Necunoaşterea este Adevărul Absolut al Cunoaşterii pe care noi nu-l vom putea afla nicodată în Sinele său fiindcă Necunoaşterea nu poate fi Cunoscută, tot astfel Necesarul are un adevăr în opusul său.

Nu! Strig acest lucru sus şi tare. Nu sunt necesare toate aceste tragedii monstruoase prin care a trecut omenirea pe parcursul devenirii sale istorice. Ele s-au săvârşit din ignoranţă, prostie, răutate, dispreţ, dorinţă de putere cât şi alte cauze datorate numai şi numai faptului că Omul şi-a pierdut undeva în negura mileniilor Sinele său Sacru.

Şi iarăşi revenim la acea întrebare dacă Dumnezeu este vinovat sau nu pentru pierderea suferită atunci de Om referitoare la Sinele Său Sacru.

Nu putem vorbi de Liberul Arbitru, fiindcă Omul nu posedă Voinţă şi nici Cunoaştere, decât la nivel imaginar, în propriul său vis al Iluziei Vieţii.

Dacă nu putem vorbi de Liberul Arbitru înseamnă că Omul nu a avut posibilitatea de a alege?

Nu, Omul Nu a avut posibilitatea de a alege.

Omul a avut doar posibilitatea de a fi ales de către Factorul Creator şi Unic Întâmplător.

Dacă a fost ales, putea fi ales să piardă la ruleta propriei sale vieţi cu sine însuşi pierzându-şi astfel Sinele Sacru?

Nu cred că Dumnezeu sau cum îl mai denumesc eu, Factorul Nostru Creator şi Unic Întâmplător a dorit ca Omul să piardă, fiindcă atunci probabil nu-l mai crea, precum nu cred nici că ar fi fost o greşeală a Creaţiei, atunci când a fost zămislit Omul din negurile Neîntâmplătoare ale Destinului.

Tot ceea ce cred este că Omul a pierdut atunci tocmai datorită divinului din el care se numeşte Iubire!

A pierdut fiindcă Iubirea raportată la Cunoaştere este cu totul altceva.

Dacă este astfel de ce nu şi-a lăsat Factorul Nostru Creator şi Unic Întâmplător amprenta asupra altui fel de atribut al Creaţiei care nu era doar o Imagine sau o Oglindă fiindcă Cuvântul Matrice al Cunoaşterii este de fapt Cuvântul Matrice al Oglinzii în realitate.

Şi totuşi cum putea Dumnezeu crea lumea odată ce El este Iubire iar Cuvântul Matrice al Creaţiei se reflectă în Cunoaştere realizând imaginea Creaţiei la fel precum Cuvântul Matrice al Iubirii care este Dumnezeu se reflectă în Cuvântul Matrice al Cunoaşterii realizând imaginea simţirii?

Simplu,Dumnezeu nu a creat lumea ci a contemplat creaţia simţind-o,iubind-o!

Astfel Dumnezeu a Creat Simţirea.

Cunoaşterea nu este altceva decât reflectare sau oglindire.

Cunoaşterea există în sinea ei doar dacă există această reflectare sau oglindire şi nicidecum altcumva.

Sinele Cunoaşterii este ceea ce se reflectă sau se oglindeşte în cadrul său.

Dacă în cadrul său se oglindeşte Iubirea aceasta nu înseamnă că este Cunoaştere ci ea rămâne la rândul său tot Iubire, doar că este oglindită de către Cunoaştere, sau Oglindă cum îi mai spun eu.

Dacă în Cunoaştere NU se oglindeşte nimic ea NU există.

Adevărul Absolut al Cunoaşterii este tocmai Necunoaşterea.

Dacă această Oglindă care e Cunoaşterea, rămâne pur şi simplu în faza în care să nu se mai reflecte nimic în cadrul său atunci ea nu mai are nici un Sine, nici un element, este la fel de goală şi de stearpă ca şi cum nu ar fi. Astfel Oglinda este Necunoaştere mai degrabă decât Cunoaştere şi devine Cunoaştere doar atunci când alte Amprente ale Cuvintelor Matrici se reflectă în aceasta.

Factorul Nostru Creator şi Unic Întâmplător şi-a lăsat amprenta pe un sol străin de El, dar pe care va încolţi alături de alte şi alte infinităţi de lumi şi omenirea.

Cred că pierderea Sinelui Sacru de către Om la ruleta istoriei s-a datorat Cuvântului Matrice al Cunoaşterii sau mai corect spus al Oglinzii, care a schimbat sensul Iubirii de Sine al omului cu sensul Cunoaşterii de Sine!

Tocmai atunci când Omul a ajuns la Cunoaştere nu a mai ştiut nimic cu adevărat despre el, fiindcă tot ceea ce avea Omul era furat de către Cunoaştere pentru ca aceasta să se Cunoască în propria sa oglindă nimicitoare a Marelui Neant, unde trebuiau ca Toate să fie reflectate născând Destinul.Şi astfel Omului i s-a furat cunoaşterea simţirii adevărate.

Doar Destinul a născut spiritualitatea şi nimeni altcineva, fiindcă şi aceasta este o formă care se reflectă în Marele Gol al Necunoaşterii din cadrul Oglinzii Cunoaşterii, pentru ca imaginea Spiritualităţii să fie cât mai apropiată de Marele Neant – Aneant.

Astfel doar Spiritualitatea este mai apropiată Marelui Neant-Aneant, care nouă ne este redat prin Moarte, şi prin Destinul acestei Morţi care poate fi la fel de tandru cu existenţa aceasta efemeră, pe cât de neiertător este cu Sinele Sacru al Omului.

Şi atunci ce anume este fiinţa spirituală care nu-şi cunoaşte Sinele Sacru?

Dar a-l Cunoaşte înseamnă a se raporta la Necunoaştere şi odată cu aceasta a fi doar o Imagine din Necunoaştere.

Atunci repet.Ce anume este fiinţa sprituală care nu-şi raporteaza Sinele Sacru la Necunoaştere?

Fiinţa Spirituală care nu mai este o Imagine a propriului său Destin în Necunoaştere?

Este această fiinţă cu adevărat spirituală atunci când Adevărul Absolut al Cunoaşterii stă tocmai în Necunoaştere? Sau în Necunoaşterea lui?

~ 8 ~

Fiinţa spirituală se vrea Destin, iar Destinul se vrea devenire, iar Devenirea se vrea Împlinire, iar Împlinirea se vrea Adevăr şi vai, Adevărul se vrea în Cunoaştere, pe când el este întocmai Necunoaştere.

Şi atunci am mers spre sorocul lumilor cu gândul împovărat de gloria minciunii acestei spiritualităţi false a omenirii care se sprijină pe Adevărul său propriu ca şi cum acesta ar fi etern şi nu efemer, ca şi cum acesta ar sta la cumpăna Creaţiei şi nu la picioarele acesteea, ca şi cum ar fi chiar Adevăr şi nu Minciună!

Şi m-am retras stingher în colţul meu de lume vrând iarăşi să înţeleg neînţelesul şi să cunosc, necunoaşterea.

Ce am aflat?

Că în locul Toatelor stă acest mare Neant-Aneant, pe umerii căruia se sprijină propria noastră Viaţă, ce nu este decât o Imagine mincinoasă din adâncurile Marelui Neant-Aneant, un Destin.

Atunci am început să râd gândindu-mă la făuritorii de destine care realizează noi şi noi imagini pe bandă rulantă, în cărţi, televiziuni sau alte mijloace care furnizează imagini.

Şi mi-am spus că şi aceştia sunt Factori Creatori şi Unic Întâmplători?

Şi am privit pe fereastră. Ningea. Primii fulgi de zăpadă se aşterneau tăcut pe solul îngheţat. Deodată liniştea a fost tulburată de fâlfâitul unor aripi de porumbel. Abia atunci am Înţeles că Liniştea Marelui Neant-Aneant a fost tulburată de o singură Întâmplare Neîntâmplătoare, iar tot ce a urmat acesteia a fost o mare minciună cu nume de Imagine, care este Iluzie şi Iluzia este Destin!

Evrika, mi-am spus de parcă aş fi descoperit paradisul Iluziei Vieţii în care sperăm noi să ajungem după aşa zisa moarte. Era un paradis al învingătorului. Doar că acest învingător care eram s-a considerat pe dată mai învins ca niciodată fiindcă era o victorie asupra unui imperiu al minciunii, al unei Iluzii al unui Destin, care a tulburat adânc Marele Gol al Neantului-Aneant cu minciunile şi ipocriziile sale. Şi mi-am spus sunt într-o capcană, vreau să scap de aici!

Unde să scapi, ştii tu Omule încotro vrei să mergi pentru a ieşi din acest infern al propriei tale existenţe?

Nu, nu ştiu fiindcă sunt orb iar cunoaşterea mea este de fapt o Iluzie a Vieţii înveşmântată de Necunoaştere, care este Adevărul Absolut la fel de necunoscut mie precum îmi este de necunoscută Necunoaşterea.

Am zăbovit cu ochii aţintiţi spre nesfârşitul cerului, pe unde doar norii pot să zburde în voie înţelegând că eu chiar dacă voi depăşi acei nori, chiar dacă voi cuceri întregul Univers nu voi cuceri de fapt NIMIC, fiindcă şi acesta este o minciună, la fel de mare ca mine, o simplă Iluzie a Vieţii mele sau a altor şi altor iluzii nenorocite ale vieţilor altora care se pierd în reflectarea lor în alte şi alte destine născând devenirea istorică a acestei minciuni iar odată cu aceasta cartea sfântă a spiritualităţii popoarelor, de fapt cartea sfântă a spiritualităţii iluziilor care au fost cândva reflectate ca nişte imagini, asemenea unor flashuri în Marele Gol al Neantului-Aneant.

De ce am folosit terminologia de Neant-Aneant? Fiindcă şi neantul are propriul său opus şi acesta este Aneantul, precum Aneantul are drept opus Neantul, dar asta doar dacă raţionăm pe baza Coeficientului Logic 2, fiindcă dacă am gândi pe baza unui Coeficient logic mai mare de exemplu, alături de neant şi aneant ar mai fi şi alţi opuşi ai acestuia. Dacă am gândi pe baza Coeficientului Logic 1 , Coeficient Logic inferior nouă, atunci neantul nu ar mai avea nici un alt opus , deci nu ar mai exista Aneantul.

Cum noi cunoaştem doar imaginea Creaţiei şi nu adevărata Cunoaştere în care se oglindeşte Creaţia şi care pentru noi e Necunoaştere, iar această Necunoaştere e Adevărul Absolut, înseamnă că moartea este un Adevăr Absolut fiind Necunoaştere?

După tezele pronunţate oricine îşi poate da seama că Cunoaşterea se spijină pe Neant pentru a putea fi cunoscută, tocmai fiindcă sinele Cunoaşterii este Aneantul, opusul Neantului, dar rog mare atenţie, opusul Neantului nu înseamnă că este acel „ceva” , că de fapt are o conotaţie de subzistenţă, nu! În nici un caz.

~ 9 ~

Aneantul ca opus al Neantului se defineşte ca fiind o Cunoaştere ca opus al Necunoaşterii dar o Cunoaştere care reflectă şi se raportează tocmai la Necunoaştere şi astfel este o Necunoaştere care primeşte conotaţie de Cunoaştere tocmai fiindcă are posibilitatea să reflecte unicul lucru adevărat din Sinele său şi anume Necunoaşterea!

Întreaga noastră ştiinţă şi spiritualitate despre care avem impresia că este o mare realizare a omenirii, a devenirii istorice a acesteia se bazează numai şi numai pe Necunoaştere, pe raportarea la această Necunoaştere fiind de fapt o mare şi importantă realizare a Necunoaşterii.

De aceea suntem fiinţe umane părăsite de propriul nostru Sine Sacru?

De aceea vedem frumuseţea rece a acestei naturi umane ca fiind adeseori străină de noi înşine, de aceea tot ceea ce credem că suntem noi, este de fapt străinul din noi, cel care ne înlocuieşte propria noastră viaţă pierdută? Toate doar pentru că ne raportăm la Necunoaştere,la Adevărul său Absolut?

Ar fi o cale de a părăsi această tristă spiritualitate şi viaţă meschină?

Ar fi o cale de a ne despărţi de minciuna existenţei noastre?

Ar fi o ELIBERARE?

Şi dacă ne-am elibera de noi înşine, ar fi mai bine?

Oare ar mai putea ca vreodată să ne mai fie dor de noi?

Să ne fie dor de minciuna propriei noastre existenţe, de ce să ne fie dor?

De străinul din noi care ne-a înlocuit mereu propria noastră viaţă?

Să ne fie dor de absurdul acestei lumi?

Nu, nu, nu, n-ar trebui să ne fie dor de nimic din această lume decât de ce am iubit sincer în această absurdă şi deşartă viaţă.

Să ne fie dor de iubirile noastre, de primăverile care nu se lăudau prin ziare şi nici nu-şi făceau reclamă plătită, să ne fie dor de ziua când....şi iarăşi ar mai fi motive pentru care ar trebui să ne fie dor.Şi iarăşi mă reîntorc la răceala acestei naturi umane sfidătoare, la impertinenţa cu care pierduţii Sinelui Sacru se cocoaţă în tot felul de poziţii sociale crezând că acolo îşi vor găsi în sfârşit liniştea, dar se înşeală amarnic. Cu cât urcă mai sus cu atât sunt mai debusolaţi şi mai nenorociţi fiindcă fericirea este o fata morgana a acestei lumi sfidătoare.

Orice ai dobândi şi oricât de mari avuţii sau poziţii sociale ai avea toate sunt deşertăciune a deşertăciunilor, toate sunt un fum prins în pumni sau un strigăt îmbrăţişat la sân, fiindcă toate devin imediat o normalitate şi pe urmă o plictiseală întregind nefericirea, dar mai ales deşertăciunea care înveşmântă această lume unde totul este clădit pentru a se dărâma, unde totul este o Iluzie a Vieţii noastre, unde adevăratul sens este nonsensul, iar adevăratul Adevăr este întocmai Neadevărul.

Atunci ce oare este mai bine pentru Om?

Sinuciderea?

Doar astfel fiinţa umană va scăpa de propria sa povară, de propria sa imagine, de propriul său Destin, de deşertăciune, de amăgire şi absurd, de răceala străină a acestei lumi, alegând în sfârşit liniştea deplină a Nirvanei pe care o căuta încă din devenirea sa istorică, o Nirvană străină şi absurdă până şi ea raportată la fiinţa din ce în ce mai umilă şi neînsemnată în raportul său cu ea însăşi, cu străinul care o înlocuieşte tot mai des şi mai inuman, care o batjocoreşte determinându-i o societate din ce în ce mai meschină şi mai absurdă.

Sinuciderea este soluţia salvatoare a omenirii?

Oare nu poate fi o altă cale prin care Omul să alunge străinul din el, absurdul şi angoasa ca astfel să-şi regăsească Sinele Sacru care i s-a furat de atâtea şi atâtea milenii?

Ce altă cale ar putea fi decât sinuciderea?

Prin Sinucidere, Omul va triumfa total împotriva Morţii, împotriva a tot ceea ce-l înstrăinează de el însuşi şi care odată şi odată a avut drept pretext tocmai Moartea, fiindcă nimic nu a fost mai sublim dar şi mai rău în istoria devenirii sociale a fiinţei umane în viaţă decât Moartea, care era şi este şi acum chiar dacă în mod subconştient Absolutul de Sine al Omului!Şi totuşi trebuie să trăim!

Moartea ori devine reflectată ca cel mai mare Rău, ori devine cel mai mare Salvator.

Şi iarăşi ajungem că Salvarea constă în Moarte!

Cum ar mai putea fi salvată o asemenea societate absurdă şi nedreaptă care chinuie cu înstrăinarea sa de sine fiinţa umană, înstrăinată şi aceasta din toţi rărunchii săi?

Cum ar putea fi salvată o astfel de societate plină de mizerii de torturi dintre cele mai perfide, fiindcă mintea diabolică a Omului odată pierzându-şi Sinele Sacru a avut grijă să născocească toate aceste fărădelegi?

Cum am putea salva o atare societate?

Salvând Omul, explicându-i despre Sinele său Sacru?

Nu, nu cred, fiindcă despre Sinele Sacru al Omului nu se explică, ci va trebui ca acesta să realizeze pierderea imensă pe care a suferit-o, să şi-l redobândească singur.

Va fi oare posibil vreodată aşa ceva?

Cred că da, dar pentru aceasta va trebui să dispară cel mai mare Rău al omului, şi anume bisericile, cu religia, care-l umilesc în faţa unei divinităţi străine de sine.

O astfel de salvare va veni doar dacă Omul va şti să-şi înfrângă teama de Moarte şi de minciuna Vieţii de Apoi a unor culte religioase care prin aceasta îl ţin pe Om încătuşat în absurd şi înstrăinare de sine.

Dar până când vor fi toate acestea toţi ceilalţi oameni vor fi cobaii propriei lor vieţi fiind ei trăiţi de viaţa lor şi nicidecum ca ei să-şi trăiască propria lor viaţă.

Chiar şi atunci când Omul îşi va regăsi Sinele Sacru nu va fi cu adevărat fericit ci va înţelege că viaţa lui Nu poate consta în fericire, ci în Echilibru.

De aceea decât o astfel de lume este infinit mai bine lipsa totală a ei!

De aceea le transmit celor care vor să aducă pe lume noi oameni, care îşi doresc copii, că fac un mare rău. Rezultatul este că vor aduce pe lume noi şi noi fiinţe care se vor chinui căutând amăgirea fericirii.

De ce sunteţi atât de sadici viitori părinţi!

Regret că şi eu am înţeles prea târziu acest lucru.

Ştiu că femeile au prin natura lor acest instinct matern prin care specia umană trebuie mereu şi mereu să-şi reîmprospăteze numărul de membri ai societăţii cu alţi şi alţi nou născuţi.

Ştiu că natura uitată a omenescului din Om vrea noi şi noi victime care să urce Golgota acestei lumi chinuitoare şi monstruoase.

Vor femeile ca cele şapte minuni ale lumii să fie admirate de noi şi noi îngenuncheaţi ai sorţii?

Vor femeile ca alţi şi alţi nenorociţi să laude şi să se prosterneze în faţa unor ticăloşi notorii care au reuşit să se ridice pe scara socială doar prin minciună, crimă, furt sau alte rele?

În această lume în vârful piramidei ajung doar cei care sunt pe placul lumii, iar cum lumea este absurdă, nedreaptă, mincinoasă şi angoasată şi cei din vârful piramidei trebuie obligatoriu să fie absurzi, mincinoşi, nedrepţi şi angoasaţi.

Salvarea constă în a părăsi această lume.

Lăsaţi-i singuri pe toţi cei aflaţi în vârful piramidei sociale, să se laude ei între ei, să se conducă ei pe ei şi atunci veţi vedea cum ar nega absolut totul ceea ce susţin azi cu emfază şi plini de ambiţia prostului care se crede atoateştiutor.

De ce am afirmat acest lucru cu privire la Sinucidere, fapt care s-ar putea să supere mulţi filosofi sau liber cugetători ad hoc, tocmai pentru că nu cred că merită jertfa a încă atâtor generaţii pentru ca omenirea să ajungă în sfârşit să înţeleagă că şi-a pierdut Sinele Sacru şi că navighează în derivă de atâta amar de vreme.

Concret, pentru a se putea ajunge la o astfel de situaţie, în afară de instituţiile înrobirii şi îndobitocirii sociale cum sunt cele ale cultelor religioase ce susţin actuala piramidă socială prin sintagma că asta ar fi Voia Lui Dumnezeu, ar mai trebui să dispară întreaga piramidă socială şi odată cu aceasta BANUL care este simbolul înrobirii omului.

Abia atunci se va putea naşte o societate cu adevărat stăpână pe Sinele Sacru al său.

Credeţi că cei care deţin frâiele acestei lumi şi se joacă cu miliardele de dolari sau euro sau orice alţi bani şi-ar lăsa de bună voie averile pentru o societate a dreptăţii şi echităţii, a Sinelui Sacru?

Cu siguranţă că nu.

Pe de altă parte chiar şi atunci tot nu s-ar ajunge la o astfel de societate. S-a văzut în comunism, mai precis în fostul lagăr socialist ce artificii monstruoase poate aduce o astfel de egalitate care în loc să ridice fiinţa umană, să o înalţe canalizând-o pe calea către Sinele său Sacru, a coborât-o spre o îndoctrinare şi o îndobitocire şi mai accentuată decât în sistemul murdar capitalist. Astfel hoţia şi înşelătoria capitalismului a fost înlocuită cu minciuna şi dictatura comunismului, cu restrângerea sau anularea celor mai elementare drepturi ale omului, drepturi care şi în capitalism încă le mai sunt încălcate multor oameni din diverse ţări ale globului.

Nu se poate crea o societate perfectă pentru un Om imperfect.

Chiar dacă am transborda Omul actual într-o societate unde este regăsit Sinele Sacru, acest Om actual Nu ar fi nici fericit şi nici împlinit într-o astfel de societate tocmai fiindcă NU ESTE pregătit pentru o astfel de societate.

Pentru el cea mai perfectă societate nu este sub nici o formă comunismul ci capitalismul, fiind un Om care visează că şi el poate fi bogat într-o zi, că cele strânse de el vor crea un anumit capital, un Om pentru care înşelătoria, minciuna şi furtul fac parte din cotidian, iar dacă le-am alunga pe acestea am alunga şi Omul din el însuşi.

Acesta este Omul actual şi de aceea sistemul capitalist este unicul sistem în care deşi se simte frustrat şi angoasat în el, se crede eliberat de sine chiar dacă nu este nicidecum: Liber!

Când va avea loc o astfel de societate perfectă sau dacă va avea loc vreodată este o întrebare la fel de grea precum ar trebui să ştim care va fi numărul războaielor care vor urma.

Cu toate acestea răspunsul meu constă în faptul că şi dacă o astfel de societate perfectă a Sinelui Sacru, o societate spirituală ar exista, premisele prin care se poate ajunge la o astfel de societate sunt cumplite, dacă nu înfiorătoare, deoarece, pentru o astfel de societate va trebui schimbat umanul actual din Om şi înlocuit cu Sinele Sacru al Omului prin care acesta să devină o fiinţă sacerdotală.

Cum credeţi că se va putea realiza acest deziderat decât prin cele mai cumplite clipe prin care ar urma să treacă omenirea.

Cei de la puterea monstrului cu nume de ban, vor trebui să , înţeleagă că oricâte crime ar săvârşi nu vor mai putea opri declinul ca oamenii să mai poată fi ţinuţi drept sclavi ai acestui instrument.

Oamenii vor trebui să înţeleagă că întreaga lor ierarhizare socială este perimată, că oricâtă moarte şi războaie vor mai veni pentru Ierarhie acestea sunt în van, că nu mai pot continua sistemele Ierarhice criminale şi ticăloase, că deja vor fi o sumedenie de morţi, de oameni care au înţeles că unica lor salvare nu este frica de Moarte ci tocmai Moartea: Sinuciderea!

Atunci ticăloşii Ierarhiei se vor întoarce cu faţa la Omul încovoiat de mileniile trădării de sine şi vor realiza că sunt în vârful acelei piramide tocmai datorită celui umilit şi îndobitocit de către ei, elitele, care sunt elite datorită acestui OM! Vor realiza că fără acest OM nu mai reprezintă nimic şi abia atunci vor şti că şi ei nu mai sunt elite ci Oameni!

Abia atunci va fi detronat Banul! Abia atunci când NU vor mai fi mulţi Oameni, când marea lor masă se va salva prin Sinucidere, abia atunci cei care vor rămâne o vor face pentru societatea spirituală, sacerdotală a Sinelui Sacru, pentru societatea în care viaţa lor va consta în aflarea Echilibrului de Sine!

Acesta este viitorul omenirii şi în acest caz oare nu Sinuciderea este Calea către absolut, către absolutul din noi?

Adevărata religie a fiinţei umane trebuie să fie aceea care să înlăture teama de moarte!

Doar o astfel de religie mai poate salva Omul.

Nimic altceva fiindcă unica salvare a Omului este Sinuciderea.

În ce anume vedeţi frumosul? În natura acestei lumi sau în natura divină a acestei lumi?

În natura divină a acestei lumi, fiindcă natura acestei lumi poate fi îngrozitoare prin calamităţile sale spirituale sau naturale, cutremure sau inundaţii, războaie sau cataclisme de tot felul.

Natura divină a acestei lumi implică pentru Om natura pură, absolută, starea de plenitudine ale acestei lumi, fiindcă acest lucru îl vede fiinţa umană prin divinitate fiind şi ea la rândul său divină,se vede pe Sine.

Frumosul constă în natura divină a acestei lumi precum sublimul şi perfecţiunea.

În toate acestea se află atât Binele cât şi Răul. Nu putem vorbi de sublim sau perfecţiune de divin, fără a şti ce este Răul care se raportează Binelui acestui sublim, divin şi perfecţiune.

Ierarhia actuală a societăţii omeneşti luptă împreună cu cultele numai pentru Bine înlăturând Răul, determinând astfel prin dictatura Binelui exacerbarea Răului.

Dacă divinul sunt toate aceste rele în Om, mai merită ca acesta să mai aştepte alte şi alte vremuri grele în care să-şi jertfească alte şi alte generaţii pentru a ajunge la concluzia că tot vor fi ucise majoritatea viitoarelor generaţii pentru a lăsa o mână de nelegiuiţi din vârful piramidei sociale care vor realiza că nelegiuirea lor vine tocmai de la ierarhie şi astfel odată ce ierarhia va dispărea fiindcă nu vor mai fi cei mulţi şi chinuiţi care să o susţină, vor realiza că adevărarta Cale este societatea Sinelui Sacru.

Oare se merită toate acestea?

Are vreun sens acest Everest al suferinţei care este lumea noastră?

Nu, nu are nici un sens pentru noi fiinţele umane care nu ştim de ce ne naştem în această lume şi nici de ce vom muri.

Nu ştim nici măcar ce am fost înainte de a ne naşte sau dacă am fost ceva întradevăr, precum nu ştim nici dacă vom mai fi vreodată ceva.

Tot ce ştim sunt tot felul de basme ce au primit titulaturi religioase, întocmai pentru că Omului în locul realităţii Morţii şi al neputinţei de a răspunde la aceste întrebări de adineaori, i se pare mult mai confortabil să declare basmele de adormit copii drept religii, deci basme de adormit copiii mari.

Omul trebuie să se trezească din acest somn şi să înţeleagă că are o cale prin care poate pune capăt acestei ticăloşii care se numeşte societate umană sau lume, prin simplul fapt de a încerca pe cât posibil să-şi inhibe instinctul natural de a avea urmaşi iar cei care vor să aleagă calea mai rapidă către salvare să se sinucidă.

Războiul este o cale către sinuciderea în masă dar nu Calea Coaxialismului Spiritual, fiindcă războiul este instrumentul ticăloşilor Ierarhiei sociale, prin care aceştia vor noi şi privilegii. Nu este o cale o Omului de a se salva chiar dacă în mod indirect se salvează astfel prin moarte.

~ 10 ~

Societăţile viitorului mereu în căutare de sclavi vor fi atât de avide de acest capital care este Omul, încât vor găsi tot felul de căi murdare de a-l îndobitoci religios sau cultural pe acesta până în a-l pedepsi aspru dacă va alege calea sinuciderii sau ideologia care arată adevărata Cale a salvării omenirii de către sine însuşi.

Tocmai fiindcă vor înţelege că Omul este lumea şi Lumea este Omul!

Această maximă va fi aceea care va prima pe fundalurile spurcate de atâtea crime a banilor acestei societăţi care va fi antecamera societăţii Sinelui Sacru.

Dacă vor dipărea bisericile, cu ce anume vor fi acestea înlocuite? Răspunsul este simplu: Cu Omul!

Abia atunci se va întoarce Omul către propriul său Sine şi se va întreba: La ce a folosit atâta suferinţă?

Aveau vreun sens toate mileniile acestea de suferinţă şi dacă aveau vreunul care este acel sens?

Este cineva care beneficiază de acest sens?

Şi iarăşi va cădea Omul în bezna începuturilor de Sine ştiind că nici un sens nu poate fi sens fiindcă toate căile duc în cele din urmă spre nicăieri, spre deşertăciunea Necunoaşterii la care se raportează Cunoaşterea, că totul este doar o Imagine , o Iluzie, că întreaga Cunoaştere este de fapt o Imagine şi o Iluzie, iar oricât de multe sensuri ar părea că ar avea la un anumit moment dat, ele vor dispare asemeni fumului dus de vânturi către nicăieri.

Vor dispare fiindcă aşa zis marea şi inefabila Cunoaştere nu are nici măcar picioare de lut, ci are picioare de fum fiindcă se bazează pe Necunoaştere şi astfel devine şi aceasta

Necunoaştere precum Necunoaşterea devine propria sa Cunoaştere fiindcă se bazează pe Cunoaştere şi astfel Necunoaşterea ajunge să-şi Cunoască propria sa Necunoaştere, propria sa deşertăciune în lumile acestea infinite în care stelele luminează sau se sting iar timpii întineresc odată cu spaţiile din ce în ce mai mari care se surpă peste legitatea lumilor devenind Neant şi Aneant.

Şi va veni o nouă zi şi va urma o nouă seară, şi Sinele Sacru al Omului va înţelege că înlocuind bisericile Răului dar şi sublimului din el, al acelui Bine nescris, dar care nu a putut fi furat odată cu Sinele Sacru, va înţelege că în locul lor va trebui să pună ceva, că fără rugăciune şi speranţă,fără vis şi poezie, fără blestem şi durere, precum fără fericire şi împlinire toate acestea, nu ar mai fi nici măcar o deşertăciune a deşertăciunilor.

Nu ar mai fi nici măcar o Iluzie a iluziilor, o pierdere de vreme, la fel cum s-au pierdut atâtea şi atâtea vremuri sub acest soare rece şi torid, calm sau neinteresat de ceea ce vede cu razele lui angelice sau demonice în funcţie de visul pe care-l visa acest nehotărât, visător dar şi lipsit de sens: OM!

Acest Om care nu va putea înţelege de ce Soarele mai are puterea să strălucescă dacă totul este deşertăciune, cum nu va putea înţelege de ce are şi Soarele vârstă, precum are şi Universul cu toate galaxiile sale infinite, sau stelele sale fără de număr.

Nu va putea înţelege de ce toate acestea mor, de ce toate acestea vor fi într-o zi praf stelar şi mai mult decât atât vor fi Neant şi Aneant, vor fi nimicul deşertăciunii deşertăciunilor în deşertăciune.

Iar Omul se va întreba: Dar cel puţin să fi fost Blestem!?

Nu, nici măcar atâta nu pot fi.

Iarăşi se va întreba: Să fie rugă sau credinţă!?

Şi iarăşi se va întoarce cu faţa spre biserică, dar de data aceasta nu va mai căuta biserica în exteriorul său ci numai în interiorul său, găsind-o doar în Sinele Sacru, unde îl aştepta de atâta amar de vreme înfruntând vremurile, când Omul se înfrunta pe el.

Iar Omul va striga disperat Sinelui Sacru al său: De ce toate acestea? De ce deşertăciunea?

Abia atunci Sinele Sacru îi va răspunde: Pentru Tine! Toate pentru Tine Omule!

Pentru Mine? Va răspunde Omul Sinelui său Sacru.

Da Omule! Da Omule, Da Omule, îi va repeta la infinit Sinele Sacru!

Abia atunci Omul îşi va ridica fruntea către astrul vieţii care a mângâiat cu razele sale atâtea şi atâtea milenii de frustrare şi angoasă de aburd şi singurătate, de neputinţă şi suferinţă. Va saluta Soarele şi stelele şi tot ceea ce-l înconjoară ştiind că acestea toate sunt deşertăciune a deşertăciunilor.

Deşertăciune a deşertăciunilor care-i va da sens Omului!

Această deşertăciune a deşertăciunilor îi va spune Omului că visează cu adevărat propria sa Iluzie a Vieţii, că în sfârşit a aflat sensul!

Iar sensul Omului în acest vis al Iluziei Vieţii sale este să se împlinească Omul, să ştie că nu este nici pe departe mai neînsemnat faţă de Soare sau faţă de stele, să ştie că şi astrul vieţii precum şi toate stelele Universului nesfârşit vor fi în cele din urmă acelaşi praf stelar la fel ca şi Omul, că nici unele nu-i sunt superioare Lui.

Va şti că divinul din El a înfrânt întregul Univers dându-i un sens, acela de a fi o fiinţă care acceptă deşertăciunea, şi tocmai prin această acceptare devine o fiinţă divină, care nu mai este inferioară Universului ci egală cu acesta, fiindcă în acelaşi praf stelar al Iluzei se vor pierde şi aştrii galaxiilor precum se va pierde şi Omul!

Aceasta va fi adevărata fiinţă umană sacerdotală care va privi în depărtarea spaţiilor Universului cum timpii de miliarde şi miliarde de ani, cu mult mai mult decât timpii cât a fost înrobit Omul, se surpă către el stingând încetul cu încetul luminiţele în care mai pâlpâie viaţa unei anume stele, ce poate fi oricând steaua Destinului său.

Prin deşertăciunea propriului său Univers, Omul îşi va găsi adevăratul său sens, acela de a fi egal cu Universul, de a nu fi el cel îngenuncheat şi supus legităţilor acestuia.

Prin deşertăciune, Omul se va simţi mai puternic fiindcă va realiza că nu este singur în această deşertăciune. Că nu este dator nici unei divinităţi şi că este la fel de puternic precum orice divinitate în această deşertăciune.

Atunci deşertăciunea îi va deveni Omului biserică şi scut, frumuseţe şi împlinire.

Abia atunci când Omul Sinelui Sacru se va uita uluit la cât de îngrozitor ar fi fost Destinul lui şi al Omenirii în lipsa deşertăciunii, va afla că nimic nu poate fi cu adevărat cunoscut, că unica cunoaştere adevărată este să şti că totul e necunoaştere.

Ar fi fost poate adevărata crimă a divinităţii lipsa deşertăciunii, fiindcă deşertăciunea este cel mai de preţ bun al Omului, tocmai fiindcă este sensul său, adevărata sa cale!

Ce s-ar fi întâmplat dacă această Cale ar fi dus către orice altceva şi nu către deşertăciune?

Ce s-ar fi întâmplat dacă această Cale, acest sens al Omului ar fi bătut la o anumită uşă a Destinului, pe adresa căreia nu mai scria: Deşertăciune?

Omul nu ar mai fi fost liber, ci sclavul propriului său sens etern. Omul ar fi fost dominat de divinitatea sensului său fiindcă orice sens al Omului duce către divinitatea sa în cele din urmă.

În acel caz Omul era condamnat să fie etern un rob.

Tocmai deşertăciunea aceasta a deşertăciunilor care este visul Omului, Iluzia Vieţii sale, este aceea care îi dă în cele din urmă Omului Libertatea de Sine prin faptul că poate fi comparat cu absolut orice astru, cu absolut orice se află în acest Univers, chiar şi cu Universul, fiindcă toate se nasc şi mor, toate vor fi praf şi mai încolo Neant şi Aneant cât alte şi alte elemente, toate sunt o mare deşertăciune, nu doar Iluzia Vieţii pe care o trăieşte Omul pe acest Pământ.

Faptul că Omul nu este singur, că este solidar cu întregul său Univers chiar şi prin deşertăciune, înseamnă un lucru major, înseamnă adevăratul sens al existenţei lui, acela de a nu fi singur, de a fi un întreg Univers.

Sensul existenţei Omului este acela de a nu fi singur chiar dacă este solidar cu Universul în deşertăciune.

Astfel sensul existenţei Omului este deşertăciunea tuturor nu numai a propriei lui existenţe.

Acest a tuturor implică Universul, cu toate galaxiile sale, cu toţi aştrii lui măreţi, Univers care nu ar fi existat niciodată dacă nu ar fi fost Cunoscut de către Om, fiindcă dacă acest Univers sau absolut oricare Univers nu este cunoscut, el nu poate exista, fiindcă există atât timp cât noi îl cunoaştem.

Înainte de a ne naşte ştiam noi ceva despre existenţa acestui Univers? Cel puţin acum în această viaţă nu ştim ce anume ştiam despre acest Univers, precum nu ştim ce anume cunosc despre acest Univers cei decedaţi.

Tot ce putem face este să fabulăm la gândul vieţilor de apoi sau la cele de dinainte. Chiar dacă şi eu personal cred în vieţi de dinainte cât şi în cele de apoi, nu pot susţine cu exactitate dacă sufletul meu cât şi sufletele celorlalţi văd acelaşi Univers pe care-l vedem noi aici. Chiar şi faptul că într-o astfel de Cunoaştere ar interveni anumite distonanţe, Universul respectiv s-ar schimba, s-ar modela după distonanţele respective.

Fiecare Univers devine existent în funcţie de Cunoaşterea care îl reflectă şi nicidecum în lipsa acesteia.

Este cât se poate de adevărat că strămoşii noştrii au văzut şi înainte de a ne naşte noi acest Univers şi de aceea considerăm că Universul există indiferent de existenţa noastră.

Este o Iluzie la fel de mare precum este Iluzia Vieţii noastre cu întregul nostru Univers, fiindcă şi strămoşii noştri vedeau lumea prin intermediul acestor simţuri pe care le avem şi noi, erau şi aceştia Oameni, făceau parte din rasa umană.

Pentru memebrii unui trib de exemplu Universul lor ţine până acolo unde se află hotarele lor despre cunoaşterea acestei lumi.

Dacă aceste hotare sunt foarte restrânse, lumea va fi mult mai restrânsă şi invers. Pentru un animal cu siguranţă Universul nostru va arăta total diferit, chiar dacă noi credem că şi acesta vede aceleaşi imagini la fel ca şi noi.

Este adevărat că noi în Iluzia Vieţii nostre suntem conştienţi că animalul vede aceleaşi imagini, doar că le va interpreta diferit, în funcţie de nivelul lui de competenţă, fapt care va duce la zugrăvirea unui Univers diferit.

La fel ca şi în cazul Oamenilor, care gândesc pe baza unui Coeficient Logic 2, aceştia nu pot concepe o lume unde fiinţele gândesc şi concep un Univers pe baza unui Coeficient Logic superior celui al Omului.

Acea lume, cât şi Universul care va include la rândul său lumea respectivă, va fi totalmente diferit faţă de cel care reflectă şi include lumea noastră.

Atunci sensul exitenţei Omului în această lume care pentru noi este deşertăciune a deşertăciunilor, pentru o altfel de gândire ce ar aparţine unui altfel de Coeficient Logic poate fi cu totul altceva.

~ 11 ~

Pentru Om deşertăciunea deşertăciunilor reprezintă mai înainte de toate solidaritate alături de propriul său Univers, iar această solidaridate este salvarea Omului, portiţa prin care se va învinge în cele din urmă pe sine pentru a învinge odată cu această victorie întregul Univers ce va deveni o simplă anexă a propriului său Sine Sacru.

Atunci unde şi cui se va mai ruga Omul?

Dar de ce trebuie acesta să se roage?

Ce anume l-a determinat pe Om să acceadă la rugăciune? Teama? Angoasa? Nefericirea? Durerea?

Din toate acestea câte puţin ce însemna foarte mult.

Dar atunci când Omul îşi va fi descoperit Sinele Sacru, va fi un Om puternic, lipsit de teamă, angoasă, durere, nelinişte.

Este adevărat, dar Omul tocmai atunci se va ruga mai mult ca niciodată.

De ce?

Tocmai fiindcă va fi mai puternic ca niciodată fiind solidar cu Universul, cu divinitatea din care face parte. Întocmai solidaritatea cu acestea îl va determina să se roage propriei sale deşertăciuni salvatoare!

Să se roage Sinelui Sacru al Său, ca niciodată să nu uite de existenţa acestei deşertăciuni a deşertăciunilor salvatoare, care îl va duce în Paradisul pierdut al propriilor sale gânduri.

Ruga nu va fi nimic altceva decât solidaritatea Omului prin deşertăciune!

Iar deşertăciunea va fi această rugă care nu-L va părăsi niciodată pe Om!

Va fi, a fost şi este Destinul Omului!

Dacă Omul nu s-ar ruga chiar şi la nivelul de subconştient şi-ar pierde deşertăciunea de sine aceea care-I va da libertatea Sinelui Său Sacru.

Ruga este simbolul deşertăciunii şi nicidecum al prosternării în faţa unei sau altei divinităţi, fiindcă prin rugă, şi doar prin rugă Omul devine solidar cu divinitatea.

Odată ce Omul devine solidar cu Divinitatea cu Universul devine astfel Liber, fiindcă la baza acestei solidarităţi se află deşertăciunea deşertăciunilor! Devine Liber întocmai prin

Deşertăciune, fiindcă toate sunt deşertăciune, întregul Univers şi întreaga Divinitate a Omului!

Până a înţelege toate acestea Omenirea va trece prin suferinţe greu de imaginat.Vor mai fi multe războaie din ce în ce mai nimicitoare, cu multe victime ucise în cele mai barbare feluri cu putinţă, şi aceasta pentru ca unii să poată domina această lume, prin foc şi sabie iar alţii să rămână sclavii săi.

Omenirea va trece prin perioade cu noi şi noi boli necruţătoare datorită unor viruşi care în marea lor majoritate vor fi născuţi în tot felul de laboratoare militare de genetică. Viruşi care vor mai face un mare număr de morţi aducând noi şi noi suferinţe.

Hărţile politice şi administrative vor fi mereu într-o continuă schimbare, ca urmare a morţilor, ocupaţiilor de tot felul.

Războaiele vor fi din ce în ce mai perfide, vor trece de la câmpul clasic de luptă în spatele sistemelor informatice ce vor contabiliza noi şi noi baze care se vor construi sau se construiesc în secret, baze unde se vor afla rachete cu raze de distugere din ce în ce mai mari.

Toate acestea fac parte din viitorul dar şi din prezentul omenirii, întocmai fiindcă fiecare naţiune nu vrea să fie călcată în picioare de către cei care vor să ţină frâiele Omenirii ducând-o pe aceasta în mizerie din ce în ce mai pronunţată.

Într-o lume unde unii nu mai ştiu ce să facă cu atâta lux şi avere mulţi Oameni mor de foame sau dorm pe străzi, unii chiar pe treptele bisericilor care le promit o viaţă mai bună în ceruri, omiţând să spună că cea pământească ar putea fi îmbunătăţită dacă tocmai ele bisericile, nu ar susţine ordinea mondială atât de nedreaptă, care în prezent face atât de multe victime.

~ 12 ~

Am fost mereu adevăratul susţinător al mondializării, al unei religii mondiale care să arate Omului mai mult adevăr despre această lume, care să fie mai apropiată de Om.

O religie unde adevărata divinitate să fie Omul şi nu ceea ce este străin acestuia.

Am spus de nenumărate ori că doar o religie mondială poate aduce cu adevărat pacea pe Pământ fiindcă o religie mondială ar fi în primul rând o libertate mondială..

Chiar şi în cazul societăţii Sinelui Sacru sau al societăţii spiritualiste, cum văd omenirea viitorului, Omul va fi şi va rămâne un etern Religios, fiindcă întreaga sa existenţă se va axa pe Ruga solidarităţii sale cu Divinitatea şi Universul din Sine şi exteriorul său, solidaritate datorată Deşertăciunii, la care sunt supuse toate acestea.

Dacă omul este o deşertăciune şi divinitatea sa va fi aceeaşi deşertăciune.

Ruga Omului va deveni religia Sa!

Iar religia Omului va avea ca subiect principal deşertăciunea şi nicidecum Divinitatea, fiindcă Toate câte sunt şi Toate câte nu sunt, se datorează acestei Deşertăciuni, chiar şi Divinitatea care este, chiar şi Divinitatea care Nu este, chiar şi Universul, fiindcă Toate acestea sunt ştiute de Om, fiindcă dacă nu ar fi ştiute nici una dintre acestea nu ar exista!

Astfel Omul va fi şi va rămâne mereu o fiinţă religioasă, iar dacă va încerca să alunge partea religioasă din Sinele Său nu va face nimic altceva decât să se alunge pe El din propriul Său Sine, cum de altfel este alungat acum când caută şi vede religia în exteriorul Său.

Cum poate un astfel de Om să fie alungat din propriul Său Sine într-o lume plină de biserici, unde sunt clanuri şi clanuri, tagme şi tagme de sacerdoţi, vraci, guru, preoţi, pastori, rabini, muftii alţi şi alţi reprezentanţi ai cultelor? Aceştia nu arată devotamentul Omului faţă de religie, nu slujesc religia?

Ceea ce slujesc azi oamenii nu este o religie a omului care să-L identifice pe Om cu propria sa Divinitate ci o religie care îl identifică pe Om ca fiind sclavul unei Divinităţi externe, de parcă nu Omul ar fi cel care Cunoaşte această lume ci Divinitatea externă.

Să presupunem că Divinitatea externă ar Cunoaşte această lume care ar fi independentă de existenţa efemeră a Omului.

Atunci de ce această lume dispare odată cu Omul?Fiindcă este lumea Lui.

Lumea dinozaurilor exista şi când nu era Omul, avem relicve din acele vremuri. Cine a visat lumea dinozaurilor?

Tot Omul actual, abia atunci când a descoperit-o fiindcă dinozaurii au văzut-o cu totul altfel decum o vede Omul, şi chiar dacă ar fi fost Omul atunci tot ar fi văzut-o dinozaurii altfel, cum altfel văd lumea animalele sau păsările, peştii sau reptilele.

Nici un Univers nu poate fi independent faţă de Om şi nu poate fi creat în afara Omului atât timp cât este Cunoscut de Om!

În momentul când un Univers devine Cunoscut el devine Creat!

Dacă Omul cunoaşte Iluzia atunci toate Universele cunoscute de Om sunt Iluzii, fiindcă Omul Cunoaşte Iluzia Vieţii sale şi nicidecum Adevărul Absolut, Omul Creează naşterea Universelor odată Cunoscute de el, dar ale Universelor Iluzorii şi nicidecum a celor care formează sau fac parte din Amprenta Dumnezeului Nostru care este Factorul Creator şi Unic Întâmplător, care ne sunt necunoscute şi poate de aceea Răul este necesar la fel ca şi Binlele,chiar dacă nu pentru Universele iluzorii ci pentru cele reale ale amprentei Dumnezeului nostru.

De aceea Omul creează propriile sale Universe atunci când le Cunoaşte pe acestea, iar aceste Universe nu pot fi niciodată dinaintea Omului fiindcă ele sunt doar nişte simple imagini ale deşertăciunii deşertăciunilor care va întregi setea de solidaritate a Omului cu Nesfârşitul, Absolutul şi Plenititudinea sa prăfuită de atât de multă pulbere stelară a propriei sale Imagini Iluzorii a Vieţii.

A spune că Dumnezeul Omului este independent de Om este o născocire, fiindcă acest Dumnezeu este un Dumnezeu al Iluziei Vieţii Omului fiindcă nu poate fi altfel, fiindcă doar astfel poate fi determinat şi recunoscut de către Om, fiindcă acest Dumnezeu doar astfel poate să existe.

A spune că Factorul Creator şi Unic Întâmplător, Cuvântul Matrice al Iubirii este un Dumnezeu al Omului o putem face doar prin extrapolare, prin abstracţie, retrăgând Omul din acest periplu al propriului său Destin imaginar, fiindcă Factorul Creator şi Unic Întâmplător este atributul Cuvântului Matrice al Creaţiei şi determină Imaginea Cunoaşterii, este străin existenţei chiar dacă el o determină.

Este străin şi se află în exteriorul existenţei fiindcă Existenţa devine doar o simplă Personalizare din infinitatea de alte Personalizări a Persoanei, iar existenţa la fel ca şi alte Personalizări asemeni ei, are o infinitate de opuşi, iar Factorul Nostru Creator care este Iubire, determină Întreaga această infinitate de opuşi ai Existenţei, întregind astfel lumile infinite ale Cunoaşterii, lumi ale Imaginii, lumi ale reflectării, lumi cu DESTIN!

Toate acestea sunt Imaginea Cunoaşterii, Imaginea Cuvântului Matrice al Cunoaşterii în care se reflectă Cuvântul Matrice al Iubirii şi nicidecum Cuvântul Matrice al Cunoaşterii în Sine, fiindcă acesta este definitivat de Adevărul Absolut iar Adevărul Absolut este tocmai Necunoaşterea, deci adevărata faţă a Cunoaşterii este Necunoaşterea ce este Oglinda în care se oglindeşte Iubirea, şi nicidecum Imaginea Iubirii în această Oglindă a Cunoaşterii.

Oglinda în Sine este Necunoaşterea definită astfel de către Adevărul Absolut, pe când Imaginea dată de reflectarea Cuvântului Matrice al Iubirii în această Oglindă care este Sinele Cuvântului Matrice al Cunoaşterii, reprezintă Imaginea lumilor noastre, a lumilor cu Destin unde nici unele nu sunt Cunoaştere ci Imagine a Iubirii în Cunoaştere.

Astfel atunci când Omul Cunoaşte un nou şi nou Univers el realizează o Imagine a Iubirii sale faţă de oglinda Cunoaşterii, o Imagine a iubirii sale pe care o raportează la această Oglindă a Cunoaşterii care în sinele său este tocmai Necunoaşterea.

Atunci când am afirmat despre atributul Cuvântului Matrice al Creaţiei care este Iubirea ce devine Amprenta care va defini Cuvântul Matrice al Cunoaşterii am făcut-o fiindcă Cunoaşterea devine Cunoaştere abia atunci când devine Imaginea unei Oglinzi, iar Oglinda de faţă este Necunoaşterea.

Ca să poată deveni o astfel de Imagine era necesară reflectarea unui alt Cuvânt Matrice în Oglinda sa.

De fapt atributul Cuvântului Matrice al Creaţiei constă într-o Oglindă ce devine Cunoaştere abia atunci când un alt atribut, acela al Iubirii se va reflecta în această Oglindă a Cunoaşterii care e Necunoaşterea.

Prin urmare Factorul Nostru Creator şi Unic Întâmplător se află atât înainte de Cunoaştere cât şi după aceasta cu întregul său Cuvânt Matrice al iubirii, întrucât Factorul Nostru Creator este tocmai Imaginea reflectată în Oglindă, aceasta este Amprenta sa, Amprenta Iubirii.

Cum am mai spus de atâta ori, noi aceste suflete ale acestei lumi suntem Iubire, cumt tot ceea ce simte şi trăieşte în această lume cât şi în toate celelalte lumi cunoscute sau necunoscute de către noi sunt Iubire, tocmai fiindcă Dumnezeul Nostru Factorul Nostru Creator şi Unic Întâmplător este Iubire.

~ 13 ~

Ce alte explicaţii ar mai putea fi aduse asupra faptului că Dumnezeul Nostru este Iubire, că Noi suntem Iubire şi că aceasta face parte din noi fiind la fel de divini ca şi Iubirea ca şi Dumnezeu?

Una dintre aceste explicaţii este aceea că până şi în cadrul conştiinţei noastre, cum am mai spus, se află alături de cognitivul şi volitivul atât de false, Iubirea, afectivitatea, reprezentată prin afectiv.

De aceea Amprenta lăsată în Oglinda Cunoaşterii care se reflectă determinând lumea Cunoaşterii nu poate fi Creaţie, ci un atribut al acesteea, care este Iubirea.

Tocmai fiindcă întreaga lume există prin noi şi raportată la noi, Oamenii, aceste fărâme de divinitate. Şi atunci dacă tot ce avem noi în noi nu este decât Iubire, iar lumea nosatră este Imaginea Iubirii care primeşte Destin, atunci ce anume poate fi acea Amprentă ce devine atribut al Creaţiei, decât Iubire?

Bineînţeles că nu poate fi nimic altceva.

Şi cu toate acestea de ce Iubirea din noi dispare după o lună, un an sau o perioadă, faţă de o persoană faţă de care suntem îndrăgostiţi de exemplu.

De ce această Iubire nu ţine o veşnicie decât în cărţi sau romane cu miros de trandafiri şi eternitate?

Toate aceste se întâmplă tocmai fiindcă Omul este Iubire iar dacă are loc cu adevărat o mare Iubire între două suflete aceasta nu moare niciodată ci se transformă în sfinţenie cea mai superioară treaptă pe care noi o putem discerne a Iubirii.

Sfinţenia nu mai este acea Iubire înflăcărată de început şi nici neliniştea tulburătoare a aşteptărilor lungi sau a plimbărilor sub clar de lună, ci este acea formă superioară a prieteniei care de data aceasta primeşte cu adevărat un aspect etern, al înţelegerii, al acceptării sacrificiului de sine pentru prietenie, înţelegere dar şi complementaritate.

Sfinţenia este atunci când cele două suflete faţă de care se realizează acest fenomen devin complementare, devin unul singur.

Când cele două devin Una, când unitatea nu mai poate fi destructibilă atunci Iubirea primeşte conotaţie de sfinţenie.

Sfinţenia este şi pioşenie dar şi credinţă, este împlinire dar şi sacrificiu de sine, fiindcă sfinţenia le cere pe toate acestea.

Credinţa este o caracteristică a sfinţeniei, şi de aceea este oarbă la multe din raţionalizările cotidianului.

De aceea credinţa popoarelor este şi devine parte complementară din acestea iar argumentul suprem pentru care religia va exista în Om atâta timp cât va fi Omul este că, atâta timp cât va fi Omul acesta va Iubi, tocmai fiindcă acesta este Iubire, iar cea mai superioară formă a Iubirii cunoscută de Om este întocmai sfinţenia, care are ca primă caracteristică a sa credinţa.

Ce este sfânt pentru Noi Oamenii acum?

Ce putem Iubi noi cel mai mult în acest prim secol al celui de-al treilea mileniu, în aceşti primi ani ai celui de-al treilea mileniu decât imagini ale răstignirii unui Om pe cruce, al Fiului unui Om.

De ce Iubim atât de mult această Imagine cu Destin atât de crud şi nu alte şi alte Imagini?

Pentru faptul că noi Oamenii ne identificăm perfect cu acel Destin crud, devenim complementari cu el şi astfel acel Destin face parte din viaţa şi existenţa noastră ca un Tot unitar cu noi înşine care suntem la fel de agresiv sacrificaţi pe altarul Iubirii acestei lumi care în Sinele ei este Iubire!

De aceea noi Oamenii credem în biserica acelei Imagini cu Destin crud, ne închinăm ei şi ne rugăm fiindcă Imaginea este sfântă pentru sufletele noastre, care se simt la fel de sacrificate pe o imensă cruce a Destinului propriu al fiecăruia.

Ce trebuie să facem? Să schimbăm imaginea crucificată a Cristului sau să ne schimbăm pe noi pentru a schimba Imaginea crucificată?

Cu toţii vrem să nu mai avem acest Destin crud al propriei noastre existenţe unde lumea Iubirii este o lume a crimelor, ticăloşiilor şi hoţiilor de tot felul.

Cum le putem alunga pe aceste mizerii din lumea noastră fără să ne alungăm şi pe noi din această lume?

O lume atât de tristă în care cu durere o spun, cea mai superioară formă a Iubirii care este Sfinţenia reprezintă un Crist răstignit pe lemnul unei cruci, însetat şi batjocorit care primeşte oţet pentru a-şi alina setea.

Acest Crist suntem Noi acum, acest Crist este Omul actual şi Omul secolelor trecute care şi-a pierdut Sinele Sacru în negurile propriei sale istorii.

Acest Crist va trebui înlocuit din noi din fiecare, dar nu forţat şi nici ca în locul său să punem altceva. Nu!

În locul acestui Crist va trebui mereu să rămână un loc gol, pentru a ne aminti etern de unde am plecat, pentru a şti unde poate duce pierderea Sinelui Sacru.

Pentru a şti că până şi cea mai superioară formă a Iubirii care este Sfinţenia poate deveni însângerată şi plină de suferinţă, că şi această însângerare poate naşte credinţă şi sacrificiile necesare îndeplinirii la bun sfârşit a acestei credinţe.

Care va fi viitorul religios al Omului?

Cu certitudine bisericile vor dispare şi în locul Cristului însângerat şi chinuit va apare un Om fericit şi plin de viaţă care va înţelege că această lume nu trebuie să rămână o lume a Cristului răstignit sub nici o formă fiindcă acel Crist este Imaginea Omului chinuit şi lipsit de speranţă care primeşte oţet atunci când îi este sete şi piroane în mâini atunci când vrea dreptate şi bunătate, când nu vrea să fie un spus.

Ce perfidă poate fi natura Umană uneori atunci când este canalizată către Rău, tocmai această Imagine a Cristului care de fapt este Imaginea Omului cu Destin.

Imaginea Omului chinuit este luată şi reprodusă în cel mai spurcat mod politicianist de către instituţiile bisericeşti, iar tocmai prin această Imagine, storc bani dar şi o parte din sufletele oamenilor pentru a fi convertite la o credinţă care nu mai face parte din cea mai

superioară formă a Iubirii Omului, la o credinţă a supunerii faţă de tagme, instituţii şi ierarhii oficiale, guvernamentale sau de orice altă natură ocultă.

Biserica a furat Imaginea a Cristului Răstignit, care este Imaginea sfinţeniei Omului, fiindcă a dorit această Imagine tocmai pentru faptul că Omul s-a regăsit pe Sine în ea.

Atât de mult s-a regăsit şi biserica pe Sine în această Imagine încât aceasta a atins cota superioară de Iubire a Omului aceea a sfinţeniei.

Atunci ar fi putut deveni un moment prielnic de a regăsire a Omului cu Sinele Său Sacru, dacă această Imagine nu ar fi fost furată Omului de către biserică şi instituţionalizată ca atare, devenind în cele din urmă Imaginea care va înrobi Omul.

Este deajuns să ne aruncăm privirea asupra Evului Mediu, asupra Inchiziţiei dar şi asupra societăţilor ultrareligioase care prin fanatismul lor, tot ceea ce nu este în acordul lor devine duşman şi trebuie înlăturat.

Fapt care duce la amplificarea Răului de tip dictatorial, la cele mai monstruoase Imagini care pot fi reflectate în Oglinda Cunoaşterii de această lume cu Destin.

Odată ce această lume are un Destin înseamnă că toate au avut loc doar o singură dată înainte de a fi lumea noastră în amprenta Factorului Nostru Creator, iar toate câte le vedem noi au mai fost înainte de noi, cu excepţia că s-au „produs” totodată în aceeaşi Întâmplare Întâmplătoare, pe când în lumea noastră cu Destin se produc în cadrul unor succesiuni de Întâmplări Neîntâmplătoare.

Este o mare diferenţă totuşi, fiindcă determină o frontieră între Iluzie respectiv Imaginea acestei Iluzii şi Amprenta care s-a lăsat reflectată în Oglinda Cunoaşterii.

Această diferenţă care acceptă succesiunea evenimenţială a Întămplărilor Neîntâmplătoare ce determină Destinul fiindcă sunt predestinate de Unica Întîmplare Întîmplătoare care este Factorul Nostru Creator ce are rol de Amprentă, această diferenţă ne face să avem o viziune de Liber Arbitru asupra lumii, fiindcă credem noi la modul Iluzoriu, toate Întâmplările Neîntâmplătoare pot fi influenţate de Întâmplările precedente, fapt cât se poate de greşit, întrucât toate acestea sunt Întîmplări Neîntâmplătoare .

Dacă Liberul Arbitru nu există oare putem noi influenţa din alt punct de vedere în mod indirect o anumită desfăşurare evenimenţială care se produce iluzoriu în lumea noastră?

Cum de altfel am putea influenţa evoluţia socială sau am putea grăbi revenirea Omului la Sinele Sacru?

Noi Oamenii nu putem influenţa cu nimic mersul viitor al lumii fiindcă toate câte sunt „scrise” să se Întâmple se vor Întâmpla fiindcă toate aceste Întâmplări Neîntâmplătoare sunt succesiuni ale Întâmplării Întâmplătoare şi Unice. Odată ce Totul este scris cum s-ar spune la modul figurat Noi nu putem să ne împotrivim Destinului, şi nici să acţionăm într-un fel sau altul.

Chiar dacă noi încercăm să ne schimbăm Iluzia Vieţii noastre ea se va schimba doar în funcţie de Destinul la care se supune şi nicidecum la alte şi alte acţiuni Iluzorii de ale noastre. Cu toate acestea faptul că Omul începe să se trezească din amorţeala milenară prin care a trecut, începe să nu se mai accepte Cristul însângerat, torturat pe lemnul crucii propriului său Destin inefabil, înseamnă un semn bun pe care-l aduce Destinul Omului şi NU Omul.!

Repet: Nu Omul!, fiindcă Omul nu are nimic de spus asupra propriului său Destin fiindcă la fel cum istoria trecutului uman este scrisă iar acea carte nu mai poate fi schimbată la fel şi viitorul care va face parte din istorie este scris şi nici cartea acestuia nu mai poate fi schimbată.

Unicul mod liber dat Omului pentru a putea acţiona asupra Destinului Său este de a iubi. Omul poate şi are capacitatea să iubească sau să urască.

Omul posedând Iubire posedă Sfinţenie şi Credinţă devenind Religios.

Tot ceea ce este Sfânt primeşte alte şi alte conotaţii în cadrul devenirii istorice.Termenul de devenire am mai spus că este impropriu într-o lume cu Destin, dar acest termen devine cel mai apropiat pentru ceea ce vreau să expim acum.

Sfinţii sunt cei care primesc puteri supranaturale de la Om. Aceştia pot face Bine sau pot **interveni** în Destinul Uman.

Să fie posibilă o intervenţie a sfinţilor, faţă de o intervenţie a Omului asupra Destinului?

Este sfântul definit de către Om ca o treaptă superioară a Iubirii acestui Om capabil de a poseda cu adevărat un Liber Arbitru?

Pentru a răspunde la o atare întrebare va trebui mai înainte de toate să definim mai în amănunt noţiunea ca atare de sfânt.

Se cunoaşte foarte bine de către toţi ce anume sunt sfinţii în cadrul diferitelor mitologii populare, dar ce anume sunt sfinţii în cadrul Coaxialismului?

Sfinţii sunt o formă superioară a Iubirii dată de către Om acestora, care nu sunt altceva decât o Imagine a Omului, un alter ego al acestuia, dar tocmai datorită Sfinţeniei care este forma superioară a Iubirii, sfinţii primesc anumite însuşiri supranaturale prin intermediul cărora ar putea acţiona asupra Destinului planetar.

Odată ce Omul este o Imagine prin Imaginea propriului său Destin, Sfinţii devin o Imagine a Imaginii,acestui Destin,deci se identifică cu Creatorul Imaginii,cu Cel care poate surprinde Imaginea Destinului din exteriorul său fiind capabil să intervină asupra Destinului care este Imaginea ce se succede la infinit a Întâmplării Întâmplătoare Unice.

Creatorul chiar dacă poate interveni asupra Imaginii Destinului nu o va face niciodată fiindcă ar deveni o Întâmplare Neîntâmplătoare şi ar dispărea definitiv.

Sfinţii fac parte din această Întâmplare Întâmplătoare Unică, faţă de Om care este doar o simplă Imagine oglindită în Oglinda Cunoaşterii acestei Întâmplări Întâmplătoare.Astfel prin Sfinţenie, deci Iubire Omul poate privi dincolo de El şi acţiona în consecinţă.

Ce anume le mai dă această formă superioară a Iubirii care este Sfinţenia?

Puritate, Putere, Strălucire, dar şi Bunătate.

De ce bunătate fiindcă Omul este Bun cu el în străfundul sufletului său.

Se Iubeşte şi de aceea şi sfinţii Iubesc, ei nefiind altceva decât o formă de perfecţiune a fărâmei de iubire, de divinitate din Om.

Sfinţii primesc astfel calităţi care-i sunt interzise Omului, iar aceste calităţi se datorează tocmai faptului că Omul poate Iubi iar cea mai superioară formă a Iubirii este Sfinţenia.

Ce este Destinul decât o Imagine a Amprentei Factorului Nostru Creator care este Iubire.

Prin Iubire, Omul se apropie din ce în ce mai mult de Imaginea Destinului care se transformă astfel în Sfinţenie pentru Om.

Sfinţenia devine cea mai plauzibilă şi apropiată Imagine a Destinului, iar Sfinţenia este în mod de necrezut tocmai aceea care este rugată să intervină asupra Destinului.

Cine altul este rugat să intervină asupra Destinului decât tocmai Destinul care primeşte astfel conotaţia de Sfinţenie prin Iubirea Omului, fiind Imaginea Iubirii reflectată în Oglinda Infinită a Cunoaşterii.

Cine anume este Omul?

Oare nu este o fărâmă din această Imagine a Iubirii care este Destin?

Deci Omul este Iubire sau Imagine a Iubirii?

Omul este Iubire fiindcă Imaginea Iubirii este Destinul Omului.

Este o diferenţă dintre Om şi Destinul său?

Nu există nici o astfel de diferenţă.

Atunci Omul este atât Iubire cât şi Imagine a acestei iubiri în această lume.

Iubind, Omul devine sfânt şi astfel devine Destin!

Iubind, Omul acţionează asupra sa, acţionând asupra Imaginii propriei sale Iubiri cu Sfinţenie şi mai apoi asupra Destinului care este Imaginea Iubirii acestei lumi.

Astfel şi numai astfel Destinul poate fi schimbat prin faptul de a i se Cunoaşte de către Om cât mai mult din Imaginea sa, care rămâne neschimbată, iar aceasta este Sfântă.

Imaginea Destinului este Sfântă, fiindcă este forma cea mai superioară a Iubirii.

Privind Sfinţenia omului privim Destinul acestuia.

Prin Sfinţenie Omul acţionează asupra Destinului Înţelegându-L, cunoscându-şi mai bine Imaginea Sa, proiectată în această Lume.

Aceasta este unica acţiune pe care o poate face Omul asupra Destinului, să cunoască cât mai mult din Destin, dar numai şi numai prin Sfinţenie.

Cine sunt Sfinţii?

Sunt Oameni care au reuşit să iubească mai mult decât alţii, care au aflat într-o măsură mai mare sau mai mică Calea Sinelui Sacru, calea către Împlinirea spirituală.

Sunt Oameni care au ajuns să înţeleagă faptul că doar mergând pe calea Iubirii pot să înţeleagă cât mai mult din infinitatea Destinului.

Sunt Oameni care mai ştiu că tot ceea ce ştiu din infinitatea acelui Destin este mai puţin decât un element raportat la o infinitate de alte elemente.

Aceştia sunt Sfinţii Oameni care astfel au reuşit să deprindă faptul că Liberul Arbitru Nu constă nicidecum în schimbarea Destinului printr-o intervenţie sau alta asupra sa, ci tocmai prin cunoaşterea a noi şi nebănuite Imagini ale acestui Destin care nu pot schimba lumea, Sinele acestei lumi, dar însă pot schimba Imaginea acestei lumi.

De aceea Omul trebuie să fie mereu o fiinţă religioasă care să iubească, să iubească atât de profund încât să devină Iubirea Sfinţenie în care să creadă, iar credinţa religie.

Omul nu va putea schimba prin nici o credinţă Destinul acestei lumi însă prin credinţă va putea vedea o altă lume chiar dacă lumea în ansamblul ei va rămîne aceeaşi, tocmai fiindcă doar prin credinţă va cunoaşte mai mult din Destin.

Câtă nevoie are Omul de Sfinţenie.

Doar prin adevărata sfinţenie Omul va schimba cu adevărat Imaginea lumii dar nu şi lumea.Cum se poate acest lucru?

Una este să priveşti o lume cu sufletul mâhnit de tristeţe, debusolat şi tulburat de tot felul de frustrări şi angoase, şi alta este să priveşti aceeaşi lume plin de fericire, de împlinire şi de optimism.

Oare nu sunt două lumi diferite chiar dacă ambele ipostaze se petrec în aceeaşi lume.

Nu este o diferenţă majoră în modul de a vedea Imaginea lumii, între un nenoricit şi un împlinit? Ambii vor vedea diferit aceeaşi lume.

De aceea, nu Destinul poate fi schimbat ci modul cum este privit acesta de către Sinele Omului.

În această diferenţă constă aşa zisul Liber Arbitru imaginar de altfel al Omului.

Calea fericirii omenirii constă în atributele supreme ale Iubirii care sunt: Sfinţenia, Credinţa şi Religia.

Mare atenţie însă pentru a nu fi din nou denaturate prin tot felul de intervenţii viclene care vor încerca din nou să le instituţionalizeze pe acestea şi odată cu aceasta să promulge un nou Păcat Originar!

III.2.5.CAPITOLUL V
DUMNEZEU

~1~

Acum mi-aş dori să-L gasesc pe Dumnezeu în ochii neantului şi văd ca îmi este imposibil,şi de aceea oricât de mult ţi-aş iubi trupul dragostea mea cea mare,nu voi putea vedea niciodată în el pe cel care ne-a simţit astfel pentru a putea iubi şi noi la rândul nostru.

Nu-L voi putea vedea pe Dumnezeu în trupul tău fiindcă acesta este neant şi face parte din Iluzia Vieţii noastre oricât de mult aş iubi şi acest neant fiindcă ne-am născut în mare parte pentru a iubi şi neantul care întregeşte frumuseţea acestei lumi.

Oricât de frumos ar fi acest neant zugrăvit de visul viţeţii noastre niciodată nu ni-L va putea reda pe Dumnezeu în adevărata sa strălucire fiindcă contrar neantului Dumnezeu este strălucirea iubirii pe când neantul trupurilor noastre sunt umbra acestei străluciri sub care se ascund uneori clipele propriului nostru Destin să se răcorească la Soarele devenirii noastre pe acest tărâm cu nume de lume, unde fiecare zi are un viitor al ei îngropat etern în trecutul uitat de calendarele unde se joacă stelele pentru a reda noi şi noi zodii ale destinelor care se vor naşte sub mantia altor şi altor priviri ce vor muri la fel de predestinat precum s-au născut.

Atunci de ce te ascunzi de noi Doamne după storurile trase de vreme ale neantului din trupurile noastre?

De ce nu ne laşi să clădim sensul înţelesului la umbra ochilor tăi şi nu ai neantului?

De ce vrei să înţelegem lumina care ne arde şi nu pe aceea care ne purifică de focul arderii clipelor noastre,care ne lasă să trăim plenititudinea iubirii pe care ne-ai dat-o drept suflare în noi ce-i care învăţăm să privim suflarea neînţelegând că suntem orbi pentru aceasta.

Şi atunci ce faci cu noi Doamne?Încotro e lumina Doamne?

Nu o vedem datorită întunericului gândurilor noastre despre frumuseţea neantului,cum nici nu o putem simţi de teama morţii ce va ucide neantul ţărânei din noi şi-l va alunga departe de simţirea noastră,sau odată cu aceasta Doamne?

Dacă şi simţirea va muri Doamne?

Ce va rămâne în ochii ei?

Doar nuntirea sa cu neantul?

Va avea privirea goală a neantului în locul iubirii nebune care spunea cândva,dragostea mea cea mare sau alte şi alte cuvinte prin care te înţelegea pe tine Doamne?

Da! Doamne,atunci ne rugam cel mai mult la Tine, atunci când ne priveam în ochii sufletelor noastre şi înţelegeam ce divină poate fi simţirea ştiind că este mâna Ta Doamne pe care ne-o întinzi în acest întuneric al neantului pentru a Te simţi şi a şti că nu suntem singuri.

Atunci înțelegeam mai mult ca niciodată că ne rugam ambii îmbrățișându-ne şi sărutându-ne în biserica iubirii noastre unde nu aveam nevoie de nici o rugă ci doar de simţire.

Abia acolo te simţeam cu adevărat alături de noi Doamne, ştiam că în toată această Iluzie a Vieţii se află marele tău adevăr care este simţirea prin care freamătă în fiecare din noi flacăra vieţii ce pâlpăie în bătaia vântului cu nume de Destin.

Atunci Doamne ne auzeam inimile cum bat clipele neantului ce ne despart de adevărul Tău,ştiind că trăim clipa eternă a iubirii noastre care nu se va mai întoarce niciodată.

Clipa unui Destin care în loc să se aşeze în genunchi în ţărâna iluziilor acestei lumi a preferat să facă dragoste în praful etern al deşertăciunii clădind istoria unei viitoare amintiri pentru Tine Doamne.

Abia atunci am înţeles Doamne că viaţa este o trecere peste un Destin care ne-a prins aici,încremenindu-ne în imaginea lui, de parcă ar fi fost o clipă eternă pe care am fi locuit-o alături de marea mea iubire, cu frumuseţe, de lumină,de împlinire.

Dar ce trist Doamne fiindcă abia atunci când am aflat de toate acestea Destinul ne-a spus ca fiecare clipă oricât de eternă ar fi îi aparţine numai lui în această lume.

Şi astfel nu am putut să locuim în nici una dintre aceste clipe decât trecător la fel ca şi această viaţă la fel de curgătoare în cascada propriilor sale aspiraţii şi amintiri viitoare sau trecute ce se vor strivi în pulberea uitării dusă de vântul clipelor nelocuite de nimeni, şi neiubite de nimeni,mai puţin de tine dragostea mea cea mare.

Şi praful acelor clipe se va ridica iarăşi în tăriile noilor orizonturi ce vor aştepta venirea altor lumi.

Şi poate că le vei şopti din nou Doamne simţindu-le sau poate că le vei sufla asemenea copiilor,baloanele de săpun care vor fi preluate de acelaşi vânt şi duse din nou pe calea deşertăciunii în cazul că nu se vor sparge de spinii neantului neiertător cu baloanele de săpun ale lumilor ce-i conturbă liniştea sa încremenită cu strălucirea lor multicoloră şi gălăgioasă.

Şi în fiecare astfel de balon de săpun vor fi vieţi şi iubiri care se vor vrea eterne.

Şi clipele vor fi la fel de eterne şi la fel de neprimitoare în eternitatea lor fiind alungate de Destinul mereu şi etern trecător cât timp va fi Timpul în împărăţia propriilor sale simţiri unde eternitatea lui nu poate însemna altceva decât trecere.

Dumnezeul Omului este Cuvântul Matrice Iubire,pe când Dumnezeul Dumnezeului Omului este Tot ce defineşte Totul dar şi Totul din Spatele Totului.

Dumnezeul Omului este doar o etapă a Dumnezeului Tot sau o parte din acesta.

Este o mare diferenţă între Dumnezeul Totului şi Dumnezeul Omului,fiindcă Dumnezeul Totului a determinat Dumnezeul Omului,inclusiv,Iubirea care este sufletul Omului şi parte din Dumnezeul său.

Dumnezeu reprezintă prima şi ultima frontieră a nemărginirii doar pentru Om fiindcă nu pot exista astfel de frontiere.

Dumnezeu este deasupra Creaţiei.

Dumnezeu nu este Creaţie!Şi Creaţia este un Dumnezeu la rândul ei ca şi fiecare Cuvânt Matrice în parte,pentru sufletele care fac parte din aceasta fiind suflete ale Creaţiei precum noi suntem suflete ale Iubirii.

Dumnezeul Omului conştientizează imaginea Creaţiei reflectată în oglinda Cunoaşterii, şi de aceea şi noi care avem suflet din Dumnezeul Omului conştientizăm la fel,imaginea Creaţiei reflectată în oglinda Cunoaşterii.

Dumnezeul Totului este dinaintea Creaţiei doar raportat la Om fiindcă nu poate gândi decât prin termenii Coeficientului Logic doi,adică prin „dinainte" cât şi prin „dinapoi", fiindcă în realitatea definită de Adevărul Absolut nu poate exista nici înainte de Creaţie şi nici după aceasta fiindcă ambele variante au o infinitate de opuşi la rândul lor şi toţi aceşti opuşi se pierd într-unul singur, în Tot!

Dumnezeu defineşte „Continuumul Infinit" dar şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Dumnezeu esta Cauza ce nu poate fi dar şi Efectul care se pierde în propria Sa Cauză!

Dumnezeu Nu va întregi doar Formele Intangibile caracterizate prin Funcţia Asimptotică deoarece cele două drepte ale acestei funcţii, sunt de fapt cei doi Coeficienţi Logici prin care înţelegem noi lumea ce nu se unesc niciodată chiar dacă se vor apropia la infinit.

Acestea sunt modul prin care percepem noi Formele Intangibile aflate dincolo de orice tangenţiabilitate cauzată de vre-o anume finitate.

Astfel Dumnezeu va întregi alături de Formele Intangibile aflate dincolo de „Continuumul Infinit”,şi pe acest „Continuum Infinit”dar şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, cât inclusiv, un alt Tot infinit dar şi opozabil la infinit al acestor noţiuni.

Dumnezeu poate fi definit astfel de către Om ca având următoarea devenire.

Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale devine Reper al „Continuumului Infinit”,tocmai pentru ca acesta să rămână etern „Continuu”.De aceea va trebui mai înainte de toate să considere “Continuumul Infinit” la rândul ei, drept Reper Infinit al Expresiei Unice al Conştiinţei Pure Universale, devenind astfel Reper Infinit Întreg al Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale.

Acest Reper Infinit Întreg de fapt defineşte o Infinitate-Finită, prin Infinit (Infinitate) şi prin Întreg (Finitate) .

Partea Finităţii din cadrul „Continuumului Infinit” va fi un nou Cuvânt-Matrice, care se va Structuraliza în cadrul acestuia devenind prin Nedefinire din Întreg ,o diversitate în diversitate, care va fi preluată de Funcţia Asimptotică pentru a se putea relua ciclul respectiv.

Funcţia Asimptotică este determinată de către Formele Intangibile aflate “dincolo” de acest “Continuum Infinit”.

De aceea Dumnezeu le va include în Sinele Său pe toate acestea.

Faptul că Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale formată din totalitatea Cuvintelor Matrici devine un Reper faţă de “Continuumul Infinit” dar şi “Continuumul Infinit” devine un Reper faţă de aceasta se datorează Formelor Intangibile responsabile de Funcţia Asimptotică, care defineşte calitatea de Reper prin reflectarea infinităţii în cadrul său, reflectare care determină prin intermediul Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale, tangenţiabilitatea datorată modului de a “înţelege” “Continuumul Infinit” ca fiind structuralizat atât pe infinitate cât şi pe finitate.

Cu toate acestea Dumnezeu este dincolo chiar şi de toate acestea fiindcă este cu mult dincolo de cunoaşterea noastră şi posibilitatea noastră de a înţelege.

Dumnezeu nu poate fi Cauza dar nici Efectul acestora fiindcă atunci ar însemna ca şi Dumnezeu a pornit de la un anumit punct ceea ce este imposibil.

Dumnezeu nu poate fi nici posesorul unei anumite funcţii sau legităţi ale sale decât iniţiatorul tuturor acestora fiindcă Dumnezeu nu este nici funcţie şi nici lege ci deasupra tuturor funcţiilor şi legilor.

Dumnezeu determină Repere dar nu poate fi niciodată un Reper în Sine fiindcă nu va avea niciodată o Cauză sau un Efect în Sine deoarece nimeni nu va putea spune Cauza sau Efectul pentru care Dumnezeu sa află dincolo de toate câte sunt tocmai pentru a fi Totul!

Reperul despre care am vorbit a fost definit ca fiind un Reper al Negaţiei care nu trebuie luat sub nici o formă ca o negare a negaţiei fiindcă este departe de a fi aşa ceva, întrucât Reperul Negaţiei nu neagă numai Negaţia ci şi afirmaţia.

Acesta devine negaţional nu numai asupra înţelesurilor celor din Coeficientul Logic 2 unde se află şi lumea noastră ci devine negaţional pentru întreaga infinitate de Coeficienţi Logici fapt care duce la o caracteristică negaţională diferită faţă de ceea ce înţelegem noi.

Chiar şi negarea unei afirmaţii dintr-un alt Coeficient Logic poate defini o afirmaţie într-un Coeficient Logic diferit de acesta.

Astfel Reperul Negaţiei atunci când vine vorba despre relaţionări între diferiţi Coeficienţi Logici va defini o negare asupra unei raportări total diferite faţă de aceeaşi negare a sa dar asupra altei raportări, care poate deveni chiar afirmativă.

Prin urmare Reperul Negaţiei are menirea de a determina astfel Structuralizarea.

Devine astfel un motor, o călăuză către devenirea Structuralizării, una dintre caracteristicile de bază al Totului, fără de care Totul s-ar pierde în propriul său Neant întrucât doar Negaţia Reperului poate defini diferenţierea de Neantizare.

Mult mai importantă este definirea unei alternative asupra Reperului Negaţiei, alternativă care poate dar şi trebuie să fie astfel definită tocmai fiindcă am definit Reperul Negaţiei.

De ce?

Răspunsul constă întocmai în faptul că Reperul Negaţiei oricât de important ni s-ar părea nouă Oamenilor care gândim pe baza Coeficientului Logic 2 el este doar o simplă anexă asupra imaginii noastre despre devenire întrucât se axează tocmai pe Coeficientul Logic 2 şi pe interrelaţionarea acestuia cu alţi Coeficienţi Logici.

Dacă am privi acelaşi Reper al Negaţiei prin prisma unui alt Coeficient Logic am observa că are cu totul alte şi alte însuşiri că alături de caracteristica sa fundamentală aceea de negaţie mai sunt alte şi alte infinităţi de caracteristici pe care noi Oamenii nu le vom putea defini niciodată fiindcă ele nu pot fi definite la rândul lor de către Coeficientul Logic 2.

Omul poate defini doar două aspecte: Afirmaţia şi Negaţia.

Imaginaţivă că alături de aceste două aspecte am mai putea defini încă câteva miliarde de opuşi ai acestor aspecte.Cum ar arăta atunci Reperul Negaţiei?

Dar Structuralizarea pe care o defineşte acesta?

Dar Nedefinirea unde se reîntoarce Structuralizarea pentru a se putea raporta pe sine?

De ce Nedefinirea?

Tocmai fiindcă inversul negaţional al Structuralizării constă în Nedefinire, iar toate acestea devin caracteristici ale "Continuumului Infinit".

Oare cum ar arăta aceste caracteristici privite prin cadrul altor Coeficienţi Logici?

Dar "Continuumul Infinit"?

Ar mai fi acesta "Continuum"?

Răspunsul meu constă în faptul că toate caracteristicile dar şi toate Cuvintele Matrici sau alte şi alte înţelesuri provin de la o bază, în cazul acesta baza se află în "Continuitatea Continuumului".

Dacă nu ar fi această "Continuitate" am avea un cu totul alt înţeles faţă de "Continuum".

Cred că absolut orice alt înţeles ar primi Cunoaşterea în cadrul altor Coeficienţi Logici, înţelesul de "Continuitate" va avea mereu un corelat în ceea ce ştim noi Oamenii că reprezintă "Continuitatea" fiindcă Totul stă în Toate şi Toate stau în Tot, iar acest deziderat identifică o comuniune a Toatelor în Tot.

Astfel indiferent care ar fi înţelesul dat "Continuităţii" în cadrul altor "Coeficienţi Logici"această "Continuitate" va fi definită ca având aceeaşi bază cauzală a Totului sau în cazuri mult mai complicate baza cauzală va fi definită prin repere sau repere multiple, poate chiar prin alte şi alte interrelaţionări semantice sau asemantice, etc, ale înţelesurilor.

Contraversiunea este unul din motivele Creaţiei dar şi efecte ale acestei Creaţii, fiindcă toate celelalte Cuvinte Matrici nu vor recunoaşte Creaţia decât ca pe o simplă anexă a lor la fel cum astfel le recunoaşte Creaţia la rândul său pe acestea.

Am mai spus, Dumnezeu este deasupra Creaţiei, nu numai deasupra propriei sale Creaţii.

Dumnezeu nu a fost creat, doar faţă de noi Creează!

Creează fiindcă noi Cunoaştem iar Cunoaşterea are ca fundament axiologic: Creaţia!

Întotdeauna adevărul va fi opusul propriului său determinant sau subiect.

Nici un adevăr nu poate fi definit decât dacă se opune în totalitate asupra a ceea ce defineşte adevărul respectiv.

Chiar şi noi Oamenii, atunci când afirmăm o expresie oarecare, această expresie va fi adevărată tocmai prin opusul ei, prin faptul că poate să nu fie astfel, de aici survine contradicţia şi odată cu aceasta reliefarea expresiei respective.

Dacă expresia respectivă conţine spre exemplificare un neadevăr, chiar şi atunci acel neadevăr devine adevărat tot prin faptul că s-ar putea să fie adevărat, deci tot prin opozabilitate.

Astfel Funcţia Logică, care se determină prin "recunoaşterea" de către Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale a "Continuumului Infinit" ca urmare a Funcţiei Asimptotice atribuită Formelor Intangibile aflate dincolo de acestea, va fi definită ca fiind adevărată doar prin opusul ei ce se proiectează ca fiind Adevărul Coaxiologic.

A merge pe calea acestui raţionament care devine motorul "Continuumului Infinit" prin relativizarea, contradicţia dar şi asimptotismul determinat astfel înseamnă să acceptăm că şi Formele Intangibile sunt paleativul unui Adevăr al lor ca fiind o proiectare opusă a acestor Forme Intangibile?

Sau Formele Intangibile nu sunt definite printr-un adevăr al lor?

Dacă nu sunt astfel definite înseamnă că nu sunt adevărate iar dacă nu sunt adevărate înseamnă că nu putem vorbi despre ele.

A nu fi adevărate înseamnă tot un adevăr dar de sens opus.

Chiar şi atunci când susţinem că un anumit lucru nu ar fi adevărat o facem tot prin reliefarea unui adevăr care menţine această supoziţie.

Şi atunci?

Am putea vorbi despre lipsa de adevăr?

Cărei cauze I se datorează adevărul dacă nu Cunoaşterii?

Înlăturaţi Cunoaşterea şi astfel veţi înlătura Adevărul.

Acest fapt înseamnă că Adevărul este doar un simplu paleativ al Cunoaşterii sau este o structuralizare a propriului său sine?

Pentru aceasta mai înainte de toate ar trebui să definim ce anume sunt structuralizări ale propriului sine.

Prin structuralizarea propriului sine se înţelege faptul că un lucru, fenomen, obiect, sau orice altceva care poate fi definit ca fiind acel "ceva", are loc.

Dacă înlăturăm Cunoaşterea şi susţinem că toate aceste structuralizări ale propriului sine ar fi parte din devenire sau determinant al acesteia atunci ar putea toate acestea să fie fără de Adevăr?

Înlăturând Cunoaşterea care pune această schelă fiecărei structuralizări a propriului sine cu nume de Adevăr am putea susţine că se poate ca absolut orice structuralizare a propriului sine să nu depindă sub nici o măsură de Adevăr dacât în momentul când acestea sunt reliefate de către Cunoaştere.

Dacă nu depind de Adevăr ce anume poate să înlocuiască Adevărul pentru ca structuralizarea propriului sine, respectiv ceea ce defineşte aceasta, să fie parte a determinărilor sau determinanţilor?

Formele Intangibile sunt la frontierele ultime ale Cunoaşterii.

Chiar şi filosofia este axată tot pe Cunoaştere şi termenii cu care operez sunt paleative ale Cunoaşterii. Formele Intangibile sunt ceea ce se poate vedea de pe tărâmul Cunoaşterii dincolo de aceasta.

Acolo unde nu este Cunoaştere nu este Adevăr!

Astfel faptul că Funcţia Logică ale cărei caracteristici constau în esenţializarea celorlalte funcţii se defineşte printr-un Adevăr Coaxiologic, care este imediat opusul acestei funcţii determinând contradicţia, asimptotismul şi relativizarea, înseamnă că prin Cunoaştere doar astfel pot fi văzute acestea şi nici într-un alt mod.

Degeaba am vrea noi să specificăm cum arată alte şi alte lumi diferite de Cunoaştere când chiar şi faptul de a şti cum arată este tot Cunoaştere.

Ce anume ar putea lua locul Adevărului Coaxiologic sau noţiunii de Opus dincolo de Cunoaştere?

În primul rând Opusul se datorează numai Cunoaşterii fiindcă dacă aceasta ar lipsi, ar lipsi şi Opusul reliefat în cazul de faţă prin Adevăr.

Lipsind Adevărul dispare Cunoaşterea şi odată cu aceasta întreaga lume sau imagine pe care vrem să o reliefăm.

Astfel Opusul este Adevăr şi Cunoaştere.

Extrapolând această noţiune de opozabilitate care de fapt reflectă prin Opus Reperul şi dacă în locul Reperului am mai adăuga alte şi alte posibile noţiuni diferite de opus care să beneficieze de caracteristicile Reperului cum este de altfel în cazul Adevărului, am descoperi faptul că fără Reper şi implicit, Adevăr, Totul nu se transformă nici măcar într-o mare Necunoscută, fiindcă şi pentru Necunoscută există un Reper şi Adevăr ci încremeneşte pierzându-şi identitatea.

Astfel Totul se disipează în Nimic, fiindcă Totul este Adevărul şi Reperul şi Opusul iar Nimicul tot ceea ce nu Cunoaşte Adevărul, Reperul şi Opusul.

Ce este Dumnezeu în acest caz?

Dumnezeu este un Tot definit nouă pe baza Adevărului că Dumnezeu este.

Dumnezeu este un Reper al întregii noastre lumi. Este cel mai superior Reper pe care îl putem noi imagina dar şi identifica.

Dumnezeu este Adevăr, fiindcă prin Dumnezeu noi Oamenii avem un reper a Tot ce poate fi atât aici cât şi dincolo de limitele noastre.

Dacă am extrapola Adevărul l-am alunga astfel pe Dumnezeu?

Nu!Fiindcă Dumnezeu este un Adevăr doar pentru noi Oamenii fiindcă doar astfel putem accede la El, dar extrapolând Adevărul Dumnezeu rămâne acelaşi Dumnezeu doar că noi oamenii nu îl putem identifica sub o atare faţă.

Dumnezeu este dincolo de Adevăr, dincolo de Opus şi de Reper.

Dacă noi am gândi cu un alt Coeficient Logic atunci am avea nu numai un Adevăr la Funcţia Logică care ar fi Adevărul Coaxiologic descris de mine ci alte şi alte Adevăruri, Opuşi echivalenţi cu numărul Coeficientului Logic.

Le-am denumit Adevăruri chiar dacă aceşti Opuşi ai Adevărului respectiv pot fi cu totul altceva decât Adevărul opozabil al cunoaşterii noastre bazate pe Coeficientul Logic 2.

Dumnezeu este peste toate acestea, doar că are o altă înfăţişare văzut prin intermediul altor Coeficienţi Logici.

Prin intermediul Coeficientului Logic 2, doar astfel poate avea loc devenire, asimptotismul şi contradicţia, pe baza esenţializării Funcţiei Logice al cărei Adevăr realizează prima sa contradicţie.

Este vorba de o contradicţie a sa cu propriul său Adevăr ceea ce duce la "desfăşurarea " continuităţii " Continuumului Infinit".

Revenind la această contradicţie de sine în cele din urmă, fiindcă Adevărul în fond nu este altceva decât Opusul a ceea ce nu ar putea fi Funcţia Logică, dar pentru asta este, nu putem să nu ne punem întrebarea ce anume stă la baza acestei contradicţii?

Un asemenea răspuns ar echivala cu faptul de a creiona ce anume stă la baza Adevărului în cadrul Cunoaşterii, şi a afla în cele din urmă ce este Cunoaşterea.

Pentru a afla ce anume stă la baza Adevărului care este mereu un Opus al structuralizării propriului sine, va trebui să definim cadrul necesităţii pentru care fiecare structuralizare a propriului sine se defineşte pe baza Adevărului, şi numai a Adevărului în cadrul Cunoaşterii.

Această necesitate constă tocmai în contradicţie, şi de aici se desfăşoară în continuare întreaga Cutie a Pandorei în Cunoaştere.

De ce Contradicţia?

Fiindcă Contradicţia este baza Opusului şi Adevărului.

Cunoaşterea se axează numai pe contradicţie iar contradicţia este aceea care determină devenirea Cunoaşterii.

Ce se află dincolo de Contradicţie?

Dincolo de Contradicţie se află Formele Intangibile unde Adevărul dispare.

În cadrul Formelor Intangibile nu putem vorbi de Cuvinte Matrici ale Limbajului Pur Universal fiindcă acestea sunt în cadrul "Continuumului Infinit" şi nici de alte şi alte paleative care ne-ar putea ajuta să definim o structuralizare sau orice altceva fiindcă Adevărul nu mai este un jucător în acel cadru.

Cu toate aceste tocmai faptul de a fi la baza Adevărului, contradicţia ne arată că întreg eşafodajul "Continuumului Infinit" şi al Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale formată din totalitatea infinităţii Cuvintelor Matrici este într-o contradicţie cu Formele Intangibile, atât timp cât Contradicţia se află la baza Adevărului.

Ce fel de Contradicţie?

A fi în Contradicţie cu aceste Forme Intangibile înseamnă că şi aceste Forme Intangibile deţin o formă de Adevăr a lor fiindcă altfel nu ar putea defini starea de Contradicţie faţă de Cunoaştere şi lumile sale.

Da! Înseamnă că Adevărul acestor Forme Intangibile este Opus celui al nostru, dar Tot Adevăr se numeşte.

Să fie un Adevăr al mai multor Opuşi ca şi în cadrul mai amplu reflectat de către Coeficienţii Logici mai superiori sau o noţiune total inversată a Adevărului sau a ceea ce înţelegem noi prin Adevăr?

Cu certitudine că este o noţiune total inversată a ceea ce înţelegem noi prin Adevăr, posibil să nu fie definită prin opozabilitate faţă de structuralizarea propriului sine ci ca o definire de sine fără opozabilitate.

Acest deziderat duce la Contradicţie.

Gândind mult mai departe, şi depăşind Formele Intangibile unde ajungem?

Odată ce Formele Intangibile sunt dincolo de adevăr dar care definesc Contradicţia ce stă la baza Adevărului fiindcă doar prin raportarea la Formele Intangibile Adevărul devine Adevărat deci reper şi Opus, ajungem să gândim că dincolo de Formele Intangibile nu poate fi nici măcar Forme care să definească Contradicţia, tocmai fiindcă noi gândim doar pe baza Contradicţiei deci a Coeficientului Logic 2, şi din această cauză, ce anume ar putea defini celelalte Forme de dincolo de Formele Intangibile ne este absolut imposibil de definit decât să observăm modul cum Totul devine Coaxial, cum este definit la fiecare nivel structural al său prin aceeaşi "tehnică" pe care o are Începutul-Infinit al Sfârşitului care este lumea noastră a Cunoaşterii.

Cine este Dumnezeu?

Este Adevărul Absolut cel care devine simbolul Contradicţiei sau este mai presus de acesta?

Dumnezeu este dincolo nu numai faţă de Formele Intangibile ci şi de Tot ceea ce ar putea fi definit ca determinant sau determinat, Dumnezeu este dincolo de Cunoaştere, este dincolo de noi, este Tot ceea ce nu suntem noi pentru a fi!

Contradicţia determină asimptotismul fiindcă Funcţia Logică nu va deveni niciodată incidentă cu Adevărul Coaxiologic fiind într-o continuă opozabilitate cel puţin privită prin prisma Cunoaşterii Omului.

Contradicţia stă la baza paralelismului dintre Adevărul Coaxiologic şi Funcţia Logică care defineşte „Continuumul Infinit" şi Expresia Unică a Conştiinţei Universale prin Adevărul Coaxiologic opozabil acestei Funcţii Logice deci „Continuumului Infinit".

Astfel Continuumul primeşte prin intermediul celor două, respectiv Funcţia Logică şi Adevărul Coaxiologic caracteristica de continuitate deci de Întreg care se continuă la infinit,

într-un cuvânt, caracteristica de Infinit-Finit şi Finit-Infinit adică de „Continuum" al Totului în Toate şi al Toatelor în Tot.

Această Contradicţie este cauza apariţiei celor două mari domenii din cadrul „Continuumului Infinit" şi anume Limbajul Pur Universal (diversitatea) şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale (unicitatea).

Funcţia Logică este determinată de către Funcţia Asimptotică care survine din cadrul Formelor Intangibile.

~ 2 ~

Funcţia Asimptotică este total diferită de asimptotismul definit de Funcţia Logică, care este un cu totul alt fel de asimptotism, generat de către Adevărul Coaxiologic şi Funcţia Logică faţă de Funcţia Asimptotică care este o funcţie eminamente exterioară "Continuumului Infinit" ce defineşte Formele Intangibile ca fiind total deschise fără nici o tangentă cu vreun domeniu al "Continuumului Infinit" de unde am denumit-o Funcţie Asimptotică fiindcă această funcţie nu are un Adevăr opozabil al său pentru a realiza o incidenţă cu acesta şi o posibilitate de a determina o finitate oarecare astfel.

Funcţia Logică va fi aceea care cu toate că-şi trage obârşiile din cadrul Formelor Intangibile definite mai ales de Funcţia Asimptotică , va fi aceea prin intermediul căreia Funcţia Asimptotică va sta la baza "Continuumului Infinit" determinând domeniul logic definit de mine ca fiind "Continuumul Logic" compus atât din "Continuumul Infinit" respectiv din Cuvintele Matrici ale Limbajului Pur Universal cât şi Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale, generând astfel un asimptotism "Continuu" între aceste două părţi ale "Continuumului Logic".

Mai mult decât atât, Funcţia Logică este de fapt Funcţia Asimptotică care devine asimilată de către "Continuumul Infinit" pe care l-a determinat, formând astfel "Continuumul Logic".

Marea diferenţă dintre Funcţia Asimptotică de dinainte de a determina "Continuumul Logic" şi Funcţia Asimptotică de după determinarea sa din cadrul "Continuumului Logic" constă în faptul că pe lângă asimptotismul pur al Funcţiei Logice din cadrul Formelor Intangibile, aici intervine şi Tangenţiabilitatea, fiind de fapt o îmbinare între tangenţial şi asimptotic deci un Tot în Toate, un Finit în Infinit dar şi un Infinit în Finit.

Aceasta este marea diferenţă dintre asimptotismul anterior al Funcţiei Logice unde nu exista Infinitul în Finit, decât Infinitul Asimptotic dintre Formele Intangibile.

De aceea le-am şi denumit pe aceste Forme ca fiind Intangibile.

Funcţia Asimptotică devine Funcţie Logică odată cu Adevărul Coaxiologic care o defineşte şi faţă de care poate realiza atât asimptotismul prin contradicţia eternă dar şi tangenţiabilitatea datorate acestei contradicţii faţă de sine, structuralizată în cunoaşterea noastră sub forma Expresiei Unice a Conştiinţei Pure Universale.

Degeaba ar fi toată infinitatea de Cuvinte Matrici a Limbajului Pur Universal fiindcă dacă nu ar fi Expresia Unică a acestora toate acestea s-ar disipa, fără nici o logică.

Legitatea constă mai înainte de toate în logică, fiindcă fiecare legitate are logica ei.

Funcţia Logică este cea care devine responsabilă de legitate în cadrul "Continuumului Logic", şi astfel ajungem la tangenţiabilitate, fiindcă fără tangenţiabilitate Funcţia Logică ar fi rămas doar Funcţie Asimptotică cum era "înainte" de a determina "Continuumul Logic".

Tangenţiabilitatea se datorează Adevărului Coaxiologic.

Nu pot să afirm dacă şi pentru Formele Intangibile ceea ce denumim noi că ar fi Funcţie Asimptotică este de fapt Funcţie Asimptotică.

Poate că pentru aceste Forme Intangibile Funcţia Asimptotică are cu totul şi cu totul alte şi alte relevanţe, în cazul că pot exista chiar şi relevanţe, dacă nu şi acestea sunt totalmente schimbate.

Faptul că "Continuumul Logic" este reperat de către Formele Intangibile ca fiind o Funcţie Asimptotică se datorează modului cum interrelaţionează dual, şi etern în raportul faţă de aceste Forme Intangibile. Când am afirmat termenul de dual, mă refer la Finit-Infinit, Asimptotic şi Tangenţial.

Faţă de Formele Intangibile, "Continuumul Infinit" nu are aceleaşi caracteristici în ceea ce priveşte Simbolul, Înţelesul şi Sensul său pe care le are faţă de alte şi alte Repere printre care se află şi Omul, adică acelea de continuitate a unui etern nou şi nou finit în infinit sau finit care se reproduce la infinit.

Toate acestea dispar sau primesc noi şi noi valenţe şi conotaţii.

Formele Intangibile sunt responsabile de aceasta relativizare a înţelesurilor, simbolurilor şi sensurilor tocmai datorită faptului că prin caracteristicile sale de a fi Intangibile, sau de Neatins din punct de vedere al Înţelesurilor, Sensurilor şi Simbolurilor, Formele Intangibile nu fac altceva chiar şi la nivelul conştiinţei noastre, decât să le schimbe pe toate acestea, inversându-le astfel propria lor menire.

De aceea Funcţia Asimptotică are conotaţii profund Tangenţiale la nivelul Formelor Intangibile iar aceste conotaţii tangenţiale sunt transmise „Continuumului Infinit" tocmai prin şi pe baza Asimptotismului, fapt care determină acea finitate în infinitate pentru devenirea eternă a „Continuumului".

Această inversiune stă la baza Funcţiei Logice, fiindcă Funcţia Logică este definită ca fiind „legitatea" care defineşte inversiunea ca atare dându-i acesteia o conotaţie de esenţialitate fiindcă fără conotaţia de esenţialitate, adică fără propria sa esenţă a inversiunii dintre Formele Intangibile şi Asimptotismul generat de acestea pentru a determina „Continuumul Infinit" nu ar fi putut fi determinată Funcţia Asimptotică.

Prin urmare odată cu determinarea Funcţiei Asimptotice şi a „Continuumului Infinit" apare şi Funcţia Logică, dar atenţie, Funcţia Asimptotică precede Funcţiei Logice fiindcă aceasta provine din cadrul Formelor Intangibile unde avea un alt corelat al consistenţei sale fiind cu totul altceva.

Datorită inversiunii amintite adineaori, aceasta se transformă căpătând înfăţişarea cunoscută de către noi ca fiind asimptotism şi abia acum survine Funcţia Logică care recunoaşte această înfăţişare în calitate de Reper faţă de Funcţia Asimptotică, reper care devine esenţa Funcţiei Asimptotice fiindcă se proiectează în acesta şi odată cu proiecţia respectivă survine „Continuumul Infinit".

Astfel „Continuumul Infinit" este determinat de Funcţia Asimptotică în concordană cu Funcţia Logică care şi ea la rândul său e determinată de Funcţia Asimptotică dar „înainte" ca aceasta să determine „Continuumul Infinit" fiindcă dacă ar fi „după" sau „odată" cu acesta, Funcţia Asimptotică nu ar putea avea Reperul în care să se proiecteze pentru a avea esenţa necesară determinării „Continuumului Infinit", Reper care este şi constă indubitabil în Funcţia Logică.

Astfel Funcţia Logică este primul determinant al Funcţiei Asimptotice care stă la baza „Continuumului Infinit", determinant care defineşte astfel inversiunea de consistenţă a ceea ce este acceptat a fi Funcţie Asimptotică din partea Formelor Intangibile şi a ceea ce este acceptat a fi Funcţie Asimptotică din partea „Continuumului Logic" în cadrul căruia se structuralizează „Continuumul Infinit".

De ce „Continuumul Logic"?

Datorită faptului că continuitatea apare odată cu Funcţia Logică, fiind o continuitate care are drept Reper Formele Intangibile, care înlocuiesc pentru Funcţia Logică Finitul ce

devine „Continuu” în cadrul „Continuumului Infinit” tocmai prin inversiunea amintită des adineaori.

Formele Intangibile sunt un Reper pentru Funcţia Logică iar orice Reper chiar dacă este infinit doar calitatea de Reper înseamnă finitate deci finit, fiindcă prin noţiunea în sine te raportezi la ceva chiar dacă infinit.

Orice raportare este o delimitare iar orice delimitare chiar şi faţă de infinit înseamnă finitate, şi odată cu această finitate putem vorbi de „continuitatea” unei finităţi deci de „Continuumul Logic”, care raportat la rândul lui Formelor Intangibile în calitate de „Continuum Logic” devine „Continuum Infinit” fiindcă pentru aceasta se raportează la Formele Intangibile, nu numai un Reper al acestora în care Formele Intangibile îşi proiectează infinitatea ci se raportează tocmai Reperul care s-a raportat la Infinitate devenit „Continuum”.

Astfel Formele Intangibile se raportează la acest „Continuum Logic” care devine atunci un Finit (odată cu raportarea Funcţiei Logice la infinitatea Formelor Intangibile) ce se dezvoltă la Infinit (odată cu raportarea Formelor Intangibile la „Continuumul” determinat prin prima raportare şi care se delimitează devenind astfel un Finit).

~3 ~

Dumnezeu este Funcţia Asimptotică sau Funcţia Logică care stau la baza “Continuumului”?

Poate fi Dumnezeu toate astea?Sau toate acestea sunt doar lucrarea lui Dumnezeu cum spun unele Biblii?

Nu pot fi nici unele dintre acestea lucrarea Lui Dumnezeu fiindcă Dumnezeu NU este Creaţie şi nici nu se implică în Creaţie decât Factorul Nostru Creator şi Unic Întâmplător care este Dumnezeul Nostru dar NU este Dumnezeul Totului, al Formelor Intangibile dar şi al “Continuumului Logic” sau “Continuumului Infinit” în care sunt o infinitate de numere deci o infinitate de Factori Creatori şi Unic Întâmplători, unde fiecare număr reprezintă un astfel de Factor Creator pentru noi Oamenii dar şi un Cuvânt Matrice al Limbajului Pur Universal.

Cine este atunci Dumnezeu?

Atunci când vorbim de Dumnezeu vorbim de Tot dar şi de Totul din Spatele Totului cum am mai spus deseori.

Dar în Spatele Formelor Intangibile nu mai este nimic?

Întotdeauna va mai fi ceva etern dar şi infinit la fiecare astfel de spate.

Dumnezeu este mult mai departe decât Cunoaşterea noastră şi mult mai diferit faţă de ceea ce credem noi că este Dumnezeu fiindcă nu putem sub nici o formă să-l definim pe Dumnezeu .

Dacă nu-L putem defini pe Dumnezeu atunci El nu există?

Dumnezeu este dincolo cu mult faţă de Cunoaştere şi implicit de existenţa reflectată de aceasta.

Dacă Dumnezeu este dincolo de Cunoaştere nu înseamnă că nu există ci doar că nu poate fi descoperit.

Chiar şi Formele Intangibile ne sunt reliefate tot prin Cunoaştere fiindcă doar astfel putem vorbi despre ele.

Dumnezeu este dincolo de Formele Intangibile dar şi de Funcţia Asimptotică sau “Continuumul Logic”.

Dumnezeu fiind dincolo este omniprezent deoarece doar ceea ce nu este în Cunoaştere poate fi prezent în noi iar ceea ce ne este Cunoscut devine străin fiindcă face parte din Iluzia Vieţii noastre.

De aceea Dumnezeu este prin divinitatea Sa în noi, în fiecare doar că nu poate fi descoperit vreodată, cum nu putem nici noi să ne descoperim în totalitate vreodată chiar şi dacă ne-am afla Sinele Sacru.

Acest lucru nu înseamnă că ne-am descoperi vreodată ci doar ne-am aminti că suntem alţii şi alţii, dar mereu alţii şi niciodată noi. Acesta va fi marele adevăr despre noi.

Dacă Dumnezeu ar veni în Cunoaşterea noastră atunci noi am dispare imediat de pe faţa acestei Iluzii a Vieţii fiindcă noi nu suntem şi nu vom fi niciodată ceea ce părem şi ştim că suntem.

Dincolo de Dumnezeu nu poate fi nimic şi tocmai de aceea este o frontieră!

Dincoace de Dumnezeu iar nu poate fi nimic şi tocmai de aceea este a doua frontieră, dar întotdeauna ceea ce se află între frontiere deci e mărginit, nu poate fi Dumnezeu!

Atunci unde altundeva decât mereu Dincolo?

Întotdeauna Omul îl va vedea în Tot pe Dumnezeu ca fiind o Întâmplare Întâmplătoare neştiind că el în calitate de Om nu este altceva decât Imaginea reflectată în Oglinda Cunoaşterii ale acestei Întâmplări Întâmplătoare, ale acestui Tot Imagine care este tocmai Întâmplarea Neîntâmplătoare,Destinul, adică: Omul şi lumea Sa.

Totul este „Continuumul Infinit" cu Limbajul Pur Universal şi Expresia Pură Universală,dar şi Formele Intangibile cât şi Totul din spatele Totului care determină un alt şi alt Tot.Astfel Totul nu a fost Creat fiind o Întâmplare Întâmplătoare la fel ca şi Cuvintele Matrice care se află în Tot şi sunt fiecare în parte o Întâmplare Întâmplătoare.

Omul se află într-un Tot care este o Întâmplare Întâmplătoare deci este necreat.Creaţia îi survine Omului în mod fals fiindcă este imaginea Cuvântului Matrice al Creaţiei din acest Tot reflectată în Cunoaştere la nesfârşit asemeni unei imagini care se perpetuează între oglinzi paralele.

Astfel Omul creat este o simplă Imagine a unei Oglinzi,o Iluzie,precum este Creaţia ce-i survine Omului ca fiind omniprezentă în lumea acestuia.

Nimic nu este Creat, Totul este o Întâmplare Întâmplătoare!

Nici Factorii Creatori nu sunt Creaţi ci determinaţi de Factorul Primordial, care la rândul Său e determinat de către "Continuumul Infinit", nefiind altceva decât Limbajul Pur Universal luat ca Unitate indestructibilă de către Expresia unică a Conştiinţei Pure Universale, identificându-se ca fiind tocmai Expresia Unică a Conştiinţei Pure Universale.

Acesta este Factorul Primordial cel care se scade mereu şi etern din infinitatea Factorilor Creatori şi Unic Întâmplători.

Denumirea de „Creatori" dată de mine este neconformă întrucât nici unul nu Creează ci defineşte sau determină, doar că pentru OM absolut orice definţie sau determinare este sub auspiciile Creaţiei care în realitate este un simplu Cuvânt al Limbajului Pur Universal.

Doar Factorul Nostru Creator şi Unic Întâmplător determină Persoana , de fapt o proiectare a Sa în Cunoaştere, şi odată cu aceasta a Întâmplării Unice Întâmplătoare în Întâmplarea Neîntâmplătoare care este Destinul Devenirii lumilor din care şi noi Oamenii facem parte.

Persoana este la rândul ei un cumul succesional de Întâmplări care se succed Întâmplării Întâmplătoare, iar fiecare astfel de Întâmplare ce succede Factorului Nostru Creator şi Unic Întâmplător prin Persoană este o Personalizare a Persoanei, adică o finitate în infinitatea Persoanei.

Una din infinitatea de Personalizări este Existenţa noastră, sau lumile care aparţin existenţei.

Se observă cum „Continuumul" căruia îi aparţine şi Întâmplarea Întâmplătoare a Factorului Nostru Creator se reflectă prin intermediul acestuia ca Întâmplare Întâmplătoare în toată succesiunea infinită de Întâmplări Neîntâmplătoare ce aparţin Persoanei, fiind fiecare în parte o Personalizare care se află în Destin.

Destinul Omului este reflectarea perpetuă a Sinelui Său Sacru care este Iubire în oglinda infinită a Cunoaşterii, fiind de fapt o Imagine paralelă cu Sinele Sacru al Omului şi diferită de acesta.

Astfel Destinul este cu totul altceva decât cel care pretinde că-L trăieşte, anume: Omul!

Atunci când mă refer la Dumnezeu nu mă refer la acesta ca fiind o fiinţă supremă, tocmai fiindcă Dumnezeu nu e fiinţă ci mult mai mult decât aceasta.

Dumnezeu este Iubire doar pentru noi,fiinţele umane care în lipsa Cunoaşterii şi implicit, odată cu aceasta a Voinţei, nu ne rămâne din cele trei elemente de bază ale Conştiinţei care sunt cognitivul, volitivul şi afectivul decât afectivul fiindcă celelalte două în realitate lipsesc cu desăvârşire.

Dacă noi Oamenii am Cunoaşte,atunci Dumnezeu nu ar mai fi Unic şi Întâmplător ci ar fi Creat,întrucât Cunoaşterea noastră are elemente care ne parvin ca fiind Întâmplătoare, dar Unicul Întâmplător este numai Dumnezeu.

Ce altă cauză mai sugestivă ar putea fi decât aceasta în privinţa lipsei Cunoaşterii adevărate şi a menţinerii tezei referitoare la Iluzia Vieţii?

De câte ori nu ştim că un cutare lucru sau fenomen este pur Întîmplător?

De câte ori nu am realizat că ne-am întâlnit cu cineva din Întâmplare?

Acea realizare a Întâmplării de către noi este dovada incontestabilă că propria noastră lume este o Iluzie iar Unicul Întâmplător este numai Dumnezeu.Ce s-ar întâmpla dacă nu ar fi Dumnezeu Unicul Întâmplător?

În primul rând în acel caz Dumnezeu ar fi fost Creat fiindcă tot ce este Neîntâmplător este determinat de un precedent care-i dă sensul de Neîntâmplare, ceea ce este imposibil, tocmai fiindcă Dumnezeu nu poate fi Creat, iar până şi Cuvântul Matrice al Creaţiei simbolizează Creaţia doar referitor la lumea noastră iluzorie şi nicidecum în sinea lui unde,acesta,în calitate de Cuvânt Matrice poate simboliza orice altceva.

Ce-ar fi dacă alături de Dumnezeu ar mai fi şi alte Întâmplări Întîmplătoare nefiind Dumnezeu doar Unicul Întâmplător?

Sunt şi alte Întâmplări Întâmplătoare definite de infinitatea Cuvintelor Matrici unde fiecare în parte este o Întâmplare Întâmplătoare la fel ca şi Dumnezeul Nostru care şi El la rândul său este un Cuvânt Matrice.

Niciodată un Cuvânt Matrice nu ar putea să se includă ca Unic Întâmplător în cadrul altui Cuvânt Matrice, decât ca fiind Neântâmplător faţă de acesta sau raportat la acesta fiindcă rezultatul reflectării a două sau mai multe Cuvinte Matrici este unul determinat de aceste Cuvinte, deci de Întâmplările Întâmplătoare ale lor care devin odată cu determinarea de către ele ca rezultat al reflectării Neîntâmplătoare având deja un precedent în propriile lor caracteristici Întâmplătoare.

De aceea niciodată în cadrul Cuvântului Matrice ce defineşte Dumnezeul Nostru şi care pentru noi este Iubire nu va putea fi niciodată o altă Întâmplare Întâmplătoare decât aceea a Dumnezeului Nostru precum în cadrul altor Cuvinte Matrici nu vor putea fi niciodată alte Întâmplări Întâmplătoare, nici chiar a Dumnezeului Nostru,decât a Cuvântului Matrice respectiv.

Astfel în cadrul altor Cuvinte Matrici Dumnezeul Nostru este o Întâmplare Neîntâmplătoare dar în cadrul propriului său Cuvânt Matrice care este Iubire, Dumnezeul Nostru este Unicul Întâmplător şi orice alt Cuvânt Matrice devine Neântâmplător în cadrul Iubirii.

Ceea ce avem Iluzia Vieţii că am Cunoaşte, nu este Cunoaşterea,ci reflectarea acestor Cuvinte Matrici în Sinele Nostru sacru care este o parte din Dumnezeu.

Faptul că aceste Cuvinte Matrici au anumite înţelesuri pentru noi şi pe baza lor putem stabili anumite raţionamente este cât se poate de adevărat, doar că toate raţionamentele sunt

false, întrucât pentru a fi aceste raţionamente ale noastre adevărate ar trebui să excludem cu desăvârşire Întâmplarea.

Totul este Coaxial .

Lumea nu a fost creată ci doar s-a Întâmplat odată în Factorul Nostru Unic Întâmplător, iar tot ceea ce vedem noi ca fiind lume, este Imaginea reflectată în Cunoaştere, într-o infinitate de succesiuni Neîntâmplătoare a adevăratei lumi care s-a Întâmplat doar o singură dată.

Această Imagine reflectată într-o infinitate de succesiuni este Destinul.

De aceea tot ce moare sau se naşte pentru a muri moare pentru a se naşte şi se naşte pentru a renaşte.

Nu există Om Întâmplător decât Om Neîntâmplător, o imagine perpetuă a Întâmplătorului reflectată în Cunoaştere.

De aceea nu există Om Primordial, precum orice apocalipsă este doar o simplă trecere dintr-un stadiu în altul, iar orice trecere este o Iluzie a unei imagini reflectată în oglinda Cunoaşterii.

Trecerea este întotdeuna doar Neîntâmplătoare şi niciodată Întâmplătoare ca opusul ei, Eternintatea, dacă e vorba de Timp,Infinitatea dacă este Spaţiu, sau Moartea dacă este vorba despre Viaţă.

Şi totuşi depinde care Moarte.

Nimic nu este sfânt de la sine şi independent de Om fiindcă sfinţenia este forma superioară a Iubirii, iar doar cel ce iubeşte poate sfinţi imaginea şi nu imaginea este cea care se sfinţeşte pe sine, în lipsa Iubirii.

Omului îi e dat să vada cea mai superioară formă a Iubirii în sfinţenie dar mai sunt şi alte trepte şi mai superioare sfinţeniei care nu îi sunt date spre cunoaştere Omului.

Nu există divinitate superioară şi nici inferioară cum Universul mic este la fel de infinit precum Universul mare.Omul este divin la fel ca şi Factorul Său Creator şi Unic Întâmplător.

Factorul Creator şi Unic Întâmplător poate fi numit creator doar din perspectiva Omului, fiindcă Omul vede succesiunea reflectată la infinit în propria sa Cunoaştere a Întâmplării Unice drept Creaţie, chiar dacă în realitate nu este Creaţie ci o Întâmplare Unică care nu se repetă dar nici nu se succede decât în reflecţiile imaginare ale Cunoaşterii pentru a desăvârşi Iluziile acesteia, printre care şi Iluzia Vieţii.

Omul este religios fiindcă divinitatea din acesta este Iubire şi oricât va încerca să fugă de religie, se va adânci şi mai mult în meandrele sale.

Religia este parte a sfinţeniei fiindcă începe odată cu aceasta, iar sfinţenia este o treaptă a Iubirii, iar Omul este reflectare în Cunoaştere a Iubirii din Factorul Său Creator şi Unic Întâmplător.

Orice nume sfânt, orice simbol sfânt, orice nume important sau oricare alte nume cu semnificaţii ale sfinţeniei sau ale cultelor, precum şi nume de importanţă crucială în existenţa noastră cum ar fi Timpul, Spaţiul, Viaţa trebuie respectate fiindcă ele reflectă Destinul Omului,unica imagine a Lui Dumnezeu cunoscută de Om. Orice batjocură la dresa lor este un mare păcat, care-L îndepărtează pe Om de Sinele Său Sacru.

Nici un Om nu este inferior vreunei divinităţi, iar orice rugă sau cult nu poate fi făcută spre adorarea sau îmbunarea vreunei divinităţi, ci doar pentru regăsirea propriului Sine Sacru al Omului Divin în el însuşi.

Omul este parte din Dumnezeu precum Dumnezeu este parte din Om.

https://editura-estfalia.ro
Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726 604 986 / 0726 637 669